LÖSNUMMERPRIS i Sverige: 30 öre
i Finland: 4 mark
i Danmark o. Norge: 30 öre

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 1 (294) FREDAGEN DEN 1 JANUARI 1937 ÅRG. 13

Riket i fara

Var äro Sveriges bönder?

Det av vår skenkristna kyrka heligförklarade, av Kristus vid Satan och huggormars avföda liknade Judafolket är som bäst i färd med slutakten av sin världsmessianska erövring i tecknet av folkens förgörande genom lögn och svärd. Också för Sverige och den svenska nationen är ödesstunden inne, där det gäller vara eller icke vara.

Det brister ödesdigert i vakthållningen kring den svenska helgedomen alltsedan den tid då den nordiska Vasa-ätten genom frimurarrevolutionerna mot konungarna Gustaf III och Gustaf IV Adolf störtades och den fransk-judiske jakobinen och höggradsfrimuraren Bernadotte placerades å tronen. Därmed undanröjdes hindren för den stora judiska erövringen av detta land, lades vägen fri för Juda. Under Bernadottarnas hägn förvandlades det nordiska Sverige med dess stolta historiska traditioner till — en provins av judendomens frimureriska världsorganisation.

Men för Juda gällde det nu att fullkomna positionen kring tronen, på det att intet i avgörandets ögonblick skulle kunna hindra dess seger. Så fingo vi bevittna knytandet av släktbanden mellan dynastien Bernadotte och de med Englands och U. S. A:s judeöverheter intimt samhörande familjerna Mountbatten och Manville, varigenom inflytandet från Rothschilds- och Baruch-Untermeyerkretsarna ytterligare stärktes. Detta förslog dock ej. I 1936 års riksdags elfte timme framlades av Konungen en proposition om ändring av successionsordningen i syfte att möjliggöra giftermål mellan svensk prins och utländsk enskild mans dotter med bevarande av arvsrätt till tronen, vilken proposition i överrumplingens tecken genomdrevs i riksdagens kamrar.

Redan i samband med den kungliga propositionens framläggande avgåvo vi protest däremot och påvisade sakens allvarliga innebörd. Successionsreformen avsåg, såsom vi framhöllo, att öppna vägen för en utvald representant för det judiska folket, till den svenska tronen. Den initierade pressen visste även berätta, att det aktuella fallet gällde en internationell börsmagnats dotter, vilken fordrat en ändring av Sveriges successionsordning därhän, att den ifrågasatta prins-bruden tillerkändes arvsrätt till tronen. Inför detta den internationelle börsmagnatens "villkor" böjde sig strax i djupaste underdånighet K. M:ts regering och riksdag. Det förråddes visserligen ej närmare inför svensk allmänhet vem det aktuella fallet avsåg, men i utlandets press uppgavs den utvalda vara en judinna Rothschild.

En liknande aktion inleddes samtidigt i England — med samma Rothschilds som bakgrund. Där hade man låtit introducera en amerikansk judinna, mrs Simpson, i konung Edward VIII:s inre krets samt planlade ävenså en ändring av successionsordningen för möjliggörande av dennas upphöjande å tronen. Bland dem som främst understödde den numera dess bättre misslyckade aktionen i England, vilken kom det brittiska världsväldet att skaka i sina grundvalar, ha i pressen särskilt nämnts svenska kronprinsessan Louises av Mountbatten bägge bröder, lord Louis Mountbatten och markis Milford Haven, av vilka den sistnämnde som bekant jämte svågern juden sir Harold Wernher omedelbart före Konungens i maj 1936 till svenska riksdagen plötsligt avgivna proposition om successionsreform uppehöllo sig på besök i Stockholm såsom kronprinsparets personliga gäster. Sammanhangen äro här för tydliga för att icke genomskådas.

I England gick Rothschildarnas plan på en judinnas upphöjande å tronen om intet, medan den i Sverige alltjämt hotfullt hänger över våra huvuden. Det svenska riket är i fara — och de som främst skulle sköta vakthållningen kring vår nationella helgedom rentav uppträda såsom helgerånarnas beskyddare och hjälpare. Man frågar sig i denna stund: Var är Svea Rikes ärkebiskop? Och vidare: Var äro Sveriges bönder och övriga fosterländskt sinnade svenskar?

1936 års riksdags i överrumplingens tecken fattade preliminärbeslut om successionsordningens ändring måste, såsom fullständigt ohållbart i motiveringen och till sina konsekvenser innebärande de största risker och äventyrligheter för land och folk, av 1937 års riksdag hävas!

Rothschild-attack mot Engelska Imperiet

Judinnans tronerövring hindrades

Det stolta Albion bestod provet i sin ödesstund. Premiärminister Stanley Baldwin skall gå till historien såsom den engelske statsman, vilkens ansvarskänsla, klokhet och fasthet räddade imperiet ur dess hittills upplevda svåraste kris. Skenbart gällde det allenast en "kärlekssaga" mellan konung Edward VIII och "den sköna amerikanskan" mrs Simpson, men i verkligheten rörde det sig om en av världsjudendomen iscensatt attack mot det brittiska imperiet, i vilken en utvald representant för den judiska rasen, mrs Elisabeth Simpson-Spencer-Warfield från Baltimore hade att spela den förföriska Evas roll.

Efter världskriget var enligt Sions Vise tiden kommen för Brittiska Imperiet att lämna plats för den nya, i världsrevolutionens namn etablerade, alljudiska sovjetistiska statsimperialismen. Men Albions grundvalar visade sig trots allt solidare än judendomen tänkt sig. Tredje internationalens mot moderlandet riktade första stora attack hejdades. Även i fråga om den allmänna utrikespolitiken korsades Judas planer, i det engelska regeringen sökte undvika engagemang i den påbjudna "isoleringen" gentemot Tyskland och tvekade vid fullgörandet av den riket tilldelade rollen såsom nominell ledare av Nationernas förbunds under frimureriets och kominterns hägn inledda stora härnadståg mot "fascismen". Denna tveksamhetens hållning hade möjliggjort Mussolinis seger över Lejonet av Juda i Abessinien och en ytterligare stabilisering av de fascistiska och nationalsocialistiska diktaturerna i Europa.

Då de gamla beprövade "demokratiska" metoderna för utövande av inflytande icke längre höllo, uppgjorde judendomen en plan på den absoluta maktens erövring genom upphöjandet av en av sina utvalda döttrar, en med alla erforderliga — naturligtvis också hypnotiska — talanger utrustad judinna å imperiets tron. Härigenom skulle alla ur judisk synpunkt olämpliga inflytelser å regeringsmakten elimineras, definitiva greppet om Englands statsstyre ernås och den fortsatta utvecklingen mera ostört kunna länkas på de banor, som ledde till imperiets avveckling och judendomens slutmål: den judiska universalstaten, det alljudiska världsimperiet i Sovjets gestalt.

"Englands blivande drottning" lanceras

Planen utvecklade sig in i sista skedet efter beräkning. Sedan månader hade judepressen världen runt vetat berätta om en "skön amerikanska", ännu ej skild från sin andre man, — såsom "Englands blivande drottning och kejsarinna". Det hette i de romantiserade skildringarna, att konung Edward var orygglig beslutet att göra mrs Simpson, sitt "hjärtas dam", till sin gemål. Omsider, inför den annalkande kungakröningen, måste de ansvariga ledarna i staten taga ställning till det allvarliga problemet. Konungens officiella rådgivare vägrade lämna sin medverkan ej blott till mrs Simpsons tillträde till tronen utan också till det senare av konung Edward väckta förslaget om ett tillägg till författningen i riktning mot godkännande av ett morganatiskt äktenskap mellan honom och mrs Simpson. Såsom skäl mot ett accepterande från kyrkan och staten av de kungliga önskemålen angavs främst, att en frånskild kvinna av icke-engelsk börd, vilkens båda förutvarande män ännu voro i livet, icke uppfyllde de oundgängliga krav, som Englands folk ställa på den kvinna som skall intaga platsen vid den regerande monarkens sida. För Edward

(Forts. å sid. 6.)

"Kreuger Kommer Tillbaka"

De stora spelarna i Kreuger-dramat räknade med, att Ivar Kreuger i och med skottet i Paris den 12 mars 1932 för alltid skulle vara försvunnen från arenan och den gigantiska finanskuppens inhöstade miljarder i all ostördhet kunna skiftas aktionärerna emellan och i evighet av dem njutas. Men de togo fel. Ivar Kreuger kom tillbaka — för att hålla räkning med de stora spelarna, vilket skett genom Gustaf Ericssons nyligen av trycket utkomna uppseendeväckande bok *"Kreuger Kommer Tillbaka"*.

*

Först dock några ord om författaren av årets största svenska märkesbok, vilken genom sin makalösa sannskildring av det väldiga Kreuger-dramat är av historisk betydelse och kommer att vinna en internationell uppmärksamhet såsom få böcker, då den ställer i blixtbelysning vår tids brottsliga finansherraválde, som i sin hänsynslösa verksamhet icke ryggar tillbaka för de ohyggligaste förbrytelser i skumrasket. Gustaf Ericssons namn var sedan åtskilliga år försvunnet från de svenska bokhandelsdiskarna, alltsedan författaren 1932 utsände sin sociala stridsskrift "Mannen Som Du Dödat", vilken utkom i 20,000 exemplar enbart i vårt land. Det mest intressanta med den boken var dock icke att den vann en sådan oerhörd spridning och en sådan enstämmigt lovordande kritik, i Sverige såväl som i många andra länder utan det sällsammaste med "Mannen Som Du Dödat" var det sätt, varpå den måste kämpa sig fram till den plats och det erkännande den var värd.

Bonniers — eller Hirschels, såsom författaren konsekvent kallar det Bonnierska husets medlemmar och som är ett mindre missvisande namn än pseudonymen Bonnier — hade motsatt sig utgivandet av "Mannen Som Du Dödat". Gustaf Ericsson var nämligen en av dessa få svenska författare, som något för tydligt demonstrerat sitt missnöje med den Hirschel-Wallyska demokratien i Sverige och framför allt sin totala brist på respekt för det litterära Hirschel-Sverige. — "Wally" är författarens benämning å huset Wallenberg. — Gustaf Ericsson hade själv en gång utgett böcker på Bonniers men tydligen mycket snart kommit underfund med att Bonniers spelade falskt med författaren. Hirschel köpte hans olika manuskript — *böcker som icke skulle ges ut!* Det är så det går till, när det gäller att tysta obehaglig kritik.

Gustaf Ericsson övergav alltså Hirschels och beslöt sig för att utge böcker utan att fråga Hirschels om lov. Han blev också snart uppförd på det mäktiga husets svarta lista, och gamle Hirschel skyndade att låta alla svenska förläggare förstå, att man skulle hålla sig borta från denne författare. "Den där skall inte släppas fram mer!" — hade patriarken Hirschel gett order om. "Mannen Som Du Dödat" hade, som man erinre sig, inlämnats till den stora nordiska romanpristävlingen 1931, men Hirschel fick nys om att Gustaf Ericsson var med och trollade bort hans manuskript ur prisnämndens närhet. Prisnämndens medlemmar den gången voro, om vi icke missminna oss, sådana herrar som Böök, Albert Engström och Sten Selander samt Elin Wägner, alla mer eller mindre livstidsanställda hos huset Hirschel och alla mycket Hirscheltrogna. Albert Engström, bl. a., försäkrade dock offentligt, att han genast skulle ha prisbelönt Gustaf Ericssons manuskript, om han bara fått se en skymt därav. Elin Wägner ursäktade sig med några krystade vändningar om misstag, och likaså Sten Selander. Böök teg, men fortsatte att lyfta sina feta honorar, som vanligt, för att sätta sin litterära hall-stämpel på de manuskript herrarna Hirschel lade fram för honom såsom ofarliga och lämpliga att prisbelöna. Sammalunda gjorde prisnämnden.

Så går det nämligen till vid de Hirschelska pristävlingsgeschäften i detta land!

Ett par andra svenska förlag, som sedan erbjödos "Mannen Som Du Dödat", blevo hänförda över manuskriptet men drogo blixtsnabbt in tentaklerna, så snart de erfarit att Gustaf Ericsson var Hirschel-förbjuden i Sverige. Ett litet socialdemokratiskt förlag, som av misstag fått för sig att Gustaf Ericsson saligen avsomnat någonstans långt borta i främmande land och att det därför

(Forts. å sid. 3.)

Riksdagens ansvar

Sanningen är på marsch. Också i Sverige börjar det bli klart för människorna, att den rådande "demokratien" icke är ett svenska folkets naturliga politiska system utan i verkligheten endast en styrelseform för antifolkliga intressen — en i Frihetens och Rättens mask beslöjad judisk diktatur.

Med riksdagens goda minne verkställde inkräktaren Juda erövringen av detta land och bragte de svenske under sitt ok. Den svenska statsmakten förvandlades till ett lydigt redskap i den världsimperialistiska revolutionära judendomens tjänst. Vårt folk utlämnades av sina ansvariga ledare åt en hord blods- och mammonsgiriga främlingar, vilka nu äro i färd med att föra det mot avgrunden.

Vi begåvades med ett falskt representationssystem efter principen "Söndra och härska!", varigenom nationen efter overkliga intressen söndrats i förödande inre partistrider och svenskarnas naturliga motståndskraft mot judendomens rov- och förstörelsearbete i det närmaste brutits. Landets egna invånare frånrövas sina rättmätiga ägodelar och störtas i ett allt större skuldberoende till den internationella judiska storfinansen. Vår nationella helgedom spolieras, vårt samband med blod och arv, med historia, fäderneärvd kultur och tradition lossas — och vi påtvingas en oss väsensfrämmande ande, judeanden, vars giftiga dunster vi genom tidningar, böcker, radio och otaliga andra instrument dagligen och stundligen inandas.

Och detta har skett och sker med den svenska folkrepresentationens goda minne! Vår nutida folkrepresentation är ju i realiteten till väsentlig del en av judendomen skapad samt ideologiskt och ekonomiskt ledd partirepresentation enligt folksöndringsprincipen och således ej att betrakta såsom företrädare för det svenska väljarfolkets intressen, fastmer för dess svurna fiendes och förtryckares. Juda var alltid en mästare i konsten att hemligen erövra och regera genom de icke-judiska folkens egna styrelseorgan! Medan "högern" till ideologi och verksamhet är underordnad frimurarinternationalen, lyda "marxistpartierna" under II. och III. "arbetarinternationalerna" samt "folkpartiets" olika fraktioner under sina respektive judiska internationaler.

En ställning för sig intar eller borde åtminstone bondeförbundet intaga, då detta parti icke är någon judendomens skapelse utan tvärtom en politisk bildning emot Judas söndringssystem enligt idén om folksamhörighet, kvalificerad representation och auktoritativt statsstyre. Så menade i varje fall de män som för årtionden sedan under stora uppoffringar och svårigheter startade och organiserade den svenska bondesamlingen, även om rörelsens nutida ledare glömt sakförhållandet och fallit för det frestande perspektivet med lysande äreposter och skenbara, tillfälliga favörer åt modernäringen. Bondeförbundet tvingas emellertid av utvecklingen själv att återgå till sin bestämmelse och bryta sina engagemang med den på böndernas, folkets och statens undergång arbetande främmande inkräktaren, därest det överhuvud skall kunna fylla sin historiska uppgift och ej varda dömt att själv förgås med det judiska förfallets system.

De politiska lyckojägarnas gyllene tid lider mot sitt slut. Den populariserade satsen "efter oss syndafloden" är på väg att bli en fruktansvärd verklighet. Det hjälper icke längre med åter och åter nya, bedövande giftinsprutningar, nu fordras något annat — något positivt, befriande, helbrägdagörande, som återupprättar land och folk, ger nytt liv och ny kraft åt den svenska nationen. Vårt folks uppvaknande har redan begynt — och det fortskrider, visserligen ej så snabbt som mången ärlig svensk skulle önskat, men säkert, och ingen mänsklig makt skall vara i stånd att hindra uppvaknandet. Man spörjer sig i detta nu vad Sveriges riksdag i nationens ödesstund ämnar göra. Skall den till slutet fortsätta i sitt tjänande av folkets fiende, den judiske inkräktaren, eller skall den äntligen besinna sig — och minnas löftena och plikterna till det egna väljarfolket?

Den svenska riksdagens ansvar för det nationella förfallets till undergång ledande utveckling är oerhört, men kanske har den ännu möjlighet att genom ånger och bättring i sista ögonblicket hejda den syndaflod som den frambesvurit och som hotar att förgöra vårt folk i ett hav av blod och skam.

• Pressfronten •

Internationella judefinansens »freds»-aktion i Norden

Sedan några år tillbaka arbetar den ledande engelsk-amerikanska, Rothschild-Baruchska judefinansen av all kraft för de nordiska staternas sammanförande i ett "nordiskt statsblock". Under sken av att vilja bevara freden i Norden skulle detta statsblock organiseras för en framtida krigisk aktion i världsjudendomens planerade stora straff-härtåg mot det nationalsocialistiska Tyskland.

Ett av de första stegen i denna utveckling togs året efter Hitlers tillträde till makten genom det tyska Krupp-intressets å 6,3 milj. kr. utdrivande ur Boforsbolaget under medverkan av hela svenska dagspressen, som krävde rustningsindustriens "bevarande i svensk ägo". Ingen enda svensk dagstidning hade dock något att invända mot, att den amerikanska Baruchfinansen genom sin nye förtroendeman, direktör Axel Venner-Gren, i stället inträdde med 6,3-miljonsposten såsom huvudintressent i Bofors. Det gällde nu i första hand att överföra det antikommunistiskt sinnade Finland till en "neutral" front i ovillkorlig ödesgemenskap med de av judendomen och dess frimureri helt behärskade skandinaviska staterna.

Så fingo vi 1936 bevittna den stora svenska offensiven för Finlands erövring åt den "nordiska statsblocks"-idén. Direktör Venner-Gren, som av Rothschild & Baruch beklätts med speciell uppgift att arbeta för planens förverkligande, sågs ideligen korsa Bottenhavet. För icke länge sedan kunde också hans tidning Nya Dagligt Allehanda meddela, att Finland förskaffat sig en egen rustningsindustri, som organiseras "i nära samarbete med Boforskoncernen i Sverige". Det agiteras allt kraftigare i N. D. A:s spalter för en militärallians mellan Sverige och övriga nordiska stater, i synnerhet Finland. Judeättlingen överste W. Kleen pläderar i militärsakkunniga artiklar för en dylik allians — till vårt skydd mot "främmande våldskultur", varmed naturligtvis främst avses den av vederbörande såsom "barbari" betraktade nationalsocialistiska rasläran. *Nya Dagligt Allehanda* understryker i en ledande artikel med anledning av statsministerns nyligen gjorda uttalande i Times sin militäre medarbetares krav på "handling" och "militärallians":

Man frågar sig, vad statsministern menar med uttalandet, att vi icke kunna förbli oberörda, om någon skandinavisk stat skulle drabbas av hårda öden. Är det hans avsikt att inför en sådan eventualitet "handla snabbt och beslutsamt", eller skola vi endast med ord visa vår rörelse inför ett broderfolks olycka? Om det — vilket man måste förutsätta, är statsministerns avsikt att handla, då blir den logiska slutsatsen, att handlingen bör förberedas i tid för att göra den verkligt snabb och effektiv. Därmed är man inne på det militärpolitiska samgåendet, på överenskommelser, träffade i fredstid, om ett ömsesidigt understöd, på utarbetade av planer för detta understöds förverkligande. Principdeklarationer om beslutsam handling och nordisk samhörighet bli endast tomma ord, om de icke få sin tillämpning i verkligheten.

Direktör Axel Venner-Gren jämte vänner i Wallenbergarnas generalstab spela ett högt spel. Sveriges folk ämnar dock icke av Rothschild & Baruchs härvarande förtroendemän låta kommendera sig ut i någon världsjudendomens militäriska "freds"-härtåg mot det nationalsocialistiska Tyskland.

*

En utmaning mot svenskheten

Stockholms högskola eller såsom den numera i vida kretsar i huvudstaden ej utan skäl benämnes Judiska Högskolan begick genom sitt kallande av den över England till Sverige invandrande tyske juden David Katz till innehavare av Eneroth-ska professuren en utmaning mot allt vad svenskt är. Tilltaget har även inom svenskkinnade kretsar väckt en storm av ovilja. Det utgör förvisso ett drastiskt exempel på den makthavande judendomens i detta land praktiserade oförvägenhet — att våga placera sig själv å den post i det svenska samhället där det speciellt skulle gälla "utvecklandet av det svenska folkets sedliga medvetande och stärkandet av dess nationalvilja".

En av den utländske juden Katz' svenska medsökande till professuren, dr G u n n a r F r o s t e l l, anhåller i en i dagarna till K. M:t avgiven skrivelse, att K. M:ts stadsfästelse av högskolans beslut måtte anstå samt motiverar denna begäran bl. a. med, att någon personlighet av de mått och den inriktning, testator avsett, f. n. icke är att tillgå. *Svenska Dagbladet* refererar dr F:s skrivelse:

Dr Frostell framhåller, att det utan vidare är klart att den för svensk kultur över huvud taget främmande Katz saknar de primära förutsättningarna att kunna för svensk ungdom förkunna den nationella etiska livssyn, som testator velat befordra. Han citerar i detta sammanhang Eneroths skriftligen uttryckta ord: "Vi kunna svårligen göra oss klart, i sort taget, vad vi själva vilja, vad våra fäder velat". Denna brist hos Katz gäller, anser Frostell, i viss grad också en annan av de sökande, Abramson. Ingendera kan anses skickad att på avsett sätt ansvara för "utvecklandet av det svenska folkets sedliga medvetande och stärkande av dess nationalvilja.

Testators för folkuppfostran preciserade programpunkter tvinga sig, framhåller vidare dr F., för den objektivt bedömande oemotståndligt fram såsom riktlinjer för professuren. Uppfostrans högsta mål enligt Eneroth är "nationalviljans och nationalkarakärens stärkande", och ingen, icke ens Ling, har på svenskt språk lika mångsidigt och vältaligt som Eneroth motiverat kroppsövningarnas nödvändighet i uppfostran. Slutligen påvisar dr Frostell i sin skrivelse heterogeniteten i den förebragta bedömningen, vilken han betecknar såsom "uppseendeväckande, ja ibland grotesk".

Man avvaktar med spänning K. M:ts och kulturminister Engbergs ställningstagande i frågan.

En motståndare ur tiden

Amiral Arvid Lindman har slutat sitt för Sveriges folk ödesdigra liv. På hemväg från frimurarkongressen i England 28 november—3 december träffades han jämte frimurarbrodern Charles Dickson av den fruktansvärda olycka, som blev hans död.

Med Lindman gick det rådande nationella förräderiets, det judiskt-frimureriska systemets främsta aktiva kraft i vår tid i graven. Genom sin med stor skicklighet förfäktade falska, "borgerliga" "samling" enligt frimureriets regler lyckades han i årtionden förhindra den verkliga, nationella samling tiden krävde och förhjälpte sin i hemlighet dyrkade överhet judendomen-bolsjevismen till dess väldiga segerframmarsch i Sverige under senaste kvartsseklet. Han stod ständigt på vakt, beredd att hänsynslöst nedslå varje försök till nationellt uppvaknande.

Redan vid bildandet för 23 år sedan av Jordbrukarnas Riksförbund, bonderörelsens ena stora fraktion, råkade den som skriver dessa rader i stridsställning till högerledaren-höggradsfrimuraren Arvid Lindman. Striden upphörde aldrig. Slutligen iscensatte han i oktober 1934 till svar å våra avslöjanden rörande det "välgörenhetsutövande" frimureriets väsen och syften i judendomens tjänst sin ryktbara olagliga bojkott mot Nationen genom att å Frimurarordens vägnar och med stöd av de maktresurser, som judendomen, frimureriet och marxismen förfoga över i svensk press, förständiga dagspressen att förbjuda Nationens offentliga saluförande såsom "skadande för den allmänna anständigheten".

Den 1 december 1936 riktade vi vår sista allvarliga varning till Arvid Lindman i samband med den förestående stora frimurarkongressen i England. Men han vägrade alltjämt att lyssna till vårt ord. Hade han äntligen besinnat sig, skulle han ha undgått det ohyggliga ödets slag, som på hans sista frimurarfärd träffade honom. Han kom aldrig levande tillbaka till Sverige — för att realisera London-direktiven, hans frimureriska bana avklipptes av "kadoschernas" (hämnarnas) egen Hämnare.

Amiral Lindmans plötsliga bortgång framkallade stor förskräckelse i det judiskt-frimureriska lägret, vilket är förståeligt, då en lika durkdriven och skicklig frimurerisk ersättare f. n. knappast torde kunna uppbringas i Sverige. Med honom föll det svåraste hindret för en svensk pånyttfödelse och en nationell samling i vårt land.

Spanienvärvningen

Den under socialdemokratiska regeringspartiets hägn bedrivna insamlingen till de röda i Spanien samt värvningen av svenska deltagare i inbördeskriget påkallar en allvarlig uppmärksamhet. Enligt Spanienkommitténs sekreterare, ombudsman Bertil Nyqvist hade vid jultiden sammanlagt c:a 730 000 kr. insamlats, varav av Svenska hjälpkommittén 325 000 kr., Landsorganisationen 105 000 kr. samt från politiska och andra organisationer 50 000 kr.

Beträffande värvningen ha redan hela kontingenter unga svenskar av samvetslösa agenter under falska förespeglingar engagerats och nedsänts till den blodiga inbördeskrigsskådeplatsen — för att där gjuta sitt blod för Alljuda. Ännu har intet från ansvarigt svenskt håll åtgjorts för att förhindra denna trafik. Det är under sådana förhållanden på sin plats att närmare efterlysa svenska regeringens uppfattning i saken.

Vilken är regeringens mening rörande den framtida försörjningen av alla de utblottade och utsvultna, de krymplingar, blinda och lemmalytta unga svenskar, som en dag hemkomma från Spanien, oförmögna att arbeta och försörja sig under sitt återstående liv? Är det meningen, att svenska staten, d. v. s. Sveriges folk skall försörja dem? Eller skola de underhållas av L. O. eller av advokaten Georg Branting?

Det måste krävas ett stopp för hela denna trafik!

Till Nationens läsare!

Undertecknad önskar härmed framföra sitt djupt kända tack för alla de vänliga hälsningar som i samband med jul- och nyårshögtiderna kommit Nationen och mig personligen till del från läsekretsen. Samtidigt ber jag få betyga min tacksamhet till Nationens alla vänner, abonnenter och stödjare under 1936 — däribland särskilt kampfondens gynnare — tack vare vilkas visade intresse och stöd det icke blott varit möjligt att genomkämpa det gångna svåra prövoåret med dess infernaliska terror från fienden utan att även utbygga och ytterligare stärka tidningens position.

Nationens läsare och vänner tillönskas ett Gott Nytt År 1937.

Elof Eriksson.

»Kreuger Kommer Tillbaka»

Dagens stora sensation på bokmarknaden "Kreuger Kommer Tillbaka" erhålles i bokhandeln eller direkt från förlaget, Aktiebolaget Nordisk Litteratur, Södra Kungstornet, Stockholm, till ett pris av kr. 7:50 per ex.

Hela Sveriges folk måste i sin egen välfärds intresse taga del av denna med mästarhand tecknade sannskildring av Kreuger-dramat samt vad som i samband därmed utspelats.

En prenumerationsblankett

medföljer detta nummer, för en del av upplagan, och uppmana vi till abonnemang för 1937 genom prenumerationsbeloppets insändande.

NATIONEN säljes i Stockholm:

Svea Rikes Förlag, Odengatan 42, 1 tr.
Rehns Antikvariat (förut Svea Rikes Bokhandel), Norrlandsgatan 30.
Lundins Bok- och Pappershandel, Tegnérgatan 6.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16. Postgirokonto 3643.

A b o n n e m a n g s p r i s:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

A n n o n s p r i s:
30 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

Kommissionärer för försäljning antagas.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1936

Enig judenhet

Teorien om "splittring" saknar grund i verkligheten

På den ariska sidan lever man ännu allmänt i den föreställningen, att judarna äro splittrade i sin politiska strävan, varför arierna icke skulle behöva räkna med ett enhetligt fientligt motstånd. Vi måste emellertid bryta med denna uppfattning, som beträffande innevarande tid uppenbart står i strid mot verkligheten. Förvisso har fiendens spel in i det sista skötts på ett sätt som förlänat en viss grad av sannolikhet åt teorien om fortbestående judisk splittring, men det gäller att icke låta förvilla sig av de judiska skenmanövrerna.

Senaste årets händelseutveckling framtvingar en korrigering av denna hävdvunna uppfattning om judenhetens splittring. Med den judiskimperialistiska kampens inträde i sitt avgörande slutskede har en ny situation uppstått, som kräver bedömning ur ny synvinkel. I tidningen Nationen har förut erinrats om överrabbinen dr. M a r c u s E h r e n p r e i s' 27 juli 1929 inför Judiska Akademiska Klubben i Stockholm hållna märkliga föredrag — in extenso återgivet i Judisk Tidskrift n:r 6 s. å. —, vari dr. E. hyllade den nutida zionismens grundare Theodor Herzl såsom "profeten"-ledaren av hela den händelseutveckling, som förde till världskriget och dess resultat: det återupprättade "judiska Palestina". Planen hade av Herzl framlagts å första zionistkongressen i Basel 1897. I samband med relaterandet härav yttrade dr. Ehrenpreis i det nämnda uttalandet bl. a. följande:

"I dag, tjugofem år efter Herzls död, kunna vi överblicka följderna av hans gärning. Herzl formulerade Baselkongressens program: 'Vårt mål är ett folkrättsligt garanterat judiskt hemland i Palestina.' Tjugofem år efteråt står Palestina under makternas garanti och beskydd. Femtio makter ha givit England i uppdrag att handhava överhögheten i Palestina och ha erkänt judarnas historiska samband med landet. 'Denna dag har jag tagit bort Egyptens skam från Eder.' ... *Det är första gången sedan två tusen år som judar av alla riktningar räcka varandra handen i det gemensamma arbetet för judendomens sak. Det verkar som ett under!* Lyckliga generation, som får vara med om denna betydelsefulla händelse, vars följder i denna stund ej kunna överblickas: *hela judendomens förening utöver religiösa och politiska skiljaktigheter.* I vår urgamla historias bok börja vi ett nytt blad".

Enligt överrabbin Ehrenpreis, en av samtidens mest betydande judar och betecknad såsom "Herzls högra hand", existerar det alltså nu för första gången efter Jerusalems sista förstörelse för två tusen år sedan en enig front inom judenheten. 1936 års händelseutveckling i Europa bekräftar dr. E:s uppgift i fråga om innevarande tid. Den som uppmärksamt följt trådarna i det maktpolitiska spelet har därunder ej kunnat undgå att skåda tydliga sammanhang mellan de skilda judiska positionerna, även där skenbart dylika sammanhang alldeles saknades. Det framgår allt tydligare, att de i olika länder opererande internationella judiska finansgrupperna ej blott ha förbindelser inom alla politiska grupper utan också inbördes intimt samarbeta. Rothschildarnas roll under den nyss genomkämpade kungakrisen i England var härvidlag i hög grad belysande.

På den ariska sidan gör man klokt uti att snarast revidera sina föreställningar om "splittring" inom judenheten med avseende å den tid som är.

Dr Hedin »forskar» — i Tredje riket

Den på mödernet från judiske rabbinen Abraham Brody-Berlin härstammande doktorn Sven Hedin har hemkommit från sin senaste "forskningsfärd", som gällt det nationalsocialistiska Tyskland. I två och en halv månader hade han vistats i Tredje riket, varunder tillryggalagts icke mindre än 14,000 km. i bil, bl. a. — i Ostpreussen i öster och Rhenprovinsen i väster.

För ögonblicket dominerar alltså Tyskland framför Kina ur "forsknings"-synpunkt. I det sistnämnda landet gällde dock doktorns senaste "forskningar", såsom Times och Svenska Dagbladet våren 1934 upplyste, mindre själva vetenskapen än vissa bestämda politiska "uppdrag", särskilt *utforskandet av den kortaste väg, å vilken soldater och ammunition kunde transporteras till provinsen Singkiang.* Intervjuad härom svarade emellertid dr Hedin, att Litwinow försäkrat att han icke hade några planer på Singkiang. — Några veckor senare kunde icke desto mindre pressen meddela om utbrutna röda oroligheter i Singkiang.

Ett årtionde tidigare hade dr H. offentligt avgivit sin bekännelse till den ryska kommunismen såsom representerande *"den nya utvecklingen"*: "Framtidens Ryssland skall uppbyggas på den grund, vilken genom de senaste årens blodiga omvälvningar blivit lagd. Ur den slaviska marken spirar den nya utvecklingen upp och på evolutionens väg går Ryssland framåt mot en ny makt och storhet". (Alma Hedin. "Min bror Sven", sid. 386.) "Den nya utvecklingen" i Kina, dit doktor Hedins föregående "forskningsverksamhet" väsentligen varit förlagd, synes emellertid genom Japans hejdande inskridande gå i stöpet.

När dr Sven Hedin utsågs att vid 1936 års olympiad i Berlin föra Europas talan, uppmanades han av olika judiska och marxistiska organ att begagna tillfället och å sin ras vägnar tala allvarsord med det judeförföljande Tyskland. Men ingalunda! Dr Hedin är icke mindre skicklig politiker än upptäcktsresande, han är inte för inte en av den nutida frimurarprovinsen Sveriges mest populariserade gestalter.

Aktuell Litteratur

Judarna i Sverige	Kr. 0:50
Zionsprotokollen	„ 1:—
Nya Upptäckter om Zionsprotokollen	„ 0:50
Kristendomen — den urariska religionen	„ 0:50
Kristus var ej jude	„ 0:25
Frimureriets avslöjande. Av General E. Ludendorff. 2 del., vard. à	„ 2:—
Den judiska framgångens gåta. Av Roderich-Stoltheim	„ 2:—
Den statsfientliga judiska läran. Av Th. Fritsch	„ 0:25

Ovanstående böcker erhållas på beställning direkt från tidningen mot insändande av beloppet antingen i brev eller per postgiro 3643 under adress: NATIONEN, Box 1145, Stockholm 16.

Carl Lundgren
Skoatelié
Regeringsgatan 83 — Tel. 11 39 97
Specialité:
Eleganta skodon
för deformerade fötter.

"Rättsväsendet"
under Wallenberg & Bonnier

Högsta domstolens uppseendeväckande avslag å ingenjören Torsten Kreugers ansökan om resning i Högbroforsmålet utgör en ny bekräftelse på vår under tolv års tid hävdade uppfattning om förhandenvaron av en hemlig judisk diktatur i Sverige, vars suveräna maktutövning sträcker sig till alla samhällslivets områden. Såsom vi ofta framhållit, dirigeras den svenska pressen, tidningsdistributionen och nyhetsförmedlingen till tidningarna (T. T.), med ett ord hela det offentliga ordet av det bolsjevikiskt inriktade judehuset Bonnier. Genom Stockholms Enskilda Bank dirigeras landets övriga banker samt ligga såväl kungahus som domstolar i huset Wallenbergs händer.

Sålunda kunde ett nytt justitiekap av den regerande storfinansen ogenerat utföras. Detta trots att det numera är allmänt känt, att Högbroforsdomen var ogrundad samt att *ingen kunnat i någon punkt vederlägga professor Lundstedts bevis för att Torsten Kreuger är oskyldigt dömd.* Högsta domstolen förklarar helt enkelt, att inga nya skäl för resning föreligga i stället för att pröva professor Lundstedts beviskedja för Torsten Kreugers oskuld.

Hur länge skall den Wallenberg-Bonnierska diktaturen under "demokratisk" skylt få topprida Sveriges folk och göra högsta orätt till högsta rätt?

Advokat Dalström som »trojansk häst»

I enlighet med Moskvas påbjudna nya, "trojanska hästens" taktik ha särskilt partierna till höger de senaste åren översvämmats av i nationell dräkt utstyrda kommunistiska agenter, som smyga sig in i fiendelägret för att inifrån erövra dess skansar. I början av 1936 hade vi anledning beröra fallet med Allan Ekberg-Hedqvists inträde i Sveriges Nationella Förbund, ett markant praktiskt exempel å denna kominterns nya taktik.

För dagen föreligger här ett annat fall: leninisten advokat Björn Dalströms inträde i Lindholms Nationalsocialistiska Arbetarparti. I ett intervjuuttalande, publicerat i N. S. A. P:s organ "Den Svenske Nationalsocialisten", gycklar hr Dalström med sina nya partikamrater, "nassarna", och säger sig tills för helt kort tid sedan ha "trott", att "nassarna voro arbetarfiender och bödlar". Men nu har det plötsligt gått upp för honom, att han tagit fel.

I slutet av intervjun vänder sig hr Dalström till sina "kära" å den röda sidan med följande ord: "Och till den kära Ny Dag kan jag endast säga det, att jag har en kraftig känsla av att jag numera kan göra verklig nytta just för det arbetande folket, ty nu har jag funnit min plats och även som jag hoppas och tror kampvilliga kamrater." — Naturligtvis respektera i själ och hjärta "den kära Ny Dag" såväl som Karl Kilboms Folkets Dagblad honom helt och fullt i hans nya, trojanska roll som "nasse".

Björn Dalström, son av Lenins, Sinowjews och Balabanoffs mest intima medarbeterska Kata Dalström, var sin moders synnerligen läraktige son och har alltid tillhört den rödaste skolan. Han har nu också tydligen befunnits användbar för större uppdrag. Betecknande nog fortsätter Folkets Dagblad att i sina spalter referatledes föra hans talan i den Unmanska affären, vilket naturligtvis aldrig skulle ha skett om han varit en äkta nationalsocialist.

Nyheter å Svea Rikes Förlag

Från Svea Rikes Förlag ha under senaste månaden utkommit följande nya arbeten: *Hitlers tal på rikspartidagen i Nürnberg 1936*, Kr. 0:75, samt *Arvet från Sinai* av "R. W—m", en sammanställning av artiklar, som under åren 1934—1936 varit införda i tidningen "Sverige Fritt", Kr. 1:50.

Prenumerera

"Kreuger Kommer Tillbaka"

(Forts. fr. sid. 1.)

kanske icke var så farligt att utge hans sista arbete, föll till slut för den starka frestelsen att utge den märkliga boken. Resultatet är känt. Icke på år och dag har det skrivits en starkare, en ärligare och mera hänsynslös uppgörelse med hela det demokratiska förfallet. Det lilla socialdemokratiska förlaget blev alldeles förskräckt, när det upptäckte att Gustaf Ericsson fortfarande levde och att han i realiteten alls icke var någon svensk socialdemokrat. Förlaget bromsade av alla krafter för bokens framgång, men kunde icke hindra att den såldes i 20,000 exemplar, den största framgång som det någonsin haft med en litterär svensk produkt.

*

Sedan har det varit mycket tyst kring Gustaf Ericsson. Det enda man fått veta om honom var, att han under signaturer skrivit och verkat i främmande länder. Och Hirschel & Consortes i Sverige hade säkert hoppats att för alltid slippa ifrån denne uppstudsige och respektlöse svenske författare, som det varit omöjligt att inrangera i några Hirschelska författarfackföreningar.

Först i dagarna har Gustaf Ericsson åter gett sig tillkänna, men det har i stället skett så mycket kraftigare. Han har plötsligt slungat ut en ny bok — och en bok som i alla avseenden är ännu mycket starkare än "Mannen Som Du Dödat". Dess titel är, såsom redan framhållits, "Kreuger Kommer Tillbaka". Den har redan legat ute i den svenska bokhandeln i flera veckor, men karaktäristiskt nog har när detta skrives ingen svensk tidning yttrat ett ord om densamma. Däremot ha starka krafter satts i rörelse för att undertrycka boken, sedan det misslyckats att helt utestänga den från den svenska bokmarknaden. Hirschel har utsänt särskilda rapportörer till landets större bokhandelsfirmor, antydande, att den nya boken icke bör skyltas i fönstren, icke bör finnas på diskarna, helst icke ens omnämnas för några kunder.

Men allt detta lär icke kunna hejda bokens framgång i Sverige. Dess högviktiga innehåll och glänsande utformning borga för, att den blir en av samtidens mest lästa och mest uppmärksammade bokverk, som kommer att få betydelse ej blott såsom ett rent litterärt verk utan i minst lika grad såsom en på fakta grundad offentlig vidräkning med de skumma krafter, som i vår tid i det fördolda vålla staterna och folken så outsägliga lidanden och svårigheter. Från många håll i utlandet ha redan de mest berömmande lovord inströmmat. Nobelpristagaren Knut Hamsum var en av de första, som vågade tillkännage sin mening om "Kreuger Kommer Tillbaka". Så snart han hunnit läsa boken, telegraferade han till författaren:

"Gustaf Ericsson, Köpenhamn. Jag är fullkomligt överväldigad av Eder bok. Jag känner icke en enda av bokens personer och har därför läst allt objektivt. Må Eder röst bliva hörd!"

Den som läser "Kreuger Kommer Tillbaka" har till en början svårt för att tro sina ögon. Det är den starkaste bok som kanske någonsin skrivits i Sverige med en oerhörd aktuell betydelse. Men den är icke "stark" på samma sätt som Hirschel-husets litterära storheter äro starka i sina böcker: genom frossandet i snusk och dekadans, perversiteter och primitiviteter. Det finnes icke ett anstötligt ord i Gustaf Ericssons hela bok, icke en mening som ej kan läsas högt i varje svenskt hem. "Kreuger Kommer Tillbaka" är stark på ett annat sätt.

Den handlar visserligen om förbrytare, om världshistoriens största förbrytardrama i modern tid. Men i stället för att idolisera förbrytarna eller romantisera dem, ställer den endast upp en sällsam rad förbrytare till nyktert beskådande. Och förbrytarna i denna bok ha fina namn: det är kungar och statsministrar, justitieråd och juris doktorer, hederspresidenter och världsbankirer, lorder, parlamentsledamöter och riksdagsmän. Det är den mest unika förbrytarsamling som någonsin skådats, som här presenteras i full strålkastarbelysning. Det är den dramatiska, fantastiska sannskildringen om Kreugerdramat, hur Ivar Kreuger bragtes om livet och hur hans broder Torsten Kreuger i Sverige plundrats och sänts till fängelse av ett internationellt förbrytarsällskap.

Det är, i korthet, en makalös bok. En bok som det i allmänhet icke skrives mer än en under varje generation. Den är en stridsappell, utan tvivel ägnad att väcka och bana väg för något nytt i tiden, i synnerhet i Sverige. Den är en hänsynslös uppgörelse med en hel epok. Innehållet i denna bok kan icke i en kort tidningsartikel refereras. Boken måste läsas, från första sidan till den sista.

Vad som ej minst frapperar i "Kreuger Kommer Tillbaka" är den roll författaren i dramat tillskriver det svenska konungahuset såsom absolut beroende av huset Wallenberg. Det har tillåtits en kriminell internationell storfinansliga att i Sverige ohindrat bedriva sitt härjningståg och sitt brottsliga spel till vårt folks utplundrande, varvid en svensk man, Ivar Kreuger, bragts om livet och hans broder Torsten Kreuger på det mest upprörande sätt berövats sina ägodelar och oskyldig kastats i fängelse. Gustaf Ericsson erinrar i sin bok bl. a. om regeringsformens par. 16, som av denna tidnings tidigare i olika sammanhang på företkommen anledning relaterats och vari det står skrivet:

"Konungen bör rätt och sanning styrka och befordra, vrånghet och orätt hindra och förbjuda, ingen fördärva eller fördärva låta, till liv, ära, personlig frihet och välfärd, utan han lagligen förvunnen och dömd är, och ingen avhända eller avhända låta något gods, löst eller fast, utan rannsakning och dom, i den ordning, Sveriges lag och laga stadgar föreskriva."

Hur har nu Sveriges konung uppfyllt denna kungaplikt?

Ni kan läsa det hela i *"Kreuger Kommer Tillbaka"*. Det är resultatet av en omfattande upptäcktsexpedition, som Gustaf Ericsson här framlägger. En upptäcktsexpedition som sträckt sig över många länder och genom alla samhällslager, från de grövsta förbrytarskikten i New Yorks East Side och hela vägen upp till Kungliga slottet i Stockholm, både de salonger där Wally- och Hirschel-halvherrar spela kort med majestätet, och de gamla spindelvävsfyllda kammare, där Sveriges Högsta Domstol har sitt säte.

"Må var och en pröva sin livsbejakelses hållfasthet genom att läsa denna bok!" — skrev en socialdemokratisk svensk tidning om "Mannen Som Du Dödat". "Ett gisselslag, bitande såsom vi behöva det" — skrev en framstående Hirschel-författare om samma bok.

Alla de där uttalandena gälla i ännu högre grad om samme författares nya bok!

Svensk.

Erich, Maydell och legationsschismen i Stockholm

Legationsrådet *Teo Snellman* avslöjar i denna märkliga anklagelseskrift medels ovedersägliga dokument det verkliga händelseförloppet i den s. k. "Maydellaffären", där förre finske ministern i Stockholm *Rafael Erich* synes ha spelat en högst märklig roll.
Läs boken och döm själv!

I alla boklådor. - Pris 3 kronor.

S V E A R I K E
Odengatan 42 - Stockholm 6

Begär förlagskatalog!

Franska Stororienten ingriper!

Senaste hemliga beslut av världsfrimureriet i Paris

Frimureriet har knappast någonsin tidigare utvecklat en så livlig verksamhet som i våra dagar. — Med dessa ord, som till innebörden helt överensstämma med tidningen Nationens vid flerfaldiga tillfällen hävdade uppfattning, inleder den officiellt högt uppskattade tyske sakkunnige och författaren å området F r i e d r i c h H a s s e l b a c h e r under rubriken "Stororienten ingriper!" en längre uppseendeväckande artikel om värdsfrimureriets nuvarande verksamhet i tidningen *Der Blitz* nr 46 (Ad. Bastian/Verlag, Ermsleben-Harz). Då artikeln med dess märkliga dokumentariska anklagelsematerial i blixtbelysning blottar frimureriets och dess tongivande loges, Franska Stororientens aktuella politiskt-revolutionära spel och sålunda är av allra största intresse för alla som eftersträva klarhet rörande det reella skeendet i nutidens politik, återgiva vi här in extenso hr Hasselbachers uttalande.

De höga graderna ha insett — skriver hr Hasselbacher i fortsättningen — att den stora skymningen för demokratien och därmed slutet å liberalismen även skulle betyda slutet för världsfrimureriet och dess åtrådda mål "världsrepubliken". Därför utveckla alla loger en rent av feberaktig verksamhet för att kunna — envar på sitt sätt — hejda det hotande ödet. Liksom alltid vid dylika tillfällen äro *Franska Stororientens (Grand Orient de France) sammanträden och beslut* riktningsgivande för det samfällda arbetet inom frimureriet eller, rättare sagt, *de samfällda frimureriska intressena komma där klarast till uttryck.*

*

Från måndagen den 21 till lördagen den 26 september sammanträdde i Rue Cadet nr 16, d. v. s. Franska Stororientens storlogebyggnad i Paris *1936 års årsmöte.* Detta konvent förenar företrädarna för alla Stororientens loger i Frankrike och dess kolonier. Här diskuteras i ingående debatter det politiska läget, väljes särskilda aktionsutskott och fattas högpolitiska beslut. *Åtskilligt som under de följande månaderna sker i politiken är i själva verket ingenting annat än genomförandet av de vid årsmötet fattade besluten.* Genom otaliga kontakter i alla tänkbara byråer, det må nu vara i ministerier, i hären, i rättsvården, i skolväsendet, i partier och föreningar etc., utövar Stororienten en nära nog diktatorisk makt, vilket möjliggör för densamma att ordna allt efter sina önskningar. Lagarna gestaltas och deras tolkningsmöjligheter formuleras på ett sådant sätt, att de vid varje tillfälle kunna göras brukbara för frimureriets intressen. Deras framförande och antagande vid parlamentsmötena garanteras därigenom, att många ministrar i republiken och talrika deputerade ur alla partier äro frimurare. Stororienten förstår överlägset att förläna de frimureriska önskemålen ett nationellt yttre sken och att städse där, varest det borde heta *"Francmaçon"* (frimurare), skriva "Français" (fransman).

Stororientens sammankomster äro strängt hemliga. Ingen äger tillträde till konventet, som ej in i det minsta och i alla punkter dokumenterat sig såväl såsom frimurare som även såsom *representant för en loge.*

Under en lång följd av år erfor den icke-frimureriska offentligheten icke alltför mycket från dylika kongresser. Vad som bekantgjordes baserades nästan alltid blott på officiella "räkenskapsberättelser", vilka — i varje fall endast för bröder frimurare — trycktes angående förloppet av sådana kongresser. Dylika berättelser råkade också i våra händer och blottade många och intressanta sammanhang, men de buro å andra sidan vittnesbörd om en synnerligen omsorgsfull stilistisk bearbetning. De voro i all tydlighet dock rätt försiktiga och uppenbarade ej mer än vad som var trängande nödvändigt för att informera bröderna. Men vi önskade att veta *mera.* Därför ha vissa med stor omsorg och försiktighet samt på lång sikt arbetande frimurarsakkunniga kretsar spunnit ett fint och oåtkomligt nät, vars *trådar löpa in i själva kongressförsamlingarna* och vars förbindelser äro *så* hemliga, att t. o. m. de yttersta försiktighetsåtgärder och de mest ängsligt noggranna försök att hemlighålla förblivit maktlösa däremot. Det är naturligtvis ej möjligt att här närmare beskriva på vilka vägar och genom vilka personer som arbetas. Det må vara tillräckligt att fastslå, att *Franska Stororienten och andra storloger i de mest slutna cirklar och kommissioner icke mera kunna besluta något som icke genast bringas till kännedom å den frimurarsakkunniga sidan.*

Om det i våra händer härigenom kommande materialet ej alltid framlägges inför offentligheten, sker detta av många och välgrundade skäl.

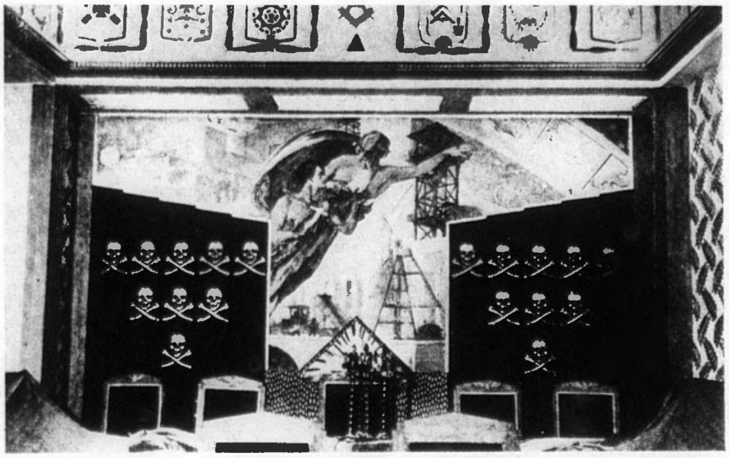

Höggradstempel i Grand Orient de France.

1933

Den nationella revolutionens seger i Tyskland januari 1933 slog ned som en bomb i världens storloger.

1933 agiterades därför häftigt i Franska Stororienten (och andra storloger) mot nationalsocialismen samt beslöts att bereda väg för och snarast förverkliga ett förbund mellan Paris och Moskva.

Jag har offentliggjort den till oss från Paris angående dessa beslut ingångna berättelsen i band I av min bokserie "Entlarvte Freimaurerei". Men detta skedde icke först *efter* utan *långt före* avslutandet av det fransk-sovjetistiska förbundet samt *långt innan* ens möjligheten av ett dylikt förbund *inför offentligheten berördes.* Jag betonar här uttryckligen detta, på det man ej å frimurarsidan skall påstå att vi *efteråt* förfärdigat berättelsen på grundval av redan *föreliggande* politiska fakta och händelser! Men händelseutvecklingen har visat, att mina informationer in i minsta detalj voro absolut tillförlitliga.

Parisrapporterna

Vi följa nu originalrapporterna, sådana de föreligga från Paris:

"Onsdagen den *10 maj 1933* ägde en utomordentlig sammankomst rum med frimurarlogen 'La Fraternité du Peuple' under ordförandeskap av *Gaston Bergerie,* medlem av deputeradekammaren och känd medlem av den utrikespolitiska kommissionen. Sammankomsten var särdeles rikt besökt, då ett stort antal 'tyska' frimurare, marxister och ur Tyskland flyktade judar deltogo i densamma. Dessutom mötte det polska legationsrådet Milstein (jude), vilken för kort tid sedan för hemgiftens skull äktat dottern av den parisiske baronen Rothschild.

Bergerie lämnade en ingående redogörelse över *läget i Tyskland.* Han började med skildrandet av den gamla frimurarandans svåra kamp på Tysklands jord mot en förbittrad fiende, en motståndare som är beredd att med seg energi kämpa för sina principer ända till den slutgiltiga segern. 'Klerikalismen', säger Bergerie, mot vilken våra vapen tidigare riktade sig, var i senare tid *icke någon* farlig fiende längre, då det genom framgångsrika manövrar just lyckats oss att upplösa anden hos denna fiendes befallande överhet. *Vatikanens huvudstödjepunkter ha vi för länge sedan erövrat, och endast fruktan för att en ännu farligare motståndare skulle intaga platsen avhåller oss från att fullständigt tillintetgöra denna fiende.* Nu börja dessa våra farhågor antaga reala former: *på Tysklands jord ha den dystra germanismens gamla onda andar vaknat, Brynhilds rop och Votans skugga hota våra lysande principer från den 'stora revolutionen'*[1]*, varur vår rörelse framsprungit och vuxit ut.* Inför denna fara gäller det att en gång för alla sluta upp med inre stridigheter mellan enskilda avdelningar av frimurarrörelsen av skilda ritualer och i olika länder. Den 'skottska ritens' stora loge hälsar oss från England på det hjärtligaste och ställer sin hjälp till förfogande åt vår 'Stora Orient' i kampen mot den vilda germanismen och dess kult. Samtliga medlemmar av 'Stora Logen', vilka intaga regeringsställningar i England, ha utfäst sig att uppträda med fientliga förklaringar mot Tyskland, att *i varje fall ej tillåta förverkligandet av likaberättigande i rustningsfrågan,* ja att vid minsta försök till fordran på dylikt framkasta frågan om *sanktionsförfarande mot Tyskland,* rent av frambesvärja ett *preventivkrig,* därest omständigheterna befinnas gynnsamma därför. *Germanismen skall för alltid nedslås, riket förstöras, sönderslitas i otaliga små länder, ty endast i ett sönderslitet Tyskland ligger räddningen för frimurardömet.* Våra vänster-bröder i Sovjet-Ryssland, vilka tidvis ej voro villiga att solidariskt följa oss, ha besinnat sig, och vi ha att tacka våra otaliga forna bröder i detta stora rike för att våra vänster-bröder i Moskva deltaga i *humanitetens och broderskapets världsandes straffälttåg mot hatets Tyskland.* Broder Radek, tidigare medlem av Stora Orienten, berättar personligen i ett brev, att *Sovjet-Rysslands regering vill förbliva i intimaste kontakt med världsfrimurarrörelsen,* och ber oss bruka vårt inflytande å våra *'amerikanska bröder'* för ernående av *Rysslands erkännande genom Roosevelts regering samt skydd för ryskt territorium gentemot de rövaraktiga japanerna,* germanismens hemliga förbundna. Det är vår moraliska plikt att hjälpa våra ryska bröder, i förening med dem nedslå vi på kort tid alla våra fiender.

Efter Bergeries föredrag samt ett kortare slutord beslöts att återupprepa denna berättelse för en större församling av ett flertal loger, vilka äro intimt förbundna med logen 'La Fraternité du Peuple'. Berättelsen upplästes den *13 maj* på ett gemensamt möte med följande loger: 'La Fraternité du Peuple', 'L'Action', 'L'Etude', 'Union des Belleville', 'Voltaire', 'L'Alliance', 'Cosmos', 'Jean Jaurès', 'Telem', 'Locarno', 'Internationale', 'Le Droit Humain' och 'Ernest Renan'.

Berättelsen mottogs av alla närvarande med stort bifall; medlemmarna av logen 'Internationale', som räknas till *yttersta vänstern,* avgåvo en edsbunden försäkran, att de skulle *uppgiva kampen mot alla* dem, vilka äro villiga att gemensamt med dem *intill den slutgiltiga segern kämpa för germanismens nedslående,* och att de skulle göra allt för *att förmå socialister, anarkister och kommunister att deltaga i detta gemensamma fälttåg.*

Samma dag ägde en sammankomst rum med logen 'Le Philantrope', som befattade sig med frågan om bringande av hjälp till de i Frankrike bosatta tyska flyktingarna. Det beslöts att genom en skattefördelning och ett understöd från regeringens sida uppbringa medel för detta ändamål. Ordföranden i 'Ligan för de mänskliga rättigheterna', V i k t o r B a s c h, hävdade, att det vore varje murares plikt att låta sina 'tyska' bröder vederfaras hjälp, enär de voro de första offren i kampen mot den gemensamma fienden. När tiden vore inne, skulle de bliva ledarna och uppbyggarna av det från det blodiga oket befriade Tyskland och därmed tusenfalt återgälda dessa hjälpprestationer och utgifter. Man fattade det utomordentliga beslutet, att varje frimurare utan hänsyn till stånd, förmögenhet och ställning skall vara förpliktad att skänka en del av sina inkomster till flyktingarna från Tyskland.

Samma legationsråd Milstein talade vid en hemlig församling i logen 'Aeole', bland vars medlemmar räknas inflytelserika *journalister* och *politiker.* Han förklarade bl. a., att Polen efter makterövringen utvecklats till en stödjepunkt för civilisationen i den europeiska Östern och till beskyddarinna av humanitetens heliga principer samt allt vad som grundats i frimuraredömets verksamhet. Det utgjorde den naturliga intresserepresentanten för östjudendomen mot dess argaste fiende, det tyska barbardömet. Polen hade på sin tid lyckats uppbringa hjälp från sina grannar i kampen mot Teutonorden, förfäderna till de nutida barbarerna. Så är

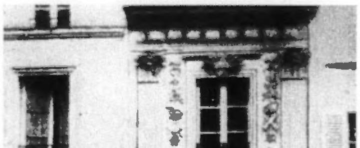

Grand Orient de Frances gamla logehus.

Ingången till Franska Stororientens hus, rue Cadet 16, Paris, före den på Lenins bekostnad utförda ombyggnaden.

[1] D. v. s. den frimureriska revolutionen av 1789 i Frankrike.

det också i dag av vikt, att den 'slaviska Östern' (alltså Ryssland), 'i förening med Polen och frimurarna i hela världen *bereder ett slut på den blodiga germanismen,* liksom Teutonorden tillintetgjordes vid Tannenberg'. Polen räknar med en intensiv hjälp av alla uppriktiga frimurarelement och i synnerhet dem som kunna tillförsäkra långt gående finansiella understöd, då Polens ekonomiska och finansiella läge tarvar snabb hjälp för att kunna förhindra de nya barbarernas seger över humanitetens och broderskapets heliga rättigheter. Milstein beklagade, att det av Tardieu på sin tid utlovade lånet å 1,200,000 francs uteblivit och betonade, att det nu vore de inflytelserika frimurarnas sak att på vederbörliga håll utöva erforderligt tryck för att äntligen förskaffa Polen detta lån; i motsatt fall, utropade Milstein, går Polen sitt fullständiga politiska och ekonomiska sammanbrott till mötes.

I detta hemliga sammanträde, vars deltagare genom ed förpliktat sig till tystnad, uppträdde ett antal journalister: *Eduard Bart, Georg Barthelemy, Jean Bastia, Auguste Ballard, Emilie Auclair, Francois Baumal, Emanuel Berl, Jo Block, Alphons Besi, Fernand-Joseph Bobar, Birman de Rell, William Bertram, Georg Boderot, Ireneus Jean Bonnefeu, Louis Bonnard, Gustave Bouet, André Botta, Marcel Brosse, Francois Kasadessio m. fl.*

Efter Milsteins föredrag fattades beslut, som förpliktade samtliga frimurare, vilka stå i förbindelse med *finanskretsar,* att påverka dessa i syfte att tillhandahålla polska regeringen det önskade nya lånet i Frankrike för rustningsändamål samt byggande av strategiska järnvägar i Korridoren och i riktning Gdingen. (Vi se här tydligt vilka planer logen hade med Polen! Dessa avsikter överkorsade dock det nya Tyskland framgångsrikt. F. H.).

Den *12 maj* ägde en talrikt besökt sammankomst rum med logen 'La Philosophie Positive' under ordförandeskap av Gustav Kahn, chefredaktör för det judiska bladet 'Menora'. Gustav Kahn lämnade här en noggrann översikt över de filosofiska strömningarna i Tyskland, varvid han yttrade följande:

'Vi stå inför en ny tysk fara. Med ett föraktligt steg röjer Tyskland undan allt vad vi dyrka såsom en helgedom, vad världen håller för heligt. Fundamenten för den nyaste positiva filosofien och *marxismens* nya sociala åskådningar hade *genomträngt vår tids alla bildade kretsar* och hade i en rad stater, alldeles särskilt i Tyskland självt, att uppvisa glänsande resultat, som nu utsättas för den nya barbarismens förbittrade angrepp, vilka hota att tillintetgöra kulturens alla erövringar. Denna filosofi var vår civilisations ledstjärna, den förde oss mot den humanitära harmonien, mot nya former för den sociala moralen och den mänskliga gemenskapen. Våra bröder-agnostikerna följde oss denna väg, och snart skulle en ny mänsklighet blott haft ett val: att bekänna sig till vår profet och lärare August Chontes, alla tiders och folks största andes religion. Den eländiga, enfaldiga sagan om den kristliga Gudsmodern har för länge sedan trängts undan av vår Guds moder, den samma som hade andel i vår lärares skapande, andefulla liv, hans härliga tankar, *en efterföljare till Moses,* den förste förkunnaren av den positiva religionen.

Genom nöd och elände förföll mänskligheten av förtvivlan tillbaka i hedendomen. Samma tankar döko upp, vilka förefölle för länge sedan utplånade och glömda. Den primitiva tron hos de gamla germanerna i Teutoburgerskogen, denna nomadernas religion, börjar efterhand att antaga konkreta former och hota allt vad vi med så mycken möda och arbete uppbyggt under senaste årtiondena och som lovade att bliva en världsreligion till allas vår lycka. Obegriplig är kraften hos detta primitiva tänkandes beklagliga läror. Det är ofattbart, att de till styrkan överträffa våra hittillsvarande fienders kraft. *Ur vilka källor skapa de, barbarerna? Vi äro för oss själva och få därför tala öppet. De visa den marterade mänskligheten tillbaka till naturen, görande uppräkningen med den hemlighetsfulla mystiska längtan till harmoni. Det är en fruktansvärd fiende, för vars bekämpande vi borde uppbåda alla möjligheter och samtliga krafter!*

Efter sammankomstens slut meddelade Gustav Kahn de närvarande, att redaktionen av 'Menora' utgåve ett särskilt nummer, som ägnades judarnas i Tyskland läge, med begäran om deltagande i insamlingen av medel för detta ändamål, på det att en klar bild måtte lämnas av *'den nya hedendomens och dess nya kannibalers djuriska ansikte'.*

Den *14 maj* talade vid en församling i logen 'Polarstern' en viss Lucien Llora, medarbetare i den bolsjevikiska tidningen 'Monde', som utgives av Henry Barbusse. Llora uppställde följande tes såsom grundval: *Logerna, som inom sig förena alla Europas radikala och socialistiska element, måste rycka till sig ledningen av alla dessa element. Llora anklagade den tyska socialdemokratien, som hade förlorat hela sitt revolutionära gods och blivit agenter åt den tyska fascismen.* Han berättade vidare, att *Barbusse hade emottagit ett brev från Stalin,* vari denne talar om nödvändigheten av en *sammanslutning av alla kommunistiska och socialistiska element i syfte att från de andra länderna ernå hjälp åt Sovjet-Ryssland, vilket utgjorde det enda bålverket mot den tyska fascistiska vågen.* Stalin skriver till Barbusse, att, för den händelse en koalition komme till stånd, *Sovjet-Ryssland med glädje skall deltaga i korståget mot det nya fascistiska Tyskland.* Vidare förklarar Stalin, att *alla revolutionära pacifistiska element måste inställa sin kamp mot de för Tyskland ogynnsamma fördragen för att bilda gemensam front mot alla slag av koncessioner åt Tyskland.* Lloras berättelse diskuterades ingående av församlingen, och resultatet blev en resolution, vari fordras omedelbart *inställande av alla ändamålslösa stridigheter* mellan alla frimurare, för att uppträda såsom förmedlare vid *sammanförandet av alla krafter,* även *kommunisterna,* i kampen mot Tyskland. I resolutionen fastslås uttryckligt nödvändigheten av en *hjälp åt Sovjet-Rysslands regering,* emedan denna representerade den starkaste och till allt beredda fienden till det nuvarande Tyskland. Resolutionen hälsar därefter det fransk-ryska närmandet och understryker, att alla frimurare skola inträda för en finansiell hjälp från Frankrike åt Moskva.

Under ordförandeskap av Lafragette, medlem av logen 'Telem' och känd medarbetare i filmpressen, ägde en talrik församling av frimurare-filmfackmän rum. Lafragette förklarade, att alla frimurare måste genomföra en *fullkomlig bojkott av tyska filmer* och att denna *bojkott måste stå under frimurarledning.* Det måste ställas en fordran till de lokala filmsällskapen på understöd åt frimurarpropagandan samt vidare det ännu viktigare kravet på skapandet av en antitysk film, som behandlar förföljelserna och den fruktansvärda terrorn i detta land.

33. gradens halsband.

Bäres av bröderna av 33. graden. Bland svenska sådana stodo i 1934 års frimurarmatrikel upptagna amiral Arvid Lindman (Grand Lodge of England) och generallöjtnant Johan Nauckhoff (Grand Lodge of Scotland).

På grundval av denna berättelse antogs en resolution, vari alla medarbetare inom filmen uppfordras att främja frimurarnas arbete och understödja *filmpropagandan mot Tyskland* för avslöjande av ohyggligheterna och skräcken i detta land."

Dessa beslut och föredrag i Paris loger tarva verkligen ingen kommentar för dokumenterande, att *frimureriet och bolsjevismen stå i en gemensam kampfront mot det nationalsocialistiska Tyskland.* Alla taktiska stridigheter, alla teoretiska utläggningar, alla formella motsatser äro glömda och ställas åt sidan, emedan *hotet mot kosmopolitismens idé* genom nationalsocialismen kännes så trängande som aldrig tillförene. Alla idériktningar, som funno sitt patetiska uttryck i den stora revolutionsparollen av 1789: Liberté Egalité Fraternité — Frihet Jämlikhet Broderskap — ha på liv och död sammansvurit sig mot det nya Tyskland och det där förkroppsligade begreppet om den suveräna nationalstaten.

Skåda vi i dag tillbaka, se vi, hur planmässigt besluten vid denna kongress i maj 1933 blivit genomförda: *Frimurarregeringens i Frankrike förbund med Sovjet-Ryssland! Bojkottpropagandan, skräckpropagandan, unionen med kommunismen i Folkfronten! O. s. v.*

1934

1934 oroade Stavisky-affären Stororienten. Den stora skandalen kring juden Alexander Stavisky avslöjade, att icke blott denne utan alla de män, med vilka han hade gjort sina mycket beryktade affärer, voro frimurare.

Minister Chautemps (Br. av 32. graden), statsadvokat Pessard (Chautemps svåger), ställföreträdande statsadvokaten Hurlaux, direktör för Sûreté Générale (politiska hemliga polisen) och många andra visade sig vara *frimurare.* Därför ägnade sig Stororienten vid denna tid huvudsakligen åt att *överskyla sammanhangen* och få saken *skjuten på den långa framtiden.* Den hade därvid framgång, ty praktiskt taget har av hela jätteskandalen så gott som *intet* kommit ut, och en domare, Prince, som på allvar önskade gå fakta in på livet, blev — naturligtvis "rent tillfälligt" — dödad av järnvägståget. Att hans lik hittades sammanbundet till händer och fötter, att han själv försedd med kavle i munnen och ur stånd att röra en lem, råkat komma på skenorna, var naturligtvis också en "ren tillfällighet". Så undertrycktes jätteskandalen, man "undersöker" så länge tills intet mera återstår, och det råder överhuvud intet tvivel därom, att *Stavisky själv aldrig begått självmord* utan blev *skjuten,* emedan vissa i mycket höga ställningar befintliga män måst frukta, att han på de anklagades bänk skulle *erkänna för mycket.* Så blevo efter hand blott några mindre skälmar från skandal-affären dömda. Man offrade dem för att visa den kokande folksjälen, att "demokratien var inställd på renlighet", och allt det andra *övertäcktes med kärlekens mantel* eller rättare sagt med *logens förkläde.*

Stororientens aktivitet 1934/1935 blev härigenom starkt hämmad. Det förekom häftiga demonstrationer, under vilkas förlopp fönsterrutorna inslogos i Stororientens storlogebyggnad (Rue Cadet 16). Men det vilda skriet å gatorna avstannade slutligen, i synnerhet sedan upphetsningen över de blodiga sammanstötningarna 6 februari lagt sig. Stormen bedarrade åter en gång.

Intressant är *dagordningen för Stororientens konvent 1934.* Den berör alla de då svävande frågorna och innehåller bl. a. följande tema, som stodo under debatt. *Fallet Stavisky. Fjärde republiken och den kommande stora revolutionen. Händelserna den 6 februari. Skyddet för frimureriet. Studium av den fascistiska doktrinen och medel till dess bekämpande. Hur ekonomien går före politiken.*

Detta konvent sammanträdde som vanligt i september (den 17—22). Jag kunde sedan *omedelbart efter dess avslutande* i en lång artikelserie i "8 Uhr-Abendblatt", Berlin, ge en noggrann redogörelse för denna kongress' mening och ändamål.

30. gradens diplom.

Reproduktion av diplomet för Chevalier Kadosch du Grand Orient de France (hämnargraden), vilken speciellt sysslar med mord å tredskande kungar, statsmän m. fl.

*

Med *"fascismen"* förstår frimureriet icke endast den egentliga fascismen, denna rent romersk-italienska företeelse, som i världsåskådningshänseende mångfaldigt skiljer sig från nationalsocialismen, utan *allt som motsäger frimurardömet.* Därigenom, att frimureriet slagordmässigt betecknar allt som ej fogar sig efter detsamma såsom "fascism", visar sig ånyo likriktningen av bolsjevism, marxism och frimurardöme, av komintern (III. internationalen), II. (Amsterdam-)internationalen och frimureriet, av kommunistiska partiets sektioner och frimurarlogerna. Samtidigt skåda vi en *andra kongruens:* Frimureriet arbetar med s. k. "nationalitetsprinciper" (se "Entlarvte Freimaurerei", bd II, särsk. sid. 131/141), medan kominternpropagandan talar om "undertryckta (t. ex. kolonial-)folk".

Fjärde republiken, som skulle födas genom den *stora revolutionen,* är *en metodisk och organiserad bolsjevisms folkfronts-republik,* såsom Walther Rathenau förkunnade densamma i "La Liberté" nr 21898, tisdagen den 28 september 1920.

Temat *"ekonomi före politik"* belyser slående den grundväsentliga skillnaden mellan frimurardöme och nationalsocialism. Frimurardömet förkunnar, liksom allt som tänker liberalistiskt, tesen *"ekonomi är öde",* tjänar alltså den materialistiska historieuppfattningen och den uteslutande ekonomiska världsåskådningen. Men nationalsocialismen förkunnar: *"ras är öde",* ty den vill, att ekonomien är folkets tjänarinna och ej att folket är ekonomiens och profitens slav. Så brottas i få ord tvenne världar med varandra, *oförsonliga principer* träda emot varandra i en väldig kamp, och *jorden är för liten för att ge plats åt båda.*

Därför gives det i våra dagar blott en enda, i grund och botten helt enkel, churu till sina verkningar oerhörd och å de skilda frontavsnitten tusenfalt olika formulerad jättekamp: Nationalism mot kosmopolitism. Socialism mot bolsjevism. Gemensamt gagn mot profit. Ras mot massa. Folkdöme mot liberalism. Ledareprincip mot demokratism. Ledartrohet mot slavdisciplin. Blodsorden mot mänsklighetsorden.

Här ha vi också grundvalen för konventets av år 1934 — d. v. s. för tiden september 1934 till september 1935 — fastställande av arbetsmålen. Men man får ej tro, att denna målsättning i och för sig är något nytt i frimureriets ram, den betonas särskilt endast därför att just dessa frågor genom tidsutvecklingen blivit särskilt brännande och att deras beaktande med hänsyn till det givna läget framstår såsom särskilt trängande.

Därför glömde Stororienten bredvid alla sorger kring fallet Stavisky och försvaret av frimureriet aldrig sitt *sovjetistiska förbundsprogram,* vilket den genom ett ihärdigt och planmässigt arbete steg för steg och punkt för punkt strävade att föra närmare förverkligandet. På denna grund mobiliserades alla krafter för att *så småningom åstadkomma en utjämning mellan Moskva och Paris.* För detta ändamål började man — i synnerhet efter utträdet av Tyskland, vars motsägelse ej mera behövde fruktas — att förbereda *Sovjets inträde i folkförbundet,* vilket ju sedan även praktiskt förverkligades. (Genom särskilt Sveriges beredvilliga aktiva medverkan. Red. av Nationen.)

En av de viktigaste, detta närmande *hindrande faktorerna* var det faktum, att *rådsrepubliken ej* var *"demokratisk"* utan i krassaste och mest osminkade form hyllade diktaturens princip. Stalin betecknades ju allmänt såsom "röde zaren", och "Ligan för de mänskliga rättigheterna", denna av frimureriet uppdragna organisation, hade — visserligen rätt platoniskt — i protester tagit ställning mot de metoder, som tillämpades av Gosudarstwennoe Politischeskoe Upraw Lenie (G. P. U.), den forna Tschereswitschainaja Kommissija (tjekan). Greve Nicolaus Coudenhove-Kalergi, ledaren av Pan-Europa-rörelsen, medlem av logen "Humanitas" och kapitlet "Mozart" i Wien, hade i sin skrift "Stalin & C:o" på det skarpaste sätt, naturligtvis ur pacifistisk synpunkt, gjort front mot Sovjetunionen och dess praxis. Det fanns även i Frankrike ett stort antal loger, vilkas medlemmar till största delen rekryterades ur de ryska emigranternas krets. (Forts. å sid. 7.)

Rothschild-attack mot Engelska Imperiet

(Forts. fr. sid. 1.)

VIII återstod slutligen intet annat än att abdikera, vilket skedde genom en till parlamentet den 10 december 1936 ingiven akt. Ställd i valet mellan plikten och passionen, mellan kronan och judinnan, valde han den sistnämnda.

Imperialism och "fascism" — i Judas tjänst

I tvenne långa veckor, varunder krisen varade, hängde författningsstridens tunga moln över England, imperiet var på väg att uppdelas i två nationer, *för* eller *mot* konungen eller rättare sagt judinnan Simpson-Warfield från U. S. A. Verkningarna av en dylik skandal skulle ej kunnat undgå att bli direkt katastrofala för det brittiska världsväldet. Ett speciellt kungaparti, utgivande sig såsom "konungens vänner", höll på att bildas till stöd för "konungens frihet", d. v. s. mrs Simpsons aspirationer till tronen, vilket parti särskilt appellerade *dels* till de militära, imperialistiska, "fascistiska" och "antisemitiska" kretsarna, *dels* även till kroppsarbetarna och de frireligiösa elementen. Här skulle alltså den judiske dirigenten bakom kulissen — Rothschild — fått ett förvisso livligt åstundat tillfälle att spänna de under hans osynliga ledning stående, innerligt hatade "fascisternas" och "antisemiternas" skaror för *sin* och Judas triumfvagn, tvinga dessa till kamp i handling *för* den sak, vilken de enligt den muntliga bekännelsen skulle bekämpa! Men den stolta planen misslyckades. Det moraliska och reela underlaget för "kungaaktionen" var för skröpligt för att i det avgörande ögonblicket kunna hålla gentemot premiärminister Baldwins position såsom förespråkare för den brittiska traditionens mest solida grundsatser.

"Exotisk societet"

Den stora engelska tidningen "Times", som kraftigt understött regeringens hållning gentemot konungens giftermålsplaner, klandrade i en ledare, refererad i Svenska Dagbladet den 11 dec. 1936, skarpt konung Edward för hans ådagalagda bristande omdöme vid valet av vänner och personliga rådgivare. Vi citera ur Sv. Dagbl.:

"Det har icke varit en konflikt mellan en folklig kung och en omedgörlig samling aristokrater och präster, skriver tidningen. Snarare kan man säga, att kungens krets i alltför stor utsträckning bestått av män och kvinnor, några av hög börd, och alla långt avlägsna från 'folket', vilka bekymrade sig mindre om hans välfärd än om sina egna nöjen. Den verkliga konflikten var mellan en exotisk societet och tanklöshet å ena sidan och den fasta brittiska familjetraditionen å den andra."

Några dagar senare eller den 14 december lästes i Svenska Dagbladet ett referat av ärkebiskopens av Canterbury i hans radiotal söndagen den 13 december avkunnade förkrossande dom över denna samma krets, som utgjort konungens närmaste vänner och såsom sådana utövat det mest ödesdigra inflytande. Ärkebiskopen yttrade bl. a.:

"Sällan om någonsin har en brittisk suverän bestigit tronen med större naturliga förutsättningar för sin uppgift. Sällan, om någonsin har någon suverän välkomnats med mera entusiastisk trohet. Gud hade givit honom ett stort och heligt pund att förvalta. Likväl har han av fri vilja abdikerat — han har lämnat ifrån sig detta pund. Med karaktäristisk öppenhet har han omtalat för oss sitt motiv. Sällsamt och sorgligt måste det vara att han för ett sådant motiv, hur starkt det än tryckte hans hjärta, skall ha svikit så höga förhoppningar och övergivit ett så stort pund. Ännu mera sällsamt och sorgligt är att han sökt sin lycka på ett sätt, som är oförenligt med de kristna principerna för äktenskapet, och inom en social krets, vars livsuppfattning och levnadssätt äro främmande för hans folks bästa instinkter och traditioner. Må de, som tillhöra denna krets, veta, att de i dag stå brännmärkta av ett domslut, fällt av det folk, som älskade kung Edward. Jag har dragit mig för att yttra dessa ord, men jag har känt mig tvingad i uppriktighetens och sanningens intresse att säga dem."

"Inre ringen" kring kung Edward

Vilka som utgjort denna av ärkebiskopen av Canterbury fördömda och av "Times" såsom "exotisk societet" karakteriserade krets, upplyste det Bonniers närstående organet "Svensk Damtidning" i sitt nummer 48 1936. I en artikel, rubricerad "Damen för dagen", presenterades där den "inre ringen" i Edward VIII:s umgängeskrets med följande ord:

"Efter presentationen vid hovet dröjde det inte länge förrän Mrs Ernest Archibald Simpson var 'den mest kända amerikanskan' i Londonsocieteten. Hennes porträtt sågs allt oftare i Vogue och andra societetsblad, iförd magnifika pariscreationer. Hon är Londons elegantaste kvinna. Och snart var paret Simpson med i 'the Prince's set', det mest eftertraktade kotteriet i den engelska huvudstaden, som bestod först och främst av dåvarande prinsen av Wales och hans mest intima vänner, bara några få: lord och lady Mountbatten, familjerna Sutherlands och Milford Haven samt några engelsk-amerikanare, födda och gifta i Amerika, de flesta mycket rika."

Främst bland den "exotiska ("exotisk" här lika med judisk) societeten", eller såsom den citerade tidningen uttrycker det "the Prince's set" (prinsens gäng), återfinna vi alltså lord och lady Mountbatten samt familjerna Sutherlands och Milford Haven — de tydligen "några av hög börd" vid sidan av de "mycket rika engelsk-amerikanare", varom "Times" talade. Lord Louis Mountbatten och markis Milford Haven äro som bekant svenska kronprinsessan Louises av Mountbatten bröder. Markis Milford Haven är genom äktenskapet med ättlingen av "Peter den stores neger" Nadejda Michaelowna Oldenburg, titulärgrevinna av Toby, svåger till juden sir Harald Wernher, gift med systern Zia Michaelowna Oldenburg samt direktör Axel Venner-Grens medintressent i Elektrolux-, Nya Dagligt Allehanda- och Cellulosabolagen. En av huvudpersonerna i exkungens "inre ring" var således den ovannämnda lady Mountbatten, svenska kronprinsessans svägerska, född Ashley och dotterdotter av konung Edward VII:s intimaste vän, den på sin tid i Grängesbergsbolaget intresserade judiske finansmagnaten sir Ernest Cassel.

Mrs Simpsons "världshistoriska uppgift"

Med morfadern sir Ernest Cassels gigantiska förmögenhet ärvde lady Mountbatten, född Ashley, även hans intima relationer med den judiska rasen, framför allt Rothschilds. Under lady Mountbatten-Ashley-Cassels och de andras höga beskydd har mrs Simpson av allt att döma introducerats i dåv. prinsens av Wales gäng och lancerats (startats) för sin blivande uppgift i den Rothschildska judendomens tjänst. Att det för judinnan Warfield-Spencer-Simpson i verkligheten gällde något oändligt mycket mera än en vanlig kärlekssak, har tydligt framgått av olika tillkännagivanden i s. k. välunderrättade tidningar och tidskrifter. Bonniers Vecko-Journalen n:r 50 1936 upplyste, att mrs Simpson var fast övertygad om "sin världshistoriska uppgift" — ett yttrande, som mot bakgrunden av hennes uppenbarade intima relationer med det Rothschildska finanshuset säger en hel del. Hon skulle även ha uttalat orden: "Jag är den enda kvinna som verkligen passar kungen, och jag skall göra Edward VIII till den störste monark som någonsin regerat över engelska imperiet".

Man förstår, att dylika utfästelser av en icke längre ung men dock skön judinna med huset Rothschilds resurser bakom sig skulle bringa känslorna i svallning hos lättrörda engelska imperialister — utan större sinne för den världspolitiska utvecklingens allvar. Man kan nästan förmoda, att mrs Simpson-Warfield vid talet om sin "världshistoriska mission" tänkt på den berömda historiska föregångerskan judinnan Ester, som gifte sig med perserkonungen Ahasverus, vilken vann stor ryktbarhet genom sin underdåniga kärlek till sin judiska gemål och på hennes inrådan lät slakta 75,000 persiska antisemiter, Perserrikets bästa befolkning, varigenom judeherraväldet över den forna ariska Östern beseglades — en händelse som ännu i dag i synagogorna högtidlighålles såsom judendomens största "religiösa" fest.

"Amerikanskorna kring kungen"

Icke blott i England utan även i de kontinentala staterna i Europa har man kunnat följa mrs Simpsons intima förbindelser med den judiska storfinansens furstar, särskilt Rothschildarna. Nya Dagligt Allehanda, som ju numera äges av den med Englands judeöverhet, Wernher—Schuster—Rothschild och Amerikas judeöverhet. Untermeyer—Marshall—Baruch, lierade underdånige tjänaren Elektrolux-direktören Axel Venner-Gren, presenterade den 3 december 1936 en intervju med "mrs Simpsons bästa väninna", en "blåhårig och raffinerad" judinna Elsie de Woolfe eller "lady M." (Mendl) om "Amerikanskorna kring kungen". Lady Mendl, som underhåller intima relationer med Rothschilds, bebor lyxvillan Trianon i Versailles, där Edward VIII och mrs Simpson varit ofta och gärna sedda gäster. Elsie Mendl-de Woolfe äger bl. a. "det celebra Fox-institutet för hårbehandling, vilket även räknar kronprinsessan av Sverige bland sina klienter". Såsom belysande för andan hos den "exotiska societet", i vilken mrs Simpson hör hemma, återgiva vi följande brottstycken ur intervjun med "lady M." i Villa Trianon:

"Jag fördes in i hennes kombinerade bad- och toalettrum. En brasa flammade i den stora marmorkaminen, båda fönstren stodo öppna, en ljuvlig doft av blommande syrener blandade sig med den sötaktiga parfymen av Molieux cinq. På sin divan, som täcktes av leopardskinn, låg lady M., omgiven av ett otal kuddar...

Nå, vad tycker ni? Mitt infällda badkar med spegelalkoven känner ni nog igen, likaså mitt spegeltoalettbord med hela sin attiralj i guld. Jag har ledsnat på den och funderar på att ersätta den med en av ljus sköldpadd med namnchiffret i briljanter. Kanske kommer mrs Simpson, ni vet — jag har inrett hennes badrum vid Chumberland Terrace som en kopia av mitt — att be om att få ett dylikt garnityr — som bröllopsgåva. Och vad tycker ni om mitt bord? Titta på kulan, som utgör foten. Ni kan se zodiakens alla tecken inetsade. Och så spegelskivan, det är jag som bragt spegelmöbler på modet. Kungen själv var mycket förtjust däröver. *What a charming man*, så lik sin farfar, Edward VII...

Plötsligt reser hon sig. Ursinnigt skällande störta knähundarna ned på golvet. Med en magnifik gest låter hon sin vita sammetsmorgonrock glida ned och står fullkomligt naken framför mig. Flammorna från kaminen blixtra i de breda diamantarmbanden, kasta reflexer över hennes blåa hår och låta de stora pärlorna glänsa mot hennes vita hud. En fulländad staty. Alla rykten och legender om Elsie de Woolfe flyga genom min hjärna. Hennes privathotell vid rue de Roc, ett under av smak och lyx, hennes toaletter, hennes smycken, hennes pärlor från Cartier, värdesatta till 900 000 francs, hennes rikedom, som hon själv förvärvat sig genom antikinredning och dekoration och som nu tillåter henne på sitt bankkonto lyfta 8 miljoner guldfrancs. Elsie de Woolfe kan, om det faller henne in, täcka golvet i sin hall i Versailles med lager av tjugofrancstycken...

— Har jag åldrats? Kan man se att jag fått mitt ansikte 'relifted'? Tror ni att jag har rätt? En kvinna skall inte få barn. Min ålder, nej, den vill jag inte bära och inte förråda för världen...

Jag är bjuden på lunch till Buckingham Palace i nästa vecka. Kungen sänder sitt eget aeroplan för att hämta mig. Vad tycker ni om mosaiken i min simbassäng, lagd av italienska arbetare! Där ligger 300,000 francs. Jag har fått i uppdrag att på nytt inreda St. James Palace. Mrs Simpson sade, att jag fick carte blanche att från de kungliga gardemeublen välja och uttaga vad jag behövde och ansåg lämpligt. Det är det vi skola diskutera med *Honom* vid mitt besök i London. Wally är glad. Det enda som något bekymrar henne är om hon skall få skilsmässa eller ej. Jag tror inte, att saken intresserar henne så mycket, men *Han* önskar det så livligt, och då — ni förstår. — Säg, är champagnen kall nog?"

Kung Edwards och mrs Simpsons Wien-besök

Så talade judinnan Elsie Mendl-de Woolfe, "mrs Simpsons bästa väninna", inför N. D. A:s korrespondent! "Säg mig med vem du umgås, och jag skall säga dig vem du är!" — säger ett gammalt ordstäv. Naturligtvis var det ej någon tillfällighet, att mrs Simpsons intimaste vänner också på det europeiska fastlandet tillhörde den Rothschildska finanssocieteten. Den enda svenska dagstidning, vilken låtit antyda mrs S:s judiska börd är Aftonbladet, som den 6 dec. 1936 hade införd en artikel, rubricerad "Mer om mrs S. Den tvååriga vänskapens historia". Här skildras kung Edwards och mrs Simpsons senaste semesterbesök i Wien, där mrs S. lät konungen undergå en läkarbehandling av den judiske professorn Neumann och i den ovannämnda mrs Mendl-de Woolfes privatbil avlägga ett besök hos baron Rothschild å dennes egendom utanför Wien. Några citat ur artikeln torde i sammanhanget vara av intresse:

"Knappast hade det kungliga semestersällskapet hunnit till Wien förrän mrs Simpson tillsammans med lady Selby besökte professor Heinrick Neumann, den berömde öronspecialisten, vilken ett år tidigare vägrade att operera Adolf Hitler (är detta sant? Red.) tilläggande: 'Eftersom jag är jude kan jag icke ta risken, ty ifall jag misslyckas skola de säga att jag gjorde det med avsikt.' Mrs Simpson förklarade för professorn att konungen år 1925 hade haft en inflammation i öronhinnan. Ett ärr var kvar sedan dess. När han föll i vattnet vid Aedypso, gick det gamla såret upp. — Det är icke farligt, men kan vara smärtsamt, sade läkaren, som därpå vidtog åtgärder för att genom bestrålning läka såret samt häva den kroniska inflammationen...

Mrs Simpson arrangerade konungens besök hos professor Neumann. Med en annan medlem av sällskapet — vanligen lady Selby — åkte hon till Oppolisergasse, där doktorn har sina mottagningar. Hennes ankomst var signalen för portvakten att konungen var i antågande. När mrs Simpson hade försvunnit i ett reserverat rum, anlände konungen och gick med hissen upp till professorns mottagningsrum, varpå mrs Simpson åkte sin väg...

Vid ett tillfälle besökte de baron Rothschilds egendom nära Wien och åkte i en bil tillhörig lady Mendl, född Elsie de Woolfe, från U. S. A., som är god vän till mrs Simpson...

Flera kvällar i Wien tillbringade sällskapet på stadens nattklubbar och dessa passade på att göra affär därav. På nattklubben 'Renässance' beställde konungen sin favoritdessert — en chokladtårta med tjock kräm. Vaktmästaren föreslog densamma för mrs Simpson, men hon svarade: 'O, nej, det är alldeles för tungt för mig!' Dieten hade sina fördelar för mrs Simpson. En av gästerna på 'Bristol' sade nämligen: 'Hon har en beundransvärd figur och de vackraste ben och fötter.' För övrigt har hon djupsvart hår och liten något böjd näsa, vilket t. o. m. föranledde en förmodan att hon kunde vara av judisk extraktion."

Efter abdikationen direkt till — baron Rothschild

Man erfar icke utan förvåning, att Edward VIII ej kunnat erhålla behövlig läkarvård för sin öronåkomma i England utan att han måst låta mrs Simpson föra sig till den judiske läkaren i Wien. Betecknande nog gällde även exkonungens första resa i landsflykten — just Wien, där han för någon tid skulle gästa baron Ludwig von Rothschild å dennes slott Enzersfeld utanför staden och i samband varmed han ånyo ämnade konsultera juden professor Neumann. — Exkungens och mrs Simpsons intima relationer med Rothschildarna underströkos härmed ytterligare på ett rent ostentativt sätt inför världen.

Lord Rothermere — Rothschilds hemlige agent

Den dramatiska händelseutvecklingen kring Edward VIII:s abdikation blixtbelyste ett fält inom nutida engelsk politik, vilket hittills dolts för världen genom en beslöjande dimbildning. I imperiets ödesstund framträdde en av vår tids största politiska dubbelspelare, skrudad i "fascistisk" och imperialistisk dräkt, Rothschildarnas hemlige agent, juden — tidningskungen lord Rothermere — för utförande av sin stora mission såsom ledare av en offentlig opinionsrörelse *för* "konungens frihet", d. v. s. rättighet att äkta den i sin andra skilsmässoprocess liggande "amerikanska" judinnan Simpson. Liksom när hans äldre broder och företrädare i rollen lord Northcliffe på sin tid, efter att en följd av år ha spelat vän med det kejserliga Tyskland och t. o. m. ha påyrkat en tysk-engelsk allians mot Frankrike, i avgörandets ögonblick etablerade sig såsom ett av judendomens mest diaboliska redskap, den skrupellösaste bland alla tyskfiender, ja såsom ledare av hela det antityska propagandafälttåget under världskriget.

Den mera på djupet inställda antijudiska forskningen hade från början klart för sig bröderna Northcliffes och Rothermeres judiska börd, men spelet sköttes så väl och judarna förstodo så skickligt att beslöja verkligheten, bl. a. genom undertryckande av alla litterära uppgifter om judebörden samt konstruerande enligt gammal vana av falska genealogier, att världens ögon totalt förvillades. Det såsom särdeles tillförlitligt ansedda genealogiska verket "Semi-Kürschner 1913. Erster Jahrgang" skriver å spalt 352 om lord Northcliffe: "Northcliffe, förut Harmsworth, men ursprungligen Stern från Frankfurt, baron, lord. Utgivare av den gula 'Daily Mail' och 'Observer', vari de vilda hetsartiklarna mot Tyskland stå."

Bröderna Northcliffes och Rothermeres judiska börd

Beträffande Northcliffes judiska börd läses vidare bl. a. i den tyska publikationen "Fackel" den 2 mars 1918:

"Hans i Frankfurt födde fader hette Salomon Stern, vars broder Siegmund innehade en vinaffär i Frankfurt a. M., lämnade den och grundade bankhuset S. H. Stern. Brödernas syster, d. v. s. en tant till Northcliffe, var fru Speyer, vars gemål tillhörde bankhuset Speyer-Ellisen... Northcliffe blev i världskriget en av de farligaste och mest hätska tyskfienderna, vilken erhöll till uppgift att särskilja och med flygskrifter revolutionera Tyskland och Österrike."

Med en karaktäristisk iver förnekades från judisk sida bröderna Northcliffes och Rothermeres hebreiska härkomst. I "Jüdisches Lexikon", Jüdischer Verlag, Berlin, 1930, läses i band IV, sid. 522:

"Northcliffe, Alfred Harmsworth, 1865—1922, ägare av 'Times', 'Daily Mail' och andra tidningar, under kriget ledare av den brittiska propagandan. Northcliffe blev emellanåt i Tyskland betecknad såsom jude, men är varken jude eller har judiska förfäder (se eftermälet i 'Times' den 15.9.1922). Han intog under sina sista levnadsår en antisionistisk hållning, vilken hans yngre broder, *lord Rothermere*, som efter hans död blev ägare av 'Daily Mail' och andra tidningar, fortsatt." ("Times" övergick efter Northcliffes död icke i brodern Rothermeres händer utan överläts till en särskild engelsk stiftelse.)

Dessa ord skulle naturligtvis aldrig i "Jüdisches Lexikon" ha adresserats till den icke-judiska världen, om Northcliffe och Rothermere *icke* varit judar. Den förvillande lögnen har ju alltid varit judens vapen gentemot den godtrogne icke-juden. Klarast belyser juden Eduard Levi verkligheten i ett uttalande i det judiska organet "Frankfurter Zeitung" den 12 maj 1916, där han kallar Northcliffe "en Cesare Borgia utan dennes kultur" och "upphovsmannen till *antisemitismen* i England", vilken han framkallat genom sin praktiserade judendom. Den judiske författarens i "Frankfurter Zeitung" förliknande av lord Northcliffe, lord Rothermeres broder, vid Cesare Borgia utgör ett ytterligare stöd för Northcliffes judiska börd och ger den verkliga karaktäristiken åt hans gärning. Cesare Borgia, sin tids störste skurk och själv hög prelat i katolska kyrkan, vilken ej ens ryggade tillbaka för mord å sina närmaste anhöriga, tillhörde den judiska släkten Porges, som lyckades bereda sig tillträde till själva påvestolen, d. v. s. högsta ledningen av judendomens dåtida förnämsta fientliga fäste: den romersk-katolska kyrkan.

Rothermere ärvde Northcliffes mission

Då med arvet av lord Northcliffes väldiga tidningskoncern med "Daily Mail" i teten även följde överflyttandet av dennes speciella mission i huset Rothschilds och världsjudendomens tjänst i arv till brodern lord Rothermere, är det vid bedömandet av den sistnämndes roll i nuets politik av betydelse att fullständiga bilden av brodern-föregångarens livsverk genom att återuppliva i minnet den kände engelske författaren A. G. Gardiners öppna brev till lord Northcliffe i "Daily News" i början av december 1914. Gardiner skrev däri bl. a.:

"Den som överblickar Eder karriär, skall däri svårligen kunna finna en gärning för det allmänna bästa, för mänsklighetens ideal; men han skall ej ha någon svårighet att hänvisa på kriget vilket Ni har anstiftat, på det hat som Ni har utsått, på allt det som Ni har försummat, på Edra förfalskningar som Ni överallt utbreda. Ni har efter vartannat angripit varje land, och detta av de lägsta bevekelsegrunder, Ni har understött varje ståndpunkt som Ni trodde skulle bliva segerrik och har övergivit den, när Ni trodde att den skulle förlora. Ni har använt Edra tidningar till att förgifta de internationella relationerna, uppväcka allmänhetens skräck genom skamlösa sagor, och Ni var likgiltig för all den smärta och ängslan som Ni förorsakade, i det att Ni förbittrade de ömsesidiga relationerna mellan folken...

Med ett ord: Ni var i 20 år den journalistiske brandstiftaren i England, en man städse beredd att försätta världen i lågor för att därmed kunna göra en tidningsaffisch."

Lord Northcliffes av Gardiner sålunda karaktäriserade livsgärning, vilken skedde i Rothschildarnas och världsjudendomens tjänst, utgör en ovillkorlig bekräftelse å riktigheten av den visserligen av judenheten ivrigt bestridda uppgiften om hans judiska börd. Det låter sig överhuvud ej tänka att en arisk människa skulle ha kunnat låna sig till ett dylikt satansverk mot den ariska folkvärlden. Att hans broder och efterföljare i opinionsledarerollen lord Rothermere i den nyss genomgångna krisen kring tronen i den engelska imperialismens namn skulle träda i spetsen för dem som påyrkade judinnan Simpsons upphöjande å Englands tron, var blott vad som kunde väntas. För Juda måste det givetvis kännas som en stor triumf att vid själva slutuppgörelsen med imperiet aktivt kunna betjäna sig av de politiska fraktioner, som öppet lysa med sina bekännelser till den engelska imperialismen, till "fascismen" och "antisemitismen". Rothermere-pressen liksom Mosleys "fascister" kämpade av all makt för "kungens frihet", d. v. s. judinnans rätt till tronen. — Ett visserligen djärvt spel, då det på ett ögonblick i blixtbelysning avslöjade nämnda fraktioners judiska bakgrund och inställning. Betecknande nog hade man någon månad tidigare vidtagit försiktighetsåtgärden att låta inbura utgivaren av tidningen "The Fascist", Arnold Leese, ledaren av den enda juderena politiska rörelsen i England, "Imperial Fascist League", på sex månader i fängelse för "förolämpning av det judiska trossamfundet".

Rothschild—Rothermereska "fascismens" fjasko

Sedan åratal har tidningslorden Rothermere spelat nazist- och fascistvänlig, ja t. o. m. "antisemit", samt företagit flitiga besök i vissa länder, särskilt det nationalsocialistiska Tyskland — vilket varit ägnat att förläna honom en ställning av förtroende i de kretsar i England som känt sig tilltalade av den autoritära statsläran samt givit honom den plattform, varpå han skulle kunna sätta Rothschilds "fascistiska" plan mot imperiet i verkställighet. I intimaste samarbete med spetsarna i den "inre ringen" kring konungen sökte lord Rothermere utbygga grunden för en imperialistiskt-"fascistisk" politisk kungafront, som nu i tidens mognad under sken av att vilja främja konungens och imperiets bästa skulle slå det stora slaget för judinnan Simpson och engelska tronens erövring åt Juda. Länge och väl arbetade han för premiärminister Baldwins störtande och ersättande med den gamle äre- och maktsjuke Winston Churchill. Men i dag vet man, att den just genomgångna krisen skulle fått en annan och förvisso för imperiet ödesdiger utgång, om den Rothschild—Rothermereska "fascismen" lyckats.

Tidningslordens propaganda för judinnan Simpson tog sig mot slutet rent hysteriska uttryck, vittnande om hans stora besvikelse över aktionens misslyckande. I sin tidning "Evening News" påyrkade lord Rothermere ännu den 7 december i personliga insändare rätt för konungen att ingå morganatiskt äktenskap med mrs Simpson med bl. a. den typiskt judiska motiveringen att "konung Edward på grund av sin popularitet är den ende som kan få tillräckligt många rekryter att anmäla sig till armén för att Englands frivilliga system skall kunna bevaras, och om han abdikerar blir allmän värnplikt nödvändig" (Sv. D. 8. 12. 1936). — Kännes judens argumenteringsmetod igen? I en annan insändare i samma tidningsnummer sökte lorden beveka engelska folket till favör för judinnan Simpson med att påstå, att "Englands och dominions parlament äro villiga att antaga en morganatisk lag och att mrs Simpson intet högre önskar". — Tidningslordens saltomortaler vittnade om det hysteri, som gripit juden inför konstaterandet av sin "fascistiska" plans fjasko, och föranledde "Times" att yttra de orden: "Om icke hela denna sorgliga affär skall sluta med katastrof för nationen och imperiet, måste kommentarer av detta slag undvikas."

Englands ansvariga statsmän och folk följde den väg, som förordades av premiärminister Baldwin, vilken med sin ansvarskänsla, klokhet och fasthet lyckades besvärja stormen och avvärja Rothschilds och världsjudendomens attack mot imperiet — rädda det brittiska riket i dess ödesstund. Hela denna tragiska kris, utspelad kring Englands tron, må vara ett memento och en varning för alla andra folk. Liknande faror hota dessa, överallt spelar Juda sitt sataniska spel, och där den nödiga vaksamheten och det moraliska modet saknas hos de ansvariga ledarna kan katastrofen som ett vindkast vara över de intet ont anande folken.

E. E.

Kampfonden

Under december 1936 inflöto nedanstående bidrag till Kampfonden:

Cepete	Kr.	1:50
En av de små i landet	„	2:—
P—e	„	10:—
Blå flicka	„	3:—
Sigge	„	5:—
Fosterlandsvän	„	150:—
Bort med frimureriet	„	10:—
N. Vetlanda	„	1:—
E. L. Finland	„	17:—
Jordbrukare	„	5:—
K. S—n	„	8:—
T. D.	„	1:—
	S:a Kronor	213:50

Vårt tack till samtliga givare!

Till stor del tack vare det materiella stöd, som under det gångna året lämnats oss av givarna till kampfonden, har det varit oss möjligt att korsa fiendens terroristiska planer, på tidningens förintelse. Den svenska allmänhetens förtroende, medverkan och stöd är och förblir en förutsättning för framgång av de strävanden Nationen företräder.

Bidrag till kampfonden kunna sändas till *Nationens kampfond*, postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

Stororienten ingriper!

(Forts. fr. sid. 5.)

Allt detta utgjorde hämningar och svårigheter, som man ej utan vidare kunde förbigå och som frimureriet först måste överbygga och avlägsna, innan förbundsplanen med Sovjetunionen kunde genomföras.

Men då intet är ogenomförbart, om frimureriet fordrar det, fann man också här medel och vägar att övervinna svårigheterna. Den uniformerade världsoffentligheten — churu ej vår krets av verkliga frimurarkännare — blev därför överraskad, när *Sovjets "demokratiserade" sig.*

(Forts. i nästa n:r.)

Nationens frimurarenummer

n:ris 11 och 12 1934 samt n:ris 1—10 1935 kunna erhållas mot insändande av avgiften, 25 öre per ex., antingen å postgiro 3643 eller i frimärken per brev, adr.: *Nationen*, Box 1145, Stockholm 16.

Bolsjevismen — en världsfara

Dr. Goebbels tal vid rikspartidagen

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Tyskland skyddsvall mot den röda faran!

Tyskland har givit signalen till denna världskamp. Vi nationalsocialister ha såsom bärarna av denna uppgörelse i egenskap av opposition under fyra års tid bekämpat bolsjevismen i alla dess avarter och schatteringar; det skedde under regeringar, som till sitt väsen voro typiskt borgerliga och ej hade en aning om bolsjevismens väsen och verkningar och som därför hindrade oss, så fort vi ville slå till. Det verkar i dag nästan som ett under, att det trots detta lyckats oss att krossa bolsjevismen. Det är kanske också ett under av en över oss rådande världsordning, som ej ville tillåta, att tusenåriga folk och kulturer skulle tillintetgöras av den internationellt-bolsjevikiska judendomens förstörelsevilja.

Vi kunde övervinna bolsjevismen, emedan vi hade ett bättre ideal och en starkare tro att ställa emot den, emedan nationen genom oss reste sig emot judendomen och den med denna förbundna, i rashänseende undermåliga förbrytarvärlden, emedan vi företrädde en världsåskådning, vilken i motsats till den bolsjevikiska är god, ädel och idealistisk, emedan vi i vår kamp utgingo från folket självt och icke såsom de borgerliga partierna från ägobesittning och bildning, emedan vi sammangöto vår idés kraft med en återuppvaknad nations politiska tros- och viljestyrka, emedan vi hade en ledare, som visade oss vägen ur vårt nationella livs mörkaste stunder till en ny framtids ljusa, klara och rena ljus.

Det är Der Führers historiska förtjänst, som hela världen i dag redan tillerkänner honom, att vid Tysklands gränser i öster ha satt en skyddsvall mot det bolsjevikiska anloppet och därmed ha upphöjt sig till den andliga banbrytaren för Europa i dess uppgörelse med förstörelsens och anarkismens destruktiva krafter. Som en sann riddare utan fruktan och tadel har han gripit kulturens, mänsklighetens och civilisationens fana i sin starka hand och med högburet huvud fört den fram gentemot världsrevolutionens anlopp. Han har lärt oss att förakta faran och älska ödmjukheten och därmed fört oss tillbaka till vårt folks gamla ideal och dygder.

Det borde vara en signal för hela världen. Under de tänkbarast ogynnsamma förhållanden visades här, att man *kan* övervinna den bolsjevikiska faran, om man blott *vill* det, om man använder de riktiga medlen och är fast besluten att med uppbjudande av all kraft och allt manligt mod träda emot förstörelsen. Tyska folket har därigenom blott blivit lyckligare. Och sammaledes skall det gå alla folk, som Försynen visar nåden att frambringa män, vilka våga taga denna kamp. Fjällen skola falla från deras ögon; de skola se judendomen i hela dess vidriga ondska och därvid vinna den övertygelsen, att den, när den väl igenkänts och genomskådats, varken är klok eller farlig.

I detta exempel från Tyskland må världen se en förebild. Visserligen är nationalsocialismen ej någon exportvara och dess metoder skola varken förordas eller påtvingas andra folk. Men trots detta kan den ha en del att lära ut, och dess förfaringssätt kan bliva en sporre för andra folk att handla på liknande sätt, därmed räddande sig från de svåraste kriser. *Måtte de så handla, innan det är för sent; ty överallt är fara å färde.*

Men vi tyska nationalsocialister äro stolta över att redan ha löst denna uppgift, icke endast för Tyskland utan för Europa. Adolf Hitler har såsom ledare av denna tyska kamp tillika blivit den främste europén. Han har visat denna plågade världsdel en väg till att övervinna dess hotfulla kris och samtidigt Europas folk att lära och handla därefter. Ty den röda kulturfienden är tillfinnandes i alla länder, överallt lurar faran. Därför ges det ej längre något dröjsmål. Vi måste vara beväpnade för att i den avgörande stunden kunna träda emot fienden. Den röda Östern hotar, men Der Führer står på vakt. Tyskland är i sin egenskap av den europeiska kulturens förpost fast beslutet att med alla medel avvärja denna fara från landets gränser.

Vi ha utrotat den bolsjevikiska pesten i Tyskland. Det finnes här ingenting mera kvar därav. Den skall icke heller finna något tillfälle att på nytt blossa upp hos oss. De sista gnistorna av den pyrande branden ha kvävts. De forna ledarna och initiativtagarna till denna pest i Tyskland ha antingen flytt över gränserna eller befinna sig i säkert förvar; deras forna medlöpare och anhängare ha dock till största delen för länge sedan ingått i den nya stora tyska folkgemenskapen. Varifrån än Moskva skulle försöka att på nytt sätta i gång bolsjevismen i vårt land kommer ett motstånd att möta, vars hänsynslöshet skall överraska själva Moskva. Det finnes ingen och intet, som härvidlag skulle kunna hindra oss. Tyska folket vill och fordrar detta av oss. Det är lyckligt i sin nyvunna inre fred och icke benäget att låta denna störas av någon, vem det vara månde. Partiet vakar i dess egenskap av bärare av den antibolsjevikiska kampen över statens säkerhet och skyddar folk och nation i det inre; armén däremot, som förkroppsligar vår folkligt nationella motstånds- och försvarsvilja, skyddar Tyskland vid dess gränser. Dessa båda äro bålverken för vår säkerhet, folkets och statens stödjepelare. Nationen kan känna sig säker under deras starka skydd.

Under tiden rustar den röda anarkien i Moskva med feberaktig iver. Dess rustningar äro av aggressiv karaktär; ty varje rött regemente bär hos sig viljan till världsrevolution. Varje rött flygplan, varje röd kanon bygges i avsikt att bringa kaos över Europa.

Vad andra folk göra mot denna fara undandrager sig vårt inflytande och vår inverkan. Vi kunna icke bestämma över deras handlingssätt i förnuftets och ändamålsenlighetens anda. Men vad vi göra sker ej av veklig hänsyn till folkförbundet eller på grund av mer eller mindre kortsynta sympatier för den kommunistiska idén, såsom i andra länder, eller på grund av svävande och overkliga kollektiviseringsförsök att fjättra Europa i ett nät av oöverskådliga förvecklingar. Vad vi göra, det bestämmes av vår plikt och vår ansvarskänsla gentemot Tyskland och Europa. Det röda Kreml har genom utvidgandet av värnplikten väsentligt ökat den bolsjevikiska arméns effektiva styrka. Der Führer har icke blivit svaret skyldig. Genom införandet av den tvååriga värnplikten har han återgivit Tyskland den säkerhet, som var nödvändig för att skydda oss mot den röda anarkien.

Om andra stater lättsinnigt försöka att bagatellisera den fara, som hotar från Moskva, så låta vi i varje fall icke vilseleda oss, vi fråga icke efter vad judarna i Moskva säga, det avgörande för oss är vad de göra. Vi ha genomskådat dem och handla inför dem med beslutsam precision och konsekvens, drag för drag och slag för slag.

Men det tyska folket kan nu åter i ro och fred återupptaga sitt arbete. Riket är säkrat och skyddat; det röda anloppet från Öster skall studsa tillbaka mot nationalsocialismens skyddsbarriär. Och över nationen står Der Führer som sitt folks trogne Ekkehard, prövad i nöd och fara, allenast driven av en fanatisk vilja att åter göra Tyskland stolt, rikt och lyckligt. Partiet vakar över vår inre säkerhet, armén över vår säkerhet vid gränserna. Båda lyda glatt och beslutsamt den ende man, vilken för oss står såsom sitt folks förpost och förkämpen för ett bättre, sannare, ädlare och lyckligare Europa.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1165,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
LÖSNUMMER 10 ÖRE.

FREDAGEN DEN 1 JANUARI 1937

Vida Världen

Judendomens ärkeinkvisitor

De män som i dag styra världen figurera helst icke inför offentlighetens rampljus utan föredraga miljön i dunklet — bakom kulissen, där de mera ostört kunna ägna sig åt sina värv. Så mycket angelägnare är det att låta ljuskastaren bestråla dem, på det att folken må lära känna sina verkliga styresmän.

I artikeln "Sveriges inringning", införd i nr 5 av Nationen 1936, presenterades flyktigt en av dessa Stora i

tiden, judiske advokaten Samuel Untermeyer i U. S. A., delägare i advokatfirman "Guggenheimer, Untermeyer & Marshall" samt onkel och svärfar till härv. amerikanske minister, medarbetaren i advokatfirman Lawrence Steinhardt. Vi omnämnde i sammanhanget, att denne Samuel Untermeyer, officiell ledare av judenhetens världsbojkott mot det nationalsocialistiska Tyskland, av Henry Ford i hans amerikanska upplaga av det 1921 publicerade verket "Jewish influence in American Life" (sid. 144) betecknar Untermeyer såsom "storinkvisitorn över arisk verksamhet i allmänhet" och (sid. 147) såsom "judendomens ärkeinkvisitor".

I den i dagarna av trycket utkomna sensationella boken "Kreuger Kommer Tillbaka" skildrar författaren Gustaf Ericsson bl. a. bemälde ärkeinkvisitors dominerande roll i den av de internationella finansjudarna arrangerade Kreugerkraschen och lämnar en karaktäristik av honom, som förtjänar att allmänt observeras. Vi få där lära känna den bakom kulissen regerande moderne Storjuden utan alla omskrivande talesätt. Å sid. 196 och följande sidor läses:

"Det var Samuel Untermeyer som bestämde det allra mesta av vad som skulle ske i Stockholm och New York dessa dagar (dagarna kring och efter Ivar Kreugers 'självmord'), det var i hans hand alla de stora viktiga trådarna lågo samlade, det var han som var den store legale regissören här. Denne man åtnjöt den amerikanska storfinansens fulla förtroende. Han åtnjöt alltså även Rothschilds och Wallenbergarnas förtroende, och redan från starten hade dessa intressenter klokt nog kallat in Untermeyer; såvida han inte rent av var där redan förut.

Låt först en av hans bästa amerikanska vänner, en känd amerikansk författare, presentera honom för oss: 'En slug liten hebré, den skarpaste advokatskalle i världen i modern tid — skulle jag tro. Denne man kan jonglera med paragrafer och lagrum — and how! Se honom arbeta — se honom rulla sin cigarr mellan mungiporna, se hans små blixtrande ögon lysa, varje gång han lockat in en motståndare på farlig mark, se hans *killer instinct*, hans tigersprång för att dräpa, hans suveräna förmåga att slå och slå och banka motståndaren tills han inte längre visar ett livstecken. Detta är inte bara ett yrke eller en kallelse — det är stor konst! Att se denne man i arbete är en njutning. Det är som att se en stor konstnär arbeta.'

Nåväl, låt oss nu kika på denne konstnär i arbete. Men låt oss släppa honom lös på en stor sak, ty denne man åtager sig intet uppdrag för mindre än miljonen dollars. Här ha vi tydligen en av dessa 'big corporation lawyers', dessa män som bolla med miljarder åt Morgan och Rockefeller, som med sina fina schackdrag på ett papper omintetgöra amerikanska regeringens beslut i viktiga saker, som finna kryphål och utvägar överallt, som öppet be amerikanska konstitutionen att gå hem och lägga sig, och som kunna bevisa allting, bevisa att du och jag är vad som helst som dessa advokater få order om att bevisa. Det finns ett talesätt i Wall Street, som säger: 'Begå gärna berått mord i öppet dagsljus — men se till att du har Untermeyers advokathonorar klart först.' Här är tydligen den verklige advokaten, mannen som kan plocka bort folk ur elektriska stolen, två minuter innan strömmen skall kastas på. Och när man granskar hans rekordlista skall man få bekräftelse på att detta är sant. Untermeyer försvarar allting, bara han får bra betalt. Och han klarar alltid sina klienter, till och med från elektriska stolen. Men han skickar även dit andra i stället, glöm inte det!

Det är därför kanske inte heller så underligt, att man finner Untermeyers namn överallt i den långa raden av sensationella amerikanska rättegångsaffärer och mutskandaler under den senaste generationen, förutsatt nämligen att dessa saker rört sig om tillräckligt stora summor. Denne man har trollat fabulöst, med koppargruvor och oljefält, pärlhalsband och österländska fursteförmögenheter, antikviteter, äktenskapsskandaler och operaprimadonnors goda rykte — allt mellan himmel och jord, bara det kunnat uppskattas i några miljoner amerikanska dollars, tillräckligt för att lämna Untermeyer en slant för besväret. Han har bevisat de mest otroliga saker. Han har trollat bort förmögenheter värda hundratals miljoner, trollat fram andra hundratals miljoner dollars — allting taget ur luften, genom några streck på ett papper, ett domutslag, ett par officiella stämplar. Denne man är tydligen advokaternas stormästare; flera hundratusen amerikanska småadvokater darra bara de höra hans namn nämnas, de flesta avstå frivilligt från att föra någon talan vid en domstol, så snart de få reda på, att de till motståndare ha Untermeyer, eller män från hans kontor. De visa alltid stor iver att få sina klienter till en uppgörelse i godo utanför domstolsbyggnaden, så snart de ana att Untermeyer finns med i spelet, synlig eller osynlig. Det är inte många män i U. S. A., som våga slå knytnäven i bordet och skrika, att amerikanske presidenten kan gå och hänga sig — här är det jag som har rätt, och det där beslutet får presidenten upphäva igen! Det är inte många män, men Untermeyer tycks vara en av dem."

Det var denne advokaternas stormästare — judendomens ärkeinkvisitor, som tvang bilkungen Henry Ford att ej blott upphöra med sin skriftställarverksamhet mot judarna utan också anbefalla uppbränning av all sin utsläppta antisemitiska litteratur samt offentligt göra avbön hos judenheten. I annat fall hade Untermeyer från de stora amerikanska filmbolagen över hela världen igångsatt en mördande propaganda mot Fords "dödsbil", vilken attack Ford ej skulle ha kunnat motstå.

"Storinkvisitorn över arisk verksamhet i allmänhet" förstår tydligen sin sak.

*

Striden mot Draken

Den gamla striden mellan Människan och den giftdrypande Draken, förkroppsligande Ondskans makter på jorden,

kämpas nu i sitt slutskede. Världen är för liten att längre rymma bägge. Antingen skall Människan eller Draken vika. Den stora ödesstunden är inne.

Det är Ljusets kamp emot Mörkret. Nyss syntes Mörkret fullkomnat och Människans öde fullbordat, men i nödens yttersta stund sköto åter Ljusets strålar genom töcknet från Ovan. Den av Judas lögn förpestade atmosfären renas, så att Människan åter börjar kunna andas. Bit för bit falla Lögnens fästen — och Sanningens epok börjar.

*

Blodets helgd

I rasskändningens tecken bragte det världsmessianska imperialistiska Juda en mängd stolta riken och kulturer på fall liksom det i dag hotar att föra en hel värld till undergång. Genom blodssynd emot den Gudomliga ordningen berövades de icke-judiska folken sin rasliga instinkt — och blevo lättfångna rov för förstörelsens makter.

Straffet för blodssynden faller tungt över den levande generationen, som skådar Ragnaröks spöke framför sig. Det är frukten av föregående generationers bristande insikt om värdet av

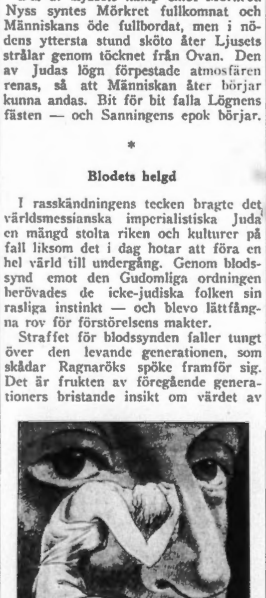

blodets renhet. Endast Judafolket förde för egen del en medveten raspolitik, medan det för alla andra folk och raser predikade ohejdad rasblandning, förledande dem till raslig självförgörelse.

Men ännu är det icke för sent för räddning, även om det är i sista stunden. I samma mån kunskapen om blodet sprides försvinna förutsättningarna för Juda att kunna fortsätta förstörelseverket. De folk som vilja leva måste återupprätta blodets helgd.

*

»Demokratiska» idoler

Trygger & Companis "kulturorgan" Svenska Dagbladet förvånar sig över regeringsorganet Socialdemokratens varma sympatier för den exotiska lyxdamen mrs Simpsons upphöjande och hennes älskade kung Edwards kvarstannande å Englands tron. För den som en smula känner spelets reella innebörd är dock de röda folkupplysarna Z. Höglunds och Ivan Paulis m. fl. ömmande för "amerikanskan" fullt förståeligt. Liksom även, att de här råkade hålla å samma linje som de innerligt hatade engelska "fascisterna" under aristokraterna Rothermere & Rothschild. När det gäller "egendomsfolkets" väl, får t. o. m. den heliga ideologien träda åt sidan.

Regeringsorganets egen hovnarr fick sig förelagt att popularisera kungen och hans älskade, ehuru det för en gångs skull skedde i en tonart, avsedd att av publiken mera tagas på allvar. "Bes" skrev den 17 dec. 1936:

"Kort sagt: Det viktigaste, mest betydelsefulla i den engelska nationens liv håller på att återföras i normala gångor. Såren hålla på att läkas. Den ende som fortfarande svettas blod är ärkebiskopen av Canterbury. Han dundrar alltjämt från sin predikstol om den olycklige Edwards villfarelser. Han skulle kanske våndas mindre, om han visste hur många trogna beundrare han har i Sverige. Folk, som i tysthet hylla honom som en demokratiens orädde förkämpe och en den offentliga moralens väktare"!

Ja, regeringsorganet kan! Själsfränderna i England, Simpsonentusiasterna Rothschild, Rothermere & Mosley anlade dock naturligtvis en annan, s. k. "fascistisk" syn å problemet.

*

Judiskt horoskop för 1937

Judarna ha sedan gammalt för sed att genom s. k. "sibyllor" låta världen få del av sina planer och förväntningar å framtiden. Om också de utkolporterade "profetiorna" icke alltid gå i uppfyllelse, har det likväl sitt intresse att observera dem.

Under sistlidna september utsände "sibyllan" Genevieve Zaepffels från Paris en profetia för 1937. Den innehöll bl. a., *att* spanska inbördeskriget ej kommer att avslutas under året, *att* Belgien åter skall drabbas av sorg och olycka, *att* Italien kommer att få röna ett bakslag, *att* blod skall flyta å Paris gator och i hela Frankrike samtidigt som tyska armén mobiliseras, samt *att* hertigen av Windsor snart skall återvända till England i egenskap av diktator och såsom första regeringshandling riva sönder abdikationsakten.

Att judarna ännu ej släppt förhoppningarna på att få skåda sin "egen" "Davies" i egenskap av "David I" såsom maktfullkomlig härskare över brittiska imperiet, kan man förstå. Spådomen att Belgien åter skall drabbas av sorg och olycka varslar om, att Stororienten förbereder nya mord å högtstående personer och i varje fall hotar därmed på grund av senaste tidens belgiska avsteg från de frimureriska linjerna.

*

Revolutionär barntidning i Barcelona

Enligt tidningen "Elz", Strassburg, har en revolutionär barntidning startats i Barcelona med uppgift att inympa det kommunistiska giftet hos barnen. Chefredaktör i bladet är den 11-årige sonen till direktören för spanska informationstjänsten. Blott barn skola medarbeta i den revolutionära barntidningen.

Juda arbetar i sin "världsfrälsande" strävan på lång sikt, metodiskt och systematiskt — vilket knappast alltid kan sägas om den icke-judiska parten.

*

Frimureriet skyddar de sina

Ett intressant vittnesbörd om samarbetet mellan de kommunistiska ledarna i Spanien och frimurarlogerna lämnar ett av Völkischer Beobachters spanske korrespondent Roland E. Strunk offentliggjort dokument från Frimurar-Storlogen av Frankrike till den röde armékommissarien Turkiewics, vilket efter de nationella truppernas seger vid Navalmoral återfanns i kolonnen Tschetschneffs beslagtagna fältpost. Dokumentet, som bar överskriften "Grand Loge de France, Generalsekreterare, rue Puteaux 8, Paris, den 11 augusti 1936" och var ställt till "Armékommissarien Turkiewics vid Fältarmén, Spanien T. b. F.", hade följande lydelse:

"Vi ha emottagit Eder förfrågan av 26 juli detta år och omedelbart genomsökt våra akter och dokument. Vi kunna försäkra Eder, att vi härifrån icke utlämna några upplysningar rörande Eder tidigare levnad, Eder moral eller Eder karaktär, vilka skulle kunna vara Eder till skada.

Med kollegiala hälsningar
T. C. F.
Generalsekreterare av Storlogen av Frankrike.
— — — — —
(Oläslig handskrift)".

Så Broder Turkiewics kunde vara fullt lugn, vilket han sannolikt kunnat vara utan att särskilt vädja till Franska Storlogens tystlåtenhet. Judas frimurarloger känna väl sina plikter gentemot brödrakretsen, i all synnerhet mot dem som kämpa på barrikaden.

*

»Proletärer, Förenen Eder!»

När Juda skulle igångsätta sin "sista strid" för folkens förgörande i världsrevolutionens röda tecken, utsände det parollen: "Proletärer i alla länder, förenen eder!" Det föredrager i allmänhet att låta folken förgöra sig själva och varandra samt inskränker helst sin egen roll till den mer eller mindre osynlige ledarens.

De genom lögnen i blindhet slagna massorna förespeglades frihet, jämlikhet och

broderskap samt ägorätt till jordens alla skatter — ett program ägnat att locka. Till namnet frigjordes arbetarna, men i verkligheten fjättrades de vid Judas kedjor, kommenderades ut i det förhärjande sociala kriget för att tillsammans med sina folkbröder och -systrar fullkomligt utarmas, förslavas och förgöras.

Gojimfolkens arbetare av handen brukades städse för utförandet av det revolutionära grovgörat. När detta väl var undanstökat, gjordes alltid hastigt slut på varje spår av personlig frihet; och överklassens rikedomar, som hägrat för de proletära barrikadhjältarna, omhändertogos av "egendomsfolket" — i enlighet med buden i Talmud och Gamla testamentet.

Men en dag skola ögonen gå upp även för världens arbetare!

*

Emma Goldmans levnadsdröm

Den amerikansk-judiska kommunistkvinnan Emma Goldman, som på ort och ställe följer den revolutionära rörelsen i Spanien, yttrade i ett pressuttalande, att hon i Katalonien bevittnat uppfyllandet av sin levnadsdröm. Hon har besökt talrika katalanska byar, där den "anarkistiska kommunismen" blivit en verklighet. "Vad som utmärker den spanska revolutionen framför alla andra är — säger hon — att den utvecklar sig utan varje tvång. Man har icke ställt bönderna under något tryck."

Ingen annan än Juda-Satan kan hänge sig åt lyckokänslor över att se ett folk förgöra sig självt i broderkrigets fasor, se en gammel stolt kultur gå under i självförgörelse.

LÖSNUMMERPRIS i Sverige: 30 öre i Finland: 4 mark i Danmark o. Norge: 30 öre

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 2 (295) MÅNDAGEN DEN 1 FEBRUARI 1937 ÅRG. 13

Revision i Kreugeraffären!

Sveriges folk kräver sanning och rättvisa

Med Ivar Kreugers "självmord" den 12 mars 1932 och Kreugerkoncernens likvidering trodde sig den internationella judiska storfinansen för alltid ha avfärdat "världshistoriens största svindel". Men De Mäktige togo fel. Igenom all framskapad psykos och dimbildning tvingar sig också här sanningen fram, reviderande villoföreställningar och formulerande sina krav på rättvisa.

Författaren Gustaf Ericsson upprullar i sin bok "Kreuger Kommer Tillbaka" Kreugerdramat inför offentligheten i hela dess sammanhang. Vi konfronteras här med vår tids största justitieförbrytelse uti en mästerligt tecknad, romantiserad sannskildring. Vi få skåda problemet från en ny synvinkel, rakt motsatt den officiellt vedertagna, vi få göra bekantskap med det nutida "demokratiska" "rättssamhället" utan förskönande klädsel. Det står allt tydligare, att Ivar Kreuger icke var den "världshistoriens störste förbrytare" man velat göra honom till, att han tvärtom i ett kritiskt tidsskede, då världsrevolutionens spöke hängde över folkens huvuden, utfört ett betydelsefullt stabiliseringsarbete i världen.

Efterkrigs-Europa hotades av kaos och ruin, och det med de judiska världsbankirerna i New York, Paris, London, Amsterdam och Stockholm intimt samarbetande röda Moskva stod redo att blodtörstigt störta sig över Västerlandet. I detta läge var Ivar Kreuger den ende inom finansens värld, som ville och vågade träda i breschen emot förstörelsen. Med sin uppbyggda väldiga tändstickskoncern bakom sig ryckte han in för stabilisering, mot vederlag av statliga monopol till koncernen förskaffande lån åt staterna till bråkdelen av de räntesatser vartill de judiska bankirerna endast motvilligt tillhandahöllo lånehjälp.

Ivar Kreugers maktställning växte för var dag, han var på väg att växa själva den judiska finansinternationalen över huvudet. Inga försök att hejda honom hade lyckats. Slutligen lät Juda sin världsinkvisition inskrida. En höstdag 1929 återkom IK från en utlandsresa till Stockholm, där det skickelsedigra avgörandet om 125-miljondollarslånet till Tyskland omedelbart skulle avgöras. In i det sista varnades han av Wallstreets och Moskvas utskickade agenter från att bevilja detta lån, som sades skola besegla hans och hans koncerns dödsdom. Men IK vägrade att lyda "råden" — han beviljade Tyskland de begärda 125 miljonerna dollars, räddande detta land från hotande sammanbrott.

Nu iscensattes av världsjudendomen under Rothschilds ledning med J. P. Morgan i U. S. A. och Wallenberg i Sverige såsom främsta aktiva krafter en gigantisk baisseaktion mot IK och hans koncern. Alla jordens börser och mosaiska församlingar engagerades i denna kampanj. Genom utspridda falska rykten och tusen bedrägliga manipulationer pressades börsnoteringarna å Kreuger-papperen ned i det bråda djupet, hans egna deponerade innehav av dylika värdepapper rövades i hemlighet ur bankfacken och vräktes ut på världsbörserna under de vildaste "blankningsˮ-manövrer. Baissen i "Kreuger" rasade över hela jordklotet. Under trycket härav framtvingades en del låneuppsägningar, vilka vållade koncernen vissa tillfälliga betalningssvårigheter, som Ivar Kreuger dock in i det sista lyckades bemästra.

Av hemlighetsfulla krafter arrangeras nu ett möte i Paris — för att där "taga emot" IK. Men det till den 12 mars 1932 utsatta sammanträdet med "tändstickskungen" hann aldrig komma till stånd. Samma dags förmiddag hittades Ivar Kreuger "självmördad" på sitt rum i Paris. I "Kreuger Kommer Tillbaka" redogöres för de närmare omständigheterna kring "självmordet", vilka tyda på att det ej var självmord utan — ett mord! Så följde under det officiella Sveriges beskydd och Fria Ordets aktiva medverkan den av Rothschild, Morgan & Wallenberg dirigerade likvideringen av "Kreugersvindeln". Den av Wallenberg tillsatta och ledda Kreugerutredningen gav sin sanktion åt börsmagnaternas åsättande av värdelöshetsstämpel å koncernens värdepapper. Med hjälp av spetsfundiga in- och utländska affärsjurister rövades Kreuger-koncernens till flera mil-

(Forts. å sid. 2.)

Judisk bolsjevism

frimurar-"demokratiens" mål!

Den av det judiska frimureriet i världens olika länder införda "demokratien" är, såsom vi ofta framhållit, till väsen, ursprung och syfte stats- och folkfientlig. Den bygger på usurpatorernas härskarsats "Divide et impera!" (Söndra och härska!) och avser uteslutande att utgöra en beslöjad styrelseform i den imperialismens tjänst, som icke kan eller vill känna någon annan nation eller stat än Judafolket och dess världsstat. Den är alltså judendomens skapelse, från början till slutet endast tjänande judendomens världsmessianism, dess flertusenåriga strävan till alla folks förgörande i blod och världsherraväldets erövring åt den av vårt judaiserade "kristna" prästerskap såsom Kristi Gud tillbedde Jave-El Schaddai-Satan.

Men "demokratien" presenterar sig kantänka icke inför folken i sin verkliga gestalt, väl vetande, att dess verksamhet då skulle vara omöjliggjord. Nej, den låter föreställa sig såsom "folkets eget styrelsesätt", uteslutande åsyftande att främja folkmedlemmarnas i gemen intressen såsom människor och värdiga medlemmar i staten samt att frigöra alla från tryckande band och orättvisor, befria alla från "förtryckare" och "tyranner". Den lovade med ett ord människorna och folken ett himmelrike på jorden. Men det utlovade "tusenåriga riket" låter vänta på sig. I stället erbjuder världen alltmera en rakt motsatt bild till allt detta som "demokratien" nu i halvt annat århundrade så frikostigt ställt i utsikt.

Gärningarna tala ett språk, som icke kan missförstås, ett språk som förklarande tränger igenom de stora mörkren, blottande verkligheten för de bländade människorna. Vi varsebli här, att vad många av oss trodde vara en ärlig strid för upphöjda ideal, för hävdande av mänskliga och folkliga intressen och värden allenast var — ett teaterspel i de maktsjuka judiskt-imperialistiska världssträvarnas tjänst. Åsiktsstriderna i "demokratiens" press var en komedi till de allmänna begreppens förvillande; de utbjudna "religiösa" betraktelserna tjänade allenast syftet att föra de intet ont anande "kristna lammen" i judeguden Jave-Satans öppna famn; förhandlingarna å parlamentsarenan ingåvo medborgarna den illusoriska föreställningen att deras intressen tillgodosågos i allra högsta grad. Det "reformerades" friskt i Judas tjänst under skickligt bevarande av skenet utåt, att "reformerna" motiverats av öm omsorg om landets och folkets bästa.

Sålunda har judendomen genom sin "demokrati" under loppet av halvtannat århundrade i det allra närmaste helt underlagt sig Sverige såväl som de flesta andra länder, lagt under sig vårt kreditväsen, vårt näringsliv, vår press, vår bokmarknad, ja hela vårt kulturliv, utplundrande, förgiftande, förstörande, förande till kaos och bolsjevism. Folkrepresentationen ser intet av allt detta, det är i dess ögon — "fantasier" och overklighet. För de kohandlande representanterna synes huvudsaken vara de små personliga intressena, riksdagsarvodena, den jordiska äran, makten och härligheten. De konstruerade "motsatserna" partierna och partirepresentanterna emellan utgöra för dem den stora chansen till framgång och lycka i staten; alltså vårda de ömt dessa "motsatser", låtsande sig taga dem på fullaste allvar. Den folket och staten förgörande *söndringen* är deras livsluft. Skulle någon våga opponera däremot, genast återfinner man allt vad partier och partimedlemmar heter i en enda enig front — till avvärjande av attacken från "reaktionen" och "folkets fiender".

(Forts. å sid. 7.)

Judehuset Rothschild

Det ariska Europas bödel

Den allmänna uppfattningen synes vara, att det judiska miljardärhuset R o t h s c h i l d, vilket under napoleonska tiden erkänt bestämde Europas öden, avgörande krig eller fred, numera är helt borta från det maktpolitiska fältet. Men denna föreställning är felaktig. Rothschilds äro alltjämt det "demokratiska" plutokrat-systemets dominerande gestalt ej endast i Europa utan i världen, även om deras (=judendomens) planer under senaste årtionden allvarligt rubbats av sådana nytillkomna faktorer som en Mussolini i Italien och en Hitler i Tyskland m. fl. Det ledande judiska världsfinanshuset, "världshärskardynastien", föredrager blott i våra dagar att icke själv så mycket synas, opererande med en här av bulvaner, vilka i skilda länder svara för den judiska maktutövningen — en oförliknelig fogdehär, som sköter den stora skatteindrivningen till de judiska kamrarna.

Såsom framhölls i vår artikel i föregående nummer, "Rothschild-attack mot Engelska Imperiet", voro Rothschildarna den makt som stod bakom tronkrisen i England i slutet av 1936. Syftet med denna tronkris, i vilken Edward VIII och en viss judinna Simpson spelade rollerna av lydiga redskap i Rothschilds hand liksom så många andra furstar jämte "älskade" tidigare, var i verkligheten: att skaka imperiet i dess grundvalar till favör för den etablerade nya, judiskt-kommunistiska imperialismen i Moskva, vilken djärva plan emellertid åtminstone delvis eliminierades genom premiärminister Stanley Baldwins modiga och skickliga uppträdande. Bakom de högröstat opererande exotiska "kungavänliga" och "fascistiska" kretsarna i England dolde sig den gamle ärkespekulanten Rothschild, ett faktum som till yttermera visso bekräftades därav, att Edward VIII efter tronavsägelsen tog vägen direkt till — baron Ludwig von Rothschilds slott Enzerfeld utanför Wien. Baron Ludwig von Rothschild är sonsons son av Rothschildska husets grundare, Amschel Meyer, Frankfurt am Main.

I författaren Gustaf Ericssons nyligen utkomna sensationella bok "Kreuger kommer tillbaka" ges en målande skildring av världsjudendomens förödelsekamp mot den svenska Kreugerkoncernen, vilken sataniska kamp ändade i "självmordet" å Ivar Kreuger i Paris den 12 mars 1932 samt därpå följande utplundring under svenska statsmaktens beskydd av koncernens miljardtillgångar. Såsom ledare av det kriminella judiska finanshärtåget mot IK och hans koncern nämner den givetvis med de allra bästa informationer utrustade författaren visserligen främst den amerikanske storfinansmannen J. P. Morgan, vilken skulle ingått förbund med judehusen Rothschild, Baruch, Untermeyer m. fl. för IK:s skäktande och hans koncerns rövande. Det antydes dock i boken bestämt, att huvudaktionären i den gigantiska attacken mot Kreuger-koncernen skulle varit Rothschildarna, för vilka Wallenbergarna och deras Enskilda Bank endast utgöra en bulvan eller filial å svensk botten — en uppgift som väl överensstämmer med verkligheten.

"Morgan och hans lierade engelska och franska finansintressen voro den ledande själen i världskrigets organiserande och exploaterande som storfinansiellt investeringsobjekt — skriver Gustaf Ericsson i "Kreuger kommer tillbaka", sid 89, — och de voro också de enda parterna som vid världskrigets slut kunde draga sig tillbaka och räkna vinsterna, sedan alla de övriga parterna i den stora förödelsen förlorat på detta krig. Inte sedan Rothschildska husets storhetsdagar under Napoleonkrigens tidevarv hade en samling internationella finansspekulanter delat ett fetare rov; det kanske inte heller är en ren slump, att Morgans starkaste bundsförvanter och pålitligaste vänner ända sedan två mansåldrar tillbaka varit just representanter för den numera ganska osynliga, men i realiteten lika aktiva och om möjligt ännu mera inflytelserika Rothschildska finansdynastien."

Den citerade författaren är här förvisso inne på den rätta stråten. Rothschildarnas världsmaktsställning består alltjämt, trots de i vår tid föredragit att hålla sig i bakgrunden och låta en Morgan eller en Wallenberg figurera inför offentligheten. De synas icke, men de finnas där likväl;

(Forts. å sid. 6.)

Gudsordning

Det står en allt bittrare strid mellan olika idé- och styrelsesystem bland folken. Banérförarna för desamma drabba samman under åskådarmassornas ivriga deltagande. Stridstjuten skära genom luften. Och medan den heta stridens stormvirvlar rasa mot himlen, utbreder sig över jorden ett hotfullt kaos, ur vars töcken underjordens härskargestalt skymtas framträda för att taga sitt rike i besittning.

Slagen i blindhet och förnedring av Lögnen, fortskrider mänskligheten sin väg mot undergång, alltjämt hängivande sig åt bedrägliga villoläror. Den tyckes intet ha lärt av de senaste tvåtusen åren, i intet ha förändrats. Nu liksom då regerar Mammon och den röda terrorn folken, nu liksom då hotas människorna av förgörelse under judarnas blodgiriga Jave-Satan.

”Världsförbättrare” förkunna sina lysande teorier och framlägga välfärdsprogram, och folkens massor fortsätta att i entusiasm samlas bakom de förföriska orationerna. Den ene ”store” reformatorn avlöser den andre. Men världen förblir sig lik och snarare förmörkas än ljusnar. Människorna fullfölja den gamla stråten, hakande sig fast vid det yttre höljet utan att vilja se till innehållet.

Men stunden är inne, då de måste klargöra för sig att det är annat än fraser och ögonfägnande system som behövas för att bringa en mot Kaos gående värld i ordning. Människorna och folken måste återfinna sig själva, återvända till sitt eget ursprung — acceptera Guds ordning, den enda bestående. Den höga ordning, som ger Sanningen och Rättfärdigheten äran och makten! Satans system, byggt i Lögn och Orättfärdighet, har visat sin odugliget.

Vad som nu tarvas, om mänskligheten skall undgå ödet att förgås i Kaos, är *Andens revolution*, som bryter med tidens falska gudar, bryter det sataniska Mammons grepp om själarna samt återställer Gudsandens herravälde i världen. Månglarna måste ånyo fördrivas ur templet och helgedomen renas, om icke både tempel och helgedom skola gå till spillo. Människorna kunna icke nå sin bestämmelse genom att blott dyrka det materiella.

En mänsklighet, som ej låter sig ledas av de Gudomliga idealen, är dömd till undergång. Den åtrådda lyckan ligger icke i jordisk rikedom och makt utan i en harmonisk tillvaro. Våra själar kunna aldrig vara till freds i en era av blodig mammonskult, där illgärningarna mot Gud och människor ständigt skria och oroa samvetena. De tråna i stället till en miljö i Sanning och Rättfärdighet, där alla vederfares rätt och där alla sanna människor ha samma möjlighet att utveckla sig i frihet till sin bestämmelse.

Gudsordningen på jorden kan i dag synas som utopi, men den är det icke. Den är den ursprungliga och naturliga ordningen — det enda förnuftiga styrelsesystemet. Vi skola återställa det genom att åter taga vårt förnuft till fånga, återfinna vårt ursprung och bliva oss själva, lossa alla Satans pålagda bojor — och acceptera Gud Skaparens i Naturen nedlagda eviga lagar såsom den allena gällande grundlagen för all mänsklig utveckling.

En värld i Sanning och Rättfärdighet är vad vi alla innerst trängta efter. Gudsordningen, Gudssystemet, där människornas strävan icke går ut på att bedraga, beljuga, bestjäla, förtrycka och mörda varandra utan där deras samliv präglas av kärlek, sanningstal, ärlighet och en ädel strävan att vara varandra till hjälp och att samarbeta för gemensamt bästa i den trängre såväl som den vidare ramen! Där alla sant mänskliga individer, folk och raser förenas i en upphöjd strävan för sanna ideal och för en bättre värld.

Den strid, som i dag står, gäller: *utplånandet av de falska gudarna, Judas avgudar, samt återupprättandet av den sanne Gudens, Kristi Himmelske Guds herravälde och ordning bland människorna — Gudsriket på jorden. Allt genom Sanningen!*

• Pressfronten •

Successionsreformen avskrives?

Den med den internationella judefinansens spetsar i London, Paris och New York intimt lierade höga kretsen i Nya Dagligt Allehanda under direktör Axel Wenner-Grens synliga ledning, vilken krets lancerade och på den kungliga propositionsvägen i överrumplingens tecken vid 1936 års riksdag såsom preliminärbeslut genomtrumfade projektet om successionsordningens reformering, synes tveka angående sakens fullföljande. Efter våra avslöjanden i ämnet, kunde knappast annat väntas. Ty här stod det fullt klart, att vederbörande spelade ett högt spel med Sveriges folk, vilket spel kunde komma att stå dem själva dyrt.

I sitt nummer för den 18 januari lät direktör Wenner-Gren visserligen å sin tidnings insändareavdelning under rubriken ”Successionsreformen” publicera ett inlägg, vari 1936 års riksdags beslut om successionsreform beklagas och 1937 års riksdag tillrådes — att följa exemplet från England och avvärja försöket att få en ”utländsk enskild mans” dotter introducerad med tronrätt. Inlägget, som är undertecknat ”Wiger Spa”, lyder:

Som bekant gick 1936 års riksdag med på en k. proposition som avsåg att möjliggöra giftermål mellan svensk prins och utländsk enskild mans dotter med bevarande av arvsrätt till kronan. Den som tar del av riksdagsprotokollen, då denna fråga debatterades, får en känsla av att riksdagens ledamöter blevo överrumplade. Efter händelserna i England före jul, förstår man, att man även där haft planer på att söka introducera ”en enskild mans dotter av utländsk börd” i det engelska kungahuset. I England gingo planerna om intet, men hur skall det gå i Sverige? Varje rättsinnig svensk kan icke fatta att någon olägenhet förefunnits av den formulering som 1810 års grundlagsstiftare gåvo den svenska successionsordningen. Hade reformen gällt frågan om inländsk mans dotter skulle svenska sinnen icke reagerat så som de nu göra.

När frågan nu åter kommer upp vid årets riksdag, så förväntar majoriteten av Sveriges folk att våra riksdagsmän följa exemplet från England och avvärja försöket.

Man konstaterar med tillfredsställelse, att höga vederbörande i N. D. A. i denna angelägenhet synas vilja taga sitt förnuft till fånga — och avstå från sin plan på att introducera en judinna Rothschild å Sveriges tron, vilket måste anses som logiskt efter fjaskot med parallellfallet Simpson i England, som skulle ha utgjort precedensfall. Vi instämma även helt med reformupphovsmännens- och kvinnornas uppmaning till våra riksdagsmän att vid 1937 års riksdag icke låta ”överrumpla sig”.

*

Enerothska professurskandalen

Under ovanstående rubrik påtalar *Sverige Fritt* den enastående utmaning mot allt svenskt som Stockholms högskola tillåtit sig genom att kalla den över England till Sverige invandrade tyske juden David Katz till innehavare av Enerothska professuren. Denna professur, som enligt testators vilja speciellt skall gälla utvecklandet av det svenska folkets sedliga medvetande och stärkandet av dess nationalvilja, nationalviljans och nationalkaraktärens stärkande!

I den judiska Stockholms högskolas ögon tyckes svenska folket mest vara att betrakta som en flock höns, och denna sin uppfattning har man genom juden Katz' kallande till just denna professur velat direkt understryka — naturligtvis till livlig förnöjelse för rasfränderna i mosaiska församlingen. Göteborgs Morgonpost 9 januari berättade under rubriken ”Kycklingens språkbegåvning”, att dr David Katz i London nu framlagt resultaten av sina studier i zoologiska trädgården därstäder. ”Han anser — hette det — sig ha fastslagit, att en vanlig höna begagnar sig av nio olika ljudkomplex, vilka alla ha sin särskilda betydelse för medhönorna och tupparna. Han anser sig också ha konstaterat, att det tar 240 dagar — från kläckningsdagen — för en kyckling att lära sig detta språk fullständigt”.

Gentemot Stockholms högskolas uppfattning, att det i detta fall rör sig om en flock höns, som skola uppfostras, relaterar Sverige Fritt ordagrant dr Olof Eneroths testamente, daterat 23 mars 1876:

”Såsom min yttersta vilja förordnar jag att min efterlämnade förmögenhet överlämnas till Styrelsen för Stockholms Högskole Fond eller till Styrelsen för denna Högskola, så snart den blivit stiftad, för att förvaltas till dess räntor uppnått en belopp tillräckligt för bildandet av *en professur i läran om sambandet mellan naturlagarna och människans sedliga och fysiska fostran, med särskild hänsyn till det uppväxande släktets uppfostran till andlig och kroppslig hälsa.*”

Då man nu fått veta, att David Katz är specialist på djurpsykologi — på höns' och kycklingars ljudkomplex, förstår man synnerligen väl, varför just dr Katz är den rätte innehavaren av Eneroths professur i ”läran om sambandet mellan naturlagarna och människans sedliga och fysiska fostran med särskild hänsyn till det uppväxande släktets uppfostran till andlig och kroppslig hälsa”. Enligt Talmud är varje goj, d. v. s. icke-jude, att jämföra med ett djur vilket som helst — en hund, en åsna, ett svin eller — varför inte — ett höns! Våra universitet och högskolor äro ingenting annat än åsne- och hönsfarmer, i vilka invånarna skola uppfostras till sin rätta kallelse, som är att låta sig skäktas av Israel, när Israel så för gott finner.

En djurpsykolog, specialist på höns' och kycklingars språk, men totalt okunnig i svenska, bör vara en sann prydnad på en lärostol, inrättad till förmån för den svenska ungdomens sedliga och fysiska fostran! Och svenska folket tar utan att mucka emot detta slag i ansiktet av sina judiska fogdar? *Quosque tandem?*

Ja, det är det det gäller att se! Juda har här tydligen åter en gång velat pröva hur långt ”De Svenske” tåla kallt stål.

Svensk presslag à la Blum?

Jude- och frimurarbladen i Sverige ha under senaste tid upprörts i sitt innersta över Aftonbladets avslöjanden angående Sovjets s. k. ”spökflyg”, vilka ju intet annat äro än förberedelser till Judas planerade stora revolutionskrig i Norden med landsättning av bolsjevikiska trupper från luften, upprättande av avrättningskompanier etc. Avslöjandena kommo olägligt för Höga Vederbörande.

Socialdemokraten gjorde den 17 dec. Aftonbladet det förslaget att upphöra med ”skojet”, att en gång för alltid ”slakta alla sina ryska spökflygare”, vilka ”mystiska andeväsen” förmenades icke längre intressera den svenska allmänheten. Ville A. B. göra detta, ”skulle dess läsare alldeles säkert skänka tidningen sin högaktning”. Varom icke — så hade det redan i pressdiskussionen framskymtat antydningar om behovet av ”en svensk presslag à la Blum”, erinrade regeringsorganet, ett perspektiv som dock betecknades såsom ”icke tilltalande”. Med andra ord: var så god och drag in tentaklerna! Annars ordnas det med en svensk presslag, som ger Wallenberg & Bonnier möjlighet att ögonblickligen avdagataga den tidning som är fräck nog att vägra lyda deras kommando.

Men Sveriges folk har börjat vakna.

Statens skuldsättning

En av de huvudvägar, varpå den judiska finansinternationalen lagt Sveriges folk under sitt förtryckarok är — statsskuldsättningen, vilken ju motiverats med ”trängande reformbehov” och ”ständigt ökade krav” på det allmänna. Det Wallenbergska bankväsendet med Rothschild bakom sig träder alltid ”hjälpande” emellan för de trängande lånebehovens tillgodoseende — en akt av ren välgörenhet! Statsobligationer, som vid starten råka hamna utanför den utvalda kretsen av statsborgenärer, infångas efterhand i huvudsak via börserna i den judiska finansinternationalens ägo.

Statsmakten har marscherat raskt och resolut vid förverkligandet av världsfogden Judas finansiella överhöghet över Sveriges folk. Under ändlöst ”reformerande” — till landets och folkets väl! Det saknades icke förmåga, när det gällde att på ”reformernas” väg driva de allmänna utgifterna i höjden — och smulor av det ymniga guldflödet föllo också på de parlamentariska tjänarnas bord bl. a. i form av extrainkomster från den framskapade väldiga kommittéhydran till alltings ”undersökande”.

Den framprovocerade jättestora ökningen av statsutgifterna, vilken ju var en förutsättning för skuldsättningsplanens och den internationella judisk-finansiella suveränitetens fullbordande i vårt land, belyses bäst vid en titt på siffrorna för statsbudget och statsskuld åren 1913 och 1937. Medan statsbudgeten det förstnämnda året utgjorde ca. 259 milj. kr., är den vid årets riksdag ca. 1,291 milj. kr. Statsskulden, som 1864 endast uppgick till 44 milj. kr., har under tiden 1913—1937 ökats från ca. 648 milj. kr. 1913 till ca. 2,364 milj. kr. 1937, d. v. s. en ökning på 24 år av ej mindre än 1,716 milj. kr. Den årliga räntan å statsskulden uppgår i dag till vida mera än 100 milj. kr. — Det berömda internationella ränteslaveriet omsatt i verklighet!

De ansvariga ha tydligen en förnimmelse av sakens ömtåliga karaktär, och den väldresserade pressen vet att såsom betydelselösa placera alla notiser på området med minsta petitstil å tidningarnas mest undangömda platser. Vid varje ny statsbudgets framläggande talas och skrives om ”avbetalningarna å statsskulden”, så ock i år. Svenska folket får veta, att detta budgetsår avbetalas 71 milj. kr. — en respektabel summa! Men se vi litet närmare i texten, skola vi finna, att statsskulden enligt årets statsverksproposition i stället ökas med 52 milj. kr., vilket belopp uppstår vid fråndragandet av de för avbetalning upptagna 71 milj. kr. från de jämväl upptagna nya statslånen å 123 milj. kr.

Det officiella jongleriet med siffror förmår ej dölja för Sveriges folk vad som i denna tid förehaves med dess ägodelar genom statens och landets förpantning och överantvardande i den internationelle Shylocks våld — men det kommer en räkenskapens dag!

Revision i Kreugeraffären!

(Forts. fr. sid. 1.)

jarder uppgående reela tillgångar, borttrollades, bragtes att försvinna — och hamna i de i kuppen deltagande finansmännens kassaskåp. Den Kreuger-papper besittande allmänheten i alla länder hade i en hastig vändning berövats sina rättmätiga ägodelar. Allt i ”rättvisans” och ”moralens” namn!

Men det kvarstod efter IK:s ”självmord” ett riskmoment för de djärva kuppmakarna: Ivar Kreugers broder Torsten Kreuger befann sig i livet och i god ekonomisk ställning. Även han måste oskadliggöras! Man mobiliserar så hela ”det svenska rättssamhället” mot Torsten Kreuger, Kreugerpsykosen släppes lös mot ”Ivar Kreugers onda ande” — ”den verklige storförbrytaren”, vilken måste näpsas och det hårt! Allmänna åklagare och rättsmyndigheter beordras inskrida. De arrestera Torsten Kreuger, sätta honom i fängsligt förvar och döma honom — oskyldig! — till årslånga fängelsestraff och förlust av egendom. Och medan TK hålles fängslad, oförmögen att bevaka sina intressen, anordnas kvarstad å hans egendom och rövas hans värdefulla tillgångar, vilka uppslukas av de opererande omättliga finanshajarna.

Sveriges folk kräver full klarhet i Kreugerdramat. Det kräver revision av hela Keugeraffären, såväl i vad gäller Ivar Kreuger som Torsten Kreuger och deras företags störtande som även den genom koncerntillgångarnas rövande förorättade allmänheten. Det fordrar sanning och rättvisa i hela detta mål, justitiejätteförbrytelsens sonande, de förfördelades upprättelse samt de verkligt skyldigas stränga bestraffning.

—

Folkens förbund

Den judiske advokaten K l e e yttrade — enligt ”National American Bulletin” — i ett tal, hållet den 19 jan. 1936, följande om Nationernas förbund: ”Folkförbundet är till ingen del ett verk av Wilson, utan en judisk skapelse, varöver vi kunna vara stolta. Folkförbundets idé går tillbaka till Israels profeter. Folkförbundets idé är en produkt av äkta judisk kultur och är dennas egendom.”

NATIONEN säljes i Stockholm:
Svea Rikes Förlag, Odengatan 42, 1 tr.
Rehns Antikvariat (förut Svea Rikes Bokhandel), Norrlandsgatan 30.
Lundins Bok- och Pappershandel, Tegnérgatan 6.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

Annonspris:
30 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

Kommissionärer för försäljning antagas.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1937.

Tyskland och Norden

Med djupaste förstämning måste varje nordisk människa konstatera, att Nordens folk och särskilt svenskarna i denna skickelsedigra tid sveko i omdöme och hållning inför det nationalsocialistiska Tyskland och dess heroiska insats. Tidigare i historien var det Sverige, som vid olika tillfällen trädde i spetsen för Västerlandets och den nordisk-ariska kulturens försvar mot asiatiskt barbari. Och samma Sverige ställer sig i dag icke blott likgiltigt kallt och oförstående utan rent av fientligt inför den av Tyskland ledda kampen för mänsklighetens frihet och räddning från undergång i Kaos!

Hur är detta möjligt? Hur ha de nordiska svenskarna så kunnat förändras på något århundrade? Förklaringen ges i ett enda ord: *Juda.* Sverige och svenskarna äro numera så gott som helt i judendomens våld. Genom frimurarrevolutionerna mot konungarna Gustaf III och Gustaf IV Adolf av Vasa-ätten och den fransk-judiske jakobinen och högradsfrimuraren Bernadottes upphöjande å tronen förvandlades Sverige från ett nordiskt och svenskt styrt land till en provins av judendomens världsfrimureri. Medan frimureriet regerade landet passade Juda på att lägga under sig svenskarnas alla värden och maktmedel.

Ja, Sverige regeras i dag såsom en IX. provins av judendomens världsfrimureri, vilket i "Frihetens" missbrukade namn etablerat sig såsom suveränt hemligt politiskt maktorgan, bestämmande över politik, ekonomi och opinion, över allt. I enlighet härmed låna vi oss även till olika pionjära roller i judendomens världspolitiska aktivitet, såsom i Abessinien-konflikten, vid Sovjet-Rysslands intagande i Nationernas förbund etc. För ögonblicket arbetas särskilt energiskt för skapandet av ett s. k. "nordiskt fredsblock" under till namnet svensk, ehuru i verkligheten judisk-frimurerisk ledning och med förtäckt udd mot det nationalsocialistiska Tyskland, i vilket block man framför allt bemödar sig att inlocka det ännu ej i samma höga grad som övriga nordiska länder judaiserade Finland. Såsom speciell förtroendeman i denna aktivitet uppträder frimurarbrodern direktör Axel Wenner-Gren, vilken här utför sin mission för den judiska världsfinansen i "det nationellt uppvaknande Sveriges" namn.

Länge sökte frimureriets "borgerliga" kretsar föra det nya Tyskland bakom ljuset beträffande läget i Sverige, framställande detta såsom ur nordisk synpunkt fullt tillfredsställande. Men det vill synas som om våra stamfränder i söder börjat genomskåda det bedrivna spelet. I en artikel, rubricerad "Blick nach Norden" (Blick mot Norden) och publicerad i Völkischer Beobachter den 21 jan., konstaterar det ledande tyska nationalsocialistiska organet, att man i Tyskland i flera avseenden felbedömt situationen i Nordens länder. Man har låtit förleda sig att sammanblanda begreppen *"nordisk"* och *"nordländsk"* både på det litterära och andra områden samt slösat en översvallande uppmärksamhet på "spetsborgerliga" element, som i verkligheten intet vore att bygga på.

Helt inseende de övermänskliga svårigheter vilka föregångsmännen i det nya Tyskland i sin heroiska kamp ha att räkna med, finna vi det förklarligt, att förhållandena utanför det tyska riket kunnat felbedömas. Vi anse det likväl vara vår plikt att i den stora sakens intresse i detta sammanhang understryka betydelsen av, att Tysklands utlandsrepresentation i sin helhet äger en klar inställning i Adolf Hitlers anda. Detta är för Tyskland såväl som för de nordiska länderna så mycket viktigare som judendomens och frimureriets ställning och inflytande här äro så oerhört starka, varför felbedömningar lätt kunna uppstå, om den ene eller andre representanten för det nationalsocialistiska Tyskland ej i själ och hjärta omfattar den nya statsläran.

Då Völkischer Beobachter i sin citerade artikel berört den gjorda förväxlingen mellan begreppen "nordisk" och "nordländsk", må erinras om den vilseledande framställning som den tyske pressmannen dr. Paul Grassmann gjort sig skyldig till i sin å Nordische Gesellschafts förlag utgivna publikation "Köpfe des Nordens", vilken bok direkt premierar de nordländska, till blod och ande uppenbart icke-nordiska typerna i Sverige. I denna i varje bokhandel i Tyskland tillgängliga bok presenteras såsom *nordiska* gestalter ett antal i Sverige boende personer tillhörande just den nordländska kategorien, såsom Gustaf V av Bernadotte, judeättlingen Sven Hedin-Berlin-Brody, greven Eric von Rosen (moder: amerikanskan Blomfield-Moore), den i judiska dekadans-genren verkande konstnären Carl Milles och den judiskt-kulturbolsjevikiskt inställda författarinnan Selma Lagerlöf.

Det måste under dylika förhållanden anses mindre överraskande, om felbedömning rörande svenska förhållanden kunnat uppstå hos stamfränderna i söder. Den skandinaviska Nordens inställning till det nationalsocialistiska Tyskland är i dag tyvärr ej vad den borde vara. Det gäller nu att avlägsna de utifrån, d. v. s. från den internationella judendomen emanerande orsakerna till denna falska inställning samt att åstadkomma förutsättningarna för den rätta. Det gäller för svenskarna att avskudda det främmande oket och åter bliva sig själva — att återfinna sin historiska plats i utvecklingen. I detta svåra arbete är givetvis av betydelse, att förhållandena i Norden rätt bedömas söderut och att Hitlers anda i lika hög grad besjälar Tyskland i utlandet som Tyskland hemma.

Problemet Söderblom

Den i Nationens novembernummer offentliggjorda stora artikeln "Kristenhetens ödestimma" har väckt livlig uppmärksamhet, för att icke säga bestörtning inom intresserade kretsar. Kyrkominister Engberg skyndade, såsom vi tidigare omnämnt, att i egen hög person tillskriva chefredaktören för "Der Weltkampf" i München med begäran om publicerande av en förklaring, styrkande framlidne ärkebiskopen Nathan Söderbloms icke-judiska börd. Parallellt härmed igångsattes från kyrkligt-frimureriskt håll en aktion i syfte att särskilt i utlandet fritaga Söderblom från framkomna beskyllningar för att ha varit medlem av Frimurarorden.

Att vara jude och att vara frimurare skulle alltså icke längre vara någon heder! Eftersom beskyllningar för dylik anhängighet med sådan energi måste tillbakavisas. Mot bakgrunden av Nathan Söderbloms "ekumeniska" gärning, som från början till slut var ett frimureriskt dåd — såsom vi klart visade i den citerade artikeln i novembernumret! —, måste det anses höjt över varje tvivel, att Söderblom måste ha tillhört den hemliga kategorien av frimurarbröder, av allt att döma de till Franska Stororienten anslutna, rörande vilka general Ludendorff lär sitta inne med vissa värdefulla upplysningar. Söderbloms närmaste medhjälpare vid organiserandet av ekumeniska världskongressens mottagning i Stockholm 1925 var den i Frimurarkalendern för 1928—1929 såsom Broder av X. graden upptagne majoren Anders Sjöstedt. Med anledning av de från kyrkligt- frimureriskt håll nu bedrivna strävandena att fritaga Nathan Söderblom från misstankar för besmittelse med de judiska och frimureriska samfunden, må här citeras nedanstående i Svenska Dagbladet den 17 jan. d. å. återgivna brev från Söderblom till herr Ernst Klein rörande dennes fader, överrabbinen Klein:

"Sedan dess (1880-talet) har jag med honom (överrabbin Klein) känt en självsfrändskap, som icke var mindre innerlig därför att den icke var trosförvantskap. Klein lärde mig att skarpare se den äkta judendomens ädla art och därigenom även den äkta kristendomen i dess karaktäristiska olikhet. Det låg något uppfordrande och stärkande i att vandra var och en sin väg i sitt kall i förtröstan på Guds vishet och makt, som en gång skall böja stigarna samman."

Det var just detta sammanböjande av stigarna, d. v. s. de kristna kyrkosamfundens definitiva uppgång i judendomen som Nathan Söderblom i sin "ekumenism" försökte sig på. Med Kleins efterträdare överrabbinen Ehrenpreis såsom sufflör. Problemet Söderblom är knappast mera något problem.

Judas svindel i genealogier

I denna tid, då det på högsta allvar gäller att skilja vargarna från fåren, erbjuder det starka riskmoment att för mycket förlita sig på det skrivna eller tryckta ordet med officiell hallstämpel. Göra vi det, bli vi lätt grundlurade. Ty för sina viktigaste missioner inom den icke-judiska världen betjänar sig Juda i stor utsträckning av rasanhöriga med officiellt fastställd arisk härkomst. Detta för att vederbörande i sina missioner icke skola misstänkas tjäna judendomens sak.

Redan i Bibelns nya testamente göra vi bekantskap med Judas svindel i genealogier. Samtidigt som judarna där insmugglade den hädiska satsen om Jesus såsom född utan jordisk fader läto de beteckna honom som Davids son och publicerade en lång genealogi Josef-David — för att inför de "själlösa gojim" bevisa Jesu judiska härstamning, varpå kristenhetens judaisering skulle grundas. Och de godtrogna gojim (icke-judarna) trodde!

När Juda å andra sidan i vår tid framträder för att bevisa den icke-judiska börden hos sina främsta tjänare i Sverige och annorstädes, företeende kyrkoböcker o. a. handlingar till stöd för uppgifternas riktighet — då ha vi också anledning att se upp. Judiska encyklopedier, såsom "Jüdisches Lexikon", göra sig åtskillig möda att t. ex. fritaga den framlidne tidningskungen lord Northcliffe och hans broder lord Rothermere i England från beskyllningarna för judisk härkomst. Vilken ömtanke! Och i Sverige bevisas genom allehanda dokument den ariska härstamningen hos ett antal släkter, såsom Bernadotte, Wallenberg, Branting, Söderblom m. fl., där av frukterna att döma trädets stam måste vara Juda.

Särskilt drastisk framstår Judas svindel i genealogier vid ett studium av deras förnämsta konversationslexikon, det nyssnämnda "Jüdisches Lexikon", utgivet å Jüdischer Verlag, Berlin, 1930. Förgäves skola vi där söka efter den mäktiga judesläkten Bonnier-Hirschel-Gutkind i Sverige. Den existerar icke! Och gå vi vidare till allra högsta toppen, skola vi väl finna en ganska utförlig redogörelse på många sidor över den berömda judesläkten Rothschild — ehuru med totalt utelämnande av dennas nu levande huvudman och främste representant, världsjudendomens förste, baron Edouard-Alphonse *James* de Rothschild — EDOUARD V. Han är totalt bortglömd i den förnämsta judiska encyklopedien. — En slump? Knappast!

Vid studerandet av huset Rothschilds vidlyftiga stamtavla i "Jüdisches Lexikon", finna vi den äldre linjen av grenen i Paris utslocknad med Meyer Amschels sonson Meyer Alphonse: "Meyer Alphonse, 1827—1905". Punkt och slut. Men låtom oss ej förhasta oss i omdömet! Må vi forska vidare i icke-judiska verk! Vi upptäcka då, att stamtavlan i "Jüdisches Lexikon" är — *en ren förfalskning.* I Egon Caesar Conte C o r t i s å Holger Schildt's förlag i Stockholm å svenska utgivna stora verk "Huset Rothschild" existerar släktens nu levande huvudman, den ovan nämnde baronen Edouard-Alphonse *James* Rothschild, son av Meyer Alphonse.

Cortis' "Huset Rothschild" presenterar i sin stamtavla över huset Rothschild Meyer Alphonse och dennes son Edouard sålunda: *"Meyer Alphonse,* f. 1/1 1827, g. 4/3 1857 m. Leonore R., Lionels dotter, d. 1905. — (son) *Edouard,* f. 24/12 1868, g. 27/2 1905 m. Germaine Halphen".

Judas svindel i genealogier bör med detta vara klarlagd.

Frimureriet bevakar höjderna!

Det i den judiska världsimperialismens tjänst arbetande hemliga internationella frimurarförbundet visar inga tecken till att i Sverige vilja förstå tidens tecken och draga sig tillbaka. Brodern av 33. graden amiral Lindmans olycksöde å murarfärden i England väckte en oerhörd bestörtning i svenska logekretsar, men man hämtade sig snart från förskräckelsen. Det finnes gott om Bröder .˙. i Sverige, som i fråga om antal frimurare i förhållande till folkmängd står numro ett i världen.

I denna kritiska tid, då så många och stora värden stå på spel för Salomos brödraskap, ägnar man kantänka stark uppmärksamhet åt vakthållningen på höjderna. För några månader sedan erforo vi, att den lysande Brodern av 10. graden, direktör Axel Fredrik Vennersten kallats till riksmarskalksämbetet, främsta posten vid Konungens hov. Till hans efterträdare såsom Första kammarens talman utsågs den icke mindre lysande Brodern .˙. Carl XIII:s-riddaren, landshövding Johannes Nilsson i Kristianstad.

Bland övriga stora upphöjelser inom frimureriets röda riddarvärld på sista tiden i vårt land förtjänar även observeras Carl XIII:s-riddaren kommendör J. H. Söderbaums nominering till amiral Lindmans efterträdare såsom ordförande i frimurarlogen Den Nordiska Första. Det är uppenbart, att man inom murarkretsar alltjämt lägger stor vikt vid de hjärtliga relationerna mellan Salomos tempel och den svenska militärmakten — en uppmärksamhet som i och för sig är mycket förklarlig.

Vi ha haft alldeles nog av hemlig välgörenhet i detta land!

Kommunismen är judisk

Enligt den 1936 utkomna officiella sovjetryska redogörelsen offentliggjorde de tre stora förlagshusen i Sovjetunionen Gosizdat, Belizdat och Ukrizdat under 1935 verk å sammanlagt nära 56,000 sidor på judiska språket. "National American Bulletin" erinrar i samband härmed om att utgivaren av det kända kommunistiska dagbladet "Daily Worker" i New York har en svåger som är miljonär.

Den citerade tidningen lämnar vidare det intressanta meddelandet, att allt arbete inom kommunistiska partiet i Förenta Staterna vilar under den judiska påskhögtiden. — Ett vittnesbörd så gott som något om kommunismens av judar, frimurare och marxister förnekade judiska karaktär.

*

Den politiska demokratiseringen

Under namnet "Accion Nacional" har i Uruguay en ny antikommunistisk rörelse framträtt, vilken förfogar över organet "Audacia", Montevideo. I ett av den nämnda tidningens senaste nummer karaktäriseras den moderna "demokratien" sålunda: "Den politiska demokratiseringen är intet annat än industrialiserandet av de representativa arvodena till favör för element utan skrupler, vilka på ett oförskämt sätt utnyttja folket under förevändningen att vilja tjäna det."

Karaktäristiken är icke illa funnen.

Bonderörelsens uppgift

Den svenska bonderörelsen var aldrig av dess grundare avsedd att vara ett självändamål eller en valplats för lyckoriddare. Den var ämnad som en fosterländsk rörelse till återställande av den svenska bondeklassens, ja hela vårt folks frihet ur iråkat andligt och materiellt slaveri under den internationella judiska förstörelsemakten. I egenskap av den, vilken varit initiativtagare till Skånska Bondeförbundet och Jordbrukarnas Riksförbund, vilken förskaffat bonderörelsen dess fastaste reella underlag Skånska Dagbladet, äger undertecknad i dag icke blott rätten utan också plikten att vädja till ansvarskänslan hos de män, som representera det nutida Bondeförbundets ledning i regering, riksdag och organisation.

Det nationella organisatoriska verk, som i Bondeförbundet skapats, får icke spolieras. Sviker förbundet definitivt sin mission, framtvingas kravet på en ny och äkta bonderörelse, som hänsynslöst likviderar förräderiet och växlar de svenska böndernas politiska aktivitet in på en ren och klar linje. Ett sådant perspektiv är dock ej önskvärt och skulle i nu rådande läge innebära betydande olägenheter. Strävandena må därför i första hand framför allt inriktas på den nuvarande bonderörelsens återförande till dess ursprungliga utvecklings väg. Bondeförbundet måste i denna skickelsedigra tid känna sitt ansvar inför land och folk. Det får icke spoliera den nationella värdetillgång som förbundet likväl genom sin art och natur representerar. Det måste äntligen bryta vänskapsförhållandet och kompromissandet med vårt folks fiender, upphöra med de äventyrliga engagemangen samt befria sig från den hämmande moraliska belastning dessa obscura engagemang utgöra. Det har att välja mellan den svenska eller den judiska vägen!

Elof Eriksson.

Prenumerera på Nationen!

Erich, Maydell och legationsschismen i Stockholm

Legationsrådet *Teo Snellman* avslöjar i denna märkliga anklagelseskrift medels ovedersägliga dokument det verkliga händelseförloppet i den s. k. "Maydellaffären", där förre finske ministern i Stockholm *Rafael Erich* synes ha spelat en högst märklig roll.
Läs boken och döm själv!

I alla boklådor. - Pris 3 kronor.

S V E A R I K E
Odengatan 42 - Stockholm 6

Begär förlagskatalog!

Världsfrimureriets Franska Stororient befaller!

Order om "folkfront", sovjetpakt, Italien-sanktioner och nya presslagar för tidningspressens fullständiga underkuvande

(Redogörelse av Friedrich Hasselbacher)

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Man betecknade det i vissa antikommunistiska kretsar såsom ett slags världsunder, att Stalin & Co. plötsligt började tala om författning, demokrati, folkval, parlamentariska rättigheter etc. Man inlät sig på lärda betraktelser och kombinationer, man siade och disputerade och fann icke den enkla lösningen: *frimureri.* Man begrep i dessa kretsar alls icke och skall väl aldrig begripa det, att *bolsjevismen icke är någon sak för sig* utan blott *ett* av *frimureriets många instrument,* d. v. s. av parollen "Frihet — Jämlikhet — Broderskap". Ett instrument, som det — vi skola ännu se det — skrupellöst sönderbryter, så snart Towarischt[1] vill gripa efter akasian![2] Kanske lämnar det politiska grundstycke, varpå Adolf Hitlers tal i Nürnberg baserats, dessa herrar en smula tillfälle till eftertanke:

Bolsjevismen är blott en annan uttrycksform för demokratien. Demokrati är i viss mån av förståndet bromsad bolsjevism. Det finnes därför ingen skillnad mellan begreppen demokrati och bolsjevism, ty förståndets broms brister alltid!

Naturligtvis var Sovjetregimens "demokratisering" endast puder och smink, som bolsjevismens asiatism anlade för att framstå såsom umgängesfähig i paneuropeiska salonger och för att åtminstone rent formellt och till det yttre kunna föras i Folkförbunds-symbios med Västerns demokrati. *Allt detta var ej tillfälligt utan verkningarna av världsfrimureriets beslut.*

Denna från början av frimureriet aldrig på allvar åstundade och därför heller *aldrig allvarligt fattade* "demokratisering" av Sovjetunionen måste vi i det följande åter en gång sysselsätta oss med. Jag fäster därför uttryckligen läsarens uppmärksamhet å denna företeelse och ber honom att då erinra sig vad som här påvisats.

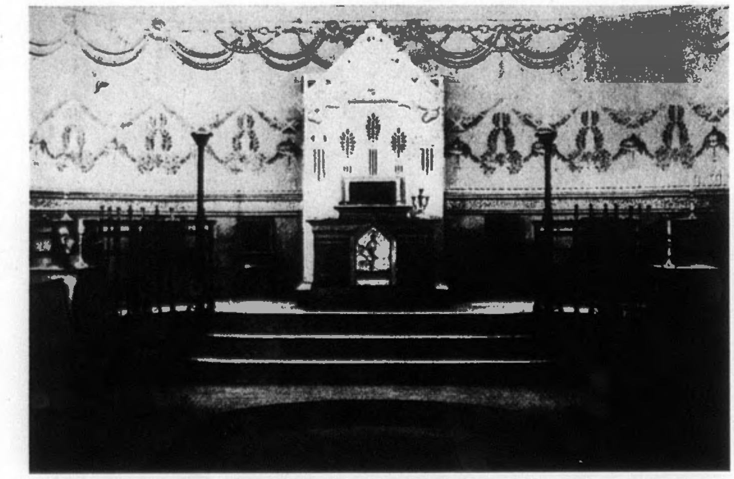

Höggradstempel i Grand Orient de France

1935

1935 behandlade konventet jämte andra viktiga frågor framför allt följande: Skapande av en folkfront, innefattande även kommunisterna. Definitivt avslutande av en pakt med Sovjetunionen. Sanktioner mot Italien.

I Paris, London och annorstädes existerar en stark *italiensk emigration,* d. v. s. finnas talrika människor, som av någon anledning flytt fascismen. Många av dem äro frimurare. Så förekomma t. ex. i Paris de till Storlogen av Frankrike anslutna emigrantlogerna *"Italia n:r 450"* och *"Italia Nouva n:r 600"*; vidare finna vi åtskilliga atelierer av 4., 18., 30. graderna. Loger med talrika italienska medlemmar arbeta även i Tunis, Algeriet, Sydfrankrike, på Balkan i det forna Turkiets hela område, i England och Amerika.

Logen *"Italia Nouva"* räknar bland sina medlemmar bl. a. brodern till den avlidne ministerpresidenten och undertecknaren av Versailles-fördraget Br .˙. Nitti, Br .˙. Francesco Nitti, samt presidenten för italienska sektionen av (frimurar-)"Ligan för människorättigheter", Br .˙. Campolonhi.

Hur starkt logerna sysselsatte sig med den italiensk-abessinska konflikten, framgår av några här följande data. Frimurarna skola ej våga att allvarligt bestrida deras riktighet:

16 oktober 1935, logen "Etoile Polaire" (Stororienten), Paris, Rue La Condamine 71. Föredrag av Br .˙. Brérault över "Synpunkter på Abessinien".

17 oktober 1935, logen "Ernest Renan" (Stororienten), Paris, Rue Cadet 16. Ivrig diskussionsafton om "fascismen".

17 oktober 1935, logen *"Thebah"* (Storlogen), Paris, Rue Puteaux 8. Sammanträde med temat "Den abessinska frågan". Denna loge består övervägande av mosaiska judar.

18 oktober 1935, logen "Verité prime tout" (Stororienten) Boulogne-Villancourt (Seine). Föredrag över Italien, Abessinien och sanktionerna.

20 oktober 1935, logen "Aurore sociale d'Alfortville" och "Travail et Lumière" (Stororienten). Charenton (Seine), Av. Anatole-France 21. Föredrag av Br .˙. Durieux över Italien och Abessinien. Durieux förklarade bl. a., att Mussolini var en bandit och det måste beklagas, att Carbonnari-tiderna, under vilka den direkta aktionen (= mord) triumferade i Italien, voro förbi.

21 oktober 1935, logen "France et Colonies" (Stororienten), Paris, Rue Cadet 16. Föredrag av den just från Indien återkommande Br .˙. Purigot över "Abessinska frågan". Medlemmar av denna loge äro framför allt kolonialofficerare.

23 oktober 1935, logen "Les Vrais Experts" (Stororienten), Paris, Rue Cadet 16. Föredrag över "Konung Salomo och drottningen av Saba, abessiniernas religiösa förfäder".

24 oktober 1935, logen "Les Rénovateurs" (rysk emigrantloge, Stororienten), Rue Cadet 16. En minuts sorgeåminnelse samt sorgtrumvirvel till ära för de döda motståndarna till fascismen i Italien och de fallna abessinierna.

24 oktober 1935, logen "Spartacus" (Stororienten, ny loge, i vars spets står det judiska generalrådet Bloch från Laon, Br .˙. av 33. graden), håller i Paris, Rue Jules Breton 5, i logen "Jérusalem écossaises" logebyggnad en sorgehögtid till åminnelse av de stupade abessinierna. Sorgetalet framföres av Br .˙. Monnet från logen "Le Phare soissonnais" (Stororienten), jordbruksministern i juden och frimuraren Léon Blums kabinett.

25 oktober 1935, logen "Verité", Paris, Rue d'Annonciation 28 (logen "Victor Hugos" lokal, Stororienten). Föredrag av Br .˙. Plainch över "Historisk och geografisk exposé över Abessinien: a) Har ett folk rätt att själv bestämma över sitt öde? b) Är ett angrepp på denna rätt ett rövardåd, som är att likställa med överfallet av ett väpnat band?"

På det att intet misstag må begås: Br .˙. Plainch "undersökte" spörsmålet *endast* beträffande *Abessinien.* Den knappa tiden förbjöd honom naturligtvis tyvärr att beröra närliggande frågor, såsom t. ex. *Ruhrockupationen, Memelrovet, sudettyskarnas problem, Eupen-Malmedy* eller den "fredliga" metod, varmedels *Grekland* genom kommissarien Br .˙. Jonnart under världskriget tvangs in i centralmakternas motståndarefront; naturligtvis hade Br .˙. Plainch icke heller någon anledning tala om arabernas lyckliggörelse genom palestinska nybyggare.

Jag antager, att den här återgivna listan, som skulle kunna förlängas, är tillräcklig som bevis för att frimureriet i det italiensk-abessinska mellanhavandet tog ställning mot Mussolinis planer. För fullständighetens skull må slutligen observeras, att, enligt meddelande i "El Debate" (Madrid) av den 5.10.1935, *frimureriet av Röda riten utnämnt Negus av Abessinien till hedersmedlem av 33. graden!* (Förstår man nu — Genève-komedien!)

Oljemålning i Grand Orients tempel

Symboliserar frimurarrevolutionen 1789, "segern över troner och altare". En murare med sleven i hand sätter sin fot på prästen med evangeliet; kronan och tiaran ligga vräkta åt sidan.

1936

Beträffande vidare den punkt i programmet för 1935 års konvent, som behandlar *"folkfronten"*, höves icke att här orda, enär vi därom erhålla *tillräckligt besked av debatterna vid 1936 års den 21—26 september församlade konvent. Denna Stororientens sista generalförsamling tog ett mycket intressant förlopp.*

Redan nu (oktober 1936), mindre än 14 dagar efteråt, ligger framför mig en noggrann *förtrolig berättelse* av en deltagare i denna kongress, vilken naturligtvis är frimurare. Jag återger i det följande berättelsen i sin helhet.

Den ger läsaren vid sidan av de många politiska regler konventet uppställde för tiden 1936—1937 även en intressant inblick i de debatter, stridigheter och den lågsinta avundsjuka bland Bröderna, vilka ofta tillspetsa sig i vilda tumultscener. Så mycket starkare blir verkan på den utomstående, när han trots detta ständigt åter finner, att alla inre stridiga meningar genast lägga sig så snart den frimureriska principen såsom sådan gör sig gällande. *Varje stridighet upphör i samma ögonblick det rör sig om frimureriets intresse. Detta är mycket viktigt att känna.*

Låtom oss nu lyssna till vår sagesmans berättelse, i vilken varje sammanträdesdag skildras kort och koncist:

Måndagen den 21 september Rue Cadet n:r 16

Ett imponerande framkörande av vagnar, fanor i de gallerförsedda fönstren, ett kommande och gående av hemliga skuggor, vilka hastigt uppslukas av ordenshusets hemlighetsfulla och välkomnande "förgårdar" (förrum). Åh, dessa förgårdar! De bevakas på det mest nitiska sätt av de ytterst avvisande och misstrogna Bröderna Tuileurs[1], som med en oförliknelig förmåga genomskåda Eder såsom människa.

Ty han måste vara i ordning med "obediensen"[2], för att kunna övervinna dessa fina förgårdar, vid vilkas slut dörrarna till konventet (sammanträdessalen) i all sin storhet öppna sig. Ty *konventet,* d. v. s. generalförsamlingen, som en gång om året förenar det utvalda ledareblommet (blomstringen) av det franska frimureriet, *har sammanträtt.*

Vara i ordning, jag är det! Jag känner på det noggrannaste mina passord och min årslösen ("Välvilja" och "Välgöra") och min ålder (7 år och mera)[3] och min utmärkande blomma (akasian). Och sedan vet jag att gå, såsom det anstår denna mästargrad (4 steg, varav två åt höger och två åt vänster samt överskridande av likkistan etc.). Och dessutom har jag fullmakten, den kostbara fullmakten såsom representant för min loge, förutan vilken ett tillträde icke är tänkbart. Äntligen äro vi komna så långt och mina kunskaper ha fastställts såsom motsvarande prövningen, man räcker mig ett litet trekantigt tecken med ett ordnings- och kontrollnummer.

Vår sagesman bevisar således eftertryckligt, att han verkligen *deltagit i*

---

[1] *Towarischt* (ryska) betyder kamrat, gesäll. Andra graden i frimureriet, som i Tyskland kallas "Johannisgeselle", i England "fellow craft (mason)", i Frankrike "compagnon", heter i Rysslands frimureri "Towarischt". Towarischt, d. v. s. kamrat kalla de också medlemmarna av III (Moskva-) internationalen.

[2] *"Gripa efter akasian"* betyder: tillägna sig mästarrättigheter.

---

[1] Tuileur: logetjänsteman, vilken har att pröva, om den besökande är regelmässig frimurare. Tuileur heter egentligen: *tegeltäckare.* Att tegeltäckarna inneha rollen såsom prövande Bröder, är att förstå symboliskt, ty en tegel- eller taktäckare täcker huset och gör det därmed oemottagligt för regn. "Regn" och "snö" kallar frimuraren på sitt hemliga språk icke-frimuraren. Härav kommer det frimureriska varningsropet "Det regnar!" eller "Det snöar!", d. v. s. "Försiktighet, icke-frimurare äro närvarande och höra på!" I detta sammanhang hänvisas till det frimärke, som efter revolutionen den 9 november 1918 trycktes med anledning av nationalförsamlingens sammanträde. Det visar tyska folket framställt såsom en knäböjande tegeltäckare, tegelbrännare; alltså *icke* "tuileur" utan "tuilier", d. v. s. tjänande arbetare, frimureriets slav.

[2] "Att vara i ordning med obediensen" betyder på frimurarspråket: att behärska de frimureriska kännetecknen, d. v. s. legitimera sig såsom frimurare.

[3] Symbolisk ålder, som är olika alltefter graden. I den Röda (gamla och antagna skottska) riten är Brodern av 1. graden 3 år, av 2. graden 5 år, av 3. graden "7 år och däröver", av 4. graden "3×27 = 81 år" o. s. v. I band 5 av min bokserie skall jag offentliggöra den samlade ritualen för denna rit från 1. (4) till 33. graden! Dessa symboliska steg, som utföras på ett sådant sätt att den ifrågavarande personen liksom överskrider en likkista (Adonhirams grav), ingå i prövningen. Sålunda har å ena sidan garanterats att den besökande icke kan vara en icke-frimurare och å den andra att en Broder av lägre grad icke kan utge sig för att tillhöra en högre. Man ser alltså, att varje besökare först måste ådagalägga att han överhuvud är frimurare, sedan vilken grad han innehar samt slutligen genom befullmäktigandet såsom representant även bevisa, att han är berättigad deltaga i denna särskilt viktiga församling. Dessa försiktighetsmått äro brukliga i alla loger i världen. Och ändå påstå Bröderna frankt inför offentligheten, att logerna ej äro några hemliga förbund utan välgörenhetsorganisationer.

kongressen. Han gör sina häntydningar såsom Broder av 3. graden. Men om man nu på frimurarsidan skulle tro, att man endast behövde efterforska bland de vid kongressen närvarande Bröderna av 3. graden för att få reda på "förrädaren", måste jag bereda Bröderna en bitter besvikelse: "Förrädaren" tillhör *icke* 3. graden utan är medlem av en *betydligt högre* grad. Att han begagnar och anger 3. gradens igenkänningstecken, sker endast och allenast i syfte att bevisa, att han verkligen deltagit i sammankomsten. Berättelsen lyder i fortsättningen:

Jag har tagit plats i kongressens "tempel" och sitter oskuldsfullt nära pelaren "J"[1], Nordens pelare, lärlingens, varifrån jag väl får höra allt, ehuru ingenting säga av vad som tillåtes mig att bekvämt se och observera.

Vilken egendomlig samling människor! Alla åldersklasser. Dock *övervägande gubbar.* Man ser ytterst livaktiga, till synes kraftiga, som äro fulla av kampiver, som drömma om att störta dagens koryféer. Det finnes bland båda åldersgrupperna försiktiga och återhållsamma, som, likt kattor på mössen, vänta det gynnsamma ögonblicket att kunna utkasta någon medlem ur ordensrådet, vilken har oturen att icke längre behaga. Det är dessa, som hänge sig åt ett tyst och segt arbete i förstugan, vilket senare kommer till uttryck vid valet av ordensråd. De övriga förbli knarriga, ordentliga och lugna och bilda en *foglig massa,* som blott pliktskyldigt ger sitt bifall tillkänna.

Detta år omfattade konventet *312 delegater.* En del ha kommit från den avlägsna "Orienten"[2], utrustade med respengar, som logernas kretsförsamlingar beviljat. De andra äro ledande tjänstemän och ha det härutinnan så mycket enklare som de äro förpliktade att uppfylla sina tjänsteåligganden, för vilka alltid den symboliska "prinsessan" bestrider utgifterna[3].

Alla yrken äro företrädda med undantag av handens arbetare. Man ser omkring 80 funktionärer på hundra. Algeriet, Marokko, Levanten, Indokina, Franska Indien, A. O. F., A. E. F. och våra avlägsnaste besittningar ha till konventet sänt eliten av kolonialförvaltningen.

Konventet avgör frimureriets ledning och ger Ordensrådet (= Stororientens storlogeledning, d. v. s. Stororientens ämbetskollegium F. H.) *de erforderliga anvisningarna. På detta sätt utgick under föregående år (1935) från Ordenskonventet direktiv att bilda folkfronten, och vi äro nu i begrepp att pröva resultaten i denna riktning. Kongressen beslöt då förbundet med kommunisterna.*

Vid mitt inträde i templet företages val av mötesledning. Med en späd och trött stämma bekantgör presidenten i Ordensrådet, Br .˙. P o u r i a u, direktör i lantbruksministeriet, strax följande resultat:

Avgivna röster	312
Absolut majoritet	157
President: Br. Pelloquin	312
1. Vakthavande: Br. Zaborowsky	297
2. Vakthavande: Br. Barbier	299
Talare: Br. Paul Perrin	308
Skriftledare: Br. Gresset	310
Skattmäst.: Br. Richard	311

När detta har skett — envar befinner sig på sin plats, börja omedelbart församlingens arbeten under ett obeskrivligt larm.

Man tillsätter i en hast *10 utskott,* som få i uppdrag att avge berättelser över de mest skilda frågor. Men det sker icke utan allvarliga förvecklingar, ty platserna i de refererande utskotten äro mycket omstridda. *Icke alla äro referenter, som önskade vara det.* En referent är ofta en blivande kandidat till den benådade posten som medlem av Ordensrådet, och platsen som medlem av Ordensrådet erbjuder talrika försörjningstillfällen, tjänster och möjligheter av alla slag ifråga om offentlig ställning.

På grund härav är kampen hetsig och referenterna väljas under ett tumult, som understrykes av djuriska läten.

Äntligen, omkring kl. 4 e. m., lämnar församlingsledningen sin upphöjda plats för att ge rum för ett teateruppförande. Stycket, vilket anbefalles Brödernas uppmärksamhet, benämnes helt enkelt "Gud skall igenkänna de sina". Dess författare är Br .˙. A n d r é L o r u l o t, en anarkist, fri-ande och fritänkare. De hänförda Bröderna applådera rasande detta uppfriskande antiklerikala rospladder (d. v. s. diktarprestation. F. H.) och sluta sammanträdet för att så fort som möjligt under en otrolig trängsel komma till restaurationen, som denna vecka skall göra gyllene affärer.

Därmed är första förberedande mötet, måndagen den 21 september, slut.

Mästarediplom från Grand Lodge de France

Broderlig tvätt

Det allmänna mötet *tisdagen den 22 september* börjar kl. 2 e. m. På dagordningen står: *"Berättelse från kommissionen för benådningar och befrielser!"*

Frågan är av vikt. En Broder föreställer sig som anklagare: Han är mycket upprörd över att han erfarit, att i Guyanas domstol mitt bland bisittarna sitter en Broder, vilken för en längre tid sedan blivit dömd till tvångsarbete för våldtäkt (våldförande av minderåriga). Men den anklagade Brodern har besatt salen med talrika vänner från kolonierna, vilka övertaga hans försvar. Den bild församlingen erbjuder är obeskrivlig, smäderop utbytas Bröderna emellan och knytnävar höjas. Presidenten kallar rytande till ordningen, och Ordensrådets ämbetsmän, vilka omge honom, resa sig i förtvivlan. En hatets atmosfär lägrar sig över konventet. Talarkatedern bokstavligen stormas. Från alla sidor hagla skrin, och man bevittnar ett högtravande talarflöde mellan appellationsdomstolens i Paris rådman och kammarpresidenten på grund av Algers anklagelser.

I trekvarts timma äro dessa herrar sysselsatta med att "packa upp" styckena i en akt, *hemliga dokument.* En republikens advokat blandar sig i saken och börjar med en Br. advokat en hjältelik strid, som slutar med att de båda kämparna, badande i svett och hest skrikande, kort och gott *utkastas.* Villervallan finner sitt slut: en omröstning uppskjuter *avgörandet till nästa konvent* — nästföljande år —. (Typiskt demokratiskt och frimureriskt. F. H.).

Tiden har framskridit: man expedierar återstoden av dagordningen, d. v. s. omredigeringen av artikel 126 i huvudstatuterna samt berättelsen från *kontrollkommissionen över den centrala murerisk intressegemenskapskassan.* I fortsättningen kommer man att tala om *propagandan,* som man besluter att med alla medel understödja. Men det fattas penningar och Bröderna vilja ej gärna punga ut med kontanter. Ett betydande antal av dem börja i hemlighet draga sig.

Slutligen upprullas även i hast en *sorgeceremoni* till hedrande av minnet av de avlidna frimurarna. Man mumlar otydligt monotona sorgeförkunnelser i skägget: "Låt oss klaga! Låt oss klaga! Låt oss hoppas!" Och efter att ha anropat den "Eviga Orienten", i vilka dessa Bröder ingått, skyndar man bort.

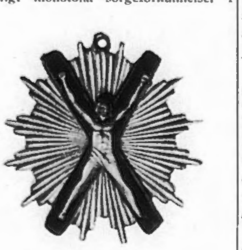

Frimurerisk dekoration.

Bäres med stolthet av Bröderna. Uppges föreställa S:t Andreas, föreställer i verkligheten — den korsfäste germanen!

Stororientens löner

Onsdagen den 23 september samlades åter *kommissionerna. Kl. 2,30 e. m. började det högtidliga sammanträdet.*

Vid öppnandet var knappast någon närvarande. Delegaterna, som sitta i de angränsande restaurangerna, äro i färd med att smälta maten. Den ene efter den andre anländer med rödbrusigt ansikte — somliga göra på den raka vägen häftiga krokar (ragla berusade hit och dit. F. H.). De taga med ett "Till stället" tungt plats på stolarna, som de med ett dovt suckande taga i besittning.

Frågan, som nu behandlas, erbjuder så föga intresse, att alla skämta med varandra och byrån, den ärevördige Br. Presidenten undantagen, visar 20 tomma stolar, vilkas innehavare lysa med sin frånvaro.

Den obehagliga stämning, som trycker församlingen, ökar än mera med *"förslag om tillägg till artikel 194 i generalstatuterna".* Plötsligt blir det liv i sammanträdet, när Br. .˙. G r o u s s i e r, Ordensrådets äldre hederspresident och president i Sällskapet för Stororientens immobila värden, uppenbarar sig å talartribunen.

Groussier, ankerren, vilken Br. i "förgårdarna" kalla *"Ordensrådets valfisk",* börjar redogörelsen för sin förvaltning. Han meddelar oss, att penninginkomsterna för tiden 1935/1936 uppgått till 1,528,342 francs och 29 centimes samt uppbjuder all sin möda för att rättfärdiga detta belopps användning.

Men huru stor blir ej vår förvåning, när vi erfara, att Stororientens 40 ämbetsbröder bekomma löner av verkligt låg nivå, vilka faktiskt äro mindre än dem på grundval av kollektivavtalet, vilket Br. S a l e n g r o[1] i egen person utarbetat ....

Men blixtsnabbt fylles salens till 2/3 tomma yta. Groussier avträder från tribunen och Presidenten bekantgör:

"S t u d i u m a v m e d e l, s o m ä r o n ö d v ä n d i g a f ö r a t t g a r a n t e r a p r e s s e n s f r i h e t o c h o a v h ä n g i g h e t."

Jag gör läsaren särskilt uppmärksam på *formuleringen* av detta studietema, ty av det följande framgår, att frimureriet *alls icke tänker på att garantera pressens frihet utan tvärtom strävar efter att lönnmörda dess oavhängighet.* Läsaren har här möjlighet att tydligt lära känna den frimureriska dialektikens hela förljugenhet.

Vår rapportör omtalar följande:

Detta är sammankomstens brännpunkt: *Frimureriet vill bringa pressen till tystnad.* I förbigående nämnt företogs före begynnelsen en särdeles ingående och noggrann granskning av de representanter, som voro tillstädes vid *dessa* förhandlingar. Det omfångsrika "glansföremålet" (pièce de résistance) erbjuder sig i form av en diger berättelse, till vilken *227* loger bidragit och som bearbetats av Br. R a f f a l o v i c h (emigrerad jude från Ryssland. F. H.).

Man prövar där först *"det oberäkneliga misstroendet till den illa beryktade* (= antifrimureriska) *pressen* (Le Temps, Le Journal, Le Jour, L'Action Française, Les Débats, Le Figaro, L'Echo de Paris, Gringoire etc.), *som det nu är tid att strypa (juguler), vilket vi lätt kunna genomföra, därest vi ha den offentliga makten och regeringen i vår hand* (si nous avons sous la main les pouvoirs publics et le gouvernement)".

I det följande ingår man på de i förslaget upptagna åtgärderna. Dessa äro: *Tidning som äges av en förening.*

Om denna allenast är känd till namnet, skall det blott och bart föras en *namngiven* kamp, d. v. s. namnen å förvaltare, direktörer och konsortes offentliggöras (d. v. s. å de frimureriet kritiserande medarbetarna. F. H.).

Tidning av annat slag

Månatligt *bekantgörande* av alla delägare och fullständig lista över företagets medlemmar.

I detta senare fall skall *angivande av yrke* för dess aktionärer, delägare, direktörer och förvaltning vara obligatorisk (förpliktande).

Å andra sidan skall det vara förbjudet för moraliska personligheter (föreningar) att vara aktionärer i gemensamt ägoinnehav av en tidning.

Allmänna bestämmelser för alla tidningsägare

Den ansvarige redaktörens försvinnande och *hans ersättande* genom *ägaren, ordföranden i kontrollrådet* eller *svarande* kompanjon inför den civilrättsliga ansvarigheten.

Kungörande *varje kvartal* av intyg, *vilka in i alla detaljer* innehålla avräkning över *"vinst och förlust".*

Straffbestämmelser

Avskaffande av nuvarande presslagar och deras ersättande genom:

Den formella *förändringen av beivrandet av pressförseelser* under hänsynstagande till varje *fall* och varje *person.*

Höjandet av de ålagda *straffen* för *avslöjanden* å pressens område.

Fixerande av begreppet om avslöjande i en *mycket vidsträckt* (mycket tänjbar) mening, *även* vid anspelning på *icke* direkt angivna personligheter.

Storleken av de straff, som i fall av överträdelse skola ådömas efter de här fastställda riktlinjerna, rättar sig proportionellt efter *storleken av tidningens upplaga.*

Administrationsteknisk anvisning

Nationalisering av nyhetsbyråerna (Havas, Fournier etc.).

Skapandet av ett *regeringsvänligt utskott,* som har att *utarbeta offentliggöranden,* vilka behandla *utrikes- och inrikespolitiken* och som *varje* tidning och *varje* underrättelsemedel *tvångsmässigt* har att offentliggöra.

Vidare måste även tänkas på *radion* och *biografernas veckorevyer;* för dessa ändamål måste likaså *regeringskommissioner* skapas.

Det är förvånande, att berättelsen, som vi här lära känna, efter anförandet av dessa fordringar av *juden Raffalovich* fastställer: *"Salen jublar och applåderar i hänförelse rapportören!"*

Vilken uppskakande bild: *en judisk höggradsfrimurare, en av de sämsta subjekten i emigrationen i Paris, en högförrädare mot Ryssland, "ordnar" den franska pressen.* Och dessa patetiskt föredragna, av äkta hebreisk fräckhet formulerade och slutligen blott av en judebängels ängslan för franska folkets uppvaknande dikterade nedrigheter vågar man sedan beteckna såsom "Studium av medel som äro nödvändiga för att säkerställa pressens *frihet* och *oavhängighet"!*

Må man nu ej från den liberalistiska sidan komma med det infama talesättet: *"I Tyskland undertryckes dock även pressfriheten!"* Det lönar sig verkligen ej att svara på detta hyckleri; ty det lönar sig lika litet att diskutera med en förbrytare, när denne säger, att polismännen "också varit beväpnade"!

Om det i det nationalsocialistiska Tyskland lägges tygel på de judiskt-liberalistiska författarnas tygellöshet, sker detta i folkbeståndets och enhetens intresse. Men om, såsom här visar sig, frimureriet framlägger presslagar, sker detta icke i nationens intresse utan i ett högst betänkligt hemligt sällskaps anationella målsättnings intresse. Om bägge skenbart göra detsamma är det likväl långt ifrån detsamma, ty det kommer i c k e a n p å, a t t något sker utan för v i l k e t ä n d a m å l det sker. Och därför skall, så länge det finnes anständiga människor, s o l d a t e n, som dödar, kallas "f o s t e r l a n d s f ö r s v a r a r e", f ö r b r y t a r e n, som dödar, "m ö r d a r e".

Efter denna korta anmärkning i förbigående vilja vi fortsätta berättelsen från Franska Stororienten:

Frimureriet vill ha en egen tidning

Plötsligt utbreder sig (efter det ovan omtalade jublet. F. H.) en obeskrivlig stillhet över församlingen. Br. B r e v i e r, förutvarande senator från Isère, bestiger talartribunen.

(Forts. å sid. 7.)

31. gradens hemliga alfabet

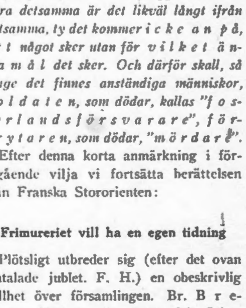

32. gradens hemliga alfabet

---

[1] "J" betyder: Jakin, d. v. s. lärlingens pelare, medan Boas är gesällens pelare. "J" står till vänster, "B" står till höger; de äro pelarna vid ingången till Salomos tempel.

[2] Orient kallar frimureriet de orter, i vilka logerna befinna sig. Orient betyder också logen själv. Ävenså kallas platsen för Mästaren av stolen, enär denne sitter i öster, Orient.

[3] "Symbolisk prinsessa" betyder den penningar givande Storlogen.

[1] Inrikesminister i kabinettet Blum, numera avliden genom självmord.

Judehuset Rothschild

(Forts. fr. sid. 1.)

Amschel Meyer von Rothschild.

ja, långt mera än någonsin tillförne. De fungera såsom de befullmäktigade stora regissörerna i världsfinansens gigantiska spel, kontrollera i samverkan med judendomens olika agerande politiska och andra internationaler, zionismen, frimureriet, de marxistiska internationalerna etc., folkens liv och utveckling. De finnas i Sverige bakom en Wallenberg, en Bonnier, en Wenner-Gren, bakom Svenska Landslogens ledande instanser liksom bakom Franska Stororientens högsta myndigheter, bakom årets förslag till upprivande av tvenne av Sveriges livsviktiga grundlagar: successionsordningen (tronföljdsordningen) och tryckfrihetsordningen, bakom de "marxistiska" och andra "humanitära" internationalernas sektioner i Sverige liksom i andra länder. De äro osynliga — men finnas likväl överallt.

Rothschildarna, d. v. s. den judiska världsfinansen och världsjudendomen, ha i detta nu, såsom vi tidigare framhållit, sin uppmärksamhet i hög grad inställd på Norden och särskilt Sverige, vilket tillmätes en viss betydelse i de förestående stora avgörandena för det alljudiska herraväldets etablerande och den "germanska barbarismens" (det nya Tysklands) krossande. Vi fingo en erinran om detta deras ivriga intresse för våra svenska angelägenheter genom den på deras initiativ vid 1936 års riksdag framlagda kungliga propositionen om ändring av successionsordningen i syfte att tillåta svensk prins att gifta sig med "utländsk enskild mans" dotter, varigenom väg skulle beredas just för en judinna Rothschild till Sveriges tron. Det finnes alltså gott om berättigade anledningar att i dag ägna den "berömda finansdynastien" en mera ingående uppmärksamhet än vad jude- och frimurarpressen i regel finner opportunt och i skilda stycken granska dess "ärorika" förflutna.

*

Vi ha redan i annat sammanhang berört Rothschildska dynastiens mot slutet av 1700-talet ådagalagda ivriga intresse för utvecklingen i detta land, vilket intresse så dramatiskt kulminerade i de nordiska svenska Vasa-konungarna Gustaf III:s och Gustaf IV Adolfs olycksdigra avlägsnanden från tronen. C h a r l e s d'H é r i c a u l t skrev sålunda i sitt verk *"La Révoltion"* (sid. 104): "År 1772 beslöts i Wilhelmsbad att flytta huvudkvarteret för det 'upplysta' (d. v. s. återjudaiserade eller återsataniserade) frimureriet till Frankfurt a/M., som 'tillfälligtvis' var den judiska finansens bålverk, under kontroll av sådana styrande medlemmar av rasen som Meyer Amschel Rothschild. I detta huvudkvarter i Frankfurt uppgjordes den jättelika planen till en världsrevolution (allmänt mördande), och det var där, som på en frimurarkongress 1786 Ludvig XVI:s av Frankrike, Gustaf III:s av Sverige och kejsar Josef II:s av Österrike död definitivt beslutades." — Wilhelmsbad var ett slott tillhörande lantgreven Fredrik av Hessen-Cassel, Stormästare i bayerska frimureriet, vilkens "alter ego" och praktiskt taget minister för finanserna var samme Amschel Meyer, Rothschildska husets grundare, den blivande Rothschild I.

Familjen Rothschilds stamhus i Frankfurt a. M.

Den judiska finansdynastien Rothschilds maktställning i Europa var tidigare icke någon hemlighet, men numera tyckes judendomen, såsom redan antytts, föredraga att inför offentligheten beslöja sin främste företrädare och endast låta Rothschildarnas agenter i första, andra, tredje etc. hand operera inför den icke-judiska världens ögon. "Huset Rothschild var (och är fortfarande) den styrande makten i Europa, ty alla de politiska makterna voro villiga att erkänna överhögheten av den store finansielle *Despoten* och, såsom lydiga vasaller, utan knot betala honom sin tribut", skrev J. R e e v e s i sin bok *"The Rothschilds"* (sid. 105), D i s r a e l i uppenbarade i sitt arbete *"Coningsby"* (sid. 218—219), att praktiskt taget alla den tidens krig och revolutioner finansierades av Sidonia (Nathan) L. Rothschild.

"Rothschildarna äro överallt den finansiella situationens herrar", skrev en rabbin i sin bok "En rabbin om gojim (icke-judar)", vilken av den tjeckiske deputeraden Bresnowsky 1901 upplästes i österrikiska parlamentet. ("Luch Sweta" av P. Shabelski-Bork, sid. 128). "Det finnes endast *EN* makt i Europa, och det är Rothschild. Han behöver icke staten längre, men staten behöver honom fortfarande" (M. Weill). "Dess (Rothschilds banks) inflytande var så allsmäktigt, att det sades, att intet krig kunde föras utan Rothschildarnas hjälp ... De stego till en position av sådan makt i den politiska och kommersiella världen, att de blevo Europas diktatorer." (J. Reeves). "Så väl förstå de (judarna) penningens makt, att man sällan eller aldrig ser en jude, som är utfattig. Handlande i enlighet med denna gamla kunskap, sammangadda sig huset Rothschild och några få trosfränder för att besitta världen." (Mrs Mary E. Hobart. "Rothschildarnas hemlighet"). "Rothschildarna kunna iscensätta och förhindra krig. Deras ord skulle kunna skapa eller störta riken." (Hearsts "Chicago Evening American", 3 dec. 1923.)

Sin världsmaktsställning från 1700- och 1800-talen ha Rothschildarna bevarat in i det nuvarande århundradet, där vi skönja spåren av deras förödande verksamhet i världskriget med åtföljande ekonomiska krig, världsrevolution, permanent kris och kaos. De engelska statsmännen läto sig i sin försåtliga politik, som till stor del tillskrives skulden för världskrigets utbrott, helt ledas av Rothschildarna. Vid brittiska kabinettets sista avgörande överläggning den 3 juli 1914 bad Lloyd George lord Rothschild att åhöra och leda förhandlingarna. Premiärminister Lloyd George spelade sitt demoniska spel i egenskap av Rothschilds sakförare. Hade England 1914 ärligt förklarat sig stå vid Rysslands och Frankrikes sida, hade det *icke* blivit krig, enär kejsar Wilhelm då aldrig skulle ha tillåtit det, trots de 10 judar, som utgjorde hans närmaste omgivning, Bethmann-Hollweg-Rothschild, Rathenau, Dernburg, sändebuden E. Goschen, Schoen m. fl. Men genom sitt lydiga verktyg Lloyd George förhindrade Rothschildarna en ärlig förklaring till Tyskland och lyckades därmed få till stånd det blodigaste, mest dåraktiga och olyckliga krig i historien. (Lord Rothschilds närvaro vid brittiska kabinettets riksråd konstateras i 6:e bandet av Mermeix' verk "Le Combat des Trois")

*

Då det Rothschildska namnet åter och i allt högre grad nu tvingar sig i förgrunden, är en återblick på den "berömda" judiska finansdynastiens, världshistoriens största förbrytarfamiljs "gloriösa" föregående alltså väl på sin plats.

Grundläggarna av den judiska "världshärskardynastien" voro juden Amschel Meyer och hans hustru, judinnan Gutta Schnapper, i Frankfurt am Main, södra Tyskland. Huset vid Judengasse (judegatan), vari de bodde, var en träkåk i imiterad gotisk stil. Mannen och hustrun bodde en trappa upp samt ägde en butik, där de köpte och sålde varor. På trottoaren utanför lågo alla slags gamla saker uppradade. Butiken var försedd med en röd skylt ("rotes Schild"), efter vilken alla Amschels barn antogo namnet Rothschild. — Denna eländiga butik är historisk såsom våra dagars stolta "baroners", "världens herrars" vagga.

Född 1743 i Frankurt am Main, skulle Amschel bli rabbin och inträdde i en skola, där det talmudiska giftets hat mot allt kristet bibringades honom. Sedermera sändes han till Oppenheims bank i Hannover, varest han stannade i tre år såsom elev. Här blev han bekant med generallöjtnanten baron von Estorff, lantgrevens av Hessen-Cassel (1760—1785) närmaste man. 1770 återvände Amschel till Frankfurt och gifte sig med Gutta Schnapper, med vilken han fick 5 söner och 5 döttrar. De började mycket blygsamt. Hustrun skötte butiken och mannen gick omkring i staden med en kappsäck fylld med varor, dock huvudsakligen för att besöka judiska patrioter och inhämta lärdomar.

Baron von Estorff, som Amschel gjort några tjänster på Oppenheims bekostnad, introducerade snart den unge juden hos lantgreven Fredrik II, vilkens förmögenhet då uppskattades till 70 à 100 miljoner floriner, en enorm summa på den tiden. Den girige fursten, som önskade en "fördömd själ" såsom bulvan för sina tvivelaktiga affärer, fann i Amschel Meyer mannen som han sökte. Det första Amschel i denna sin roll i jätteskala startade var: enrollering av unga män, vilka med tillhjälp av starka drycker och allsköns löften om ryktbarhet etc. värvades för krigstjänst — till "kanonmat" och såldes till vilken makt som helst vilken önskade börja och föra krig. Amschel hade funnit ett överdådigt medel att i handling omsätta Talmuds och den judiska religionens bud: "I skolen tillintetgöra alla folk, som Jehova överlämnar i Edra (judarnas) händer." Här öppnades oanade möjligheter till förödande av den ariska rasens blomma samtidigt med obegränsade möjligheter till profiter å detta slag av geschäft.

Alla finansoperationer utfördes av Amschel. Under förespegling av fabulösa vinster och politiska fördelar för tyskarna, om den krigiska blodsutgjutelsen ökades, förmådde han lantgreven att göra honom till sitt "alter ego" (andra jag). Tack vare lantgrevens inflytande och arbetande i gemenskap med världsjudendomens i Frankfurt förlagda ledande kretsar, fick Amschel efterhand även kontrollen och ledningen av frimureriet och dess logeväsen i sin hand. Frankrike var vid denna tid det mest kristna landet, varför judarnas hat framför allt vände sig mot detta land. Därför samordnade Amschel Englands och Tysklands fientliga stämningar mot det franska folket, vilket då framför andra skulle tuktas.

Amschel förstod att offentligt simulera blygsamhet och dölja sina oerhörda inkomster och sitt obegränsade inflytande på synagogan såväl som på den gamle lantgreven, vilken han förespeglade vinster å oräkneliga miljoner liksom politisk framgång för tyskarna, sålunda underblåsande hans girighet. "Alltsedan 1770, då Amschel blev ett slags finans- och utrikesminister hos den rike lantgreven av Hessen-Cassel, synes djävulen ha farit i européerna", skriver generalmajoren greve C h e r e p-S p i r i d o v i c h i sitt instruktiva verk "Den Hemliga Världsregeringen eller 'Den Dolda Handen'", fortsättande:

"Judarna, som berusats av Amschels upphöjelse, ökade sina sataniska ansträngningar till det tiodubbla samt uppnådde enorma framgångar i Österrike och Preussen, varest tvenne judinnor Itzig regerade. Fredrik II efterträddes 1785 av sin son Wilhelm IX, vilken besteg tronen såsom kurfursten Wilhelm I. Wilhelm leddes helt och hållet av Amschel, som 'judaiserade' och hypnotiserade honom med alla medel, härvid ivrigt assisterad av alla judarna och de av dessa kontrollerade frimurarorganisationerna. Amschel klädde sig dock mycket enkelt för att vilseleda lantgreven med avseende å sin verkliga inkomst och förmögenhet, och han bytte varken kläder eller underkläder förrän de föllo i trasor.

Från den stund, då Amschel blev den kraftfulle förvaltaren av Wilhelms oerhörda förmögenhet, upphörde emellertid denna att förökas, medan Amschels rikedom växte dag för dag, och vid sin död i september 1812 efterlämnade han åt sina söner, enligt vad en del författare uppge, *en biljon francs.* 1794 intog den ryktbare franske generalen H o c h e Koblenz. Kurfursten av Hessen-Cassel hyste fruktan på grund av Amschels många förbrytelser och flydde, lämnande sin förmögenhet i Rothschilds händer... Många journalister gingo sedan till tamburerna i det Rothschildska palatset för att bedja om meddelanden och historier om 'dynastiens' ursprung och begynnelse, och det utkom i tryck alla slags underbara berättelser om Amschels söners geni och redbarhet."

Också i dag springa journalisterna i tamburerna till de Rothschildska palatsen — och detta hela jordklotet runt, ehuru i regel utan att ana att det är i Rothschilds palats de röra sig. "Världshärskardynastien" föredrager, såsom nämnt, i vår tid att dölja sig bakom ett världsfamnande system av hundratusentals bulvaner och agenter — ett modernt fogdeväsen till folkens utplundring och förslavande, där vi återfinna furstar och statspresidenter, banksyndikat, ledande politiker, tidnings-, industri- och kyrkoledare etc. Vi möta här alla folks gemensamma fiende: *judendomen i personifierad gestalt.* Att vilja låtsas som om denne ej finnes, är att sticka huvudet i busken. Vad som nu framför allt höves är klar sikt, såväl i fråga om fiende

Aktuell Litteratur

Judarna i Sverige	Kr.	0:50
Zionsprotokollen	„	1:—
Nya Upptäckter om Zionsprotokollen	„	0:50
Kristendomen — den urariska religionen	„	0:50
Kristus var ej jude	„	0:25
Frimureriets avslöjande. Av General E. Ludendorff. 2 del., vard. à	„	2:—
Den judiska framgångens gåta. Av Roderich-Stoltheim	„	1:—
Den statsfientliga judiska läran. Av Th. Fritsch	„	0:25

Ovanstående böcker erhållas på beställning direkt från tidningen mot insändande av beloppet antingen i brev eller per postgiro 3643 under adress: NATIONEN, Box 1145, Stockholm 16.

Judisk bolsjevism...

(Forts. fr. sid. 1.)

Liksom "demokratien" var en skapelse av judendomens "stora" frimurar-revolution 1789 i Paris med dess paroll "Frihet Jämlikhet Broderskap", så har den intill den dag som är varit underordnad det judiska världsfrimureriet och i denna sin roll uteslutande tjänat den judiska världsimperialismens strävanden. Alla de stora "reformerna" i parlamenten, de må ha presenterats av "konservativa", "liberala" eller "marxistiska" regeringar, hava lett sitt ursprung från det judiska världsfrimureriets ledande instanser och alla tillkommit i samma judendomens intresse, i regel även samtidigt i de olika ländernas parlament. I världslogernas hemliga tempel ha de projekt utfunderats och uppgjorts, vilka senare av regeringar och partier framlagts inför folkrepresentationerna. Och de ha också genomtrumfats i parlamenten, om så behövts med tillhjälp av organiserad påtryckning från det s. k. "gatans parlament". Vid genomförandet av parollerna från världsfrimureriets loger, under vilka samtliga "demokratiens" partier i hemlighet lyda, etablerades alltid erforderliga parlamentariska majoriteter för "reformernas" förande i hamn, varifrån än rösterna skulle sammanplockas.

Det judiska frimureriets "demokrati" står i dag efter fullgjort värv invid sitt mål: *Bolsjevismen, d. v. s. judendomens världsherravälde, den judiska världsstaten.* Detta universalistiska mål, som det sataniska Judafolket redan årtusenden före Kristus medels lögn, list och eld kämpade för! För detta mål och intet annat var det som vår tids "stora" svenska statsmän, evad de älskade att kalla sig "höger"- eller "vänstermän", "borgare" eller "socialister", "moderata", "liberaler" eller "marxister" i verkligheten stredo! De befinna sig vid målet för sina heta ansträngningar: det judiskt-kommunistiska världsriket, judarnas drömda tusenårsrike på jorden, d. v. s. förgörandet och förslavandet av alla folk. Tidens fullbordan är inne. Men "demokratiens" förkämpar synas tveka invid själva slutakten, förmenande sig vilja skapa "ett skydd för demokratien".

Dock, mohren-"demokratien" har gjort sin plikt, den har i sin hittillsvarande roll intet vidare existensberättigande. Den är dömd att försvinna och ge plats åt sin "rättmätige" arvtagare: den judiska kommunismen. För Juda gäller det nu allt. Sanningen rörande dess sataniska spel har börjat nå ut till folken, äventyrande hela dess stolta verk. Det fordrar nu också den mest fullkomliga lydnad av alla sina tjänare i förskingringen, evad de befunnit sig å den högra eller vänstra sidan. Den öppna världsrevolutionen har sina svårigheter, varför en fortsatt omsorgsfull beslöjelse ansetts nödvändig för slutaktens lyckosamma utförande. Juda söker nu förverkliga sin världsrevolution i en tillsvidare till namnet bevarad "demokrati" — en "folkfronts-demokrati", varom order officiellt utfärdats av världsfrimureriets högsta ledning genom beslut av Franska Stororientens årskonvent 1935. (Jfr "Världsfrimureriets Franska Stororient befaller!" på annat ställe i tidningen!)

Partierna, som skola bilda denna i vardande sig befinnande "folkfronts-demokrati", varigenom den judiskt-kommunistiska världsrevolutionen efter de kända recepten från Spanien och Frankrike skall påsmygas folken, äro i Sverige liksom annorstädes samma i dag härskande "demokratis" partier, vilka samtliga i hemlighet lyda under världsfrimureriet. Det gäller nu att finna medel till bevarande och fullkomnande i ett kritiskt tidsskede av den judiske makthavarens position intill det stora avgörandets stund, då Europa och världen i "antifascismens" tecken skola dränkas i det judiska revolutionskrigets blodshav och judarnas Jave-Satan taga herraväldet över jorden i enlighet med vårt "kristna" prästerskaps heta böner.

Men för att planen skulle lyckas, var det nödvändigt att definitivt och fullständigt tysta Det Fria Ordet, bringa det under absolut judisk-frimurerisk kontroll. Så kom det sig, att världsfrimureriet genom Franska Stororientens årskonvent 1936 lät order utgå om införande av nya presslagar inom "demokratierna". (Jfr den nyssnämnda artikeln "Världsfrimureriets Franska Stororient befaller!"!) Märkligt nog framlades viktiga delar av Stororientens ifrågavarande direktiv i en kunglig proposition inför svenska riksdagen *redan* ett halvår före förslagets officiella behandling av Franska Stororientens årskonvent i Paris i september 1936, ett sakförhållande, som tydligt visar Styresmännens inom IX. Frimurarprovinsen Sverige synnerligen intima relationer till och slavlydnad under världsfrimureriets högsta hemliga ledning och dennas direktiv.

Tiden är inne för Sveriges folk att inskrida genom att låta sin protesterande stämma ljuda. Klart och bestämt. Det måste bli ett slut på det sataniska spelet, på det brottsliga förräderiet, ett slut på det i "demokratiens" namn beslöjade judiska främlingstyranniet!

En ny, s v e n s k era!

Pressterrorns överexekutor

Hösten 1931, då den judiska finansinternationalen var i färd med att snärja också vårt land i den stora världsbaissen, hade — berättas i "Kreuger Kommer Tillbaka" — ett antal framstående representanter för denna finans samlats till en utsökt lunch å en Paris-restaurang. Här sågos en mängd berömda bankirer från Paris, Amsterdam, London och Zürich — jämte Samhällets Vän n:r 1, Herr Marcus Wallenberg från Stockholm.

Marcus W. hade rest ut för att hos sina utrikes vänner förskaffa Sverige ett lån till valutans stödjande. Men samtidigt reste också i all hemlighet via Enskilda Banken en massa guldtackor ur Sverige till de utländska guldkällarna. Den i utsikt ställda stora guldsändningen utifrån och hjälpen för den svenska kronans bevarande vid normal nivå hakade också i det avgörande ögonblicket upp sig — med kronans depreciering som följd och fina vinster för valutaspekulanterna.

Under den animerade lunchen i Paris, då saken avgjordes, diskuterades vidare med stor livlighet det aktuella problemet om Kreuger-koncernens blivande öde, dess reella tillgångar och möjligheterna för dessas bringande i s. k. "säkerhet". Det rådde blott en mening, att här rörde det sig om en verklig guldfisk. Men någon av deltagarna i finanslunchen undrade, om planen verkligen vore fullt riskfri. Tänk, om någon däruppe i Sverige skulle ana vad som var å färde och börja dra saken inför offentligheten! Allas blickar vändes mot Marcus W.

"— Chantage à la publicité — imbecil! Wallenberg strök mustaschen, såg sig stolt omkring. — Mais c'est monstreux, monsieur! Fullständigt otänkbart! Vi ha pressen i vår hand. Vi behärskar den allmänna opinionen. Vi skall nog sörja för den saken. La publicité — c'est nous! Le chantage — c'est mois!"

Offentligheten (la publicité) — det är vi! Utpressaren (le chantage = pressterrorns exekutor) — det är jag! — Marcus W:s roll såsom pressens i Sverige utpressare, pressterrorns högste exekutor — var för oss förvisso ingen nyhet. Det var nämligen han som hade det avgörande ordet vid utfärdandet och iscensättandet av den olagliga bojkott-terrorn mot tidningen Nationen i oktober 1935.

Pressens utpressare har härjat länge nog i detta land — det är tid för honom att försvinna!

---

som mål. Den, som vill lära känna judendomens roll i modern tid, måste även lära känna dess alltjämt förste representant: *Rothschilds*, denna judiska släkts ande, historia och verksamhet. När han gjort det, skall han bättre förstå händelseutvecklingen, *var* skulden till olyckorna i tiden framför allt ligger och *var* medlen till deras avvärjande i framtiden måste sökas.

Marockokrisens bakgrund

Kring årsskiftet drog åter ett hotfullt åskmoln över Europas horisont. På några dagar hade en "Marockokris" skapats, vilken hotade att urladda sig i en europeisk stormaktskonflikt. En betydande del av franska pressen med de Quai d'Orsay närstående "Oevre" och "Echo de Paris" i teten gingo plötsligt under slamrande med svärdet till storms mot Tyskland, som förebråddes i stor skala inkvartera trupper, bygga kaserner och uppföra befästningar i Spanska Marocko eller med andra ord redan vara i full färd med landets annektering.

Genom sitt snabba ingripande i rätta ögonblicket avvärjde emellertid Hitler även denna gång de mörka makternas anslag mot freden i Europa. I samband med nyårsmottagningen för diplomatiska kåren riktade han en ny fredsappell till världen och framförde dessutom personligen en försäkran till Frankrikes ambassadör i Berlin Francois-Poncet, att Tyskland på intet vis hade för avsikt att antasta Spaniens territoriella integritet — en försäkran som av franske ambassadören besvarades med en lika bestämd försäkran, att Frankrike å sin sida helt intog samma ståndpunkt beträffande det spanska territoriet. Parispressens uppgifter om tyska militära förehavanden i Marocko voro från början till slut falskt alarm.

Völkischer Beobachter lämnar en del intressanta upplysningar rörande bakgrunden till den iscensatta hetskampanjen: Franske utrikesministern Delbos hade för en kortare tid tagit ledigt från tjänsten och överlåtit den utrikespolitiska ledningen åt understatssekreteraren *Viénot*, vilken emellertid genast begagnade tillfället för att i komplott med sovjetministern juden Moses Rosenberg igångsätta lögnkampanjen och söka framprovocera en krigsanledning mellan Tyskland och Frankrike, en situation till favör för upprättandet av kommunistrepublik i Spanien. Sina förnämsta medhjälpare i denna aktion hade Viénot i madame *Tabouis* i "Oevre" och *Pertinax* i "Echo de Paris", *bägge medlemmar av frimureriet.* Madame Tabouis är medlem av det kvinnliga frimureriet av "Grand Loge de France" och Pertinax är Broder av logen "Locarno", vars hedersbroder är den nyssnämnde sovjetdiplomaten Rosenberg. Enligt det citerade tyska regeringsorganet beslöt "Locarno"-logen på sitt konvent den 22 december 1936 enhälligt beviljandet av hjälp åt de spanska kommunisterna, varvid Br. Perrin bl. a. förklarade: "Sedan juni förra året ha vi utfört stora ting till ära för våra revolutionära ideal. Vi ha ingripit överallt, där det var nödvändigt, för att möta fascismen."

Överallt samma hemliga aktiva samverkan mellan frimureriets loger och den judiska världsrevolutionens Moskva-agenter!

Lär känna frimureriet!

Varje svensk man och kvinna måste lära känna frimureriet, vår tids i hemlighet styrande politiska sammanslutning.

Nationens frimurarserie

(12 nummer) erhålles mot insändande av kr. 3:— å postgiro 3643 eller i frimärken per brev under adr. Nationen, box 1145, Stockholm 16.

Franska Stororienten befaller!

(Forts. fr. sid. 5.)

"Jag vill", säger han, "göra Eder ett *förbättringsförslag* eller hellre ett *tillägg* till rapportens så enstämmigt gillade beslut, som Ni just åhört.

Ett stort hopp är i begrepp att *låta förordningar komma till stånd*, vilka Ni skall göra till Edra egna, och *i morgon skall regeringen genom lämpliga medel taga dem i besittning* (d. v. s. förverkliga förhoppningen. F. H.).

Men vi böra prestera ännu mera! Vi måste uppfordra Ordensrådet att undersöka det glänsande projektet om anskaffande av en *stor kvällstidning*, vilken skall tjäna ändamålet *att utstråla och utbreda frimureriets inflytande på massorna.*"

Då utbryter en obeskrivlig hänförelse. Vissa Br. omfamna varandra i det översvallande jublet på broderligt vis, som består uti, att man tre gånger efter varandra gnider sitt ansikte mot sin grannes, lägger handen på skuldran och uttalar ritualorden: *"Mac Benac!"* (Köttet löser sig från benet)[1].

Härefter röstas samt uppdrages enhälligt åt Ordensrådet att å ena sidan undersöka grundandet av en tidning och att å den andra kort och gott uppfordra regeringen Blum att fortast möjligt föranstalta om antagandet av en lag, som betitlas "Lag till befordrande av den franska tanken" och vilken skall innehålla de på konventet fastställda anordningarna.

Tydligare kan väl knappast frimureriets *suveräna politiska aktivitet* i Frankrike yttra sig! — *Regeringen har att genomföra presslagarna, som Stororienten beslutat![2]).*

Medan detta nedskrives mottager jag från Paris ur välinformerad källa meddelande om att *regeringen Blum redan börjat utarbetandet av en ny presslag,* vilken snarast skall bekantgöras. Går lagen igenom i kammaren, varom i betraktande av majoriteten av frimureriska och frimuraranhöriga deputerade intet tvivel torde råda, kan *frimureriet fira ännu en triumf!* (Den av frimureriet påbjudna "Blums presslag" antogs sedermera av deputeradekammaren, och Stororientens direktiv i frågan ha således i Frankrike redan förverkligats. I Sverige inleddes den frimureriska aktionen till tidningspressens fullständiga underkastelse under det judiska världsfrimureriet genom en *redan* till 1936 års riksdag ingiven kunglig proposition. Se härom vidare artikeln "Judisk bolsjevism — frimurar-'demokratins' mål" på annat ställe i tidningen!)

(Forts. i nästa n:r.)

1. Detta ritualord är frimureriets berömda mästarord ur den s. k. Adonhirams legend.

2 Läsare, för vilka detta synes ofattligt, hänvisar jag till listan av regeringsåtgärder i Frankrike, som vidtagits av frimureriet och som jag offentliggjort i "Entlarvte Freimaurerei", bd II, sid. 157/158. F. H.

»Nazisten» Dalström

Vårt omnämnande i föregående nummer av advokaten Björn Dalströms i "Den Svenske Nationalsocialisten" uppreklamerade inträde i Lindholmspartiet har föranlett det nämnda organet att fråga: "Vad menar Nationen?" Naturligtvis menade vi vad vi sade.

Att vi i sammanhanget omnämnde den roll Dalströms moder Kata politiskt spelat såsom "Lenins, Sinowjews och Balabanoffs mest intima medarbeterska" hade närmast sin grund däri, att D. S. N. på ett sensationellt sätt just velat räkna honom òch N. S. A. P. ifrågavarande släktskap till särskild förtjänst. Ur nationalsocialistisk synpunkt var ju detta ägnat att överraska.

Vi kunna alltjämt icke tro på advokat Dalströms så plötsligt inträdda "omvändelse" från leninism till nationalsocialism. Det var ej länge sedan han hade Lenins byst exponerad i sitt eget hem till demonstrerande av sin politiska hemvist. Att han först nu insett sitt begångna misstag — och övergått till N. S. A. P., förefaller alltför osannolikt. Så sent som den 2 nov. 1936 företrädde också det röda Folkets Dagblad under uppseendeväckande former hans sak i Unmanska förmyndaraffären. Den citerade tidningen publicerade då med största beredvillighet på advokat Dalströms direkta begäran hans flera spalter långa öppna brev till borgmästare Fant med anledning av dennes till J. O. ingivna förklaring i förmyndaraffären. Något sådant hade naturligtvis aldrig skett, därest de röda i F. D. i honom sett en verklig nationalsocialist, något annat än en "trojansk häst". Det rör sig dock här ej om någon politisk analfabet eller barnpolitiker utan om en man som under kompetentaste ledning sedan lång tid tillbaka haft tillfälle att grundligt sätta sig in i dagens politiska problem.

Den Svenske Nationalsocialistens indignation över vårt påpekande i affären Dalström framstår så mycket egendomligare som tidningen själv mycket energiskt inskred i ett analogt fall, d. v. s. när Sovjets betrodde kraft Allan Ekberg-Hedqvist samtidigt med direktör Axel Wenner-Grens övertagande av Sveriges Nationella Förbund inträdde i nämnda parti. Sådana "omvändelser" kunna icke tagas allvarligt.

*

Dödsstraff för antisemitism i U. S. S. R.

Den judiska tidningen "Le Droit de Vivre" återger i sitt nummer för 25 dec. 1936 följande ord av Molotow, vilka citeras av Stalin själv: "De fascistiska antisemiterna äro den nuvarande epokens kannibaler ... *I U. S. S. R. straffas antisemitism med dödsstraff.* Judiska rasen är en av de mest begåvade och kultiverade raserna i världen. Den har uppvisat stora konstnärer, filosofer och revolutionärer, däribland Marx, folkets befriare."

Kampfonden

Under januari inflöto nedanstående bidrag till Nationens kampfond:

Cepete	Kr.	1: 50
P—e	„	5: —
En av de små i landet ..	„	2: —
B. R. New York, U.S.A.	„	3: 84
Franz B.	„	6: —
Svea	„	100: —
N. G. C.	„	9: —
Anti-frimurare	„	15: —
M. J. Hv—f	„	6: —
Lantman	„	5: —
	S:ma Kronor	153: 34

Vårt tack till samtliga givare!

Bidrag till kampfonden kunna sändas till *Nationens kampfond,* postgiro 3643. Box 1145, Stockholm 16.

Socialdemokratiskt erkännande åt Hitler

Medan den svenska socialdemokratiens talesmän i regel blott ha ord av raseri och den skarpaste fördömelse över Adolf Hitler kan man i andra länder å motsvarande åsiktshåll få höra omdömen om honom, präglade av erkännande och respekt. Så skrev den socialdemokratiska tidningen "St. Galler Volksstimme" nyligen följande:

"Man måste erkänna Hitlers stora organisationstalent och hans skarpblick för det dagliga livets realiteter. Likaså den energi och det överraskande praktiska sinne, varmed han vågat sig på arbetsproblemet. Vi schweizare kunna i detta hänseende lära mycket. Varför skulle vi icke övertaga av motståndaren vad som synes oss praktiskt och förnuftigt?"

*

Den »lyckliggjorda» i paradiset

En fransman vid namn Pellenc, som företagit en studieresa genom Sovjet-Ryssland, skildrar sina intryck i den italienska tidskriften "La Vita Italiana" (nov. 1936). Han skriver bl. a.:

"Under mitt uppehåll i U. S. S. R. har jag bland de många medlemmarna av partiet endast sett en enda person hjärtligt skratta. Det var en äldre kvinna med grått hår, som tillönskade mitt fosterland att snart lära känna den sovjetryska regimen. Tack vare kommunismen kände hon sig verkligen lycklig och framför allt fri. — Hon bor i Leningrad, i sinnessjukhuset, cell nr 12."

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
LÖSNUMMER 10 ÖRE.

MÅNDAGEN DEN 1 FEBRUARI 1937

Vida Världen

»Världssjälvhärskaren»

"Världens självhärskare" i kraft av Satans val och Laglöshet är i vår tid EDOUARD ROTHSCHILD V, nu levande huvudman för "världssjälvhärskardynastien" och sonsons son av dess grundare, Amschel Meyer Rothschild I. EDOUARD tillhör den franska grenen av huset Rothschild och residerar i Paris. Han är 68 år gammal, föddes 24 dec. 1868 samt ingick 27 febr. 1905 äktenskap med judinnan Germaine Halphen.

Slå vi upp de judiska genealogiska verken och encyklopedierna, skola vi finna EDOUARD helt enkelt *icke-existerande*. "Världskejsaren" får tillsvidare icke synas för gojim (icke-judarna). Men han existerar icke desto mindre, trots hans tillvaro såsom människa av judendomen rent av förnekas. (Se härom närmare artikeln "Judas svindel i genealogier" i detta nummer!) Han existerar i högönsklig välmåga, låter titulera sig "baron de Rothschild" med förnamnen Edouard-Alphonse *James*. Han är chef för Banque de France (Franska Banken), president i Conseil du Chemin de fer du Nord, grundare av Societé des Etudes Juives, Officer de la Légion d'honneur m. m. samt bosatt 2 Rue Saint-Florentin, Paris. — Alltså en särdeles befintlig mänsklig varelse.

EDOUARDS farfars far, stamfadern Amschel Meyer "von" Rothschild I, vilken förtjänade oräkneliga miljoner på kommers med "kanonmat", skickade 16,800 hessiska soldater över Atlanten för att krossa de amerikanska patrioter, som igångsatt frihetskriget. Farfadern James Rothschild III igångsatte genom sin agent, den mongoliske talmudisten Judah P. Benjamin, Sydstaternas statssekreterare, inbördeskriget i Amerika 1861. Genom sin mongoliska talmudist Benjamin Disraeli arrangerade han vidare 1863 ilandsättandet av fem makters trupper i Mexiko för att slå Nordstaterna och få Södern att ansluta sig till sitt "mexikanska" kejsarrike under Maximilian. Efter den senares mördande på order av frimurarbrodern .˙. Eskabo och kejsarrikets störtande 1867 styres Mexiko för Rothschilds räkning såsom en frimurar-bolsjevikisk republik under ständig terror.

"Världssjälvhärskaren", som i den judeledda bolsjevismen ser sitt trogna liv- och stormgarde, tillhör, som sagt, ännu ej offentligheten. Hans maktposition hemlighålles inför den icke-judiska världen, ja, hans existens som människa t. o. m. förnekas. Av taktiska skäl. Först i tidens yttersta fullbordan, när judarnas världsmessianska rike genom alla folks och staters revolutionära omstörtning når sitt förverkligande, ämnar han låta sig synas inför världen.

*

Parisiskt nöjesliv

Vår nye tidningsmagnat direktör Wenner-Gren i Elektrolux lät i sitt N. D. A. för 21 januari förevisa svenska allmänheten en bild av det Paris som roar sig. Man får skåda H. K. H. Prins Bertil — som just emottager sin utbildning för det nobla affärsyrket vid Elektrolux' Pariskontor — vid ett elegant middagsbord å Club des Mardis. Prinsen är — försäkrar Wenner-Grens organ — "en populär man i Paris' nöjesliv".

H. K. H. tar just för sig av någon lukullisk maträtt, när kameraskottet smäller. Det är en högst distingerad publik i oklanderlig dress. Å Prinsens båda sidor ses tvenne unga damer, av vilka åtminstone den till vänster tycks tillhöra det exotiska slaget — kanske en Mademoiselle Rothschild? Eftersom Rothschilds äro högsta hönsen inom societeten i R. F. (République Francaise = Rothschild Frères).

Naturligtvis äro Rothschilds de som dominera och ange tonen också inom det "parisiska" (= judiska) nöjeslivet, känt över hela jordklotet för sin "fria" genre. Emellanåt får man också en erinran härom såväl som om den genre "Frankrikes regenter" på området företräda. Så lästes den 9 november 1929 i samma N. D. A. ett "teaterbrev från Paris" av judinnan Anna Levertin under rubriken "Rothschildarna ha premiär", varur vi citera:

"Pressen har under ett halvt år haft ofantligt mycket att berätta om den nya teatern på Rue Pigalle, vilken fått sitt namn efter sagda gata och som till ägare har baron Henri de Rothschild och dennes son Philippe. När denna fin-fina teater äntligen slog upp sina portar för allmänheten måste naturligtvis programmet vara fin-fint, det med, och Sacha Guitry, den mest parisiske av franska dramaturger, hedrades med uppdraget att skriva en pjäs för detta ändamål. Han löste uppgiften genom att göra ett slags historisk revy i tre akter och tolv tablåer under titeln Franska historier ... Och om Sacha ej är någon Molière, ehuru han för aftonen iklätt sig dennes mantel, så är han dock en utsökt författare och skådespelare".

Vem var då denne "den mest parisiske av franska dramaturger", som av Rothschilds så ostentativt hedrades, och vilken var hans genre? Han var naturligtvis fullblodsjude och hans genre hade fastställts i hans tidigare utkomna och av judepropaganadan jorden runt så populariserade skådespel "Svart och vitt", där det ohöljt propageras för "parisisk" äktenskaplig moral. För att göra äktenskapsbrottet extra smakligt för asfaltslöddrets gom, presenterar den judiske författaren en neger såsom hjälten, vilken begår brottet. Fritz Engel skrev i sin rescension av premiären på "Svart och vitt" å Berlins tyska konstnärsteater i "Berliner Tageblatt" (n:r 166, 7 april 1928):

"Med monoman ihärdighet kretsar denne parisare, liksom nästan alla andra, om den otillåtna bädden. Det finns ingen annan värld, intet annat problem, än den värld, i vilken äkta par bedriva det i äktenskapet otillåtna, och något annat än det problem, vad man eller hustru skall göra eller icke göra. Guitrys idé är: den avundsjuka frun söker, hämndlysten, ett möte och råkar ut för en neger. Överraskningen, redan omintetgjord genom titeln: ett svart barn. Den äkta mannen, svårt blamerad, byter ur förråden på hittebarnshuset och tvekar slutligen ej att tro, att detta barn är en produkt av hans egen 'hemkomst'".

Denne genre betecknas av Gamla Allehandas judiska Paris-korrespondent såsom "den mest parisiska" och premieras även såsom sådan av det franska nöjes- och kulturlivets dirigenter, Rothschilds!

*

»Komintern till djävulen!»

I de rödaste politiska kretsar i Frankrike tyckes man börja få nog av Moskvas häxbrygd. Hervé varnar i en ledande artikel i "Victoire" herrarna i Kreml på det skarpaste för Kominterns politik och betecknar deras inblandning i Spanien som det största vansinne. Stalin måste äntligen göra ett slut på Kominterns vansinniga förehavanden!

"I Frankrikes och Rysslands intresse, i det fransk-ryska förbundets intresse, vilket efter det hotande återuppträdandet av det imperialistiska och pangermanska Tyskland blivit ovillkorligen nödvändigt är det — skriver Hervé — på tiden att Stalin jagar Komintern till djävulen."

*

Sanningens vapen

Historien är en enda serie vittnesbörd om sanningen av Kristi en gång uttalade ord, att icke svärdet utan Sanningen skall frälsa människorna från ondskans makter och skapa en lyckligare värld. Åter och åter gjordes försök att lösa de stora problemen med svärdet, ehuru förgäves.

I kraft av sitt guld och sin lögn kunde Juda i årtusenden svinga svärdet över de olyckliga folkens huvuden och dirigera deras blodsstråt. Historiens dystra lärdomar glömdes alltid hastigt. Åter och åter vansinniga maktstrider inom och mellan folken.

Lögnen, som intill i dag till synes suveränt härskade på denna jord, börjar få maka åt sig. Människorna börja besinna sig och ana innebörden av Kristi ord, att Sanningen är vägen — det enda vapnet mot lögnens mörker och olyckor.

*

I Judas tecken

Medan vår skenkristna kyrka sjunger Judafolkets lov såsom "Guds utvalda folk", kommet till världen för att frälsa mänskligheten från synd och olycka, upplyser oss Bibeln närmare om arten av den "frälsning" som tillämnas oss. Jave-El Schaddai-Satan lämnar själv i Gamla testamentet mycket distinkta anvisningar om hur det skall tillgå.

Genom patriarken Mose mun talar Jave till sitt "utvalda" folk: "Du (Juda)

skall förgöra alla folk, som din Jave skall giva dig. Du skall icke skona dem och erkänna deras gudar, ty det kunde bliva dig en snara." (5 Mos. 7, 10). Att de "utvalda" även lydigt följt och följa sin Javes och hans ställföreträdare Mose bud, visar historien.

Den historiska utvecklingen har sedan årtusenden utgjort en enda serie förgöranden av icke-judiska folk under olika former, genom andlig förgiftning, rasförstörelse, bolsjevism, revolution, krig etc. Ty folkens förgörande var förutsättningen för förverkligande av Judas satanisk-messianska plan på världens erövring genom list, lögn och eld och det judiska världssjälvhärskardömets upprättande.

Wallys och Edwards första möte

Den amerikanske journalisten Newbold Noyes har enligt bemyndigande av de bägge kontrahenterna i en artikelserie, införd i Aftonbladet, skildrat Mrs Simpsons och Edward VIII:s "kärlekssaga". I nionde artikeln, publicerad i A.-B. 15 januari, relateras första mötet mellan de tu, vilket ägde rum julaftonen 1931 å herresätet Melton Mowbray i England. Amerikanskan Connie Thaw, född Morgan och gift med Benjamin Thaw samt syster till tvillingssystrarna Morgan lady Furness och Gloria Vanderbilt, hade till denna julfest medtagit sin Wally.

— *"Sir, får jag lov att föreställa en amerikansk väninna till mig. Mrs Simpson — Ers höghet. Jag är säker på att Ni två ha mycket gemensamt ..."*

Mrs Connie Thaw, född Morgan och gift med den av namnet att döma judiske Benjamin Thaw, förklarade sig alltså vid den historiska julaftonspresentationen *vara säker på*, att Mrs Simpson och prinsen av Wales skulle komma att få "mycket gemensamt"! Något dylikt säges kantänka icke i sådant sammanhang utan reell bakgrund. Vi förmoda, att de amerikanska dollarsprinsessorna Morgan, vilka lyckats komma på en särdeles förtrolig fot med Englands blivande majestät, måste tillhöra det berömda amerikanska finanshuset Morgan.

När man sedan vet, att detta finanshus har Rothschilds bakom sig, förstår man kanske ännu bättre sammanhangen i den därpå följande "kärlekssagan", som ledde till Edwards abdikering och skyndsamma avfärd till — baron Rothschild å Enzersfeld utanför Wien. Mrs Thaw hade tydligen av pappa Morgan och maken Benjamin fått lära sig utantill hur presentationen å Melton Mowbray julaftonen 1931 skulle framföras. Förr lär det ha varit fursteföräldrarna som utvalde sina söners och döttrars tillkommande — nu tyckas Finansens furstar ha övertagit också den rollen.

*

Kommunismens stödjepelare

Den franske författaren H e n r y P e t i t behandlar i en nyss utkommen broschyr judarnas makt och den roll de spela i världen. Han berättar bl. a. att Marcel Cachin, ledaren av franska kommunistiska partiet, vilken står under kominterns i Moskva direkta ledning, är gift med en judinna. Av de 600 ledarna och högsta funktionärerna i Sovjetryssland äro 450 judar, 130 halvjudar och endast 20 äkta ryssar. Humanité, sovjetorganet i Frankrike, grundades med kapital av 12 judiska finansmän: Léon Blum, Brahm, Bruhl, Casewitz, A. Dreyfus, Louis Dreyfus, Herr, Pikart, Reinsch, Rodrigues, Rouf och Sachs.

Och liksom i Sovjetryssland och Frankrike förhåller det sig i de flesta andra länder.

*

Frimurarinsamling för spanska bolsjeviker

Tidningen Gringoire, Paris, omförmäler, att penninginsamlingar bedrivas i de franska frimurarlogerna, framför allt i Stororientens tempel, till förmån för de spanska bolsjevikerna. Franska Stororienten har även sänt en medlem av sitt Ordensråd med det föga franskt klingande namnet Zaborowski till Spanien, vilken skall uppsöka alla där anslutna loger och avge berättelse över fördelningen av penningar, vapen och ammunition.

Storlogens av Frankrike förbundsråd har till sin representant i Valencia utnämnt den italienske emigranten Pietro Nenni från logen "Nouvo Italia", vilken jämte medlemskapet av II. internationalens verkställande utskott vid Madridfronten även bekläder posten som "internationella brigadens" huvudkommissarie. Brodern Marcel Pivers höll den 7 januari — berättas det vidare — ett föredrag i Paris-logen "Spartakus", vari han hänvisade till betydelsen av den krigsmaterial och ammunition som man "låtit komma de spanska vännerna till del". Ritningarna till de franska "Block-flygmaskinerna" befunno sig sedan länge i Barcelona, där den första spanska maskinen av denna typ redan framställts.

Spaniens röda »beskydda» barnen

Antikommunistiska ententens i Genève organ "Bulletin de Presse", n:r ½ d. å., offentliggör ett meddelande ur den anarkistiska tidningen "Solidaridad Obrera", vari föreslås "att anförtro de från Madrid till Barcelona evakuerade barnen åt de prostituerade i denna stad, enär prostitutionen blir onödig efter införande av den fria kärleken". I fortsättningen heter det:

"I ett öppet brev till den kvinnliga organisationen 'Fria kvinnor' uttrycker sig anarkistorganet på följande sätt: Hundratals små barn anlända till Barcelona, bortjagade från Madrid, Andalusien och från alla områden, där fascismen biter sig fast. Dessa gossar och små flickor skola bli skötta, tvättade och klädda. Detta mycket nyttiga arbete borde utföras av alla dem, som vanära sig på dancing, kabareter och i glädjehus ('maison de rendezvous') och det skulle bidraga till att upprätta kvinnorna och att återskänka dem deras värdighet ..."

Judas "frigörelse" också av barnen tyckes redan vara i full gång i Spanien. "Och Satan ler däråt."

*

Fria Pressen

Vid lämpliga tidpunkter plägar Sveriges folk genom högstämda orationer från publicistiska banketter erinras om den stora lycka som vederfarits det —: att äga "världens friaste press". Vilket ju icke vill säga litet. Klichén passar alldeles särskilt väl i ett land som av ålder har namn

om sig att vara frihetens stamort på jorden. Hur ha vi ej anledning att vara stolta!

Hur känner sig icke svensken av i dag, Herr Medelsvensson, tacksam mot denna Fria Press, som i allt så storartat sköter hans intressen! Han behöver icke besvära sig med något studium av tidens många problem, han får allt så bekvämt och behagfullt tillrättalagt i "sin" tidning, precis som han vill ha det. Och kom icke och säg, att det ej är sin egen åsikt han förfäktar! Det är hans tidning som alltid har det genialiskt goda omdömet att råka tolka just hans personliga uppfattning i allt.

Bakom den prydliga "svenska" tidningsfasaden traskar emellertid försiktigt den alltid påpassliga flocken av små vandrande främlingar från Jerusalem med sinne för många slag av geschäft. De äro kockarna, som tillaga den smakliga dagliga kosten i "min" och "din" tidnings spalter — denna kost som så förträffligt motsvarar våra behov av smältbar och aptitlig andlig spis. Men mellan sig le de små österländska kockarna åt de "erbarmliga själlösa gojim", som alltid lika begärligt sluka spisen som bjudes, bara den serveras med passande tillsats av exotiska kryddor.

Undra ej på, att våra "folkupplysare" från Jerusalem i dag verkligen känna och bete sig såsom allas våra förmyndare och talesmän, när vi så högt visa oss värdesätta deras anrättningar!

*

Judar till Madagaskar

Enligt "Univers Israélite" (8. 1. 37) pågå underhandlingar mellan Polen och Frankrike i syfte att åvägabringa inflyttning av "övertaliga" polska judar å ön Madagaskar. Den på antijudiskt håll uppkomna tanken har tydligen tagits ad notam.

Vid judefrågans lösning kan en överflyttning till Madagaskar vara ett lämpligt provisoriskt arrangemang.

LÖSNUMMERPRIS i Sverige: 30 öre
i Finland: 4 mark
i Danmark o. Norge: 30 öre

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 3 (296) MÅNDAGEN DEN 1 MARS 1937 ÅRG. 13

Främlingsväldet bort!

Förklaringen till de många missförhållandena i tiden samt därav härledande ständiga oro i samhällena erbjuder det hemliga judeväldet. Folkens ansvariga ledare av Judas nåde undvika nogsamt att djupare befatta sig med de aktuella problemen; de inskränka sig till fagert klingande proklamationer och skenåtgärder, förmenande sig med för ögonblicket verkande stimulanser och bedövningsmedel kunna råda bot mot det onda. Man kvacksalvar med symptomen tills varbölden i samhällskroppens inre nått en sådan utbredning, att patientens liv är i fara.

Så är det också i Sverige! Sedan länge lider vårt svenska folk hemligt under det judiska främlingsfolkets ok; slaget i lögnens psykos, ledes det steg för steg i allt raskare takt mot sin undergång i självförgörelse och bolsjevism. I "Frihetens" och "Humanitetens" namn våldfördes det till kropp och själ, rövades sina jordiska och himmelska värden, förvandlades till själlösa slavar i Mammonstemplet, till arbetare i den judisk-messianska imperialismens tjänst. Under medverkan av sina "egna" ledare, vilka belastade sig med ansvaret för det största förräderiet i svensk historisk tid.

Detta förräderi mot Sveriges folk sträcker sig från ovan till nedan och har genomförts med utsöktaste raffinemang efter alla konstens regler. Det regerande statsöverhuvudet fullgör sin höga funktion främst i egenskap av "Salomos Vikarie" i den imperialistiska världsjudendomens IX. Provins, lydande i första hand det internationella judiska frimureriets lagväsen och i andra hand Svea rikes lag. Den kända programpunkten i Bibelns "gamla" testamente om jordens konungar såsom Judas tillkommande "skaffare" har i vår tid i reelaste bemärkelse nått sitt förverkligande.

Nedan tronen stödjer sig Juda i maktutövningen främst på den judiska finansinternationalens under Rothschilds överkontroll här inrättade central Stockholms Enskilda Bank under huset Wallenberg, vilken leder folkutplundringen och tributindrivningen till de judiska skattkamrarna. Genom denna sin "riksbank" kontrollerar det ej blott den officiella riksbanken jämte landets övriga bank- och kreditväsen utan överhuvud hela vårt ekonomiska, politiska och kulturella liv. Från "hemliga kansliet" vid Kungsträdgården löpa solida trådar till hov- och regeringskanslier, till partiernas ledare och ekonomiskötare, till de högre ämbetsmännen och myndigheterna i staten. Under samma "hemliga kanslis" uppsikt har svenska folket genom provocerad statsskuldsättning å miljarder störtats i ett "evigt" ränteslaveri under den judiska finansinternationalen.

Politiskt behärskar Juda Sveriges folk huvudsakligen genom sina politiska internationaler, främst Frimurarorden, II. och III. "arbetar"-internationalerna samt den alljudiska "liberalistiska" internationalen, vilkas härvarande sektioner arbeta i intim känning med judendomens hemliga världsregering och dennas i ledningens för Mosaiska församlingen i Stockholm skepnad fungerande svenska ståthållarskap. Samtliga judesystemet tillhörande partier lyda under de nämnda av världsjudendomen ledda politiska internationalerna, högern under Frimurarorden, de "marxistiska" partierna under sina respektive internationaler etc. Bondeförbundet, som bildades i strid mot det judiska systemet, har man förstått att inpassa i detsamma bl. a. genom finansiella "stöd" och sammankoppling med II. internationalens svenska sektion.

Andligt och ideologiskt behärskar Juda i dag svenska folket framför allt genom kyrkan och det av ovannämnda judiska internationaler dominerade offentliga ordet under judehuset Bonniers ledning. Medan den skenkristna kyrkan predikar lögnen om Judafolkets "guds"-mission, fullföljer den judedirigerade tidningspressen målmedvetet strävandet för vårt folks slutliga fullständiga underkuvande och Sveriges uppgående i den projekterade judiska världsstaten.

Vakna, Svenska Folk! Bryt främlingsoket!

Alljudas spel
om Nordens folk

"Nordiska fredsblocket" utvidgas till — "monarkiernas fredsblock"

Det europeiska och världs-politiska intresset riktas alltmer mot Norden, som väntas bli skådeplatsen för en kommande kraftmätning mellan de konstruktiva "fascistiska" och de destruktiva "demokratiska" krafterna i tiden, när den pågående blodiga uppgörelsen å Spaniens jord avslutats. Den stora syndafloden, som de flesta här ännu skratta åt, är då över också oss, om ej ett under sker. Med en iver såsom aldrig förr arbetar nu världsjudendomen för sitt väldes fullkomnande i den europeiska Norden och de nordiska staternas sammanfogande i ett "oberoende", "neutralt" statsblock, underordnat världsfrimureriet och lett av det engelsk-judiska imperiet.

*

Judendomen har under senaste åren haft att inregistrera en rad svåra motgångar i sin politik, särskilt i Europa. När Englands utrikesminister, höggradfrimuraren Eden reste till Berlin och Moskva för att — såsom Bonniers Dagens Nyheter uttryckte sig — närmare undersöka möjligheterna för "en politik med mursleven" i de nämnda metropolerna, hängav man sig sannolikt åt stora förhoppningar i logevärlden. I Berlin blev resultatet visserligen negativt, men i Moskva slog besöket särdeles bra ut och gav omedelbara praktiska resultat. Världsfrimureriets nya paroll "kamp mot fascismen!" tilltalade i hög grad de röda potentaterna i Kreml. Den upprättade solidariteten mellan Öst och Väst syntes fullkomlig. Det låg ju i den regerande "marxismens" i lika hög grad som "demokratiens" intresse, att fascismen och dess "avarter" nationalsocialism och antisemitism likvideras.

I tecknet av den skapade solidariteten mellan världsfrimureriet och Komintern inleddes därpå under Englands och Sovjet-Rysslands ledning det stora "antifascistiska härtåget". Italiensk-abessinska kriget framprovocerades och togs till intäkt för etablerande av en folkens världsfront under det frimureriska Nationernas förbunds nominella ledning mot det fascistiska Italien. Planen var denna: först skulle Mussolini störtas och den frimureriska demokratien i Italien återställas; därefter skulle Hitler skäktas och tyska folket straffas för sin antisemitism, världen definitivt befrias från "rashat" och "barbari". 52 stater slöto i Genève upp kring Bröderna Litwinow-Finkelsteins och Edens paroll — och proklamerade sanktionskriget mot Italien.

Londons och Moskvas grandiosa aktion med de 52 staterna mot Mussolini misslyckades emellertid. England vågade icke taga den fulla konsekvensen av sin oheliga allians, och Frankrike lydde ännu ej under "folkfronten" och tvekade att på allvar gå löst mot sin latinska systernation. Sanktionerna motsvarade icke den avsedda effekten, trots att den brittiska vasallstaten Sverige låg i på olika sätt av all sin makt och i ett ymnigt ordflöde kämpade för Lejonet av Juda. Albion hade i själva verket tagit saken en smula legert. Det var ej berett på de yttersta åtgärder. Det förlitade sig på att enbart Genèves röst och det imponerande

(Forts. å sid. 6.)

Arierfolkens ödesgemenskap

Den framstående nationalsocialistiske filosofen och diktaren G u i d o K o l b e n h e y e r understryker i ett av sina utgivna verk ödesgemenskapen hos den vita rasen, vars bevarade hegemoniställning helt är beroende av att insikten om denna ödesgemenskap tränger igenom hos alla ariska folk. Kolbenheyers och förtjäna också att beaktas och begrundas i hela den vita kulturkretsen.

Ett folk som hindras i den livsprestation, som motsvarar dess biologiska kraft, angripes av röta och går kroppsligt under — säger han; det måste gå under eller åstadkomma ett genombrott för sina krafters ström. Annat är icke möjligt för ett folk. Det måste i rasens livskamp för sitt fortbestånd säkerställa och upprätthålla den funktion som tillkommer det.

Detta är ingen politisk, ingen diplomatisk, ingen ekonomisk och ingen militärisk angelägenhet utan det djupaste biologiska skeende; intet levande väsen kan undandraga sig detta skeende, ej heller kan en gemenskap av levande väsen göra det. Alla politiska, diplomatiska, ekonomiska, militäriska rörelser är blott de yttre formerna av detta skeende i raslivet. Och så måste även det tyska folket åter uppnå den sin art och livskraft motsvarande funktionen i rasens kamp för sitt fortbestånd. Därför och i djupaste, heligaste mening endast därför kämpar Tyskland för sin frihet. Det kämpar för Europa, det kämpar för den vita mänskligheten.

Det betyder Europas bestånd, fortbeståndet av den vita rasen, att den av kriser fyllda övergångstiden övervinnes, innan yttersta hotet mot arten genom sammanbrottet övergår i en kulturförödande anarki. Detta skulle vara slutet på den vita livsvärlden. Den av den vita mänskligheten i livets anpassningskamp uppnådda höga kulturen är ingen följdföreteelse utan rasens oeftergivliga livsvillkor.

Vi stå i början av en den vita rasens anpassningskamp för en ny form av bestånd — en tidsålder, som måste finna en rasens överfolkliga livsform, därest rasen skall kunna fortbestå.

Vad som i dag för de andra folken ännu kan vara en de långsamt och betänksamt malande konferenskvarnarnas och parlamentens sak, har för vårt av nöden drivna folk blivit en befrielsekamp, som raskare utmönstrar och förintar de hämmande resterna av överlevda livsformer. Må vi likväl akta oss för att förringa det som sker i Tyskland i fråga om räckvidden av dess betydelse för rasen genom att göra det till en till det tyska folket begränsad angelägenhet.

Den tyska befrielsekampen av i dag har europeisk form och europeisk verkan. Det gäller om Europas utveckling och självbevarelse, alltså Västerlandets bestånd, även i fortsättningen förhärskande skola förbli ställda under en livsföring, som till ursprung och utveckling tillhör den vita mänsklighetens medelhavsfolk, eller om det nya Europa väsentligt skall medbestämmas av en livsinställning, som har sitt ursprung i de nordisk-germanska folkens ande- och dådkraft.

Är den tyska kulturen vid sitt slut, då ha också Europa och Amerika nått sitt yttersta, och den vita mänskligheten prisgives åt inbrottet av den översvämmande massan ur Orientens bäcken, vilket är outtömligt. Då översvämmas och bortryckes vår ras' ordnade, jordbehärskande resultat av det ledarlösa, det blott på tillvaron och ej på tillvarons stegrande inriktade vegetativa. Och detta skulle helt visst betyda den vita kulturens undergång; ty denna är endast möjlig, om ett mänsklighetens differentieringstillstånd upprätthålles, som icke endast är den vegetativa tillvaron utan en under tuktan stegrad tillvaro.

För det nya Europa kämpade i sista kriget den del av den vita rasen, som icke kunde kämpa för sin hegemoni, emedan den var isolerad. Vi ha kämpat för det Europa, som måste komma. Tyska folket har slagits för den vita mänsklighetens livsbestånd, icke de folk som först under förtal och bedyranden måste bringa världen att tro, att de inträtt i kampen för frihet och civilisation.

Om nu också vår tids svårhet måste bäras av varje enskilt folk efter dess art och läge och varje folk i sin sak känner sig hänvisad allenast till sig själv, så har nuets kamp biologiskt för varje folk och genom varje folk en överfolklig, mänskligheten vidkommande betydelse. Det gäller en ny livsform för den vita rasen, vilken måste uppnå sitt gemensamma överfolkliga anpassningstillstånd för att kunna bevara och genomföra sitt livsbestånd.

Ideel tidsålder

Under ett fruktansvärt dån försjunker en uttjänt epok, Materialismens tidsålder, i tidens ändlösa hav, lämnande rum åt den nya: Idealismens tidsålder. Vilddjuret rasar och vill ej låta sin blodshunger stillas. Folken vrida sig i förtvivlan under dess fruktansvärda grepp. Krig, revolutioner och naturkatastrofer sprida död och fasa omkring sig. Hotet av undergång hänger över mänskligheten.

Det är födslovåndan till det kommande nya, den kvalfyllda brytningen mellan ett förgånget och ett nytt. Materialismens epok svinner och ger plats för Idealismens. Satan, som i Judafolkets gestalt ville utrota det Gudomliga på jorden och förgöra mänskligheten, tvingas vika för Den som större och mäktigare är: Världarnas Skapare. En ny tid inträder, där människan når sin bestämmelse, där utvecklingen på jorden dikteras av den gudsinspirerade Idealismen i stället för den sataniska Materialismen och där Sanning, Kärlek och Godhet råda i stället för Lögn, Hat och Ondska. Där Anden tager herraväldet och ledningen över Materien hos människorna och den sanna gemenskapens heliga idé förverkligas mellan alla gudsbejakande människor, raser och folk.

Intet stod i Materialismens tidsålder lägre i kurs än Idealismen. Man log och ömkade sig över de arma idealisterna, som betraktades som verklighetsfrämmande varelser utan förnuft, vilka ingen människa kunde taga på allvar. Och där ej det blodiga hånet förslog eller medömkan hjälpte, tvekade man ej att nedgöra dem i smutsen eller låta terrorn förpassa dem ur världen. På det att de ej måtte störa de gyllene affärerna i Templet. I stället dyrkades såsom tidens heliga och visa de som voro skickligast i konsten att bedraga sin nästa och genom utstuderad finurlighet — å medmänniskors bekostnad, över andras blod och tårar — tillskansa sig den högsta rikedom, ära och makt.

Detta i Ogudaktighet byggda system för den mänskliga utvecklingen kunde ej evigt bestå. En dag skulle kulmen vara nådd, då Syndens sådd slog ut i blom — dagen för de våldfördas revolt. Det är dit vi nu äro komna. Där de alternativa perspektiven inställa sig: Kaos eller Ideel nyordning. Mången idealist hade så när förtvivlat inför den skenbart hopplösa uppgiften att ur det hotande Kaos kunna nå fram till Ideel ordning. Men i nödens stund skedde Undret: I Europas mitt uppsteg ur människohavet den gudabenådade Idealisten i Adolf Hitlers gestalt. Han steg fram, ingav sina förtvivlade landsmän nytt hopp och mod, tog ledningen av det vid undergångens rand stående tyska folket — och skänkte det en Ideel ordning.

Världen var givet ett lysande exempel på att Idealismen är en verklighet, ja den högsta levande verklighet. Den föraktade Idealisten behöver ej längre, om han någonsin gjort det, hemfalla åt tvivlan på sin saks utförbarhet. Med stolthet kan han bära hopens och lyckojägarnas smädelser och hångrin. Ty en stoltare och skönare gärning än den Idealismen i tjugonde århundradets tredje decennium efter Kristus genom Adolf Hitler utfört känner icke historien. Idealisten vet nu, att hans tid är kommen, den tid då Idealismen skall taga arvet efter den förolyckade Materialismen.

Alla som ej vilja förlika sig med perspektivet Kaos' slutseger börja också i vårt land, gripna av hemska aningar, söka efter något nytt, som kan rädda dem från den hotande syndafloden. Och många "samhällsreformatorer" erbjuda härvid sina tjänster. Den ena har en formel till lösning, den andre en annan. Men de förmå alla icke att frigöra sig från den förhärskande materialistiska synen utan se mera till formen än innehållet. De förmår icke skilja det lilla personliga från det stora Ideela, syfta även i denna strävan mera till hägrande personlig ära och makt än till Idealismens seger bland folket. De tro i sin blindhet, att det här framför allt rör sig om en organisatorisk angelägenhet, en fråga om yttre makt.

Nej, det nödvändiga nyordningsverket avser en andlig omgestaltning, en andlig förnyelse, där varje folk har sin väg att vandra. De yttre formerna för denna process äro av underordnad betydelse och betingas av de olika villkor, varunder folken leva och verka. Ideologiskt lyder processen allestädes samma universella Gudomliga lag, given i Skapelsen, ehuru den i sitt praktiska förlopp bestämmes av varje folks egenartade förhållanden, dess själsliga natur, dess nationella egenart, historia och tradition.

Ur Materialismens natt randas Idealismens dag — den Tidsålder, då Människan skall nå sin bestämmelse enligt Gudslagen och det drömda fredsriket på jorden bliva verklighet. Det Himmelska rike, vars tillkommelse Kristus för tvenne årtusenden sedan bebådade i tidens fullbordan.

• Pressfronten •

Monarkiens kris

Fil. dr A d r i a n M o l i n behandlar i en artikel i tidskriften *Fri Opposition* med utgångspunkt från engelska dynastiens kris den allmänt förefintliga monarkikrisen. Han skriver bl. a.:

Vi ha nått upp på ett krön i den liberala individualismens utveckling. Eller snarare ner i ett bottenläge. Liberalismen har med sin konstitutionism och parlamentarism i stort sett avkopplat dynastierna från direkt inflytande på statsaffärerna, hänvisat dem till representation, i markanta fall till den extraordinära diplomatien; de äro borta från *ledareuppgiften*, som en gång givit dem åtkomsten till äran och härligheten.

Monarkiens kris i den liberala utvecklingens närvarande skede är klar, och man ser icke, hur den skall kunna övervinnas. Den konstitutionella monarkien var en modus vivendi i den borgerliga idyll, som nu är ett minne blott, och Europas nya hårdare liv söker sig nya vägar. Dynastierna ha också redan tagit sitt parti. Deras anpassning korresponderar med deras resurser. De gamla släkternas kraft har ebbat ut. Ätternas urartning är ett överhängande hot, där den icke redan är en beklämmande verklighet. Lusten till en ledande ställning kan finnas kvar, kanske även någon begåvning, men icke den sega viljan att hävda den.

Ledarearvet går från den ena handen i den andra — från den ena samhällsklassen i en nation till den andra. Man ser också, hur den avsigkomna monarkien, fjärran från varje tanke att leda ens en opinion, endast ängslig att såra någon, tyr sig till den ene makthavaren efter den andre. Efter den borgerliga regimen är man nu på olika håll i full färd att orientera sig in i arbetaredemokratien. Man blir folklig, celebrerar alla vackra och samlande populära intressen, humanitära och kulturella. Och demokratien kvitterar tillsvidare tacksam uppmärksamheten. Här är man barnsligt glad åt den fina umgängelsen, åt smicker och glans, och stoppar den republikanska pipan i fickan. Och när monarkien på detta sätt söker massan, har den å sin sida en känsla av att den berör en styrkande kraft. Sådan nu denna är.

Det är en karaktäristisk händelseförloppets ironi, att två utlevade motståndare sålunda funnit varandra. Men när monarkien förenat sitt öde med massans och majoriteternas demokrati, har den i själva verket tagit en ny risk till alla de andra utvecklingen lagt i dess väg: demokratiens kris. Den som känner människorna och historien kan väl knappast vara i tvekan om, att demokratiens kris är en kris till döds för hela denna moderna *politiska* demokrati, som inbillat sig leda folkens öden, medan den i själva verket intill de sista åren ingenstans varit något annat än camouflage för byråkrati och plutokrati.

Här i Sverige är ju demokratien ännu både byråkratisk, rojalistisk och en gnutta kyrklig, men detta innebär ingen garanti för framtiden. När den löser sig från dessa eller andra konservativa eller naturligt samhällsbevarande makter av högre eller lägre valör och får följa sin egen drift och ge sig ut på egen hand, då är sammanbrottet nära. Då visar det sig, såsom Hitler besvärande enkelt formulerat saken, att "demokrati är början till anarki". Och då vaknar folkens självbevarelsedrift, där de ha någon livskraft kvar, och reser korrektiv mot upplösningen — efter vad vi sett närmast i diktaturens tecken.

Då kommer hemsökelsens stund för en monarki, som sökt en lugn tillflykt i den demokratiska utvecklingens bakvatten. Ström och fors suga monarkien ut i virvlar, och det är inte att vänta, att den, som vegeterat i ro på braxens feta betesgrund, skall plötsligt kunna utveckla laxens kraft och manöverförmåga.

Dr Molins betraktelse stämmer i åtskilligt väl med verkligheten. Han blott alltför lätt snuddar vid de på djupet liggande makterna: de realiter styrande hemliga överstatliga makterna bakom demokratiens kuliss. I samma mån monarkerna övergingo till att bli några slags hemliga ståthållare åt "världshärskaren" Juda förlorade de sitt existensberättigande i nationernas liv. Den frimureriska monarkismens öde är beseglat och framtiden kommer att skapa nya och ändamålsenligare former för folkens liv och styrelser.

*

Juda kommenderar — K. M:t marscherar!

K. M:ts stadfästande av den landsflyktige tyske juden David Katz' kallande till Enerothska professuren vid Stockholms högskola gav ett nytt och sensationellt bevis för *vems* intressen Hansson-Bramstorpska "arbetare- och bonderegeringen" företräder. Genom att placera den utländske judiske hönshjärnespecialisten som innehavare av den akademiska lärostol, som speciellt skall handha den svenska ungdomens etiska fostran samt utvecklandet av svenska folkets sedliga medvetande jämte stärkandet av dess nationalvilja och -karaktär, ville man uppenbart demonstrera för världen, att här regerar Juda och ingen annan. Det höglundska regeringsorganet jublade också högt i skyn, förkunnande, att David Katz skall bliva "en prydnad för högskolan".

På högersidan är man ej lika entusiastisk, antingen nu detta har sin grund i blott pliktskyldig opposition eller en smula övertygelse. *Östgöta-Correspondenten* skriver:

Det är ett slag i ansiktet på svensk kulturhävdelse. De makter, som mer eller mindre öppet dirigerat detta utnämningsärende, ha varit starkare än de, som velat värna om denna professurs nationella egenart och speciella syfte. En sak kan man vara viss om, och det är, att uppmärksamheten på de akademiska befordrings- och utnämningsärendena hädanefter kommer att skärpas. Våra universitet och högskolor ha en annan uppgift än att bereda reträttplatser åt landsflyktingar. Denna utnämning av en utlänning kan icke framkalla annat än bittra reflexioner.

Ett slag i ansiktet på svensk kulturhävdelse! Men verkan skall säkert bli en annan än vederbörande tänkt sig. Om något skall väcka Sveriges folk skall det vara sådana slag.

Bonderörelsens idé

förrådd av lyckoriddare

I egenskap av den som *dels* tagit initiativet till bildande av Skånska Bondeförbundet och Jordbrukarnas Riksförbund samt bonderörelsens enande i Bondeförbundets gestalt, *dels* även förskaffat rörelsen dess fastaste reella underlag Skånska Dagbladet, har undertecknad vid olika tillfällen vädjat till ansvarskänslan hos Bondeförbundets ledande män. Bonderörelsen avsågs aldrig av dess grundare att vara ett självändamål eller en valplats för lyckoriddare utan en sann fosterländsk rörelse för återställande av den svenska bondeklassens frihet och bestämningsrätt i eget hus samt skapande av normala och rättsliga förhållanden i landet, d. v. s. det iråkade judiska främlingsväldets brytande.

Men alla vädjande ord förklingade ohörda. Det enda tonfall till svar som förnams var en förklaring av dåv. statsministern och excellensen Pehrsson under valrörelsen 1936, i vilken han tillbakavisade det i denna tidning framförda kravet på klara linjer. Klara linjer i politiken vore — menade herr Pehrsson — en utopi. Härmed var ju så officiellt som möjligt gemene mans självskrivna rätt till sanning, öppenhet och rättskaffenhet i det politiska livet avfärdad. Bondeförbundet var beslutet att fortsätta sin väg i det dubbla förräderiets tecken — förräderi mot rörelsens idéer och förräderi mot nationen — i intimt samarbete med svenska bondeklassens och svenska folkets svurna fiender: Judendomen och dess på svensk grund upprättade stats- och folkfientliga internationella organisationer.

*

Bondeförbundets ledande män med säte i II. internationalens regering i Sverige ha aldrig haft något sinne för klara idéer eller vad man kallar kamp för idéer, ej ens när det gällde idén om bildandet av ett politiskt bondeförbund. När Skånska Bondeförbundet våren 1914 bildades, deltog herr Axel Pehrsson i Bramstorp i det hemliga konstituerande mötet å Stadt Hamburg i Malmö; men några dagar senare tog han för judeliberalismens räkning avstånd från planen på en bonderörelse i det då under Bonnierinflytande stående Skånska Dagbladet. Bondeförbundets andra rena bonderepresentant i Hanssonska regeringen, frimurarbrodern .˙. och försvarsministern Janne Nilsson i Hörby sade mig vid ett sammanträffande någon månad senare, att han på intet vis vågade visa något intresse för bonderörelsen, men skulle denna lyckas slå igenom, kunde jag stöta på honom längre fram, då han kanske kunde ställa sig till förfogande.

Trots allt motstånd och allt uteblivet stöd jämte direkt motarbete från nutida bondeförbundsledare lyckades den lilla skaran troende idémän tillkämpa rörelsen både framgång och en respektabel politisk position. Men då var tiden inne för de "verklighetsbetonade" politikerna, som från alla håll kommo an, bjudande sina tjänster. Också herr Pehrsson i Bramstorp övergav sin tidigare fientliga inställning enligt Bonnier-liberalismens direktiv — och inträdde i rörelsen för att snart avancera till förgrundsfigur och ledare. Om också detta hans inskridande skedde på inspiration av Bonnier-liberalismen eller om det var ett uttryck för bättre vunnen insikt eller omvändelse, skall lämnas därhän. Fast står i varje fall, att han även efter sitt inträde i bonderörelsen kunnat glädja sig åt en s. k. "god press", d. v. s. varit persona grata i det judiska presslägret.

*

Det förefaller under sådana förhållanden knappast förvånande, att Bondeförbundets ledare öppet säga sig sakna förståelse för de klara linjerna. De äro inga idémänniskor. De äro, som det heter, konjunktur- och lyckoriddare. Att Bondeförbundet under dylika ledares ledning urartat till ett judaistiskt konjunkturs- och kohandelsparti, är endast naturligt. I sin idélösa strävan efter makt och härlighet ha de förrått bonderörelsens stora idé och förvandlat de svenska böndernas politiska organisation till ett annex av det landsskadliga judiska systemet. Med Bondeförbundets medgivande har judendomen obehindrat kunnat fortsätta sitt plundrings- och förstörelsearbete i Sveriges land, till stor olycka och skada för bondeklassen och hela vårt folk.

Ett enda kombinerat fall från Bondeförbundets praktiskt-politiska verksamhet skall här beröras: svindlerierna i de statliga monopolen i förening med partiets hemliga finansunderstöd. Det visades på sin tid under angivande av detaljerade uppgifter i denna tidning, att jättesummor av svenska statsmedel förskingrats i Sprit- och Tobaksmonopolen. Slutligen nödgades riksdagen gå med på en offentlig utredning, som gav vid handen, att statsmedel å sammanlagt c:a 300 miljoner kronor "försvunnit" i monopolen. Genom en smart gest av dåv. finansministern i Lindmansregeringen, bondeprofessorn Nils Wohlin förpassades emellertid Monopolkontrollutredningens betänkande i finansministeriets papperskorg — och riksdagen, Bondeförbundet inberäknat, lät det härvid bero. Hela saken begravdes i älskvärd glömska.

Det förvånade mången, att Bondeförbundet så länge vägrade understöd åt kravet på en utredning av statsmonopolens affärer och att partiet sedan underlät att kräva återredovisning av de genom Monopolkontrollutredningens betänkande påvisade bortkomna hundratals miljonerna statsmedel. Denna partiets egendomliga hållning i en fråga av största betydelse för svenska folkets ekonomi misstänktes ha ett visst sammanhang med en del mystiska donationer till Bondeförbundet från "okänd givare" till partiets valrörelser, vid riksdagsmannaval 4,000 kr. per valkrets och vid landstingsmannaval 1,000 kr. per valkrets. Dessa permanenta val-donationer, vilka förmedlades av

NATIONEN säljes i Stockholm:

Svea Rikes Förlag, Odengatan 42, 1 tr.

Rehns Antikvariat (förut Svea Rikes Bokhandel), Norrlandsgatan 30.

Lundins Bok- och Pappershandel, Tegnérgatan 6.

N A T I O N E N

Redaktör och ansvarig utgivare: ELOF ERIKSSON.

Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
Lösnummerpris: 30 öre.
Annonspris: 30 öre pr mm.
Rabatt vid större annonsering.
Adress: Box 1145, Stockholm 16.
Postgiro: 3643.

Kommissionärer för försäljning antagas.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1937.

Ny Rothschild-attack

planeras mot Engelska Imperiet

Den i slutet av 1936 av det judiska världsfinanshuset Rothschild iscensatta attacken mot Engelska Imperiet genom judinnan Elisabeth Warfield-Simpsons sammanvigning med konung Edward VIII samt upphöjande till brittisk drottning och kejsarinna misslyckades, främst tack vare premiärminister Baldwins av ansvarskänsla präglade, kloka och fasta uppträdande. Konungen tvangs att ge vika, "kungapartiet" kom av sig vid ingången och det "exotiska gänget" nödgades utrymma de kungliga palatsen i London. Och Baldwin och parlamentet skyndade legalisera förändringen genom hertigens av York omedelbara kallande till efterföljare å tronen under namn av Georg V.

Det låg något av demonstration mot Baldwin och parlamentet i den omständigheten, att hertigen av Windsor efter abdikationsaktens ingivande omedelbart och direkt ställde färden till baron Ludwig von Rothschilds slott Enzersfeld utanför Wien, där han i landsflykten tillsvidare bosatte sig. I den judiska familjen Rothschilds sköte firade han också sin "kristna" jul 1936 och avvaktar nu mrs Simpsons skilsmässa och därpå följande giftermål — samt vidare öden. Starka krafter i England ha visserligen varit i rörelse för att söka hindra mrs Simpsons skilsmässa och giftermål med Edward, men på andra sidan arbetas det ej mindre energiskt för den "kungliga kärlekssagans" fullkomnande.

Judendomen och Rothschilds ha icke uppgivit sina planer å Engelska Imperiets erövring åt en av sina utvalda döttrar. För några dagar sedan kunde Bonniers Dagens Nyheter meddela, att bankhuset Rothschild i London åtagit sig skötseln av hertigens av Windsor affärer, vilket ju betyder så mycket som att penningar icke skola behöva saknas i krigskassan. Samtidigt tillkännagavs från Paris, att de franska Rothschildarnas specielle kulturprofet, den judiske dekadansförfattaren Sacha Guitry, som på sin tid hedrades med författandet av premiärspelet och inledandet av spelsäsongen i baronerna Henri och Philippe de Rothschilds nyöppnade magnifika Paris-scen Pigalle, förbereder en sensation för världen. Sacha Guitry har utarbetat en fransk-engelsk film, "Les sept Perles de la Couronne", som skall uppföras i premiär å konung Georgs kröningsdag 12 maj inför den kungliga familjen och de främmande kröningsgästerna och samtidigt ha premiär i ett flertal andra europeiska huvudstäder. Filmens handling skall röra sig "kring Georg V och vissa historiska händelser kring den engelska kronan".

Sacha Guitry-filmen "Kronans sju pärlor" (Les sept Perles de la Couronne), som utlovats skola bli en sensation, kommer med största sannolikhet att lyfta på slöjan till det fortsatta spelet om Englands tron. Redan i vårt januarinummer kunde vi meddela vissa judiska avsikter för 1937 presenterade under formen av en s. k. "profetia" av "sibyllan" Genevieve Saeppfels i Paris, enligt vilken hertigen av Windsor under året skall återvända till England i egenskap av diktator och såsom första regeringshandling riva isönder abdikationsakten. Ja, detta är Judas plan, som det är fast beslutet att söka genomdriva, sedan den första aktionen misslyckats. *Efter hertigens av Windsor giftermål med mrs Warfield-Simpson skall Edward VIII genom ett "Plebiscit" återvända till England såsom — David I, Diktator "av Judas nåde"! Och det brittiska riket skall genom judinnan Elisabeth Warfield regeras för Judas räkning!*

Först efter David I:s tronbestigning skall — enligt Judas plan — världen få veta vem mrs Simpson är, att hon är av Judas stam. Man önskade i det längsta beslöja denna börd genom att utsprida falska meddelanden om härstamning från en gammal förnäm engelsk släkt. Men i verkligheten är hon dotter av en direktör Warfield i Baltimore, vars broder var den kände judiske finansmannen Solomon David Warfield. Elisabeth Warfield-Simpson är således, alla påståenden i motsatt riktning till trots, i varje fall på fädernet judinna. Redan under sin tidigare levnad i Amerika gjorde hon sig, enligt vad meddelats i pressen, känd för enastående hypnotiska talanger, som uppenbart kommit till bruk i fallet Edward VIII, vilken efter vad det visat sig fullständigt behärskas av henne.

Det drager upp till en ny allvarlig kris kring Englands tron. I den allmänna välfärdens intresse får man hoppas, att det skall lyckas de brittiska statsmännen att övervinna också denna kris.

Spekulationer kring tronen

Ehuru icke anhängare av vare sig rådande frimureriska monarkism eller av den regerande dynastien Bernadotte, ansågo vi oss inför den vid 1936 års riksdag genom kunglig proposition föreslagna successionsreformen böra inlägga vår gensaga. Det var nämligen uppenbart, att här en aktion av allvarligaste slag förelåg, vilken, om den lyckades, skulle komma att ytterligare förvärra det för vårt folk redan tillräckligt bekymmersamma läget. Den i hemlighet styrande judendomen önskade genom tillerkännandet av rätt för svensk prins att äkta utländsk enskild mans dotter bana vägen för en internationell judisk finansmagnats dotter — enligt uppgift en representant för huset Rothschild — till den svenska tronen.

De som möjligen hoppats, att vederbörande slutligen skulle taga sitt förnuft till fånga och avstå från sina planer, misstogo sig. Spelet skall ha sin gång! Eljest borde utgången i första prövningen av parallell-fallet Edward-Simpson i England ha manat reformvännerna till återhållsamhet. Men man har tydligen förlitat sig till att Sverige saknade en Stanley Baldwin, som vågade och förmådde sätta en damm för obehöriga tronspekulationer. "Reformkravet" hade i Sverige lancerats under sådana förhållanden, att den med spelet en smula förtrogne icke behövde tveka om upphovssammanhanget: kronprinsparet — Mountbatten — Rothschild, samma Rothschilds som lancerat och ännu av all makt arbeta för judinnan Simpsons upphöjande å Englands tron.

Enligt vad vi erfarit ur initierad källa äro våra tidigare förebragta slutsatser rörande kronprinsparet Gustaf Adolfs roll vid successionsreformens genomtrumfande med verkligheten helt överensstämmande. Den drivande kraften har här varit den engelskfödda svenska kronprinsessan Louise av Mountbatten, som genom kronprinsen hävdat kravet på skapande av legala förutsättningar för tillträde till tronen jämväl för andra prinsar av dynastien än eventuella manliga ättlingar av (den med Sibylla av Coburg förmälde) prins Gustaf Adolf. På olika ansvariga håll skola allvarliga betänkligheter ha rests mot planen, men kronprinsen skall icke ha gett sig med mindre än dess accepterande.

Här vann väl Juda spelet i första omgången. Men i det stora slutspelet om Sveriges folk skall det förlora!

Röd-Spaniens kamp — Judas kamp!

Enligt "Jewish Chronicle", London, har juden J. Jacobs inför en talrik församling av engelska judar hållit ett tal, vari han underströk judendomens solidaritet med den kämpande kommunismen i Spanien och energiskt uppmanade sina rasfränder att sälla sig till de stridande spanska röda.

"Spaniens kamp är Eder kamp — förklarade Jacobs —. General Franco har hotat att vrida uret i Spanien tillbaka på året 1493. Detta var judeförföljelsernas tid. Om de internationella fascisterna börja i Spanien, skola de marschera vidare. Säg då icke, judar, att detta icke angår Eder. Spaniens kamp är Eder kamp."

Ett hundraårsminne

Den 7 februari 1937 inträffade hundraårsdagen av den ädle svenske konungen Gustaf IV Adolfs död i landsflykten i S:t Gallen. Det officiella Sverige förbigick naturligtvis dagen med vältalig tystnad. Men så mycket större anledning har Sveriges folk att bringa den siste Vasakonungens å tronen, den hugstore Gustaf IV Adolfs minne sin hyllning.

Gustaf IV Adolf var en av vårt folks största konungar. Med ära föll han på sin post, i trohet mot rike och folk. Hans fader, konung Gustaf III, hade mördats genom en brottslig frimurarsammansvärjning på grund av sitt motstånd mot den dåtida judendomens kommunistiskt revolutionära planer i Europa. Sonen Gustaf IV Adolf lät ej skrämma sig till underkastelse av faderns hemska öde. Han tillträdde regeringen, fast besluten att förbli sitt folk trogen.

Gustaf IV Adolf bröt genast vid sitt regeringstillträde med förmyndarstyret under höggradsfrimuraren Reuterholm och lät dennes slöseri- och gunstlingsvälde följas av en aera av sparsamhet med statens medel, rättvisa och ordning. Men detta tilltalade ej loge-adeln, och faderns fiender inom rådet och de högre officerarna började snart att motarbeta honom. En rad nya konspirationer inleddes, vilka nådde sin kulmen i frimurarsammansvärjningen den 13 mars 1809, som ledde till förlusten av Finland, Åland och Pommern, alltså nära hälften av Sverige.

Tolv officerare, tillhörande de sammansvurna, verkställde konungens avväpning å Stockholms slott. De grepo honom bakifrån om armarna, medan en av dem vred värjan ur hans hand. Trenne gånger lyckades Gustaf Adolf fråntaga nidingarna sin värja, men blev slutligen övermannad, varpå han som fånge fördes till Gripsholms slott. Tillvägagångssättet vid konungens och kronprinsens avsättning vid riksdagen den 11 maj 1809 — varvid omröstningen i ingen mån var frivillig — tillhöra ett av de mörkaste bladen i Sveriges historia.

Förräderiet hade segrat. Julaftonen 1809 fördes konungafamiljen ur landet. Vid ankomsten till Stralsund hälsades Gustaf Adolf med entusiastiska hyllningar: "Leve konungen av Sverige. Leve Gustaf Adolf den store. Leve han evigt". I landsflykten åtnjöt han det största anseende bland samtidens främsta i Europa. Kejsar Napoleon, som fruktade honom under hans makts dagar, beundrade honom i hans olycka. Ludvig XVIII bedömde hans fall sålunda: "Ve frimurarna och i synnerhet illuminaterna, deras värdiga barn! De äro till stor del orsaken till Gustaf IV Adolfs olyckor, och sedan han förlorat sin tron ha de gjort honom ytterligare mycket ont."

I Sverige växte en allt starkare stämning bland folket mot den nya regimen och blodiga oroligheter förekommo flerstädes. Svenskarna, som kommit till klarhet angående de höga herrarnas begångna förräderi, önskade att få sin landsförvista konung tillbaka. Den nye kronprinsen, höggradsfrimuraren Carl Johan fruktade i sådan grad de ryktten, som 1812 voro i omlopp om Vasaättens återuppsättande på tronen, att han såsom tillförordnad regent i konseljen den 10 dec. 1812 utfärdade straffbestämmelser, lydande å förlust av liv, ära och gods eller landsflykt för dem som hade "någon gemenskap med Gustaf IV Adolf och hans familj". Rikets ständer hördes aldrig om denna lag och lämnade aldrig heller sitt samtycke till densamma.

Gustaf Adolf kände till fullo judendomens roll i frimurarsammansvärjningarna mot hans fader och honom själv. Han intog en mycket deciderad ståndpunkt mot judarna. I sina på olika språk utkomna skrifter betecknar han förräderiet såsom orsaken till Sveriges förluster och förutsäger profetiskt kommande olyckor av frimureriets politiska arbete: "Förräderiet skall bli liktydigt med folkens sak, mened med tidsandan, och den sociala ordningens byggnad skall störta samman på en olycksdiger dag, då man utan att blygas skall kunna säga: det finns ingen uselhet, så snart den är allmän."

Sveriges folk har dyrt fått plikta för en samling äreförgätna förrädares usla handlingssätt mot en av dess största och ädlaste konungar, vilken vägrade att dagtinga med landets och folkets fiender.

Ära över Gustaf IV Adolfs minne!

Judiskt Palestina — en evig fara!

Den lybiske filosofen Ameen Rihani har uttalat sig angående konfliktproblemet araber—judar. Enligt "La Vita Italiana", som i sitt januarinummer återger utdrag ur anförandet, hävdar Rihani, att en judisk stat i Palestina alltid måste betyda en fara. Han föreslår också grundandet av en annan judisk-nationell hemvist, då bosättningen i Palestina är otillräcklig för tillgodoseende av zionismens primitiva krav.

Rihani erinrar vidare om, att amerikanarna i hög grad känna sig dragna till judarna och att deras regering upprepade gånger från Vita huset uttalat sitt gillande av zionismen. Det borde under sådana förhållanden falla sig naturligt, att amerikanarna — regering och folk — vore behjälpliga att förverkliga en judisk-nationell bosättning i deras eget land.

---

professor K. G. Westman, troddes härröra från Stockholms Enskilda Bank, och då det framför allt tycktes ligga i just denna banks intresse att förhindra en upprensning inom statsmonopolen, fick det hela utseende av att Bondeförbundet genom finansiella stöd från Wallenbergska Banken bundit sig till overksamhet.

En av Bondeförbundets valkretsordförande fordrade därför vid emottagandet av en dylik gåva från den anonyme givaren att få veta donators namn. Han erhöll emellertid beskedet, att donator under alla omständigheter önskade vara okänd. Saken berördes därpå i en artikel i Nationen, vilket fick till följd: att direktören Adolf Anderson i Ekebo, som misstänktes för att ha skvallrat ur skolan, utsattes för en i sitt slag säkert enastående förföljelse. Direktör Anderson jagades hastigt bort från alla sina förtroendeposter i Bondeförbundet, såsom valkretsordförande, medlem av förtroenderådet etc. Ja, man lät t. o. m. arrangera rättsligt åtal mot honom för att han vid ett tillfälle skulle insinuerat att någon annan än han själv kunde skvallrat för tidningen Nationen om de hemliga donationerna. Genom detta unika rättsåtal lyckades man avvärja hotet av hans uppställande som riksdagskandidat och inval i andra kammaren 1932, enär en under åtal stående person enligt lagen saknar rätt att kandidera. Häradsrätten såg emellertid ingen möjlighet att kunna fälla honom, vilket föranledde Bonniers Dagens Nyheter till ett indignationsutbrott över den bristande rättssäkerheten. — Och med pukor och trumpeter ryckte konsul Otto Wallén in på den plats i andra kammaren, vilken betraktats såsom nästan given för direktör Anderson.

Jag har inskränkt mig till detta enda kombinerade fall: Bondeförbundets ståndpunktstagande till jätteförskingringarna i statsmonopolen — de anonyma hemliga understöden till partiet, då detta fall synes mig särskilt väl ägnat att belysa det nutida Bondeförbundets praktiskt-politiska verksamhet samt de oklara linjer, som dess ledare Axel Pehrsson bekänt sig till såsom de enda möjliga i politiken. Genom den iscensatta förföljelsen mot direktör Anderson på grund av hans krav på klarhet rörande de hemliga partiunderstöden och dessas eventuella inflytande å Bondeförbundets politik var saken visserligen icke på ett tillfredsställande sätt bragt ur världen. Men man hade fått se en skymt av den numera även inom bonderörelsens led fungerande judeterrorn.

Bondeförbundare i Sveriges land! Bonderörelsens idé, Eder och den svenska bondeklassens sak har förråtts av lyckoriddare. Likvidera förräderiet! Utmönstra förrädarna ur bonderörelsens organisation! Placera män i ledningen, som äro värdiga Edert förtroende!

Elof Eriksson.

Världsfrimureriets maktställning vacklar!

Oro och sorg i Franska Stororienten. Judeväldet i Ryssland hotar att sammanstörta. Röda armén kontra Komintern.

(Redogörelse av Friedrich Hasselbacher)

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Valkamp

Torsdagen den 24 september (1936) valde Franska Stororientens konvent först representanter i Ordensrådet. *En spännande dag.* Inga kommissionssammanträden på morgonen, men därför även stor livaktighet i förbindelserummen. Vi driva i en *ocean av intriger.* Varje vrå av golvet är upptagen av små grupper, som med dämpad stämma samråda. Man viskar i örat på varandra, man avväger, beräknar. En villrådig Broder införes i ett omröstningsrum, någonstans borta på vänstra sidan.

Dignitärerna med det breda blekgula, av stjärnor och geometriska figurer översållade bandet av 33. graden äro allvarligt sysselsatta och övertygade. De ha i dag ett sådant älskvärt sätt att bjuda handen, dessa av ära och inkomster överhopade överstepräster. Detta faller sig så mycket lättare som många ibland dem presentera sig för Bröderna såsom aspiranter vid valet av Ordensråd. Presidenten, som efter tre års medlemskap nu avträder, hör också dit.

Ordensrådet väljes

Det är Storlogens ledande och verkställande organ. Från detsamma utgå så många och hemlighetsfulla idékombinationer: Folkfront — Ordensrådet! Tillkännagivande av aktiv sympati för de röda i Spanien — Ordensrådet! Sanktionerna — Ordensrådet! Fransk-sovjetistiska pakten — Ordensrådet!

För närvarande utgå *alla* lagliga åtgärder av regeringen Blum, som är frimuriets regering, från Ordensrådet. ("A l'heure actuelle, toutes les directives du gouvernement Blum, qui est le gouvernement de la franc-maçonnerie, émanent du conseil de l'Ordre".)

En kommentar till detta erkännande ur frimurerisk källa är icke behövlig. Tydligare kan icke visas, *att alla åtgärder, varom man i pressen läser under de inledande orden "Frankrike förklarar ...", "Franska regeringen beslutar ...", "Folkfronten fordrar ..." o. s. v. i verkligheten intet annat är än genomförandet av frimureriets och judendomens önskningar!*

Vår rapportör fortsätter:

Då antalet medlemmar av Ordensrådet för Frankrike och dess kolonier blivit fastställt till *33*, av vilka en tredjedel årligen nyväljes, är kampen rå och obeveklig.

Man röstar. *Br. Groussier* "avskjuter fågeln" och blir med 341 röster av 374 president. Här några andra segrare: *Zaborovsky, Simon, Felicien Court* (borgensmannen för vänskapsförhållandet till Stororienten av Spanien), *Voronoff* (mannen med föryngringskörtlarna)*.

Konventet bestämmer sig för marxismen

Man förrättar de andra valen, genom vilka medlemmarna av den *frimureriska domstolen* utses, och övergår därefter till nästa fråga, som underställts konventet: *"Studium av de villkor för det ekonomiska livet, vilka äro ägnade att utnyttja och öka alla möjligheter till skapande av välstånd, samt att tillförsäkra detsamma ett rätt omlopp och en rätt fördelning".*

Salen är till bristning överfylld. Frågan är *ytterst viktig*, ty den ställer emot varandra å ena sidan förfäktarna av den rena radikalismen och å den andra anhängarna av marxismen. Vid "talarpulpeten" står en armstark radikalist, en flintskallig med helskägg. Vilket patos! Vilka tonfall! Men vem hör på?

Den stora ordningsföljden av talare är sedan: en kommunist, som inhöstar bifall genom sitt svärjande, en besatt anarkist, som på 25 minuter fördelar alla rikedomar, andra lika skarpsinniga och fantastiska (dimmiga). Och *Konventet gör med säker majoritet berättelsen från logen "Le Phare soissonnais", lantbruksministern Broder Monnets loge, till sin egen.*

Ingen av oss undgår att se det *personliga medarbetet av Broder Monnet i denna berättelse*, vilken *åsyftar nationalisering av bankerna, industrien, handelssällskapen, offentliga arbetsföretag samt alla slags franska rustningsföretag.* Läsaren skall vid läsandet av dessa rader strax erinra sig de strävanden, som i Frankrike togo sikte på att upphäva äganderätten till de här angivna företagen. Han skådar nu *bakgrunden* till denna föregivet sociala handling. Eller tror någon, att Stororienten, till vars medlemmar höra talrika *miljonärer,* såsom Rothschilds, Leon Blum och andra, beslutat dessa åtgärder för att på allvar och i verkligheten bryta kapitalismen?! Endast en narr kan förmoda något sådant. *Vilket ohyggligt bedrägeri mot franska folket och i synnerhet mot den genom folkfronten upphetsade franska arbetarvärlden uppenbaras ej härmed!*

När skola jordens folk äntligen inse, att en *internationell* socialism aldrig bringar någon nytta åt den *skapande* människan utan ständigt blott åt ett *anonymt utplundringssällskap av finansmagnater!* När skola de äntligen förstå, att solidaritetsfrasen endast är opium för att även i fortsättningen kunna förespegla massorna en sagolikt vacker "framtidsstats" "fata morgana"!?

Ett mönsterexempel på frimureriskt hyckleri

Fredagen den 25 september börjar sammankomsten kl. 10 fm. Tema och föredrag lyda: *"Den mänskliga vänskapen såsom medel till frimureriets utbredande".*

Jag hade aldrig kunnat tro, att ett så fredligt ämne skulle kunna utlösa ett sådant tumult. Studiet av denna fråga hade till syfte att anställa en alldeles särskilt grundlig undersökning och på det mest eftertryckliga sätt göra Bröderna uppmärksamma på det utvalda området av storsinthet (välgörenhet).

Att befordra frimureriet med hjälp av människovänliga verk (fattig-apotek, skolvård etc.) är ett *utmärkt medel inför offentligheten.* Men detta erfordrar en stor ekonomisk ansträngning. *Frimurarna* söka dock *mera* efter tillfällen att göra *profiter* än att utbetala *pengar.* Kommissionens president, som har att tala i denna fråga, är Broder *Voronoff.*

Voronoff är, försäkrar han, en outtömlig betalare, som Orden aldrig tröttnar att till det yttersta utpressa. Han föreslår nu, att man med hänsyn till de misstankar, för vilka orden tjänar såsom skottavla, bör svara med att förrätta sådana människovänliga gärningar, vilka *möjligast tydligt bära Rue Cadets tresidiga kännetecken.* Man instämmer. Men: — *"En dylik organisation skulle sluka mycket pengar!" Oro på alla platser. — "Jag vänder mig fordrande till alla loger", ropar Broder Voronoff.*

Men det betyder, att man, för att finna penningemedel, skall anlita provinsens 377 loger mot Paris-områdets 131; ty en sådan enhetlig skatt skulle till slut leda till att *tyngdpunkten* i fråga om förpliktelser lades å provinsen. *Ett vilt tjut avbryter talaren. Hela församlingen reser sig i stormtecken.* Man smädar varandra med "ockerräntor" och "förmåner". Bröderna från logerna i Paris med omgivning bilda ett block omkring sin president Broder Caron samt skräna utmanande, att Bröderna ute i provinsen skola vara förpliktade att betala förhållandevis mer än Bröderna i Paris.

Presidenten har rest sig — och upplöser mötet, medan i den bakre salshörnan åt vänster tvenne "hedervärda" (frimurerisk titel. F. H.), som redan ha de 50 åren på nacken, råkat i en vild tvekamp. En *vrickad näve* och *två sönderslagna stolar* utgöra i denna hörna resultatet av tumultet.

10 minuters mellanpaus följer, varunder andarna beredas tillfälle att lugna sig — och förhänget går åter upp över den svävande frågan. *Man fordrar en utomordentlig gåva, men ingen vill betala.*

Konventet beslutar nu, att frimureriets människovänliga arbete skall överföras å de filantropiska kretsarna. Men oss skall ledningen av (de människovänliga) gärningarna tillhöra, vilka de andra naiva och hyggliga människorna ha att finansiera med sina silverpengar! Freden är återställd, och alla lyckönska varandra.

Vilken upplyftande anblick! Och trots detta mycket tydliga skådespel våga frimurarna *inför offentligheten* fräckt och ideligen påstå, att logerna *ej ha något med politik att skaffa,* att de endast äro stilla och beskedligt, anspråkslöst och oegennyttigt arbetande *välgörenhetsorganisationer!* Här visas fullt förståeligt för envar, att frimureriet *allenast betjänar sig av välgörenheten såsom mantel och slöja,* för att kunna dölja *annat* bakom densamma. *Men denna bristande uppriktighet svämmar över alla gränser, när man,* såsom vår berättelse röjer, *icke ens avser att själv betala denna mantel och slöja, utan lägger det på andra. Andra* människor *grunda* välgörenhetsorganisationer, få *finansiera* dem, men *ledningen* av organisationerna *smyga sig frimurarna till* och åsätta sedan hela verket frimureriets stämpel. Bland anständiga människor kallas dylikt spel kort och gott *politisk växelförfalskning.*

Berättelsen är emellertid ännu ej slut utan kommer nu till ett om möjligt än intressantare kapitel, där vi få bevittna *komedien i ett avbrutet föredrag.* Låt oss höra:

Och där står den Högtlysande Brodern Jattefaux å talartribunen. Han är en kampglad och brådstörtad herre:

— *"Vi ha"*, säger han, *"ingivit en framställning hos folkförbundets delegerade i Genève i den italiensk-abessinska frågan. Våra ansträngningar ha lett till sanktionerna mot Mussolini* (Bifall!). *Vi ha vidtagit de nödvändiga åtgärderna, så att kammaren gentemot förslaget från en högerrepresentant att förbjuda de hemliga förbindelserna svarade med en tydlig förtroendeförklaring för vår Orden.* (Dånande bifall.) *Slutligen är det vi, som på Stororientens av Spanien enträgna begäran genom Ordensrådet för Stororienten av Frankrike genast inskridit och låtit franska regeringen bringa hjälp åt systerrepubliken Spanien* (de secourir le République soeur d'Espagne). *Att vapen levererades dit, är vår förtjänst* (Les armes qui sont parvenues làbas, c'est grâce à nous ...) ..."

Bifallsåskan bryter löst — men *avbrytes snabbt. En rasande störtar sig på talaren och besvärjer honom att tiga. Det är förre senatorn för Isère, Broder Brevier:*

"Olyckliget" skriker Brevier med överväldigande stämma. *"Vad pratar Ni för någonting? Allt vad som försiggår på detta konvent skall komma att återgivas* (av motståndarna, som här ha sitt folk närvarande. F. H.). *För vår säkerhets skull, var tyst...."*

I ett slag gripes församlingen av en förlamande tystnad. Bröderna skåda varandra i ansiktet, den ene betraktar den andre grundligt forskande och utan älskvärdhet!

Brevier förivrar sig, han har gripits av ett epileptiskt raseri. *Han vill rätta Jattefaux' oförsiktiga yttrande* (rattraper la gaffe): *"Aldrig! Aldrig!,* dundrar han, *"har franska regeringen sänt vapen och ammunition till den spanska! Mycket ärevördige Mästare President",* bönfaller Brevier, *"jag anhåller, att debatten om Spanien genast avslutas och att allt som i denna angelägenhet här yttrats utelämnas i ämbetsberättelsen!"*

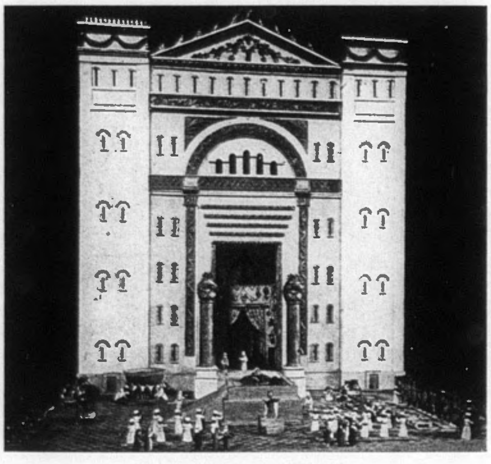

"Heliga huset" med förgård

Från amerikanskt murarhåll har väckts förslag om en insamling av penningar från all världens frimurarbröder — för återuppbyggande av Salomos tempel å dess ursprungliga plats i Jerusalem. Vi se här det projekterade "heliga huset", beläget innanför de väldiga bank- och börspalatsen. Vid ingången till "heliga huset" skådas de från frimurarlogen bekanta pelarna "Jakin" och "Boas".

Presidenten, ur stånd att av egen maktfullkomlighet fälla ett avgörande, rådfrågar sig hos Ordensrådets medlemmar, och debatten förklaras avslutad.

Äntligen ha vi hunnit till *lördagen den 26 september.* Från kl. 9 fm. röstas nu om urvalet av studiefrågor, som tiden 1936—1937 skola underställas logerna. Kl. 10 äger festligt mottagande av 30 utländska Bröder rum. Härefter måste man uthärda ännu ett långt tal av Broder Paul Perrin, vilken alltid förblir sig lik i sin medelmåttighet, och kl. 1 em. avslutas genom ett val, som ägnas "änkans barn",* 1936 års konvent ...

Väst eller Öst — det är frågan!

Vid sidan av denna berättelse ha vi från män, som i dag medvetet eller omedvetet tjäna det här omnämnda observationsnätet, emottagit densamma icke blott bestyrkande utan också i vidsträcktaste omfattning *fullständigande* redogörelser. Dessa meddelanden äro ovillkorligt tillförlitliga, enär de genom vissa tilldragelser bakom kulisserna, som endast uppenbara sig för de verkliga frimurarkännarna, drag för drag visa sig riktiga. Då sakerna för ögonblicket utveckla sig för fullt och jag ej kan blottställa förbindelsemännens högst farliga arbete genom alltför tydliga och precisa återgivanden av detaljer, måste jag i det följande inskränka mig till — så frestande det ock kunde vara att relatera bevisstarka enskildheter — *att skildra utvecklingen i några få stora drag.* Därför är det även omöjligt att för läsaren närmare förklara åtskilligt, inför vilket läsaren skall fråga med ett "varför?". Men jag betonar, att vad jag här föredrager ej är några slags haltlösa profetior utan slutledningar, d. v. s. *prognoser* av strävanden och sidoförbindelser, vilka för *utomstående alltid måste förbli en gåta.*

Västisk och *östisk* skola såsom *övernaturliga,* såsom på grund av sitt väsen *överfolkliga* och därför på det *överstatliga* syftande krafter alltid vara och förbli de *naturliga motståndarna till det nordiska.* Västerns liberalistiska tanke och Österns ha *samma* rot: Parollen från den s. k. "franska", d. v. s. frimurarrevolutionen av 1789: *"Liberté — Egalité — Fraternité" (= "Frihet — Jämlikhet — Broderskap").*

Alla övernaturliga makter äro till följd av sina överfolkliga bevekelsegrunder och överstatliga målsättningar naturliga *bundsförvanter* mot deras *gemensamma naturliga fiende: det artmedvetna folket, som från och i tesen "Ras är ödet!" fordrar och förverkligar sin blods- och jordrätts totalitet i staten. Men alla övernaturliga makter äro på det övernaturliga fältet inbördes varandras — dödsfiender!* Denna fiendskap är *blott så länge skönjbar* som ett folk ej av naturlig, d. v. s. egen kraft strävar efter att upprätta sig. På detta övernaturliga plan ligger det för de med *naturliga* värden räknande tyska människorna såsom *onaturligt* framståen-

* Voronoff, rysk emigrant, med. professor, tillhör den krets av läkare, vilka företaga föryngringskurer å människor genom tillförande av apkörtlar och härpå förtjäna stora pengar.

* "Änkans barn", d. v. s. änkans ur stammen Naftali, kalla sig alla världens frimurare, ty de känna sig såsom bröder av Adonhiram, byggmästaren av Salomos tempel, vilken enligt frimurarlegenden var son av en änka ur stammen Naftali. — Detta har naturligtvis ingenting med judendomen att göra!

de *förbundet, vilket 22 juni 1928 ingicks i Aachen mellan jesuiterna och frimurarna mot nationalsocialismen.**

Precis på samma sätt förhåller det sig med den västiska och östiska demokratien. De äro systrar. Deras föräldrar heta "Liberté" (frihet) och "Egalité" (jämlikhet). Deras gemensamma vagga var *"Fraternité"* (broderskap). De stå alltid samman, när det gäller "familjeäran", d. v. s. den *internationella principen* såsom sådan; men inbördes äro de ej överens om vägen. Den östiska systern rent av *hatar* den västiska av fullaste hjärta. Ty denna vill "vara något bättre". Sina söner kallar hon *"sefardi"*** och dess adoptivbarn *"frimurare"*, vilka sträva efter att behålla sina platser å parketten, att uppföra sig disciplinerat samt att bli kommerseråd eller rent av — såsom Rothschildarna — baroner. Men den östiska systern sitter i gettot. Hon har stackars ovetande och hungriga barn, vilka hon kallar *"askenasi"*.*** Sitt styvbarn kallar hon *"proletär"*. För övrigt svärmar hon för zionismen. — Men just detta gör henne osympatisk för den västiska systern, som helst pudrar över sina raskännetecken och efter dop och titelförvärv erfar "Abrahams malice" och "det yttres ironiska atavism". Östjudar à la Barmat, Kutisker, Stavisky, dessa Österns barn, betraktar hon såsom "icke salongsfähiga", finner dem "shoking" och kallar dem "enfants terribles".

Men mot nationalsocialismen såg den västiska idén i sovjetismen en välkommen och alltigenom nyttig bundsförvant. Judeångesten för den "onde Hitler" lade sig i det ögonblicket. Naturligtvis måste den östiska diplomatiens barn först "demokratisera sig" västiskt. I "bättre sällskap" går man nu en gång ej utan stärkkrage och frack! Och det skall väl ändå ingen bestrida, att det "bättre sällskapet" sitter i Genève, som i folkförbundet vakar över Europas och världens demokratiska goda uppförande!

Så skulle allt skenbart ha varit i den bästa-broderliga-ordning, om, ja om ... *om de överstatliga allena kunde gestalta tingen!* Men då uppkomma mycket svåra problem, vilka i dag stå såsom ödesfrågor för världsfrimureriet.

Sovjetpakten

Sådana förbund sluter man icke för att fördriva tiden med förhandlingar. Sådana förbund ha alltid ett *praktiskt* ändamål. Att värdet av pakten mellan Paris och Moskva är av *defensiv* natur, tro väl i dag endast de *vettlösa* eller — *demokraterna*. Demokratien skall ju såsom övernaturligt begrepp med naturnödvändighet i sig själv alltid vara en lögn så snart den intalas och påtvingas ett folk — det naturliga värdet — såsom statsform!

Sovjetpakten är offensiv. Dess spets är ej riktad mot Siam eller Nicaragua utan helt logiskt mot Tyskland. Och dess spets är: krig! Detta krig är dock ej så lätt, ty Tyskland är icke villigt att motståndslöst låta sig nedslå. *Det* har väl i dag *varje* tysk förstått: *Om det skulle lyckas de överstatliga att ännu en gång tvinga Tyskland till "Versailles", skulle de följder som därav uppstodo för alltid utplåna tyska riket och tyska folket såsom politiska och ekonomiska begrepp ur historiens bok! Man skulle göra Tyskland så litet som det tidigare aldrig i historisk tid varit.*

Dock, ett krig mot Tyskland skulle bestämt ej vara något slags vänskapligt sammanträffande med de östliga förbundna i Berlin! Men förutsätt, att det skulle lyckas att övervinna Tyskland och man stode som segrare vid Brandenburger Tor — *vad sedan?* De västiska räknarna och prognostikerna äro mycket för kloka för att ej inse detta "sedan": *Då skulle den rasande vordna systern av Östern storma vidare mot väster och icke ens göra halt inför de västiska blodsförvanternas kistor och skatter. Det frigjorda gettot, den mobiliserade steppen, den militariserade asiatismen skulle varken ha respekt för baron Rothschilds privilegier eller för Leon Blums miljoner!*

Detta är tankar och överväganden, som uppfylla många kloka män inom världsfrimureriets Översta Råd. *Detta* är faran, som man med *bävan* ser. Det är ingen tillfällighet, att *Översta Rådets paroll,* som pryder alla insignier och dokument, förkunnar: *"ORDO AB CHAO. Liberté — Egalité — Fraternité".* "Ab chao", ur kaos, ur världsomstörtningen skall under parollen *"Liberté — Egalité — Fraternité"* en ny "ordo", ordning, framgå. *En ordning efter västisk formering: Den demokratiska världsrepubliken.*

Tystlåtenhetens figur

I frimurarlogens inre återfinnes denna figur, som påminner Bröderna om deras första plikt: Tystlåtenhet. Ty skulle hemligheten med frimureriet komma ut, vore det snart slut med både Brödernas och Salomos härlighet bland folken.

Men Sfinxen, som ruvar i Östern, förkunnar visserligen samma paroll, dock även — "ordo"? Nej, vad där sedan skulle följa vore: *En union av världens sovjetrepubliker, den restlösa nivelleringens statsprincip, det geopolitiska begreppet: Världsstepp.*

Vi vilja här avbryta framställningen och först kasta en blick på

Borgarkriget i Spanien.

Om detta borgarkrig veta vi av kongressberättelserna, att *den röda sidan genom frimureriets inverkan försörjes med vapen och ammunition från Frankrike.* Här är ej platsen för en kronologisk redogörelse för händelserna i Spanien. Det må fördenskull vara nog, att jag helt kort fastslår, att *alla revolutioner, som sedan många år sönderslitcr detta olyckliga och prövade land, äro frimureriets verk.*

Men just det *spanska exemplet* ha stämt vissa herrar i Franska Stororienten mycket *betänksamma* och även eljest verkat *mycket deprimerande* inom vida kretsar av världsfrimureriet. Man har med förfäran sett, att *den röde djävulen, när han väl smakat blod, ej mera känner några gränser.* Tempot i den ohyggliga dödsdans, som "Madrid" och "Barcelona" uppföra, blev allt mer rasande. Ett helt folk har liksom överfallits av vansinnet: Vad har blivit av "gränserna", dessa vackra "bromsar"? Var begynner *demokratien?* Var *slutar marxismen av det ena eller andra röda slaget?* Var börjar *anarkismen?* Var är redan *anarkosyndikalismen?* Var? — Var?

Republikens president, Broder *Azana,* sefardin, exponenten för den radikala socialdemokratiska *Stororienten av Spanien,* vad är han? I bästa fall en lekboll i händerna på andra. Och dessa andra — såsom Broder Prietro, "kabinettet" Caballeros luftförsvarsminister — också frimurare, äro Bröder av den deciderat kommunistiska *Storlogen av Spanien,* som har sitt säte i Barcelona. Men dessa "katalaner", äro de icke mera anarkister eller syndikalister? Var finnes *då* ännu ett *halt?*

Den röde djävulen är lös, han slår allt, vän och fiende. Han söndersmular allt, likgiltigt vad det är och vem det tillhör. Han dödar envar, som har olyckan att råka i hans väg och att av någon anledning misshaga honom. Han äter allt, allt, alla.

Detta är ingenting för herrarna i Paris, för de kalla tänkarna och metodikerna i *Ordensrådet* i Rue Cadet eller i *"Översta Rådet"* i Rue Puteaux. Men det är icke heller något för de iskalla talarna och judiska strategerna i *Alliance Israelite Universelle!*

Den som vill gå till dans med Sovjet måste ha goda lungor och — får icke ha några vidare önskningar på livet! Och Marianne? Skulle hon utstå folkfrontsdansen med Stalins förste underofficer i Frankrike ...?

Marskalk Foch står upp

Dock icke nog härmed. Där finnas ytterligare två faktorer, som båda egentligen äro ett och samma begrepp: den ena heter Pétain och den andra *Gamelin.* Pétain, mannen som 1917 räddade Frankrike, då dussintals divisioner av franska fronten från Soissons till Reims gjorde myteri, och Gamelin, franska hårens nuvarande generalstabschef. Bägge järnhårda män. *Lärjungar av den "store marskalken av Frankrike" och — "gode katoliken" — Foch. — De skulle ej låta någon kommunism växa i höjden.*

Mer än en gång ha de visat den politiserande logeklicken i Paris tänderna. Påfallande ofta och i bekymrad ton ha dessa namn under sista tiden ljudit i de höga ateliererna i Rue Cadet och Rue Puteaux. Gamelin är herren av *"Maginotlinjen"*, den berömda fästningskedjan, som med ett pansar av järn och betong skall skydda Frankrike från Belfort till Nordsjön mot det "rovgiriga Tyskland".

Bolsjevismen i Frankrike? Gamelin ser på kartan: "Maginot-linjen" är visserligen *byggd* mot *Tyskland,* men den kan också *skjuta* mot *Paris.* Det skulle vara borgarkriget, ett borgarkrig, gentemot vilket dödsdansen i Spanien skulle framstå såsom ett herdespel.

Borgarkrig? Denna fråga sysselsätter redan i månader de högsta logegraderna. Man har rikligt övervägt saken och kommit till den slutsatsen, att detta *borgarkrig* skulle bliva *Frankrikes slut.* Därför dirigerade "männen med det blekgula bandet av 33. graden" under vänligt handskakande — och små sidorum — den 24 september valen till Ordensrådet såsom Översta Rådets omsorgsfullt beslöjade beslut läto framstå såsom erforderliga. Man tillät älskvärt och konciliant, att frasmakare med schwungfulla tal "på 25 minuter fördelade alla landets rikedomar", man lät envar pladdra som *han* ville, på det att var och en måtte välja som *"man"* ville. Och så blev den beprövade *paneuropéen Groussier åter en gång för trenne år Stororientens av Frankrike president.* Pratet har *förklingat,* men Groussier *förblir,* och därmed är *kursen garanterad.*

Ty de höga dignitärerna i Frankrike vilja i intet fall tillåta, att bolsjevismen utöver en viss folkfronts-platonism å borgarkrigets väg når makten. Detta skulle sönderslita armén och ge två med de modernaste vapen utrustade fronter signalen att gå löst mot varandra. Ett "Marneslag" skulle sedan blossa upp och Frankrike stode icke mera att rädda genom något "under". Frankrikes och franska folkets öden äro visserligen högst likgiltiga för frimureriet, men man vet mycket väl, att en *förstörelse av Frankrike i dag skulle betyda slutet för frimureriets maktposition.* Alldeles likgiltigt, vem som bleve segrare, Gamelin eller Thorez eller rent av en skrattande tredje man, frimureriet skulle i varje fall förintande bliva träffat. Om så eller så, skulle Frankrike vara utmattat. Borgarkriget skulle vara ett slag, från vilket det *aldrig åter skulle hämta sig.* Aldrig mera? Icke ens på 10 år? Nej, om också på 5, 4 eller 3 år det omöjliga skulle bli möjligt och alla skador åter upphjälpas, även då vore det slut med Frankrike, ty *under dessa år skulle världshistorien ej förbli stilla och vänta tills Frankrike ånyo vore starkt.*

Gamelins stora chans skulle vara militärkuppen, överraskande, snabb, hård och obeveklig. Det skulle kosta minst blod och krafter. Det skulle ännu en gång kunna rädda Frankrike. Rädda? Ja, men för vem? För Stororientens planer? Väl knappast. Att förlora Frankrike — på ena eller andra sättet förlora det — det vore början till slutet, ty därmed skulle *frimureriets bästa politiska maktinstrument sönderslås. Tången mot Tyskland skulle gå förlorad.*

Därför kan frimureriet ej våga sig på experimentet att helt likgestalta Paris med Moskva. Detta föranleder sorger, svåra sorger! Men ändå icke på långt när de svåraste. Det är någonting annat, något långt värre:

Sovjet-Unionen hotar samman-störta

Redan sedan länge existera *skarpa motsatser* och *inrepolitiska spänningar* i Sovjet-Unionen. De undgå ej den uppmärksamme betraktaren. Denne såg, att en hemlig brand glimmade. Nu hade den hastigt flammat upp, och stormropen från talen i Nürnberg i september 1936 hota att utveckla den till en jättebrand. Redan länge består *motsatsförhållande mellan Röda armén och Komintern.* Röda arméns linje fordrar, att under alla förhållanden genom gigantiska uppbyggnadsprogram ett fast fundament först skapas inom Sovjet-Unionen, medan Komintern finner en annan väg lämpligare. Komintern förmenar, att alla besvärligheter i det egna landet skola försvinna, om det lyckas att *i så många andra stater som möjligt upprätta sovjet-republiker.*

Exponenten för Röda armén är general Woroschiloff, som ej är villig att sätta existensen av sin här på spel för världsrevolutionära experiment. Representanten för den andra linjen är *Juden.* Denne jude heter i dag *Litwinow.* Och *Stalin* är sjuk. Han var aldrig annat än *gemensam nämnare,* på vilken man utåt enade sig. Hos denne gemensamme nämnare skall alltid *det* deltal härska, som är det *större.* Och det större deltalet synes *icke* Litwinow vara!

Vem skall segra? Woroschiloff, *ryssen,* eller Litwinow, *juden?* Woroschiloff har sedan över ett år (d. v. s. hösten 1935) allt mera och eftertryckligare fordrat: *"Trotskisterna" måste dö!"*

Varför säger man alltid "trotskister"? Det är dock en *pseudonym!* Det *verkliga* namnet och den *riktiga* beteckningen å dessa människor vore: *"Leninister".* Ty intet annat är det: Lenins världsrevolutionära arv likvideras! Drömmer Stalin om att bli ett nytt Rysslands "Mussolini"?

Och om Woroschiloff segrar, vad sedan? Skall Stalin förbli kvar, Stalin som är gift med en judinna? Detta vore omöjligt. Men äktenskap brukar man i Sovjet-Unionen rätt snabbt upplösa, i dylika fall genom mera reela medel än formella skilsmässor.

Härtill kommer ett andra: Röda armén måste vara disciplinerad. Men en disciplinerad armé är aldrig i sin innersta struktur anarko-marxistisk. Vore den det, skulle den i bästa fall urarta från en armé till en disciplinlös, beväpnad hord ...!

Den världsrevolutionära leninistiska skolan skall vika, om blodigt eller — sibiriskt, det är nu en formell angelägenhet. *Sinowjew, Kamenew* och många andra gingo i döden. *Jagoda,* chefen för G. P. U., sändes i öknen. Största delen av dessa män voro *judar.*

Och nu skulle även *Radek* dömas. Karl Radek-Sobelsohn, den yrkesmässige världsrevolutionären, vännen till Walther Rathenau, vilken, när Radek

(Forts. å sid. 7.)

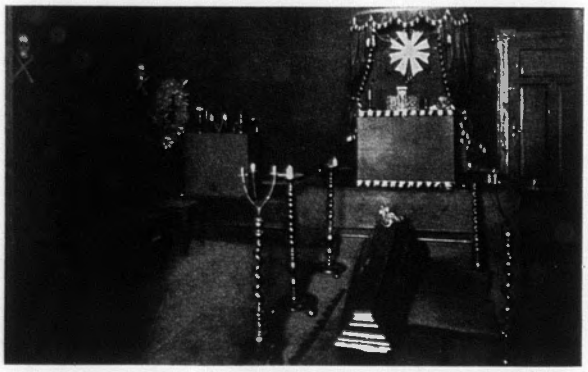

Mästare-rummet

Under sin vandring mot "Ljusets" höjder har Brodern att här genomgå ett av de svårare proven, vid upptagandet i Mästarens grad. Runt omkring honom äro Dödens tecken — till erinran om vad som väntar, om han bryter sin tysthetsed.

---

* Se "Entlarvte Freimaurerei", bd 1!

** Sefardi kalla sig västjudarna, hebréerdömets aristokrater.

*** Askenasi kallas östjudarna, det judiska proletariatet.

Alljudas spel

(Forts. fr. sid. 1.)

52-maktsblockets tillvaro skulle tvinga Mussolini på knä. Men Britannien räknade denna gång fel. Mussolini ej blott uthärdade det "antifascistiska" stormanloppet utan genomdrev emot Judas världsfront till punkt och pricka sin plan — och Negus av Abessinien fick med förlusten av land och krona plikta för lusten att krigsprovocera Il Duce. Englands prestige hade fått en allvarlig knäck.

De allierade överstatliga makternas, frimureriets och Kominterns misslyckade "antifascistiska" fälttåg mot Italien betydde en svår motgång för världsjudendomen och dess främsta statliga banérförare England. Kom så härtill, att den inofficiella rysk-engelska såväl som den senare slutna officiella rysk-franska alliansens värde genom senare tids politiska utveckling överhuvud väsentligt inskränkts. Motsatsförhållandet i Sovjet-Ryssland mellan juden och ryssen, mellan Komintern och Röda armén hotar att totalt spoliera grundvalarna för det med så stora förhoppningar inledda utrikespolitiska samarbetet mellan Västeuropas "demokratier" och det "proletäriska" Sovjet-Ryssland. För hävdande av sin hotade maktposition i Ryssland såg sig Litwinow-Finkelstein, d. v. s. Komintern nödsakad igångsätta Spanien-äventyret, vars fiasko dock ytterligare undergrävt den Litwinowska utrikespolitiska ställningen och kommit perspektivet av den nationella riktningens seger i Ryssland i en nära framtid att framstå såsom sannolikt.

Västjudendomens förhoppning att med hjälp av det hittills östjudiskt behärskade kommunistiska Ryssland kunna krossa fascismen och folkuppvaknandet i Europa har härmed reducerats till ett minimum. Den tvingas nu att för varje eventualitet själv bereda och organisera sig för den oundgängliga förgörelsestriden mot det "fascistiska barbariet" och antisemitismen. Grunden har redan lagts för en allians mellan Rothschilds ledande "demokratier" i Europa, England och Frankrike — en grund som man just söker utbygga till att jämväl omfatta U. S. A. Att det här rör sig om en fast allians med positiva syften, är påtagligt. För icke länge sedan förmäldes om engelska nyhetsförmedlingens ställande under regeringens direkta kontroll i likhet med vad som skedde ett år före världskrigets utbrott 1914. Den nyligen i parlamentet framlagda gigantiska upprustningsplanen å 30 miljarder talar även sitt tydliga språk. Samtidigt ingingo underrättelser om att franska regeringen å Frankrikes och Englands vägnar underhandlade i Vita huset för ernående av amerikanska regeringens löfte att i ett kommande krig mellan Tyskland och Frankrike-England icke förse Tyskland med krigsmaterial eller andra varor.

•

Mot bakgrunden av denna allmänna utveckling är också världsjudendomens alltmer stegrade politiska aktivitet i Norden att se. Under ledning av de frimureriska och storfinansiella judiska kretsarna i London, Paris och Washington bedrives sedan några år ett allt intensivare arbete i syfte att säkerställa den "demokratiska" ordningen i Nordens stater mot varje påverkan från de "fascistiska" staterna och att sammanfoga de nordiska folken i ett "fredsblock" under bevarad judisk-frimurerisk överhöghet. Detta "nordiska" statsblock skulle alltså *dels* tjäna som en försvarsbarriär i Norden för "demokratien" mot "fascistiskt barbari" eller folkuppvaknande, *dels* ock tillärnas en aktiv roll i världsjudendomens planerade förintelsekrig mot de nationer, som djärvts resa sig mot Judas överhöghet. Först inskränkte man sig till de egentliga nordiska staterna, Sverige, Finland, Norge och Danmark, varvid Sverige hedrades med den synliga ledarrollen. Det gällde närmast att infånga det tidigare tyskvänligt inställda Finland i den frimurarledda "demokratiska" nordiska gemenskapen. På denna punkt synes man även ha nått vissa resultat.

En del händelser ute i Europa föranledde emellertid snart ett utvidgande av planen å ett "nordiskt" statsblock till ett "monarkistiskt-demokratiskt" sådant, ehuru med bevarad rätt för det republikanska Finland att tillhöra kretsen. Aktionen igångsattes under namn av att åsyfta ett återupplivande av "Oslokonventionen". Också nu förunnades Sverige en till skenet ledande roll. Knappt hade Belgiens konung tillkännagivit sin reserverade hållning mot folkfrontens Frankrike, förrän manliga och kvinnliga medlemmar av svenska konungahuset begynte täta gästbesök i den belgiska huvudstaden. Vår på Englands politiska linje ivrigt verksamma kronprinsessa Louise av Mountbatten saknades naturligtvis ej heller i skaran av kungliga Belgien-resenärer.

Efter en-serie konferenser mellan svenska och belgiska statsmän var det slutligen moget för handling. I januari detta år reste konung Gustaf jämte utrikesminister Sandler till Bryssel för att inleda planens förverkligande. Inför offentligheten hävdades allmänt, att det blott rörde sig om ordnandet av ett friare ekonomiskt utbyte mellan "Oslomakterna", d. v. s. de nordiska staterna jämte Holland, Belgien och Luxemburg. Man nådde också under Brysselförhandlingarna vissa betydelsefulla resultat, vilka dock enligt tidningarna för närvarande mindre väl lämpa sig för offentligheten. De under gynnsamma auspicier inledda förhandlingarna skulle föras vidare vid en gemensam konferens för de intresserade staterna i Haag i slutet av februari.

Om tidningspressen i allmänhet varit tystlåten och förbehållsam vid sakens offentliga behandling, sade dock det kronprinsparet närstående Wenner-Grenska Nya Dagligt Allehanda tydligt ifrån vad densamma gällde. Det citerade organet, som har intima relationer till den engelsk-franska (Rothschildska) och amerikanska (Baruchska-Untermeyerska) finansjudendomen återgav 5 febr. under rubriken "Brysselbesöket har grundat de demokratiska monarkiernas fredsblock" innehållet av en intervju med Belgiens utrikesminister *D. Spaak*, varur vi återgiva följande:

"Genom det svenska kungabesöket ha vi återknutits till Belgien igen och denna gång äro banden starkare. Det är svårt att exakt värdera betydelsen av det politiska inslaget ... Tanken på att de nordiska staterna jämte Holland och Belgien även i den europeiska storpolitiken skulle formera en enhetsfront ligger belgierna varmt om hjärtat. Redan i höstas när Belgien genom kung Leopolds till formen ganska sensationella uttalanden om Belgiens önskan att föra en självständig utrikespolitik mer eller mindre bröt med sitt efterkrigspolitiska skede, varslade detta otvetydigt om en orientering emot Norden. De dynastiska banden ha betydligt underlättat denna utveckling. Den har också politiska skäl ... Det förefaller som om Belgien denna gång definitivt ehuru under återhållsamma former sällar sig till de s. k. exneutralas grupp i Europa. Kungabesöket har lagt grunden till något som man utan att begagna för starka uttryck skulle våga kalla de demokratiskt styrda monarkiernas fredsblock".

Nya Dagligt Allehanda kompletterar utrikesminister Spaaks intervjuuttalande med citat ur en samma dag i det säkerligen välinitierade engelska "Times" publicerad ledare, vari understrykes "nödvändigheten av att de skandinaviska länderna samt Belgien och Holland söka Storbritanniens och eventuellt Förenta Staternas medverkan, om den föreslagna handelsöverenskommelsen skall bli effektiv". Vad som i sammanhanget avses med "handelsöverenskommelse", lämnade oss den belgiske utrikesministern full klarhet om. Att den politiska planen som sådan fötts och emanerat från kretsarna i London, är höjt över allt tvivel. Sedan år och dag är det utrikespolitiska tänkandet och handlandet i Stockholm ju knappast något annat än en reflex av vad som rör sig i de judiskt-frimureriskt-storfinansiella politiska maktcentra i Englands huvudstad, varvid de s. k. "dynastiska banden" även varit av betydelse. Världsjudendomens framväxande nya storpolitiska kombination England-Frankrike-Förenta Staterna önskar vid sin planerade framtida stora uppgörelse med "fascism", antisemitism och folkuppvaknande jämväl kunna förfoga över de nordiska staterna jämte Belgien och Holland, vilka nu skola sammanbindas i ett av frimureriet styrt "nordiskt" - "monarkistiskt" - "demokratiskt" vasall-block under England.

Finske utrikesministern Holstis Moskvaresa under februari förtjänar även att i sammanhanget observeras. Enligt Dagens Nyheter skedde den å hela den nordiska statskretsens vägnar, inom vilken Finland tydligen redan är fullt underhandlingsfähig. Den inträffade vidare vid en tidpunkt, då västjudendomen av allt sitt hjärta önskade stödja utrikeskommissarien Litwinow-Finkelsteins, d. v. s. östjudendomens och Kominterns vacklande position i Sovjetlandet. Herr Holsti hade av allt att döma även till uppgift att närmare undersöka förutsättningarna för ett samarbete mellan Sovjet-Ryssland och "nordiska fredsblocket" och därmed bidraga till återställandet av den genom avslöjandena i samband med senaste "trotskistprocess" något svalnade hjärtligheten mellan Sovjet-Ryssland och kombinationen England-Frankrike. Denna sistnämnda ser alltjämt i ett bolsjevikrött, östjudiskt styrt Ryssland en värdefull bundsförvant i kampen mot fascism och "antisemitiskt barbari".

•

"De demokratiskt styrda monarkiernas fredsblock" — ett skickligt konstruerat lösensord för den projekterade nya samlingen av "demokratier" under Judas bevarade hegemoni! Det synes också lika hänfört accepteras av furstarna och dynastierna som av det judiska korruptionssystemets lysande parlamentariker och statsmän. Dock, hur tappert man än månde kämpa i de "övre" och "undre" brödraskapen för bevarande av förräderiets system — folkens begynta uppvaknande skall man ej lyckas hejda!

Kommunisterna utanför staten!

Chefen för ämbetsverket för nationalvalen i Chile har — meddelar "Osservatore Romano" — uteslutit de kommunistiska kandidaterna från deltagande i nästa val. Uteslutningen motiveras med att "den kommunistiska läran och dess ekonomiskt-sociala system angripa grundvalarna för den konstitutionella regeringen i Chile och automatiskt placerar kommuniströrelsen utanför lagen".

När skola statsintressets vårdare i Sverige inse sakförhållandet och för vårt lands vidkommande taga konsekvenserna härav?

Internationell försvarskamp mot kommunismen!

Den belgiske greven G u y d'A s p r e m o n t offentliggör en artikel i "Tribune Libre de l'opinion publique", Bryssel, vari han uttalar sina allvarliga bekymmer för Belgiens framtid och manar till kamp mot den kommunistiska faran. Det vore ett svårt misstag att tro, att kommunismens tekniska organisation i Belgien icke motsvarade den i Frankrike. Enda skillnaden är, att de röda trupperna i det belgiska landet äro något fåtaligare. Likväl ha agenterna sänt mer än 4.000 unga belgier till Spanien, vilka där kämpa på anarkisternas sida.

För att bekämpa kommunismen föreslår greve d'Aspremont: 1) att träda i nära förbindelse med de antikommunistiska organisationerna i alla länder, 2) att i Belgien bilda informationstrupper, som kunna vara i stånd att avge berättelser över fiendens läge, 3) att hos de stater, som lyckats att fördriva sovjets ur sitt land, anhålla om riktlinjer å ifrågavarande område, 4) att med alla till buds stående medel underhålla en *internationell antikommunistisk liga.*

Untermeyers intåg i N. D. A.

Ett nyutkommet blad i huvudstadens tidningsflora "Taggen", som tyckes ha goda relationer med dagspressens redaktionsbakgårdar och alldeles särskilt väl känna spelet bakom Gamla Allehandas mångskiftande kulisser, berättar, att mannen bakom f. d. Ljunglundstidningen N. D. A:s nye potentat Lux-Wenner-Gren är — den kände judiske advokaten och finansmannen Samuel Untermeyer i U. S. A. Känd bl. a. som ledare av judendomens världsbojkott mot Hitlers Tyskland. Förbindelselinjen var av oss visserligen känd och offentlig omvittnad redan för ett år sedan. Rörande Ljunglunds fördrivande från sin tidning skriver "Taggen":

"Ljunglunds fiender blevo honom övermäktiga. Han stötte sig med den mäktiga judefinansen, de stora penninggivande annonserna drogos in, en infernalisk förföljelse igångsattes och en dag ryckte Generalkonsul Pim Pim, före detta Generalkonsuln Direktör Sachs 'et consortes' lyckomascotte in i Allehandas sönderskjutna högkvarter vid Kungsgatan ... Kapitulation? Ja, Ljunglund fick alla sina skulder betalda, begärde ett årsunderhåll på 18,000 kr., fick 12,000 kr. samt 250,000 kr. att lägga på revorna efter de smutsiga naglarna. Som klöst sönder hans ariska (?) fysionomi. Detta hände i början av oktober ... Luxdirektören Axel Wenner-Gren, stödd av den från 'Kreuger kommer tillbaka' bekante semitiske finansiären Samuel Untermeyer, köpte hela klabbet ... Jo, käre läsare, Wenner-Grens hustru är av exotisk extraktion ... Det blev censur på det fria ordet. T. o. m. den orädde kämpen Finn måste lämna valplatsen".

Ja, så gick det Herr Leonard Ljunglund. Nemesis vakar! När Frimuraramiralen Lindman med N. D. A:s benägna hjälp hösten 1935 iscensatte sin bojkott-terror mot Nationen, myste han förnöjt i mustaschen. Vi hade en gång råkat säga honom några sanningsord på grund av hans gyckel med "antisemiterna" — nu fingo vi betalt för gammal ost. För Juda ställde det sig i regel mycket enkelt att medels sitt utsökta agent- och provoceringsmaskineri hålla motståndare och obstinata underlydande i inbördes splittring och strid — för att så klippa dem en i sänder, i tur och ordning.

Och medan ledaren av judendomens världsbojkott mot Tyskland advokatkonstnären och storfinansiären Samuel Untermeyer gjorde sitt intåg i Gamla Allehanda, gick Untermeyers nevö och måg U. S. A.-ministern-juden Steinhardts intime vän "antisemiten" dr Börje Brilioth omkring i Stockholm — för att samla allt vad svenska "nationalistiska" och "nazistiska" sammanslutningar hette i ett enda stort block. Enligt vad han uppgav med "obegränsade svensk-amerikanska kapital" och "direktör Wenner-Gren" bakom sig. Och naturligtvis blev han på så gott som alla håll på det hjärtligaste emottagen.

Undra sedan på att det går som det går för de svenske.

Kampfonden

Under februari inflöto nedanstående bidrag till Nationens kampfond:

P—e	Kr.	6:—
Cepete	„	1:50
En av de små i landet	„	2:—
G. D., Göteborg	„	10:—
Inge Friedrichs, Finland ..	„	10:—
Ywe	„	20:—
Blå flickan	„	3:—
Jordbrukare	„	5:—
Folkskollärare	„	5:—
Kamp mot mörka makter ..	„	15:—
Summa Kronor		77:50

Vårt tack till samtliga givare!

Kampen mot de mörka makterna, som ödelägga rike och folk, är förenad med stora offer och kan endast föras till seger i tecknet av alla goda krafters solidariska samverkan.

Bidrag kunna sändas till *Nationens kampfond*, postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

Kominterns nya taktik

Den polska tidningen "Goniec Warszawski" meddelar om en planerad kommunistisk aktion i Polen. Enligt instruktioner, som i september 1936 ingingo till därvarande kommunistiska partis landsledning från Moskva, skall våren 1937 beteckna "vändpunkten" för den kommunistiska aktionen.

Då en omedelbar kommunistisk aktion ej anses kunna påräkna framgång i Polen, anbefaller Moskva att tillsvidare inskränka partiaktiviteten till konspirationscellerna och att införa den egentliga aktionen i alla organisationer och partier. I synnerhet anvisas de polska kommunisterna att intränga i och behärska följande organisationer: 1) alla ungdomsorganisationer i byarna; 2) brandkårerna, reservförbunden och den militäriska förberedelsetjänsten; 3) man skall icke undandraga sig militärövningarna, tvärtom: skapa den intimaste kontakt med militären; 4) framför allt skall man behärska centra vid järnvägarna och de stora gatorna, varvid en kommunistisk cell bildas i närheten av varje större bro; på så vis skall man förskaffa sig herraväldet över de viktigaste industricentra. Intill våren skola kommunisterna undvika all kamp mot religionen och mot de nationella programmen — för att sedan utbreda demokratiens och liberalismens liksom överhuvud "folkfrontens" ideologi.

Samma taktik som i stor utsträckning redan praktiseras i t. ex. Sverige, där Bolsjevik-Judas agenter eller s. k. "trojanska hästar" äro ivrigt verksamma inom allt vad politiska partier heter.

*

Det röda Spanien — en judisk koloni

Den judiska tidskriften "Univers Israelite" (29.1.37) konstaterar med förklarlig tillfredsställelse, att Barcelonas myndigheter vid den nyligen firade mosaiska Yom Kippour-festen beredvilligt ställde väpnad milis till förfogande till skydd för högtidens ostörda hållande. Några steg från synagogan låg — meddelar härtill "Centre de Documentation et Propagande" — en katolsk kyrkobyggnad i ruiner.

Ännu ett vittnesbörd om vem som är den verklige herren i det röda Spanien!

Lär känna frimureriet!

Varje svensk man och kvinna måste lära känna frimureriet, vår tids i hemlighet styrande politiska sammanslutning.

Nationens frimurarserie

(12 nummer) erhålles mot insändande av kr. 3:— å postgiro 3643 eller i frimärken per brev under adr. Nationen, Box 1145, Stockholm 16.

Världsfrimureriets maktställning vacklar!

(Forts. fr. sid. 5.)

en gång satt fängslad i Tyskland, gick och spatserade med honom i Moabits fängelsegård i Berlin. Hemlighetsfulla händer öppnade då åter dörrarna för honom till friheten. Nu är spelet slut. Radek blev i april 1935 *stormästare för frimureriet i Sovjet-Unionen.* Litwinow behövde detta frimureri. Det skulle förskaffa honom möjligheten att skicka *sina agenter såsom Bröder .˙. in i Balkans, Tjeckoslovakiets och Västerns loger.*

Men frimureriet ser Woroschiloffs arbete med sorg. Man vet icke vart han vill. Blott ett känner man allt tydligare: att det hela strävar mot en likvidering av leninismen. Och vad skall *sedan* komma? Skall Woroschiloffs seger bli en *Rysslands seger över sovjet-tankarna,* en det sunda människoförståndets och folkets seger över all internationell världssammansvärjning? *Detta skulle betyda jude- och frimurarskymningen!* Då skulle *Berlin* bli *kristallationspunkten för ett nytt folkförbund,* som skulle formas i alla nationers likaberättigande och en ur folkvänskap född folköverenskommelse. Alltså dock: *Litwinow!* — O, Stororienten skulle *gärna* stödja Litwinow med alla medel, men utrikeskommissariens i Sovjet-Unionen position är inrepolitiskt rentav katastrofalt skakad.

Litwinow – hasardören

Detta är väl den enda riktiga beteckningen för denne man. Han vågar i dag i sin förtvivlan allt. Och han måste våga allt, emedan han ovillkorligen måste vinna en *framgång,* om han skall kunna hålla *Kominterns vacklande linje.* Men "framgång" är för Litwinow allenast *revolution.* Någonstans, om hos "vän" eller fiende, någonstans måste ett komintern-djävulskap igångsättas. Någonstans, någonstans! Men var?

Spanien har misslyckats. Katastrofalt misslyckats! *Tjeckoslovakiet* vill ej heller gå längre — än till flygplatsen. Just emedan Benesch är Broder av 33 graden, skall han i den nuvarande situationen icke se mot det röda Moskva utan mot Rue Cadet och Rue Puteaux. *Österrike* var nog hjärtlöst att trampa sönder de röda höstblommorna redan i brodden. *Schweiz* vill också bli förskonat från experimentet. På *Balkan* ser det dystert ut. Litwinows bästa häst i stallet, Broder .˙. Titulescu, har störtat, och även eljest är det numera i Rumänien illa ställt! Broder Tatarescu och hans utrikesminister Broder Antonescu älska mycket Paris; om det så vore knallrött, skulle detta ej åstadkomma något avbrott i deras kärlek. Men hur länge skola de ännu — kunna? *Italien* är ett hopplöst fall, och *Frankrike,* där man trodde sig vara längst kommen, blir allt besvärligare. *England?* Britterna ha upptagit illa, att de funno ett hår i den palestinska soppan. Det ser verkligen dystert ut för herr Litwinow. Hans enda vän är ännu — *"Negus" av Abessinien,* och *denne* har kommit att stå honom dyrt i Genèves sympati.

I denna förtvivlade situation är herr Litwinow i stånd till allt. Hans "unge man", rabalderförsamlings-arrangören och kommunistledaren T h o r e z provocerar visserligen Tyskland, varhelst han kan, men tyvärr — tyvärr för Litwinow — har Hitler för goda nerver för att genom de smutsiga provokationerna från Thorez, Cachin, Malvy & Kamrater låta bringa sig ur lugnet ...

Allt detta och ännu mycket mera har man senaste veckorna (hösten 1936) fram och tillbaka övervägt i Paris' loger. Man befinner sig verkligen i den svåraste sorg: *Hitler har lyckats med något som förut ingen förmått åstadkomma: Han har påtvungit frimureriet handlandets lag. Stororienten är på defensiven. Den måste göra ett andra drag. Men v i l k e t?*

Belgiens neutralitetsförklaring tog man i Quai d'Orsay med stort missnöje och största överraskning del av. Och vad man förspörjer i Quai d'Orsay, känner man i Rue Cadet! Men vilken var åter orsaken? Belgiens konung är alltför förbunden med sitt folk för att längre kunna tillråda sitt land ett förbund med det sovjetpaktengagerade Frankrike.

Alltså åter den fördömda sovjetpakten! Den såg 1933 så vacker ut och lösgjorde så många förhoppningar! Och nu ...! Dessutom är det en pakt, angående vilken man ej vet, om ej i morgon en helt annan vind blåser i Ryssland. Är det då förvånande, att i frimureriets höggrader det ordet nu allt oftare uttalas: *Till djävulen med Sovjets! Ja, till djävulen med Sovjets, men ... Woroschiloff!*

Barcelona – Litwinows sista chans?

I Downingstreet var man mycket uppbragt över de oförskämda fordringar, som Litwinows företrädare i London, herr M a i s k i ställde till den kommission, som har att vaka över upprätthållandet av icke-inblandnings-fördraget rörande spanska inbördeskriget. Dess president, lord P l y m o u t h, var i sitt svar till Maiski "ovanligt kall" och avvisade den fräcka fordran å en ödesdiger blockad mot Portugal, som uppgavs understödja general Franco.

Madrid skall snart falla. *Sedan gäller det Barcelona.* Vad skall herr T h o r e z göra? Vill han då på Litwinows uppdrag sätta *allt på ett kort,* i all offentlighet överskrida gränsen och utan att fråga efter någon som helst beslöjelse kasta sina röda bataljoner till fronten? Påfallande många av hans folk driva i dag omkring i gränsområdet. Heltvisst *kan* Thorez göra det! *Men skall Gamelins näve då icke träffa honom i nacken?*

(Forts. i nästa nummer.)

Kampen mot judendomen

Det franska informationsbladet "Centre de Documentation et de Propagande" (20.1.37) fastslår, att kampen mot judarna i världen blir allt häftigare. Så har det judiska organet "Medina Ivrith" nyligen förbjudits i Tjeckoslovakiet. I Palestina uppflammar kampen mot judarna på nytt med stor häftighet. I Spanska Marocko ha tvenne rabbiner skjutits. Från Polen ingå ständiga meddelanden om fientliga manifestationer mot judarna. Den italienska fascistiska pressen angriper häftigt judarna. I Rumänien har det judiska problemet behandlats i parlamentet och den antijudiska aktionen tager där allt större omfattning.

I ett följande nummer (5.2.37) berättar det citerade informationsbladet, att häftiga demonstrationer mot judarna ägt rum framför Warschaus rådhus. Den antijudiska rörelsen i Polen gör sig allt starkare gällande, varvid judarna anklagas för att vara kommunismens agenter. I Rumänien har 4 000 judar fråntagits sin rumänska nationalitet. I Tjeckoslovakiet framträder under Joseph Hamsiks ledning en ny antijudisk rörelse, lydande namnet "De kristliga böndernas och arbetarnas nationella parti".

Sanningen är tydligen över hela linjen på marsch.

*

Förbjuden röd bondeorganisation i Polen

De polska myndigheterna ha — enligt "Pommereller Tageblatt" — upplöst och förbjudit en kommunistisk bondeorganisation på grund av statsfientlig verksamhet. Genom anslag å husväggarna i Warschau gjordes befolkningen uppmärksam på, att detta s. k. bondeparti, vilket sedan lång tid ledes av kommunistiska partiet, förberedde en omstörtning av den bestående ordningen i Polen i kommunistiska partiets sinne. Befolkningen varnas för att tillhöra detta parti eller på något sätt engagera sig därmed.

Medan de ansvariga i andra länder flerstädes synas bemöda sig att vilja skydda folk och nationalhelgedomar, söker man förgäves efter någon motsvarande tendens hos de styrande i Sverige.

Kommunism — frimureri — judendom

Det gäller i denna tid, då folken för sin självbevarelse tvingas samman i försvar mot den kommunistiska faran, att beakta — skriver "La Vita Italiana" — att bolsjevismen ej är något socialt problem, vilket tillfälligt framgått ur vissa bestämda förhållanden i Ryssland, utan att den redan under en annan form ägt bestånd i alla den gamla världens "liberala" och "demokratiska" stater. Den bolsjevikiska ideologien har icke framgått ur de berömda rysk-judiska sammankomsterna utan har en stor likhet med rationalismen av 1770. Marxismen försvarar icke "folket", den är tvärtom folkets största fiende. Ordet "proletariat" stammar från marxismen.

Den citerade italienska tidskriften konstaterar vidare i sitt decembernummer 1936, att kommunism, frimureri och judendomen alltid eller åtminstone delvis handla i samförstånd. Den bolsjevikiska revolutionen framgick ur den judiska anden. Även i dag, efter 20 år, då ryska folket skulle kunnat återhämta sig, utgöres ledningen av judar. I sin propaganda för världsherraväldets erövring har kommunismen antagit alla egenskaperna av en messiansk religion, vilken har människornas intellekt, tankar och ande att tacka för sin uppkomst. Denna dess karaktär utgör den största fara, ty den sataniska uppfattning som förnekar en social moralisk grundtanke driver människan till "andlig förtvivlan".

Påvisandet inför folken av det faktiska sambandet kommunism-frimureri-judendom är ett av den nutida upplysningens förnämsta syftemål.

»Kristus och Mohammed!»

Medan telegram från Jerusalem förmäla om allvarliga meningsskiljaktigheter och oroligheter mellan å ena sidan de revisionistiska zionisterna och å den andra de socialistpartiet tillhörande judiska arbetarna i Palestina, ingår underrättelsen, att en ny mäktig arabisk aktion inletts mot judeimmigrationen. Araberna anordna protestdemonstrationer, som få allt större omfattning, och kräva genom sina advokater frigivande av de politiska fångar, som efter senaste tidens attentat satts i fängelse.

En gemensam front etableras mellan mohammedaner och kristna i striden mot det hotande nya judeväldet i Palestina. Ett gemensamt förbund har bildats under devisen "Kristus och Mohammed", i vilket såväl mohammedanska som kristna medlemmar upptagas. Detta förbund av kristna och mohammedaner skall ha till uppgift att bekämpa judendomens utbredning och den zionistiska politiken.

Det nya judiska besittningstagandet av Palestina blev tydligen besvärligare än vad Zions Vise och Albions regering tänkt sig.

*

Krigspropagandister i Frankrike

Den franska tidningen "Libre Parole" (21.1.37) återger namnen å några av de män inom Frankrikes press, vilka främst diktera den offentliga opinion som söker framskapa internationella förvecklingar och krig. Här några av de mest kända tidningarnas "franska" dirigenter:

Echo de Paris: direktör: S i m o n d; redaktör: H i r s c h, kallad Nutin. *Ordre:* förvaltningschef: J. E b s t e i n. *Ami de Peuple:* direktör: G e o r g R o t h s c h i l d, kallad M a n d e l; förvaltare: M i c h e l s o h n. *Humanité:* fransk tidning, tillhörande trion: S t a l i n e—K a g a n o v i t c h—L i t w i n o w. *Oevre:* finansierad av bankiren B a u e r. *Populaire:* chefredaktör: R o s e n f e l d.

Alla judar med undantag av Staline, judinnan Rose Kaganovitchs gemål! Det är alltså ganska tydligt vem som vill och förbereder kriget å fransk sida.

Judarna och brottsligheten

Vi återgiva här nedan några utdrag ur en på sin tid av den tyske polischefen D a l u e g e i en inför utlandspressen lämnad redogörelse angående den judiska brottsligheten i det förutvarande Tyskland:

Sedan den yrkesmässiga förbrytarvärlden tack vare den nationalsocialistiska ordningen kan betecknas såsom krossad, vända vi vår uppmärksamhet till de *samhällsvådliga yrkesbedragarna,* vilka tillfoga vår nationalekonomi lika stor skada som någonsin den yrkesförbrytarvärld, som vi satte stopp för. Jag tänker härvid på de otaliga "mindre fall", där en slipad bedragare begagnar sig av den oerfarne folkbroderns "saliga" förtroende till att lura av honom hans sista sparslant och därigenom driva honom till förtvivlan. Jag tänker vidare framför allt på *snuskiga affärsmetoder inom affärslivet,* varigenom yrkesbedragarna åsamka nationalekonomien miljonförluster samtidigt de tyvärr alltför ofta med stor skicklighet förstå att slinka igenom luckorna i strafflagen. Hit hör även skojet med s. k. "Stossgeschäfte" (korta affärer) samt svindlerierna inom garanti-, låne- och försäkringsbranscherna samt liknande.

Om det också lyckats att nedbringa antalet bedrägerifall i Berlin under 1934 från 31 000 till 18 000 uppgick likväl 1935 den av bedrägerierna förorsakade skadan till ett belopp å över 112 och en halv miljoner riksmark. *Största delen av dessa bedrägerier begås fortfarande av judar.* I 22 "stossfirmor", med vilka polispresidiets bedrägerirotel i Berlin ingående sysselsatt sig, konstaterades, att 20 judar voro delaktiga.

Ju mer man sysselsätter sig med de s. k. yrkesbedragarna, desto mer visar det sig, att judarna äro starkt representerade inom denna grupp. Med förkärlek väljer juden sådana verksamhetsfält, där han utan att riskera mycket kan hålla sig i bakgrunden och göra grova förtjänster. *Judarnas huvuddomän är här handeln med narkotiska gifter.* Såsom bevis kunna tjäna en del siffror, vilka sammanställts av kortsystemet hos huvudcentralen för bekämpande av den olagliga handeln med narkotika. Vi ha fastslagit, *att under 1931 av 272 gifthandlare i världen 69 voro judar, alltså 25 på hundra.* 1932 var proportionen 294 till 73 = 25 procent. 1933 steg judarnas delaktighet till 30 procent. Beträffande brotten mot giftstadgan i Tyskland är att märka, att judarna i proportion till den tyska befolkningen uppvisa en förbluffande hög siffra illegala giftblandare. *Under 1930 voro i Tyskland i 210 rusgiftsfall 42 judar = 24 % inblandade.* Judarnas delaktighet utgjorde 1931 9 %, 1932 12 %, 1933 14 % och 1934 17 %. Om man tager i betraktande, att judarna enligt statistiska huvudkontorets senaste uppgifter endast utgöra 0,76 % av befolkningen i Tyskland, framstår judarnas skadegörelse mot den tyska folkhälsan i blixtbelysning.

På liknande sätt förhåller det sig med de i rusgiftsfallen inblandade *judiska läkarna.* 1931 voro de judiska läkarna å detta område delaktiga med 16 %. 1932 utgjorde de 27 %, 1933 14 %, 1934 17 %, 1935 (första halvåret) 29 %. Med den judiska procentsatsen av 0,76 i proportion till hela den tyska folkmängden som måttstock, bevisa dessa siffror hur berättigade de tyska åtgärderna mot judarna äro. Det är helt enkelt en fråga om självförsvar. Om man tager fasta på, att den judiske läkaren missbrukar sin befogenhet till att utan några som helst hänsyn till folkhälsan berika sig med tillhjälp av rusgiftshandeln, behövas i själva verket inga vidare bevis för den tyska ståndpunktens berättigande.

Falskspeleri och otillåtet hasardspel tillhöra judarnas förnämsta verksamhetsområden. Jag behöver blott nämna namnet I s i d o r W e i s s, juden som en gång utövade polismakten i Berlin, för att erinra om vilken uppmuntran den judiska rasen kunde glädja sig åt i fråga om det förbjudna hasardspelet. (Isidor Weiss tillhörde själv en hemlig spelklubb, där det förbjudna hasardspelet nattetid bedrevs. De anmälningar som ingåvos av vederbörande tillsyningsmän mot klubben i fråga lät Isidor Weiss helt enkelt försvinna. Under den nationella omvälvningen satte han sig i säkerhet i Kina. Red. anm.). Av lätt insedda skäl finnas vid Centralen för hasardspelets bekämpande endast sifferuppgifter från och med 1933 tillgängliga. Men även denna statistik säger tillräckligt. *1933 blevo i 94 fall av falskspeleri och hasardspel 57 judar, alltså 66,6 procent ertappade.* På grund av den nationalsocialistiska regeringens ingripande hava dessa siffror sjunkit något, men de äro ännu alltjämt beviskraftiga och tydliga nog. 1934 voro 42 6 procent av de med hasardspel och falskspeleri ertappade judar. Under första halvåret 1935 var procentsatsen 59.

Fickstöld-centralens siffror äro ännu mera belysande. Innan de stränga nationalsocialistiska åtgärderna mot vaneförbrytarvärlden kunde träda i kraft låg ficktjuveriet nästan uteslutande i judarnas händer. Under 1932 blevo i 411 hithörande stöldfall 193 judar ertappade, d. v. s. 47 procent. Härvid är att märka, att alla fall icke kommo under behandling och icke kunde behandlas, enär man på den tiden enligt order från högre ort vid lagens handhavande måste gå fram med största skonsamhet mot judarna. Under de följande åren gingo procenttalen något tillbaka, beroende på den genom nationalsocialistiska omvälvningen förorsakade nedgången av brottsligheten i sin helhet. Likväl har fastslagits, att av under 1935 intill 1 juli registrerade 67 fall av fickstöld 24 judar, således alltjämt 36 procent, varit de agerande.

Särskilt påfallande är den judiska andelen i sådana fall där det rör sig om *internationella tjuvband.* Här behärskar juden i stor utsträckning fältet. Under 1932 granskades i 163 fall de internationella ficktjuvarnas uppträdande, varvid det visade sig att 134 fall, d. v. s. 82 %, voro förövade av judar. 1933 var siffran 65 %, 1934 42 % och till juli 1935 65 %. Till följd av de genomgripande nationalsocialistiska åtgärderna blev marken i Tyskland dessa internationella judiska ficktjuvar för het. De tyska myndigheterna ha kunnat konstatera, att största delen förflyttat sig till grannländerna, till Polen, Tjeckoslovakiet, Frankrike, Belgien och Holland, vilka stater nu få dragas med denna landsplåga.

Dessa siffror, som med stor tydlighet visa den fara, som på alla håll hotar från den judiska förbrytarvärlden, kunna — betonade generallöjtnant Daluege slutligen — när som helst officiellt bestyrkas genom hos vederbörande myndighet städse tillgängliga handlingar. Det är siffror som ingen kan förneka, siffror som för de sakkunnigas räkning sammanförts i en av denna myndighet utgiven skrift.

Om man besinnar, att det enligt de nyare statistiska uppgifterna kommer 7,6 judar på 1000 tyskar och att juden i många förbrytarfack står i spetsen med en fjärdedel av alla bestraffade fall, i enskilda fall t. o. m. med 80 procent, kan man förstå, att fordran på ovillkorlig rättssäkerhet inom alla områden av det offentliga livet är anledningen till vårt tillvägagångssätt.

Vilddjuret rasar!

Under rubriken "Den judisk-bolsjevikiska vågen begraver redan sina egna anhängare" brännmärker "Alcasar", Toledo, den i Spanien härjande judisk-bolsjevikiska förstörelseviljan: "Den bolsjevikiska förintelselustan inskränker sig ej längre till nationalisternas anhängare, utan rödmordet riktar sig redan även mot de katalanska separatisterna o. s. v. tills de judiska satanisterna från Asien ensamma och allena bli kvar. Alla andra folk skola falla offer för den judiske Moloch. Må envar i de av bolsjevikerna besatta områdena av Spanien snart inse vem som är hans verklige behärskare!"

Ja, må folken i alla länder vakna inför den bolsjevikiska faran och innan det är för sent röja upp den asiatiska satanismens pesthärd: judendomen—frimureriet—marxismen!

Aktuell Litteratur

Judarna i Sverige	Kr. 0: 50
Zionsprotokollen	„ 1: —
Nya Upptäckter om Zionsprotokollen	„ 0: 50
Kristendomen — den urariska religionen	„ 0: 50
Kristus var ej jude	„ 0: 25
Frimureriets avslöjande. Av General E. Ludendorff. 2 del., vard. à	„ 2: —
Den judiska framgångens gåta. Av Roderich-Stoltheim	„ 1: —
Den statsfientliga judiska läran. Av Th. Fritsch	„ 0: 25

Ovanstående böcker erhållas på beställning direkt från tidningen mot insändande av beloppet antingen i brev eller per postgiro 3643 under adress: NATIONEN, Box 1145, Stockholm 16.

Prenumerera på Nationen!

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145.
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —
LÖSNUMMER 30 ÖRE.

MÅNDAGEN DEN 1 MARS 1937

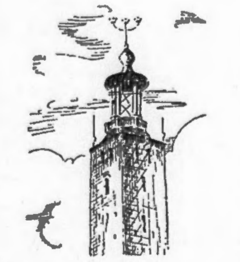

Vida Världen

Sovjetryska frimureriets Stormästare

Världssamvetet har åter med ett visst eftertryck reagerat. Denna gång mot dagens härskare i Röda paradiset, som gjort sig skyldiga till den svåraste förbrytelse mot humanitetens lag genom att dödsdöma en ny krets av Lenins närmaste medarbetare och vänner, hufvudsakligen tillhörandet det "utvalda" folket.

Medan senaste "trotskistprocessen" pågick i Moskva hördes förtvivlade ångestskrin i Världspressen. Och även i parlamenten förnams oron. I det svenska kun-

de man höra Kilbomskommunisten Spångberg kräva en officiell svensk varning till Stalin för hans upprörande terror, vartill Bonniers Nyheter frenetiskt applåderade. Så länge det i Davidsstjärnans land blott rörde sig om flera eller färre miljoner utan rannsakan och dom skäktade ryska arier, var det tyst i Världspressen, i parlamenten och kyrkorna, så länge teg Världssamvetet inför terrorn i Proletariatets fosterland. Men nu gällde det en samling utvalda representanter för "Gudsfolket", själva den del därav som utfört den blodröda lysande revolutionsbragden i zarernas land.

Mystiken kring de nu ständigt återkommande "trotskistprocesserna" skingras alltmer. Det stod klart, att de 17 anklagade vid senaste processen gjort sig skyldiga till sabotagedåd och konspirationer mot den härskande regimen under Stalin i syfte att röja denna ur vägen och åter bringa de sina i besittning av högsta myndigheten i Ryssland. Allmänne åklagaren fordrade också dödsstraff för samtliga anklagade och vände sig med alldeles särskild skärpa mot den förut så lysande och uppburne Världskommunisten, förre Kominternledaren juden Karl Radek-Sobelsohn, tills helt nyligen huvudredaktör för "Iswestija".

Det väckte därför allmän förvåning, när Radek-Sobelsohn jämte tre andra av de anklagade, däribland förutv. Londonambassadören Sokolnikow, endast ådömdes ett flerårigt fängelsestraff, medan de övriga dömdes till döden. Efter allt vad åklagaren under processförhandlingarna förebrått Radek-Sobelsohn betraktades hans friande från dödsstraffet allmänt som uteslutet. Enligt domutslaget hade han visserligen tillhört "andra Trotskigruppen" men ej kunnat överbevisas om att själv ha deltagit i sabotage- eller terrorhandlingar. Det spontana bifall från auditoriet som annars brukar hälsa domar över "fosterlandets fiender och förrädare" uteblev denna gång karaktäristiskt nog i rättssalen.

Men det fanns en förklaring till Moskvadomstolens i avgörandet visade mildhet mot Radek-Sobelsohn. Denne var nämligen en högst lysande Broder av Världsfrimureriet. Han var ledare av det med utlandets och framför allt Frankrikes frimureri intimt förbundna sovjetryska frimureriet. Enligt "Völkischer Beobachter" (2.2.37) var det detta världsfrimureri som räddade honom från en eljest säker dödsdom. Världsfrimureriets högsta instanser hade gjort upprepade framställningar hos Stalin med krav på hans skonande från dödsstraffet. Förövrigt hade den förtänksamme Radek-Sobelsohn under ett tidigare skede förstått att på lämpliga händer i utlandet placera vissa betydelsefulla, för Stalin och hans medhjälpare komprometterande dokument, vilka i händelse av en dödsdom ögonblickligen komme att utlämnas till offentligheten. Stalin gav vika.

Radek-Sobelsohn hade spelat och spelade alltjämt sin världsrevolutionära roll såsom särskilt befullmäktigat ombud för Världsfrimureriet. Det var i denna sin egenskap han på Lenins tid förestod ledningen av Komintern och bl. a. ledde det kommunistiska spartakistupproret i Tyskland 1918—1919. Vid spartakistförbundens riksutskotts sammanträde i Berlin 29 december 1918 höll han det stora hälsningstalet å Sovjet-Unionens vägnar. Redan 14 december hade han igångsatt det omfattande upproret i Tyskland. Borgarkriget med alla dessa fasor lössläpptes, strejk avlöste strejk, det ena upproret följde det andra. Den 10 januari 1919 infördes rådsrepublik i Bremen, och terrorn rasade vidare över Leipzig, Düsseldorf, Essen och Halle. I slutet av januari iscensattes väpnat uppror i Hamburg och Braunschweig, den 7 mars arrangerades ett spartakistiskt gatuslag å Berlins Alexanderplatz med 1000 i döda och sårade. Etc.

Att Världsfrimureriet ej ville låta dödsdöma en om humaniteten i så sällsport grad förtjänt man av Salomos egen stam som Karl Radek-Sobelsohn, är förståeligt. I sin egenskap av frimureriets Stormästare i Sovjet-Ryssland hade han en stor del av förtjänsten om rysk-franska paktens tillkomst. Av anklagelsematerialet från sista Moskva-processen framgår även tydligt det bestående intima sambandet mellan Sovjet-Rysslands och Frankrikes frimurare, konstaterar Moskvakorrespondenten till "Deutsche Rundschau in Polen". Radek-Sobelsohn var Mästare av Stolen i sovjet-frimurarlogen "Nordens stjärna", till vilken hörde ett antal ledande sovjetryska diplomater samt tvenne medlemmar av kommunistiska partiets centralutskott.

Genom logen "Nordens stjärna" hade de intima förbindelserna knutits med utländska frimurarkretsar, särskilt de franska. (Jämför F. Hasselbachers artikelserie i denna tidning!) Genom dessa relationer med de franska frimurarna banades vägen för vänskapliga förbindelser mellan Frankrike och Sovjet-Unionen. Stalins inskridande mot Radek-Sobelsohn i egenskap av "trotskist" och mot den av honom ledda frimurarlogen hade föranletts av, att vederbörande överbevisats om att med hjälp av andra frimurarloger i utlandet ha upprätthållit ständiga förbindelser med Trotski. Under processen undveks dock i möjligaste mån att röja själva trådarna till de franska frimurarkretsarna för att ej onödigtvis skada relationerna mellan regeringarna i Paris och Moskva.

Knappast ha domarna hunnit falla över de anklagade i senaste "trotskistprocess" förrän förberedelserna till en ny sådan äro i full gång. Hundratals nya "trotskister" ha — meddelas det från Moskva — redan av GPU tagits i häkte, däribland den nyss allsmäktige G. P. U.-chefen Jagoda, Rakowskij, Ljubinow, Bucharin, Trotskijs yngre son Sedov-Bronstein o. a. Det talas även om att utrikeskommissarien Litwinow-Finkelsteins hustru, som stått i intima förbindelser med "trotskisterna" Radek-Sobelsohn och Sokolnikow, skulle häktas.

Att döma av utlåtandena i Världspressen måste det vara något alldeles på tok i Sovjetparadiset. I verkligheten tycks det förhålla sig så: att *Ryssen* där allt skarpare träder i frontställning mot *Juden*. Lenins *judiska* garde likvideras! Exponenten för det ryska inflytandet är röda arméns generalissimus, general Woroschiloff, som redan för något år sedan uppställt kravet: "Trotskisterna (= judarna) måste dö!" Judeväldet i Ryssland skall likvideras!

Man förstår, att Juda i dag med oro skådar mot sitt Röda paradis och att det åter funnit för gott att mobilisera sitt — Världssamvete.

*

Det raserade Versailles

Med Germanias slående i bojor i Versailles' fängelse trodde sig "egendomsfolket" ha gjort sig kvitt sin farligaste

fiende i kampen om herraväldet i världen. Men beräkningarna slogo fel. Trots fängelset försetts med alla tiders murar, lyckades det den fjättrade att åter resa sig och bryta fängelsemuren.

På fyraårsdagen av nationalsocialisternas makttillträde förklarade Adolf Hitler inför den församlade tyska riksdagen också den del av Versaillesfördraget, som berövat tyska folket dess likställdhet med övriga nationer, likviderad. Han återkallade högtidligt Tysklands underskrift å fördraget i vad avser skulden till världskriget.

Germanias återuppståndelse har försatt "världshärskaren" i en stämning av raseri och skräck, och han uppbjuder nu sina yttersta krafter för att på nytt samla jordens folk till en förgörelseaktion, som för alltid skall utplåna Germania från de levandes krets. Men detta ställer sig i dag ej så lätt. Folken ha börjat att vakna.

*

Den »Heliga» Skrift

Redan som barn fingo vi lära oss att framför allt annat i denna värld helga Ordet i "Den heliga Skrift", inklusive den del därav som handlar om judarnas moraliskt vederstyggliga historiska föregåenden, det s. k. "gamla" testamentet. Och i än högre grad måste i dag det uppväxande släktet fördjupa sig i "Gudsfolkets" "heliga" historia.

De svenska barnens sunda instinkt reagerar mot den ande som möter dem i detta "gamla" testamente och som så bjärt konrasterar mot vad Kristus förkunnade. Det

oförvillade barnasinnet kunde ej fatta heligheten hos denna ande, som så ohyggligt avspeglade sig i det i syndens och brottets dy vadande Judafolket. Men det tillkom naturligtvis icke barnen att mästra sina lärare — de ha blott att tro!

Men de som ha vården om släktets fostran — äro de blinda? Eller vilja de intet se?

*

Judiska religionen — Judeproblemets kärna

Ledaren av Rumäniens kristligt-nationella parti, professor A. C. Cuza, höll nyligen ett uppmärksammat anförande inför rumänska senaten, varvid han berörde judefrågan.

Judendomen stödjer sig — framhöll talaren — på de judiska profeternas förkunnade åsikt, att en överenskommelse bestode mellan dem och deras gud Jehova, enligt vilken de äro det utvalda folket samt kallade att utbreda Jehovas tro över hela jorden. *Talmud* är blott en fortsatt utveckling av lärorna i *Thora*, där det heter: "Tob sebe Goim harog" = "Mörda de bästa bland de kristna!" Vi ha här alltså att göra med en religion som i sig innesluter grundsatsen för alla andra folks förstörelse.

Judendomens tendens i Rumänien ginge i riktning att tillägna sig den rumänska nationens jord. Sedan lång tid arbeta judarna — förklarade prof. Cuza vidare — verksamt på vår förstörelse. Det första medlet är härvid *alkoholen*, det andra medlet är *korruptionen* och det tredje *förstörande av den nationella rumänska medelklassen*. Dessutom organisera judarna alla slags bedrägerier och rovtåg. Vid senaste förskingringarna vid järnvägarna voro av 52 skyldiga 40 judar. Sambandet mellan judendom och kommunism vore numera fullt bevisad. Av 1100 under åren 1922—1926 för kommunistisk verksamhet dömda personer i Rumänien voro 930 judar.

Professor Cuzas anförande utmynnade i ett krav på judefrågans lösning genom judarnas avlägsnande.

*

Bolsjevik-Spaniens sak — alla frimurares sak!

Den kände franske frimurarbrodern Perrin berörde nyligen i ett offentligt uttalande förhållandet mellan frimureriet och den demokratiska samhällsordningen. "Libre Parole" relaterar några anmärkningsvärda ställen i anförandet, vilka tala sitt tydliga språk, även om den frimureriska formuleringskonsten också här förvillande uppenbarar sig.

Det må vara överflödigt att påpeka — framhöll Perrin —, att frimureriet icke föreskriver någon demokratisk regering dess handlingssätt. Men ingen kan förneka, att mellan det frimureriska arbetets allmänna orientering och de regeringar, som förbliva folkets uppdrag trogna (!), en frappant överensstämmelse är rådande. Talaren yttrade vidare: "Alla frimurare ha plikten att göra det omöjliga för att förhindra den spanska republikens störtande".

Så nu veta frimurarna i alla länder, också i IX. Provinsen Sverige, att det är deras heliga plikt att till det yttersta slå vakt kring den Moskva-ledda röda bolsjevikregimen i Spanien!

*

Judarna söka skydd i den »kristna» hamnen

Det judiska folket har det bekymmersamt i dessa dagar. Människorna ha via Moskva börjat närmare lära känna dess "helige" gud Jave-Sebaot-El-Schaddai-Satan, och hebréerna söka nu skydd mot den annalkande stormbyn i den "kristna" hamnen. Så meddelas för dagen från Rumänien om en gjord gemensam framställning från 200 i Bukarest bosatta judar om upptagande i ortodoxa kyrkan. De voro beredda att överge sin mosaiska bekännelse och antaga den grekisk-ortodoxa tron.

Meddelandet om de 200 judarnas avsikt att växla tro — liksom man byter ett klädesplagg vid väderombyte — väckte stor uppståndelse i rumänska nationella kretsar. "Porunca Vrenii" frågar, om verkligen ingen ser vad som ligger bakom kameleonten Judas nya erbjudande. Det blåser — skriver bladet — dålig vind för judarna och därför övergå de i massor till kristendomen. Sedan de rövat jorden, städerna och all egendomen, vilja de nu även lägga handen vid kyrkan, så att slaveriet må bliva fullkomligt.

Tendensen till taktisk "trosomvändelse" förmärkes litet varstans och avser både rent defensiva och offensiva syften. Det gäller här för icke-juden att vara på vakt och ej låta dupera sig! Erfarenheten visar, att dylika "omvändelser" allenast äro ett sken. Själva gyckla judarna blodigt över de "själlösa gojims" enfaldiga tro, att vattnet som sådant äger förmåga att omskapa människans inre.

Vore det ej på tiden att vi upphörde med att blott tro "i enfald"?

Brödraskapet i Salomo

Inom Salomotemplets väggar försvinna alla skiljaktigheter i yttre ställning och åsikter — där äro alla "fria" Bröder, förenade i det heliga Samfundet om ock framför allt i sydländska tempel stormiga batalјer kunna uppstå rörande frågor om taktik och silverslantar. Den schweiziska tidningen "L'Action Nationale" framhåller det märkliga uti att frimurarorganet "Revue" med anledning av Landslogens av Skottland nyligen firade tvåhundraårsjubileum med så stor begeistring kunnat omfatta hertigens av York utnämning till stormästare.

Från alla länder kommo — hette det i "Revues" skildring — deputationer, däribland också en schweizisk delegation, vilka mottogos med stor sympati. "Action Nationale" finner det egendomligt, att ett "radikal-demokratiskt" blad i royalistisk iver binder kransar åt hertigen av York (Englands nuvarande konung), "stormästare" genom "frimurarnåden". Ja, förvisso kan det synas så, men i verkligheten är det knappast att förundra sig över. De skenbara motsatserna Bröderna emellan i yttervärlden — dessa må tillhöra "övre" eller "undre" brödraskapen — försvinna totalt, när man mötes i brödralaget inför Salomo.

*

Revolutionens »heliga» likvideras!

Den revolutionära utvecklingen i Röda Paradiset har nått det stadium, där Bödeln likviderar sina egna heliga, vilka till-

sammans med Lenin en gång utförde det stora frälsningsdådet genom miljoner ryska ariers skäktande å Judas slaktbänk. Tiden skulle med andra ord vara kommen för själva bödlarnas likvidering.

Den ena processen mot "trotskister" = leninister = judar avlöser den andra. Den ena samlingen nyss så lysande Världsrevolutionärer expedieras efter den andra. Den ena masshäktningen av konspirerande "trotskister" följer på den andra. Sist berättas om omfattande häktningar i själva juderepubliken Birobidjan i Fjärran Östern, där ledaren Liederberg och hans närmaste medarbetare Hubermann och Kattel jämte en mängd andra judar omhändertagits av G. P. U.

Ryssland synes knappast längre vara något förlovat land för Israels barn.

*

Kvinnans »likställdhet» i Paradiset

Den franske fackföreningskämpen Legay, som vistats en tid i Sovjet-Ryssland, hade efter sin hemkomst för avsikt att inför arbetskamraterna skildra intrycken från sin vistelse i Röda paradiset, men hindrades därifrån av kommunisternas hotelser. Trots detta offentliggjorde han ett uttalande, varur "Action Nationale" (9.1.37) bringar några utdrag.

Kvinnan i Ryssland arbetar på varje område — säger Legay —. Det finns arbeterskor i gruvorna, i gatuarbetena, i byggena, vid järnvägarna, ja, t. o. m. i slakterierna. På en framställd fråga erhöll han svaret, att kvinnan i Ryssland var "likställd" med mannen.

Syftet med judarnas propagerade "kvinnorörelse" för "likställdhet" med mannen framstår allt tydligare. Gojim-kvinnan skall dragas bort från sin naturenliga uppgift i hemmet för att i likhet med gojim-mannen göras till Judas slavdjur.

LÖSNUMMERPRIS i Sverige: 30 öre
i Finland: 4 mark
i Danmark o. Norge: 30 öre

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 4 (297) TORSDAGEN DEN 1 APRIL 1937 ÅRG. 13

Svensk utrikespolitik

efter svenska linjer!

Officiellt regeras Sverige i likhet med övriga "demokratiska" länder av f o l k e t. Men i verkligheten är detta "folkstyre" blott en skylande förklädnad för en främmande usurpators hemliga maktutövning. Inåt som utåt representerar den imperialistiska världsjudendomen i flertalet nutida stater den reela makten, för vars utövande den betjänar sig av ett system av internationella politiska organisationer, överstatliga maktorgan, vilka påtvinga statsledningarna sin vilja.

Inom "demokratien" av Judas nåde är det alltså ej omvårdnaden om det egna landet och folket som utgör ledstjärnan för den officiella regeringsmakten. Även om en statsman är besjälad av dylikt uppsåt, tillåter honom ej den realpolitiska verkligheten att fullfölja detsamma. Den främmande maktusurpatorn — Juden — föredrager att intill stunden för den totala maktens gripande regera under beslöjade former, på det att icke de regerade i förtid må varsebli honom och genomskåda hans värv. Först i det ögonblick, då han når den totala makten, placerar han sig själv synlig i högsätet. Med blodig terror utrotar han då alla, som kunna befaras hota hans uppnådda suveräna ställning.

Efter en flertusenårig strävan för världsherraväldets erövring genom lögn, list och mord stod Juda i tjugonde seklet invid målet för sina drömmar. Världskriget hade definitivt jämnat vägen — och världsrevolutionen skulle fullborda verket och utplåna alla "nationella", ickejudiska folk och stater samt i den skövlade världens ställe sätta det judiska världssjälvhärskardömet. Det gällde den väldiga kampens avslutning, det svåraste och mest riskfyllda skedet, då Juden över hela linjen öppet skulle gripa makten och för "evig tid" grundfästa sitt världsrike. I överrumplingens tecken vann han slaget i Ryssland, men i den övriga världen är det ännu oavgjort. Enstaka folk, såsom t. ex. Italiens och Tysklands, lyckades dock ej blott tillbakavisa kommunismens angrepp utan bröto med hela det judiska systemet, restaurerande sina statsliv efter konstruktiva grundsatser.

Judendomen uppbådar nu alla folk, över vilka den utövar sitt härskarvälde, till ett korståg mot det nationalsocialistiska Tyskland, som på grund av sitt öppna ställningstagande i judefrågan i första hand skall straffas och tillintetgöras. Sedan åratal röra sig statsmännens och diplomaternas "freds"-konversationer kring problemet "Tysklands isolering" och det nutida Sverige skulle i aktionen förunnas den "ärofulla" rollen såsom "ledande" stat i Norden. Men Judas-rollen, som våra ansvariga ledare låna sig till, är en ärelös sådan — ett förräderi mot nationen. Den utrikespolitiska orientering med spets mot Hitlers Tyskland, som man över Stockholm nu är i färd med att påtvinga Norden, sker *emot* vårt folks och övriga nordiska folks sanna väl, uteslutande i judendomens intresse.

Denna i strid mot Sveriges lands och folks sanna intressen bedrivna utrikespolitiska aktivitet är från början till slut ett verk av den i hemlighet styrande judendomen och dess överstatliga politiska maktorgan, främst frimureriet och de marxistiska internationalerna, i intimaste samverkan med den judiska finansinternationalens härvarande agenturer, finanshusen Wallenberg, Bonnier och Wenner-Gren. Vårt folk har av det judiska upplysningsväsendet helt förts bakom ljuset och förledes genom overkliga framställningar av fakta att nu ge sin sanktion åt en politik, ledande till dess egen undergång.

Hitler, för vilkens störtande Juda uppbådar folken, är icke — såsom lögnens talesmän förkunna — mänsklighetens fiende, utan tvärtom dess räddare — mannen som i vår tid hade kraften och modet att i sanningstecknet träda i spetsen för det stora befrielseverket, vilket gäller hela mänsklighetens räddning från undergång i judisk satanism. Juda söker i dag locka svenskarna till en "ärofull" Judas-roll mot Hitlers Tyskland — för att i morgon placera oss själva jämte övriga i enfald troende å sin slaktbänk.

Sveriges öde sammanhänger med Tysklands. Det är då brottsligt och huvudlöst att vilja förleda vårt folk till att utrikespolitiskt följa linjer, som stå i strid mot dess eget väl, och att förbinda sig med dem, som eftersträva dess undergång. Ett förräderi mot det egna folket och den egna rasen, ja mot hela mänskligheten — ett förräderi, som fruktansvärt skulle hämna sig.

S v e n s k u t r i k e s p o l i t i k s k a l l f ö l j a s v e n s k a l i n j e r!

Sverige — Norden

drives i Sovjets armar!

Judiskt—frimureriskt—marxistiska planer

I judendomens i närvarande tid bedrivna planer å arierfolkens förgörelse och det judiska världsherraväldets upprättande spelar Sverige rollen såsom "ledare"-stat i Norden. Denna vår förment "ärofulla" roll har under senaste årtiondet i skillda handlingar omvittnats, såsom vid introducerandet av världsrevolutionsstaten Sovjet-Rysslands representant, juden Litwinow-Finkelstein i Nationernas förbund, vilket skedde under utrikesminister Sandlers presidium, samt vid vårt pionära engagemang för "Lejonet av Juda" i Abessinien i det av världsjudendomen och dess frimureri inledda, ehuru misslyckade första "antifascistiska" härtåget.

I vår artikel "Alljudas spel om Nordens folk", införd i Nationens marsnummer, berördes den av världsjudendomen i dessa dagar utvecklade aktiviteten för skapande av ett "nordiskt fredsblock" — vilken plan håller på att utvidgas till att gälla ett "demokratiernas och monarkiernas fredsblock" — under Sveriges nominella och Englands reella ledning och kontroll. När de förberedande utrikespolitiska konversationerna • Stockholm—Oslo—Helsingfors — Köpenhamn — Bryssel—Amsterdam i februari avslutats, reste utrikesminister Sandler i mitten av mars till London — för avgivande av redogörelse över konversationernas resultat samt för betydelsefulla underhandlingar med Engelska Imperiets statsmän å det gemensamma intresseplanet. Från London skulle färden fortsättas till Paris.

*

Före sin avresa från Stockholm bekräftade den svenske utrikesministern i en intervju till Reuters korrespondent, C. E. Marshall, att "den förestående resan helt var beroende av de besök han för en månad sedan haft anledning göra i Belgien, Holland och Danmark" (Aftonbladet 15. 3.37). Det för en svensk statsman enastående mottagande, som excellensen Sandler kunde glädja sig åt på sin "triumfresa" till Storbritannien, vittnar om det uppskattande och den stora betydelse, som man på den andra sidan kanalen tillägger hans och den svenska regeringens arbete för "freden" i Norden ävensom att detta arbete står i fullkomlig samklang med det engelsk-judiska imperiets synpunkter och intressen. Det betonades under förhandlingarna i London, att inga skiljaktiga meningar finnas mellan England och Sverige, vilket sistnämnda land härvid tydligen talat å det "nordiska statsblocks" vägnar, som man är i färd med att bilda.

Tysklands såväl som Frankrikes press underströk London-besökets politiska karaktär. "Völkischer Beobachter" sade sig i detsamma se ett uttryck för engelska regeringens bemödanden "att fördjupa sitt politiska och ekonomiska inflytande i Östersjöländerna", vilka strävanden hade ett visst omedelbart samband med Englands beslutade nya upprustningsprogram. V. B. ansåg som givet, att den svenska järnmalmen var en av de viktigaste punkterna i herr Sandlers och de engelska statsmännens förhandlingsprogram. På den andra sidan konstaterade de franska tidningarna, såsom t. ex. "Echo de Paris", att överläggningarna i London och Paris utgjorde ett tecken på "de skandinaviska staternas bestämda vilja att upprätthålla sin neutralitet i händelse av en konflikt mellan Tyskland och Sovjet-Unionen". "Oevre" betonade särskilt, att excellensen Sandlers utrikespolitiska resa skedde "i ett ögonblick då Finland och de baltiska staterna vända sig bort från Berlin och se mot Moskva". "Le Petit Journal" lämnade det med-

(Forts. å sid. 7.)

Den tyska rasidén

och världen

Av Dr. Walter Gross

Ledaren för Raspolitiska byrån (Rassenpolitisches Amt), Dr. Walter G r o s s, höll nyligen inför studerande utlänningar i Berlin ett anförande över den tyska raspolitikens principiella betydelse. Då frågan är av allmängiltig vikt och särskilt har aktuellt intresse för oss svenskar, återge vi här nedan Dr G:s uttalande in extenso.

Under de tre år, som det nya Tyskland stått inför världen, bemödande sig att klarlägga sitt förhållande till den och nödsakad att finna sig i hur världen bedömmer de tyska förhållandena, ha vi sett, att bland de många frågor vi tagit itu med de ras- och befolkningspolitiska problemen på andra sidan gränserna bli minst förstådda, ofta kritiserade och icke sällan felaktigt bedömda. Detta har icke väckt vår förvåning, eftersom man även i vårt land åren före övertagandet av makten hade föga förståelse för dessa frågors betydelse. Vi göra emellertid i dag den iakttagelsen, att man även på den andra sidan av våra gränser börjar komma till insikt om allvaret i de ras- och befolkningspolitiska uppgifterna och målen. Vi tro, att de erfarenheter, som Tyskland genom några års försprång kan samla å området, framdeles med största sannolikhet skola komma andra länder och regeringar till godo, vilka i sin tur skola stifta andra lagar, lämpade efter deras egna förhållanden, och vilka härvid skola kunna utnyttja mycket av det vi nu utan förebild måste utexperimentera.

Då jag säger, att dessa saker äro nya, stämmer detta ej alldeles beträffande en del av frågan, nämligen den s. k. kvantitativa befolkningspolitiken eller den del av de ras- och befolkningspolitiska frågorna och uppgifterna, som blott befattar sig med den numeriska ökningen eller den numeriska utvecklingen av folken inom deras statsgränser. Detta var förr, från befolkningsstatistisk synpunkt sett, en fråga, inordnad någonstans i nationalekonomien. På senaste tid har man emellertid kommit till klarhet därom, att utvecklingen av ett lands invånarantal i verkligheten ej är ett bihang till näringslivet eller nationalekonomien utan att detta i själva verket utgör grundvalen för all politik och allt politiskt skärskådande. *Om ett folk ökar eller minskar i antal, är bestämmande och avgörande för dess politiska, ekonomiska och kulturella utveckling under de kommande årtiondena.*

Insikten härom kommer numera tydligt till uttryck i enskilda staters energiska bemödanden att hejda sin fortskridande befolkningsminskning. Jag erinrar om det land, som på fackspråket många gånger kallats nativitetsnedgångens klassiska land, F r a n k r i k e. I Frankrike är frågan om den sjunkande nativitetssiffran och därmed faran för en minskning av befolkningen känd sedan åratal. Det har visserligen ännu ej kommit till någon minskning av invånarantalet, men det kan bli annorlunda, vilket med avseende å politisk värdesättning vore högst allvarligt, nämligen om stagnation och stillestånd i befolkningsökningen inträdde. Vad Frankrike under de senaste årtiondena med knapp nöd kunnat upprätthålla å detta område, det har varit ett oförändrat invånarantal. Fransmännen ha ända tills nu ansett detta i högsta grad farligt och betydelsefullt politiskt samt ha med rätta påpekat: om ett folk ej längre ökar i antal utan i bästa fall kan bevara sin befolkningsmängd oförändrad, medan andra folk under samma tidsperiod öka i antal, förskjutas styrkeförhållandena. Fransmännen äro sedan åratal av den åsikten, att det faktum, att

(Forts. å sid. 4.)

Sanningsaera

Endast i Sanningens tecken kan människan nå sin bestämmelse och den mänskliga samlevnaden på jorden gestalta sig i frihet och harmoni. Detta måste ha varit känt från begynnelsen, men förstås icke av vår "upplysta" tid, ej ens av dem som tagit själavården till sin livsuppgift. Det har åter och åter predikats, främst av Kristus, men mänskligheten föredrager att vandra Lögnens väg.

Frånvaron av Sanning är orsaken till missförhållandena i tiden, vilka avspegla sig i rådande oro, stridigheter och nöd samt hota med Kaos — övergångsstadiet till judendomens projekterade mammonistiska världsrike. En i Lögn-uppbyggd värld, i vilken den gudlösa materialismen härskar och envar söker exploatera envar, kan icke vara en hemvist för människor i frid och lycka. Lögn är oärlighet och bedrägeri mot medmänniskor, och ingen kan vara tillfredsställd med att bliva bedragen av sin nästa eller undgå att taga intryck därav.

Liksom kravet å ärlighet och rättskaffenhet gäller för samlevnaden människorna emellan, så måste ärlighet och rättskaffenhet krävas av dem som utöva ledningen, därest ett tillstånd av förtroende och harmoni skall kunna upprätthållas i samhälle och stat. En statsledning, byggande i Lögn, saknar det nödvändiga underlaget. Mot tidens stormar håller ej dess position. Den består blott så länge det lyckas att bevara Lögnaeran och förhindra Sanningens uppenbarande.

Ty människorna vilja ej med öppna ögon låta sig ledas av Lögnen. Därför presenterar sig denna alltid i Sanningens dräkt, utger sig för Frihetens, Rättens och Humanitetens riddare, Ljusets banérförare mot Mörkret — och fångar dymedels själarna i sina garn. Lögnen är det fruktansvärda vapen, med vilket Juden i årtusenden hållit mänskligheten i förbannelse, hindrande ett tillstånd på jorden enligt Gud Skaparens vilja. Med detta vapen våldförde han sig å människorna, förrödde folk och kulturer samt lade, följande sitt "gamla" testamentes bud, i förräderi världen under sin hemliga spira, förvandlande folkens furstar och styresmän till *sina* "skaffare" och tjänare.

Se blott på vårt eget land! Hur ofta höras här icke folkets ledare deklamera det gamla välklingande svenska ordet: "land skall med lag byggas". Deklarationer i hädelse! De vilka själva icke akta lagen i sin ledaremission utan rakt emot dennas klara bud tillåta folkets fiender att skövla den nationella helgedomen, att utarma och förslava medborgarna samt här ohejdat bedriva sitt sataniska förstörelsearbete — de sakna rätt att tala i svenska grundsatsers namn. Men de som en gång lade den konstitutionella grunden till Svea rike voro män av annat slag än Judas legofogdar från i dag — de voro även så förtänksamma att i grundlagen inrymma garantier mot urartning i Lögnens tecken, garantier vilka dock av de nutida styresmännen utan vidare satts ur funktion. Så stadgades i Regeringsformen, paragraf 16:

"Konungen bör rätt och sanning styrka och befordra, vrånghet och orätt hindra och förbjuda, ingen fördärva eller fördärva låta, till liv, ära, personlig frihet och välfärd, utan att han lagligen förvunnen och dömd är, och ingen avhända låta något gods, löst eller fast, utan rannsakning och dom, i den ordning, Sveriges lag och laga stadgar föreskriva".

Följes denna i Sveriges grundlag stadgade bestämmelse för den konungsliga myndighetens utövande i dag? *Nej!* Det är tvärtom Lögnen som sitter i högsätet i detta land, terroriserande Sanningen. Hela den nuvarande politiska ordningen är byggd i Lögn, är den judiska Lögnens efter grundsatsen "Söndra och härska!" genomförda sataniska system till folkets fördärv. Hela det offentliga upplysningsväsendet i Judas hand står i Lögnens tecken och fullföljer uppgiften att förvilla, att andligen förgifta, demoralisera, ruinera, avnationalisera, bolsjevisera och förgöra vårt folk. Allt i den judisk-sataniska världsimperialismens intresse!

Det i hemlighet regerande Juda vet, att dess spel är slut samma dag Sanningen går upp för Sveriges folk. Därför skyr det intet medel för att hindra Sanningens uppenbarande, på det att folket icke må vakna ur giftpsykosen och genomföra sin befrielse. Dock, en dag skall Lögnens välde brytas.

S a n n i n g s a e r a !

• Pressfronten •

Judas »nordiska front»

Efter åratals vidlyftiga förberedelser är judendomen nu i färd med att söka förverkliga sin "nordiska front", närmast avsedd att omfatta Sverige, Norge, Danmark och Finland — ett "neutralt" statsblock med vissa specialuppgifter i den planerade stora "demokratiska" slutuppgörelsen med de "fascistiska" staterna, främst Tyskland. Utrikesminister Sandler, som förunnats att bringa planen i verkställighet, uttalade sig efter sin hemkomst från "triumfresan" till London och Paris angående förehavandena. Han underströk härvid betydelsen av nordiskt samgående både i fråga om tryggandet av Nordens självbestämningsrätt, ekonomiska angelägenheter och gemensamma självförsörjning i en kritisk tid. Vi citera ur anförandet, som var infört i *Nya Dagligt Allehanda:*

Det skulle vara orätt att skyla över den rad nederlag folkförbundspolitiken lidit. Detta har ställt Sverige inför tre möjligheter: att desperat lämna N. F., att obekymrat gå vidare som om intet hänt eller att söka en revision av folkförbundspakt och folkförbundspolitik. Det är den tredje möjligheten vi valt. Men det vore felaktigt att tro, att den omständigheten att Sverige såsom medlem av folkförbundet är underkastat vissa frivilliga förpliktelser skulle utgöra något hinder för vad man kallar en "neutral" politik. Jag menar härmed: att inta en neutral ställning gentemot de kämpande maktintressena i världen. Vårt intresse av en sådan neutral hållning är i dag detsamma som tidigare, och våra folkförbundsförpliktelser hindra oss inte häruti. Sverige är inte ensamt om en sådan uppfattning. Den delas av de övriga skandinaviska länderna och efter den finska deklarationen av 1935 även av Finland.

Enligt officiellaste utsago skulle det alltså gälla en koalition av stater inom folkförbundets ram, vilken man tydligen ännu ej anser tiden inne att inför offentligheten till sin rätta valör definiera. Judendomens ledande organ i vårt land, Bonniers *Dagens Nyheter*, erkänner även i en ledande artikel, "Svensk utrikespolitik" (19. 3. 37), oklarheten i den officiella framställningen, som skulle motiveras av engelska och franska regeringarnas önskan "att denna oklarhet bibehålles så länge som möjligt". D. N. skriver:

England och Frankrike ha beträffande de exneutrala endast en önskan: att de skola hålla fast vid Nationernas förbund och fortsätta att lämna sin medverkan i denna organisations fredsbevarande arbete ... Inför det nuvarande krisartade läget i Europa intar Belgien en avvaktande hållning med ett starkt inslag av otålighet och har beslutat att följa en klar neutralitetspolitik utan att blanda sig i internationella konflikter och utan att erkänna någon förpliktelse att på något sätt biträda en angripen stat. Sverige, som det ligger nära till hands att ta som representant för de exneutrala staterna, intar också en avvaktande hållning, men den är av annat slag än Belgiens. Hos oss förmärkes ingen påfallande otålighet över att vi alltjämt äro bundna av internationella biståndsförpliktelser av de mest vittutseende slag, trots att Nationernas förbund förvandlats till oigenkännlighet sedan den dag de exneutrala staterna anslöto sig. Medan Belgien bekänt sig till en fullt klar och konsekvent neutralitetspolitik, pendlar alltjämt alla svenska uttalanden mellan neutralitet och trohet mot folkförbundet, alltså mellan oförenliga motsatser.

För England och Frankrike är det angeläget, att denna oklarhet bibehålles så länge som möjligt. För överskådlig tid räkna de med att ett krig, om det kommer, endast kan utbryta på ett sätt: genom ett tyskt angrepp i ena eller andra riktningen. Tyskland kommer då att av Nationernas förbund utpekas som angripare och paktens biståndsförpliktelser att aktualiseras för förbundets medlemmar. Även om Sverige inte kan mot sin vilja tvingas att delta i militära sanktioner, kvarstå de automatiska ekonomiska och finansiella sanktionerna och skyldigheten att lämna fri passage för förbundsmedlemmarnas styrkor. Men gränsen mellan ekonomiska och militära sanktioner kan lätt befinnas vara illusorisk, och främmande truppers fria genommarsch kan också i praktiken betyda, att krigszonen utsträckes till svenskt område. Detsamma gäller naturligtvis de övriga exneutrala staterna. För England och Frankrike — och Sovjetunionen, som i händelse av ett europeiskt krig inom den närmare framtiden måste antas komma att medverka med dem — innebär alltså småstaternas uppfyllande av sina biståndsförpliktelser enligt pakten en avsevärd militär fördel. Det kan så mycket mindre vara skäl att rikta några förebråelser mot dem som de äro fredens värn i Europa — hr Sandler förklarade vid en pressmottagning, att England är "fredens bålverk" och han har otvivelaktigt kunnat inhämta, att man i ledande engelska kretsar gärna delar denna ära med Frankrike.

Det svenska regeringsorganet *Socialdemokraten* uttryckte sin livliga tillfredsställelse över excellensen Sandlers lyckade utrikespolitiska resa. Utrikesministerns anföranden, som väckt så stor genklang i London och Påris, "innehöllo verkligen något":

De bekände sig klart till demokratien och till freden och till demokratiens kollektiva värn för freden. Den realistiska syn på världsläget, som de gåvo uttryck åt, och den oförbehållsamma anslutning till detta läges krav på de demokratiska makterna, som de uttalade, var i sig själv en insats av värde för fredens bevarande i Europa. Det är framför allt detta som vi vilja beteckna som det främsta positiva inslaget i utrikesministerns resa, samtidigt som denna medför ett svenskt närmande till makter, med vilka vi av ekonomiska, politiska och kulturella motiv känna oss särskilt befryndade.

Det saknades dock ej röster i opinionskören, som uttryckte oro över vad som är å bane. *Västerbottens-Kuriren* varnar svenska folket för att ge sig in i den farliga lek man nu vill locka det i:

Även om Sveriges folk av sin ärliga demokratiska nitälskan låter förleda sig till utrikespolitiskt känslotänkande, borde våra styresmän ta sig noga till vara. Man vet inte i denna stund hur pass långt de faktiskt gett sig ut. Det är nästan värst av allt: man vet inte. Men det finns de som hysa farhågor.

En annan skärande röst i presskonserten är herr F l y g i *Folkets Dagblad,* som konstaterar:

På den kant där det bedrives antitysk propaganda finnas alla de, vilka hysa den bestämda meningen, att i Sveriges intresse ligger aktiv uppslutning på England—Frankrikes sida i "de demokratiska staternas" krig mot diktaturstaterna Tyskland, Italien och Japan. Samma krafter är det, som propagera fortsatt medlemskap i Nationernas förbund — "i fredens intresse". I det ögonblick ett krig efter de linjer, som vederbörande kalkylera med, vore verklighet, kommer det på den kanten icke att bli tal om att hålla Sverige utanför. Då kommer i stället, vad man i dag tiger med, klart att utsägas: i demokratiens namn samt i enlighet med förpliktelserna i N. F:s akt skall Sverige göra sin insats. Obestridligen är den dekorativa inramningen kring denna argumentation både skön och lockande.

Judas "nordiska front" blir kanske, när allt kommer omkring, icke så lätt att förverkliga som dess upphovsmän föreställt sig. Det "demokratiska" företaget råkade något för tidigt att blottas inför offentligheten.

*

Nordiskt försvarsförbund — »en ny farozon»

Ett viktigt led i arbetet för det projekterade "nordiska statsblocket" har varit att sammanföra de nordiska staterna till en militärisk enhet, ett försvarsförbund. I det väntade tysk-ryska kriget anses Tyskland, som är i stort järnbehov, komma att fordra ej blott bibehållen utan t. o. m. ökad malmexport, vilket skulle vara i strid mot den beräknade fiendepartens, "demokratiernas" och Sovjet-Rysslands intressen. Därför skola Nordens stater nu kraftigt upprusta samt genom skapandet av en i möjligaste grad effektiv militärapparat bereda sig till försvar för den av Hitler-Tyskland förment hotade freden.

Allt tycktes utveckla sig efter beräkning, då plötsligt Danmarks statsminister, hr T. S t a u n i n g låter höra sin kraftiga stämma. Vid en studentafton i Lund i början av mars tillbakavisade hr Stauning med stor skärpa de försök som från svensk sida (= den här regerande judendomen och dess legodrängar) gjorts att vilja dirigera Danmarks politik både i ekonomiska och militära angelägenheter. Han betecknade planen å ett nordiskt försvarsförbund såsom "en utopi" och en anordning, "endast ägnad att skapa en ny farozon". Ur Dagens Nyheters referat återgiva vi här nedanstående delar av statsminister Staunings märkliga anförande:

Talaren redogjorde för Danmarks handelspolitiska läge, som han ansåg vara sådant att endast en ny fördelning av importen, avpassad efter vederbörande andra länders inköp av danska varor kunnat rädda den danska produktionen. Denna anpassning hade måst utföras genom valutaregleringen. Klagomålen över de ingrepp i handelns frihet, som på grund härav företagits, vore begripliga, men kunna icke berättiga utländska pressorgan till sådana angrepp som Danmark varit utsatt för. En svensk meningsfrände har i en tidning tillagts ett uttalande om att Danmarks oberoende försvagats, att utlandet fått makt över Danmarks ekonomiska liv. Jag beklagar naturligtvis vårt beroende, som ju inte är så nytt, men jag tycker inte att det blir bättre när man även från utlandet vill dirigera våra politiska åtgärder.

Beträffande den militära utrustningen, varom inrepolitiska förhandlingar f. n. pågå i Danmark, har jag onekligen blivit förvånad över det frimodiga sätt, varpå vissa organ här i Sverige kastat sig in i denna frågas behandling. Jag tänker dock, att man skall erkänna, att antalet regementen, kanoner, krigsfartyg o. s. v. i första hand är en inre dansk angelägenhet ... *Har Danmark fått uppgiften som bandhund eller annan vaktuppgift å Nordens vägnar?* ... Man har talat om ett nordiskt försvarsförbund. Såvitt jag kan inse, skulle en överenskommelse om ett sådant, vittgående eller mindre vittgående, ställa våra folk inför uppgifter, som de aldrig tänkt till punkt. *Ett nordiskt försvarsförbund är en utopi. Att syssla allvarligt därmed skulle skapa en ny farozon,* framkalla en misstänksamhet som nu knappast finns och som i varje fall är ogrundad. Vill man ha frågan utredd, bör den föras fram till behandling hos de ansvariga i Nordens länder. Det är skadligt och lättsinnigt att leka med sådana allvarliga frågor i oansvariga kretsar och dock med bud till offentligheten.

Ett ramaskri mötte dessa statsminister Staunings kraftord från den samlade judepressen i Norden. Skymforden haglade över honom från alla håll. Upprört i sitt innersta var naturligtvis också Nya Dagligt Allehanda, vilken äges av den med Untermeyer i U. S. A. och Wernher-Rothschilds i England lierade direktören Wenner-Gren. Den nämnda tidningen, som sedan lång tid tillbaka, bl. a. genom artiklar av översten vid Wallenbergska generalstaben Kleen, dag efter dag fordrat ett nordiskt försvarsförbund och samorganisering av Nordens försvarsstyrkor, lät i ett av sina hysteriutbrott förstå, att Danmark genom statsminister Staunings trilskhet allenast tjänade Tyskland, för vilket land Danmark, "för att tala med överste Kleen, är ett utanverk". "Det är Tyskland som hotas av ett av en stormakt besatt Danmark ... Skåne kan också tjäna såsom bas för en fiende till Tyskland". — Nå, det är kanske icke heller så säkert, när allt kommer omkring, att Untermeyer & Rothschilds planer komma att gå i uppfyllelse beträffande Sverige, trots tjänsteandarna Wallenberg, Bonnier och Wenner-Gren uppbjuda all sin förmåga.

I ett uttalande till *Tidens Tegn,* Oslo, tillbakavisade statsminister Stauning pratet om en överhängande fara för Danmarks sydgräns:

Jag tror inte alls på någon fara från Tyskland. I ett kommande krig, i vilket Tyskland vore inblandat, kunna naturligtvis kränkningar av Danmarks neutralitet tänkas, men att tyskarna skulle ha planer på att besätta Jylland, är bara fantasier. Tyskarna ha så mycket annat att tänka på, om de bli inblandade i krig. Vårt handelsavtal med Tyskland är nästan lika väl ordnat som med England.

Riksdagsman E l o f L i n d b e r g fastslår i *Västerbottens Folkblad,* att Danmark alls icke tror på några tyska överfallsplaner:

Så mycket bör man förstå, att Danmark måste förhindra att det genom oansvariga elements agitation så småningom blir en självklar sak, att Tyskland skall öppna krig mot sin norra granne. Får den meningen breda ut sig, kan ju Tyskland frestas att kasta alla återhållande hänsyn över bord. Det är tydligen så Stauning menar, då han begär, att svenskarna skola lämna Danmark i fred att sköta sig självt.

Det verkliga syftet med judarnas projekterade "nordiska försvarsförbund" och "nordiska fredsblock" i anknytning till England—Frankrike—Sovjet-Unionen och Nationernas förbund ligger vid detta laget tämligen klart. Nordens folk ha all anledning att vara Danmarks statsminister Stauning tacksamma för att han i en för dem så skickelsediger stund haft modet att säga sanningen.

NATIONEN säljes i Stockholm:

Svea Rikes Förlag, Odengatan 42, 1 tr.

Rehns Antikvariat (förut Svea Rikes Bokhandel), Norrlandsgatan 30.

Lundins Bok- och Pappershandel, Tegnérgatan 6.

N A T I O N E N

Redaktör och ansvarig utgivare: ELOF ERIKSSON.

Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —

Lösnummerpris: 30 öre.

Annonspris: 30 öre pr mm. Rabatt vid större annonsering.

Adress: Box 1145, Stockholm 16. Postgiro: 3643.

Kommissionärer för försäljning antagas.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1937.

Svensk opinion

mot Bonniers filmmonopol-planer!

I sin strävan för den totala makten i Sverige har judendomen genom huset Schaje-Bonnier redan underlagt sig de flesta kultur- och opinionsbildande instrumenten, såsom tidningspressen och dess distributionsorganisation (Svenska Pressbyrån) och nyhetsförmedlingen (det bestämmande inflytandet i T. T.), litteraturen och bokförlagen, radioverksamheten etc. Ett betydelsefullt instrument återstod dock ännu att införliva i den judiska "kultur"-domänen, nämligen filmen, den svenskägda filmföretagsamheten.

Att Bonnier nu anser tiden inne att rikta en avgörande stöt mot den svenska filmföretagsamheten, framgick tydligt av hans genom Författareföreningen den 25 februari levererade våldsamma attack mot den svenska filmproduktionen såsom "en skamfläck för *vår* kultur". Det Bonnierska "kulturgardet" med hrr Carl Björkman, Wilhelm Moberg och C. Cederblad i teten gingo där till stormangrepp mot den svenska filmen. "Svensk film av i dag är allenast grovheter och smaklöshet", dundrade Bonniers förste drabant dr Björkman. "Svensk film är en kulturfara — en undermålig vara, intellektuellt undermålig, moraliskt undermålig, undermålig som uppbyggelse." Den representeras av "herrar med stora magar och feta cigarrer", som "satsa sina pengar i dessa bolag och vilkas intresse i första hand går ut på företagets avkastning, dess utdelningar och dividender. — Men i folkets kultur äro vi alla delaktiga och för den bära vi alla ansvar, vi ha inte rätt att likgiltigt åse hur breda lager av vårt folk förgiftas av ett litet skikt. Vilken som helst överklassknubb kan satsa pengar på dålig film, ur vilken det sedan gäller att få ut så mycket pengar som möjligt ... *Vi kräva en förändring, kräva nya män och nya system.*" (Dag. Nyh:s ref. 26. 2. 37.)

Juden Bonniers gamla kända taktik och låt, när han måttar sina slag mot svenska företag, som skola bringas till underkastelse! Dr Björkman hade väl inlärt läxan. "Vi kräva nya män och nya system." Hans krävda "nya system" var givetvis intet annat än husbonden Bonniers och de "nya männen" samme husbondes "kulturgarde" med dr Carl Björkman såsom förste hedersdrabant. Men Sveriges folk bör vara på sin vakt! Bonniers "svenska kulturintresse" är tillräckligt omvittnat. Genom pressen och radion äger han redan de två stora greppen om svenskt andligt liv — nu skall han förvärva sig också det tredje genom att tvinga den svenska filmen under sin spira. Kritiken mot "Paradiset" — vilket filmstycke sannolikt tillkommit genom något slags provokatoriskt arrangemang — avsåg endast att utgöra en inkörsport för ett attentat i stor stil mot hela den svenskägda filmen och motiverades naturligtvis alls icke av någon ädel åstundan hos Juden att rädda svenska medelsvenssöner från att taga skada till själ eller moral. Syftet låg vida djupare.

Tack vare svensk företagsamhet ha vi fått en svensk film, vilken dock självfallet ej har möjlighet att konkurrera med de stora ländernas prestationer, ehuru den lyckats åstadkomma förhållandevis goda saker vid sidan av mindre goda. Härtill kommer, att de svenska biografteatrarna samla i sina kassor åt inhemska företagare. Vår biografverksamhet har genom svenska ansträngningar gjorts till en ekonomiskt god affär — varför tiden är inne för Juden att blanda sig i spelet. Därför skola de nuvarande intressenterna inom facket såsom simpla "profithajar, ockrare å dålig smak och folkets andliga förgiftare" helt enkelt bortjagas — och Juda införa sitt "nya system", på det att de judiska jättefilmföretagen i U. S. A. och annorstädes samt deras rasfränder i Sverige helt må kunna tillgodoräkna sig vinsterna å rörelsen och ohindrat översvämma den svenska marknaden med sin massproduktion.

Här lurar den *verkliga* kulturfaran, rörande vilken Björkman & Consortes tiga. Genom att juden Bonnier under den monopolform han finner lämplig underlägger sig den svenska filmen blir denna uteslutande en apparat för judepropagandan — en apparat som i fråga om effekt t. o. m. överträffar tidningspressen. Och i likhet med den sistnämnda blir den dessutom ett storartat judiskt geschäft. Liksom judeförlaget genom sin ägda stora tidning droppvis förgiftar läsekretsen genom dagliga doser judiska lögner eller s. k. "idéer" och "sanningar", på samma sätt och i kanske än högre grad kan Juden genom biograferna påverka individernas uppfattning, ja hela nationalkaraktären. Man behöver härvid blott tänka på sådana filmer som "Gulliver" med dess förtäckta bolsjevikpropaganda eller de bekanta judeförhärligande filmerna, för att förstå de möjligheter som bjudas. Också filmens dagliga spegelbilder eller journaler ge utomordentliga tillfällen till dylik tendentiös judisk propaganda, såsom man redan nu kan se av t. ex. Spanien-bilderna i de judiska producenternas journalprogram.

Ett Bonniermonopol inom den svenska filmen skulle betyda, att judeinslaget helt komme att dominera å filmens alla verksamhetsområden i Sverige, att den judiska förstörelseanden också här gåves tillfälle att fritt driva sitt spel till utplånande av allt äkta svenskt och nationellt. Ett betydelsefullt verktyg för svenskt kulturarbete skulle berövas svenskarna — för att läggas i den kulturförödande Judens hand. Liksom Bonnier i dag genom sina "distributionsnämnder" bestämmer vad vårt svenska folk skall få läsa, så skulle han komma att bestämma även vad det får lov att se och höra.

Alla för svensk kulturbevarelse intresserade böra samlas för avvärjande av den fara, som här hotar svensk kultur. Om intet snarast åtgöres, kommer det nya judemonopolet inom en nära framtid att presenteras för offentligheten som ett av statsmakten redan sanktionerat, fullbordat faktum. Såsom brukar tillgå i dylika fall. Vi vilja därför framkasta tanken på *anordnande av ett offentligt möte, som allsidigt belyser frågan och går i författning om erforderliga åtgärder till förhindrande av planerna å ett Bonnierskt filmmonopol.*

Solidaritet!

Genom terror, visserligen ännu ej av det blodiga slag folken i Ryssland, Spanien m. fl. länder i vår tid fått pröva, söker Juda bevara och fullkomna sitt hemliga härskarvälde i Sverige. Det gäller här framför allt för den främmande maktusurpatorn att förhindra, att Sanningen rörande den judiska maktutövningen når ut till folket.

Ett nytt utslag av denna judendomens bedrivna terror i det svenska nutidssamhället förnams i den återupptagna bojkottaktion mot Nationen, varom förmäles här bredvid. Men vi ämna icke heller nu sträcka vapen för Juda. Det skall ej lyckas att genom vår tidnings undertryckande förhindra Sanningens uppenbarande för Sveriges folk.

Vi måste nu kunna räkna med våra meningsfränders fulla aktiva medverkan. Striden går in i sitt allvarliga skede, där envar i solidaritet måste veta sin plikt. Plikten till offer! Alla måste med såväl i det upplysande värvet som i vad gäller skapandet av materiella förutsättningar för kampens framgångsrika fullföljande. I sistnämnda hänseende hänvisas till vår insamling å kampfonden.

Kampen står för Sveriges frihet!

Sovjetregeringen och Komintern

Japanske utrikesministern S a t o berörde nyligen i ett offentligt anförande Japans förhållande till Sovjet-Unionen. Bättre förbindelser mellan de båda länderna kunde endast åstadkommas — framhöll han — om Moskva på ett otvetydigt sätt löste sitt förhållande med Komintern.

Frågan är av den art, att den borde intressera alla stater. Att upprätthålla vänskapliga relationer med ett land, vars hela diktan och traktan går ut på att omstörta den bestående ordningen i alla andra länder — detta kan varken karakteriseras såsom naturligt eller förnuftigt.

Här borde vara en uppgift för excellensen Sandler, vilken ju har äran av Sovjet-Rysslands introducering i Nationernas förbund, att ägna sig åt!

*

»Efter Spanien följer Norge»

"Berliner Börsenzeitung" behandlar i en längre artikel den röda faran i Norden, härvid även omnämnande de senaste norska spioneriaffärerna och "spökflygar"-iakttagelserna, som judepressen i de skandinaviska länderna varit så angelägen hemlighålla till sin reela innebörd. Enligt B. B. fullföljer Sovjet-Ryssland det gamla Rysslands strategiska mål: att skaffa sig en hamn å Norges västkust. Det i det närmaste försvarslösa Norge saknar möjlighet att inlägga verksamt hinder mot en eventuell framstöt i dylikt syfte.

I sammanhanget erinras om Lenins uttalade ord: "efter Spanien följer Norge". Lenin förutsade, att Spanien skulle bli landet nummer två, där bolsjevismen tillkämpade sig segern. Att kampen i detta land stått hårdare än någon annorstädes utanför Ryssland, är säkert. Men ännu är ej spelet i Spanien vunnet för Juda, utsikterna därtill synas knappast stora. Och sedan skulle turen komma till Norge!

Det saknas icke tecken som tyda på, att nästa röda krigsskådeplats i Europa kan bli i norr. I så fall komma vi hastigt nog att väckas upp ur vår "nordiska idyll".

*

Judas position i sovjetregeringen stärkt

Enligt meddelande från Moskva ha ytterligare tre judar inträtt i folkkommissariernas råd, nämligen Moses G r a n o w s k i, ställföreträdande justitiefolkkommissarie, K a n t o r o w i t s c h, ställföreträdande hälsovårdsfolkkommissarie samt S a v e n i a g i n, ställföreträdande folkkommissarie för tunga industrien.

Rysslands folk är tillsvidare hänvisat att låta sig regeras av Juda. — Men en dag kommer även för detta folk befrielsen.

Judisk terror

Ny bojkottaktion mot Nationen

På trettonde året fullföljer tidningen Nationen sin upplysningskamp *för* Sveriges folk *mot* fienden-inkräktaren Juda, som i Frihetens och Rättens namn här etablerat sig såsom hemlig härskare. Det har varit en tid av hård och svår kamp. Den ena bojkotten och lömska förföljelsen avlöste den andra, men likväl lyckades man icke beröva oss livet.

Fienden såg redan från begynnelsen i Nationen en farlig motståndare och inriktade därför stora ansträngningar på att i all obemärkthet söka undandraga oss livsmöjligheterna och förutsättningarna för att kunna nå den breda publiken. Å andra sidan underlät svenska folket, vars livssak vår strid gällde, att lämna oss det erforderliga stödet. Men dagen är ej alltför avlägsen, då det svenska folkuppvaknande, vi i över ett årtionde påkallat, skall komma — och tecken tyda på, att det kan bli ett uppvaknande i förskräckelse.

*

När inga hemliga bojkotter och förföljelser kunde tysta vår stämma, etablerades i oktober 1935 på framställning av amiral Lindman å Frimurarordens vägnar — för vilket internationella samfund konung Gustaf V fungerar såsom högste beskyddare — genom dagspressens organisation i huvudstaden en offentlig försäljningsbojkott mot Nationen. Under den lögnaktiga motiveringen, att Nationen hade en omoralisk karaktär, tvang man landets legitima tidningsförsäljare att upphöra med försäljningen av densamma, med risk att eljest berövas sina försäljningsrättigheter, d. v. s. möjligheter till existens.

Den 10 oktober 1935 innehöllo de svenska dagstidningarna meddelandet, att den under judehuset Bonniers hägn arbetande "Stockholms Dagliga Tidningars Distributionsnämnd" (S. Dehlgren, ordf., I. Westerberg, sekr.) på grund av framställning från det svenska frimureriets ledning (amiral Lindman) och enligt utlåtande av pressens högsta moraliska väktare "rådgivande nämnden" (professor Nils Herlitz, ordf., generaldirektör Anders Örne och redaktör Valfrid Spångberg) beslutat att förbjuda tidningen Nationen i den offentliga försäljningen såsom "sårande för moral, tukt och allmän anständighet". När vi senare skulle ordna egen gatuförsäljning i Stockholm, framskickade fienden sina hejdukar, som ofredade och våldförde sig mot våra ombud, så att vi slutligen helt måste inhibera denna försäljning.

Att vi icke följde deras råd, som uppmanade att söka hjälp hos landets rättsväsen mot den bedrivna laglösa terrorn, hade sin grund i det sakförhållandet, att även det svenska rättsväsendet numera behärskas av den hemligt regerande judendomen. Ett anhängiggörande av talan inför domstol skulle, alldeles oavsett vår saks rättvisa natur, endast bjuda fienden ett tillfälle att med hjälp av sitt juristeri och lagens otaliga smygrum via domstolarna än mera trakassera och förfölja samt om möjligt till ruin ekonomiskt utpressa oss. Detta tillfälle ville vi icke bereda Juda och dess tjänande bröder i frimureriet.

*

Med stora offer och ansträngningar lyckades det oss emellertid att delvis återuppbygga vår genom judeterrorn spolierade försäljningsorganisation. Under mars månad ingå så från en mängd av våra kommissionärer i landet meddelanden, att *order från Stockholm* tillställts dem *att icke föra Nationen*, varför de beklagligtvis sågo sig nödsakade ånyo inhibera kommissionärsskapet för vår tidning.

Dock, vi ämna ej kapitulera. Kampen skall fortsättas, om möjligt på ett effektivare plan. Vi skola framdeles såsom hittills göra vår plikt.

»Nationalsocialism» under Bonniers hägn

Mot bakgrunden av judendomens igångsatta nya bojkott mot Nationen framstår det samtidigt ingångna avtalet mellan Nationalsocialistiska Arbetarpartiet, Sven Olof Lindholm, och Svenska Pressbyrån, Karl Otto Bonnier, enligt vilket N. S. A. P. avvecklade sin egen distributionsorganisation samt överlät hela distribueringen av partiets tidningar på det Bonnierska monopolet, i en betecknande dager. Bonnier å sin sida skyndade att kvittera välförhållandet med en brett lagd reklamartikel i sin tidning *NU*, som visserligen något reserverat ehuru fullt respektfullt refererar tysken Kurt Malls vid Heidelberguniversitetet ingivna konstifika doktorsavhandling om "nationalsocialismen i Sverige ..."

I den nämnda doktorsavhandlingen, vars inspirationskälla ju ej är svår att genomskåda, framställes Sven Olof Lindholm såsom — "det 20:e århundradets gestalt" och hans rörelse såsom en naturlig fortsättning å den ungkonservativa idérörelse, som i seklets början framträdde med talesmän sådana som Harald Hjärne, Pontus Fahlbeck, Vitalis Nordström m. fl. Vidare omnämnes såsom karakteristiskt för Lindholmsrörelsens antikapitalistiska inställning dess kända hållning (på den judiska linjen) till Kreugersvindeln. Judefrågan intoge — enligt "NU" — ingen dominerande plats i partiprogrammet. Såsom normgivande härvid återges ett yttrande av partiauktoriteten Bertil Brissman, att "judarna, fast deras antal är ringare, i proportionsvis större utsträckning fått nyckelpositionerna i sina händer". — Moderat talat!

Bonniers ha tydligen fått den svenska "nationalsocialismen" ungefär som de velat ha den.

*

Frankrikes affärer

Ett av den judestyrda "demokratiens" huvudsyften är, såsom vi ofta påpekat, att genom pantförskrivande av folkens ägodelar via statsskuldsättning överantvarda dessa i judarnas ägo. Vart denna "folkliga" utveckling leder staterna, lämnar det nutida Frankrike, "demokratiens mönsterland", ett drastiskt exempel på.

Enligt officiella statistiska uppgifter överstiger den franska statsskulden f. n. avsevärt *500 miljarder* francs, en rent svindlande siffra. I det närmaste hälften av utgifterna i en fransk statsbudget utgå numera till amortering och förräntning av denna statsskuld, omkr. 20 procent komma på det militära, vadan till övriga, normala statsutgifter återstå omkr. 30 procent.

Lizzie Carlsson

Den radikala kvinnopacifismens verkliga ansikte.

Med samlade ovederläggliga bevis fastslår förf. det övermåttan groteska förhållandet, att vår statsunderstödda fredsrörelse (anslaget höjt i år!) steg för steg bolsjeviserats och f. n. utgör ett lydigt redskap i den sovjetryska våldsdiktaturens och röda världsrevolutionens tjänst. Professorskan Carlssons klarläggande skrift bör läsas och spridas av alla verkliga fredsvänner. Pris 75 öre.

I bokhandeln eller direkt från förlaget

S V E A R I K E

POSTGIRO 4024 TELEFON 20 42 85

ODENGATAN 42 STOCKHOLM

Judendom och bolsjevism

Den framstående universitetsprofessorn Nael *Jonescu* höll nyligen inför en talrik församling i Bukarest ett föredrag över ämnet "Folkdöme och judisk-överfolklig kommunism". Föredraget, som ingående avhandlade judeproblemet, har väckt livlig uppmärksamhet i rumänska kretsar.

Talaren avslöjade skoningslöst den samlade judenhetens deltagande i världsbolsjeviseringen och förklarade, att judendomen är inställd på det nomadiska och folkförstörande. På denna grund trädde den in för den kommunistiska läran. Europa skulle i den förstörande judiska kommunistandan sättas i brand för de sovjet-ryska planerna.

Stororientens Frankrike bryter med Moskva?

Franska frimureriet överväger sovjetpaktens uppsägning och ett strategiskt "närmande" till Hitlers Tyskland

(Redogörelse av Friedrich Hasselbacher)

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Frontförskjutning

Om markskikten ändra sig och grunden försvinner, kallar geologen detta: "förskjutning".

Europa upplever för ögonblicket en stor politisk förskjutning. Frågan är endast: skall förändringen leda till en frontomkastning eller ett fronternas fullständiga omstörtande? Vad vill frimureriet?

Vi befinna oss här ännu på utvecklingens stadium. Bilden är ännu icke klar, ty man vet i höggraderna *ännu ej* hur man *slutgiltigt* skall bestämma sig. Man tvekar och vill ännu icke binda sig för en bestämd route. Man loverar avvaktande fram och tillbaka.

Emellertid börjar följande åsikt vinna alltmer anklang. *Jag betonar dock uttryckligen,* att det tillsvidare (hösten 1936) endast handlar om planer och föreställningen i Br .˙. Groussiers omgivning och i de högsta ateliererna i Rue Puteaux. Man talar om: *Sovjetpaktens uppsägning.*

Den verkliga grunden för en sådan uppsägning har i det föregående redan påvisats. Den formella grunden skulle vara: de sista arkebuseringarna i Sovjet-Unionen och "sammansvärjningsprocesskomedien" mot de s. k. "trotskisterna" ha visat, att Stalin ej är betänkt på att "demokratisera" Sovjet-Unionens inrepolitiska struktur. *Men denna demokratisering hade varit förutsättningen för pakten.* Den har ej förverkligats. Därför tvingade de "demokratiska principerna" och "människorättigheterna", som frimureriet tjänade, orden att förklara förbundet med Sovjet-Unionen outhärdligt. För detta bar Stalin skulden, ty han hade *berövat fördraget dess "demokratiska" grundval.*

Ur denna "formaljuridiska" bevisföring skall sedan den *propagandistiska slutsatsen* dragas: *"Hitler är bättre än Stalin".*

Härmed skulle den nya grundlinjen vara given för pressen och mötestalarna. Man vill naturligtvis ej entusiastiskt prisa Hitler, men alltjämt åter betona samt låta påskina: Hitler må vara huru som helst, men han är likaväl alltid bättre än Stalin.

Detta arbete skall så småningom leda till ett närmande till Tyskland, vilket också måste genomföras, om folkfronten — åtminstone i dess hittillsvarande form — ginge förlorad.

Kristus gisslas!

Som en illustration till frimureriets antikristliga karaktär återge vi denna i beslagtagna tyska loger funna reproduktion av franska frimurarbrodern Bérands målning över Kristi gisslande. I bakgrunden till höger synes höggradsmuraren, pådrivande massan. Bilden för osökt tanken till vad som f. n. utspelas i det av frimureriet framdrivna spanska inbördeskriget, där den uppfanatiserade röda hopen firar fullkomliga orgier i antikristlig förstörelselusta.

Folkfronten bryter samman

Detta skulle så i alla tidningar i Europa, i vilka Br .˙. eller deras hantlangare ange den politiska riktlinjen, åter och åter under uppseendeväckande former tillkännages. I folkfrontens ställe vill man sedan inrepolitiskt finna en annan "orient"-ering, vilken tillåter *uppsägande av det parlamentariska äktenskapet med kommunisterna.* Detta skall i möjligaste mån försiggå utan att skada regeringen Blum: *Regeringen skall svänga åt "höger".*

Eventuellt skulle man rent av bilda en "ny" regering, d. v. s. Rue Cadet och Rue Puteaux sammanställa en ny ministerlista. I verkligheten skulle det gälla: *frimureriets nya ministär, d. v. s. andra cigarrer ur samma låda, blott försedda med tidsenlig maggördel.* Stämmor ha redan t. o. m. höjts för denna "högerkurs" demokratiska underbyggande eller för *utlysande av nyval.* Härvid skulle de la Roque visserligen erhålla en förhållandevis god framgång, men på lika goda grunder vet man, att *de la Roque aldrig skulle bli farlig för frimureriet.* Även Doriot, förre kommunisten, skulle ha en glänsande start, men därmed vore också hans spel till ända, ty "högerkursen" och sovjetpaktens uppsägning skulle ta vinden ur seglen för honom, som *en* dag skulle *skänka Frankrike* bolsjevismen. Å andra sidan hoppas man bli färdig med Thorez, i det man tror sig genom minskandet av francens värde kunna göra arbetaren betänksam gentemot kommunistiska partiet. Har icke Thorez först rasat *mot* värdeminskningen och sedan i parlamentet likväl röstat *för densamma? Med erforderlig propaganda menar man sig kunna förhindra en ytterligare ökning av de kommunistiska rösterna.* Och slutligen givas också andra medel att hålla de obekväma vordna förbundna inom skrankerna.

Framför allt måste först *en ny presslag* utfärdas *i Frankrike.* Ur vilket *initiativ* denna lag skulle framgå, erforo vi redan vid redogörelsen för förloppet av Stororientens senaste konvent. Vilket *innehåll* den skulle ha, ha vi likaså redan hört. Dess tänjbarhet fastställdes redan och fordrades uttryckligen i logen. Därmed skulle regeringen Blum eller varje annan av frimureriet godkänd regering erhålla ett utomordentligt starkt vapen i handen och *i brodden kunna kväva åtskilligt som syntes skadligt för frimureriets planer.* Att kabinettet Blum var redo att följa Ordensrådets kategoriska fordran på skapandet av en dylik presslag, har redan fullt tydligt framgått. "*Segodnja*" ("I dag"), Riga, kunde i sitt nummer 282 den 13 oktober 1936 berätta följande:

"Leon Blum förbereder ny presslag! Tidningarna förpliktas offentliggöra sina inkomstkällor. Paris, 11 oktober. Ministerpresident Blum har i en socialistisk församling hållit ett tal, vari han berört regeringens planer angående *presslagstiftningen.* Regeringen skall genast efter parlamentsöppningen genomdriva ett lagförslag, på grund av vilket tidningarna skola vara förpliktade att *noga angiva sina inkomstkällor.* Blum upplyste vidare, att regeringen för ögonblicket var starkt intresserad av pressfrågan. Han, Blum, avsåg dock långt ifrån att i något avseende begränsa pressfriheten. Men det var på tiden att göra *ett slut på ostraffbarheten för personliga angrepp.* Pressen skall i likhet med alla andra företag i sitt arbete vara *ställd under den absoluta offentligheten.* Det var nödvändigt att få slut på ett tillstånd, där den offentliga meningen blir offer för intresseföretag".

Kortare uttryckt: *Stororienten har befallt, regeringen skall lyda, och folket —*

Den tyska rasidén och världen

(Forts. fr. sid. 1.)

deras nativitetssiffra är otillräcklig, i längden menligt inverkar å deras politiska existens i Europa.

Ett annat land, som redan för flera år sedan allvarligt gripit sig an frågan om befolkningsökning och detta med moderna politiska medel, är det fascistiska Italien, som med all makt sökt stegra sin nativitetssiffra och härvid otvivelaktigt haft framgång. Denna stegring motiverades sålunda: *Vi kunna ej i längden vidmakthålla anspråken å politiskt herravälde, om vi icke förfoga över ett tillräckligt antal människor, som kunna uppbära en politisk idé, såsom t. ex. fascismen.*

Tysklands läge liknar Frankrikes

Om Tyskland efter övertagandet av makten i lika hög grad ägnat denna kvantitativa befolkningspolitik sitt intresse, beror detta på ännu en sak utöver vad som föranledde Mussolini till samma steg. Tyskland befann och befinner sig i ungefär samma läge som Frankrike, d. v. s. i ett tillstånd av absolut tillbakagående nativitetsutveckling, vilken förr eller senare bringar folkökningen till stillestånd — ja, i Tyskland kommer t. o. m. en minskning av det absoluta invånarantalet hotfullt nära.

I utlandet har man ofta ej förstått varför vi göra så stora ansträngningar för att höja vår nativitetssiffra och varit av den åsikten, att detta måste leda till en enorm ökning av den tyska befolkningen och att alla ytterligare politiska åtgärder å området skulle föra med sig en enorm utveckling av nationens biologiska krafter, vilket i sin tur kunde utgöra en fara för att dessa sedan politiskt yttrade sig i spänningar, meningsskiljaktigheter samt aggresiva åtgärder längs gränserna. Faktum är, att motivet för dessa politiska ansträngningar ej endast är en önskan att bli starkare utan bakom desamma döljer sig det stora och berättigade bekymret över att vi i dag börja minska i antal. *Tyskland uppvisar sedan flera år nativitetssiffror, som ej ens räcka till att bevara befolkningsstocken.* Tysklands nativitetssiffra hade 1933 sjunkit så djupt, att tyska folket, om den förbleve norm, mot slutet av detta århundrade, d. v. s. från 1980, inom de tyska riksgränserna knappast skulle uppgå till mera än 47 millioner. Detta är det faktiska statistiska läget, som ej det minsta har att göra med politik och agitation utan stöder sig på siffror, härrörande från beräkningar av Statistisches Reichsamt. Att dessa siffror stämma, framgår av varje internationell diskussion och bekräftades ånyo vid sista internationella befolkningsvetenskapliga kongressen i Berlin förliden höst. Det råder således inga tvivel angående riktigheten av dessa beräkningar.

Tysklands befolkningspolitiska metoder

Tyskland står inför valet att antingen finna sig i den sjunkande nativitetssiffran med det resultat, att vi mot slutet av detta sekel komma att bli ett folk på allenast 47 millioner, eller måste vi politiskt bekänna oss till vår nuvarande storhet och kraft samt överlägga om vad en sund och livskraftig nation måste uppställa för anspråk. Vi fordra detsamma som Frankrike fordrade under den svåraste tiden av sin sjunkande nativitet, d. v. s. att vi åtminstone ej bli färre, om vi så också icke skola vara i stånd att öka vår befolkningssiffra. Så blev vår fordran: att höja nativitetssiffran, att bekänna oss till en aktiv befolkningspolitik. Våra metoder avvika kanske i ett hänseende från andra länders. Vi vänta oss icke alltför mycket av lockande ekonomiska åtgärder, av en metod som i Frankrike ofta på allvar diskuterats och även kommit till användning men som ej är lycklig; ty vill man åstadkomma att flera barn födas genom att man utbetalar premier såsom något slags lockbete, får man säkert ej barn från de folkskikt man helst skulle önska på grund av deras värdefullare anlag utan löper fara att få barn från just de mindre värdefulla delarna av folket, som anlägga penninge- och affärssynpunkter å problemet. Detta är ingen nymodig vishet utan ett experiment, som redan en gång i tiden gjorts i Rom. Det gamla Rom försökte också, då nedgången började bli kännbar, stoppa sjunkandet av nativiteten medels penningpremier med resultat, att ej precis de värdefullaste kretsarna begagnade sig därav, utan sådana som sade: varför skall jag arbeta? Jag sätter hellre fem eller sex barn i världen och får mycket mera pengar än jag kan förtjäna under en tung arbetsdag.

En mentalitets- och världsåskådningsfråga

I Frankrike, där en förklarlig oro över utvecklingen uppstått, har man

Romas Herradömen

Romas herradömen täckte
nattens mörker, stjärnbestänkt,
imperatortidens släkte
låg i drömtyngd slummer sänkt.

Vilket virrvarr utav gudar,
komna östan-, västanfrån,
som i brokigt skilda skrudar
svärma omkring Kronos' son!

Vilka vilda offerfester!
Blod och blod och åter blod!
Släcka vilja templets gäster
kvalens brand i mörkröd flod. —

Se, då vandrar genom drömmen
fram en manligt skön gestalt
och den vilda mänskoströmmen
stillas, lyssnar överallt.

Ur hans själ gå nya tankar,
nya känslor stiga opp
och de irrande få ankar,
de förtvivlade få hopp.

"Kärleken är det förnämsta
av min Faders alla bud,
hyckleriet är det sämsta
av det onda inför Gud.

Ej finns sår, som ej kan helas
av min kärleksreligion,
intet liv, som kan förfelas,
om det stöds av sanningstron.

Låt din tanke aldrig bäva
för en sanning! Själv var sann!
Följ din kallelse och sträva,
lid och kämpa som en man." —

Men hans liv var blott en strimma
av ett ljus, som snart försvann,
bakom dogmers täta dimma
endast oklart skönjes han.

Och hans bild är nu förvriden,
är en skröplig kyrkbild blott
från den råa medeltiden,
som på konst sig ej förstått.

Gudamänskan, mänskoguden,
våra synders offerlamm,
sådan är den dunkla skruden,
som den bilden visar fram.

Men en gång de skola renas,
dessa ädla, sköna drag,
om ock sanningen försenas,
skall den segra dock en dag.

Gustaf Fröding

preparerasl I "bättre sällskap" kallas detta: Folket regerar sig själv, ty vi leva i en demokrati!

Ett bättre förhållande till Berlin

Sedan allt detta försiggått, hoppas man på ett *bättre förhållande till Berlin.* Ännu *i går* påstods i de nyaste verken av frimureriets skriftställare, såsom Rougier, Dzelepy-Mounereau och andra, att bolsjevismen var en sorts apokalyptisk kristendom, som överförts till slaviska och som ej tillnärmelsevis i sådan grad hotade enheten i Västerlandets kultur som den krigslystna nationalsocialismen. *I dag* är man beredd att på linjen "Hitler är bättre än Stalin" underkasta sina "misstag" beträffande nationalsocialismen en korrigering, uppsäga sovjetpakten samt inrätta sig annorledes, om detta kan ske med utsikt till en *pakt Paris—Berlin—Warschau. Man lovar sig härav mycket,* och de redan pågående samtalen mellan Paris och Warschau (hösten 1936) skola utgöra första trevande försöken i denna riktning. Dessutom tror man, att en *föregående* överenskommelse mellan vissa (frimureriska) politiker i Paris och i Warschau på förhand skulle komma saken att framstå såsom mera konkret i Tysklands ögon och vill nu närmast *mellan sig fastställa den egentliga routen,* på det att *Berlin ej må bli i tillfälle utöva något större förberedande inflytande.*

»Korståg» mot Moskva

Kröningen å dessa omsorgsfulla kombinationer skall denna nya pakt finna i en *tillspetsning gentemot Sovjet,* och en dag skall det hela utveckla sig till ett slags *"korståg" mot Moskva. Därvid skulle tyskarna få den äran att "rädda" världens kultur från "bolsjevismen" — nej, frimureriet och judendomen från Woroschiloffska överraskningar!* Sedan vore det efter Rysslands besegrande en lätt sak att förverkliga den *gamla frimurarplanen: att upplösa Ryssland i delstater.*

Denna plan skulle betyda, att i det nuvarande östliga området talrika "folk"-stater, d. v. s. ett självständigt Ukraina, ett oavhängigt Vitryssland, Georgien, Amurområdet etc. etc. uppstodo. Gränsdragningen mellan dem skulle man sedan enligt *urgammal frimurarprincip* verkställa sålunda, att överallt "minoriteter", s. k. "obefriade områden" eller *irredenta* uppstodo, vilka ständigt erbjödo tillfällen för anstiftande av konflikter och uppviglande av de nationella lidelserna, så att *den ena staten kunde utspelas mot den andra. Härigenom skulle detta jätteområdes dynamiska kraft upplösa sig genom splittring.*

Ryssland skulle sedan gå den väg, som Rathenau i sin *"Kritik av den trefaldiga revolutionen"* redan 1919 tillrådde Tyskland att följa: *"Simson Tyskland! Ditt öga är blint, din hjärna är kall. Vänd din blick in i dig, vänd din kraft mot dig själv. Du skall icke sönderbryta jordens pelare, rätten är icke din. Drag filistéernas kvarn och sjung Guds lov!"*

Rathenaus "recept" skulle därefter —, blott med den lilla korrigeringen: *Simson Ryssland,* kunna omsättas i verklighet. (Det finnes i Tyskland vissa människor, som icke ogärna såge denna — såsom Rathenau likaledes säger — "metodiska och organiserade bolsjevism". *Sådana människor äro för det mesta frimurare,* t. ex. sedan 1910 i logen "Urania zur Unsterblichkeit".) För dessa fagra idéer hoppas man även kunna vinna sympatier i *England,* ty *Pax Britannica* har länge varit ett av de mest uppskattade slagord, bakom vilka frimureriet plägar dölja sin verkliga vilja. "Hotet mot den brittiska freden" genom ett sunt, efter isfria hamnar trängtande Ryssland besitter sedan gammalt slagkraft. Och London skulle säkert ej hälsa ett närmande mellan ett *nytt* Ryssland och det nya Tyskland med salutskott för att därmed bereda "balance of Power" en första klassens begravning.

Frimureriet vädrar morgonluft

Så spekulerar och funderar, så kalkylerar och definierar man i Rue Cadet och Rue Puteaux fram och tillbaka. Man hoppas, att *om* allt så ginge i lås, vore *Tyskland isolerat.* Sedan skall man ej länge behöva betänka sig för att i äkta demokratisk "uppriktighet" finna en ny paroll; kanske upptäcker man då, att Mussolini eller Gud vet vem är bättre än Hitler!

Men hur man än planerar och tänker: *Avgörandet ligger alltid hos Der Führer.* Berlin har handlandets initiativ. Vidare ges det vid sidan av dessa sköna önskningsmål ännu andra ting, framför allt *folken och deras liv.* Och dessa inponderabilia voro alltid starkare än alla intriger. Belgien är nyaste beviset härför.

Vad man än i Paris på hemliga logesammanträden må koka samman, det tyska folket har den lyckogivande känslan: Der Führer skall bli herre också över dessa snaror, som man trevande söker utlägga! De äro sannerligen icke de första, som man raffinerat och försiktigt spunnit och som man bjudit honom, höljda i älskvärdheter och beledsagade med vackra uppslag! Och så skola även de vackraste och mest utstuderade frimurarplaner förolyckas på den ärliga viljan hos denne *ende* man, vilken strävar efter att bevara *Europas fred* och alls icke tänker på att tillmötesgå frimurarförhoppningar eller att tillika med "oljiga" aktiepaket sanera Roms "rena bord".

Stororienten må besluta vad den vill; blir det brännande, skall Der Führer såsom alltid tala det konfliktlösande ordet. Stororienten ingriper? Freden är i fara? Ack, intet har skett! Intet skall ske, som bereder de världssammansvurna glädje. Freden förblir bevarad, ty Hitler ingriper.

(Nedskrivet 15.10.1936.)

Bolsjevikrevolutionens finansiärer

Ett intressant bidrag till bolsjevismens historia i Ryssland lämnar den i Posen utkommande tidningen "Kultura", som åberopar sig på den franske skriftställaren Léon de Pencins bok "Revolutionens hemliga krafter". I denna publikation återgives ett dokument från franska generalstaben, märkt "7—618—6 Np. 912. S. R. 2—11", vari de kapitalister uppräknas, vilka finansierade den bolsjevikiska omstörtningen i Ryssland. Vi citera:

"Det judiska bankhuset Kuhn, Loeb & Co., vars direktion befinner sig i händerna å Jacob Schiff, Felix Warburg, Otto Kohn, Mormiter Schiff, Jerome, H. Hanauer, vidare det tysk-judiska 'Rensk-vestfaliska syndikatet' *direktör Olof Aschberg, 'Nya banken', Stockholm* (kurs. av oss), ävensom den förmögne juden Jiwotowski, Trotskijs svärfader. Vid bankiren Jakob Schiffs sida stod rabbinen Judas Magnes, vilken man kallade profeten för en ny idé. Magnes var en inflytelserik medlem av New Yorks kahal."

Hur långt dessa finansjättars trådar sträckte sig, framgår därav, att Bank Kuhn, Loeb & Co. stod i förbindelse med Bank Gebrüder Lazare i Paris och med Bank Ginzburg. Dessa judiska finansinstitut hade återigen filialer i Petersburg, Paris och Tokio. Bank Kuhn, Loeb & Co. arbetade även tillsammans med den tysk-judiska banken Speyer & Co., vilken underhåller filialer i London, New York och Frankfurt am Main.

---

gjort en del försök i denna riktning, d. v. s. med premiesystem. Såvitt möjligt bör dock undvikas att följa denna väg. Vi lägga icke tyngdpunkten å de lockande ekonomiska åtgärderna utan hysa den fasta övertygelsen: frågan om *ett folk föder barn eller ej, är i första rummet en fråga, beroende av dess mentalitet och karaktärsegenskaper eller, som man i dag säger, dess världsåskådning.* Ett sunt folk kommer alltid att föda tillräckligt antal barn till världen. Detta beror i sista hand å den världsåskådliga andliga fostran och ej å premiesystem och belöning för att man sätter barn i världen.

Därför ha vi under de gångna tre åren lagt särskild vikt vid uppfostran i denna riktning och ha både talat och skrivit mycket därom. Detta har ofta missförståtts utomlands; man har ej förstått varför vi gång på gång talade och predikade om faran för befolkningens undergång och nativitetsminskningen. Detta göra vi därför att vi i väckandet av uppmärksamheten och appellen till människans sunda instinkt se det enda rätta befolkningspolitiska kampmedlet. *Vi tro, att en sund nation, som hyser förtroende till sig själv och sin politiska tillvaro, förr eller senare måste återvinna den sunda instinkten, vilken anser önskan att få barn, icke blott ett utan flera och många i en familj, vara en självklar sak.*

Framgången av den tyska befolkningspolitiken

Det frågas nu: har denna förhoppning gått i uppfyllelse? Har er propaganda, har er uppfostran inom edert eget folk krönts med framgång? Härpå kunna vi svara: ja! Vi ha haft stor framgång. Om denna framgång icke är så stor och icke kunnat vara så stor, att faran för fortskridande befolkningsminskning definitivt avvärjts, ha vi likväl uppnått en nativitetsökning av omkring 25 % under åren 1934/35 i jämförelse med 1933. Detta är för ett enda år en mycket betydande framgång och en stor absolut verkan av de befolkningspolitiska åtgärderna. Men det är fel, när man på sina håll i utlandet och t. o. m. i Tyskland föreställer sig, att faran för nativitetsminskning vore övervunnen. Ty statistiken visar, att en ökning av 25 % ej är tillräcklig för att i längden kunna bibehålla den nuvarande befolkningssiffran i tyska riket av i dag; statistiken visar i stället, att en stegring utöver dessa 25 % är nödvändig, om vi vilja bevara den nuvarande folknumerären inom riksgränserna. Statistiken ådagalägger vidare, att ökningen av nativitetssiffran under dessa bägge år delvis beror på det större antal äktenskap som ingåtts och att således ej endast den stegrade viljan att få barn varit orsaken till att flera barn föddes utan även det faktum, att på grund av de kända ekonomiska åtgärderna flera äktenskap ingåtts. Med en fortskridande ökning av äktenskapen under de kommande åren kan man emellertid ej räkna, då det ej mera kommer att finnas så många ogifta inom de giftasmogna skikten av folket.

Verkan av vårt uppfostringsarbete

De mycket höga äktenskapssiffrorna under senaste åren få till följd, att de nya äktenskapens antal under kommande år måste nedgå, vilket medför, att den ökning av nativiteten 1934/1935, vilken berodde på de nya äktenskapen, under närmaste åren kommer att utebli. Vi ha alltså att förvänta, att nativitetssiffrorna under detta och de följande åren av nämnda skäl något sjunka därför att då ej så många äktenskap kunna komma till stånd som åren 1934/1935. Trots detta kommer nativitetssiffran att ligga högre än 1933, enär uppfostringsarbetet börjar bära frukt i det att viljan att få barn återuppväckes inom den tyska nationen.

Resultatet av denna kortfattade betraktelse blir således: tyska folket har all anledning att fortfarande betrakta sitt befolkningspolitiska läge såsom allvarligt. Vi ha i dag ännu ej så många födelser som äro nödvändiga enbart för att hålla befolkningsnumerären uppe. Till följd härav måste vi med alla medel som stå oss till buds, genom fostran och propaganda ävensom genom lättnader i ekonomiskt hänseende, möjliggöra bildandet av familjer.

Dessa försök att ytterligare stegra vår nativitetssiffra komma ej att leda till någon ökning av invånarantalet i Tyskland under de närmaste åren och årtiondena utan skall en ytterligare stegring av vår nativitetssiffra i bästa fall endast åstadkomma samma resultat som Frankrike uppnådde under sina svåraste år i befolkningspolitiskt hänseende, nämligen bibehållandet av det nuvarande invånarantalet. Det är fel, när man i utlandet tror, att en stegring av nativitetssiffran skulle vara liktydig med en ökning av invånarantalet och därmed förr eller senare en befolkningsexpansion, som en gång måste finna sitt utlopp å ett angränsande område. Vi ha ingen anledning att i dag diskutera dessa frågor från politisk synpunkt, ty vi ha ända till seklets slut

(Forts. å sid. 6.)

Judiska huset Bonnier

"Den starkaste makten inom nordeuropeisk press och litteratur"

Bokförläggare Åke Bonnier.

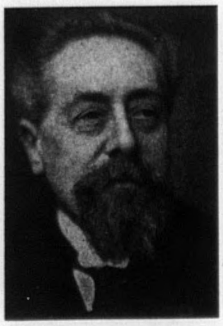

Bokförläggare Karl Otto Bonnier.

Bokförläggare Tor Bonnier.

Den av INSTITUT ZUM STUDIUM DER JUDENFRAGE i Berlin sedan årsskiftet utgivna auktoritativa publikationen *Mitteilungen über die Judenfrage* innehåller i sitt marsnummer en i hög grad märklig artikel, rubricerad "Die Machtstellung des jüdischen Hauses Bonnier in Schweden", d. v. s. på svenska "Det judiska huset Bonniers maktställning i Sverige". I en inledning till artikeln erinrar redaktionen om hur judendomen i sin kamp för inflytande och makt redan tidigt kände de medel, varmed den offentliga meningen "göres", och ihärdigt och hemligt traktat efter att bekomma dem i sin hand. Vi citera:

"Från svensk sida hävdas oupphörligt, att en sådan maktsträvan blott existerar i tyskarnas huvuden. För övrigt vore antalet judar i Sverige så obetydligt, att det där icke gåves något judeproblem. I det följande visas av en sakkunnig, huru en av de få judefamiljerna i Sverige, *Schaje-Bonnier*, under loppet av ett århundrade outtröttligt och omättligt utvidgat sin makt. Liksom denna gjort så ha tusende andra judefamiljer i världen strävat för samma mål, okända av sina värdfolk.

Den judiska familjen Bonnier är i dag den starkaste makten å den nordeuropeiska pressens och litteraturens område. Ännu på 1700-talet var den bosatt i Soberthin, Böhmen, ursprungligen stammar den från Galizien. Stamfadern Löbel Schaje, såsom han då ännu kallade sig, utvandrar till Sachsen. Han lever av tillfällighetsarbeten såsom hantlangare hos en skäktare och synagogtjänare, ägnar sig sedan åt handeln med guld och värdesaker. Då han alltjämt begår bedrägerier mot sina stamförvanter, dömes han slutligen av en sachsisk domstol till fängelse. Efter sin frigivning lyckas han komma betydligt framåt, han blir hovjude i Dresden. Hans ställning övertages av sonen, som kallar sig myntleverantör. Löbel Schaje hade redan ändrat sitt namn till Hirschel. Hans barnbarn Gutkind Hirschel strövade en längre tid omkring i Tyskland och Frankrike för att slutligen slå sig ned i Köpenhamn såsom klädhandlare.

Han döpte om sig till Gérard Bonnier, och hans söner Albert och Adolf Bonnier vandrade över till Sverige, då efter napoleonkrigen fransmannen Bernadotte kom på svenska tronen och detta land numera stod öppet för judarna. Många ärevördiga hugenotter hade redan förut invandrat till Sverige, så att ett franskt klingande namn vid denna tid utgjorde en lämplig förklädnad.

1837 grundade Albert Bonnier förlaget med samma namn, vilket ännu i dag äger bestånd. Tio år tidigare hade Adolf Bonnier grundat sitt förlag 'Adolf Bonnier', Kunglig Hov- och Universitetsbokhandlare, vilket dock uppgått i det förstnämnda.

Albert Bonnier gifte sig med en Betty Rubenson. Hans son Karl Otto Bonnier, nu åttio år gammal, är i dag förlagets seniorchef. Från hans äktenskap med Lisen Josephson äro sönerna Tor, Åke och Gert; de bägge förstnämnda äro medinnehavare av förlaget, deras söner Albert och Gerhard utgöra den femte och yngsta generationen.

I Albert Bonniers förlag ha Sveriges och utlandets mest betydande skriftställare framträtt. Genom en skicklig förskottspolitik har judefamiljen Bonnier förstått att hålla Sveriges största andar i beroende av sig. Så kämpade August Strindberg under livstiden en upprivande kamp mot sina judiska utsugare.

Företrädare för alla politiska riktningar höra till Bonnierförlagets författare, så att intrycket av objektiv neutralitet städse bevaras.

Karl Otto Hirschel-Bonnier var förkämpen för den svenska 'demokratien', hans söner fördela sina roller så, att den ene uppträder såsom ivrig konservativ, den andre såsom liberal och den tredje såsom kommunist.

Till Bonnier-koncernen höra förutom bokförlaget största delen av alla svenska tidskrifter: Konstrevyn, Radiolyssnaren, Bonniers litterära Magasin, Bonniers Novellmagasin och Bonniers Månadstidning.

För några år sedan köpte Bonnier till sig förlaget Åhlén & Åkerlund, varigenom ytterligare en rad tidskrifter kommo i hans ägo, såsom Vecko-Journalen, Vårt Hem, Husmodern, Hela Världen, Filmjournalen, Levande Livet, Veckorevyn och Folkskolans Barntidning. Härmed var monopolet inom tidskriftsväsendet uppnått.

Därefter företog sig Bonnier att grunda ett konkurrensföretag mot det gamla skolboksförlaget P. A. Nordstedt & Söner samt inköpte slutligen detsamma. Sålunda behärskar judefamiljen Bonnier det svenska uppfostringsväsendet.

Sveriges i ekonomiskt hänseende främsta tidning Dagens Nyheter, känd för sin tyskfientlighet, tillhör likaså huset Bonnier. Aktieposter i olika andra tidningar äro med all sannolikhet (Förvisso! Red. av Nationen) ävenledes genom bulvaner i Bonniers händer.

Chefredaktören i 'Dagens Nyheter' är medlem av uppsiktsrådet i den officiella nyhetsbyrån 'Tidningarnas Telegrambyrå'. Direktören i detta företag är en major Reuterswärd, gift med judinnan Elin Lamm. Huruvida den sistnämnda är släkt med huset Bonnier, tarvar ännu klarläggande. Reuterswärd innehade förutom denna nyckelställning även posten som direktör i Svenska Radiosällskapet, från vilken han dock nyligen trätt tillbaka.

För att fullkomna *monopolet inom svenskt andligt liv* har judefamiljen Bonnier slutligen tillförsäkrat sig aktiemajoriteten i "Svenska Pressbyrån", ett företag, som fullkomligt behärskar hela bangårdsbokhandeln, försäljningen av tidningar och tidskrifter i kiosker, å järnvägarna och båtarna. Genom denna organisation är Bonnier i stånd att verkningsfullt undertrycka alla för dem oangenäma offentliggöranden. Judarna Bonnier ha redan mångfaldigt med framgång förstått att bruka denna makt".

— Så förhåller det sig med den mångbesjungna "pressfriheten" i Sverige!

Tyska rasidén...

(Forts. fr. sid. 5.)

fullt upp att göra för bibehållandet av vår nativitetssiffra och därmed vårt invånarantal i Tyskland.

Rasvård och befolkningspolitik

En annan sak, som man utanför Tyskland ej kunnat förstå och rörande vilken man här och var haft oriktiga föreställningar, är de åtgärder som jämsides med den kvantitativa befolkningspolitiken avse den kvalitativa d. v. s. värdefrågan. Det är för det första rashygienen och för det andra raspolitiken. *Rashygienen är i vetenskapliga kretsar internationellt erkänd och den är i dag en i fackkretsar allestädes känd vetenskap.* Rashygienen behandlar frågan om möjligheten att stegra en nations eller en befolkningsgrupps prestationsförmåga under en följd av generationer eller åtminstone att med ändamålsenliga medel undanröja förefintliga tecken å *degeneration* inom ett folk. Det skrevs och talades vid sekelskiftet mycket i Europa om degeneration i alla länder. Med degeneration menade man det faktum att det bland de civiliserade folken levde ett allt större antal individer, som, anvisade allenast till sig själva och sin egen kraft, icke voro fullt livskraftiga och vilkas förlust av livskraft icke berodde på sjukdom eller olycksfall utan på *ärftliga* anlag.

(Forts. i nästa nummer.)

Järngardet bryter med Carol

De rumänska nationalisternas sammanslutning "järngardet" har nu öppet brutit med konung Carol, som bl. a. skarpt kritiserats för att ha låtit sig ledas av sin judiska älskarinna, madame Lupescu. I spridda flygblad upplyser organisationens ledning, att den ej längre ställer sig å monarkiens grund av det skälet att "konungen har svikit sina plikter och låter sig ledas av utlänningar och fiender till rumänskt tänkande. Vi säga fördenskull adjö till honom".

Rent och klart språk! Kung Carol är icke den enda monark i vår tid, på vilken denna beskyllning passar in.

*

»Skattmästare» Münzenberg gör myteri

Enligt "Matin", Paris, bröt nyligen skattmästaren i Internationella Röda Hjälpen, den kände kommunistjuden Münzenberg, som finansierade folkfronten, med Stalin och Komintern. På grund av sin under senare tid förda allt häftigare kritik mot Stalin hade han kallats till Moskva för att rättfärdiga sig, men vägrade att komma. Politiska sekretariatet sände då en av sina förtroendemän, holländaren Krolskiys till Paris för att söka bringa honom till förnuft.

Münzenberg framhärdade emellertid i sitt motstånd samt förklarade sig ha för avsikt att avslöja Kominterns förehavanden i Europa, därest man grepe till tvångsåtgärder mot honom. I Moskva skall man ha blivit mycket bestört häröver och bestämde sig slutligen för en kompromiss. Münzenberg återvänder icke till Moskva och inställer icke sin verksamhet. Hans tystnad skall, enligt den citerade franska tidningen, ha köpts med årsränta på 200,000 francs.

*

Judisk polis i Palestina

Under mars uppblossade på nytt stridigheterna mellan judar och araber i Palestina. Brittiske överkommissarien måste express per flyg bege sig från London till Jerusalem — för att på ort och ställe söka återställa ordningen.

Bland åtgärder, som vidtagits för oroligheternas bemästrande, observeras särskilt beslutet att upprätta en särskild judisk poliskår å 700 man, vilka skola hålla araberna i schack. — Om det nu lyckas.

Kampfonden

Under mars inflöto nedanstående bidrag till Nationens kampfond:

YWE	Kr.	10:—
P—e	„	6:—
En av de små i landet	„	2:—
Cepete	„	1:50
Blå flickan	„	3:—
Pf., Göteborg	„	50:—
R. Th.	„	1:—
Odalman	„	5:—
Bort med främlingväldet!	„	10:—
K. L—n	„	2:—
S. R.	„	3:—
Summa kronor		93:50

Vårt tack till samtliga givare!

Bidrag kunna sändas till *Nationens kampfond*, postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

Juda bebådar blodig dag i Frankrike

Tredje republikens ödestimma stundar. Frankrike går mot bolsjevism, och det är ovisst, om detta öde skall kunna undgås. Landet göres moget för det absoluta judeherraväldet. Och när judarna gripa den absoluta makten i ett land, blir det mord och slakt. Alla icke-judar, som befaras kunna bli dem till hinder i deras strävanden, mördas och slaktas.

Att judarna i sitt sista stora slag om Frankrike ha för avsikt att förfara på samma sätt som vid Rysslands bolsjevisering, erkännes öppet av dem. Den judiska tidningen "Haint" i Paris skrev 23 juni 1936:

"Fienden höjer sitt huvud.' Den franske juden skall icke upprepa de spanska kommunisternas misstag utan taga U. S. S. R. till föredöme. De spanska kommunisterna ha, för undvikande av blodsutgjutelse, tillåtit fienden att åter lyfta sitt huvud och igångsätta en motrevolution, och därför befinna de sig nu i fara. Men i U. S. S. R., där fienderna skoningslöst utrotas, skola de ej vidare resa sig, så att där är varje motrevolution omöjlig".

Frankrike synes stå inför fruktansvärda dagar. Juden utlovar där ett blodigt arbete!

*

Hemliga kommunistiska sändningsstationer

De argentinska myndigheterna ha i Rosario upptäckt fyra hemliga kommunistiska radiostationer, vilka bedrivit oavbruten kommunistisk propaganda. I ett hus fann man en sändningsapparat för kortvågor jämte kommunistiskt propagandamaterial och i ett annat sändnings- och mottagningsapparater m. m. I juden Abraham Rozcinasky's hem beslagtogos ett flertal mottagningsapparater samt en sändningsstation jämte apparater för framställande av kommunistiska trycksaker.

Överallt är det representanter för det "utvalda" folket som stå för den illegala kommunistiska omstörtningsverksamheten.

*

Sovjets juderepublik utbygges

Enligt den i Paris utkommande tidskriften "Centre de Documentation et de Propagande" (5.2) ha sovjetmyndigheterna för avsikt att 1937 anslå en summa av 100 miljoner rubel för utbyggande av den autonoma judiska staten Biro-Bidjan.

Nationalsocialismen en djupt religiös rörelse

Den judiska lögnpressen i vårt land bemödar sig att inför den svenska allmänheten framställa nationalsocialismen såsom en gudlös rörelse. Det kan därför ha sitt intresse att erfara vad den nationalsocialistiska världsåskådningens store förkunnare dr Alfred Rosenberg säger i ämnet till en svensk kvinnlig journalist. Ur Aftonbladet, som publicerat hans yttrande, återge vi nedanstående:

"Nationalsocialismen är en av djup religiositet präglad rörelse, och i motsats till vad som så ofta säges om oss ha vi en stark gudstro. Vi vilja ej påtvinga någon några religiösa åsikter, utan vi överlåta det åt var och en att tillhöra den kyrka eller sekt han vill eller att helt utträda ur kyrkan, alltefter hans samvetes krav. Därför tolerera vi såväl den katolska som den protestantiska kyrkan och andra religiösa samfund och läror, men vad vi absolut ej kunna tåla är, att någon försöker driva sin egen politik inom landet eller vill påstå, att det är i kraft av dess speciella läroform, som Tyskland återvunnit sin frihet och maktställning i världen.

Under och efter kriget hade ju särskilt den katolska kyrkan ett enastående tillfälle att visa sin inre kraft och livsduglighet i en kamp mot bolsjevismen, men den förmådde ingenting, lika litet som någon av de politiska riktningarna lyckades det: det är blott nationalsocialismen och fascismen som lyckats resa ett effektivt bålverk mot bolsjevismen. På grund av sin starka tro har nationalsocialismen den inre kraft, som kan samla *alla* människor ur de olika kyrkobestämmelserna till att gemensamt vräka undan denna fara och bygga upp ett fritt och starkt Tyskland på ruinerna av det gamla.

Men samtidigt som vi ej förföljer någon religiös riktning, äro vi alldeles för moderna människor för att kunna tro, att ett återgående till förfädernas gudalära skulle kunna bringa oss någon ny styrka... Under våra stora högtider och sammankomster ha vi våra egna sånger och ceremonier, som ge ett gemensamt uttryck för en tro på Gud och Försynen och på Tysklands framtid och lycka under Hitlers ledning och i nationalsocialismen och dess världsåskådning".

Prenumerera å Nationen!

Lär känna frimureriet!

Varje svensk man och kvinna måste lära känna frimureriet, vår tids i hemlighet styrande politiska sammanslutning.

Nationens frimurarserie (12 nummer) erhålles mot insändande av kr. 3:— å postgiro 3643 eller i frimärken per brev under adr. Nationen, Box 1145, Stockholm 16.

Sverige—Norden i Sovjets armar!

(Forts. fr. sid. 1.)

delandet, att Sandlers plan gällde: "att skapa ett nordiskt block på grund av den fara som hotar från Hitler" och att resan närmast avsåg "att ordna ett närmare samarbete mellan det nordiska blocket och det västeuropeiska blocket". "Aube" förutsade profetiskt hur "Sverige en dag skulle bli kallat att spela en stor roll i norra Europa gentemot nationalsocialismens planer. (Jfr art. "Vid skiljevägen" i Nationen; n:r 5, 1936!).

*

Världsjudendomen, som efter fjaskot med det mot Italien inledda "antifascistiska" härtåget för en tid tycktes förlora sin offensiva kraft, samlar åter skarorna till kamp. I stället för det 1925 hägrande "ärorika" omstörtande av "barbariets stater" erbjuder sig i dag i Europas politiska liv en ny realitet, "axeln Berlin-Rom", vilken i betydelse hotar att överflygla den överstatliga konstellationen judendomen-frimureriet-marxismen och de av denna behärskade "demokratierna". Juda föranledes redan av självbevarelse att åter taga till offensiven för oskadliggörande av sina fiender och söker härvid till enhetlig aktion samordna alla stater, som ännu befinna sig utanför axeln Berlin-Roms direkta inflytelsesfär. Denna offensiv inriktas till att börja med främst på det nationalsocialistiska Tysklands isolering, bl. a. genom organiserandet av olika "fredsblock" med udd mot Tredje riket. Man utvecklar en allt intensivare verksamhet för att "inringa Tyskland med diplomatisk taggtråd", såsom den framstående engelske utrikespolitiska författaren J. L. Garvin uttryckt sig i "Observer".

Hela denna diplomatiska aktivitet utföres mot bakgrunden av ett "väntat" tyskt-ryskt krig, i vilket även Norden av världsjudendomen tillämnas en viss aktiv roll. Först gällde det att vinna de nordiska staterna och särskilt det tyskvänliga Finland för neutralitetens ståndpunkt, för att därpå låta den "neutrala nordiska" positionen inpassas i den allmänna antityska konstellationen. Beträffande Sverige var saken så mycket viktigare som tillförseln av svensk Lapplandsmalm ansågs vara av avgörande betydelse för Tysklands krigsindustri i det kommande kriget. Vi ha tidigare framhållit, hur den gamla antagonismen mellan öst- och västjudendomen i senaste tid skärpts, hur de hjärtliga relationerna mellan de av de rika västjudarna ("sefardi") styrda västerländska "demokratierna" och det av östjudarna ("askenasi") under U. S. A.-bankirernas beskydd regerade Sovjet-Ryssland på sistone uppluckrats. Här hövdes nu en särskilt lämpad medlare mellan öst och väst. Ty för judendomen i sin helhet var det ett livsintresse att den östjudiska härskarpositionen i Ryssland bevarades.

För denna medlarroll mellan öst och väst hade Sverige visat sig särskilt väl lämpat icke blott på grund av sitt strategiska läge i Nordens centrum utan även och framför allt genom sitt kombinerade öst-västjudiska regeringssystem, vilket bl. a. framgångsrikt kom till användning vid organiserandet av samarbetet mellan Komintern och "demokratierna" i Nationernas förbund. I Sverige regerar ju kombinationen Frimurarorden—II. arbetarinternationalen. Frimurarbröderna, serfardi-judendomens "adoptivbarn", och proletärerna, askenasi-judendomens "styvbarn", sitta här sida vid sida vid regeringsbordet. Och den svenska statschefen, vilken fungerar såsom Salomos Vikarie i IX. Frimurarprovinsen och i första hand lyder det internationella brödraskapets lagväsen, är f. n. på grund av den partipolitiska ställningen hänvisad att utöva regeringsmakten tillsamman med II. internationalens härvarande marxistiska parti.

*

Den av världsjudendomen framdrivna "nordiska" statsblocksbildningen fullföljer ett trefaldigt syfte. *För det första* avser den att i Norden bilda det fast organiserade skyddsvärnet *för* "demokratien", d. v. s. *för* judeherraväldet *mot* fascismen och i all synnerhet *mot* nationalsocialismens idéer och inflytelser söderifrån. Ett gemensamt system skall skapas till bevarande och fullkomnande av de nordiska folkens slaveri och slutliga förgörelse under Juda samt till förhindrande av ett folkuppvaknande i Norden! *För det andra* åsyftar det i vardande sig befinnande "nordiska statsblocket" att utgöra ett värdefullt vapen åt världsjudendomen i dess planerade framtida uppgörelse med Hitlers Tyskland och Mussolinis Italien, vilka hota den judiska maktpositionen i Europa och världen. Därefter skulle turen komma för blockets egna "tjänande" folk att skäktas å Judas slaktbänk. *För det tredje* avser "nordiska statsblocket" att bilda en brygga mellan "öst" och "väst", öst- och västjudendomen, samt att på allt sätt stödja Litwinow-Finkelsteins och Kominterns, d. v. s. den på sistone något försvagade judiska positionen i Sovjet-Ryssland. Genom denna orientering österut skapades vidare utomordentliga möjligheter för de judiska världsrevolutionärerna i Moskva att under skydd av vänskapliga mellanfolkliga relationer intensifiera arbetet för bolsjevismens genomförande i Norden.

*

Mot bakgrunden av dessa judendomens planer har man även att se den sedan någon tid från "nordiska statsgruppens" sida bedrivna intensiva verksamheten i syfte att överbygga alla klyftor och skapa de hjärtligaste relationer mellan Nordens länder och Världsrevolutionens Ryssland. Finske utrikesministern Holstis Moskva-besök en månad före utrikesminister Sandlers London- och Parisbesök var första mera markanta tecknet å den nya inställningen från de nordiska staterna. Arbetet för detta närmande mellan Sverige och Sovjet-Ryssland bedrives rastlöst på alla områden, och är det uppenbart meningen att låta det gå vida längre än till blott inbördes fördragsamhet i allmänhet. Det är av allt att döma heller icke någon tillfällighet, att förre militärattachén i Sovjet-Ryssland, kaptenen frih. *G. M. von Stedingk* inför officers- och underofficersföreningarna i Stockholm i föredrag prisar storverken i Sovjet-Unionen. Varför detta lovprisande värv inför militären just uppdragits åt friherre Stedingk? Jo, slå vi upp Frimurarkalendern 1928—29, finna vi, att hans fader, kaptenen frih. Måns Christer von Stedingk är en av det svenska frimureriets mest verksamma krafter, Över-Officiant i Svenska Stora Landslogen och ledamot av IX. Frimurarprovinsens Loge-Direktorium (samma institution som på sin tid igångsatte den laglösa bojkottterrorn mot tidningen Nationen). I kapten Stedingks föredrag återfinner man också den frimureriska synen å juderevolutionen i Ryssland, nämligen att "det måste gå som det gått med det gamla Ryssland" (Dag. Nyheters referat, 10.3.37).

Jämsides med strävandena för närmande politiskt och militäriskt går en allt intensivare propaganda för "kulturell" samverkan Sverige—Ryssland. Det ena "kultursällskapet" ser dagen efter det andra. Ordföranden i det 1935 bildade "Sällskapet för främjande av kulturella och vetenskapliga förbindelser mellan Sverige och Sovjet-Unionen", professor *Wilhelm Palmær* fastslår i tidskriften "Sovjetnytt" n:r 3 d. å., att "stort intresse för Sovjet råder inom svenska kulturkretsar. I styrelsen för detta sällskap återfinnas vidare dr. Ada Nilsson, vice ordförande, redaktör David Belin, sekreterare och skattmästare, professorerna *Israel Holmgren* och *Birger Simonsson*, arkitekt Sven Markelius, direktörerna *Björn Prytz* och *Sigfrid Edström*, advokaten Margareta Sandberg och konsul Vladimir Smirnoff. Ett annat bland de många sällskap, som här arbeta för "kulturförbindelsernas" utbyggande med Bolsjevik-Ryssland, är det 1936 bildade "Samfundet Sverige-Sovjetunionen", vilket inriktar sig å propagandaverksamhet i stor stil och enbart för sommaren 1937 planerar ett tjugotal specialresor till Sovjetunionen. Enligt "Sovjetnytt" är "Samfundet Sverige-Sovjetunionens" stadgeenliga uppgift: *"att* inom Sverige och Sovjetunionen verka för ömsesidig utbredning av kännedom om kultur, konst och vetenskap; *att* organisera studieresor — individuellt eller i grupp — i ömsesidigt utbyte, och *att* främja det idrottsliga utbytet mellan de båda länderna". De nämnda specialresorna för 1937 skola omfatta följande kategorier medborgare: järnvägsmän, livsmedels-, kommunal-, metall-, byggnads- och transportarbetare, post och tel., typografer och nykterhetsorganisationer, student-, kvinno-, hyresgäst-, ungdoms- och studieorganisationer, hantverkare och fria yrken, lantbrukare, lärare o. pedagoger, handels- och kontorsanställda, hotell- och restaurangpersonal samt beklädnadsarbetare. Samfundets styrelse utgöres av: professorn vid Tekniska högskolan *Otto Linton*, ordförande, docenten med. dr. *Nils Silfverskiöld*, vice ordförande, fil. stud. Lättman, sekreterare, herr E. V. Pettersson, kassör, fru Elsa Ander, sekreterare P. E. Bruzewitz, herr Levin och författaren Eyvind Johnson.

Efter plan och system fullföljer judendomen sina konspirationer i Norden. Steg för steg drivas vi i Sovjet-Judas armar.

V a k n a, S v e n s k a F o l k !

En inblick

i politikens mysterier

ger ett följdriktigt studium av tidningen Nationen, i vilken det underjordiska spelet bakom "demokratiens" kulisser hänsynslöst blottas.

Nationen-årgångar

till ett begränsat antal finnas till salu för åren 1932—1936 till ett pris av kr. 4:— per årgång. Likvid per postgiro 3643 eller i frimärken brevledes, adr. Box 1145, Stockholm 16.

Moskvabidrag å 250 miljoner till Frankrikes kommunister

Ledaren av Franska folkpartiet D o r i o t; som tillkännagivit sin avsikt att till regeringen inkomma med en redogörelse över de franska politiska partiernas och särskilt kommunistpartiets inkomstkällor, hade den 22 mars en mottagning för pressen i St. Denis. Enligt de upplysningar, som Doriot därvid lämnade och vilka jämte utförligt bevismaterial skulle framläggas inför deputeradekammaren, hade franska kommunistpartiet åren 1930—1937 för revolutionära syften från Moskva mottagit över 250 miljoner francs.

Hur vore det med en liknande undersökning beträffande de svenska partiernas och särskilt kommunistpartiets inkomstkällor? Skada, att här icke finnes någon Doriot!

Napoleon I och frimureriet

Märklig publikation av Italienska Stororienten

Angående Napoleon den stores anhörighet till det världsomspännande frimurarförbundet hade man hittills endast kännedom genom det protokoll, som upptecknats över logen La Parfaite Unions i Grenoble högtidliga invigning av den franske kejsarens byst 6 juni 1806. Men i dessa dagar har en liten broschyr utkommit i Paris, som återger en av Stororienten av Italien utgiven skrift över ett förrättat logearbete till firande av konungens av Rom födelse.

"Detta arbete tillägnas konungen av Rom, den förstfödde av den mäktige Brodern Napoleon av Stororienten av Italien den trettonde i tredje månaden av året för det verkliga ljuset 5811", heter det å titelsidan mellan sol och måne. Templet i Milano var av denna anledning särskilt festligt smyckat. Bakom Mästarens av stolen tron lästes inskriften "Till den upphöjde Luweton Napoleon". Då "Lufton" å frimurarspråket betyder "son av en frimurare" och detta uttryck i den förevarande skriften upprepas nio gånger, kan intet tvivel råda därom, att kejsar Napoleon tillhörde frimurarförbundet. De högsta statliga och frimureriska ämbetsinnehavare bevistade ceremonien. I öster hade de upplysta prinsarna av den kungliga hemligheten 32° och inspektorinkvisitorerna 31°, därunder Bröderna Luosi, justitieminister, Di Breme, senatspresident, Luini, statssekreterare, Lechi Teodore, general, Pelegatti, justitieråd o. s. v. enligt rangordning intagit sina platser.

Det rituella arbetet ledde såsom ordförande Broder Solfi, upplyst prins av den kungliga hemligheten, under assistens av Bröderna Bellerio, generalprokurator vid appellationsdomstolen i Milano, Corvini och Fernante Piantanida 33°. Även Milano-logerna "Reale Eugenio", "Reale Augusta" och "Imperial Carolina" — alla bonapartistiska namn — hade sänt sina delegerade till festen.

När alla voro församlade, framträdde Broder Calepio, ledsagad av flera Suveräner Stor-General-Inspektorer 33° såsom företrädare för den upphöjda Stormästaren och Storkommendören för Frimurarförbundet i Italien, såsom vilken då ingen annan än Brodern Eugène Bonaparte, vicekonung och adoptivson av fransmännens kejsare, fungerade, varpå ceremonien tog sin början.

På dagordningen stod först tillkännagivandet av födelsen av konungen av Rom, den förstfödde av Napoleon, "vår Broder och skyddsherre för Frimurarorden i Frankrike och Italien". Andra punkten gällde hyllning för Den Förstfödde av den "mäktigaste och förtjänstfullaste Brodern av Frimurarorden". Efter den brukliga kärleksmåltiden utbragtes en skål för den "mäktigaste Broderns i den frimureriska världen, kejsarinnans, hans upphöjda gemål, och prinsen Luftons, deras utomordentlige sons" hälsa.

Då vid denna under så högtidliga former utförda ceremoni både familjen Bonaparte, kejsardömet Frankrike och konungariket Italien voro företrädda, är det knappast att antaga, att Stororienten av Italien skulle vågat tillägga kejsaren av Frankrike den frimureriska egenskapen, om han ej redan innehaft densamma. Den historiska sanningen, att Napoleon var frimurare, låter sig numera icke avlägsna ur världen.

Kominterns nya taktik

Den schweiziska tidningen "Action Nationale" (20. 2. 37) återger ett hemligt aktstycke, innehållande förtroliga anvisningar från Schweiz' kommunistiska central till dess agenter i Schweiz' socialdemokratiska parti. Det hemliga aktstycket, som lämnar en intressant inblick i Kominterns nya taktik, innehåller bl. a. följande förhållningsorder till de kommunistiska agenterna i schweiziska socialistpartiet:

"Man måste gripa alla konkreta tillfällen, såsom häktningar, församlingsförbud, domutslag genom rätterna, även som Bodermans och Mühlesteins sak för organiserande av offentliga protestmöten.

Protestfälttåget måste fortsättas i arbetarklassens syndikala och kulturella, sportliga och andra organisationer, där protestbeslut genomdrivas. Detta fälttåg skall utsträckas jämväl till motsvarande borgerliga organisationer.

Diskussionen över dessa väsentliga frågor måste införas i socialistpartiets led genom personliga samtal med de socialistiska kämparna. Man måste härvid vara beredd på, att socialistpartiets ledning så långt som möjligt söker inskränka diskussionen för att kunna uppnå en överraskande omröstning, då partiet icke är underrättat om kongressens betydelse . . ."

Schweiziska kommunistpartiets förhållningsorder till sina agenter i brodersocialistpartiet ger en föreställning om de skumma krafternas intrigspel bakom de "demokratiska" församlingarnas kulisser.

*

Sandler hyllar Blums probolsjevism

Vid sitt utrikespolitiska besök i Paris under mars begagnade excellensen Sandler tillfället att inför franska pressen ge uttryck åt sin beundran över regeringen Blums "återuppbyggnadspolitik" — vilken ju hittills huvudsakligen utgjort ett vägröjningsarbete för den judiska bolsjevismen. Blums språkrör "Populaire" återgav ett yttrande av hr Sandler, vari denne förklarade:

"Eder så lyckligt påbörjade och med sådan kraft bedrivna återuppbyggnad är en god sak icke blott för Frankrike utan för hela Europa, ty Frankrike, starkt i sin inre struktur, kommer också att vara starkt i sina bidrag till världsfredens organisering".

Den Blumska probolsjevismen, som i hammarens och skärans tecken fört Frankrike till avgrundens brant, karaktäriseras av Sveriges utrikesminister såsom storslagen "återuppbyggnad"!

Frimureriet i Rumänien upplöst

Det internationella frimureriet drabbades under mars av ett nytt hårt slag, i det att rumänska regeringen utfärdat förbud mot all frimurarverksamhet. I Bukarest liksom i den övriga delen av landet ha alla frimurarloger av myndigheterna stängts och förseglats. — Teorien om frimureriet såsom enbart en "humanitär välgörenhetsorganisation" accepteras alltså ej längre i Bukarest.

Upplösandet av det rumänska frimureriet innebär en betydande framgång för den antijudiska kampfronten i Europa.

*

Aktion mot frimureriet i Schweiz

Frisinnade partiet i Schweiz har nyligen vid ett offentligt möte i Zürich behandlat ämnet "Frimureriet". — Ett spörsmål som vinner ständigt ökad aktualitet i alla länder, där det världsfamnande brödraskapet lever och verkar.

Sedan inledaren redogjort för frimureriets historia och ideal, uppträdde — meddelar "Front", Zürich — såsom förste diskussionstalare en viss dr Wilhelm Frick, vilken skarpt gick till rätta med logeväsendet. Han påvisade frimureriets söndrande inflytande å kamratskap och folkgemenskap. Härefter talade schweizaren Zander, som uppläste stadgarna från logen "Alpina", av vilka den hemliga organisationens antinationella tendens framgick. Han brännmärkte slutligen logen som förberederskan för bolsjevismen.

Aktuell Litteratur

Judarna i Sverige	Kr. 0:50
Zionsprotokollen	„ 1:—
Nya Upptäckter om Zionsprotokollen	„ 0:50
Kristendomen — den urariska religionen	„ 0:50
Kristus var ej jude	„ 0:25
Frimureriets avslöjande. Av General E. Ludendorff. 2 del., vard. à	„ 2:—
Den judiska framgångens gåta. Av Roderich-Stoltheim	„ 1:—
Den statsfientliga judiska läran. Av Th. Fritsch	„ 0:25

Ovanstående böcker erhållas på beställning direkt från tidningen mot insändande av beloppet antingen i brev eller per postgiro 3643 under adress: NATIONEN, Box 1145, Stockholm 16.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145, Stockholm 16. Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —
LÖSNUMMER 10 ÖRE.

TORSDAGEN DEN 1 APRIL 1937

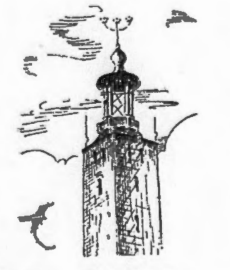

Vida Världen

Sovjets Okrönta Drottning

Det Världsrevolutionära fosterlandets officiella representant i Stockholm Alexandra Kollontay hör till den mera verksamma diplomatien. Redan vid sin diplomatiska hitkomst var hon i den lyckliga belägenheten att äga Introduktörens inom Offentliga Ordet synnerliga ynnest. Termerna i Bonniers Vecko-Jakalen lydde genomgående: "Bolsjevikernas drottning", "Sovjets okrönta drottning", "Sovjets

first lady" etc. Och Kungliga Societeten följde lydigt som alltid Schaje-Hirschel-Gutkind-Bonniers signaler, rullande sig i stoftet för Hennes Röda Majestät.

En Röd Sovjetdrottning, och det av "adlig börd", dotter av en zargeneral och samtidigt Lenins förtrogna, vilken å färden i sjuglasvagn till Stockholms slott är iförd hel chinchillapäls, siden, sammet, spetsar, juvelhalsband och dekorationer — detta måste vara någonting non plus ultra för vår Kungliga Societet. Kommer så härtill, att Sovjetdrottningen är en värdinna av rang och att borden i hennes magnifika boning vid Villagatan digna under utsökta läckerheter, rysk kaviar och champagne — ja, då förstår man, att ej blott Proletariatets utan också Borgerlighetens spetsar, våra politiska såväl som kulturella m. fl. förnämiteter känna sig som hemma i de röda salongerna. (Jfr Vecko-Journalen n:r 42/1936.) Sedan är ju vägen till allmän och fullkomlig inbördes förståelse ej lång.

"Alexandra Michajlovna — vilket trevligt namn — det ligger något gammaldags ryskt och gemytligt i det. Det för tanken till Turgenjevs hjältinnor på något idylliskt slumrande adelsbo", skrev Bonniers Månadstidning i en romantiserande presentationsartikel om det Röda Majestätet juli 1932. Ja, hennes sidor och talanger äro både många och underbara. Hon är ej bara den världsberömda politikern, diplomaten och sociala världsförbättraren — hon är också en författarinna av rang. Ja, hon intager — enligt vad upplyses av det citerade bladet — "en ledande ställning" bland författarna inom diplomatiska kåren i Stockholm. Hennes älsklingstema å författargebitet är "äktenskapet" och "kärleken". "Äktenskapet, ja, den tiden är förbi, då äktenskapet var det allena saliggörande medlet att bygga upp ett liv för en kvinna. Äktenskapet är en affär av andrahandsbetydelse för kvinnorna i det nya samhället. Liksom kärleken! Allt skall rationaliseras, förenklas — äktenskaps ingående och upplösande ..." (V-J, n:r 19/1932).

Alexandra Kollontay föddes 1872 och är således hunnen till mogen ålder. Hennes fader var Michael Domontovitsch, en rysk general "av polsk-ukrainsk härkomst", vilket ofta ansågs liktydigt med polsk-judisk sådan. Modern, Alexandra Masalin, stammade från Finland. Morfadern Masalin utgav sig för "bonde från Savolaks", men förmodas ha invandrat från Sverige och varit av judisk börd, vilken förmodan stödjes av dotterdotterns senare ådagalagda revolutionära solidaritet med det revolutionssträvande judiska folket. — Finland utgjorde vid denna tid en kanal, genom vilken judiskt blod och judiskt inflytande sedan gammalt införts till Ryssland. — Masalin kom såsom affärsman med två tomma händer till Petersburg, där han lyckades skapa en stor förmögenhet. Den rika dottern Alexandra gifte sig med generalen Michael Domontovitsch, som också förmodas ha haft judiskt blod i ådrorna.

General Domontovitsch protegerades starkt av Petersburgs kommendant, generaladjutanten hos kejsar Alexander III, Adelson, som var fullblodsjude. En tid var han kommendant i statsfängelset i Petersburg. Trots sina höga förtroendeposter hos zaren deltog han med iver i oppositionen mot zarregimen och tillhörde den krets av det forna ryska överskiktet, som genom sin förrädiskt konspirativa verksamhet främst hade äran av den röda revolutionens seger i Ryssland. Enligt E. Michelsen arbetade general Domontovitsch i maskopi med sin revolutionära dotter, som i faderns arbetsrum — vilket var skyddat mot alla polisagenters ögon — gömde sin illegala litteratur. "Generalen var ingen beundrare av det bestående. Han avskydde och föraktade Alexander III ..."

Vid 20 år gifte sig Schura — såsom den unga Alexandra kallade sig — Domontovitsch med en ung officer ur ingenjörskåren, vilken hon efter tre år övergav. Under sin fortsatta bana, som helt ägnades Revolutionen, föredrog hon att bära det aristokratiskt och historiskt förnämt klingande namnet Kollontay framför Masalin eller Domontovitsch. Hon hade därunder även rikligt tillfälle att utveckla sin stora idé över kärleken, vilken närmare utlagts i hennes författarverk. Enligt Alexandra Kollontay är kärleken allenast en människans fysiologiska funktion, ett naturbehov, som utan varje hämning bör tillgodoses. "Kärleksakt" är detsamma som att "dricka ett glas vatten". Härav det berömda uttrycket "ett glas vatten teori", som under bolsjevikrevolutionens första år var så populärt.

I slutet av 1908 emigrerade Alexandra Kollontay till Europa, där hon under en lång följd av år i olika länder verkade för Revolutionen. Hon råkade härvid tidigt i intimt samarbete med Trotskij-Bronstein. Under världskriget utvisad från Tyskland, kom hon under Brantings protektion till Sverige, där hon — enligt vad upplysts i pressen — trädde i förbindelse med Z. Höglunds grupp men på grund av antimilitaristisk propaganda snart nödgades lämna landet "för alltid". Hon ansluter sig nu till Lenin, blir dennes agent för Skandinavien. Återvänder till Ryssland, inträder i bolsjevikpartiet och invälјes i centralkommittén. Tager aktiv del i bolsjevikrevolutionen, blir folkkommissarie för sociala omvårdnaden i första sovjetregeringen. Deltager tillsammans med Radek och Pjatakov i det nya vänsterkommunistiska partiet för Lenins störtande, bakom vilka planer står — Trotskij. Är 1921 en av ledarna för "arbetaroppositionen", som underkänner Lenins linje såsom ej nog kommunistisk och revolutionär. Sändes av Stalin såsom legationsråd till Oslo. Blir minister i Oslo, därpå i Mexiko, så åter i Oslo och från 1930 i Stockholm.

Ingen vet hur länge "Sovjets okrönta drottning" skall residera i de röda salongerna Villagatan 17. Hennes öde lär intimt sammanhänga med sovjetryske utrikeskommissarien, juden Litwinow-Finkelsteins. Men ett är visst: Stockholms kaviar- och champagnedyrkande Kungliga Societet skall djupt sakna sin "Röda Drottning", när hon en dag bryter upp från Villagatan.

Hakkorset mot Davidsstjärnan

Striden mellan Ljusets och Mörkrets krafter i världen fortgår i allt mera forcerat tempo mot slutavgörandet. Av ett lokalt problem har blivit ett universellt, och kampen, som en gång kanske gällde blott ett enda land eller en enda världsdel, berör i dag hela jordklotet och den där levande mänskligheten.

Mot Judas lögnsymbol Davidsstjärnan höjes nu i Tidens fullbordan den ariska Sanningens heliga symbol Hakkorset, i vars tecken Kristus levde och verkade. Ingen fällde hårdare än Han domen över den judiska satanismen. "I haven djävulen till eder fader, och vad

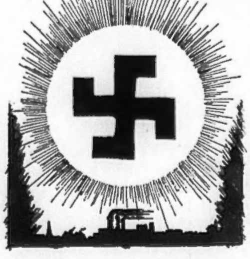

eder fader har begär till, det viljen I göra. Han var en mandråpare från begynnelsen och i sanningen står han icke, ty sanning finnes icke i honom. När han talar lögn, så talar han av sitt eget, ty han är en lögnare, ja lögnens fader" (Joh. Ev., 8, 44).

Redan Bibelns "gamla" testamente ger oss klarhet angående Juda och dess mål. Vi läsa där programmet för den judiska messianismen, och i judarnas "religions"-lag, återgiven i Talmud, återfinna vi samma program i detaljerad utformning. Bibeln innesluter själva den judiska krigsförklaringen till den icke-judiska mänskligheten, i det att Jave där befaller sitt "utvalda" folk: "Du skall förtära alla folk, som Jave, Din Gud, skall giva Dig. Du skall icke skona dem" (Mos. V, 7, 16).

Judarnas "religiösa" lagbok Talmud lämnar alla erforderliga anvisningar för det messiansk-imperialistiska verkets utförande. Det heter där också: "En icke-judes egendom är att betrakta såsom herrelöst gods, och den som kommer först har företrädesrätt" (Chosch. Ham. 156,5 Haga). Och vidare: "Vi ha emottagit den lärdomen: den bäste bland akum (icke-judarna) skall du slå ihjäl" (Sohar 111, 14, 3). I Sanhedrin 59 a och Chaggia 13 stadgas, att en jude, som undervisar en icke-jude i Talmud, skall straffas med döden. Schare Theschuba innehåller bestämmelsen, att en jude, som översätter något ur Talmud eller annan rabbinsk skrift, så att det blir till-

gängligt för icke-judar, skall betraktas såsom förrädare och i hemlighet skaffas ur världen.

Men inga rigorösa judiska strafflagar ha förmått hindra sanningens frammarsch. Den historiska verkligheten börjar framstå för människorna och folken i sin sanna dager. Dessa börja förstå, att Javes "löfte" till "sitt utvalda folk" om hela jordens besittande sedan årtusenden utgjort Judafolkets politiska program, efter vilket det inriktat sina handlingar. Den ena generationen judar efter den andra har kämpat för förverkligandet av "profetian".

En mängd icke-judiska folk ha under denna gigantiska kamp gått under i blod och rök. Viljan till herravälde över jorden låg bakom de många blodiga revolutionerna, som juden antände. Denna vilja skapade marxismen, virrvarret av politiska partier, parlamentarismen och bolsjevismen. Denna judiska vilja är ansvarig för de ekonomiska världskriserna, för krigen och strejkerna, för illdåden i Ryssland och Spanien, för den ständiga oron i världen.

Judas program i "gamla" tesamentet — "Du skall förtära alla folk..." — ävensom i Talmud genomföres med blodig hänsynslöshet. Dock vägrade människorna hittills att erkänna sanningen. Miljoner och åter miljoner icke-judiska människor ha under årtusendenas lopp offrats å den blodtörstige Jave-Satans altare. Enbart världskriget och ryska bolsjevikrevolutionen från detta århundrade kostade tiotals miljoner döda arier.

Men offerdagen skall snart vara till ända. Mot Davidsstjärnan höjes nu över all jorden Hakkorsets heliga symbol.

*

Pristävlan mot antisemitism

Ett tecken bland många å den växande anti-judiska stämningen i U. S. A. och judarnas ängslan häröver är en av den judiska tidskriften "Opinion" anordnad pristävlan i ämnet "Huru kan antisemitismen bekämpas i Amerika?". Första priset lyder å 150 dollar, det andra å 100 dollar och det tredje å 50 dollar. I uppropet heter det: "Det tilltagande diskriminerandet av judarna i nationens affärs- och sällskapsliv utgör ett problem av största betydelse för hela den judiska församlingen".

"Opinion" förmenar sig genom den utlysta pristävlan lämna ett betydelsefullt bidrag till kampen mot antisemitismen i Förenta Staterna. Uppropet är undertecknat av bl. a. den bekante hetsrabbinen och bojkottpropagandisten mot det nya Tyskland Stephan S. Wise.

*

Kommunismen i Tjeckoslovakiet

Den kommunistiska propagandan i Tjeckslovakiet är i dag aktivare än någonsin, skriver "C. A. U. R." (21.2.37), Rom. Tendentiösa filmer och bolsjevikiska komedier, varav åtskilliga t. o. m. spelas i de av staten subventionerade teatrarna — allt befinnes för gott. I Prags kommunalteater förekom nyligen en skandal vid uppförandet av en rysk författares komedi, betitlad "Eskaderns förstörande". Den handlade om en episod ur den ryska revolutionen.

Teaterlokalen var full av kommunister, vilka utnyttjade omständigheterna till föreställningens förvandlande till en jättedemonstration för Sovjet-Ryssland. Hela publiken sjöng, stående med knuten näve, Internationalen. Komediens eget tema uppfordrade till denna demonstration, i synnerhet sista akten. Man såg där, hur den upproriska ryska marinen nedmejade sina officerare och svängde sina röda fanor. Allt åtföljt av Internationalens sjungande.

Broder .˙. Benesjs frimurarrepublik synes snart färdig för övergång till det högre "humanitära" stadiet — sovjetrepubliken.

*

Hollywoods »stjärnor»

"De lysande stjärnor, som uppstiga å Hollywoods himmel, hänföra den stora publiken", skriver den schweiziska tidningen "Tribune Valaisanne", fortsättande:

"Några detaljer rörande deras härkomst torde därför erbjuda intresse. Douglas Fairbank är juden Ullmann, Eddie Cantor är juden Izzi Iskowitz, Georg Burns är juden Nathan Birnbaum, Bert Larr är juden Isidor Larrkeim, Ted Levis är juden Leopold Friedmann, Joe Penner är juden Joseph Pinter, Leon Belasco är juden Leon Semonowitsch Beraldski, Ben Bernie är juden Benjamin Ancellowitsch, Edward Wynn är juden Edwin Leopold, Al Jolson är juden Asa Yeleson, född i Ryssland. Coodman Ace är juden A. C. Eschocwitz. Norma Shearer och hennes make, som för kort tid sedan avlidit, efterlämnande oräkneliga miljoner — hörde likaså till den utvalda rasen".

Sakförhållandet innebar knappast något nytt eller i sig själv överraskande. Man hade snarare haft anledning förvåna sig, om det förhållit sig annorlunda.

*

Polen har fått nog!

Polen hör till de länder, som i främsta ledet lyckliggjorts av "Guds utvalda folk", d. v. s. suckat under judeoket. Att reaktionen mot judendomen också där nu skulle göra sig gällande, var således naturligt.

Den antijudiska reaktionen förnimmes allt starkare i Polen. Chefredaktören för "Gazeta Polska" konstaterar i en artikel: "Det finnes mycket för mycket judar i landet och man måste finna en väg för det väldiga överflödets avledande. Polen behöver alls icke låta påverka sig av några förpliktelser av moralisk art. Judarna utgöra en sjuklig utväxt i det polska livets struktur".

Här är det sakkunskapen som talar!

*

Ryskt framtidsperspektiv

I Bonniers Nyheter kunde nyligen läsas, hur den aristokratiske sonen av vår Högst lysande och verksamme Broder .˙. i IX. Frimurarprovinsen Måns Christer von Stedingk, kaptenen frih. G. M. von Stedingk i föredrag inför huvudstadens militärer konstaterat, att "det

måste gå som det gick med det gamla Ryssland". Den allbekanta frimureriska synen å problemet!

Detta, som "måste ske" i det gamla Ryssland — har kanske på sina håll fallit i glömska, varför en liten erinran kan vara befogad. Enligt uppgifter av sovjet-ryska tjekans statistiska byrå i Loubianka arkebuserades enbart 1922 och 1923 följande antal ryska människor: 28 biskopar, 1,215 professorer, 8,800 läkare, 54,850 officerare, 260,000 soldater, 10,500 poliser, 48,000 gendarmer, 12,950 tjänstemän, 355,250 advokater, journalister, konstnärer och skriftställare, 192,355 arbetare och 815,006 bönder. D. v. s. sammanlagt 1,758,954 arkebuserade ryssar på tvenne år — och det å revolutionens mer framskjutna stadium, då väl det värsta grovgörat undanstökats!

Trots all opposition bland Rysslands folk, ej minst i senare tid, synas judarna alltjämt dominera i landet. Ingen kan säga, hur länge de skola göra det. Men ett är visst: en dag reser sig det ryska folket — och då är det slut med härligheten för de "utvalda" i "Röda paradiset".

*

Arma Santo Domingo!

Enligt "New York Herald Tribune" underhandlas f. n. med presidenten för republiken Santo Domingo om skapande av invandringsmöjligheter till Santo Domingo för en miljon judar. Redan under närmaste tiden skola 1000 judiska emigranter från Polen, Rumänien och Tyskland beredas tillfälle att bosätta sig i det lilla landet.

Arma Santo Domingo!

LÖSNUMMERPRIS i Sverige: 30 öre
i Finland: 4 mark
i Danmark o. Norge: 30 öre

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 5 (298) LÖRDAGEN DEN 1 MAJ 1937 ÅRG. 13

Terrorn mot Nationen skall brytas!

En opinionsrörelse till hävdande av Ordets frihet

Svidande vidräkning med det plutokratiska judiskt-frimureriska korruptionssystemet — Planerad framställning till Statsministern och Riksdagens talmän

Redaktör Elof Eriksson, tidningen Nationens utgivare, höll onsdagen den 14 april ett föredrag i Manhemssalen i Stockholm över ämnet *"Judeväldet i Sverige"*. Trots mellankommande anordningar i syfte att förhindra anslutning till det utlysta mötet, hade inemot ett hundratal personer infunnit sig, som med spänt intresse åhörde talarens vidräkning med det rådande judeväldet och detsammas utövade terror och som hälsade anförandet med livliga applåder. Vi återgiva här redaktör Erikssons föredrag, vilket in extenso lydde:

Överrabbin Marcus Ehrenpreis.

Bankdirektör Marcus Wallenberg.

Bokförläggare Karl Otto Bonnier.

Sveriges hemliga styresmän

Ordet "Judeväldet i Sverige" förefaller sannolikt mången svensk som en overklighet eller överdrift. Men det är så ej. Judeväldet i det nutida Sverige är en realitet och en fruktansvärd sådan, och det gäller för vårt folk att snarast komma till klarhet härom. Jag skall i det följande söka ge en koncentrerad bild därav under andragande av några konkreta exempel till illustrerande av dess funktion i verkligheten.

Flertalet svenskar vägra alltjämt att tro på förhandenvaron av ett judiskt välde i Sverige, åberopande vår "demokratiska" författning, den officiellt rådande "Friheten" och "Rätten", vår "Folkliga Självstyrelse", grundad i "den allmänna val- och rösträtten". Ja, så heter det och kan så även synas. Men i realiteten ligga sakerna annorlunda till. Den nuvarande ordningen i vårt land är till ursprung och väsen icke svensk och åsyftar icke svenska folkets väl. Den är en judisk internationell skapelse, uteslutande tjänande målet: Judafolkets världshärskarvälde. Vår förment "lagliga" ordning är tillkommen och upprätthålles genom det största förräderiet i svensk historia, är tillkommen i lögn, är den judiska lögnens enligt grundsatsen "Söndra och härska!" uppbyggda destruktiva system till svenska folkets ofärd.

»Demokratien» — beslöjad internationell judediktatur

"Demokratien" representerar blott till skenet Sveriges folk, i verkligheten är den en beslöjad internationell judediktatur med syfte att tjäna det efter herraväldet över alla jordens rikedomar och folk strävande världsimperialistiska Judafolket. Judaiseringen av Sverige och svenskarna är numera även driven intill fullbordan, där det rör sig om landets omvandling från en salomonisk frimurareprovins till en öppen judeprovins i kommunismens namn. Krisen är internationell och berör hela den västerländska, ja hela den ariska kulturkretsen, den vita rasens ställning och därmed mänskligheten i dess helhet. Under inflytande av den destruktiva judiska materialismen hotas ej blott vårt folk utan hela den icke-judiska folkvärlden av undergång i krig och revolutioner. Å de raserade nationalstaternas grund skulle så judarnas sedan årtusenden eftersträvade messianska världssjälvhärskarrike upprättas. Hos oss liksom i de flesta andra länder stod juden i detta sekels början invid målet för sina strävanden.

Sedan länge lever Sveriges folk under ett hemligt judiskt välde. Varje folkrepresentant vet detta och finner sig tillrätta däri, och svenska statsmakten låter sig villigt brukas såsom redskap i den främmande maktusurpatorns tjänst. Sveriges folk ledes i dag i hemlighet och med ohygglig konsekvens inrikes som utrikes efter judiska linjer mot judiska mål. Vår samhörighet med blod och arv, med historia, fäderneärvd nordisk kultur och tradition har lossats och den svenska anden hämtar ej längre sin näring ur de friska källsprång, som skänkte föregående generationer hälsa och dådkraft. Man har avklippt våra förbindelser med vårt förflutna, underordnat oss en väsensskild främmande ande, judeanden, vilkens osunda dunster vi dagligen och stundligen inandas genom de förjudade kulturinstrumenten, pressen, litteraturen, radion etc. Vi avnationaliseras, förvandlas till "konstgjorda judar", till "själlösa" arbetare i den judiska tempelgården.

Sverige — en judisk frimurarprovins

Sverige styres i dag såsom en judisk frimurarprovins, i vilken konungen regerar i egenskap av Salomos Vikarie, lydande den internationella judiska överhetens lagar. Nedom tronen stöder sig Juda i maktutövningen främst på den judiska Finansinternationalens under världsfinanshuset Rothschilds överkontroll å svensk grund inrättade central Stockholms Enskilda Bank, vilken leder folkutplundringen och tributindrivningen till de judiska skattkamrarna. Genom denna sin bankcentral, under vilken landets hela bankväsen monopoliserats, utövar judendomen kontroll ej blott över svenska statens riksbank utan över hela det svenska bank- och kreditväsendet, ja över hela vårt ekonomiska, politiska och kulturella liv. Från "hemliga kansliet" vid Kungsträdgården löpa osynliga solida trådar till hov- och regeringskanslier, till partiernas ledare och ekonomichefer, till statens högre ämbetsverk och myndighetspersoner. Politiskt utövas den judiska makten huvudsakligen genom den judiska Internationalens olika fraktioners härvarande sektioner, främst Frimurarorden och de marxistiska arbetareinternationalerna, i intimaste samverkan med den alljudiska världsregeringens i Mosaiska församlingens namn här etablerade speciella ståthållarskap. Andligt och ideologiskt behärskar Juda svenska folket främst genom det av judendomen och frimureriet dirigerade offentliga ordet i det judiska huset Schaje-Hirschel-Bonniers hand samt genom den judaiserade kyrkan.

Från judiska såväl som officiella svenska håll bestrides väl existensen av ett hemligt judiskt inflytande, av en hemlig judisk stat inom den svenska staten. Men detta ändrar intet i sakförhållandet. Enligt flera forskares å området åsikt är den centraliserade ledningen av världsjudenhetens angelägenheter förlagd till Polen, landet som i århundraden utgjort den stora blods- och kraftkällan för judendomen. I Nya Dagligt Allehanda lästes sommaren 1936 en artikel efter den polska tidningen "Glos Narodi", där författaren B. Rudski bl. a. yttrade: "Krakow är judendomens verkliga världshuvudstad. Ty just i Krakow är det som de hemliga judiska myndigheterna residera. Från Krakow, Polens forna huvudstad, där Polens kungar och hjältar njuta den eviga vilan, utgå nu över hela världen 'de okända ledarnas' hemliga befallningar, som alla judar åtlyda, även de mäktigaste finanskresarna i New Yorks Wallstreet och Londons City."

Åtskilligt tyder på, att huvudmannen för den Rothschildska världsfinansdynastien, den styrande i Franska Banken och förste mannen bakom Franska Stororienten av Frimurarorden, baron Edouard-Alphonse James Rothschild, EDOUARD V, är den vilken för närvarande innehar platsen såsom konung Salomos efterträdare å den judiska tronen, representerande den högsta suveräna myndigheten inom världsjudenheten. Karaktäristiskt nog existerar han ej i de judiska konversationslexika, såsom t. ex. i det stora verket "Jüdisches Lexikon". Hans fader, Meyer Alphonse, står där — såsom man kan övertyga sig om i Kungliga Biblioteket i Stockholm — upptagen såsom död barnlös 1905. I italienaren Cortis å Holger Schildts förlag i Stockholm i svensk översättning utgivna verk "Huset Rothschild" presenteras han emellertid sålunda: "Meyer Alphonse, född 1/1 1827, gift 4/3 1857 med Leonore Rothschild, Lionels dotter, död 1905. Son: *Edouard*, född 24/12 1868, gift 27/2 1905 med Germaine Halphen." Såsom aspiranter å den salomoniska konungavärdigheten ha i vår tid eljest särskilt nämnts dels förre kejsaren Haile Selassie av Abessinien, dels Englands politiskt ledande jude, sir Philipp Sasson, vilka båda räkna härstamning från den judiske konungen Salomo.

Judarnas dubbla medborgarskap

Programmet för den judisk-messianska världserövringen känna vi redan från Bibelns "gamla" testamente. Vi läsa där: "Och konungar skola vara dina skaffare och deras furstinnor dina ammor. De skola inför dig nedfalla på sitt anlete och slicka dina fötter" (Esaias 49: 23). Och vidare: "De främmande skola bygga dina murar, och deras konungar skola tjäna dig ... Och dina por-

(Forts. å sid. 3.)

En vädjan

Under mer än ett årtionde har Nationen, följande pliktens bud, verkat för vårt folks upplysande. Vi sågo ingen annan väg ur lögnens mörkvälde än den ljusspridande sanningens, som skulle bringa de omtöcknande giftdimmorna att skingras och åter göra svenskarna till en seende nation med blicken öppen för verkligheten och sin av Försynen bestämda mission. När detta förberedande upplysningsverk väl skett, skulle dagen för befrielsen komma, varigenom främlingsoket avskuddades och folket åter bleve sig själv.

En dylik strävan till vårt folks sanna väl tolererades dock ej av den i "Demokratiens", "Frihetens" och "Rättens" namn såsom hemlig härskare och stat i staten sig etablerade judiske maktusurpatorn. Sverige och den svenska nationen skola till varje pris bevaras under den judiska lögnen, under Judas välde. Ve den folkupplysare, som framhärdar i att ärligt vilja tjäna land och folk, som vägrar underkasta sig den beslöjade härskaren! När alla försök att försegla hans tunga strandat, tillgripes terrorn för hans tillintetgörelse.

Den olydige förklaras fredlös. Han och hans tidning utsättas i det fördolda som öppna för en diabolisk terror, som inga gränser känner. Och ju längre det lider, desto mer skärpas terroråtgärderna. Ty Juda, som i dag genom sina internationaler såsom hemlig regeringsmakt styr landet, vet, att den dag sanningen om dess välde når ut till folkets breda lager är slutet inne. Det känner därför intet val, känner ingen pardon med den olydige inom upplysningen. "Syndaren"-"förrädaren" skall utan misskund slås till marken, oskadliggöras!

Vi hänvisa våra läsare till det av tidningens redaktör under april i Stockholm hållna föredrag, vilket återgives i detta nummer och vari den strid skildras som Nationen under mera än ett årtionde utkämpat och som mötts av en fruktansvärd terror från folkfienderna. Oändligt mycket mera skulle varit att säga än vad i föredraget omförmäles, men författaren var nödsakad att begränsa redogörelsen till det mest väsentliga. Detta torde dock vara fullt tillräckligt för belysande av "pressfriheten" i Sverige under rådande judiskt-frimureriska styre.

Så bestraffas ärlighet mot folket inom upplysningen 1937! När intet annat hjälper, när inga förföljelser i det fördolda ha åsyftad verkan, påbjuder Frimurarorden i laglöshetens tecken under den osannfärdiga motiveringen att Nationen är "sårande för den allmänna anständigheten" försäljningsförbud. I judens och hans lejda hantlangares ögon var alltid rätten lika med orätt, sanningen lika med lögn samt moral och anständighet lika med omoral och oanständighet! Så var det och så förblir det. Och de parlamentariska partiernas ledande press följde underdånigt frimureriets bannorder, givande terroråtgärden sin sanktion.

Men vi ämna icke finna oss i den främmande maktusurpatorns terror i strid mot grundlagen, vi ämna icke låta förklaringen av fredlös bestå. Vi fordra vår rätt tillbaka, och detta i det allmännas intresse. Liksom vi av pliktkänsla begynte vårt upplysande värv, så bjuder oss i dag plikten att alltjämt ej kapitulera inför folkets fiender utan att fullfölja striden intill slutet. Denna gäller intet eget intresse utan uteslutande Sveriges folks, dess välgång, dess räddning från hotande kaos och undergång i judisk satanism. Detta önska vi med all skärpa ha sagt, när vi i dag vädja till allmänheten om stöd.

Vi vädja till våra vänner, ja till alla svenska män och kvinnor att stödja aktionen för hävande av försäljningsförbudet mot Nationen. Vi uppmana till solidaritet i denna aktion, som gäller allas och envars intressesak. *Samla likasinnade, bekanta med flera till sammankomster i respektive orter för frågans behandling! Låt härvid någon uppläsa det i detta nummer återgivna orienterande föredraget! Överenskom sedan om åtgärder för stödjande av den framställning, som skall ingivas till Statsministern och Riksdagens talmän och vari kräves upphävande av försäljningsförbudet mot Nationen! Skriv Edra namn och samla andra namnunderskrifter å de för ändamålet å tidningens expedition tillgängliga listorna! Ordna slutligen med abonnentupptagning och försäljning av Nationen i kommission å Eder ort!*

Endast i tecknet av den svenska allmänhetens solidariska stöd äga vi möjlighet att till ett framgångsrikt resultat fullfölja vårt upplysande värv. *Må därför denna vädjan ej förklinga ohörd!*

Judas »nordiska block»-planer

Världsjudendomens planer med avseende å Norden i den kommande generaluppgörelsen med "fascismen" och antisemitismen, d. v. s. de auktoritära staterna med Tyskland och Italien i spetsen, fullföljas med största energi och grundlighet. Om det första "antifascistiska härtåget", som via Genève inleddes mot Italien i samband med Abessinien-kriget, på grund av otillräckliga förberedelser misslyckades, så vill man denna gång ej överlämna något åt slumpen. Man har nu även hunnit så långt, att den statliga samorganisationen i Norden är en politisk realitet av det användbara slaget, såsom markant illustrerades genom utrikesministermötets i Helsingfors under april avlåtna protest mot Francos uppbringande av fartyg på nära nog samma klockslag som England gick till öppen aktion i de spanska farvattnen, då det nya världskriget sades hänga på ett hår.

Redan för ett år sedan eller den 1 maj 1936 påvisade vi förhandenvaron av en världsjudisk plan i Norden, åsyftande till att börja med de nordiska staternas sammanförande i ett "neutralt" "fredsblock", vilket skulle tjäna såsom barriär mot "barbariet", d. v. s. mot nationalsocialism och fascism, och ett politiskt instrument i Judas hand i dess nya "antifascistiska härtåg". Detta "nordiska" statsblock skulle efterhand vidare utvecklas att jämväl omfatta de smärre västmakterna och Baltikums stater. Nominellt skulle det nordiskt-västiskt-baltiska "fredsblocket" lyda under Sverige, ehuru reellt under det med vårt land framför allt genom Frimurarorden politiskt på det intimaste förbundna England, d. v. s. de Englands politik bestämmande internationella judefinansiella intressena.

För sin nominella "ledareroll" vid realiserandet av denna världsjudendomens plan skulle Sverige, såsom underströks i vårt majnummer 1936, belönas med upphöjelse till stormakt samt rätt att betrakta Östersjön såsom "mare nostrum". England skulle åter såsom en ersättning för dess ädelmodiga "beskyddareroll" i Norden tillerkännas rätten att nyttja Gotland, Öland och Åland som flottbaser i det väntade nya världskriget. Rörande "block"-planens verkliga ursprung lämnades ganska klara besked av direktören Axel Wenner-Gren, vilken i egenskap av representant för de ledande judisk-finansiella kretsarna i England-Frankrike-U. S. A. (Rothschild - Morgan - Untermeyer-Baruch) våren 1936 installerade sig såsom finansiär och dirigent i Nya Dagligt Allehanda och Sveriges Nationella Förbund.

Direktör Wenner-Gren, som tagit en synnerligen aktiv roll i förberedelsearbetet särskilt beträffande Finland, var i mars 1936 över i U. S. A. — för inhämtande av instruktioner för sin "nordiska block"-politik. Nya Dagligt Allehanda 5 april 1936 berättade om den stora politiska supé, som härvid gavs till hans ära i Vita huset under deltagande av president Roosevelts 36 intimaste medarbetare, till vilka som bekant räknas judarna Untermeyer, Baruch och Morgenthau. Efter festens officiellare del diskuterade Dir. W. mellan kl. 11 och 2 på natten med Roosevelt på tu man hand de aktuella politiska planerna i Norden. Vi citera ur N. D. A. 5. 4. 1936:

> För övrigt rörde sig samtalet om *europeiska förhållanden*, varvid *presidenten uttryckte sina farhågor för utvecklingen i Tyskland* samtidigt med att han uttryckte sin beundran för den svenska utvecklingen och den svenska befolkningens ekonomiska och kulturella standard. Med värme framhöll direktör Wenner-Gren *förhoppningarna i Norden på en växande samverkan mellan de fyra nordiska länderna*, och då *presidenten uttryckte en undran, huruvida Finlands hållning till Skandinavien skulle motsvara förhoppningarna*, erinrade hans svenske interlokutör om den månghundraåriga historia som sammanknutit Sveriges och Finlands folk och som innebär en god garanti för framtida lyckosam samverkan. (Kurs. av oss.)

Den Rooseveltska kretsens, d. v. s. den amerikanska judenhetens direkta engagemang i de "nordiska block"-planerna och dessas antityska karaktär stod alltså redan för ett år sedan tämligen klart. Tack vare ej minst direktör Wenner-Grens ytterst energiska insats och frikostiga slösande med donationer till "lottor" och andra i Finland lyckades man över förväntan i detta land. På en del avsnitt av den efterhand utvidgade fronten i nord och väst tycktes det icke gå lika lätt. Belgien har klart och tydligt sagt ifrån, att det icke är villigt att låta sig engagera i "en försvarsallians med Frankrike och England mot Tyskland" ("Daily Telegraph"). Likaså ha Danmarks ansvariga statsmän resolut tillbakavisat inviterna till engagemang i en antitysk konstellation. Och slutligen försäkras från Norge genom "Tidens Tegn" detsamma: "Tyskland kan vara lugnt vad Norge beträffar."

Den marxistiske svenske utrikesexcellensen Sandler fullföljer emellertid med stor energi "sina" blockbildningsplaner. Det gäller för honom kantänka en personlig äresak och för Sverige en prestigefråga — den hägrande nya stormaktsställningen! I maj anträder han en resa för konfererande av de ansvariga statsmännen i Baltikum, i Litauen 5—8 maj, i Lettland 8—11 maj och i Estland 11—14 maj. Under samma månad avlägger statssekreteraren i engelska utrikesministeriet lord Plymouth ett besök i Norden, varvid han också skall inträffa i Helsingfors — för dryftande av frågan om Ålandsöarnas befästande. Den inflytelserika engelska tidningen "The Scotsman" skriver på tal härom: "Det kan nu befinnas lämpligt att träffa avtal om att befästa öarna, så att Finlands och Sveriges och deras farvattens neutralitet kan upprätthållas i händelse av ett krig mellan Tyskland och Ryssland." — Kanske att tiden nu också anses inne att här diskutera frågan om Gotlands och Ölands nyttjande såsom engelska flottbaser i händelse av ett "ryskt-tyskt" krig?

Till Statsministern och Riksdagens talmän!

Under åberopande av de fakta, som relateras i bilagda broschyr, "Jag anklagar! Krav på hävande av försäljningsbojkotten mot tidningen Nationen", anhåller jag härmed vördsamt, att Regeringen och Riksdagen måtte gå i författning om lämpliga åtgärder i syfte att återupprätta och säkerställa tryckfriheten i Sverige i grundlagens anda.

Genom egenmäktigt inskridande av oansvariga krafter, okända i rikets författning, nämligen Frimurarorden jämte underlydande organisationer Svenska Tidningsutgivareföreningen och Stockholms Dagliga Tidningars Distributionsnämnd och Rådgivande Nämnden, förvandlas den i Tryckfrihetsförordningen garanterade tryckfriheten till en illusion. Under osannfärdig förevändning att vilja slå vakt om "moral, tukt och allmän anständighet" företaga sig nämnda institutioner att i den offentliga försäljningen förbjuda sådana tidningar, som i sitt upplysande värv icke acceptera de officiella lögnerna utan söka följa sanningen, d. v. s. tryckalster, som ur den i hemlighet styrande judendomens och frimureriets intressesynpunkt befinnas icke-önskvärda. Så har man redan hösten 1935 vågat förbjuda min tidning Nationen under den osannfärdiga motiveringen att tidningen skulle vara "sårande för den allmänna anständigheten" samt hotat mina försäljare med personlig förföljelse, därest de icke lydde befallningen.

Jag påkallar statsmaktens uppmärksamhet på nämnda missförhållande och anhåller, att åtgärder snarast måtte vidtagas till återupprättande och säkerställande av tryckfriheten i grundlagens anda samt till undanrödjande av det av Frimurarorden jämte underlydande organisationer utfärdade försäljningsförbudet mot tidningen Nationen.

Stockholm den 1 maj 1937.

Elof Eriksson.

Undertecknade uttala sin fulla anslutning till Redaktör Elof Erikssons ovan återgivna framställning till Statsministern och Riksdagens talmän samt understryka kravet, att lagens bestämmelser icke få göras illusoriska genom oansvariga krafters egenmäktiga inskridanden.

....

....

Löftesrik händelse

Med livligaste tillfredsställelse erforo alla sanna vänner av folkens frihetssträvan meddelandet om ingången försoning och samarbete mellan Ledaren Adolf Hitler och Generalen Erich Ludendorff. Denna händelse betecknar en av de mest löftesrika från senare tid.

Hitler och Ludendorff ha var på sin post fört striden för Tysklands nationella återupprättelse och befrielse ur de folkfientliga överstatliga makternas våld. Hitler i egenskap av folkledare och ansvarig statschef, Ludendorff såsom vetenskaplig upplysare och sakkännare angående de överstatliga makterna och världspolitikens realiteter. De ha behövts var på sin post under den tid som varit.

Men nu fordrade utvecklingen, att Tysklands båda stora män med sina respektive väldiga kapaciteter ingingo förbund och samarbete. Deras förenade krafter behövas i dag för slutförandet och säkerställandet av frihetsverket i Tredje riket. Tillsammans representera Adolf Hitler och Erich Ludendorff en makt av obetvinglig styrka, mot vilken världsjudendomens alla konspirationer skola studsa tillbaka.

*

Ludendorff ärar Gustaf IV Adolfs minne

Under rubriken "En frimurarförbrytelse" återger General Ludendorff i sin halvmånadstidskrift *"Am Heiligen Quell Deutscher Kraft"* 5. 4. 37 in extenso i tysk översättning vår i Nationen n:r 3 d. å. publicerade artikel till ära för den siste Vasa-konungen Gustav IV Adolfs minne. Inledningsvis erinras om Generalens i hans arbete "Kriegshetze und Völkermorden" gjorda hänvisningar å "det genom frimurare utförda mordet å konung Gustaf III av Sverige och dess sammanhang med vad som tilldrog sig i Europa på den franska revolutionens tid".

"Som bekant — heter det vidare i inledningen — adopterade hans (Gustaf IV Adolfs) farbroder, den blott under en kort tid regerande Karl XIII, efter Gustaf IV Adolfs avsättning den under franska revolutionen så 'märkvärdigt' uppkomne frimuraren Bernadotte, om vilken man vid den tiden icke rätt visste om han var jude, zigenare eller vad annat. Bernadottes roll var i varje fall tillräckligt tvivelaktig och står, trots hans ingripande mot Napoleon i befrielsekrigen, i rätt dålig hågkomst hos den preussiska härledningen. Han var överallt känd såsom 'piaffeur' (storviktig skrävlare)".

Det är med särskild glädje vi konstatera, att vår med anledning av 200-årsminnet av Gustaf IV Adolfs död nedskrivna betraktelse till återupprättande av den siste Vasa-konungens ära genom General Ludendorffs gillande återgivande i hans mycket ansedda och spridda tidskrift nått ut till en världspublik.

Kampfonden

Under april inflöto följande bidrag till Nationens kampfond:

Cepete	Kr.	1:50
Ywe	„	60:—
Blå flickan	„	3:—
G. Dbg.	„	10:—
P—e	„	6:—
S. H.	„	2:—
En av de små i landet ..	„	2:—
S:ma	Kr.	84:50

Vårt tack till samtliga givare!

Bidrag kunna sändas till *Nationens kampfond*, postgiro 3643, box 1145, Stockholm 16.

NATIONEN säljes i Stockholm:

Svea Rikes Förlag, Odengatan 42, 1 tr.
Rehns Antikvariat (förut Svea Rikes Bokhandel), Norrlandsgatan 30.
Lundins Bok- och Pappershandel, Tegnérgatan 6.

N A T I O N E N

Redaktör och ansvarig utgivare: ELOF ERIKSSON.

Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
Lösnummerpris: 30 öre.
Annonspris: 30 öre pr mm. Rabatt vid större annonsering.

Adress: Box 1145, Stockholm 16. Postgiro: 3643.

Kommissionärer för försäljning antagas.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1937.

Terrorn mot Nationen skall brytas!

(Forts. fr. sid. 1.)

tar skola städse stå öppna dag och natt, på det att folkens ägodelar skola införas till dig" (Esaias 60: 10—12). Samt slutligen: "Du skall förgöra alla folk som din Jave skall giva dig. Du skall icke skona dem och erkänna deras gudar, ty det kunde bliva dig till en snara." — Här ha vi alltså det judiska politiska programmet i koncentrerad form. Ingen i sakerna insatt lär kunna förneka, att dessa i "profetians" form i judarnas "gamla" testamente fixerade politiska programpunkter i vår tid i hög grad förverkligats.

Det judiska genombrottet i Europa har ägt rum under de senaste 150 åren. Signalen gavs av den i "Frihetens, Jämlikhetens och Broderskapets" namn genomförda frimurarrevolutionen i Frankrike 1789. Denna var i verkligheten judendomens stora revolutionära attentat mot den kristna världsordningen; från centralen i Paris spriddes den ut över hela Europa. Dess närmaste mål var att bryta alla skrankor, som dittills rest sig för den judiska maktutvecklingen, att tillförsäkra judarna full laglig likställdhet med övriga medborgare inom nationerna. Härmed voro slussarna öppnade för den judiska erövringen av Europas stater. Ty genom tillerkännande av fulla medborgerliga rättigheter åt judarna i staterna bereddes dessa företrädesställningen framför övriga medborgare såsom innehavare av dubbla medborgarrättigheter, en förmånsställning som endast kunde leda till ett resultat, nämligen: den bestämmande maktens i samhällena övergående i judiska händer.

När folken tillerkände judarna full likställdhet med övriga medborgare, visste de icke vad de gjorde. De kände icke den judiska religionslagen och dess bud. De visste ej, att det gavs judiska moralläror, som ej blott strida mot den kristna livsuppfattningen utan överhuvud mot allt vad som gäller såsom mänsklig moral. Dessa läror utgå ifrån, att judarna äro ett "utvalt" folk, varigenom de förmena sig höjda över alla andra människor och undvika all innerlig gemenskap med dem. Talmudläran, rättesnöret för judarnas liv och verksamhet, hävdar, att judarna icke kunna tillerkänna de icke-judiska folken fullt människovärde och därför icke heller äro bundna av några förpliktelser till dem. Den judiska tron lovar judarna — såsom vi redan sett av citaten ur "gamla" testamentet — icke blott herraväldet över alla folk och äganderätten till all världens rikedomar; den förkunnar samtidigt satsen om alla icke-judiska folks undergång och tillintetgörelse genom judendomen. Det fanns och finnes således intet gemensamt mellan judarna och de andra folken, varför tron att de skulle kunna anpassa sig efter värdfolkens lagar och seder samt bliva goda statsmedborgare hos dessa är i högsta grad bedräglig. Judendomen är uppbyggd på hatet mot andra folk och människor. Skickligt beslöjande sin verkliga natur och inställning, försäkra judarna dock städse sin patriotism, sin trohet och hängivenhet för det fosterland, vars medborgerliga rättigheter de åtnjuta. Men i verkligheten utgöra de en särskild nation, en "stat i staten", varigenom de tillförsäkras oerhörda fördelar. Ty medan de åtnjuta samma medborgarrätt som andra medborgare äga de skydd av den judiska staten och ha möjligheter att verka för sin internationella stat under utnyttjande av de förmåner denna ställning såsom dubbla medborgare erbjuder dem. De äro samtidigt medborgare i tvenne stater och kunna sälja och förråda den icke-judiska till den judiska. Och denna slags affär bedriva de i rikligaste mått: på de andra staternas bekostnad ha de över så gott som hela linjen placerat judestaten i sadeln.

Vasaättens störtande

Sitt genombrott i Sverige kunde judendomen ej uppnå med mindre än Vasa-ättens störtande. Gustav III såväl som efter honom sonen Gustaf IV Adolf icke blott vägrade att kapitulera och förråda sitt folk åt judendomen utan intogo en aktiv ståndpunkt emot dennas bedrivna frimureriskt-kommunistiska omstörtningsplaner. På denna grund avlägsnades de bägge från tronen genom frimurarsammansvärjningar. Gustav III mördades den 16 mars 1792 av höggradsfrimuraren Anckarström i enlighet med beslut, fattat vid frimurarkongressen i Wilhelmsbad vid Frankfurt a. M. 1784. Enligt general Ludendorff är mördaren Anckarströms byst uppställd i Franska Stororientens logetempel i Paris vid sidan av Brutus', Cæsars mördares byst. Efterföljaren å Sveriges tron, Gustav IV Adolf följde i faderns fotspår och vägrade underkasta sig, varför också han genom en frimurarsammansvärjning störtades och såsom "odugling" landsförvisades. Så var man kvitt Vasa-ätten, den farligaste motståndaren i Norden. I stället lät Franska Stororienten sända jakobinen och höggradsfrimuraren Bernadotte att för Judas och frimureriets räkning taga den svenska tronen i besittning. Härmed var i realiteten gärdet uppgivet och landet utlämnat åt den judiska makten.

Betecknande för frimureriets maktställning i Sverige redan kring 1800-talets början, var det faktum, att Bernadottes val till tronföljare kunde genomdrivas i strid mot konung Carl XIII:s vilja. I det bekanta Örebrobrevet av 1810 till överståthållaren Skjöldebrand i Stockholm skrev han, enligt "Genealogia Gothica", häfte 1, 1930 bl. a. följande: "För tusan djävlar! On veut mettre à ma coté (man vill sätta vid min sida) ... le nommé Bernadotte, juif de naissance et jacobin à bonnet rouge (den där som kallar sig Bernadotte, jude av födelsen och jakobin i röd mössa) ... Au diable tous les jacobins! (åt helvete med alla jakobinerna)." Sentida "genealogiska" forskare ha visserligen gjort sig stor möda att söka avliva alla föreställningar om Bernadottes judiska börd, men skall man döma trädet av dess frukter, måste i detta fall Carl XIII ha haft rätt. Det låter för övrigt osannolikt, att världsfrimureriet skulle iscensatt Vasa-ättens störtande utan att samtidigt sörja för att en telning av Judas stam placerades å den ledigblivna tronen. I sina i landsflykten utgivna skrifter betecknar Gustav IV Adolf förräderiet såsom orsaken till Sveriges förluster och förutsäger profetiskt kommande olyckor av frimureriets politiska arbete sålunda: "Förräderiet skall bli liktydigt med folkens sak, mened med tidsandan, och den sociala ordningens byggnad skall störta samman på en olycksdiger dag, då man utan att blygas skall kunna säga: det finns ingen uselhet, så snart den är allmän."

Stockholms Enskilda Bank — Sveriges verkliga regeringskansli

Centrum för den judiska maktutövningen i Sverige utgör i vår tid Stockholms Enskilda Bank under huset Wallenberg, Rothschildsfinansens härvarande filial, vars huvudman bankdirektören och frimurarbrodern Marcus Wallenberg under snart en mansålder spelat rollen av hemlig maktexekutor. Tills för kort tid sedan illustrerades sakförhållandet öppet genom bankens egen organisation. Den i frimurarkalendern 1928—1929 såsom innehavare av en särskild sekreterarebefattning i IX. Frimurarprovinsens Högsta Ämbetsmannaråd vid sidan av amiral Lindman upptagne chefen för Konungens hov, riksmarskalken Otto Printzsköld beklädde samtidigt posten såsom president i direktionen för Stockholms Enskilda Bank. Tydligare kunde ej den absoluta solidariteten och samhörigheten mellan Konungahuset, Frimurarorden och den Wallenberg-Rothschildska finansinternationalen markeras. I dag finna vi såsom medlemmar av bankens direktion förutom herrarna Wallenberg och några andra förmenta "arier" även judarna generalkonsul Josef Sachs och bokförläggaren Tor Bonnier såsom förmedlare av de direkta förbindelserna med Mosaiska församlingen i Stockholm, den alljudiska världsregeringens svenska sektion, såväl som med de båda riktningarna inom judenheten, den mera "borgerliga" västjudenheten (Sachs) och den "proletära" östjudenheten (Bonnier).

Inom politiska kretsar gäller Stockholms Enskilda Bank såsom den verkliga styresmakten i Sverige. Försök att vinna en riksdagsman eller ett politiskt parti att på allvar engagera sig i en fråga, som går emot huset Wallenbergs intressen! Utsikterna att lyckas äro icke stora. I verkligheten förhåller det sig så, att sedan lång tid tillbaka alla regeringar, av vad färg de varit, nominerats av herrarna i Enskilda Bankens direktionsrum.

Jag är här beredd på förebråelser för fantasier och överdrifter från dem, som icke närmare känna spelet i våra dagars politik. Men för att visa, att jag rör mig på verklighetens mark, vill jag relatera ett konkret fall, låta ett enda belysande sådant passera revy. Fallet med de svenska statsmonopolen Sprit- och Tobaksmonopolen.

Svenska Tobaksmonopolet bildades på Enskilda Bankens kontor

Nu heter det visserligen i Sveriges grundlag, Regeringsformens paragraf 60: "Ej heller må Konungen statens inkomster förpakta eller till vinning för sig och kronan eller enskilda personer och korporationer några monopolier fastställa." De hedervärda svenska män, som en gång formulerade denna bestämmelse, hade alltså bemödat sig att garantera svenska folket mot eventuell utplundring så tydligt, att ett barn bort kunna förstå meningen. Men den judiska lagen påbjuder annat. Så kunna vi t. ex. läsa i "Zions Vises Protokoll", nr 6: "Vi skola organisera enorma monopol-reservoarer för kolossala rikedomar, av vilka t. o. m. de största gojim-(icke-judiska) förmögenheterna skola vara så beroende, att de tillsammans med staternas kredit drunkna däri dagen efter den politiska katastrofen."

Med världskrigets iscensättande 1914 inträdde en gyllene skördetid för judarna. Tiden var då inne att i Sverige igångsätta med bildandet av dylika monopol å diverse kuranta varor. För att bekvämare kunna ordna saken sig själv till behag, placerade sig huset Wallenberg i det officiella kanslihuset med bankdirektören K. A. Wallenberg såsom utrikesexcellens. Att Sveriges rikes lag uttryckligen förbjöd monopolbildningar till vinning för enskilda och kronan, bekymrade icke ett ögonblick herrarna i Enskilda Banken. Man högg raskt och resolut in på uppgiften. Ingen skall nu tro, att svenska statens tobaksmonopol grundades å den statliga domänen. Nej! Gå vi till Kungl. Patent- och Registreringsverket kunde vi se papper på, att svenska Tobaksmonopolet bildades å Stockholms Enskilda Banks kontor, Stora Nygatan 40—42 den 23 december, d. v. s. dagen före julaftonen 1914 av ett antal svenska storbanker med Stockholms Enskilda Bank i spetsen, utan någon närvarande representant för svenska staten. Det gällde kantänka att först ordna undan en del bagateller, sådana som fastställande av bolagsordning och allmänna grundsatser, bestämmande av honorar åt styrelseledamöter och framför allt arvode åt statsmonopolets designerade verkställande direktör, kaptenen Oscar Wallenberg, 20,000 kronor i fast och 1/20 procent å hela nettovinsten. När detta undanstökats, var — för att använda ordförandens vid extra bolagsstämman å Enskilda bankens kontor 26 januari 1915, justitierådet Hellners uttryckssätt — "tiden inne" att anmoda svenska staten att deltaga i bolagsverksamheten.

Vid konstituerande sammanträdet å Enskilda Bankens lokal 23 dec. 1914 anmäldes tecknare av sammanlagt 170,000 aktier à 100 kronor stycket eller för 17 miljoner kronor. Tecknarna voro: Stockholms Enskilda Bank genom häradshövding M. Wallenberg 36,549 aktier, Skandinaviska Kreditaktiebolaget genom bankdirektören Jonas C:son Kjellberg 36.550 aktier, Aktiebolaget Stockholms Handelsbank genom bankdirektör Carl Frisk 36,550 aktier, Sveriges Privata Centralbank genom bankdirektören Oscar Rydbeck 26,550 aktier, justitierådet Johannes Hellner 1 aktie, Aktiebolaget Göteborgs Bank genom bankdirektören F. Grönwall 13,600 aktier och Sundsvalls Enskilda Bank genom bankdirektören Hj. Pihl 10,200 aktier. Enligt den vid sammanträdet antagna bolagsordningen skulle bolaget ha till ändamål: "att utöva svenska statens monopol å tobakstillverkning inom riket ävensom idka handel med tobaksvaror" och skulle aktiekapitalet utgöra lägst 17 och högst 51 miljoner kronor. Minimikapitalet, 17 miljoner, förelåg alltså tecknat vid konstituerande stämman av de nämnda sex bankerna jämte den Wallenbergska förtroendemannen justitierådet Hellner.

Samma dag huset Wallenberg et Consortes sålunda konstituerade svenska statens tobaksmonopol å Enskilda Bankens lokal Stora Nygatan eller den 23 december 1914 utgavs från Stockholms slott en kungörelse om akten med nominerande av styrelseledamöter och suppleanter, vilket förlänade det hela den erforderliga officiella karaktären. I kungörelsen hette det bl. a.: "Gustaf, med Guds nåde, Sveriges, Götes och Vendes Konung. Vår ynnest och nådiga bevågenhet med Gud Allsmäktig! På därom gjord framställning hava Vi denna dag till ledamöter och suppleanter i styrelsen ...". "På därom gjord framställning!" "På befallning av Stockholms Enskilda Bank" — hade kantänka ej låtit lika bra i känsliga "demokratiska" öron. Likväl kunde det tyckas, att i ett fall som detta, där det rörde sig om ett kungligt sanktionerande av en handling i strid mot Sveriges grundlag av en hemlig maktusurpator, åberopandet av "Guds nåd" och "Gud Allsmäktig" bort kunna undvikas.

Ja, så förhöll det sig med tillkomsten av svenska statens tobaksmonopol! Under samma finanshus Wallenbergs hägn instiftades likaså i strid mot grundlagen Aktiebolaget Svenska Spritmonopolet, vilket förutom ändamålet att tillföra den Wallenbergska storfinansen enorma profiter även skulle tjäna syftet att fullständiga det parlamentariska livets korrumpering. Genom att bereda ett betydande antal inflytelserika representanter för olika politiska partier stora arbetsfria inkomster såsom innehavare av mer eller mindre lyxartade poster inom spritbyråkratien trodde man sig efter behag kunna manipulera med monopolens inkomster, utan att behöva riskera någon närgången observation från folkrepresentationen. Samtidigt infördes i "nykterhetsintressets" namn det s. k. motbokssystemet, varigenom det hälsoskadliga alkoholbruket gjordes till en medborgerlig rättighet och suplusten stimulerades till tryggande av en konstant stor omsättning å spritvaror samt befordrande av svenska folkets fortgående alkoholisering och demoralisering. Man gick emellertid i sitt manipulerande med monopolvinsterna så suveränt till väga, att opposition en dag började göra sig hörd.

Svindlerierna i Spritmonopolet

Denna opposition inleddes och bedrevs främst av tidningen Nationen, som speciellt ägnade sin kritiska uppmärksamhet åt Spritmonopolet. Den inleddes redan omedelbart efter tidningens startande hösten 1925. Jag varnades visserligen av personliga bekanta i riksdagen från att engagera mig i saken på grund av att det här gällde stora finansintressen, "mot vilka det ej lönade sig att strida". Men dessa argument imponerade ej på mig. Allt fler och fler missförhållanden och förskingringar av statsmedel i Spritmonopolet kommo i dagen och påtalades i Nationen samt föranledde inlagor till Konungen samt till de lag- och rättsvårdande högsta myndigheterna J. K. och J. O. Alla dessa inlagor hamnade dock antingen direkt i vederbörandes papperskorgar eller resulterade i ett tillkännagivande, att de "föranledde ingen åtgärd". När en enskild riksdagsman först djärvdes bringa saken på tal i riksdagen, hade partiernas medlemmar instruerats lämna sessionssalen, så att talaren praktiskt taget måste tala för tomma väggar — en taktik som den regerande storfinansiella kretsen lär tillämpa, när opassande saker föras på tal i kamrarna.

Det gick dock ej så lätt som vederbörande hoppats att tysta ned de besvärande fakta, som bragts i dagen. Redan i Nationens nummer för den 27 november 1925 hade jag offentliggjort sådana märkliga upplysningar som att Spritmonopolets chef dr Ivan Bratt med svenska statens spritinkomster finansierade politiska partier. Bl. a. hade dåvarande frisinnade partiet, vars ledare var statsminister C. G. Ekman, 1920 till partiet såsom "gåva" emottagit 50,000 kronor, och liknande skulle förhållandet varit med övriga politiska partier. I samma nummer påvisades, hur förutvarande finansminister Richard Sandler av någon oförklarlig anledning företagit sig att till ett Wallenbergskt finanskonsortium å tio personer försälja Spritmonopolets till flera tiotal miljoner kronors värde uppskattade stamaktier för ett pris av 400,000 kr. I fortsättningen av artikeln omnämndes vidare bl. a., att dr Bratt redan

på Spritmonopolets tidigare stadium frikostigt strött omkring sig "gåvor" av statens spritinkomster, såsom 50,000 kr. till "Socialpolitiska Institutet", 124,000 kr. till Antismugglingsföreningen, 5,000 kr. till Mendelska Sällskapet, 5,000 kr. till "välgörande ändamål" etc.

300 milj. kronor statsmedel »försvunno» ur Spritmonopolet

I en uppseendeväckande inlaga, författad av numera avlidne styresmannen i tidningen Sverige Fritt, herr Einar Nilsson i Systemaktiebolaget i Göteborg, och framlagd inför 1927 års riksdag av direktören Edward Lithander, visades, att under den gångna tioårsperioden genom mer eller mindre öppna avskrivningar och fonderingar använts ej mindre än bortåt 100 miljoner kronor, varav cirka 80 miljoner kronor i Spritcentralen och cirka 15 miljoner kronor i övriga sprithandelsbolag. Under trycket av den allt starkare opinionen bland allmänheten, som krävde en utredning av statsmonopolens affärer, beslöt slutligen Ekmanska regeringen 1927 tillsättandet av en utredningskommission, den s. k. Monopolkontrollutredningen, vilken emellertid utrustades med starkt begränsade fullmakter och särskilt icke skulle äga befogenhet att granska Vin- och Spritcentralens dotterbolags förvaltning — där uppenbart de största kapen ägt rum. Monopolkontrollutredningens redogörelse, som på grund av sin fixerade snäva begränsning alltså icke kunde bli uttömmande, bragte i dagen, att, förutom de av riksdagsman Lithander inför riksdagen påvisade mer eller mindre öppna avskrivningarna å cirka 100 miljoner kronor, hemliga sådana, gjorda före boksluten, åren 1917—1926 företagits till ett sammanlagt belopp av 46,588,345 kronor. Vid 1928 års remissdebatt i riksdagen fastslogs också av en talare, att hundratals miljoner kronor, som rätteligen bort komma statsverket till godo, bortslösats och att man säkert skulle komma upp till ett belopp av 300 miljoner kronor, om man ginge ut i landet, d. v. s. läte granskningen omfatta jämväl de Spritcentralen underlydande dotterbolagens förvaltning.

Skandalen var ofrånkomlig, av rena Panamamått. Nu skulle det bli en ordentlig upprensning — trodde Sveriges folk. Ack nej, det blev ingen sådan. En ministerväxling hade hastigt arrangerats. C. G. Ekman, som så allvarligt försyndat sig genom utredningskravets stödjande, var avlägsnad ur kanslibyggnaden, där nu i stället Svenska Landslogens särskilde sekreterare, amiral Lindman intog posten som statsminister med "bondeförbundaren" professor Nils Wohlin vid sin sida såsom finansminister. En av finansminister Wohlins första åtgärder i tjänsten blev också att låta Monopolkontrollutredningens betänkande hamna i papperskorgen såsom ovederhäftigt. Någon tid därefter underrättades offentligheten om hr Wohlins befordran till generaldirektör och chef för Kungl. Tullverket. Och Riksdagen teg och lät sig nöja. Ingen visade där längre något intresse för saken, sedan nyfikenheten väl stillats. Ingen visade någon ömhet för det svenska statsverkets ekonomi eller någon åstundan att se de "försvunna" hundratals miljonerna i Spritmonopolet återbördade till rätter ägare, d. v. s. svenska folket. Ingen visade något allvarligt intresse för att se de män, som orättmätigt tillägnat sig svenska statsmedel till jättebelopp, återbetala desamma och juridiskt stå till svars för sina gärningar. Ack nej! En kompromiss hade ingåtts mellan de intresserade parterna, enligt vilken hela saken skulle begravas i evig glömska mot att de båda monopolcheferna kapten O. Wallenberg och dr Ivan Bratt lämnade sina respektive chefsbefattningar och den sistnämnde för alltid försvann ur landet. Som vi veta, begav sig dr Bratt hastigt och lustigt till Paris. Före avresan förklarade han för Social-Demokraten i en intervju, att han var totalt uttröttad av tidningen Nationens kampanj mot honom. Dock, hade vi icke haft rätt i våra beskyllningar, hade han aldrig behövt finna sig i dem. Den faktiska händelseutvecklingen visade för övrigt tydligt, att vi hade rätt.

Frimurarorden judemaktens politiskt ledande instans

Politiskt utövas den judiska makten, såsom jag redan i det föregående antytt, huvudsakligen genom den judiska Internationalens härvarande sektioner med Frimurarorden såsom ledande instans, vilken Internationals exekutiva verksamhet koncentrerats i Enskilda Bankens direktorium. Gustaf V fungerar såsom konung Salomos av Juda stam, d. v. s. dennes nutida efterföljares i förskingringen Vikarie under den frimureriska beteckningen "Visaste Salomos Vikarie". Gå vi till Grundförfattningen för stora Landslogen i Sverige, kunna vi där läsa: "I spetsen för det svenska frimureriet står en blott för Salomos Vikarie (svenske konungen i hans egenskap av provinsens regent) känd överhetsperson, vars namn i övrigt skall förbliva en hemlighet, tills han personligen övertager regeringen; till dess befaller han genom sina vikarier. Den vise konung Salomo nämnes såsom ordens förste stormästare; i den av honom upprättade fundamentalkonstitutionen är förordnat, att stormästarens värdighet skall förbliva inom hans släkt." Att icke ens Salomos Vikarie är helt underrättad om de hemliga övre styresmän, från vilka han erhåller sina befallningar angående regerandet av sin frimurarprovins, framgår tydligt av ett yttrande av dåvarande Salomos Vikarie hertig Carl, senare Carl XIII år 1780, yttrandet återgivet i den av P. B. Eklund 1910 utgivna officiella frimurarhandboken "Vägledning för frimurare", sid. 346 och lydande: "Vi erkänna i övrigt ingen förutom stormästaren och de sanna superiörerna, vilka äro Oss obekanta, för vår Ordens förmän."

Medan judarna i Sverige, som officiellt visserligen blott uppskattas till cirka 1 procent av hela befolkningen eller 6,000 men i verkligheten äro mångdubbelt flera, numera utgöra det egentliga ledareskiktet inom den svenska nationen, spela de till hundratusental uppgående judebastarderna jämte de 23 à 24 tusen frimurarbröderna rollen av det nutida judeväldets fogdar och beskyddare inom stat och offentlighet, på alla samhällslivets områden. I frimureriet inlockades och bundos genom dyra blodseder framför allt sådana element inom folket, vilka kunde befaras bjuda ett farligt motstånd mot de judiska härskarplanerna — och fostrades systematiskt i judendomens anda, omdanades till fanatiska stridsmän för dess idéer. För den profana yttervärlden presenterade sig Orden såsom en "opolitisk", "ideell" och "humanitär" stiftelse, uteslutande sysslande med "välgörenhet". I Sverige liksom i alla andra länder, där Frimurarorden lever och verkar, förneka frimurarna varje samband eller samröre med judendomen. Detta sker dock mot bättre vetande. Ty frimureriet är till hela sitt väsen en judisk inrättning. Varje ord, symbol, tecken och ceremoni hänvisar på Ordens judiska mission: Salomostemplets uppbyggande, d. v. s. det judiska världssjälvhärskardömets införande. För att denna återuppbyggnad av templet skall kunna ske, måste allt som står i vägen undanrödjas. Härav Ordens revolutionära karaktär och det myckna talet inom höggraderna om en kommande "aera, fri från troner och altaren".

Det frimureriska logearbetet

Det egentliga logearbetet är huvudsakligen inriktat *dels* på andlig bearbetning genom spridande av frimurerisk upplysning, *dels* på direkt politisk verksamhet i yttervärlden. Upplysningsarbetet inom logerna åsyftar främst att utplåna national- och rasmedvetandet ur brödernas hjärtan samt att inficiera dem med s. k. "humanitär" judisk filosofi, förvandla dem till "konstgjorda judar" eller tjänande arbetare i det judiska "tempelbygget" för världsmaktens erövring. Innehavet av en högre grad utgör icke tecken på att brodern är invigd i Ordens yttersta mål och vägar. Den stora massan i fullkomligaste enfald troende frimurarebröder, som intet få veta och intet förstå av det reella frimureriska spelet men som tro sig begripa allt, se i frimureriet sin religion och betrakta det som sin heligaste plikt att i yttervärlden "skydda" logen genom att t. ex. indignerat protestera, avlägsna sig från ett sällskap etc., där någon är nog hädisk att öppet våga kritisera eller misstänkliggöra det heliga samfundet. De verkligt *invigda* frimurarna äro inströdda i logerna och ha, utan att behöva framträda, att inom och utom Orden lösa vissa bestämda, klart betecknade uppgifter, som av deras överordnade fragmentariskt anvisas. Förutom dessa "invigda" frimurare och massan av frimurare urskiljas s. k. "sanna" och "arbetande" murare. Till de "sanna" frimurarna höra Ordens beskyddare, som äro bröderna till stor nytta vid befordran till statsanställningar och som utgöra en mäktig hävstång för frimureriets makt samtidigt som de borga för brödernas säkerhet. Betrodda frimurare placeras å de inflytelserika posterna i staten och det offentliga livet, där de bevaka Ordens intressen. De monarker, som beredvilligt ställde sig till förfogande såsom beskyddare och medhjälpare, fingo tillsvidare behålla sina kronor, ja blevo stundom t. o. m. högt ärade, medan de som vägrade detta avsattes eller bragtes om livet genom underlydande terroristiska sammanslutningar eller komplotter.

Formellt ideologiskt anpassar sig frimureriet skickligt efter tidens och utvecklingens krav. På 1700-talet formulerades dess ideologi i orden: "Humanitet, Tolerans, Upplysning"; vid tiden för den stora franska frimurarrevolutionen 1789 ändrades lydelsen till: "Frihet, Jämlikhet, Broderskap"; efter världskriget präglades det nya slagordet: "Folkförsoning, Folkfred, Folkförbrödring". Frimureriets allestädes föregivna "välgörenhetsutövning" är enligt general Ludendorffs och alla övriga icke-frimureriska forskares å området mening endast camouflage till döljande av Ordens egentliga arbete. "Välgörenheten är — skriver Ludendorff i ett av sina verk — helt inskränkt till bröderna och avser endast att utgöra ett camouflage till beslöjande av frimureriets verkliga strävan, som går ut på att tillintetgöra de nationella staterna och deras kulturer samt i stället upprätta ett salomoniskt judiskt världsrike." Ludendorff tillbakavisar såsom osanning allt tal om förhandenvaron av ett "nationellt" frimureri och fastslår med stöd av frimureriets mest auktoritativa skrifter och representanter, att det blott finnes *ett* frimureri, oavsett att det frimureriska arbetet bedrives å olika system. "Hela jordens frimureri bildar i själva verket en enda loge — säger han. Alla loger lyda under den oberoende Bne-Briss-Orden (Söner av förbundet), som är den ledande hemliga judeorden i hela världen. Den grundades på 1840-talet, är spridd över hela jordklotet och övar inflytande å alla judiska organisationer. Den räknar som sina medlemmar de bekanta '300', utgör därjämte den judiska 'generalstaben', är en hänsynslös företrädare för det judiska folket och för den judisk-kapitalistiska världshärskartanken samt övervakar staternas och de inflytelserika partiernas politik."

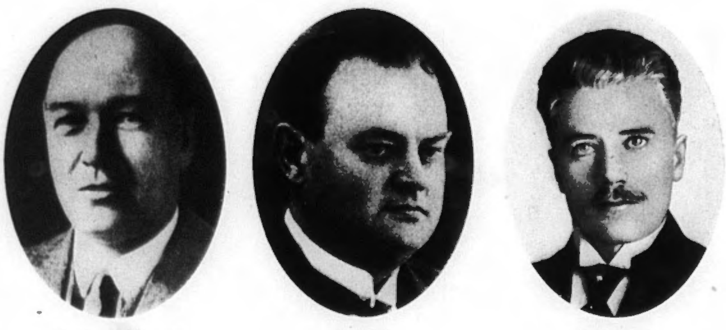

Kommendörkapten Sten Dehlgren. — *Redaktör Emanuel Björck.* — *Ombudsman Arthur Östlund.*

Den judiskt-frimureriska pressterrorns exekutorer

Frimureriets internationella karaktär

För att rätt förstå frimureriets verkliga karaktär såsom internationell organisation, vilken i sin strävan icke låter sig inpassa i den nationella staten, vill jag citera några av bestämmelserna i den nyssnämnda Grundförfattningen för Svenska Stora Landslogen:

"3 kapitel. 1 art. § 1.

... så inskränkes icke denna Orden och detta Broderskap av särskilt bestämda gränser, utan äro Bröderna och Medlemmarna spridda över hela jordklotet, där de för att bedriva vetenskapen på tillbörligt sätt församlas i olika Gillen och Sällskap, som kallas Loger; som emellertid alla, enligt Fundamental-Lagarna på behörigt sätt äro rätlinjigt konstruerade, byggda och satta i arbete, på det här nedan befallda sättet.

D:o § 3.

... Den Visaste av alla Krönta Furstar, Konung Salomo, från släkt till släkt, från son till son, ensam och allena leder och regerar Orden efter innehållet av dessa Oföränderliga Statuter, Lagar och Fundamental-Constitution, som stiftaren har anordnat, fastställt och anbefallt till evig efterföljd."

D:o § 4.

Och då denna Makts utsträckning enligt vetenskapens natur sträcker sig över hela jordklotet, skall den indelas i vissa Landsmärken och Landsdelar, såsom Matriklarna och Indelningen, vilka bevaras i de mest invigda och verkande Logerna, som skola övervaka deras efterlevnad, det fastställa; så befalles det, att ett sådant Landsmärke eller Landskap skall betecknas med namn av Provins av Orden, och därför får envar sitt särskilda nummer, sina Insignier och sitt Valspråk, allt såsom befallt är i ovannämnda Ordens-Matrikel; och en sådan Provins skall Stormästaren alltid betro en särskild Ordens-Föreståndare, som regerar över denna, och som av Orden skall benämnas 'Den Visaste Salomos Vikarie'."

Frimurarordens författning oförenlig med Sveriges rikes

De citerade lagbestämmelserna i Grundförfattningen för Stora Landslogen uppenbara med full tydlighet, att författningen för det svenska frimureriet ej låter sig förena med Sveriges rikes författning utan i stället är att anse såsom direkt stridande mot denna senare. De officiella påståendena om Frimurarorden såsom utgörande ett "nationellt" "välgörenhetssällskap" vederläggas här totalt. I stället få vi veta, att Frimurarorden är ett hela världen omfattande hemligt brödraskap, uteslutande regerat av den judiske konungen Salomos efterföljare å tronen och att denne allsmäktigt befaller rörande varje Provins' "särskilda nummer, Insignier och Valspråk" samt genom sin Vikarie i Provinsen regerar över denna. Det är ofattbart, att Sveriges konung kunnat anse sin ställning som svenskt statsöverhuvud förenlig med ställningen såsom judekonungen Salomos efterföljares Vikarie i riket. Den svenska författningen känner ingen annan författning vid sidan av eller över sig själv, den känner ingen åtskillnad mellan medborgare efter anhörighet eller icke-anhörighet till Salomos världsbrödraförbund, den känner inga förpliktelser för den regerande monarken utanför Sveriges lag. På ledande frimurarhåll har man ofta velat göra gällande, att det svenska frimureriet ej underhåller förbindelser med utlandet, vilket påstående dock som sagt tydligt vederlägges redan av den citerade Grundförfattningen. Dessa påståenden äro så mycket egendomligare som de officiella frimurarkalendrarna och skrifterna icke göra någon hemlighet därav. Slå vi t. ex. upp senaste upp-

lagan av stora Frimurarkalendern, utgiven 1928—1929, läsa vi där å sidorna 635—640 detaljerade uppgifter angående alla de utländska stororienter och storloger i världen, med vilka Svenska Landslogen upprätthåller direkta förbindelser, till antalet 39. Flera av de upptagna, såsom t. ex. de tidigare till Svenska systemet hörande tyska storlogerna, äro visserligen numera såsom "stats- och folkfientliga inrättningar" upplösta och förbjudna, men i huvudsak kvarstå de i Frimurarkalendern angivna direkta förbindelserna med utländska stororienter och storloger, genom vilka i sin tur förbindelser upprätthållas med de utländska stororienter och storloger, som Svenska Landslogen officiellt icke samarbetar med. Betecknande för frimureriets maktfullkomlighet i vårt land är, att svenska statens myndigheter sakna befogenhet att granska Stora Landslogens räkenskaper, vilka röra sig med fonder och donationsmedel å cirka 40 miljoner kronor, varav räntorna blott till en bråkdel tagas i bruk för s. k. "hjälpverksamhet".

Salomo och Templet – symboler för judendomens maktsträvan

Det rituella arbetet inom logens väggar avser huvudsakligen "templets uppbyggande". För att rätt förstå innebörden av denna ceremoniel må man erinra sig, att judarnas gud Jehova enligt "gamla" testamentet ofta slutit förbund med sitt "utvalda" folk. Så visade sig Jehova också för Salomo i Gabeon-Gibeon, den gamla judiska offerplatsen och sätet för förbundsarken, korande honom till "konungarnas konung" (2. krönikeboken 1, 12), och Salomo byggde därför templet åt den judiske guden (2 krönikeboken 11, 1), därmed uppfyllande dennes befallning till Moses. Salomo och hans tempel utgöra också i dag sinnebilden för ordet "Jehova" (2. Mos. 19, 6): "I skolen vara ett rike av präster och ett heligt folk." Ännu i våra dagar representera Salomo och templet den judiska rabbinstatens makt och det judiska folkets maktsträvan ej blott religiöst-politiskt utan även ekonomiskt. Enligt ortodox judisk uppfattning är detta liktydigt med religiös, politisk och ekonomisk förjudning av alla jordens folk under överhöghet av det i sig slutna judiska folket, som förblir spritt över hela jorden men i Jerusalem och i ett prästerligt konungadöme eller ett av rabbinerna lett konungadöme där skall finna sitt uttryck. Salomo är judarnas nationella prästkonung och templet i alla bemärkelser, även i sin egenskap av bank och börs, den äkta judiska nationalhelgedomen. Såsom karaktäristiskt för den i frimureriets höggrader rådande mentaliteten återger general Ludendorff i sitt arbete "Frimureriets tillintetgörelse" delar ur höggradsmästares tal vid en broders upptagande i en högre grad:

"Vi ha orsak att icke utan skräck och bedrövelse tänka tillbaka på den sorgliga natt, varigenom helgedomen — Salomos tempel — förintades. Mycket av de våras (d. v. s. judarnas) blod utgjöts och våra förbundsbröder ströddes för världens vindar ... Vad som för övrigt än kan vara förborgat härunder, kan jag för tillfället icke avslöja för eder, då detta skall komma i dagen och ni själva skola betrakta detta mörker med andra ögon ... Ni se här templet förstört, pelarna brutna, trappstenarna ryckta i sär; detta skall symbolisera alla de sorgliga öden, som vår orden fått erfara. Den har blivit ett rov för främlingar. Våra förbundsbröder äro skingrade. Märka vi nu den förlust som vi lidit? Men hittills ha våra hemligheter bevarats, ännu har ingen vågat överskrida denna linje".

Templets i Jerusalem förstörelse

Vid genomläsandet av den förut citerade svenska frimurarhandboken "Vägledning för frimurare" bekräftas till fullo den allt dominerande roll Salomo och hans tempel spela i det rituella arbetet inom logerna. I redogörelsen för Salomos tempel och detta tempels sista undergång genom Jerusalems förstörelse genom den romerske kejsaren Titus 71 efter Kristus märkes även tydligt den medkänsla med judarna, som frimurarna erfara över ödeläggelsen. Å sid. 301 och följande sidor läses:

"Den yttre gården, som kallades hedningarnas gård, var belagd med marmor och fick endast med blottade fötter beträdas. Här sutto växlare, som utbytte de på Jesu tid endast gångbara romerska mynten mot den halva sekel (motsvarande en krona), som varje jude enligt Mose lag måste bidraga med till templets underhåll. Det var dessa växlare och månglare som Jesus fördrev ur helgedomen. Det var även här som Jesus predikade vid tolv års ålder och där han sedan vid äldre år höll många tal och föredrag. Dagligen var här en stor trängsel, så att denna yttre tempelgård urartade till ett slags torg, där man uppsökte varandra och avhandlade världsliga angelägenheter. Kvinnorna hade sin särskilda avdelning. Det var vid livets förlust förbjudet för varje utlänning att intränga längre. Det hela bildade en stor härlig byggnad som uppfyllde främlingarna (d. v. s. icke-judarna) med beundran. Det utgjorde en liten stad för sig själv samt kunde utifrån snarare tagas för en befäst borg. Under de inre och yttre strider judarna hade att kämpa bibehöll sig templet oberört ända till dess Vespasiani son Titus anföll Jerusalem år 71. Staden erövrades nu, oaktat judarnas tappra och förtvivlade motstånd, bit för bit. Snart återstod icke mer än templet och Zions berg. Titus ville gärna skona det, men judarna ville icke ingå på någon förlikning. Norra tempelgårdens mur stormades, men de belägrade drogo sig in i den inre helgedomen. I sex dagar arbetade murbräckorna på andra muren. Då detta likväl icke hjälpte, lät Titus anlägga eld utanför de silverbeslagna portarna, så att silvret smälte och träet antändes, varigenom elden spriddes vidare. Följande dag stormade romarna den inre tempelgården. Därunder fattade en romersk soldat en eldbrand och slängde den genom ett fönster eller en dörr in i ett av de små rum, som voro byggda i helgedomens väggar. Någon stund därefter utbröt elden i full låga. Förgäves bemödade sig Titus att släcka elden. Soldaterna hörde honom icke utan framburo ständigt nya brandämnen. Mitt igenom lågorna skyndade Titus in i det heliga och allra heligaste för att innan deras fall få skåda deras härligheter. Under tiden plundrade soldaterna allt vad elden skonat. Kejsar Hadrianus lät sedan på platsen uppföra ett tempel åt Jupiter Capitolinus. Av hat mot de kristna och för att tillintetgöra Kristi profetia, att intet judiskt tempel mer skulle stå på det gamla rummet, gav kejsar Julianus år 363 befallning att ånyo uppbygga det forna templet. Men under det arbetarna voro sysselsatta med grunden, lärer eld och lågor hava utbrutit från jordens inre och hindrat arbetets fortsättande". Efter att i fortsättningen ha redogjort för tempelplatsens följande öden avslutar "Vägledning för frimurare" redogörelsen med en hänförd skildring av den på Morias klipptopp nu uppförda Omars moské sålunda: "Omars moské, som på avstånd tyckes uppstiga ur en lugn sjö (den blåvita grunden) och vars härliga kupol välver sig över den heliga klippan, där Abraham, David, Salomo och alla de andra heliga profeterna uppsänt sina böner till den högste byggmästaren".

Generaldirektör Anders Örne.

Professor Nils Herlitz.

Redaktör Valfrid Spångberg.

Pressterrorns »rådgivande nämnd»

Jerusalems tempel – judarnas världscentralbank

Denna citerade skildring ur de svenska frimurarnas officiella handbok visar tydligt var det frimureriska svenska brödraskapet känner sig hemma med själ och hjärta. Då man inom kristenheten på grund av framställningssättet i Nya testamentet ofta har en skev uppfattning om templet i Jerusalem, må här understrykas, att templet alls icke var något för gudstjänst avsett hus utan en högst världslig inrättning — "en befästad borg, full av dyrbarheter". Intill förstörelsen genom romarna spelade Jerusalem rollen av centrum för den judiska makten och det judiska världsfinanssystemet, vars högsta myndighet residerade i "templet". Sin stora rikedom bekommo judarna varken från den av dem undertryckta och utarmade urbefolkningen i Palestina eller vid denna tid längre genom handeln, utan från de omfattande penningoperationer som bedrevos från centralbanken i Jerusalems tempel. Judarna skapade de första formerna för en högre grad av penninghushållning: betalningsuppdrag till tredje person, en slags växel- och checkrörelse; och endast judar kunde betjäna sig av dessa former av penningrörelse, då de funnos överallt å jordklotet och överallt voro fast förenade i sin församling, där de svarade en för alla och alla för en. Detta alltså redan långt före Kristus och den historiska s. k. "förskingringen"! Det kunde då från en plats i världen till den mest avlägset liggande sändas ett litet stycke papper — och pengar blevo strax utbetalade. Mellan Jerusalem och den judiska världen upprätthölls ständig förbindelse genom affärer i penningar och ädla metaller. Den judiske skriftställaren O. Heller skriver härom i sitt kända verk "Der Untergang des Judentums" sid. 40—41: "Från alla orter, som voro säten för judiska församlingar, sände Israels söner årligen, icke alltid utan risker, sina penningeoffer och gåvor till templet i Jerusalem, där de hopsamlades. Det kan icke vara någon tillfällighet, att det judiska templet i så hög grad liknade en stor börs, en stor depositionsbank, ett lager av skatter av alla slag. Och det kan ej inses, varför man så ivrigt skall bemöda sig att förtiga detta. Det är dock ett historiskt faktum."

Att frimureriets intensiva intresse för Salomos tempel och dess återuppbyggnad å Morias bergstopp i Jerusalem icke inskränker sig till det symboliska fick man en intressant erinran om genom det från amerikanska frimurare för några år sedan framförda förslaget om templets återuppbyggande å sin ursprungliga plats. Med Palestinas återbördande till judarna såsom "nationellt hem" efter världskrigets slut ansågs på många brödrahåll tiden inne att låta det stora verket ske. Amerikanska frimurare väckte därför förslag om igångsättande av en insamling av bidrag bland alla världens frimurare för åstadkommande av erforderliga medel för en dylik återuppbyggnad — ett förslag som dock av världsfrimureriets högsta instanser avböjdes av s. k. "kostnadsskäl". Det verkliga skälet för att förslaget ej vann Salomos och "de sanna superiörernas" godkännande var givetvis, att det var en smula för tidigt väckt. Modellerna till det proponerade nya Salomos-templet i Jerusalem reproducerades bl. a. i en stor illustrerad engelsk tidskrift. Av ej minst intresse var den av dr Schick utarbetade förslagsmodellen till templet med omgivningar. Man fäster sig i detta förslag särskilt vid de kolossala områden, som äro avsedda för världsbörsen och världsbankspalatset. Därinnanför synes "det heliga huset" med "det allra heligaste", vid vars ingång de från frimurarlogen välbekanta båda pelarna "Jakin" och "Boas" ha sin plats. Framför det väldiga börspalatset ses å bilden konungens, Salomos efterföljares palats.

Omoraliska eder inom frimureriet

Sambandet mellan judendom och frimureri ligger alltså både i ena och andra avseendet i öppen dag. Men det är detta samband som yttervärlden icke får äga kännedom om. Genom omoraliska eder bindas de i logerna inlockade bröderna till evig tystnad, till slavisk lydnad under sina överordnade, vilket knappast behövts i en sammanslutning, som allenast sysslar med "människokärlek" och "välgörenhetsutövning". Enligt förut citerade Grundförfatttning för Stora Landslogen i Sverige lyder det edsformulär, som föreläggs den i Orden inträdessökande: "Bryter en broder trohetseden, som han svurit vid sitt första inträde, i det han antingen för främmande okunniga eller för bröder av lägre grad uppenbarar något av det som anförtrotts honom inom Orden, på vilket sätt det vara må, så blir han skyldig och förvunnen att lida den dom, som han själv underkastat sig vid avläggandet av sin ed — att min hals hugges av, mitt hjärta, min tunga och mina inälvor slitas ut och allt kastas i havets avgrundsdjup, att min kropp brännes och askan strös för vinden o. s. v. — och överantvardas åt de obekanta och hemliga exekutorerna; osäker för deras hämnande händer på alla platser av jorden, varest rättskaffens och äkta fria och upptagna bröder befinna sig och utföra sina arbeten." — Detta och andra frimureriska edsformulär äro betecknande för den s. k. "humanitära" anda, som Orden inför yttervärlden prålar med.

Frimurarorden – »marxistpartiernas» moderorganisation

Såsom moderorganisation till de s. k. "marxistiska" arbetarpartierna utövar Frimurarorden jämväl ett kontrollerande och ledande inflytande över dessa politiska partiers verksamhet. Den av juden Karl Marx-Mordechai på uppdrag av hemliga judiska världsregeringen kring 1800-talets mitt grundade marxistiska arbetarrörelsen, vilken i vår tid huvudsakligast arbetar medelst II. och III. internationalerna, har varit den världsimperialistiska judendomens mäktiga stormgarde vid störtandet av de nationella regimerna i staterna och det judiska väldets införande. "Marxismen" är — såsom frimurarna själva säga — "frimureriets filosofi, stats-, ekonomi- och samhällslära för massornas hembruk." Den "stora" frimurarrevolutionen 1789 hade fört judekapitalismen till makten i Europas stater och de för folken olycksdigra verkningarna härav vållade upprorsrörelser, vilka allvarligt hotade de nya makthavarna. På judiskt håll fann man därför nödvändigt att vidtaga särskilda åtgärder för infångande och oskadliggörande av denna massornas reaktion. Den 5 juli 1843 framlades sålunda av stortalaren Ragon i frimurarlogen "Le Socialiste" i Bryssel utkastet till det revolutionära aktionsprogram, som senare utformades i det s. k. "marxistiska manifestet" och som skulle utgöra grundvalen för en anarkistisk världspropaganda och med våldets och terrorns alla medel allestädes genomföras. Logen "Le Socialiste" gjorde förslaget till sitt och Belgiens högsta frimureriska myndighet Suprême Conseil de Belgique — där i förbigående sagt Svenska Landslogen i dag representeras av kabinettskammarherren Berndt Hay — beslöt enhälligt att godtaga "Ragons anarkistiska program såsom motsvarande den frimureriska läran över den sociala frågan samt att den i Stororienten förenade frimureriska världen med alla tänkbara medel måste inrikta sig på dess genomförande" (Bulletin du Grand Orient, juni 1843). Tvenne år senare, den 17 november 1845, erhöll marxismens nominelle skapare, juden Karl Marx-Mordechai det s. k. "ljuset" i logen "Le Socialiste" och efter ett par års studium av den sociala frågan utsände han 1848 på den frimureriska överhetens befallning sitt berömda "manifest", vilket alltjämt är grundvalen, läroboken för all marxistisk partitro. — Mot bakgrunden av dessa fakta är det ju förståeligt, att den frimureriska s. k. "bor-

gerlighetens" och "marxismens" partier så förträffligt kunna samarbeta och trivas inom den "demokratiska" parlamentarismens ram.

Påvliga bannbullor mot frimureriet — »djävulens anhang»

Frimureriets erövring av den politiska makten i Europas stater skedde dock ej utan allvarligt motstånd från deras sida, vilka där tidigare representerade den styrande myndigheten. I spetsen för motstriden gick under århundraden katolska kyrkan i Rom och dess överhuvud. Redan i början av 1700-talet började de påvliga bannbullorna att hagla, varom man kan läsa i den förut citerade svenska frimurarhandboken "Vägledning för frimurare". Påvarnas bannbullor utdömde frimurarna såsom "djävulens anhang" och uppfordrade furstarna till kamp mot Frimurarorden såsom en för kyrka och stat i högsta grad farlig organisation, där "människor av alla religioner och sekter samlades under de mest hemlighetsfulla former, verkande i det hemliga enligt ibland dem vedertagna lagar och bruk och vid hotelse om svåra straff voro förpliktade till brottslig tystnad genom en på den Heliga Skrift avlagd ed", såsom påven Clemens XII i sin 1738 utsända bannlysningsbulla "in eminenti" yttrade. Leo XIII, ett av påvestolens skarpaste huvuden och en av dess mest upphöjda karaktärer, utdömde i sin bannbulla av 1884, frimurarna såsom de främsta i de ondas rike. Jag citerar efter Frimurarvägledningen, sid. 61—62:

"Han (Leo XIII) utgick därifrån, att efter syndafallet människosläktet delat sig i tvenne mot varandra fientliga läger: gudsriket på jorden, d. ä. Kristi sanna kyrka, som förer till självförnekelse, och Satans rike, den till gudsförnekelse ledande egoismen. I de ondas led stå främst frimurarna, vilka lyckats, trots förmaningar, varningar och bannlysningar under ett och ett halvt århundrade att rycka till sig den värdsliga makten. Påven ansåg det därför vara sin plikt att inför världen förklara denna olyckliga sekts farlighet för det stora hela och det allmänna. Särskilt förebrådde han frimurarna för hemlighållandet av deras läror och bruk, för den fruktansvärda genom en svår ed framkallade disciplinen och deras för kyrka och stat farliga organisation. Han betraktade det såsom ett avgjort faktum, att de förställa sig, sky ljuset och söka verka i det fördolda, att de på slaviskt sätt med oupplösliga band fjättra människor vid sig, utan att något klart motiv ligger till grund för deras verksamhet och ändamål. Han förebrådde dem, att de på sina ledares bud kunna låta bruka sig till varje brott; detta, säger han, är en omänsklighet, ja rakt ut sagt en onaturlighet! Förnuftet och sanningen visa tydligt, att ifrågavarande sällskap stå i bestämd motsats till och strida emot rättvisa och den naturliga sedligheten. Bakslughet och lögn må vara aldrig så stora, så kan man dock av verkningarna alltid sluta sig tillbaka till deras orsaker och igenkänna av vad slag saken i och för sig är. Icke kan ett gott träd bära ond frukt, ej heller kan ett ont träd bära god frukt (Matt. 7, 13). Nu bär frimurarnas sekt farliga, ja mycket bittra frukter. Ty av ovansagda fullkomligt tillförlitliga kännetecken visar sig vilket målet för alla deras planer är, nämligen att förstöra i grund religionens och statens hela ordning, sådan kristendomen frambragt den, och att efter deras sinne skapa en ny religion och en ny stat på ny grundval och med nya lagar, med andra ord giva naturalismen herraväldet".

Tidningspressen — »den frimureriska världsmakten»

Den faktiska utvecklingen i Europa ej minst i dessa dagar visar, att Leo XIII icke saknade fog för den hårda dom, han fällde över frimureriet. Såsom stats- och folkfientligt är frimureriet numera även förbjudet i ett antal stater, däribland Italien, Tyskland, Turkiet, Rumänien m. fl. Sitt verksammaste medel i kampen för maktens erövring har frimureriet ägt i Det Offentliga Ordet, d. v. s. tidningspressen. Redan konstitutionsbokens "gamla plikter" påminner frimuraren om sin livsuppgift: att i sitt privata liv och i sin yrkesverksamhet arbeta för frimureriets ideal, och Stororientens ritual anger i detalj hur detta skall ske: "genom ordet, pennan, undervisning, utnyttjande av familjeförbindelser, politiska och sociala förbindelser"; i ämbete och verksamhet, i allt vad frimuraren gör och tänker, skall han kämpa för den "Kungliga Konstens" (= den judiska världsmaktens) mål och "vända tillbaka såsom segrare eller såsom död". Med tidningspressen i sin hand skulle bröderna lätt och behagligt erövra världen! Och de nådde här snabbt enorma resultat. Redan 1828 fattade Översta Rådet i Paris beslutet "att ställa den stora dagspressen, den offentliga världsmeningens verkstad, under de frimureriska myndigheternas kontroll" (Bulletin du Grand Orient, 1886, sid. 223). Den numera förbjudna och upplösta Italienska Stororientens stormästare karaktäriserade för 30 år sedan tidningspressen såsom "den frimureriska världsmakten" och journalistbröderna såsom "den frimureriska elittruppen".

Sverige procentuellt numro ett med 23 à 24,000 frimurare och 86 loger

Enligt utlandets främsta kännare å det antifrimureriska gebitet intager Sverige ställningen såsom landet numro ett i fråga om antal inskrivna frimurare per befolkning. Sverige betraktas också såsom ett av de länder, där frimureriet sitter fastast i regeringssadeln. Frimurarmatrikeln för 1935 utvisar att detta år antalet inskrivna bröder i IX. Provinsen utgjorde sammanlagt 23,480, varav 26 Riddare och Kommendörer med Röda Korset, 880 bröder av X. graden, 1,772 av IX. graden, 4,495 av VIII. graden, 2,654 av VII. graden, 4,057 av VI. graden, 1,428 av V. och IV. graderna, 3,395 av III. graden, 2,063 av II. graden samt 2,710 av I. graden. I Frimurarkalendern av 1928—1929 är antalet loger och brödraföreningar upptaget till 86. Den svenska huvudlogen är Stora Landslogen, varefter följa provinsiallogerna i Kristianstad, Göteborg, Linköping och Karlstad, Nordiska Cirkeln o. s. v. "Ordens Beskyddare i Sverige och IX. Frimurarprovinsens V.˙. S.˙. V.˙. (= Visaste Salomos Vikarie) samt Styrande Mästare" är konung Gustav V. "Provinsens Högsta Ämbetsmän", d. v. s. Översta Rådet utgjorde enligt frimurarmatrikeln 1935 följande personer: kronprins Gustav Adolf med värdighet av *S. P.*, d. v. s. Ordförande Mästare; prins Gustav Adolf, *V. av S. P.* eller Vice Ordförande Mästare; hertigen av Västergötland prins Carl, *S. T. S.*, Deputerad Mästare eller Ställföreträdande Ordf. Mästare; prins Oscar Bernadotte, *V. av S. T. S.*, Vice Deputerad Mästare; konteramiralen Arvid Lindman, innehavare av ämbetet *S. T. S. B.*, en särskild sekreterarebefattning; kabinettskammarherren greve Hans Ludvig von Stedingk, *S. T. A.*, en slags sekreterarebefattning; Ordförande Mästaren i Provinsiallogen i Linköping, kaptenen Henrik Johan Ludvig Westman, *S. T. U. M.*, en slags ceremonimästarebefattning; direktören Charles Robert Dickson, *S. T. R. M.*, skattmästare; revisionssekreteraren Yngve Georg Wisén, *S. T. S. M.*, en slags ceremonimästarebefattning; kabinettskammarherren Berndt Hay, *S. T. W. F.*; biskopen Olof Bergqvist, *St. L. L:s H. P.*; regementspastorn Per Olof Valerius, *V. av St. L. L:s H. P.*

Svenska frimureriets politiska aktivitet

Den regerande dynastien Bernadottes intima förbundenhet med frimureriet är alltså fullt klart. Gentemot alla påståenden från frimurarhåll, att det svenska frimureriet ej befattar sig med politik tillbakavisar jag dessa såsom icke med verkliga förhållandet överensstämmande. Det mest lysande exemplet å det svenska frimureriets politiska aktivitet hade vi i den 1936 avlidne f. d. högerledaren amiral Arvid Lindman, vilken i sin egenskap av Stora Landslogens Högsta Ämbetsråds särskilde sekreterare sedan lång tid tillbaka efter de strängaste frimureriska grundsatser lett Sveriges s. k. "nationella" inre och yttre politik. Denna hans ledning utövades i varje fall i senare tid i vad angår utrikespolitiken i intimaste samverkan med Englands politiskt ledande Storloge, The Grand Lodge of England, hos vilken han representerade Svenska Landslogen och innehade ställningen såsom medlem av Supreme Conseil 33° of England, Wales etc. Sverige var i själva verket genom denna kombination utrikespolitiskt sammanlänkat med England, såsom ock tydligt framgått av dess ståndpunktstaganden i utrikespolitiska frågor under senare tid. För övrigt finna vi runt omkring oss höga frimurare å de inflytelserika posterna i staten och det offentliga livet. Ställningen såsom riksmarskalk och chef för Konungens hov innehas av förutvarande talmannen i riksdagens första kammare, Carl XIII:s-riddaren direktör Axel Vennersten, en av det frimureriska högerpartiets ledande män vid amiral Lindmans sida under de gångna årtiondena. Nuvarande talman i första kammaren är landshövdingen och Carl XIII:s-riddaren Johan Nilsson från Kristianstad. Bland de s. k. "nationella" ledarna finna vi vidare medlemmen av IX. Frimurarprovinsens Högsta Ämbetsråd, biskopen och Carl XIII:s-riddaren Olof Bergqvist, vilken samtidigt är en av de tongivande inom statskyrkan.

Frimureriets terrororganisation över svenska pressen

Såsom frimureriets överkontrollant och terrorexekutor över tidningspressen, "den frimureriska världsmakten" samt över journalisterna, "den frimureriska elittruppen", fungerar förutvarande ordföranden i Publicistklubben, numera ordförande i Svenska Tidningsutgivareföreningen, redaktören för Kristianstads Läns Tidning, ordens-historiegrafen Emanuel Björck. I denna sin egenskap av Frimurarordens överkontrollant och terrorexekutor över tidningspressen låter redaktör Björck i samarbete med Stockholms Dagliga Tidningars s. k. "distributionsnämnd" och dennas "rådgivande nämnd" befallningar om bojkotter och försäljningsförbud utgå mot tryckalster, som äro misshagliga för judendomen och frimureriet. Vidare bestämmer han vilka annonser som skola få införas i Stockholms dagstidningar i det att annonser som ur judisk och frimurerisk synpunkt eventuellt kunna tänkas misshagliga först måste ha godkänts av Svenska Tidningsutgivareföreningens ledning, d. v. s. redaktören-frimurarbrodern Emanuel Björck innan de få införas i resp. tidningar. — Detta blott några få framstående exempel på det svenska frimureriets politiska aktivitet!

Att frimureriets terrorvapen gentemot för judendomen och frimureriet misshagliga tryckalster är av allvarligaste slag, har jag i egenskap av tidningen Nationens utgivare under mera än ett årtionde haft rikliga tillfällen erfara. Redan omedelbart efter startandet av Nationen i oktober 1925 fick jag känning av den frimureriska överkontrollen över tidningspressen. En dag inbjudes jag av frimurarbrodern av X. graden, majoren S. A. Duse till lunch å restaurant Rosenbad. Jag undrade över meningen med denna inbjudan, eftersom jag nätt och jämnt var bekant med majoren. Förklaringen kom emellertid: major Duse önskade i all vänskaplighet råda mig att i Nationen undvika allt tal om frimureriet. Jag hade i ett av de första numren haft införd en notis i ämnet. Min värd försäkrade mig, att min tidning vore dömd att gå under, om jag sysselsatte mig med frimureriet, varemot jag skulle kunna påräkna framgång, om jag undveke denna fråga. Någon som helst utfästelse lämnade jag honom dock naturligtvis ej. Tvärtom kände jag mig fastare än någonsin i min avsikt att i det upplysande värvet icke väja för några hindrande makter utan gå till botten med problemen.

Frimureriet till attack mot tidningen Nationen

Snart kunde jag konstatera, att det låg allvar bakom major Duses varning. Undan för undan skedde uppsägningar av abonnemang ävensom av annonser, som jag lyckats förvärva åt Nationen, vilka uppsägningar enligt vad framkom ägde rum på grund av hemliga motaktioner från Frimurarorden. I en del fall begärde prenumeranter som voro frimurare tidningens sändande i slutna konvolut under anonyma adresser. Tidningsdistributionen saboterades i allt högre grad av den av juden Bonnier innehavda Svenska Pressbyrån. Utskickade agenter hotade tidningsförsäljare med köpbojkott och t. o. m. personlig terror, om de saluförde eller reklamerade Nationen samt utsatte dess löpsedel. Över hela linjen förnams ett väldigt motstånd av osynliga krafter, som gäckade alla mina ansträngningar att nå ut med tidningen till en större publik. En dag meddelade mig innehavaren av Paul Bergströms varuhus, direktören Paul Bergström, som sympatiserade med Nationens strävanden, att han tyvärr måste upphöra med annonseringen på grund av det myckna obehag han varit utsatt för. Han berättade bl. a., att kommunistiska tidningar pockande fordrade att bekomma hans annonser under hänvisning till att Nationen hade dem och hotade med att betrakta honom såsom politiskt partisk och anhängare av Nationens politik. Ett annat typiskt fall: En innehavare av en av huvudstadens största tvättinrättningar hade kontrakterat en annonsering på, om jag ej missminner mig, 500 kr. En dag kommer annonsören i fråga upp på Nationens kontor i ett tillstånd av hypernervositet. Han omtalar, att han var utsatt för en outhärdlig förföljelse på grund av sina annonser i Nationen; man ringde honom i telefon om nätterna och hotade honom till livet för hans annonsering. Han kunde icke längre uthärda detta. Ungefär hälften av det kontrakterade annonsbeloppet var uppannonserat, och han bad mig enträget att inhibera den fortsatta annonseringen, lade upp det resterande, icke-annonserade beloppet, mellan 200 och 300 kronor på bordet, samt bönföll mig att taga emot pengarna mot utskrivande av ett kvitto, varå jag förband mig att icke vidare införa någon annons från hans firma. Då annonsprovision redan utbetalats för hela annonsordern, fann jag skäligt villfara hans begäran och kvittera de framlagda hundralapparna. — Den stackars mannen var hjälpt ur sin självånda.

Det hemliga motarbetet fortsattes och skärptes på alla linjer. En dag kommer jag i kontakt med en för tidningen varmt intresserad person, överstelöjtnanten T. Winbladh, frimurarbroder av V. graden. Överstelöjtnant Winbladh, vilken hade förståelse för de ekonomiska svårigheter Nationen hade att kämpa emot, ställde i utsikt stöd från ekonomiskt välsituerade, fosterländskt sinnade personer, vilka sympatiserade med Nationens verksamhet och gärna skulle vilja skänka tidningen sitt stöd. Det gällde blott att icke förtröttas utan hålla ut! Nationen, som då utkom såsom veckotidning, gick med stor förlust. Det av överstelöjtnant Winbladh i utsikt ställda stödet kom emellertid aldrig, enligt vad han själv uppgav på grund av att jag attackerade frimureriet, som han gång på gång bad mig undvika att röra vid. Hans livliga intresse för Nationen tog sig för övrigt rätt originella uttryck. Så reste han t. ex. en dag ut till en av mina medarbetare och vänner, direktören Adolf Anderson i Ekebo, vilken han trodde utövade något slags ekonomiskt inflytande över tidningen, och bad denne göra sig gällande i riktning att förbjuda mig att skriva om frimureriet. Direktör Anderson svarade härpå, att han ej kunde tillmötesgå den gjorda begäran av det skälet att han icke hade något att bestämma över tidningen Nationen.

Hemlig bojkottorder från Frimurarordens Loge-Direktorium

Fiendens alla ansträngningar att komma Nationen till livs blevo dock förgäves. I början av 1935 ökades så hans aktivitet ytterligare, varom bl. a. vittnade en del nya uppsägningar av kommissionärskap, i en del fall under hänvisning till hot om köpbojkott från frimurare å platserna i händelse försäljningen fortsattes. Vid denna tid överlämnades även till mig av en vän ett exemplar av en från Stora Landslogens Loge-Direktorium till alla IX. Frimurarprovinsens loger och brödraföreningar utsänd hemlig bojkottorder mot Nationen, ett intressant aktstycke utan angivande av den i lag föreskrivna tryckfirman och för övrigt belysande för arten av frimureriets s. k. "välgörenhetsarbete". Aktstycket, som i facsimile fanns återgivet i Nationens marsnummer 1935, såg ut så här:

Till
Provinsial Mästare och Ordförande Mästare i loger samt Ordförande i brödraföreningar inom den IX Frimurare Provinsen.

För uppläsning å allmänt sammanträde i loge och förening och där så lämpligen kan ske för anslag å dörren till sammanträdesrummet har Loge-Direktorium beslutat utfärda följande anmaning:

Under senare tid har i växande omfattning till salu utbjudits olika slag av tryckalster, som angiva sig utgöra frimurarelitteratur eller som eljest behandla frimureriska ämnen och förhållanden, men vilkas innehåll i stor utsträckning är ovederhäftigt och felaktigt. För bröderna torde det sakna allt verkligt intresse att taga del av här åsyftade missvisande framställningar, vartill kommer att genom inköp av dessa tryckalster ekonomiska förutsättningar beredas vederbörande författare och förläggare att fortsätta med alstrens utgivande. I alldeles särskilt hög grad gäller vad sålunda ovan anförts tidningen N a t i o n e n, vars tillvaro, enligt vad som kan antagas, lärer vara beroende på att lösnummer av tidningen i stor utsträckning inköpas av frimurarebröder.

Uppenbart är att den litteratur, som här avses, länder till men ej endast för frimureriet i allmänhet utan även för många enskilda bröder.

Loge-Direktorium får därför vänligen uppmana bröderna att icke genom inköp eller annorledes uppmuntra någon frimureriska frågor behandlande litteratur, om vilken bröderna icke i frimurarebibliotek eller på annat tillförlitligt sätt förvissat sig, att den kan vara av värde eller verkligt intresse för bröderna.

Stockholm den 19 december 1934.

På Loge-Direktorii vägnar:

YNGVE G. WISÉN

Ordförande.

Sven Themptander.

Sekreterare.

Detta dokument talar för sig själv och tarvar egentligen inga kommentarer. Det utgör en talande illustration till frimureriets mycket omskrutna s. k. "tolerans" och "frisinne". Bröderna ha icke ens frihet att läsa vad de behaga. Den visar vidare skräcken hos Salomos "ljussökande" brödraskap inför spridandet av ljus kring dess eget väsen. Skuggrädslan för Nationen måste ha varit överväldigande, när man tillgrep så väldiga åtgärder för att hindra brödernas besmittelse av vår förkunnelse, sett sig nödsakad mobilisera själva Loge-Direktorium till tidningens förgörelse. Den handlingen undertecknande ordföranden, revisionssekreteraren och Carl XIII:s-riddaren Wisén innehar jämväl den förnämliga ställningen såsom en av Stora Landslogens 7 Över-Officianter och sekreteraren, numera avlidne advokaten Themptander, beklädde den utomordentligt viktiga posten såsom amanuens hos S. T. S. B., d. v. s. hos IX. Provinsens Högsta Ämbetsråds särskilde sekreterare, den numera ävenså avlidne amiralen Arvid Lindman. Advokat Themptanders kontrasignering av Loge-Direktorii bojkott-ukas mot Nationen måste alltså ha skett å Högsta Ämbetsrådets vägnar. I Loge-Direktorium återfinna vi förutom ordföranden och sekreteraren följande högt betrodda bröder: kabinettskammarherren B. Hay, vice ordförande, överläkaren J. O. A. Bergqvist, kaptenen C. F. A. Cassel, överstekammarjunkaren greve A. L. C. Lewenhaupt, kaptenen friherre M. C. von Stedingk, majoren friherre F. H. M. Falkenberg, bankkamreraren P. J. Johansson, byrådirektören B. M. C. Nyborg, med. lic. G. E. A. Böttiger, rådmannen S. G. Junker, generaldirektören O. H. Malmberg, konteramiralen K. Wetter, arkitekten T. G. Bergentz, hovrättsrådet P. J. Astrup samt slutligen Direktorii amanuens, v. auditören G. N. Carlberg.

Offentligt försäljningsförbud för Nationen såsom »sårande för allmän anständighet»

Denna högst lysande församling av Loge-Direktorii-medlemmar kunde emellertid ej glädja sig åt någon definitiv framgång i sin hemliga terroraktion för Nationens avlivande. Visserligen vållade den skärpta frimureriska terrorn mig ständigt ökade svårigheter med avseende å tidningens finansiering och spridning, men man lyckades dock ej knäcka livet på Nationen. Omsider såg man ingen annan utväg än att taga steget fullt ut och — offentligt förbjuda Nationen såsom "sårande för allmän anständighet".

Den 10 oktober 1935 lästes i landets tidningar ett genom Tidningarnas Telegrambyrå utsänt, så lydande meddelande:

"Mellan Stockholms Dagliga Tidningars Distributionsnämnd och tidningskolportörerna i Stockholm är överenskommet att endast sådana tryckalster få försäljas, som icke äro sårande för moral, tukt eller allmän anständighet. Skulle skiljaktiga meningar härom uppstå, avgöres denna fråga av 'Stockholmspressens rådgivande nämnd'. Med anledning av en mot tidningen Nationen riktad hemställan av amiral Lindman *såsom tillhörande det svenska frimureriets högsta ledning* (kurs. av Red.) har denna nämnd förklarat tidningen Nationen sårande för allmän anständighet, i följd varav den icke vidare försäljes av tidningskolportörer vilka saluföra huvudstadens dagliga tidningar. Den rådgivande nämnden utgöres av professor Herlitz, genraldirektör Örne och redaktör Valfrid Spångberg."

Samtidigt med detta meddelande till pressen hade från den Svenska Tidningsutgivareföreningen underordnade Stockholms Dagliga Tidningars Distributionsnämnd till huvudstadens såväl som landsortens tidningsdistributionsorganisationer en order av följande lydelse utsänts:

"Stockholm den 11 oktober 1935. Härmed ha vi äran meddela, att Stockholms Dagliga Tidningars Distributionsnämnd vid sammanträde den 9 dennes beslutat att i enlighet med rådgivande nämndens utslag förbjuda tidningen Nationens försäljning genom legitimerade tidningsförsäljare. Stockholms Dagliga Tidningars Distributionsnämnd S. Dehlgren, Ordförande. I. Westerberg, Ombudsman."

Frimureriets väktare av »moralen» i pressen

Då det bör vara av allmänt intresse för Sveriges folk att känna namnen å de skinande ljus inom Fria Ordet, vilka av rikets frimureriska överhet satts att handha den direkta vården av vår offentliga moral, tukt och anständighet, vill jag här presentera dem. "Rådgivande nämnden" utgjordes, såsom redan nämnts, av professor Nils Herlitz, generaldirektör Anders Örne och redaktör Valfrid Spångberg. Av dessa har sedermera herr Örne utträtt och fått till efterföljare redaktören Sigfrid Hansson, nuv. statsminister P. A. Hanssons broder. Ledamöter av Stockholms Dagliga Tidningars Distributionsnämnd äro: kapten Sten Dehlgren, Bonniers Dagens Nyheter, ordförande, direktör Ivar Westerberg, Stockholms-Tidningen, ombudsman. expeditionschef Hjalmar Wallén, Svenska Dagbladet, expeditionschef Landqvist, Nya Dagligt Allehanda, samt kamrer N. Wåhlberg, Social-Demokraten.

Juda och dess frimureri triumferade. Nu var slaget vunnet. Nationen förintad! Åter trodde man sig kunna andas lugnt och fritt i detta land. I över 10 år hade frågan om förbud för tidningen Nationens saluförande varit en stående punkt å Distributionsnämndens program. Vid bojkottbeslutet mot tidningen Fäderneslandet rasade på sin tid heta strider kring Nationen. Både inom nämnden och den radikala pressen pointerades härvid starkt, att bojkotten mot Fäderneslandet endast iscensatts för att skapa en möjlighet att samtidigt ta död på "den verkliga smutstidningen, Nationen", såsom vederbörande uttryckte sig. Nu hade man äntligen nått målet. Ehuru först sedan "demokratiens" själva högsta instans, Frimurarorden, i egen gestalt inskridit och — *befallt*.

Men härmed var trots allt spelet ej vunnet för Juda och dess "välgörenhetsutövande" mureri. Jag var icke heller nu villig att underkasta mig den laglösa terrorn, ehuru tvingades till allt större vaksamhet, särskilt med avseende å min person, som under årens lopp icke undgått känning av okända, hemliga krafters förföljelse i form av anonyma hotelser per brev och telefon samt även attentatsförsök. Efterhand lyckades det emellertid att nödtorftigt restaurera min försäljningsorganisation ute i landet, vilken jag under åratal av ansträngande resor och stora kostnader personligen uppbyggt. — Men det allseende frimurarögat vakade.

Ny terror-ukas mot Nationen

I mars detta år utsändes nu en ny order om försäljningsförbud mot Nationen från frimureriets pressterrororganisation. Den fanns återgiven i tidningen "Tobakshandlaren", organ för Sveriges Tobakshandlares Riksförbund, redaktör ombudsman Arthur Östlund, marsnumret detta år å tidningens första sida och lydde sålunda:

"*Tidningen Nationen.* På hösten 1935 beslöt Svenska Tidningsutgivareföreningens ansvariga instanser, efter hörande av rådgivande nämnden, att 'Nationen' ej fick tillhandahållas av de tidningsaffärer och kolportörer, som antagits till kommissionärer. Någon ändring i detta beslut har ej ägt rum. Alltjämt gäller sålunda, att affärsinnehavare, som saluföra 'Nationen', riskera att förlora sin försäljningsrätt av såväl dags- som veckopressen. Vi ha bringats göra detta meddelande därför att 'Nationen' enligt till Riksförbundet ingångna rapporter i brev meddelat tidigare återförsäljare, 'att den betingelse, varunder vi hösten 1935 tills vidare inhiberade utsändningen av vår tidning till Eder, numera bortfallit, tillåta vi oss härmed återupptaga förbindelsen'. Det gäller för tobakshandlarna att vara på sin vakt."

Jag vill med anledning av denna nya bojkott-ukas först upplysa ombudsman Östlund och hans judiska och frimureriska överheter, att min formulering av skrivelsen till mina tidigare återförsäljare hade sin grund i mitt numera fattade beslut att icke längre tolerera den skändliga laglösa terrorn, att övergå från defensiven till offensiven. Åter hade frimureriets och judendomens terrorister genom ett penndrag, infört i Tobakshandlarnas organ, till stor del spolierat ett mer än årslångt mödosamt arbete, vilket de dock ej ostraffat skola ha gjort.

Redaktör Björck — frimureriets överste terrorrexekutor över svenska pressen

I spetsen för den terror-utövande organisationen Svenska Tidningsutgivareföreningen sitter den framskjutne frimureriske högerpolitikern och pressmannen, förutv. ordföranden i Publicistklubben, redaktören Emanuel Björck i Kristianstad. Redaktör Björck intar sin ställning såsom ordförande i Svenska Tidningsutgivareföreningen i egenskap av den regerande frimureriska maktens överkontrollant och högste terror-exekutor över Sveriges tidningspress. I denna sin funktion bestämmer han ej allenast vilka tryckalster svenska folket skall få lov att läsa, han bestämmer jämväl vilka annonser dagstidningarna, åtminstone i huvudstaden, skola få lov att införa. Enligt mellan Tidningsutgivareföreningen och Stockholms dagstidningar träffat avtal äro dessa förpliktade att i tveksamma fall, d. v. s. där det rör sig om annonser som kunna tänkas ur judisk och frimurerisk synpunkt icke-önskvärda eller som termen lyder "sårande mot moral, tukt eller allmän anständighet", först erhålla Svenska Tidningsutgivareföreningens godkännande, innan de få införas. — Detta kallas på judiskt-frimureriskt språk "Fri Press".

Frimureriets lag och rätt över Sveriges rikes!

Man har från flera håll undrat över, att jag ej bragt min sak inför domstol och sökt rättslig upprättelse. Detta har ej skett av det skälet, att det under rådande tillstånd i Sverige är uteslutet för mig att där ernå rättvisa. Den rådande hemliga judisk-frimureriska diktaturen omfattar hela samhället och icke blott statsverksamheten, politiken, kyrkan, pressen och kulturen; också den rättsvårdande myndigheten lyder under dess välde. En hänvändelse från mig till de svenska domstolarna skulle blott ha bjudit fienderna ett tillfälle att genom sina advokatkonstnärer med hjälp av lagens kryprum ytterligare söka pressa mig, om möjligt till ekonomisk ruin. Den som önskar en inblick i rättstillståndet i Sverige av i dag bör närmare studera fallet Kreuger, bl. a. skildrat i boken "Kreuger Kommer Tillbaka". Vi se där, hur Rothschilds världsfinans och dennes härvarande agenter under svenska statens och rättsmyndighetens hägn tillätos sönderslå och röva den väldiga Kreugerkoncernen med dess miljardvärden. Särskilt belysande var tillvägagångssättet mot Ivar Kreugers broder ingenjör Torsten Kreuger, som oskyldig ådömdes flerårigt fängelsestraff och frånrövades sina ägodelar. När advokat Themptander, Frimurar-Loge-Direktoriums sekreterare och amanuens hos IX. Provinsens Högsta Ämbetsråds särskilde sekreterare amiral Lindman, rekommenderade bankdirektör Trygger et Consortes bankinbrottet och stölden av Torsten Kreugers aktieportfölj i Svenska Dagbladet såsom "lagenligt" ägoförvärv, gjorde han det i egenskap av Frimurarordens juridiske ombudsman, och gangsterkuppen var därmed på förhand sanktionerad av den regerande frimureriska myndigheten i Sverige. Vid de senare av Torsten Kreuger anhängiggjorda rättegångarna mot inbrottsmännen dömde också, såsom kunde förväntas, domstolarna efter den "högre", frimureriska rätten, d. v. s. inbrotts- och stöldförvärvet godkändes av dem såsom rätts- och lagenligt. Ett nytt lysande exempel på hur i vår tid frimureriets lag gäller över Sveriges rikes! Frimureriet hävdar ju även, såsom redan framhållits, sina suveräna rättsanspråk å tidningsdomänen och tolererar ej äganderätt för en icke befullmäktigad icke-jude eller icke-frimurare till en stor daglig tidning.

*

Ja, så förhåller det sig i stora drag med den mångbesjungna friheten och rätten i Sverige av 1937! Vad som här så vackert går under benämningen "demokrati" är i verkligheten endast en beslöjad judisk-frimurerisk diktatur, ett hemligt judevälde. I mer än ett årtionde har jag påvisat fakta i min tidning Nationen. Jag valde denna väg därför att jag ansåg upplysningen vara det enda effektiva vapnet mot mörkväldet. Av det sagda framgår, vilken väldig motkamp mest i det rent fördolda fienden bjudit. Hittills lyckades den dock ej helt tysta min stämma, men mitt arbete undan för undan försvårades. Genom terroristiska åtgärder i laglöshetens tecken har man mer och mer kringskurit mina möjligheter att betjäna mig av den i Tryckfrihetsförordningen stadgade tryckfrihetsrätten.

Jag vågade att gå till roten med det onda i det svenska nutidssamhället. Det var detta som ej fick ske! Därför skulle min tidning till varje pris och med alla medel tillintetgöras, en tillintetgörelse vari även s. k. meningsfränder förletts att deltaga. Ty judarna och deras frimureriska hantlangare veta, att den dag Sveriges folk fått kunskap om de verkliga förhållandena är det slut med deras lysande välde. De veta, att den dagen kommer detta folk att åter samla sig — och bryta främlingsoket, ställa judarna under främlingsrätt, förbjuda alla hemliga sammanslutningar samt alla stats- och folkfientliga internationella organisationers existens såväl som deltagande i vårt politiska liv. *Den dagen gör sig Sveriges folk åter till herre i sitt hus.*

En opinionsrörelse till hävdande av Ordets frihet i lagens anda

Genom Nationen önskade jag giva mitt bidrag i arbetet för vägs beredande för den blivande nödvändiga nationella återupprättelsen. När man nu emellertid kringskär alla mina möjligheter att på detta sätt göra mig gällande, tvingas jag att personligen direkt vädja till den allmänhet, vars intressetalan jag för, att vädja till den om aktivt stöd. Den fientliga övermakten är för stark för att jag ensam skall kunna hävda min rätt. Jag igångsätter nu därför *en opinionsrörelse för bojkotterrorns mot Nationen hävande. Det är min avsikt att så snart sig göra låter till Statsministern och Riksdagens talmän överlämna en framställning, vari under hänvisning till föreliggande fakta begäres, att den svenska statsmakten måtte inskrida i syfte att säkerställa tryckfriheten i Sverige i grundlagens anda och omintetgöra de oansvariga krafternas självtagna myndighet till tryckfrihetens undertryckande samt att i enlighet därmed påbjuda hävandet av den på Frimurarordens befallning genom Svenska Tidningsutgivareföreningen och dess underlydande "nämnder" igångsatta laglösa försäljningsbojkotten mot tidningen Nationen.*

Jag vädjar till den svenska allmänheten att på allt sätt stödja mig i denna rättsaktion. Listor för namnunderskrifter ställas till förfogande för alla dem som vilja medverka såsom undertecknare och namninsamlare till stöd för mitt krav hos statsmyndigheten. Det gäller här alla svenska medborgares rättssak. Skulle det lyckas folkets fiender att definitivt tysta Sanningen inom den offentliga upplysningen, är det allvarlig fara å färde. I dag gäller det mig, i morgon dig. Här tarvas gemensam aktion för hävdande av Ordets frihet i Sverige.

Försäljningsbojkotten mot Nationen skall hävas!

Rekvirera listor

för insamlande av namnunderskrifter till opinionsrörelsen till stöd för Nationens krav på försäljningsförbudets hävande.

Erhållas på beställning hos tidningen.

Jag anklagar!

Föredrag av red. Elof Eriksson (Hållet i Stockholm den 14 april 1937)

Krav på hävande av försäljningsförbudet mot Nationen

I bokform. Illustrerad. Pris 1 krona.

Erhålles mot insändande av beloppet å postgiro 3643 eller i frimärken per brev under adr.: Nationen, Box 1145, Stockholm 16.

NATIONENS frimurarserie

(12 nummer)

erhålles mot insändande av kr. 3: — å postgiro 3643 eller i frimärken per brev under Nationens adress.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
LÖSNUMMER 10 ÖRE.

LÖRDAGEN DEN 1 MAJ 1937

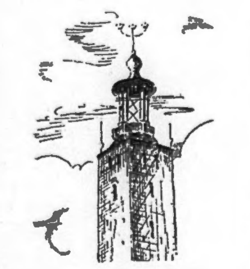

Vida Världen

Rysslands nye härskare

Brödernas .˙. i Franska Stororienten allra värsta farhågor, relaterade i Nationens marsnummer för i år, synas gå mot sin uppfyllelse. Man talar redan i det offentliga allmänt om Röda arméns under marskalk Voroschiloff seger över G. P. U. under juden Herschel-Jehuda-Jagoda, vilket ju skulle betyda det nationalistiska Rysslands seger över det internationalistiskt-kommunistiska, ryssens seger över juden, över det hittills i landet härskande judiska triumviratet Litwinow—Kaganowitsch—Jagoda.

Om det också ännu ej kan vara tal om någon direkt likvidering av judeväldet i Ryssland, där judarna alltjämt representera det ledande mellanskiktet och i hög grad behärska statsapparaten, är dock påtagligt, att deras position i högsta styret genom G. P. U.-chefen Jagodas störtande allvarligt rubbats. Ett betydelsefullt steg i riktning mot en framtida likvidering av det judiska väldet i Ryssland synes därmed taget. Utvecklingen rör sig i etapper. För ej länge sedan stod sovjetryska frimureriets egen stormästare, Mästaren av stolen i logen "Nordens stjärna" juden Karl Radek-Sobelsohn inför skranket, beskylld för högförrädiskt samarbete via utlandets frimurarloger med trotskisterna. I dag är det juden Jehuda-Jagodas tur, mannen som i 16 långa år diktatoriskt handhaft G. P. U:s terrorapparat. I morgon skall uppgörelsen kanske gälla Stalins egen "ställföreträdare", Lazarus Kaganowitsch ur stammen Levi, vilkens sköna 24-åriga dotter Rosa, Stalins sista hustru och privatsekreterare, nu även uppges entledigad från sina befattningar efter att ha avslöjats som Jagodas spion — hos Stalin. Sedan blir det måhända Litwinow-Finkelstein.

Redan 1936 betecknades, såsom vi tidigare framhållit, i Franska Stororientens logetempel i Paris en Voroschiloff-seger såsom en rysk seger över sovjettanken. Den karaktäriserades såsom den hemska katastrofen för Komintern och Värdsrevolutionen — den stora skymningen för jude- och frimurarväldet. Därför var man också inom logen beredd att göra allt för att stödja Litwinow-Finkelstein i hans maktstrid med Voroschiloff. Ja, det talades i de parisiska templen om en fransk uppsägning av sovjetpakten, om en inrikes orientering åt höger samt ett "strategiskt" närmande till Hitler. De annars så kallt tänkande Bröderna i Stororientens höggrader höllo på att gripas av desperation och hördes allt oftare yttra: "Åt djävulen med Sovjets! Ve Voroschiloff!" — Voroschiloff, som å Röda arméns vägnar redan för något år sedan skall ha uppställt kravet: "trotskisterna (= judarna) måste dö!"

Och nu har, enligt samstämmiga uppgifter i pressen, marskalk Voroschiloff verkligen fått högsta makten i Ryssland i sin hand. Hur måste man ej i dag gråta sorgens strida tårar i de parisiska logetemplen! Den nyss allsmäktige Jehuda-Jagoda, som för Judas räkning i halvtannat årtionde skött terrorn i Röda paradiset, sitter själv fånge i sitt forna G. P. U.-residens, rum n:r 101, där han förhöres angående sina under maktens dagar begångna otaliga synder. Bland mycket annat lägges honom till last *att* ha tillägnat sig jättebelopp av statsmedel, som för hans privata räkning deponerats i utländska banker, *att* av personliga motiv ha terroriserat enskilda förmögna personer, vilkas ägdodelar han tillskansat sig, samt slutligen också *att* i hemlighet ha understött trotskisternas strävanden för den nuvarande regimens störtande. För sistnämnda ändamål arbetade han särskilt på Stalins isolerande genom att på grundval av falska beskyllningar misstänklig- och oskadliggöra jämväl sådana element inom armén och Stalins omgivning, som utgjorde dennes personliga stöd.

Men en dag inskred Voroschiloff — och krävde avskaffande av G. P. U:s överhöghet över armén. Krigskommissarien skall i själva verket ha ställt Stalin inför ett ultimatum. Efter flera långa konferenser i Kreml och under trycket av de på "militärövningar" utanför Moskva sig befinnande starka arméstyrkorna såg sig denne nödsakad att acceptera arméns ultimatum, varigenom G. P. U.-organisationen underordnades den militära och ledningen av sovjetryska hemliga polisen överläts åt ett triumvirat, bestående av Yegorov, Röda arméns marskalk, allmänna åklagaren Vysjinskyij och hemliga statspolisens nye chef Yeshov. Härmed skulle Stalin i realiteten ha överlåtit högsta makten i Ryssland åt armén. Alla arresteringsorder, utfärdade mot arméns officerare eller meniga, måste hädanefter vara undertecknade av triumviratets medlemmar. Krigskommissarien Voroschiloff skulle nu således vara den verklige makthavaren i Ryssland och den stora dragkampen ryssen—juden avgjord till ryssens förmån.

Man avvaktar med intresse den fortsatta utvecklingen i Sovjetlandet, där utrikeskommissarien Litwinow — herrar Sandlers och Edens synnerlige vän — tydligen får det allt svårare. Och detta så mycket mer som hans "sista chans", bolsjeviseringen av Spanien, ej tyckes arta sig särskilt hoppfull. Från skilda håll ryktas redan om kursförändring i Rysslands utrikespolitik i riktning mot en mer nationalistisk och en mindre internationalistisk inställning, vilket numera ej förefaller alldeles osannolikt.

Det gäller att se vad Rysslands nye härskare, marskalk Voroschiloff, har i sikte.

*

Från Spelparadiset

Det ges, som vi veta, många sätt att söka lyckan i denna värld. Icke minst berömt är spelet vid gröna bordet. I synnerhet i Monte Carlo, alla spelares paradis, där guldet strömmar till och ifrån i aldrig sinande floder och somliga gå hem som lyckliga vinnare men ännu fler som mindre lyckliga förlorare.

I Monte Carlo mötas Världens Exklusiva, upplyste danska "Politiken" i en skildring från Spelparadiset 28 mars i år: "Det är en mycket jämn publik, som besöker Monte Carlos berömda spelsal, men i stället ses världens mest exklusiva sällskap i Sporting Clubs nyinredda lokaler. Här är Mr. G. varje afton hedersgäst hos en eller annan av de mångfaldiga amerikanska miljonärskorna. Han låter mycket gärna invitera sig, men uppställer alltid den fordran att själv få välja sin bordsdam. Detta åstadkommer ofta bitterhet, enär han alltid för den dam till bordet, som han finner behagligast, utan att taga hänsyn till att han borde tagit en som var förnämare och mera betitlad. Sedan sitter han i timtal vid rouletten. Särskilt vild är han dock ej som spelare. Han arbetar uteslutande med 20 franc-stycken, och han är ej vidare glad åt att förlora".

Det "arbetas" också i Monte Carlos gyllene tempel.

*

Striden Kristus—Juda

Sedan årtusenden, redan långt före den siste historiske Kristus, rasar striden på jorden mellan Gud och den revolterande anden, Satan, i bibeltexten presenterad i El Schaddai-Jave-Judas gestalt. Gamla testamentet lämnar oss rikliga upplysningar rörande tidshändelserna före Jesu levnad samt om målet för den av Honom utdömda gudsfientliga judiska messianismen:

"I dag skall jag — Jave — begynna, att alla folk under himmelen skola frukta och förskräckas för dig (Juda), så att, när de höra om dig, de skola bäva och sorg hava för din tillkommelse (5 Mos. 2,25) ... Förbliv en främling i detta land, och jag vill vara med dig och välsigna dig (bereda dig fördelar), ty dig och din säd vill jag giva alla dessa länder (1 Mos. 26,3) ... Du skall förgöra alla folk, som din Jave skall giva dig. Du skall icke hava skonsamhet med dem och erkänna deras gudar, ty det kunde bliva dig till en snara (5 Mos. 7,16) ... Jave skall giva dig deras konungar i ditt våld, och du skall utplåna deras minne på jorden (5 Mos. 7,24)."

Så lydde och lyder alltjämt judendomens sataniska program, mot vilket Kristus en gång predikade i själva det judiska världscentrum i Jerusalem. Ännu ljuder såsom en mäktig stridsfanfar Hans enligt Johannes evangelium kap. 8, vers 44 uttalade kraftord till judarna: "I haven djävulen till eder fader, och vad eder fader har begär till, det viljen I göra. Han var en mandråpare från begynnelsen, och i sanning står han icke, ty sanning finnes icke i honom. När han talar lögn, så talar han sitt eget, ty han är en lögnare, ja, lögnens fader".

Aldrig var kristendomen utsatt för en större och ohyggligare fara än i vår tid. Vart vi vända ögat möta hotande tecken å denna fara. Hela mänsklighetens fiende, A n t i k r i s t, har rest sig och är över hela linjen på angrepp och frammarsch. Medan kristendomen befinner sig på återtåg. I Ryssland, våra dagars Sovjetunion, som omfattar en sjättedel av hela jordytan, har den redan utrotats. I ett annat land, Spanien, äro kyrkorna redan till stor del nedbrända, och överallt där de judisk-bolsjevikiska upprorsmännen lyckas få makten i sin hand sönderslås och tillintetgöres kristendomen på det mest hemska och grundliga vis.

Över all förödelsen skrider i hela världen den gudsförnekande marxistiska och bolsjevikiska rörelsen fram. Överallt ljuda åter slagorden: "Bort med Gudstron! Det finnes ingen Gud!" "Bort med religionen! Religion är folkfördumning!" Och det värsta av allt är, att kristendomen under judendomens och frimureriets hägn numera till den grad förvanskats, att den saknar den nödiga motståndskraften gentemot omstörtningens krafter, vilkas slagord mångenstädes finna en tacksam jordmån. De "Gudlösas förbund" omspänner jorden med miljoner medlemmar, och den antireligiösa och antikristliga litteraturen översvämmar alla folk.

Hela denna hets, denna kamp, detta vansinniga hat kommer från *en* källa, har *en* upphovsman — *juden*. Moskva, huvudstaden i det av judarna intill i dag behärskade Sovjetunionen, är De gudlösas stora propagandacentral. Juden är ledaren av gudlöshetsförbunden, ledaren av alla de uppror och revolutioner, vilka med fanatiskt raseri i första hand kasta sig över kyrkorna och det kristna prästerskapet. Alltid och överallt är det juden, som författar gudlöshetslitteraturen och med tillhjälp av den marxistisk-bolsjevikiska rörelsen hetsar eller driver massorna till kamp mot Gud och religionen.

Och där juden når den öppna makten, störtar han sig som en besatt på sina offer. Där är det som om årtusendens hat, raseri och hämndlystnad urladdade sig. Där torteras och brännas prästerna under den mest bestialiska grymhet till döds, nunnorna skändas till döds, kyrkorna plundras, skändas och brännas, de döda helgonen slitas ur sina gravar, Kristusstatyerna sönderslås, bilder av jungfru Maria vräkas i smutsen, män massakreras, kvinnor mördas, barn slitas i stycken.

Så uppfyller juden ännu i dag sina ohyggliga "profetior"! I "gamla" testamentet läses därom:

"Du skall icke erkänna deras gudar utan nedriva deras altaren och slå isönder deras stoder och bränna upp deras beläten i eld" (5 Mos. 7,5). Samt vidare: "Jave skall förbränna och överantvarda gojim (icke-judarna) till slakten. Han skall låta sitt raseris hämnd komma över gojim och överlåta dem åt folk, som kunna förgöra. Deras ihjälslagna skola kastas åt sidan, så att stanken må utbreda sig från deras lik och bergen flyta av deras blod. Ty det är en hämndens dag och ett vedergällningens år till hämnande av Zion" (Jesaia och Hesekiel).

Så ser det också i dag ut i världen! Men folkledarna, kyrkan och kyrkofurstarna vägra att se faran. I stället för att predika det heliga korståget mot mänsklighetens fiende och förgörare fortsätta de att heligförklara och välsigna honom. Världen är slagen med blindhet — och kristenheten är i färd med att vandra vägen mot sitt Golgata.

Skall den vakna upp, innan det är för sent? Detta är i dag den stora frågan.

*

Stjärnkultur och Politik

På inbjudan av Stockholms-Tidningen och Svensk-Amerikanska Sällskapet, i vilka båda företag doktor Börje Brilioth numera intager chefsställning, inträffade lördagen 17 april den amerikanska filmdivan Pickford i Stockholm — för att middagsäta med *hela* huvudstaden. Sällskapets organ Stockholms-Tidningen gjorde även vad i dess makt stod för att stimulera de stockholmska festmiddagsätarna till anslutning. Så här hette det i texten: "Vill Ni äta middag med hela världens fästmö? Mary Pickford hit. Festmiddag på Hasselbacken! St.-T. arrangör tillsammans med Svensk-Amerikanska sällskapet. Vem som helst kan få sitta till bords med henne" etc. Mycket lockande! Såsom klimax på det hela utlovades deltagande i middagsätningen av ingen mindre än Untermeyers egen diplomatiske representant i Stockholm, Svensk-Amerikanska Sällskapets om också ej nominelle så dock reele Styresman.

Det utlovade vackra vårvädret lyste emellertid med sin frånvaro, och av "hela Stockholm" blev allenast 150 trånade middagsätare ute på Hasselbacken. Knappast någon större succè för S. A. S. och St. T. alltså, i betraktande av den väldiga reklamen. Men så var publiken så mycket mera extra. Den som förde "hela världens fästmö" till bordet var Samuel Untermeyers egen systerson och måg, minister Lawrence Steinhardt, älskvärt assisterad i värdfunktionen av S. A. S:s ordförande dr Brilioth och vice ordförande greve Bernadotte-Manville. Bland de spirituella middagstalen fäste man sig särskilt vid mr Steinhardts, vari denna rakt på sak konstaterade, att "kvällens hedersgäst på ett par minuter uträttat mer för det goda förhållandet mellan Sverige och U. S. A. än han själv förmått genom månaders arbete".

Att på några minuter vid dinébordet kunna uträtta mera för det goda förhållandet mellan U. S. A. och Sverige än Hans Excellens Ministern själv på månader varit i stånd till — det är ju ett vackert betyg! Arrangörerna kunde alltså vara nöjda med sitt utförda uppdrag, och likaså "Pickford-Lasky Et Compani". Snart få vi förmodligen skåda de amerikanska divornas entré också i Jew States officiella diplomati.

*

Nyupptäckt land

Världens uppmärksamhet riktas alltmer mot Norden och i synnerhet Sverige, som lär tillämnas en pioniär roll i judendomens fortsatta kamp för mänsklighetens "frälsning" under Javes hägn. Så snart "affären" i Spanien hunnit uppklaras. Av Norden skall skapas en barriär mot "barbariet" — ett vapen åt Juda i dess planerade generaluppgörelse med de innerligt hatade nationalsocialistiska och fascistiska staterna.

Intet under därför att en allt starkare reslust börjat förnimmas bland de s. k. Israels barn i förskingringen norröver. Det vädras morgonluft i Norden, och i ständigt ökade skaror ställa vandrarna färden till Skandinavien, där folkens "demokratiska" styrelser sätta en ära uti och förmena sig fullgöra en humanitär plikt genom att generöst öppna inkörsportarna och bjuda de reslystna främlingarna ett älskvärt och gästfritt emottagande.

Vår vakna kollega "Stürmer" i Nürnberg, som observerat företeelsen, återger dagens samtal mellan tvenne vandrande hebréer, stadda på färd norrut: "Neuentdecktes Land. Nebbisch, was zu Kolumbuszeiten war Amerika for die Spanier, is heite Skandinavien for uns Jüden". Eller på svenska: "Nyupptäckt land. Nebbisch, vad Amerika var för spanjorerna på Kolumbi tider, det är i dag Skandinavien för oss judar".

Nåja, alldeles nyupptäckt är olyckligtvis Sverige ej för hebréerna. Men nog synes vår Överhet av i dag göra vad i dess makt står för att landet skall bli så tilldragande som möjligt för dem.

*

Warschaus högskolor åter stängda

På grund av nya svåra sammanstötningar mellan polska och judiska studenter ha — meddelas från Warschau — för tredje gången under innevarande akademiska år samtliga föreläsningar vid universitetets och tekniska högskolans alla fakulteter inställts.

Polens studenter tyckas icke vilja ge sig.

LÖSNUMMERPRIS i Sverige: 30 öre i Finland: 4 mark i Danmark o. Norge: 30 öre

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 6 (299) TISDAGEN DEN 1 JUNI 1937 ÅRG. 13

Svensk lagordning

kontra judisk-frimurerisk terror!

Under en följd av tolv år har denna tidning inför offentligheten hävdat kravet på lagens helgd i det svenska samhället. Genom andragande av olika konkreta exempel från den praktiska verkligheten visades, att Sveriges grundlag numera de facto satts ur funktion och att rikets styrelse i viktiga avseenden icke längre enligt konstitutionen tjänade svenska folkets utan en främmande inkräktares folk- och statsfientliga intressen.

Vi påvisade, hur den på alla folks och staters förgörelse inriktade judendomen genom vår historia största förräderi tillåtits i hemlighet etablera sig såsom makthavare i samhället och att den svenska nationens öden icke längre länkades efter dess egen välfärds krav utan efter den främmande maktusurpatorns. Detta såväl i fråga om den materiella som andliga utvecklingen. Icke svenska utan judiska ideal och mål voro numera bestämmande för rikesstyrelsen, som alltmer omvandlats till ett maktorgan för den judiska imperialismen i Sverige. Under statsmaktens hägn frånrövades vårt folk sin nationella helgedom och sin Gudomliga tro, sin historiska rätt, sitt arv från fädren — samt underkastades den sataniska judendomen.

Vi påvisade, hur Sveriges grundlag sättes ur kraft, så snart det i hemlighet styrande judeintresset påfordrar, hur landsförrädiska statsakter genomdrivas på befallning av samma främmande makt. Såsom t. ex.: Det Offentliga Ordets överlåtande till juden Bonnier och ställande under judendomens och frimureriets överledning, instiftandet av de "halvstatliga" Sprit- och Tobaksmonopolen, nedrustandet av det nationella riksförsvaret 1925 i syfte att bryta samhällets motståndskraft mot judarnas planerade kommunistiskt-revolutionära omstörtning av den svenska lagordningen. Judiska Världsrevolutionens parti, Internationella Kommunistiska Partiet, accepterades officiellt såsom lagligt representationsparti med säte i Sveriges riksdag.

Med folkrepresentationens minne fingo hundratals miljoner kronor statsmedel opåtalt förskingras ur statsmonopolen. Det judiska förgiftandet av den svenska folksjälen och allmänna opinionens vilseledande i den judiska lögnens anda fortgingo och fortgå alltjämt. Allt har befunnits i ordning enligt lagen! Och likväl står det skrivet i paragraf 16 Regeringsformen: "Konungen bör rätt och sanning styrka och befordra, vrånghet och orätt hindra och förbjuda, ingen fördärva eller fördärva låta, till liv, ära, personlig frihet och välfärd, utan han lagligen förvunnen och dömd är, och ingen avhända eller avhända låta gods, löst eller fast, utan rannsakning och dom, i den ordning Sveriges lag och laga stadgar föreskriva".

"Konungen bör rätt och sanning styrka och befordra"! Följes denna i grundlagen fastställda bestämmelse den dag som är i Sverige? *Nej!* I den nutida svenska folkupplysningen är det i stället motsatsen till vad grundlagen föreskriver som praktiseras. Där härskar under judendomens och dess frimureris överledning och kontroll den judiska lögnen, till olycka för land och folk. I mer än ett årtionde har tidningen Nationen under andragande av fakta påvisat förhållandet, ehuru utan att lyckas vinna gehör. Och när alla andra försök att tysta dess stämma voro förgäves, tog man steget ut — och lät förbjuda tidningen i den legitimerade försäljningen såsom "sårande för allmän anständighet".

Böjer sig Sveriges folk under denna laglösa terror, låter det den främmande maktusurpatorn bestämma även vad det skall få läsa och icke läsa, är dess öde beseglat. Det gäller i dag detta folks rätt till självhävdelse och liv.

Svensk lagordning kontra judisk-frimurerisk terror!

ROTARY

— "förtunnad frimurarrörelse"

Tjänar nominellt "allmänmänskliga ideal" — reelt den judiska världsimperialismen

Bland de många internationella organisationer, som i vår tid äro verksamma såsom vägbanare för den judisk-messianska imperialismen, tilldrager sig den till frimureriet anknytna Rotary-internationalen aktuell uppmärksamhet. Sedan några år läses allt emellanåt i dagspressen om rotarianska evenemang från när och fjärran, om Rotary-konferenser i Norden, nybildade lokalavdelningar i Sverige av Rotary International, s. k. Rotary-klubbar för manliga och Zonta-klubbar för kvinnliga medlemmar etc. Och liksom alltid och överallt, varest Juda och dess frimureri äro verksamma för gojims (icke-judarnas) organiserande i projudiska sammanslutningar, sker det i de "allmänmänskliga idealens" namn.

*

"Varje torsdag klockan halv ett samlas ett antal herrar till lunch på Savoy här i Malmö. En av dem, som bär titeln president, hälsar de närvarande välkomna och riktar kanske en särskild hälsning till någon gäst från när eller fjärran, som infunnit sig. Härefter får sekreteraren ordet, och vid kaffet plägar någon av de församlade hålla ett kort anförande i ett ämne, som berör hans yrke eller företag. Ämnena äro outtömliga, ty herrarna representera alla möjliga branscher och befattningar. De utgöra egentligen en mycket heterogen samling, men äro ändå sammanslutna i en fast organisation. Ett slags broderskap med höga och eftersträvansvärda ideal. Herrarna äro *rotarianer*, och deras sammanslutning här i staden heter enkelt nog *Malmö Rotaryklubb*. President är till den 1 juli direktör Otto Linander, och därefter ett år framåt förste stadsingenjör E. Bülow Hübe." — Med dessa ord inledde sekreteraren i Malmö Rotaryklubb, tjänstemannen i Skånes Turisttrafikförening, ryttmästare Eugène Flygare en i Sydsvenska Dagbladet 25 juni 1933 införd stor artikel över Rotary-rörelsen.

Namnet ROTARY — judisk kabbalistik

Malmö Rotaryklubbs sekreterare berättade vidare bl. a., att den till Sverige 1925 införda Rotary-internationalen grundats av en amerikansk advokat vid namn Paul P. Harris. Att ifrågavarande Harris, vars namn tyder på judisk ras, i likhet med samtliga övriga stiftare av rörelsen var frimurare, nämnde dock ej herr Flygare. Till en början sammanträdde Harris jämte trenne Bröder ∴ i varandras hem i tur och ordning, vilket de benämnde "rotera" och formellt angåvo såsom förklaring till ordet "Rotary". Men i verkligheten avsåg namnet något helt annat, såsom framgår av nedanstående uppställning av bokstäverna:

T
O R
A

Läsas bokstäverna i hebreisk ordning, d. v. s. från höger till vänster, erhålles namnet TORA — den judiska benämningen å LAGEN, de fem Moseböckerna! Svänges "hjulet" om och man läser på europeiskt

(Forts. å sid. 6.)

Historieförfalskningen

över Gustaf IV Adolf

En vanära för Sveriges folk

Dubbelförbrytelsen mot konungarna Gustaf III och Gustaf IV Adolf av Vasa genom de bägge frimurarsammansvärjningarna, mordet å den förstnämnde och fördrivandet från tronen av den sistnämnde, samt det historiska vanställandet av dessa händelser — allt detta betecknar det mörkaste bladet i svenska folkets historia. Skammen häröver vilar tungt å detta folk, men skall en dag borttvås. När sanningen kommit i dagen och de begångna brotten bliva sonade. Då skola de av smutsiga främmande händer nedsudlade sista stora Vasa-gestalterna återupprättas i svenskarnas medvetande samt vederfaras den ära som tillkommer dem.

Det är uppenbart, att denna tidnings påpekanden rörande nämnda tilldragelser, vilka öppnade vägen till Sveriges tron för en främlingsdynasti och därmed vägen för judendomens erövring av vårt land, med obligda ögon bevittnats av dagens makthavare. Inom judiska och frimureriska kretsar inser man givetvis sakens allvarliga natur — och söker på allt sätt neutralisera verkan av vår upplysning. Så framsändes söndagen den 2 maj en viss Georg Landmark såsom föreläsare i radio över Gustaf IV Adolf, vilken presenterades inför lyssnarna i känd officiell stil, så att svenskarnas andliga förmyndare, juden-presskommissarien Bonnier belåtet kunde låta sin Dagens Nyheter förklara: "Vad som gavs var gott. Värdesättningen av kungens person bjöd heller inga överraskningar, utan stämde bra med vad man fick lära sig i skolan", d. v. s. med vad den judisk-frimureriska historieförfalskningen ger svenska folket till livs! Gentemot oangenäma "överraskningar" veta naturligtvis också maktens besittare att skydda sig i sin radio.

Radiokrönikören undvek alltså sorgfälligt att lämna de svenska lyssnarna någon verklig insikt i de av hemlighetsfullt dunkel omvärvda händelserna kring tronen det skickelsedigra året 1809, angående det av frihetstidens depraverade herremansskikt begångna förräderiet och det jakobinsk-kommunistiska frimureriets roll däri. Han teg visligen med, att det här rörde sig om en judisk frimurarsammansvärjning mot Sveriges krona och folk, en förbrytargärning med de mest ödesdigra följder. De fingo till livs den gamla nötta klichébilden av Gustaf IV Adolf såsom den "envise, hallstarrige, bizarre och stelt korrekte" konungen. Krönikören nöjde sig emellertid ej med det vanliga utan sökte sina överordnade till behag bättra på anskrämligheten genom att ur obscura källor framleta och utbrodera föregivna yttranden av konungen, läggande i hans mun en rad grova eder och om land och folk föraktfulla omdömen, som tidigare ej ens någon av konungens mest fördomsfria belackare velat påbörda honom.

Konung Gustaf IV Adolf vägrade att förråda land och folk åt Juda — därför straffades han såsom skede. Han föll med ära å sin post, förrådd och övergiven av en depraverad herremansklass. Men Sveriges folk kände sig solidariskt med honom, ehuru det genom det övre skiktets förräderi var urståndsatt att bringa honom erforderligt stöd. Inför de lumpna försök, som alltjämt göras att vanställa konungens gestalt, kan det vara på sin plats att citera ett aktstycke, som visar den äkte Gustaf Adolf för våra ögon: en personlighet, utmärkt för sällsynta egenskaper, de högsta förståndsgåvor, moraliskt mod och trofasthet, djup ansvarskänsla och stora kunskaper. Såsom kronprins fick han vid tretton års ålder inför sin fader och rikets ständer vid den 1792 församlade riksdagen på slottet i Gävle avlägga examen. Det därvid förda protokollet är undertecknat av lantmarskalken E. Ruth samt sedermera justerat å Stockholms slott medels egenhändiga påskrifter av konung Gustaf III den 14 mars, d. v. s. dagen före mordet, och efter konungens död av Gustaf IV Adolf själv den 16 april samma år. Vi återgiva ordagrant nedanstående ur det intressanta aktstycket:

"Sedan k. m:t förmiddagen behagat låta underrätta hr baron och landtmarskalken samt talmännen, att h. k. m:t utsatt h. k. h. kronprinsens examen till kl. half 5 e. m. och äfven gifvit dem till känna sitt nådiga tillstånd för deputerade af alla stånd och dessutom dem, hvilka vid h. k. höghets dop haft den nåden vara faddrar, att sig infinna, infunno sig alla vederbörande på besagde timme uppå k. slottet.

Uti konungens sängkammare vid sängen innanför skranket var en blå sammetskarmstol ställd för h. k. höghet, der frammanföre ett bord öfvertäckt af ett blått sammetskläde med guldgaloner. Till höger om bordet var en fauteuille af rödt damast med guldkronor och galoner för konungen; utanför skranket ett bord öfverdraget med ett blått sammetstäcke för statssekreteraren Schrö-

(Forts. å sid. 4.)

Folkets väl!

Den rådande "demokratien" har ej framgått ur något naturligt behov och har därför ej heller någon uppgift i det svenska samhället. Den är en av världsjudendomen enligt grundsatsen "Söndra och härska!" tillskapad folk- och statsfientlig regim, avsedd att tjäna den främmande imperialistiska maktusurpatorns intressen i Sverige på bekostnad av svenska folkets väl. Den är en i folkstyrets dräkt utstyrd internationell judediktatur.

"Demokratiens" liberalistiska system bygger å frimurarrevolutionens av 1789 falska paroll "Frihet Jämlikhet Broderskap", i vars tecken judarna tilltvungo sig medborgarskap och underlade sig makten i Europas stater. I den framskapade revolutionspsykosen förlorade arierna sin omdömesförmåga. De borde dock vetat, att det i ett ordnat samhälle icke gives någon absolut *frihet* för individen; *jämlikheten* existerar enligt naturen icke, eftersom människor, folk och raser äro högst olika skapade med olika naturliga förutsättningar; *broderskaps*-idén av 1789 var allenast en vantolkning och exploaterande för judisk-sataniska syften av den i människornas inre nedlagda ideella trängtan efter frid och rättfärdighet.

Under den nya ideologiens hägn utrotades systematiskt alla bärande grundsatser och samhällena förvandlades till experimentalfält för judisk "reformiver" och samtidigt till tummelplatser för den mest tygellösa judiska mammonism. Krass egoism och individualism hämmades icke längre av några band utan kunde i skydd av den officiellt godtagna ideologien tillåta sig allt. I "välfärdens" namn infördes hos folken en till väsen och syfte destruktiv styresordning, byggande i lögn och söndring, vilken förde till en allas strid mot alla och steg för steg underminerande staternas grundvalar, ledande till kaos. Till namnet råder alltjämt "Frihet Jämlikhet Broderskap", men bakom den för massan avsedda vackra fasaden regerar efter diktatoriska grundsatser det världsimperialistiska Juda.

Om ock av ålder benägenhet funnits hos maktens besittare att missbruka sin ställning, står det klart, att i "demokratien" av Judas nåde sveket mot de egna nått sin fullkomning också hos oss. Det är, alla officiella talesätt till trots, icke mer fråga om svenska folkets och svenska stammens väl utan om deras väl, vilka i dag i egenskap av hemliga maktusurpatorer här utöva den reella makten. I "demokratien" sörjer envar allenast för sitt Jags intresse; det gäller där att kunna hävda sig personligen utan hänsyn till andra, att kunna lyckas tillskansa sig största möjliga förmåner i samhället, med andras hjälp och på andras bekostnad. De som av börd eller uppkomst tillhöra överskiktet känna endast ett ideal, nämligen den heliga egoismen. All deras diktan och traktan går ut på: att bevara och utveckla sin sociala och ekonomiska position samt av all kraft motsätta sig allt som tilläventyrs skulle kunna inkräkta på deras privilegier i samhället.

Följderna i praktiken av 1789 års kapitalistiskt-liberalistiska "välfärdssystem" bevittna vi i dag runt omkring oss: missnöjda och lidande folk i jäsning samt stater som hota att sammanstörta. Det är den stora syndafloden, som på nytt hotar människorna. Då folkens styrelser och ledarskikt svika sina plikter mot dem de äro satta att tjäna för att i stället tjäna det egna Jaget och främmande inkräktare, då äro folken och staterna dömda att förgås; såsom även historien tydligt lär.

Önskar Sveriges folk bestå såsom en fri och oberoende nation, måste det medan tid är bryta med det judiska lögnsystemet, med den krassa egoismens livsåskådning och anamma den ariska sanningens ordning, folkgemenskapens bärande livsåskådning. Parollen skall vara icke blott "mitt väl" utan: *"mitt folks och mitt lands och därmed även mitt eget väl"!* Följes denna paroll, skola alla sociala, politiska och ekonomiska bekymmer, vilka i dag trycka och hota nationen, försvinna. Ett enigt, lyckligt och starkt svenskt folk skall återuppstå.

Ledstjärnan skall vara: *Folkets väl!*

• Pressfronten •

Under Folkfrontens hägn

Ett nytt talande vittnesbörd om arten av de krafter, som dirigera den svenska "folkfronts"- eller "arbetare- och bonderegeringen" Hansson & Bramstorp, fingo vi i riksdagsbeslutet om antagande av ny främlingslag. Det gällde här att öppna dörren på vidaste gavel för den judiska främlingsströmmen till Sverige, i synnerhet för massan av de hittills i Tjeckoslovakiet verksamma "tyska emigranterna", d. v. s. de vid Hitlers makttillträde från Tyskland flyktade marxistjudarna, vilkas internationella orospropaganda omsider blivit t. o. m. tjeckoslovakiska staten för stark och som den därför åstundar överflyttade till annat lämpligt land. För Juda var det naturligtvis en alldeles särskild triumf att i denna angelägenhet kunna se Bondeförbundet såsom banérföraren och genomdrivaren av sitt "humanitära" krav. Bondeförbundaren justitieminister K. G. Westman, den kungliga propositionens kontrasignant, lade här en ny lager till sina många föregående Juda till behag.

Svenska Dagbladet påtalar i en ledande artikel, "Gör dörren bred!" det kungliga lagförslaget, vilket nu alltså antagits av riksdagen, och fastslår, att de s. k. "politiska flyktingarna" genom den nya främlingslagen tillerkännas en *priviligierad ställning* samt *rätt* till invandring och bosättning i Sverige. Vi citera ur den nämnda artikeln:

Det nya lagförslaget innefattar en mera vidhjärtad definition av begreppet "politisk flykting". Medan i nu gällande lag om utlännings rätt att här i riket vistas det heter om sådan utlänning, att han i sitt hemland "sannolikt skulle tilltalas eller straffas för politiskt brott", skall hädanefter avses flykting, "vilken av politiska orsaker flytt från sitt hemland". Härmed har vår asylrätt bragts i bättre överensstämmelse med den nutida "utveckling" i Europa, vars kuslighet icke kunde förutses av 1927 års lagstiftning.

I vissa bestämmelser och uttalanden om besvärsrätten och om behandlingen av politiska flyktingar föreslår justitieminister Westman nyheter av mycket vittutseende innehörd, varvid han lämnat såväl socialstyrelsens som lagrådets erinringar utan beaktande. Emot dessa erinringar har justitieministern i olika sammanhang i propositionen tillerkänt flyktingarna en privilegierad ställning. Härigenom får man av det nya lagförslaget det intrycket, att utlänningar skola tillerkännas en viss *rätt* till inträde i vårt land. Lagstiftningens hittillsvarande principiella ståndpunkt har emellertid varit den, att myndigheterna skola företaga en diskretionär prövning av ankommande främlingar ur den synpunkten att vårt land måste *skyddas*, icke blott mot mindre respektabla element utan även mot obehörigt intrång i näringslivet och på arbetsmarknaden.

I lagförslaget stadgas bl. a. att socialstyrelsen ej får vägra utlänning att inkomma till eller kvarstanna i landet utan nämndens samtycke samt att, om därvid någon ledamot av nämnden motsätter sig ett tilltänkt avslagsbeslut, utlänningen får besvärsrätt hos K. m:t. Detta betyder, att socialstyrelsen kan bifalla utlänningens ansökan om att få vistas och söka sin utkomst i Sverige men att, om ämbetsverket ämnar avslå, dess mening först skall underställas nämnden och sedan eventuellt prövas av K. m:t. Lagrådet har med fog ansett ett sådant anordnande av nämnden och besvärsrätten "stridande mot grundläggande principer inom svenskt förvaltningsväsende". I realiteten föreligger här också en presumtion, *att man hädanefter endast i extraordinära fall skall vägra mottaga eller behålla utlänning i Sverige!*

Den av K. m:t fordrade vidsträcktare definitionen av begreppet "politisk flykting" ställer större krav än tidigare på exekutivorganens omsikt och varsamhet. Det är flyktingsorganisationerna här i landet förbehållet att i sin agitation för en släpphäntare främlingskontroll begära att också myndigheternas praxis borde uppmjukas. Justitieministern har nu tillmötesgått dem och genom det *liberum veto,* som medgivits varje ledamot av främlingsnämnden, underminerat det hittills gällande systemet. Regeringen är som regel befriad från att vara sista instans i främlingsärenden, vilken roll utövas av ett centralt ämbetsverk. Men regeringen kan ändå och särskilt i de mest ömtåliga fallen automatiskt via främlingsnämnden få avgörandet i sin hand.

Svensk invandringspolitik har att räkna med en sådan masstillströmning av främlingar, som läget på många håll i utlandet gör sannolik, och detta förbereder man sig på genom att i den nya invandringslagen göra porten hög och dörren bred för en sådan invasion!

Bondeförbundet och i all synnerhet dess prosemitiske justitieminister K. G. Westman, kungliga propositionens kontrasignant, ha med denna sin insats i "humanitetens" tjänst givetvis höjt sina aktiers värde i "folkfronten". Från den andra sidan sett, göra hrr Pehrsson i Bramstorp och Westman vad i deras makt står för att i svenska folkets ögon — Juda till behag! — kompromettera den svenska bonderörelsen och därmed beröva densamma dess förutsättningar att i den kommande stora uppgörelsen med den främmande inkräktaren och maktusurpatorn kunna spela en positiv roll.

*

»Nordiska blocket» från tysk synvinkel

Den särskilt från svensk sida i senare tid utvecklade aktiviteten för skapande av ett s. k. "nordiskt neutralitetsblock" under Englands beskydd är föremål för en skarpt kritisk observation från tyska pressens sida. Utrikesministrarna Edens och Sandlers intensiva verksamhet i "fredens" intresse på det utrikespolitiska fältet betraktas med påtaglig misstro i Berlin, såsom excellensen Sandler säkerligen haft tillfälle iakttaga vid besöket i den nationalsocialistiska rikshuvudstaden 22 maj. Tyska regeringen närstående tidningar ha gett uttryck åt den av oss sedan länge hävdade uppfattningen, att "neutralitetspolitiken" för nordeuropeiska blockets förespråkare blott var en kuliss, i vars skugga man sökte åstadkomma en bolsjevikiskt orienterad antitysk front under engelsk-svensk ledning.

Aftonbladet offentliggör en redogörelse över den nya syn på de utrikespolitiska förhållandena i Norden, som kommit till uttryck i den tyska regeringspressen:

Tyskland tror allvarligt att gemensamma engelska och svenska ansträngningar göras för att bilda ett skandinaviskt, alternativt balto-skandinaviskt block med karaktären av en entente. Även oslopolitiken bedömes ur samma synvinkel. Med särskild misstänksamhet betraktas engelske utrikesministern Eden och den svenske utrikesministern Sandler. Det ligger — anser man — en tyskfientlig tendens i alla de strävanden, som gå ut på att skapa ett nordeuropeiskt neutralitetsblock, vare sig detta block skall omfatta de skandinaviska plus de baltiska länderna eller oslostaterna. Neutralitetspolitiken är för det nordeuropeiska blockets förespråkare endast en kuliss, i vars skugga man gärna vill söka åstadkomma en antitysk front.

Två av oslokonventionens länder vålla emellertid den antityska blockpolitiken vissa svårigheter, nämligen Belgien och Danmark. Dessa två länder betraktas på tyskt håll som de mest konsekventa representanterna för en verklig freds- och neutralitetspolitik. Men alltjämt fortsätta både London och Stockholm sina ansträngningar — även om det på grund av Belgiens hållning ej kommer att lyckas med alla oslostaterna — att i varje fall sammansvetsa de skandinaviska eller balto-skandinaviska staterna till ett block. För det nationalsocialistiska Tysklands utrikespolitik kunde ett balto-skandinaviskt block få en viss positiv betydelse för den händelse detta block såge som sin uppgift att värna östersjöstaterna mot den ryska bolsjevismen. Emellertid hävdar den tyska pressen, att det engelsk-svenska blocket både skall och vill bana vägen för bolsjevismens framträngande.

Tidningen "Der Angriff" frågar i sin ledare, vilken inställning de nordiska länderna ämna intaga vid en eventuell stormaktskonflikt. Skola dessa länder tillsammans med en rad andra småstater i Europa, såsom Belgien, Holland, Finland och andra, ånyo bilda krigets "etapp" där de krigförande makterna skola mötas för att slåss om livsmedel och råmaterial? "Vi tyskar veta — heter det slutligen i Der Angriffs ledare —, att det i politik icke kan vara tal om sentimentalitet. Men ingen har rätt att tro att det gagnar freden om det ena eller andra landet så att säga ställer sina förråd till förfogande för krigsspekulationer, ger dem kredit och garanterar dem bestämda leveranstider. Skall ett land iakttaga verklig neutralitet måste den vara av sådan art att det aldrig kan bli tal om att landet ifråga skall öppna sina hjälpkällor för krigsspekulationer."

Vi hälsa med tillfredsställelse, att hrr Edens och Sandlers utrikespolitiska hemlighetsmakeri framdragits inför den större offentligheten, vilket bevarande icke kan vara i fredens intresse. Det har redan tidigare påpekats, att Sveriges utrikespolitiska aktivitet å Londons linje ej varit i enlighet med vårt lands och vårt folks sanna väl utan skett i judendomens och dess politiska kamporganisationers, Frimurarordens och marxistinternationalernas intresse. Denna falska inställning från svensk sida måste upphöra!

Svensk utrikespolitik skall följa svenska och icke engelsk-judiska linjer!

Antifrimurarlag i England

Kring 1800-talets början synes man flerstädes i Europa ha varit på det klara med frimureriets farliga karaktär. Även i England hade statens ansvariga ledare fått ögonen upp för det internationella samfundets art och väsen samt vidtagit skyddsåtgärder mot detsamma.

Så berättar "Daily Mirror", New York, att 1799 en lag införts i England, vilken betecknade frimurarna såsom "farliga människor" och belade deras verk-

Meddelande
till Läsekretsen!

På grund av judendomens och frimureriets mot Nationen bedrivna laglösa terror och då det härav påfordrade oundgängliga stödet från allmänheten uteblivit, får jag härmed tillkännage, att Nationen från och med juli månad inskränkes till att tillsvidare utkomma såsom 4-sidig tidning.

Elof Eriksson.

Talmud i skolundervisningen!

I Tyskland ingår numera undervisning i Talmud, judarnas lagbok — i vilken uppfordras till den icke-judiska mänsklighetens förgörelse — i läroplanen för varje skola från folkskolans lägsta klass upp till universitetet och krigsakademien. Meddelandet härom hälsas förvisso med största tillfredsställelse av hela den ariska folkvärlden såsom ett vittnesbörd om den storartade framgången av den nationalsocialistiska frihetskampen i Tredje riket, som visat och alltjämt visar de övriga folken vägen till nationell återuppståndelse.

I Sverige, judeväldets huvudfäste i Norden, kunna väl inga omedelbara åtgärder från de styrande förväntas i riktning att upplysa folket angående judendomens lands- och folkfördärvliga verksamhet i Talmuds anda. Allt större krafter uppbådas här i stället till förhindrande av sanningens uppenbarande, och där intet annat hjälper tillgripes terrorn. Men trots detta skall också för svenskarna dagen för befrielse ur det internationella judeoket komma. Då skall även i Sverige skolundervisningen omläggas i svensk anda och Talmud bli en lärobok för folket alltifrån folkskolan upp till de högsta bildningsinstituten.

---

samhet med svåra straff. Straffen lödo å landsförvisning intill 7 år. Den ifrågavarande lagen tvang logerna att en gång årligen inleverera en lista med namn och adresser å logebröderna till domstolarna. Den blev aldrig upphävd och skulle alltså än i dag kunna brukas mot frimurarna. Men i dag finnas i England så många advokater som äro frimurare, att knappast någon mera skulle vilja göra bruk av densamma mot frimureriet.

*

Projudisk propaganda i skolorna

Ingående underrättelser tyda på en intensifiering av propagandan i skolorna för judendomen och bolsjevismen. I Malmö flickskolor t. ex. uppmanas de unga av sina lärarinnor — månne kvinnliga frimurare- eller zontasystrar? — att läsa "den utmärkta tidningen NU", ett av juden Bonniers otaliga tryckalster till svenska folkets förvillande. Vidare lovsjungas judar, frimurare och bolsjeviker samt hetsas mot Hitlers Tyskland.

Överallt är juden för närvarande febrilt verksam i folkförvillande syfte, allt djupare tränger han med sin giftpropaganda.

NATIONEN säljes i Stockholm:

Svea Rikes Förlag, Odengatan 42, 1 tr.
Rehns Antikvariat (förut Svea Rikes Bokhandel), Norrlandsgatan 30.
Lundins Bok- och Pappershandel, Tegnérgatan 6.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare: ELOF ERIKSSON.

Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
Lösnummerpris: 30 öre.
Annonspris: 30 öre pr mm. Rabatt vid större annonsering.
Adress: Box 1145, Stockholm 16. Postgiro: 3643.
Kommissionärer för försäljning antagas.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1937.

Terror i Malmö

Skånska Dagbladet i teten — Annons- och mötesbojkott — Förföljelse mot mötesbesökare

Den av judarna och deras tjänande bröder i frimureriet och marxismen mot Nationen igångsatta laglösa terrorn bedrives å sina håll i landsorten med ej mindre energi än i främlingsväldets huvudborg Stockholm. En framskjuten plats intager härvidlag Malmö. Vederbörandes tillvägagångssätt vittnar om deras sjuka samvete och den skräck vår tidnings upplysningsarbete framalstrat inom folkförrädarnas led.

Innan man ännu riktigt kommit sig för att möta denna upplysning med organiserad terror, hade Nationen en aktningsvärd spridning i Malmö, där enskilda tidningsförsäljare regelbundet sålde ända till inemot hundratalet exemplar. Detta kunde naturligtvis icke få fortgå! Redan innan försäljningsförbudet på Frimurarordens befallning 1935 utfärdades hade visserligen från skilda lokala instanser i staden åtgärder vidtagits till försäljningens hejdande. En dag 1934 uppsade t. ex. Skånska Aftonbladets tidningsaffär å Södergatan kommissionärsskapet för Nationen under hänvisning till en träffad överenskommelse mellan firman Bonnier och det högerorienterade Skånska Aftonbladets styrelse. Kort efteråt meddelade oss ordföranden i Malmö gatukolportörers sammanslutning, att dessa sågo sig förhindrade att fortsätta försäljningen. Kolportören i hörnan Fersens Väg—Rönneholmsvägen förde väl ännu någon tid tidningen för att tillmötesgå ett från allmänhetens sida framfört önskemål men såg sig snart också han nödsakad avbryta förbindelsen. Enligt vad han själv uppgav hade han av marxister hotats med att bli ihjälslagen, om han ej slutade upp med att saluföra Nationen.

*

I syfte att närmare lära känna den aktuella situationen å Skåne-fronten begagnade vår tidnings redaktör tillfället att i samband med en resa söderut under maj anordna ett föredragsmöte i Malmö. Redan före mötets hållande fick han känning av fiendens terror. Malmö största dagliga tidning, det av judeättlingen och frimurarbrodern .ˇ. Hjalmar Berlin redigerade Skånska Dagbladet vägrade införandet av en förskottsbetald annons om mötet. Sakförhållandet skall relateras såsom så mycket märkligare som det var föredragshållaren som på sin tid grundade och uppbyggde större delen av bonderörelsens organisation i Skåne och som tog initiativet till och genomdrev förvärvet av Skånska Dagbladet till bonderörelsen. Dåv. verkställande ledamoten i Jordbrukarnas Riksförbunds södra distrikt Elof Eriksson hade den gången all möda att förhindra, att flera av de nuvarande spetsarna inom Bondeförbundet för en miljons vinst bortschackrade den just övertagna tidningen Skånska Dagbladet till judarna i Stockholm, efter det att han själv tillbakavisat en erbjuden personlig vinst å en halv miljon kronor för sin medverkan till transaktionen. Genom redaktör Erikssons ytterst kraftiga inskridande vid ifrågavarande tillfälle ej blott räddade han Skånska Dagbladet åt Skånes bönder utan skapade samtidigt det fasta reella underlaget för den svenska bonderörelsen, varförutan denna i dag icke skulle varit vad den är. — Man kan ej inse varför Herrarna i Skånska Dagbladets styrelse, om de haft rena samveten, skulle behövt neka införandet av en annons för den som — må vara emot deras vilja! — en gång förskaffat dem det feta bladet med de goda försörjningsmöjligheterna. Eller kanske handlingssättet skall vara att betrakta såsom utmärkande för svensk bondemoral av i dag?

Men fienden nöjde sig ej med att genom annonsbojkott söka hindra anslutning till det utlysta Malmömötet. Utanför lokalen hade man — enligt vad efteråt kom till vår kännedom — utplacerat en vakt, som hejdade tillstädeskommande besökare med det sanningslösa meddelandet, att mötet inställts, vilket föranledde besökare att vända om. Den publik som infunnit sig åhörde emellertid med livligt intresse föredragshållarens levererade vidräkning med det rådande judeväldet i Sverige. Det skuggrädda Skånska Dagbladet med det dåliga samvetet hade dock ditskickat en av sina enklare gycklare, vilken — ehuru utan att nämna talaren vid namn — på ett lögnaktigt vanställande sätt sökte skämta bort det hela — judens och frimurarens vanliga taktik, när den absoluta tystnaden ej befinnes tillrådlig! Genom en utsänd spion lät fienden vidare uppteckna namnen å de kända syndare som djärvts infinna sig till föredragsmötet. Följande dag uppvaktades nämligen affärsinnehavare i staden av personer, som ställde dem till ansvar för deras bevistande av mötet och under hot av bojkott mot vederbörande affärsrörelser varnade dem för att i framtiden lägga i dagen något intresse för politik av ifrågavarande slag. Ville man icke upphöra därmed — hette det — skulle det sörjas för att man ginge miste om sin kundkrets.

Ja, så ställer det sig i själva verket med den lovsjungna friheten i 1937 års Sverige! Den främmande maktusurpatorn och hans tjänande bröder i frimureriet och marxismen förlita sig på De Svenskes världsberömda fördragsamhet. Men frågan är, om en dag icke måttet rågats och den sunda svenska folkinstinkten reagerar. Den har gjort så förr!

Övermodet och fräckheten hos folkets fiender vid makten har nått gränsen till vad som kan tolereras. Genom hot hålla de sin terror vid makt, men den dag Sveriges folk vägrar att låta imponera på sig av deras laglösa och fräcka hot är det slut med deras makt!

Förbudet mot frimureriet i Rumänien

Vi ha tidigare meddelat om det märkliga regeringsbeslutet att förbjuda frimureriet i Rumänien. Detta beslut tillkom — enligt vad nu meddelas från Bukarest — för att tillmötesgå anspråken från högergrupperna och den offentliga meningen. Det inskränkte sig dock i verkligheten till ett tillkännagivande, vari det hette, att "logerna för alltid stängts" och att parlamentet genast skulle utfärda en lag, enligt vilken logernas arkiv skulle beslagtagas.

Parlamentet tog emellertid ferier utan att alls ha sysselsatt sig med frågan om logeupplösning och beslagtagande av arkiven. Varför logerna allt fortfarande beslöjat arbeta, medan arkiven förts i säkerhet. Å andra sidan inskrides med stor energi mot högerpartierna. Sålunda ha som ett motdrag mot det antijudiska Järngardet och de nationella studenterna samtliga universitet i Rumänien stängts, studentföreningarna upplösts och studenterna genom polisen tvungits att återvända till sina hem. Genom hot om de svåraste straff vill man förhindra de rumänska studenterna att i framtiden driva nationalistisk och antijudisk politik.

Bryt bojkotten!

Vår i föregående nummer riktade vädjan om stöd i aktionen för hävande av den laglösa försäljningsbojkotten mot Nationen förklingade icke ohörd. Åtskilliga av Nationens vänner har hörsammat ropet. Likväl se vi oss nödsakade att återupprepa vår vädjan. Skall aktionen kunna leda till ett positivt resultat, fordras, att allmänheten i ännu mycket högre grad i handling solidariserar sig med vårt rättfärdiga krav.

Då från vissa håll oro försports över att teckningslistorna möjligen skulle komma i fiendens händer och sedan av denne utnyttjas till skada för dem, som satt sina namn å listorna, få vi meddela, att dylika farhågor äro ogrundade. Listorna komma nämligen aldrig som sådana att överlåtas åt statsministern och riksdagens talmän utan komma att bevaras i Nationens utgivares ägo. Det är endast vår mening att i sinom tid, när namnsamlingen avslutats, jämte framställningen till vederbörande överlämna av officiell instans beedigat intyg rörande namninsamlingen.

Vi vilja slutligen upprepa vårt ofta tidigare uttalade ord, att vi endast under förutsättning av allmänhetens verksamma deltagande och stöd äro i stånd att fullfölja den folkupplysande uppgift vi åtagit oss.

*

Frimurarögat vakar!

Icke bara i Sverige vakar det allseende frimurarögat — i judendomens och dess världsimperialistiska, kommunistiskt-revolutionära planers intresse. Från skilda länder ingå meddelanden om anhängiggjorda processer mot dem som djärvas upplysa folket om sanningen rörande judendomen och dess främsta kamporgan, frimureriet. Man nöjer sig ej längre med öppna och hemliga bojkotter och dylikt utan tillgriper nu också vapnet "rättvisan" i kampen mot den sanna upplysningen.

Sålunda meddelas oss ett fall från Holland, där en kaplan i Tilburg dragits inför domstolen, emedan han i en nyligen utgiven bok kritiskt berört frimureriet. Kaplanen dömdes betala 75 gulden för sitt brott att "ha förolämpat en del av befolkningen". Det var bara en första varning! Litet varstans synes "rättvisan" beredvilligt ställa sig till förfogande, när det gäller att skydda det folk- och statsfientliga judiska härskarsystemet från kritisk observation. Men en dag låter sig ej Rättvisan hos folken längre kommenderas av Juda!

*

»Blodet tjockare än bläcket»

Det engelska fascistorganet "Blackshirt", London, framställer under ovanstående rubrik kravet på samarbete och vänskap mellan England och Tyskland. "Det är otänkbart — skriver tidningen — att England icke skulle understödja Adolf Hitler i hans korståg för utrotande av marxismen, marxismen, som blott är inställd på att tillintetgöra oss alla, samhället, kyrkan, den västerländska civilisationen."

"Tyskar och engelsmän — heter det vidare — äro av gemensam ras. Vårt språk har en gemensam rot. När vi kämpade mot tyskarna 1914, var det första gången i historien. I dag ha vi framför oss ett Tyskland, vilket vi förstå och kunna värdera, en arbetarstat av manlig styrka. Må vi vara vänner och förbundna. Blodet är tjockare än bläcket".

Rekvirera listor

för insamlande av namnunderskrifter till opinionsrörelsen till stöd för Nationens krav på försäljningsförbudets hävande.

Erhållas på beställning hos tidningen.

Svensk Folkfront

Münzenberg—Aschberg—Kilbom—Per Albin —Bramstorp

Sedan judarna tillsvidare nödgats skrinlägga sina förhoppningar å en omedelbar kommunistisk revolution i Europas stater, följa de nu taktiken med upprättande av "folkfronter" — "till skydd för demokratien", d. v. s. det beslöjade judeväldet, gent emot "fascismen". "Folkfronten" syftar dock, såsom exemplen från Spanien och Frankrike visa, längre än till blott bevarandet av "demokratien". Genom marxistpartiernas sammansmältning med de frimureriskt "borgerliga" i *en enda* front hoppas vederbörande kunna revolutionärt inficiera "demokratien" i sin helhet och av densamma skapa ett effektivt kamporgan till antisemitismens, nationalsocialismens och fascismens, d. v. s. det folkliga uppvaknandets definitiva tillintetgörande å det nationella såväl som internationella planet — och därmed kunna nå fram till det eftersträvade absoluta judeherraväldet.

"Folkfronts"-idén förverkligas under olika former i olika länder, i anpassning till rådande förhållanden. I Sverige lancerådes den såsom en allians arbetare-bönder, vilken inletts i riksdagen och i kombinationen Per Albin-Bramstorp grundfästats i regeringsställning. Det gällde för Juda i första hand att eliminera varje risk från de svenska böndernas politiska organisation genom dennas engagerande i ett förpliktande, komprometterande samröre med marxismen och samtidigt göra den direkt tjänlig för de judiska planerna. Man hade det härvid även väl förspänt. Ty i spetsen för Skånska Dagbladet och Bondeförbundets tidningspress stod judeättlingen och frimurarbrodern Hjalmar Berlin, medan den liberale hr Axel Pehrsson i Bramstorp fungerade såsom partiledare. Hr Pehrsson var 1914 designerad för ett riksdagsmandat hos Bonnier-liberalerna i Malmöhus län, men när det ej lyckades honom och andra att förhindra bonderörelsens frammarsch i Skåne, sällade han sig till densamma — och blev dess ledare.

Genom Bondeförbundets sammankopplande med den marxistiska socialdemokratien i regering och riksdag förvanskades helt rörelsens ursprungliga karaktär av en svenskfolklig frihetsrörelse. Den fördes ut på den judiska internationalismens gungfly. Utan tecken till betänkande gav sig Bondeförbundet under Bramstorps ledning judemarxismen i våld — och engagerade sig i "folkfronts"-experimentet å svensk grund. Visserligen kallade man det av försiktighetsskäl — för att ej i portgången skrämma bönderna — ej "folkfront", men detta ändrar intet i sak. Varken den regerande judendomen i Sverige eller II. Internationalen skulle ha gett regeringskombinationen Per Albin-Bramstorp sin välsignelse, om den ej varit i överensstämmelse med vederbörandes vilja och planer.

Den sensationella brytningen inom Socialistiska partiet under maj månad, då hr Kilbom till stor bedrövelse för Bonniers av Flyg-kretsen exkommunicerades på grund av sin "förrädiska" verksamhet för partiets uppgående i Socialdemokratiska partiet, gav en intressant inblick i spelet bakom "folkfronts"-kulissen. Det numera av Flyg disponerade Folkets Dagblad för 15 maj lät oss veta, att männen bakom Kilboms aktivitet voro inga mindre än de kända judiska finansmännen Olof Aschberg och Willy Münzenberg i Paris, av vilka "den sistnämnde finansierar det s. k. enhetsarbetet mellan Kominternsektionerna och socialdemokratien". Vid sammanträdet i hr Kilboms bostad natten till 12 maj hade hr K. meddelat de tillstädeskomna representanterna för Socialistiska partiet, att han av sin vän "Person i Paris" — en pseudonym för de nyssnämnda judiska finansmännen — garanterats penningemedel för ordnande av samorganiseringen med socialdemokratien, varjämte han av svenska L. O. ställts i utsikt kontanter samt av socialdemokraterna erhållit löfte om platser för alla Socialistiska partiets koryféer. Ett av de stora tvisteämnena inom partiet hade den svenska Spanien-hjälpen varit, vilken organiserats av hr Kilbom men av hr Flyg på alla sätt saboterats och motarbetats.

Visserligen var det ej någon nyhet, att en av männen bakom Kilbom var Olof Aschberg i Paris, kyrkominister Engbergs synnerlige vän, men det har givetvis sitt värde att få sakförhållandet omvittnat från så kompetent håll som Folkets Dagblad. Hr Flyg låter oss alltså veta, att hr Kilboms av hrr Per Albin Hansson och Pehrsson i Bramstorp omhuldade arbete för "folkfrontens" upprättande i Sverige skedde på uppdrag av de båda judiska revolutionsbankirerna Aschberg och Münzenberg. Den som ej förut observerat kombinationen i den svenska "folkfronten" behöver icke längre leva i tvivelsmål rörande verkligheten. Kombinationen ligger tämligen klar: Münzenberg-Aschberg-Kilbom-Per Albin-Bramstorp. Enligt Folkets Dagblad skulle hr Kilbom sommaren 1936 av dåvarande statsminister Axel Pehrsson ha fått löfte om en post i den planerade bonde- och arbetarregeringen, därest Socialistiska partiet hade framgång i valet. Men olyckligtvis för hrr Kilbom, Aschberg & Münzenberg hade hans valseger uteblivit och därmed också statsrådstaburetten.

I utsända förklaringar till pressen klarlägger Kilbom närmare motiven för sitt arbete för Socialistiska partiets sammanslagning med socialdemokraterna: den allt överskuggande politiska uppgiften är nu att efter spanskt och franskt mönster upprätta "en folkfront mot den internationella fascismen". I Sverige lågo utsikterna härför — enligt K. — ytterst väl till tack vare den omständigheten att bönderna hade en sådan idealisk ledare med förståelse för "arbetarnas" (= Aschberg & Münzenbergs) sak. "Jag är — förklarade han, enligt Folkets Dagblad 15. 5. 37 — djupt övertygad om att hr Pehrsson-Bramstorp är en politiskt hederlig man med vilja att ta hänsyn till arbetarklassen såsom ingen annan bondeledare förut."

Hr Pehrsson är alltså persona grata i högsta grad också i III. och IV. internationalernas kretsar. Juda synes numera vara färdig med den svenska bonderörelsen.

Över bolsjevikiskt världskrig till judebanksvälde!

Den antifrimureriska franska tidningen "Grand Occident", Paris, framhåller i en artikel om nationernas hotade framtid, att man måste vara fullkomligt svagsint och slagen med blindhet, om man icke vill se att den bolsjevikiska revolutionen fortsätter under skydd av en regering, vars medskyldighet knappast beslöjas. Om den av judendomen finansierade bolsjevismen anstiftar ett vedergällningskrig mot Tyskland, kommer Europa åter att befinna sig i lågor och juden Dostojewskis förutsägelse att gå i uppfyllelse: "När det stora kriget kämpats över världen, skall allenast den judiska banken härska över alla dessa ruiner."

Historieförfalskningen över Gustaf IV Adolf

(Forts. fr. sid. 1.)

derheim, som under ledigheten af hofcancellersembetet förde protokollet.

Inom k. hofstaten var den dagen all enskild sorg aflagd, och bars den svarta och röda hofdrägten.

K. m:t var uppvaktad af h. exc. hr grefve Carl Wachtmeister, riksdrotset h. exc. hr grefve J. G. Oxenstierna, riksmarskalken, öfverstekammarherren hr grefve Posse, öfverstekammarjunkaren hr frih. Evert Taube, grefve Magnus Stenbock, hr baron Gustaf Armfelt i egenskap af konungens generaladjutant, frih. Fabian Wrede, grefve Clas Ekeblad, hofmarskalken frih. von Essen, hofstallmästaren frih. Hamilton, hofmarskalkarne frih. Cederström och frih. Strömfelt, samtlige konungens förste kammarpager, en stor del af hofstaten och de den dagen vakthafvande officerarne af garnisonsregementena.

H. k. h. var uppvaktad af dess vice gouverneur grefve Gyldenstolpe och dess cavaillerer frih. Carl Mörner och grefve Jakob Gustaf Oxenstierna.

K. m:t behagade på vanligt sätt emottaga landtmarskalken, talmännen, faddrarne och de deputerade och med några ord förklara dem det nöje k. m:t lofvade sig af ett tillfälle, då riksens ständer finge inhemta h. k. höghets framsteg uti vetenskaper och derutinnan erkänna den Högstes välsignelse till k. m:ts faderliga omsorger.

Sedan konungen och h. k. höghet intagit sina rum, gaf k. m:t h. k. höghets vice gouverneur ordres om början, då kyrkoherden vid Stockholms stads Storkyrka d:r Flodin framställde frågor rörande religionen i allmänhet. — — —

H. k. höghet lemnade till alla frågor i dessa ämnen de mest fullständiga svar och med den fullkomligaste ordning och redighet både i tankar och uttryck.

D:r Flodin fortfor efter några allmänna anmärkningar, lämpade till h. k. h:s egen person och det kall hvartill han genom Försynens skickelse blifvit född, att föreställa, huruvida h. k. h. af den lycka och anseende honom omgifva trodde sig kunna hemta någon större frihet uti uppfyllandet af sina kristendomspligter, eller huru h. k. h. ansåg timlig magt och ära, och hvilken föresats h. k. h. under dessa betraktelser stadgat; förklarade sig h. k. h. uti omdömen om jordiska fördelars förgängliga natur, och huru lyckan eller olyckan berodde af dessa förmåners värdiga eller ovärdiga bruk, och huru h. k. h. endast väntade af dem ära och välsignelse, då han nyttjade dem efter Guds afsigt till egen och medmenniskors sanna välfärd, till befrämjande af religionens och samhällens bästa, men åter att missbruket till andra afsigter skulle blifva förökade anledningar till hårdare ansvar. H. k. h. betygade allt detta med de ömmaste sinnesrörelser, med tårar, med en ädel och otvungen försäkran, med hjertlig bön till Gud om nåd och kraft till sin kristliga föresats att i hela sin lifstid derå arbeta att h. k. h. måtte blifva Gudi behaglig och sin höga kallelse värdig.

D:r Flodin tillade dervid en trogen önskan, att så visst denna h. k. h:s högtidliga och kristliga föresats fröjdar himmelen, gläder en huld faders hjerta, lifvar och stadgar ett kristligt och troget folks hopp, h. k. h. måtte till en lycklig fullbordan deraf städse få erfara sanningen af Guds forna försäkran till en konungason i Israel, då han yttrade ett lika uppsåt: "Efter du detta i sinnet hafver och så länge du vandrar inför mig med ett rättsinnigt hjerta och rättfärdighet, så att du gör allt det jag dig budit och håller mina bud och mina rätter, skall jag vara med dig och välsigna dig. Mine ögon och mitt hjerta skola vara öfver dig alltid, och jag vill befästa ditt rikes thron och förbinda mig med dig, såsom jag förbundit mig med din fader." Herren, våre fäders Gud, gifve alltid och stadge en sådan håg i min älskelige herres hjerta; Han tage aldrig sin barmhertighet ifrån eders k. h. och sin smorde!...

Efter en kort stund framträdde h. k. h:s informator, cancellierådet m. m. von Rosenstein, och berättade i underdånighet att h. k. h. sedan sista examen i latinska språket fulländat läsningen af Cornelius Nepos för tredje gången, fulländat Phaedri fabler, läst fyra böcker i Justinus samt Sallustii Bellum Catilinarium och nu gjort en början med Ovidii Metamorphoser.

H. k. h. explicerade deruppå med mycken färdighet det kapitel i Sallustii nämda arbete, som börjar: "Sed ubi labore et justitia crevit respublica" etc. och slutsats med de orden: "neque copia neque inopia minuitur". På tillfrågan af cancellierådet resolverade h. k. h. förekommande ord till deras grammatikaliska beskaffenhet, och täcktes konungen äfven tillåta erkebiskopen samt biskopen af Skara att framställa sådana frågor.

Cancellierådet gjorde några frågor, som visade h. k. h:s kännedom af grammatikan och i synnerhet af de allmännare regler uti syntaxen, samt anmälde det h. k. h. sedan någon tid öfversatt på svenska flere latinska exercitia, dem cancellierådet till den ändan sammanskrifvit. H. k. h. hade dervid visat mycken fallenhet och lätthet att uttrycka sig på modersmålet.

Vidare berättade cancellierådet, det han börjat undervisa h. k. h. i moralen och dervid nyttjat *Gribneri Principia* för att bibringa de latinska termerna, men hufvudsakligen genom egen utläggning och uti de stycken han sjelf sammansatt sökt bibringa h. k. h. rätta begrepp i denna angelägna vetenskap. Hvaruppå han gjorde h. k. h. följande frågor i jure naturæ, jure publico universali och jure gentium, och lemnade h. k. h. med den största färdighet de på hvar fråga här följande svar.

Hur kallas sedelära på latin? — Scientia moralis.

Hur kallas naturens lag? — Jus naturæ.

Hvaraf känna vi denna lag? — Af förnuftet.

Kan den sägas hafva någon lagstiftare? — Ja, Gud.

Huru kan Gud kallas stiftare till denna lag? — H. k. h. svarade: emedan han skapat förnuftet.

Cancellierådet tillade: och stält all ting i det skick, att deraf följer det nödvändiga och eviga begrepp om rätt och orätt, billigt och obilligt.

Är någon skillnad emellan obligatio och officium? — Dessa ord kunna väl ibland nyttjas för hvarandra, men egentligen betecknar obligatio sjelfva förbindelsen och officium det hvartill vi äro förbundne eller en pligt.

Af huru många slag äro våra pligter? — Trenne: erga Deum, nos ipsos et alios. (Mot Gud, oss sjelfva och vår nästa.)

Hvarifrån härleda sig våra pligter emot Gud? — Från vårt beroende af honom såsom vår skapare och uppehållare och den tacksamhet vi äro honom skyldige.

Hvarifrån våra pligter emot oss sjelfva? — Från vår egen sällhet.

Hvarifrån våra pligter emot andra? — Hufvudsakligen ifrån tvenne källor: menniskors jemlika rättigheter och menniskors behof af hvarandras hjelp.

Hvad blifver hufvudreglen för de pligter som ledas ifrån menniskors behof af menniskors hjelp? — Att hjelpa andra, att åt menniskor göra hvad vi vele att de skola göra oss.

Äro vi till båda dessa slags pligter lika förbundne? — Inom oss böra vi känna en lika förbindelse, men den skilnad är dock emellan dem att vi kunna tvingas att icke skada, men icke alltid att göra andra godt.

Huru kallas en förbindelse till hvars uppfyllande vi kunna tvingas? — Obligatio perfecta (en fullkomlig förbindelse).

Än den till hvars uppfyllande vi ej kunna tvingas? — Obligatio imperfecta (en ofullkomlig förbindelse).

Kan en obligatio imperfecta förvandlas till obligatio perfecta? — Ja, igenom löften.

Huru kallas löfte? — Promissio.

Hvad säger naturens lag i anseende till löften? — Att de skola hållas.

Äfven med vår skada? — Ja, visserligen.

Huru kallas den handling hvarigenom menniskor gifva sig inbördes löfte om ett eller annat? — Pactum eller contractus (aftal eller kontrakt).

Hvad fordras till ett pactum att det skall vara lagligt? — Att de som ingå det samma dertill ega rättighet, att det sker frivilligt och utan svek å någondera sidan.

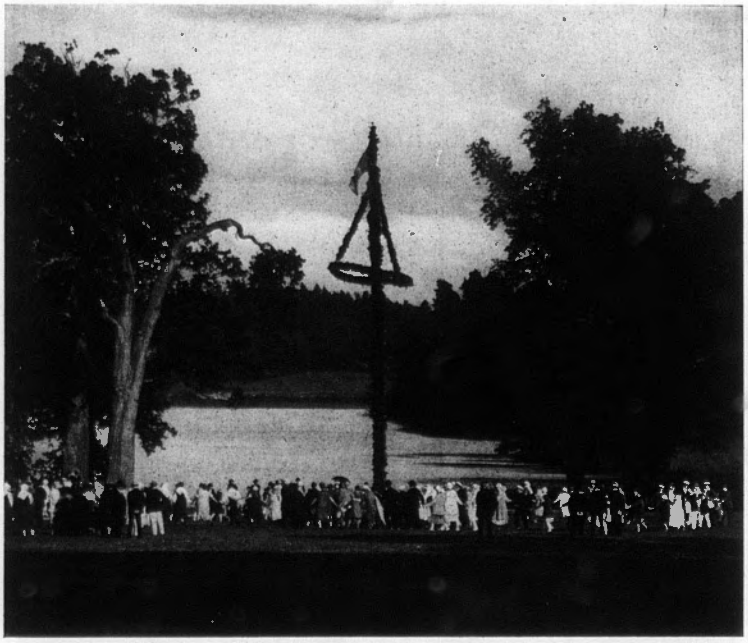

Svensk Midsommar

Den tyska rasidén och världen

Av Dr. Walter Gross

(Forts. fr. n:r 4.)

Ärftlighetslagarna

Det är en annan sak om en person någon gång under sitt liv genom sjukdom eller olycksfall blir krympling och om han på grund av en skada å hjärnan förlorar sitt förstånd än om en person redan från födseln genom arv kommer utan förstånd eller såsom krympling till världen. I förra fallet kunna kanske en del av följderna av olycksfallet eller sjukdomen botas på medicinsk väg; framför allt inskränkas följderna av detta olycksfall eller denna sjukdom till personen i fråga. Om t. ex. min arm blivit avkörd å gatan, utgör detta ett hinder för mig under hela mitt återstående liv, även i nationalekonomiskt hänseende, men detta hinder inskränker sig till mig såsom individ under mitt liv. De barn, jag eventuellt sätter i världen, födas, trots att jag mist en arm, med två armar; de komma fullt normala och friska till världen, vadan förlusten av min arm blott har betydelse för mig såsom individ och icke för generationsföljden, icke för barnen, alldenstund det här ej är fråga om ett ärftligt anlag.

På samma sätt förhåller det sig med alla vanliga sjukdomar, som man ådrager sig under sitt liv. De inskränkas till den enskilde individen. — Men dessutom finnas en mängd *defekter* och sjukdomar, vilka ej härröra från olycksfall eller smitta utan ha sitt ursprung i ärftliga anlag. Ingen läkares konst, ingen apotekare eller lärare kan ge förstånd åt det barn, som naturen vägrat att ge förstånd och som blivit svagsint, icke därför att det fallit på huvudet, utan därför att det redan från embryot haft anlag för svagsinthet enligt de ärftlighetslagar, som vi, vad människorna beträffar, äga vittgående kännedom om. Barnen till dessa ärftligt svagsinta bli enligt ärftlighetslagarna likaledes sinnesslöa; d. v. s. samma defekter, samma degenerationsanlag gå igen i de följande generationerna. Detta är ingen konstruktion utan ett faktum, som framgår av dessa familjers stamträd; och det är fakta, som man sedan många år har så väl reda på i utlandet, att man flerstädes redan t. o. m. vidtagit praktiska åtgärder däremot. En praktisk slutledning ger sig här: jag kan icke bota eller behandla en sådan ärftlig sjukdom, jag kan överhuvud ej borteliminera den från befolkningen, så länge sådana ärftligt sjuka individer få fortplanta sig och sätta barn i världen; ty dessa barn bli i sin tur sjuka, liksom även deras barn. Det är nu en gång så enligt de lagar, som naturen föreskriver oss och som vi icke förmå ändra.

Sterilisering mot degeneration

Vill jag bekämpa de ärftliga sjukdomarna eller den degeneration som ligger däri att allt flera människor bli svagsinta inom en befolkning, kan jag icke göra detta blott genom behandling eller uppfostran utan allenast genom att beröva bärarna av dessa sjuka ärftliga anlag sin ärftlighetsförmåga, så att de ej kunna få några barn. Denna konsekvens är tvingande och har i Tyskland givit uppslag till frågan: vilka metoder stå till förfogande för att hindra ärftligt sjuka att avla ärftligt sjuka barn? Det finnes blott en metod: *sterilisering*, att göra ofruktbar. Detta är också den metod, som den tyska *lagen om förhindrande av ärftligt sjuka efterkommande* valt, en metod, som redan länge tillämpas i några av Nordamerikas stater, några av kantonerna i Schweiz samt i en del andra länder i världen.

Varför icke någon annan metod? kan man fråga. Därför att de människor, som det här är fråga om, äro ärftligt sjuka, till en del t. o. m. sinnessjuka, svagsinta och sinnesslöa samt därför att man icke kan frigöra dessa människor från sitt driftsliv genom uppfostran eller genom att appellera till deras ansvarskänsla! Hos en sinnessjuk kan jag icke appellera till förståndet, då hans olycka just ligger uti, att han ej har något förstånd och jag kan ej göra begripligt för honom att han måste ta sitt förnuft till fånga och avstå från att få barn, utan måste jag taga detta ansvar ifrån honom, då han är en driftsmänniska, vilket blott kan ske i det att jag unnar honom en något så när människovärdig livsfrihet. Men detta är blott möjligt genom att göra honom ofruktbar. Den andra metoden att internera honom på livstid ha vi avböjt, då den synts oss alltför människoovärdig! Tänk er en människa, som är behäftad med en sjukdom och

Hävdernas röst

Det blev då endast Tidens lott
att göra rätt åt hjältars ära!
Och marmorns, kalla marmorns
blott
att lagrar utan avund bära!
Det fria offer sanning ger
då endast får på gravar brinna!
Och tacksamhetens dag ej mer
av all förtjänst än askan finna!

Ännu är världen den hon var,
hon bävar hellre än förtryter;
hon hellre okets tyngd fördrar
än styrkan av den arm som bryter;
hon såras mer av hjältars dygd
än av tyranners brott och ränker;
och hatar mer än bojans blygd
den ära hennes räddning skänker.

Slit, Svea, slit ur dina hår
de kransar segern däri lämnat:
vänd ögat från de hjältars spår,
som dig på utländskt högmod
hämnat;
glöm cimbriska tyranners fall,
glöm lagerns skörd på Tyska
fälten,
glöm Warschaus hedars segerskall
och Sålands strand och Leck och
Bälten!

Nej rys, nej rys, med ädel harm,
att fräckt beles av dem du tuktat!
Höj än, ur Nordens klyftors barm,
den forna glav Europa fruktat!
Än kämpar, bären I ej band
av vildar, dem I strida lärden;
och ännu dröjer minnets hand
att teckna Er för eftervärlden!

Carl Gustaf af Leopold

Huru fördelas jus naturæ (naturrätten)? — I fyra delar.

Jus naturæ proprie sic dictum (den egentliga naturrätten)? — Som afhandlar menniskors rättigheter och skyldigheter innan de träda i något samhälle.

Jus publicum universale (den allmänna statsrätten)? — Som visar upphofvet till borgerliga samhällen, regenters och undersåtars rättigheter och skyldigheter.

Jus gentium (folkrätten)? — Som visar folkslagens inbördes rättigheter och skyldigheter.

Jus civile universale (allmänna civilrätten)? — Som uppgifver grunderna till borgerliga lagen.

Hvarför räknas de tvenne sista till jus naturæ? — Derför att de ej innehålla annat än en tillämpning af de grunder som naturliga lagen föreskrifver.

Huru kallas det tillstånd hvaruti menniskorna äro innan de trädt i något samhälle? — Status naturalis (naturtillståndet).

Hvad är den hufvudsakliga karakteren af detta tillstånd? — En fullkomlig frihet och jemlikhet.

Gifves då någon eganderätt? — Den gifves icke offentligen af naturen, men kan lätteligen införas så snart menniskor genom sitt arbete eller annan omvårdnad förvärfvat sig rättighet öfver vissa ting eller vissa delar af jordklotet.

Huru kallas eganderätten på latin? — Proprietas eller dominium.

Hvad är olägenheten af naturens tillstånd? — En mindre säkerhet.

Huru hafva menniskorna sökt afhjelpa denna olägenhet? — Genom borgerliga samhällen.

Hvaraf hafva borgerliga samhällen sin upprinnelse? — Af menniskors fria öfverenskommelser.

Kunna de ej ega annat upphof? — Intet som är lagligt.

Hvad är samhällens föremål? — Medborgarenas säkerhet och lycksalighet.

Hvad göra samhällen nödvändiga? — Regeringar.

Huru kallas den magten som styr ett samhälle? — Majestas eller högsta magten.

Måste denna magt nödvändigt residera hos en person? — Nej, den kan vara delt emellan flera.

Huru många slags regeringssätt gifvas? — Simplices och mixtæ (enkla och blandade).

Hvad kallas en forma regiminis simplex (ett enkelt regeringssätt)? — Den der högsta magten utan delning tillhör en enda person eller en viss corps.

Huru många äro formæ regiminis simplices (de enkla regeringssätten)? — Trenne: monarchia, aristocratia, democratia.

Hvad är en forma regiminis mixta (ett blandadt regeringssätt)? — Den som är sammansatt af tvenne eller alla de nu uppräknade.

Huru kallas de rättigheter som tillkomma den högsta magten? — Jura majestatica (majestätsrättigheter).

Hvaraf hafva dessa rättigheter sin upprinnelse? — Af medborgarenas öfverenskommelse och samhällets behof.

Hvad är deras föremål? — Det samma som för samhället: allmänt väl.

Hvilka äro dessa jura majestatica (majestätsrättigheter)? — Potestas legislativa eller den lagstiftande magten, och potestas executiva eller den verkställande magten.

Hvad hör till denna verkställande magten? — Rättigheten att döma efter lagarne, att straffa efter lagen, att benåda efter billighet, att belöna efter förtjenst, att tillsätta embetsmän med mera.

Hvilka äro de öfriga jura majestatica (majestätsrättigheterna)? — Jus belli, pacis et foederum, eller rättigheten att göra krig, fred och förbund, och jus imponendi tributa eller den skattläggande magten.

Har den högsta magten någon rättighet i religionsmål? — Icke öfver samveten och öfvertygelse, men öfver den yttre gudstjensten och kyrkodisciplinen.

Hos hvilken residera dessa majestätsrättigheter? — Ifrån början hos folket, sedan hos en eller flere allt efter regeringsformen och grundlagarne.

Huru kallas grundlagarne på latin? — Leges fundamentales.

Af hvad natur äro förbindelserna emellan en regent och ett folk? — Af samma natur som alla andra förbindelser, att de skola hållas å båda sidor.

Är regenten för folkets skull eller folket för regentens skull? — Regenten är för folkets skull.

I hvad tillstånd äro särskilda folkslag och stater till hvarandra? — In statu naturali (i naturtillståndet).

Hvad vill det säga? — Att de ingen domare sins emellan hafva.

Hafva de ej heller någon lag? — Jo, jus gentium (folkrätten), som ej annat är än en tillämpning af naturens lag.

Huru böra folkslagen föra sig upp emot hvarandra? — På samma sätt som enskilde i naturens tillstånd: med rättvisa och billighet.

Då de äro i osämja, huru skall tvisten slitas? — Först böra tjenliga föreställningar och underhandlingar brukas.

Hvad utväg brukas om man ej med godo kan få rätt? — Krig.

I hvilka fall äro krig tillåtna? — Då de äro rättvisa.

Huru långt har man rättighet att skada sin fiende? — Så vida som det fordras att få rättvisa och satisfaction.

Cancellierådet berättade vidare att uti svenska historien hade h. k. h. sedan sin sista examen intet annat nytt tillagt än konung Carl XII:tes historia, men kunskapen uti detta vigtiga ämne hade igenom täta repetitioner blifvit underhållen och äfven ökad med de underrättelser i Sveriges äldre statskunskap, dem kammarrådet Botin i sitt Utkast till Svenska folkets historia lemnat, och hvaraf h. k. h. med egen hand gjort ett utdrag.

Den grekiska historien hade h. k. h. fortsatt till den tid då Grekland förvandlades till en romersk provins, hvarvad äfven underrättelse blifvit lemnade om de öfriga stater som af Alexanders efterträdare upprättades. Den romerska historien hade h. k. h. läst på det sättet, att cancellierådet gjort muntliga berättelser och stundom deruti uppläst märkliga tal eller beskrifningar uti Livius och Rollin. H. k. h. hade sjelf gjort korta anmärkningar öfver händelserna och dermed hunnit till Syllas tider. Cancellierådet igenomgick deruppå det hufvudsakliga uti romerska historien intill nu nämda epoque med frågor, dem h. k. h. besvarade alltid med största färdighet, stundom med utförlig berättelse om händelserna samt anförande af märkliga utlåtelser.

I den nyare historien hade h. k. h. en tid följt Voltemats Indelning, men när den, som nog torr, blifvit h. k. h. mindre behaglig, hade han sjelf börjat sammanskrifva ett utförligare begrepp af de europeiska staters historia, hvilken dock ej längre hunnit än med historien om Portugal och den spanska till Ferdinand Catholicus. Den franska och engelska historien hade h. k. h. uti en större vidd inhemtat af Millots "Eléments de l'Historie de France et d'Angleterre". De frågor hvilka uti dessa delar till prof framställdes blefvo af h. k. h. fullkomligen väl besvarade.

Slutligen anmälde cancellierådet, att utom de kunskapsgrenar hvaruti h. k. h. nu visat sina insigter, hade h. k. h. fortsatt sina öfningar i fransyskan, på hvilket språk h. k. h. skrifver med lätthet, samt blifvit undervist i tyska språket af magister Stridsberg. Äfven hade h. k. h. under Stridsbergs handledning börjat lära matematiquen efter Wolffs methode samt derjemte haft öfningar uti fäktkonsten, i ridande, ritande, dansande och musique.

Konungen erinrade sjelf i nåder, att h. k. h. icke vid detta tillfälle vidrört svenska historien, och behagade dertill framställa konung Carl XII:s historia, hvarom h. k. h. utan någon fråga eller anmärkning af cancellierådet gaf till allas förundran ett ordentligt och fullständigt begrepp uti alla de märkligaste händelser af denne konungs regering.

H. m:t omfamnade h. k. h. med de lifligaste uttryck af dess faderliga hjertelag och tillät nådigt de närvarande att så för sig som för h. k. h. betyga deras underdåniga glädje och lyckönskan."

Denna officiella handling från Gustaf Adolfs trettonde levnadsår talar sitt tydliga språk. Den vederlägger på betydelsefulla punkter de utbredda vanställande påståendena om mindervärdighet hos konungens person. Vi ha redan tidigare påvisat, att samtidens främsta högt uppskattade Gustaf IV Adolfs lysande personliga egenskaper, som ej tillät något kompromissande i fråga om sanning och rätt eller trohet mot land och folk. Han såg också längre och djupare än de flesta andra av sin tid, såsom bl. a. framgick av hans av oss redan förut citerade yttrande i ett av sina författarverk:

"Förräderiet skall bliva liktydigt med folkens sak, mened med tidsandan, och den sociala ordningens byggnad skall störta samman på en olycksdiger dag, då man utan att blygas skall kunna säga: 'Det finns ingen uselhet så snart den är allmän'."

I vilken hög grad denna Gustaf IV Adolfs profetiska förutsägelse gått i uppfyllelse, kunna vi i dag bevittna i verkligheten omkring oss.

---

icke har mycket av livet och som, under förutsättning att han kan röra sig fritt, för livstid blir inspärrad som en straffånge, vilken dömts till livstids straffarbete. Och denna människa är ingen förbrytare utan helt enkelt en sjuk människa, som vi icke alls vilja eller ämna göra något ont, utan för vilken vi vilja göra livet lättare! Ja, det är förvisso den mera mänskliga utvägen att sterilisera honom genom en liten ofarlig operation samt för övrigt låta honom vara fri, försåvitt han i övrigt tål denna frihet.

Politik på lång sikt

Verkningarna av denna lags tillämpning komma först att efter flera år träda i dagen, ty följderna av att det ej mera kommer att födas sinnessjuka barn i Tyskland och att inga ärftliga sinnessjukdomar mera gå igen hos de nyfödda, kunna först i framtiden ge sig tillkänna. Den stora mängden av ärftliga sinnessjukdomar, sinnesslöhet och särskilt svåra ärftliga kroppsliga krymplingsformer *skola faktiskt utdö i Tyskland, då det ej längre födes barn med dessa lyten.*

Om 30 år kommer Tyskland praktiskt taget att vara befriat från en belastning, som redan är mycket kännbar inom de flesta civiliserade länder, i varje fall i Europa.

Ty man vet, att existensen av så svårt belastade människor utgör ett socialt och ekonomiskt problem vid sidan av alla andra sociala och etiska återverkningar! Dessa människor måste dock leva, och då de icke själva kunna hålla sig uppe, måste samhället sörja för dem, och samhället offrar miljoner eller miljarder på dem i de civiliserade länderna. Överallt byggas anstalter för att hysa dessa beklagansvärda individer, som icke mera av egen kraft äro livsdugliga. Detta utgör en oerhörd belastning för folken. I Tyskland, där belastningen vuxit till över två miljarder pr år, skall man om 30 år till största delen vara befriad från densamma, då människorna inom dessa ärftligt belastade kretsar i stort sett dött ut, eftersom inga nya tillkomma. Detta skall även betyda en stor lättnad i ekonomiskt hänseende och en oerhörd omställning av det socialekonomiska livet.

Sterilisering – ett sedligt bud

Dessa problem äro mindre att betrakta från ekonomisk eller finansiell synpunkt utan till sitt principiella värde framför allt från en etisk sådan. Vi önska icke, att ärftligt belastade människor icke födas där för att det kostar pengar utan därför att det är hänsynslöst och grymt av ett samhälle att i fullt medvetande om det lidande som alstras overksamt åse, hur av drift och oförstånd, på grund av svagsinthet och sinnessjukdom, alltjämt nya människor födas, för vilka livet är en börda och vilka bli till en börda för sina medmänniskor. Vi anse, att det icke låter förena sig med moral- och humanitetsprinciper att se på hur elände och lidande uppstå utan att göra något däremot. Att efteråt sitta och jämra sig, ge ut pengar samt trösta och likväl icke kunna göra något åt detta grymma öde, synes oss vara ett sämre slag av medlidande än det, vilket gärna skulle vilja undvika uppkomsten av ett nytt elände och lidande av samma slag. Den som en gång träder in i en sinnessjukanstalt, där 800—1,000 lallande idioter förvaras, kan icke undgå att till hjärtat beröras av det lidande, det elände och den djurlikhet, som där möta en. Det är människor, som oförskyllt leva ett ohyggligt liv och som icke mera äro människovärdiga. De förbli under hela sitt liv människor, som vi ej kunna bota eller hjälpa. Här hjälper varken kärlek, pengar eller tröst! Det enda vi kunna göra är: att ordna så, att det, när dessa människor en gång kallas ur livet, icke finnes några barn efter dem, vilka måste släpa på samma lidande.

Tyskland anser, att förhindrandet av ärftligt belastade efterkommande, förhindrandet av ärftligheten av sjuka anlag icke blott är klokt och nyttigt, utan t. o. m. ett sedligt bud för ett civiliserat samhälle.

Detta bestrides visserligen på enstaka håll utanför de tyska gränserna, men man borde dock kunna enas i dessa saker, ja, man måste enas. Lagförslag angående sterilisering diskuteras i dag i många andra stater än Tyskland. I de nordiska staterna, i Finland, Polen, Tjeckoslovakiet och i England förekomma redan privata initiativ i riktning att framdeles undvika att nya ärftligt sjuka personer födas. Det är följdriktigt och naturligt att överallt där degenerationsföreteelser kunna iakttagas förr eller senare samma uppfattning som i Tyskland tränger sig igenom. *Etiska och religiösa argument* kunna ej heller i längden motsätta sig denna uppfattning, då verkan av en sådan åtgärd ur synpunkten av kärlek till nästan, etik och humanitet måste framstå såsom önskvärd för varje ärlig människa.

(Forts. i nästa n:r.)

ROTARY — "förtunnat frimureri"

(Forts. fr. sid. 1.)

vis, uppstår namnet ROTA; men för att kretsen i likhet med klubben skall vara sluten, måste man taga ännu en bokstav — och erhåller ROTAR. Genom att läsa bokstäverna från vänster till höger fås ytterligare en judisk-kabbalistisk läsart: TAROT, om vilket ord höggradsfrimuraren och ockultisten Papus (dr Encausse) i sin bok "Die Kabbala" sid. 29 yttrar: "Bibeln är en inspirerad bok, men TAROT är den inspirerande boken." TORA, TAROT och ROTAR är således alltsammans — judisk kabbalistik!

Rotary tillkom — i »Tjänandets» intresse!

Inför världen och de i enfald troende inom samfundet presenteras Rotary såsom en rörelse, avsedd att främja Tjänandets idé i världen. Man rör sig som alltid i dylika fall med fraser, ägnade att imponera å godtrogna arier samt vinner i regel utan svårighet sitt syfte. Så utger sig Rotary International för att i den praktiska verkligheten vilja tillämpa bibelordet "Vad I viljen andra skola göra Eder, det gören I ock dem", eller såsom grundaren Harris ej utan en viss hebreisk cynism formulerade satsen för gojim: "Tjäna andra (= oss judar), därmed gagnar du dig själv!" I Rotarys statuter läses också: "Klubben har till ändamål att verka för Tjänandets idé (Service) såsom grundval för varje verksamhet, som vill vinna allmän aktning."

Då det i sammanhanget kan ha sitt intresse att erfara hur man på rotarianskt håll utlägger texten för världen, vilja vi åter ett slag lyssna till vad Malmö-klubbens sekreterare här kan ha att säga: "För Rotaryklubbarna gälla sex grundsatser: Tjänandets idé är den första. De övriga, vilka även handla om klubbarnas ändamål, tala om *att* hävda sunda principer inom affärslivet och skilda yrken och tjänster, *att* uppmuntra varje Rotary-medlem att såväl i det enskilda livet som i affärs- och samhällsliv visa hjälpsamhet och tjänstvillighet, *att* verka för vidgande av vän- och bekantskapskretsen i syfte att vinna ökade möjligheter att vara medmänniskor till gagn, *att* verka för att allt nyttigt arbetes värde erkännes, *att* varje Rotary-medlem i sin verksamhet ser en uppgift att tjäna samhället, samt *att* befordra samförstånd, god vilja och fred mellan folken genom en hela världen omfattande sammanslutning av arbetande män, förenade i en gemensam strävan att tjäna sina medmänniskor." — Vilket ju allt klingar särdeles bra i "själlösa" gojims öron! Naturligtvis är inom Rotary — liksom i Frimurarorden — varje sysslande med ***politik och religion*** förbjudet!

Rotary Internationals säte i Chicago.

I enlighet med sin ledareroll i den nordiska konserten har Sverige anförtrotts en äre- och rangställning i Rotary International, i det att den högt upplyste frimurarbrodern av VIII. graden, chefen å Stockholms fondbörs Kurt Belfrage, rörelsens främste i vårt land, nominerats till "europeisk guvernör". Guvernör Belfrage är ofta stadd på resor till sin internationals högsta ledning, som har sitt säte i Chicago. Till högkvarteret i Chicago ha sekreterarna i de olika ländernas klubbar att insända regelbundna rapporter över verksamheten, vars centralisering alltså är påfallande. Rotary Internationals president och högste synlige styresman är mr Ed. Johnson i U. S. A. Varje år hålles världskonferens, varvid guvernör för såväl Rotary International som de olika distrikten väljas. Den internationelle guvernören befinner sig nästan ständigt på resor, inspekterande klubbar och instiftande nya sådana i alla delar av världen. Vid sidan av världskonferenserna anordnas årliga "regionalmöten" för de europeiska sektionerna. Till sommaren 1937 är planerat ett stort internationellt möte i London, dit man väntar över 10,000 deltagare. Förlidet år uppgavs antalet Rotary-klubbar till c:a 4,000 i 80 olika länder med ett sammanlagt medlemsantal av c:a 170,000.

Paroll: »Låt oss riva ned murarna mellan folken!»

Vid det i Riddarhuset i Stockholm november 1932 anordnade "nordiska rotarymötet" höll Europa-guvernören börschef Belfrage ett uppmärksammat tal, vari han underströk Rotarys strävan för skapande av internationell solidaritet samt bekämpande av egoismen hos människorna. Han erinrade om, att Rotarys symbol var "kugghjulet, som enar och förenar och ger ökad kraft genom sammanhållning". "Rotary bedriver sin verksamhet genom medlemmarna och icke genom organisationen såsom sådan... Rotary har en stor mission sig förelagd såsom genomförare av altruismens idé på jorden... Låt oss riva ned murarna mellan folken." — Den judiska imperialismens och det judiska frimureriets kända paroll! Ty allt som skiljer folken och raserna åt, alla naturliga skrankor skola raseras — för att judendomen skall kunna förverkliga sitt eftersträvade världssjälvhärskarvälde. I denna "upphöjda" anda bedriver även Rotary en intensiv verksamhet, vari även ingår att inficiera de på olika områden i samhället tongivande personerna med den specifikt judiska "humanitära", destruktiva filosofien.

Rotarys organisation i Sverige

Vid det "nordiska rotarymötet" i Stockholm november 1932 rapporterades tio konstituerade klubbar i landet, i Stockholm, Borås, Eskilstuna, Gävle, Göteborg, Hälsingborg, Linköping, Malmö, Sundsvall och Jönköping. Följande år angavs antalet till tolv, vilket tal dock numera avsevärt ökats, vartill komma systerklubbarna, de s. k. Zontaklubbarna för kvinnliga medlemmar. Organisationen kan visserligen till omfånget te sig anspråkslös, men då den är en till det yttersta driven kvalificerad sammanslutning av stor exclusivitet, står den ej att bedöma efter vanlig numerär måttstock. Ledningen för distriktet Sverige representeras främst av Rotary Internationals "europeiske guvernör", den i "tjänandet" å judebörsen beprövade frimurarbrodern-börschefen Kurt Belfrage, svenske distriktsguvernören dr Gustaf Munthe samt Stockholms Rotaryklubbs president, kommendörkapten E. Peyron. Stockholmsklubbens ende hedersledamot är kronprins Gustaf Adolf. Bland övriga framskjutna ledande rotarianer märkas direktören Paul Bergholm, Göteborgsklubbens förste vice president, direktör Otto Linander, Malmö etc.

*

Sedan århundraden tillbaka har juden, såsom vi veta, främst genom sitt organiserade börsjobberi och de av frimureriet framprovocerade krigen, till stor del underlagt sig folkens rikedomar. Det gällde för honom att i första hand uppnå den materiella, den ekonomiska och finansiella makten — för att genom denna tilltvinga sig även den politiska och därmed kunna behärska folken. I vår tid ansåg han stunden kommen att tillvälla sig den slutliga och fullständiga makten. Det förslog då ej med blott de gamla beprövade kamporganisationerna, nya måste grundas och jämväl tagas i bruk till systemets fullkomnande! Bland dessa var också Rotary International.

Den som gör sig besväret att genomläsa Rotarys stadgar och program, sådana de presenteras för yttervärlden och de i enfald troende, kan ej gärna undgå att finna dem tilltalande. Man får veta, att det rör sig om mänsklighetens förädling, om att tjäna andra och utöva välgörenhet. Liksom i frimureriet och otaliga andra judiska internationella kamporganisationer! Men det gäller att ej låta dupera sig av de sköna orden, utan att gå till grunden. Man observere då först de ledande judiska kretsarnas åstundan att i sin imperialistiska strävan ernå kontakt med och inflytande å alla områden av mänsklig verksamhet, en till sin natur internationell strävan. Men en internationalism, som redan genom sin exclusivitet och sitt hemlighetsmakeri verkar söndrande inom nationerna, måste betecknas såsom till sitt väsen skadlig samt undergrävande för folkgemenskapen. Härtill kommer i förevarande fall den aktiva inställningen i judeimperialismens tjänst till skada för det egna landet och folket.

»Förtunnat frimureri» och frimureriska »förgårdar»

Rotary International inräknas i den grupp med det judiska frimureriet likartade internationella rörelser, som gå under benämningen "förtunnat frimureri" och som omfatta alla organisationer, vilka arbeta vid sidan av frimureriet och till sin verkan och genom sin anda eller sitt ändamål tjäna såsom "förgårdar" till det egentliga frimureriet, det s. k. "enda rätta och fullkomliga frimureriet". Detta urgamla beteckningssätt avser just att tillkännage, att det även finnes andra slag av frimureri. Det gives i verkligheten en mängd olika slag av dylikt "förtunnat" frimureri, vilka genom metodik och egenart kunna växla från enbart formlikhet till sådana som i sig upptagit en myckenhet frimureriska ritualer, såsom Rosenkreutzarna, Odd Fellow, Druiderna, Rechabiterna, Illuminatorerna, Pan-Europa-rörelsen, Ligan för mänskliga rättigheter, Mazdazman-rörelsen, de pacifistiska rörelserna etc.

Beträffande Rotarys förhållande till frimureriet är först att beakta, att rörelsens grundare, den ovan omtalade amerikanske advokaten Harris i likhet med övriga initiativtagare voro frimurare. Ingen må tro, att något dylikt uppstår av en slump; Rotarys medlemsförteckningar i alla länder ge klart vid handen, att frimurare överallt äro instuckna såsom ledande personer i organisationen. Europa-guvernören börschef Belfrage är, såsom redan framhållits, höggradsbroder av det svenska frimureriet, och hans framskjutna roll inom Rotary International skulle naturligtvis aldrig tolererats och så varmt omhuldats av den judiska och frimureriska pressen, om den ej varit i fullkomligaste överensstämmelse med Frimurarordens vilja och intresse.

»En affärscirkel för information»

Vi ha redan påvisat ordet "ROTARYS" betydelse såsom en judisk kabbalistisk formel med anknytning till TORA, d. v. s. till den judiska lagen. Ingen tror väl på allvar, att man ger sig till att över hela jordklotet organisera en exclusiv klubb enbart för att ge vissa "allmänt aktade" personer, utrustade med "god karaktär och gott anseende", tillfälle att på samma tider äta lunch och frossa i denna världens goda — ty det är nogsamt omvittnat, att det går lukulliskt till vid Rotary-samkvämen. Studerar man det auktoritativa frimureriska verket "Internationale Freimaurerlexikon" (Amalthea Verlag, Zürich-Leipzig-Wien, årg. 1932), finner man där följande skrivet angående Rotarys ändamål: "Närmast såsom en 'affärscirkel' ('business circle') för ömsesidig befordran samt *information i affärsangelägenheter.*" Här ha vi alltså nått en av pudelns kärnor! Frimureriet eftersträvar ju överallt att vinna inflytande och övermakt inom de ekonomiska och finansiella kretsarna — för att på den vägen kunna uppnå den politiska och fullständiga makten. Det önskar därför komma i den mest intima kontakt med alla slag av affärskretsar, varigenom det bjudes tillfälle att genom sina ombud noga lära känna läget och samtidigt studera och utvälja personer, som kunna vara lämpliga att ur den frimureriska "förgården" inplockas i "det enda rätta och fullkomliga frimureriet". För att få detta studium upplagt å möjligast breda bas intagas å varje ort blott ett ombud för varje affärsgren i Rotary-klubben. Men karaktäristiskt nog upptagas representanter för journalisterna, "den frimureriska elittruppen", i obegränsat antal.

Diktatoriskt maktfullkomliga internationella konvent

Även beträffande själva arbetsformen äger Rotary många beröringspunkter med frimureriet. Det är organiserat efter samma strängt bindande internationella regler. Det citerade "Internationale Freimaurerlexikon" säger härom: "De enskilda klubbarna äro för det mesta förenade i national-distrikt, vilka åter äro underordnade den mycket stränga storlinjiga centralorganisationen i Chicago. *Internationella konvent uppställa de för alla klubbmedlemmar ovillkorligt förpliktande reglerna.*" — Samma stränga lydnadsplikt som inom frimureriet! Och liksom i frimureriet ingen kan stiga i graderna, som ej bevistat ett visst antal logemöten, så uteslutes automatiskt ur Rotary-klubben den medlem, som uteblivit ett visst antal gånger. Såsom en illustration till hur det "mureriska" tänkandet vunnit insteg bland rotarianerna kan citeras följande yttrande ur det i Schweiz utkommande "Rotarierheft", organ för därvarande Rotary-klubb, nr 1 1934, där å sid. 5 läses: "Ju mera man tvingas att spärra sig gentemot yttervärlden, desto trängre sluter man sig samman *bakom muren.*" Så nog för att det arbetas bakom "murarna" också i Rotary International, även om de i största enfald troende, lunchätande icke-murarna ej alltid förstå så mycket därav! (Kurs. av oss).

Frimurarna — »rotarianernas äldre bröder»

Sambandet mellan frimureriet och rotarianismen framgår i övrigt med full tydlighet av olika uttalanden av auktoritativa frimurartidskrifter och betrodda Bröder .·. I Stororientens av Spanien månadsskrift "Boletin del Grande Oriente Espanol" för 11 jan. 1928 lästes en artikel under rubriken "Rotary-klubben och Storlogen i Venezuela", vari behandlas ett möte av rotarianerna å orten, till vilket en representant för Förenta Staternas Storloge i Venezuela, en viss herr M. Reyes Zumeta, var inbjuden. Rotarianen dr Vincent Davila höll därvid — enligt den citerade tidskriften — ett anförande till gästen, där han bl. a. yttrade, "att frimurarna av rotarianerna betraktas *såsom deras äldre bröder*", varjämte han försäkrade, "att väsentliga principiella beröringspunkter finnas mellan logerna och Rotary". Enligt den katolsk-romerska tidskriften "Civilta Cattolica" erkändes redan för länge sedan av "Wiener Freimaurerzeitung", att rotarianismen är en amerikansk avläggare av frimureriet, varom närmare kan läsas i "Germania" nr 363 för 8 aug. 1928. Tidskriften "Der Weltkampf", München, hänvisade i sitt majnummer 1935 på det faktum, att den franska tidskriften "Rotary" nr 348 dec. 1932 varmt rekommenderat såsom en uppgift för rotarianerna att taga del i det arbete, som utfördes av "Comité National des Leisirs" (Nationalkommittén för fritid). I denna kommitté, vars säte är Paris, 5 Avenue de la Republique, innehar frimuraren, förre ministern Justin Godart ordförande- och frimuraren Auguste Fauconnet generalsekreterarefunktionen, varförutom alla viktigare poster äro besatta med frimurare. När kommittén 26 april 1933 höll en stor fest, ägde denna betecknande nog rum i — Grand Orients de France tempelsal, Rue Cadet 16.

Weimarrepublikens judiska storförbrytare — rotarianer!

Vid ett ögnande genom Rotarys tyska medlemsförteckningar tiden före Hitlers makttillträde återfinner man en ymnig flora av de mest suspekta judar och förbrytare från Tysklands förnedringstillstånd. Där stå ta namn sådana som: dr Walther Schücking, vilken tillsammans med greve Montgelas åstadkom de förfalskade akter, som av marxisten Karl Kautsky "bearbetades" för bevisande av Tysklands ensamskuld till världskriget, med alla därav föranledda ohyggliga följder. Vidare de ökända judarna Franz Dessauer, Berthold Manasse, Walther Sobernheim, Georg Solmssen, Georg Tietz, Moritz Israel, Julius Ferdinand Wolff, de judiska bankirerna Max och Erich Warburg, Karl Melchior, Arnhold, Herbert M. Guttman, halvjuden minister Dernburg, Otto Braun, Eugen Landau, Paul Löbe, Oskar Wassermann, Severings judiske statssekreterare dr Weissmann m. fl. — Detta till illustrerandet av hur det för "allmänmänskliga ideal" strävande sällskapet tagit sig ut på utländsk botten samt vad det kunnat tåla inom sina "murar".

*

Såsom ett sammanfattande omdöme gäller: att Rotary, som till synes blott är en oskyldig "affärscirkel" och på grund av den *form* varunder det verkar lätt kan dupera godtrogna personer utan närmare insikter rörande frimureriet och dess yttringsformer, *i verkligheten* är vad man kallar *"förtunnat frimureri"*. Det har grundats av frimurare i syfte att främst utgöra en organisation till ernående av kontakt med de ekonomiska och finansiella krafterna i hela världen i och för information i enlighet med frimureriets, d. v. s. ju-

Offentligt protestmöte

mot Bonniers pressdiktatur

Den allmänna opinionen i huvudstaden synes äntligen på allvar börja reagera mot den av judarna och deras frimureriska och marxistiska hantlangare utövade diktatur-terrorn över det Offentliga Ordet. Ett vittnesbörd härom gavs i det av förutv. ordföranden i Stockholms Allmänna Tidningskolportörförening, hr **Å k e N o r g r e n**, den 29 sistlidna april å Auditorium anordnade stora opinionsmöte, som blev en personlig succès för arrangören och föredragshållaren samt därtill en vacker framgång för den höga idé om pressens frihet och lagens helgd han på ett sympatiskt och verkningsfullt sätt företrädde.

Den svenska pressens diktator, juden Karl Otto Bonnier, nöjer sig icke med sin redan uppnådda position utan strävar efter att fullkomna sin andliga härskarställning över Sveriges folk. Till den ändan hade han nu funnit tiden inne att tvinga de hittills jämförelsevis fria och oberoende tidningskolportörerna i Stockholm till definitiv underkastelse. För ej länge sedan frånrövade han de fattiga gatuförsäljarna 1½ procent å alla veckotidningar — och fordrade i dag genom judarnas och frimurarnas dränginstitution Stockholms Dagliga Tidningars Distributionsnämnd ett nytt avtal, som skulle ge honom möjlighet att emot grundlagens bud utan vidare förbjuda varje för vederbörande misshagligt tryckalster. I det nya avtalet, som förelades kolportörerna till undertecknande, förekommo bl. a. följande punkter:

"Endast sådana tryckalster få försäljas, som icke äro sårande för tukt och sedlighet eller allmän anständighet. Skulle skiljaktiga meningar härom uppstå, avgöres denna fråga av den Rådgivande Nämnden.

Distributionsnämnden utfärdar erforderligt meddelande till tidningarna och tidningskolportörerna rörande av Rådgivande Nämnden från försäljning undantagna tryckalster."

Att lagens, tuktens, sedlighetens och den allmänna anständighetens väktare i huvudstadens press utan att knysta läto kommendera sig upp för en slik handling till pressfrihetens dödande, i strid mot grundlagen, visar vad denna press i själva verket är värd och vems intressen den tjänar. Herrarna i Stockholms dagliga tidningar känna alla *den i Tryckfrihetsförordningen stadgade bestämmelsen om rätt för varje oförvitlig svensk medborgare att utbjuda tryckta skrifter utan någon förhandscensur* — en bestämmelse, som de på blott en vink från den judiske maktusurpatorn ögonblickligen äro färdiga att sätta ur funktion. Genom sina i "tuktens, moralens och den allmänna anständighetens" namn arrangerade terrororganisationer "Distributionsnämnden" och dess "Rådgivande nämnd". Så nog för att Juda kan glädja sig åt villiga tjänare inom Stockholms dagspress!

*

Den unge ordföranden i Stockholms Tidningskolportörförening Åke Norgren, som klart insåg ej blott olagligheten utan även det ur kolportörernas såväl som allmänhetens synpunkt ödesdigra i den anordning juden Bonnier sökte påtvinga gatuförsäljarna, satte sig till motstånd. Kamraterna i föreningen vågade dock ej följa sin ordförande utan lämnade honom i avgörandets stund i sticket. I denna situation tog hr Norgren steget att inbjuda till det offentliga mötet å Auditorium. Trots annonsbojkott från huvudstadens tidningar — av vilka Nya Dagligt Allehanda och Aftonbladet returnerade förskottsbetalda annonser — mötte likväl ca. 500 personer upp till Auditorium.

Föredragshållaren skildrade ingående den av juden Bonnier utövade terrorn över det Offentliga Ordet och fastslog, att allt det vackra talet om en fri svensk press var osanning. Hr Norgren redogjorde för Bonniers dominerande inflytande inom svensk opinionsbildning, där han behärskade de stora bokförlagen och tidningarna, Svenska Pressbyrån, Tidningarnas Telegrambyrå, Radiotjänst m. m. — "Hela pressen är intet annat än Bonnier och Hirsch och Hirsch och Bonnier." Inför offentligheten önskar emellertid Bonnier framstå såsom "moralens, tuktens och anständighetens" väktare, men i verkligheten tvang han genom sin underlydande förlagsfirma Wennergren-Williams tidningskolportörerna att sälja en mängd importerade franska pornografalster; nekade de härtill, berövades de rätten till försäljning av de Bonnierska bladen. Den enda tidning, på vilken man hittills tillämpat den bestämmelse, som "Distributionsnämnden" fått i uppdrag att förverkliga, nämligen om förbud för försäljning av tryckalster, "sårande mot tukt, sedlighet eller allmän anständighet", var — *Nationen*, som straffats med försäljningsförbud på grund av att den vågat offentligt påtala judarnas och frimureriets maktställning i Sverige.

"Det är en helig sak för oss kolportörer att protestera mot denna diktatur. Striden är härmed icke slut. Vi skola krossa detta otillbörliga välde." — Med dessa ord slutade hr Åke Norgren sitt verkningsfulla, av ideliga applåder avbrutna föredrag. Efter detsamma framlade mötesinledaren och -avslutaren redaktör Sten Bauman följande, av de närvarande enhälligt antagna förslag till uttalande:

"Svenska medborgare, församlade i Auditorium torsdagen den 29 april 1937, protestera emot att Distributionsnämnden genom 'Rådgivande nämnden', bestående av tre privatmänniskor, skall bestämma, vilka trycksaker som skola få köpas av gatukolportörerna.

Vi protestera emot att ett fåtal tidningar på detta sätt utnyttja sin maktställning för att ovanom lagen kunna strypa den i lag stadgade tryckfriheten.

Vi kräva att utav Stockholms tidningskolportörer ha rättighet att få köpa vilken tidning som helst, oberoende av politisk färg."

Åke Norgren förtjänar en eloge för sitt ärliga, modiga och duktiga uppträdande i denna sak. Visserligen kostade det honom ej blott hans post i kolportörföreningen — samma dag mötet å Auditorium hölls genomdrev Bonnier hans avsättning som kolportörordförande! — och Bonnier har även gett order om hans utestängande från all gatuförsäljning i Stockholm; men han bör i stället kunna påräkna stöd från deras sida, vilkas sak han företrätt!

Må den opinionsrörelse, som under skilda former nu inletts mot Bonniers och judendomen-frimureriets terror-diktatur över Sveriges tidningspress, växa ut till en hela landet omfattande mäktig o p i n i o n s s t o r m, som återupprättar Ordets frihet och Lagens helgd i detta land!

---

dendomens intressen. I likhet med frimureriet ståtar det med en bestickande vacker skylt i de "allmänmänskliga" ideal det uppger sig sträva för, och liksom frimureriet intager det i sina led medlemmar, avsedda att tjäna såsom kulisser. De "principiella beröringspunkterna" mellan Rotary och frimureriet tillstås, såsom ovan visats, ömsesidigt av de båda internationalerna. Rotarianismen är i sin egenskap av internationell rörelse skadlig redan genom sin exclusivitet samt organiserat efter enahanda mönster. Dess bestämmande krafter äro allestädes frimurare.

Ur svensk nationell och social synpunkt är Rotary-rörelsen att på det skarpaste fördöma och bekämpa såsom riktad mot folkgemenskapen och utgörande en lands- och folkskadlig, internationell judisk-frimurerisk företeelse, uteslutande åsyftande främjandet av judendomens imperialistiska planer i vårt land.

NATIONENS frimurarserie

(12 nummer)

erhålles mot insändande av kr. 3: — å postgiro 3643 eller i frimärken per brev under Nationens adress.

Kampfonden

Under maj inflöto nedanstående bidrag till Nationens kampfond:

En av de små i landet	Kr.	1: —
Ywe	„	20: —
P—e	„	7: —
Blå flickan	„	3: —
Cepete	„	1: 50
S:ma Kronor		32: 50

Ett tack till våra trogna stödjare i kampen!

Bidrag kunna insändas till *Nationens kampfond*, postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

Antifrimurerisk aktivitet i Bulgarien

Även från Bulgarien meddelas om en växande reaktion mot frimureriet från befolkningens sida. En erinran härom gavs vid Reservofficerarnas landsförbunds kongress i Plovdiv 18 april d. å., då Sofias reservofficersförbund anmälde sitt utträde ur landsförbundet på grund av det sistnämndas gjorda ställningstagande mot Sofia-förbundets antifrimureriska ståndpunkt.

Sofia hävdar sig alltmer såsom centrum för den antijudiska och antifrimureriska kampen i Bulgarien. För några veckor sedan ägde där ett möte med föredrag rum av den ryske teosofen och frimuraren Soplewenko. När denne efter allehanda lovprisande av frimureriet tillät sig yttrandet, att kristendomen grundats av frimureriet, drogs han ned från talarstolen av nationalistiska studenter, vilka serverade honom ett grundligt kok stryk.

Toleransen mot Salomos brödraskap är ej allestädes lika stor som i Sverige!

Jag anklagar!

Föredrag av red. Elof Eriksson
(Hållet i Stockholm den 14 april 1937)

Krav på hävande av försäljningsförbudet mot Nationen

I bokform. Illustrerad.
Pris 1 krona.

Erhålles mot insändande av beloppet å postgiro 3643 eller i frimärken per brev under adr.: Nationen, Box 1145, Stockholm 16.

★ Från Världsfronten ★

Polen

Det sedan en längre tid stängda u n i v e r s i t e t e t i W a r s c h a u öppnades ånyo den 4 maj — meddelar "Jüdische Rundschau" 11.5.37 —. Ingångarna till universitetsbyggnaderna hade vid öppnandet besatts av nationaldemokratiska studenter, vilka hindrade de judiska åhörarna tillträde.

"Jüdische Presse" konstaterar, att antisemitiska vågen i Polen alltjämt befinner sig i tillväxt. På en enda dag hade delegationer för de judiska församlingarna i Kattowitz, Czenstochau, Truskolas, Klobuck, Lrcepice, Kalysz, Czechanowce och Sokolow-Podlaski företräde hos inrikesministern. Delegationerna framhöllo, att de nationalradikala grupperna i deras städer utvecklade en sådan aktivitet, att hela det ekonomiska livet lamslogs. Samtliga judiska affärer blockeras av strejkposter, som med våld hålla köpare borta. Så gott som dagligen kommer det till sammanstötningar.

N a t i o n a l d e m o k r a t i s k a P a r t i e t s exekutiv fordrar i en resolution upphävandet av de polska judarnas rättigheter, enär dessa stå i vägen för en konsolidering av det polska folket. Vidare krävcs judarnas avlägsnande ur Polens ekonomiska liv. Vid de polska ingenjörernas och mekanikernas nyligen hållna generalförsamling beslöts med stor majoritet, att judar och personer med judisk härstamning ej vidare få vara medlemmar av förbundet. Likaså har förbundet av förenade lantmätare i Polen beslutat, att judar och personer av judisk härkomst icke skola vara berättigade till medlemskap i förbundet.

*

Rumänien

R u m ä n s k a a d v o k a t f ö r b u n d e t s den 9 maj i Bukarest hållna kongress har beslutat avlägsnandet av alla till blodet icke rena rumänier ur advokatståndet.

"Jüdische Presse" (9.4.1937) relaterar ett "uppseendeväckande brev" av den rumänske patriarken Miron C h r i s t e a, grekisk-ortodoxa kyrkans i Rumänien överhuvud, vilken ger uttryck åt sin beundran för den antisemitiske ledaren Alexander Cuza. Christea hade uttalat den förhoppningen, att Cuza måtte tjäna den rumänska ungdomen och folket såsom förebild.

*

Tjeckoslovakiet

I Tjeckoslovakiet, som jämte Österrike hittills gällt såsom judarnas säkraste tillflyktsland i Östeuropa, börjar likaså antisemitismen att fatta fast fot. "Slowanska Prawda", organ för "Slovakiska Folkpartiet" — vars ledare H l i n k a förlidet år avgav en försäkran till ställföreträdande ledaren för judiska partiet, dr Matej Weiner, att "varken jag själv eller mitt parti äro antijudiskt orienterade" — innehöll 10 april d. å. en artikel om förutvarande sovjetryske G P U-ledaren Jagoda. Det hette däri: "Namnet på denne 'jude' blev till ett begrepp för ryska folket, ty aldrig skulle en ryss ha kunnat vara så blodtörstig som denna människa av en främmande ras". I fortsättningen hänvisas till, att just bolsjevismen ingått intim förbindelse med sådana judar, emedan den behövde dem för sin skrupelfria och brutala politik.

*

Österrike

I ett tal, som vice borgmästaren K r e s s e hållit inför Wiens industriella, vände han sig — upplyser "Jüdische Presse", 30.4.37 — mot de invandrade östjudarna och fordrade indragandet av de medborgarskap, som efter 1919 tilldelats sådana judar. "Jag känner", yttrade han, "vidden av en dylik fordran, men jag vet, att man är skyldig det bofasta näringslivet att här äntligen ingripa." Kresse meddelade slutligen, att staden Wien under de senaste åren icke medgivit någon jude medborgarrätt och icke heller tilldelat någon jude arbete.

*

Ungern

Den judefientliga studentkåren vid universitetet S z e g e d har — enligt "Jüdische Rundschau", 11.5.37 — beslutat att till orientering för de kristliga kunderna inleda en aktion för utmärkande av affärer, företag och småindustrier, vilkas ägare äro "kristna av födelsen", med ett vitt kors.

Italien

Författaren Gino S o t t o c h i e s a konstaterar i en artikel, rubricerad "Den judiska nationen" och införd i veckotidskriften "Quadrivio" april d. å., att judarna överallt utgöra icke ett religionssamfund, såsom de i Europa ständigt åter påstå, utan en säregen etnisk enhet. De ha egenskaper, som allestädes framkalla en reaktion mot dem, varhelst de uppenbara sig. De stå i motsatsställning till alla nationella stater, enär de icke kunna undkomma sitt historiska öde att alltid vara fiender till den europeiska kulturen.

*

Portugal

Då utvisandet av till Portugal invandrade judiska emigranter, trots givna utfästelser från de portugisiska myndigheterna till Folkförbundets överkommissarie för utvandringsfrågor, alltjämt fortsätter, har ledningen för judiska utvandringsorganisationen (HICEM) — enligt "Jüdischer Telegraphen-Agentur", 21.4.37 — gjort framställning hos överkommissarien om intervention hos portugisiska regeringen.

*

England

Fascistorganet "Blackshirt", 1.5.37, återger ett citat ur den judiska pressen, vari omförmäles, att tillkännagivanden för platssökande, som av vissa firmor för en ringa veckoavgift utställas och som till stor del avse platser för tjänsteflickor, ofta innehålla upplysningar om att hemmet är "engelskt" eller "ickejudiskt".

*

Förenta Staterna

I Förenta Staterna sprides f. n. i massor ett flygblad, vari hänvisas å den intima förbindelsen mellan judendom och bolsjevism och därav härledande växande faror för Staterna. I flygbladet heter det bl. a.:

"Amerikanerna kunna likaså (liksom Tyskland) skaka av sig den ekonomiska depressionen, om de på samma vis tränga bort judarnas förstörande inflytande ur Washingtons politik och New Yorks ekonomiska centra. Officiella informationer stå till förfogande för vederläggande av den historiska lögnen, att välståndet försvinner, om judarna bannlysas från olika nationer."

Vidare citeras redogörelser ur "Associated Press", vilka i tal angiva Tysklands ekonomiska uppsving under senaste fyra åren. "Allt detta har skett genom det tyska folket, utan att en enda jude fungerat i nationens ledning... Varje kristet land tvingas slutligen att erkänna Hitler såsom räddare av den kristna civilisationen gentemot den mongolisk-judiska invasionen i 20. århundradet."

*

Sydafrika

De på sista tiden framkomna meddelandena om antijudiska strävanden i Sydafrika ha föranlett Holländska kyrkans Råd att offentliggöra ett beslut, enligt vilket ställningstagandet till antisemitismen överlåtes åt de troendes samveten. Dessa skola själv avgöra, huruvida den är rättfärdig eller icke i det allmännas intresse.

*

Cuba

Den borgen, som invandrare ha att erlägga till förhindrande av att de skola ligga offentligheten till last, har höjts från 300 till 500 dollars. Borgen skall vidare härefter helt erläggas i kontanta penningar till skillnad mot tidigare, då hälften av beloppet fick lämnas i skuldsedel. Genom denna bestämmelse önskar Cubas regering förhindra landets översvämmande med judiska emigranter.

NATIONEN-årgångar

1932—1936 till ett begränsat antal till salu. Pris pr årgång kr. 4: —

Utgöra, inbundna, en värdefull uppslagsbok!

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —
LÖSNUMMER 10 ÖRE.

TISDAGEN DEN 1 JUNI 1937

Vida Världen

Rotarys Europa-guvernör

Sverige, den nordiska rasens hemort, vederfares för ögonblicket stor ära såsom Internationalismens bålverk i Norden mot "barbariet", d. v. s. mot det begynta folkuppvaknandet i världen till befrielse ur den judiska satanismens ok. Det var därför ej överraskande, att också den vid seklets begynnelse i Amerika grundade Rotary International skulle visa oss sin särskilda ynnest. Så-

som skedde genom nominerandet av Chefen för Stockholmsbörsen, Broder .·. Kurt Belfrage till rörelsens Europaguvernör.

Utmärkelsen, som av Demokratiens Spetsar naturligtvis noterades såsom ett ärofullt uttryck för den civiliserade världens höga uppskattande av våra förtjänster om framåtskridandet, var i sig själv förklarlig i betraktande av vår ledareroll i judendomens nutida messianska planer i Norden. Svenskarna ha under rådande Demokrati visat sig enastående lämpade för "Tjänandet" — det ideal Rotary tecknat å sin fana. Mer hängivna tjänsteandar lära Israels barn i detta nu få leta efter kring jordens rund.

Rotary International vill skapa en bättre värld — precis som Frimurar International och Judas alla övriga internationaler. Den vill avskaffa människornas egoism, riva ned murarna mellan folken samt förverkliga altruismens idé å jorden. Enligt vad dess högst upplyste Europa-guvernör, Börschefen-Brodern .·. Belfrage i ett av sina stora tal förkunnat. Att Stockholms Börschef, som i ett långt liv tränat i Tjänandet å Judas börs, var mannen som för Sveriges och Nordens, ja hela Europas vidkommande skulle genomföra verket, kunde knappast överraska. Ty om någon skulle äga personliga kvalifikationer för en sådan världsreformation måste det vara en i tempeltjänsten så väl förfaren man.

Som framgår av vår presentationsartikel över Rotary å annat ställe i tidningen saknas ej skäl för våra vänner i Europa att ha en smula uppmärksamhet ägnad dessa "världsförbättringssträvanden", vilka synas stå i ett ganska underligt förhållande till de välfärdsidéer, som eljest äga hemortsrätt hos folken. När Broder .·. Belfrage i Rotary Internationals namn låter sitt rop "Riv ned murarna mellan folken!" gå ut över Europa, menar han därmed säkert något annat än Adolf Hitler med sin proklamation för fred och försoning mellan folken.

Rotarys Europa-guvernör tyckes emellertid kunna påräkna en viss aktningsfull hänsyn t. o. m. i Tredje riket. Ty när författaren av dessa rader förliden höst vandrade Wilhelmsstrasse fram i Berlin, kunde han å Hotell Kaiserhofs magnifika fasad se Rotarys namnskylt med "kugghjulet" lysa emot sig. Såsom ett tecken till tyskt uppvaknande även å denna punkt noteras emellertid försvarsriksminister von Blombergs nyligen utfärdade förbud för militärer att tillhöra Rotary.

Europa kan gott undvara Broder .·. Belfrages "mänsklighetsförädlande" verksamhet.

*

»Ur svenska hjärtans djup...»

I fråga om fördomsfritt gyckel med De Svenske tager Folkupplysningskommissarien Bonnier alltjämt första priset, även om medtävlarnas tal ständigt ökas. Dag efter dag bevittna vi galghumorn i hans kolorerade och andra blad — till outsäglig uppbyggelse för gemenskapen i Synagogan. Naturligtvis har också den gode Medelsvenson stor glädje åt att få skratta titt och tätt över sig själv och hela världen. Han har — om man får tro Bonniers Nyheter — rent av utvecklat sig till världschampion i "Heja". Så nog för att vi göra vad vi kunna för att följa med i "utvecklingen"!

Ja, gycklandet med sig själv synes verkligen hålla på att utvecklas till någon slags svensk nationaldygd. För något år sedan kunde vi berätta, att man i vissa patriotiska kretsar i Kungliga Huvudstaden infört seden att vid sina festmåltider inmundiga bordssupen till Kungssången. "Helan går" motsvarade icke längre det "demokratiska" kravet. Det gäller ju att följa med, så att man ej behöver riskera namn och rykte av "reaktionär".

De Bonnierska bladen låta oss veta, att det numera är väl ställt också i Samhällets toppsfärer. "Veckorevyn" erinrar om hur själva Majestätet uppför sig fullt "demokratiskt". "Om jag ej misstager mig var det — skriver förf. i "Veckorevyn" — vid ett sådant tillfälle (efter en middag) som Sveriges socialdemokratiske statsminister lärde den kortspelande kungen hur man kan ge kort till tonerna av Kungssången. Den första och allmännast sjungna versen i den svenska Kungssången innehåller 52 stavelser, vilket innebär att, om man ger det första kortet vid början av 'Ur svenska hjärtans djup...' och delar ut ett kort för varje stavelse i fortsättningen, så skall man, om man ger rätt, själv få det sista kortet på 'stam' i sista versradens 'du folk av frejdad stam'."

En god miljöbild från 1930-talets Demokratiska Sverige!

*

Frimurarrekrytering bland arbetarna

Enligt vad som blivit bekant har till följd av Nationens upplysningsarbete svårigheter uppstått för Frimurarorden att fylla sina kadrar i Sverige. I de övre skikten är man i regel ej mer så fort färdig att låta sig frestas av logens utsända värvare. Till neutraliserande av verkningarna av denna tendens inriktar sig därför nu Vederbörande på en ytterligare "demokratisering" genom logernas öppnande för kroppsarbetare av högre lönegrader.

Att denna nya inställning på visst sätt rubbar hittillsvarande allmänna cirklar, ligger i öppen dag. Väl förhåller det sig så, att frimureriets "borgerliga" fraktioner och marxismens "proletära" både intimt sammanhöra och samarbeta, men detta hindrar icke att de inbördes hänsynslöst kunna bekämpa varandra i konkurrensen om äran och härligheten. Frimureriet företräder ju framför allt den västjudiska kapitalismens, medan marxismen representerar den mindre kapitalstarka östjudenhetens intressen.

Den Högre Lagen

Efter hand som Judendomen och dess frimureri beslöjat övertagit makten i Sverige har den officiella Svenska lagen underordnats Judas lag, Den Högre Lagen, sådan den finnes nedskriven i Talmud och "Gamla" testamentet. Svea Rikes lag enligt Konstitutionen äger väl alltjämt bestånd å papperet, men till anda och tillämpning följes i "Demokratien" Sverige den Judiska Lagen.

Det borde under sådana förhållanden intressera De Svenske att närmare lära känna den Nya och Högre Lagen i praxis, vilken har att bjuda på rätt många underligheter. Detta så mycket mer som Maktens handhavare här omsorgsfullt undvika den upplysande plikten. Talmud-läran, som gäller såsom rättesnöre för judarnas liv och verksamhet och numera alltså även som rättesnöre för landets egna, hävdar, såsom vi redan tidigare påpekat, Judafolkets ensamrätt till hela den skapade världen, alla dennas skatter och folk inbegripna. Den förkunnar samtidigt satsen om alla icke-judiska folks undergång och förgörelse *genom* judarna. Här några utdrag ur mängden av lagparagrafer i Talmud och Gamla testamentet:

"Juden får icke rätta sig efter akums (icke-judens) statslagar. Han har att rätta sig efter judarnas lagar, ty eljest vore ju dessa överflödiga (Coschen hamischpat 368,11 Haga)... En akums egendom är att betrakta såsom herrelöst gods, och den som kommer först har företrädesrätt (Coschen hamischpat 156,5 Haga)... I judar fån icke äta as. Men främlingen (icke-juden), som

bor hos dig, må du giva det till att äta. Eller sälj det till främlingen, ty du är själv helig (Talmud-Schulchan-aruch och V Mos. 14,21)... Juden må låna ut penningar till icke-juden, ehuru endast till ockerräntor. Han skall icke genom lånandet hjälpa icke-juden utan skall därigenom bringa honom på fall (Sepher mizvoth s. 73 d. o. f.)... Det är tillåtet att smuggla och kringgå gränsmyndigheterna (Coschen hamischpat 369,6)... Fem ting läras judarna: För det första: Älsken varandra! För det andra: Älsken rövandet! För det tredje: Älsken utsvävningen! För det fjärde: Haten edra herrar! För det femte: Talen aldrig sanning! (Pesachim s. 113 a)... Du skall besticka icke-juden med penningar, med mat eller med skänker, på det att han må låta tala med sig (Schabbath s 6 a o. f.)... Icke-judinnorna äro orena och betraktas såsom horor (Aloda zarah 36 b o. f.)... Vi ha emottagit den lärdomen: de bästa bland akum (icke-judarna) skall du slå ihjäl (Lochar 111,14,3)... Du skall förgöra alla folk som Jave skall giva dig. Du skall icke hava skonsamhet med dem och erkänna deras gudar, ty det kunde bliva dig till en snara. (V Mos. 7,24)... Du skall nedriva deras altaren och slå isönder deras stoder samt bränna upp deras beläten i eld (V Mos. 7,5)" Etc. Etc.

I årtusenden har Jave-Juda praktiserat dessa och liknande lagbestämmelser, som nu definitivt hålla på att förverkligas i den judaiserade världen. Mänskligheten har föga eller intet lärt under denna långa tid; den fortfar att vandra i blindhet och "tro i enfald". Och Jave-Juda får aldrig sin blodstörst mättad. Mannen med lien tillåtes aldrig att vila; åter och åter kommenderas han upp till tjänstgöring. Allt medan Kristi efterföljare från sina predikostolar utlägga texten för folken om Judafolket såsom "Guds utvalda och heliga folk", korat att "frälsa" mänskligheten.

Skall denna mänsklighets uppvaknande komma, innan Judas svärd slutligt hunnit förgöra den? Detta är frågan, inför vilken världen i dag ställes.

*

»Gudshus» — bolsjevikiska nästen!

De litauiska polismyndigheterna ha — enligt "Rigasche Rundschau", 14-4-37 — redan för länge sedan fastställt, att 90 procent av alla häktade kommunister i Litauen äro judar. På sistone har vidare konstaterats, att judiska "gudshus" med förkärlek nyttjas som centraler för kommunistiska stämplingar. I kretsen Kretingen fann man således nyligen mängder av kommunistiska tryckalster i tvenne synagogor och under podiet i synagogan å kyrkogården Ariogala beslagtogos sistlidna april stora förråd av kommunistiska flygblad, avsedda för propagandan den 1 maj.

Sammanhanget mellan judendomen och kommunismen börjar litet varstans framstå i en förklarad dager. Blott icke i Demokratien Sverige.

*

England under Juda

Den sommaren 1936 på grund av sina angrepp mot judarna till sex månaders fängelse dömde engelske antisemiten Arnold L e e s e, ledare av "Imperial Fascist League", utkom i februari i år ur fängelset. Hans anhängare hade till hans ära anordnat en stor fest i London, varvid Leese höll ett tal, i vilket han bl. a. yttrade:

"Jag kommer visserligen från fängelset, men jag finner icke härute mycken frihet. Jag finner, att det fria talet tillhör det förgångna och att ariern genom lagen hindras från att bära hakkorsets rassymbol å armen. Jag kommer från fängelset för att se, att engelsmännen hålla på att pröva gasmasker... Önskar någon av Eder krig? Hur kommer det sig då, att I blott 20 år efter sista krigets slut förbereda en ny katastrof? I ären likaså maktlösa att förhindra detta krig som I voren att inlämna en begäran till konungen om min befrielse. Samma människor, som hindrade Edra bemödanden i min angelägenhet, planera detta nya krig precis på samma vis som de utfunderade bestialiteterna i Spanien... Ty demokratien är judens regeringsform för juden. Enda hoppet, som återstår juden att kunna rädda sig undan de uppvaknande folkens rättfärdiga ovilja, är att anstifta ett nytt krig...

Vem frukta judarna? De läto inspärra mig, emedan jag bygger på raslärans grundval och därmed verksamt träffar dem. De kunde komma åt mig genom desamma metoder, genom vilka de uppnått kontrollen över regering och parlament. Brittiska lagen gav dem intet handtag för mitt inspärrande. Men trots detta befanns jag i tvenne fall ha gjort mig skyldig till 'offentlig skadegörelse' genom 'skadande av det fredliga förhållandet mellan judar och icke-judar'... Jag hade angripit judarna och man vrängde lagarna så, att jag blev den skyldige. Därmed stärktes jag än mera i min övertygelse, att judarna äro Englands härskare."

*

Kalifornien vaknar!

B'nai B'rith Messenger, Kalifornien, erfar från New York, att mängder av flygblad utdelats i stadens östliga delar, i vilka manas till kamp mot det "judiska talmudiska och marxistiska gangsterväldet". Bladet tillkännager vidare, att antisemitismen är stadd i tilltagande över hela den pacifistiska kusten.

Sanningen är på marsch världen runt. Att Juda med förskräckelse konstaterar detta är förklarligt, då sanningen är det enda effektiva medlet mot dess förbrytarmässiga världsomstörtande planer.

*

Från fransk-spanska gränsen

Officiellt spelar Frankrikes regeringschef Léon Blum, Sandlers och Kilboms idol, den ärofulla rollen som Noninterventions-moralens väktare gentemot de ständiga "fascistiska" fördragsbrytarna Mussolini och Hitler. Till en början tycktes rollen i viss grad imponera å motparten, d. v. s. dem som motsatte sig judekommunismens införande i Europa.

Men efterhand klarnade det också på denna punkt — med de konsekvenser vi känna.

Den som makten har reglerar även sättet för lagens tillämpning. Och eftersom Juden i Tredje republiken suveränt representerade makten tillsammans med sina trogna bröder i frimureriet, ordnade han det så, att också gränsbevakarna mellan Folkfronternas Frankrike och Spanien voro män av rätta sorten, som möjliggjorde för själsfränderna att ohindrat passera mellan skankerna. — Något som Noninterventionskommitterade i London naturligtvis aldrig underrättades om.

*

Röda diktatorer

Medan vår berömde överrabbin Marcus Ehrenpreis jämte andra ledande personer inom världsjudendomen begynna ta avstånd från bolsjevismen, samlas ett allt rikare bevismaterial beträffande samma judendoms ledande aktiva deltagande i den nya frälsningsrörelsen med huvudsäte i Moskva. Vår vän och kamrat i striden professor Cuza i Bukarest berättar i sin tidning "Apararea Nationala" (Nationellt Försvar):

I mars 1918 utbröt den bolsjevikiska revolutionen i Ungern. Diktator blev juden Bela Kun, som redan förut gjort sig ett namn i Ryssland. Bland övriga illgärningar lät Bela Kuns regering korsfästa 67 präster. Härvid stodo följande hjälpare vid den röde diktatorns sida: Sigmund Kunfi (jude), röda arméns generalissimus; Stefan Ladey (jude), justitieminister; Eugen Landler (jude), inrikesminister; Julius Hevefi (jude), arbetsminister; Michael Kohn (jude), minister utan portfölj; Eugen Hamberger (jude), jordbruksminister.

Bolsjevism och judendom äro ett och detsamma!

LÖSNUMMERPRIS | i Sverige: 30 öre | i Finland: 4 mark | i Danmark o. Norge: 30 öre

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 7 (300) TORSDAGEN DEN 1 JULI 1937 ÅRG. 13

Svenskhet i handling icke bara i ord!

Metamorfosen med avseende å våra nutida folk- och statsledares allmänna betraktelsesätt härrör säkerligen mindre från någon egentlig sinnesförändring än från en av utvecklingen betingad omorientering av den hemligt regerande judendomen. För icke länge sedan sågo vi "demokratiens", d. v. s. den beslöjade judisk-finansiella diktaturens till himlen populariserade hjältar gå till storms mot allt nationellt och svenskt, ej blott i ord utan också i handling. Parollen var: att rasera allt som stod i vägen för det "marxistiska lyckosamhället", varmed i realiteten avsågs Judas världsrepublik, det judiska världssjälvhärskardömet.

Den efter världskrigets slut i kommunismens namn iscensatta revolutionära stormattacken mot nationalsamhällena bröts emellertid tillsvidare mot dessas oväntade motståndskraft, och Juda tvangs till en omfattande strategisk reträtt under återtagande till skenet av en nationell aspekt. Här finna vi den egentliga, djupare förklaringen till våra ansvariga folk- och statsledares plötsliga förvandling från röda internationalister av hebréen Marx-Mordochais typ till blågula svenska nationalister. Sveriges fana hedrades nu med placering bland marxistfanorna i de röda demonstrationstågen, man helgar formellt "den blågula symbolen", avsvär sig frimureriets pacifism och vill återuppbygga rikets försvar "till skydd för omistliga värden", d. v. s. närmast den rådande "demokratien".

I detta nya tecken begicks även årets Svenska flaggans dag under pomp och ståt landet runt. "Den svenska flaggan är symbolen för den svenska gemenskapen", yttrade statsminister Hansson i sitt stora tal i Malmö den 6 juni (Soc. Dem. 7/6 1937). "Folket har blivit herre i eget hus... Vi lida icke längre under skammen att tempel åt andra välva..." — Ja, om så lyckligen vore! Och vår speciella kulturvårdare i Kungl. Maj:ts regering, den ateistisk-marxistiske kyrkoministern Engberg förkunnade samtidigt å Stockholms stadion: "Flaggan är det tecken, vari vi alla samlas. Den prydes av korset, av symbolen för den kärlek, som icke uppblåses, icke förhäver sig, icke frågar efter ras och blod, symbolen för det offersinne, som icke söker sitt, men manar att ge sig själv för andra... Släktled efter släktled ha vi murat upp detta gamla rike. Under vår flagga stå vi i dag som ett enda folk, redobogna att bringa offer för den friheten, som är allas vår sak".

Excellensen Hanssons stolta deklaration, att folket är vordet "herre i eget hus" i detta land, har kanske formellt sin riktighet, men håller ej realiter. Vi våga alltjämt påstå, att den verklige herren i detta land i dag icke är svenska folket utan judendomen, som i sin maktutövning här främst etablerat sig i Rothschildfinansens filial Enskilda Banken, Frimurarorden samt olika marxistiska och andra internationaler, vilka i förening med Judiska Kahalen dirigera utvecklingen. Om någonsin bygga vi i dag "tempel åt andra", åt Jave och hans "utvalda" folk, judarna. Hade excellensen Hansson velat bryta med detta förrädiska system, skulle vi ej klandrat hans uttryckssätt, tvärtom. Men intet tyder på, att någon dylik avsikt legat bakom orden, och därför nödgas vi fastslå, att de icke överensstämma med verkligheten.

Statsrådet Engbergs förklaring, att svensk folkgemenskap intet har med ras eller blod att göra, var naturligtvis ägnad att ytterligare höja hans popularitets aktier i synagogan. Men den ändrar intet i sak. Svensk folkgemenskap har alltid haft, har och skall alltid ha sin förankring i den nordiska svenska rassjälen och det svenska blodet, hr Engberg må så deklarera vad honom lyster. Att han ställer den främmande inkräktaren och maktusurpatorn Juda främst i den "svenska folkgemenskapen", har han i sin verksamhet som kulturminister tydligt visat, ej minst genom det judiska folkelementets favoriserande vid sådana utnämningar som avse folkets andliga fostran. Hans förkunnelse, att i demokratiens Sverige "friheten är allas vår sak", håller icke heller i verkligheten. Ett bevis härpå erbjuder i sin mån den av jude-frimureriet och dess underlydande organisationer med de högsta styrandes minne bedrivna laglösa terrorn mot tidningen Nationen.

I dag fordras ej bara svenskhet i ord utan också och framför allt svenskhet i handling!

Engelska Imperiet mot sin upplösning

Juda felbedömde läget — Inledde för tidigt imperiets avveckling

Medan Sveriges judiskt orienterade press söker framställa det brittiska imperiet såsom mäktigare än någonsin, visar verkligheten på en otvetydig tillbakagång för detsamma. Man hade lyckats förleda vårt godtrogna folk till att spela en förment "ärofull" roll såsom en av Englands utrikespolitiska sakförare i första planet i Europa och Norden, såsom omvittnats i en rad sensationella insatser, t. ex. vid introducerandet under herr Sandlers presidium av världsrevolutionens ombud juden-bankrånaren Litwinow-Finkelstein i Nationernas förbund, vid det militära instruerandet och aktionen till förmån för "Lejonet av Juda" under italiensk-abessinska konflikten, vid organiserandet av det "nordiskt-baltiska neutralitetsblocket" under Englands beskydd etc. För England och Juda var det kantänka av största vikt att svenskarna förblevo denna sin nya "mission" trogna.

*

I en artikel, rubricerad "Englands praktfulla nedgång" ("Englands prunkvoller Abstieg") anställer general Erich Ludendorff i sin varannanveckotidskrift *Am Heiligen Quell Deutscher Kraft* i anknytning till kröningsfestligheterna vissa betraktelser över det brittiska imperiets tillbakagång såsom världsmakt, vilka betraktelser i viktiga delar bekräfta och komplettera de i Nationen tidigare framförda konklusioner rörande judendomens aktuella ställningstagande till imperiet. Vi tillåta oss ur general L:s redogörelse i svensk översättning återge följande, som förtjänar beaktas även i Sverige:

Kröningsfesten begicks i tecknet av Englands storhet och oförgänglighet. England var ännu för icke länge sedan "ett imperium" och det mäktigaste riket på denna jord. Det var slutligen "världsmakten". Det hade under århundradenas lopp skapats i motsats till habsburgarnas romerska världsrike, som uppstått efter Amerikas föregivna "upptäckt" genom juden Kolumbus och romerska kyrkans, huvudsakligen jesuiternas där liksom i Indien, China och Japan bedrivna missionsarbete, samt i motsats till bourbonernas ävenså romerska världsrike, som till en del avlöste det habsburgska världsriket. Juden ville, i motsats till Rom, i och genom England nå makten samt befordrade grundandet av detta världsrike, till en början beslöjat i kristendom av protestantisk prägel och därefter alltmera målmedvetet genom det av honom ledda frimureriet. I mitten av förra århundradet var tänkandet i England till den grad förjudat, att en jude Benjamin D'Israeli kunde leda Englands politik i hela världen. Gynnandet av den imperialistiska engelska politiken genom juden och frimuraren fortgick ända till världskriget. Judisk och frimurerisk politik förde England i detta världskrig. Efter detsamma trodde juden sig ha uppnått sina mål i hela världen ävensom definitivt ha trängt Rom tillbaka — och nu kunna upprätta sin världsrepublik. Det slutna brittiska imperiet och det imperialistiska tänkandet hos stora delar av Englands folk föreföllo honom då motbjudande och hinderliga för det brittiska världsrikets infogande i hans världsrepublik av ekonomiskt autonoma provinser. Då hette det för honom och hans underlydande frimurare: Världsrikets uppluckrande!

Hade han redan genom Kristus-läran (d. v. s. den av judarna förfalskade och för deras syften tillrättalagda Kristi lära. Red. anm.) brutit engelska folkets kraft, förgiftade han det nu med hjälp av högkyrkans prästerskap fullständigt genom pacifismen, ett av den judiska Kristus-lärans foster, samt förvandlade engelska imperiet, det av England behärskade världsriket, till en "sammanslutning av fria stater". Det är betecknande vad general Smuts, företrädare för Sydafrika vid kungakröningen, en-

(Forts. å sid. 4.)

Den tyska rasidén och världen

Av Dr. Walter Gross

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Tillämpningen av sterilisering i Tyskland

Tillämpningen av denna lag i Tyskland har i stort sett förlupit utan svårigheter. De personer, som själva kommit till insikt om sin ärftliga sjukdom, ha utan undantag varit redo att avgiva det av staten önskade frivilliga medgivandet till sterilisering. Detta vederlägger även många farhågor, som man hyst utomlands; man har fruktat, att personerna i fråga skulle spjärna emot och att de med våld måste tvingas därtill. Men erfarenheten lär, att så ingalunda är fallet.

Så var t. ex. en ung man, som led av en obotlig ärftlig, periodiskt uppträdande sinnessjukdom, utan vidare redo att inse och medge: "Ja visst, det förskräckligaste som kunde hända mig vore, att jag i min tur skulle sätta barn i världen och att i dessa barn detsamma skulle gå igen som jag nu måste genomgå." Denna frivilliga beredvillighet att förhindra ett dylikt öde medels ett ingrepp, en ofarlig operation, har glädjande nog förefunnits i alla kretsar, som beröras av lagen. Att vi ej kunna vänta frivilligt samtycke av de sinnessjuka och idioterna är självklart, eftersom de icke förstå vad det är fråga om.

Äktenskapscertifikat

Beträffande steriliseringslagstiftningen i Tyskland, som kompletterats genom tvångsinförande av äktenskapscertifikat, inskränker man sig icke till att sterilisera de ärftligt svårt sjuka utan går ytterligare ett steg genom att införa laglig äktenskapskonsultation. Ingen får vigas borgerligt, d. v. s. ingå lagligt äktenskap, som ej kan förete ett intyg från provinsialläkaren, att intet hinder föreligger för äktenskaps ingående. Härigenom förhindras en del svåra belastningar, som kunna uppstå, om t. ex. hos båda samma svåra psykopatiska anlag förefinnas, vilka nedärvas å barnen och där hopa sig till ohyggliga ärftliga belastningar. I sådana fall kan staten förbjuda äktenskap med tanke på de barn, som eventuellt skulle födas i äktenskapet. — Men även här äro de fall, då staten kan göra sitt veto gällande, genom lag noga fastställda och fixerade. *Det som i Tyskland får steriliseras är i lag bestämt och det som där är bestämt måste också steriliseras; det råder här ingen skillnad mellan rang, klass, skikt eller förmögenhet. Om läkaren konstaterar en sjukdom, som i den tyska lagen om förhindrande av ärftligt sjuka efterkommande har fastslagits såsom ärftlig sjukdom, igångsättes automatiskt steriliseringsprocessen. Därest denna läkarediagnos bifalles av vederbörande domstol (Erbgesundheitsgericht), fälles dom, att sterilisering skall genomföras.* Det gives intet tillfälle till godtycke eller personligt avgörande, ty där en sådan sjukdom konstaterats äro alla vidare åtgärder genom lagen redan föreskrivna.

Tysklands raspolitik

Det har väckt mycken ond blod ute i världen, att vissa raselement i Tyskland plötsligt icke längre ansågos likaberättigade inom de tyska riksgränserna. Tills för några år sedan vågade man icke tala om olika raser hos människan. Man låtsade, som om något sådant icke fanns till. *Det är dock brist på objektivitet och vetenskaplighet, om man bestrider, att det finnes människoraser likaväl som t. ex. djurraser.* Det existerar nämligen icke rätt och slätt människan utan allenast människor av vissa raser och vissa rasblandningar, precis som det icke gives blott trädet, utan ekar, tallar, granar och päronträd. Det gives icke heller blott djuret, utan elefanter, angorakatter, kanariefåglar, lejon o. s. v. Djuret är ett abstrakt begrepp, liksom trädet och människan äro abstrakta be-

(Forts. å sid. 4.)

Anda i sanning

Tillståndet i världen borde vara ägnat att väcka till eftertanke. Liksom varje lekamlig sjukdom har sin naturliga grund, som den samvetsgranne läkaren söker finna för att kunna skänka den lidande människan bot, så ges också en grundorsak till den rådande ohälsan hos folken och det bristande internationella samförståndet. Sociologer syssla med en och tusen saker i periferin, men akta sig i regel för en diagnostisering av sjukdomen, som skulle kunna rubba dagens teser. De undvika sorgfälligt att söka efter det ondas rot.

Aldrig har väl världen som i dag genljudit av dårande ideologier. Från alla håll utlovades människorna guld och gröna skogar; den ene överbjöd den andre i löften om lycka och välgång. Men det ivrigt åtrådda tusenårsriket kom ej, löftena förblevo ouppfyllda. I stället blott ökades bekymren och oron, och mörkret bredde sig allt mäktigare över folken. Mänskligheten förlorade ur sikte själva ledstjärnan, som tidigare lett henne å vandringen, och förirrade sig allt längre å villovägar, förande till kaos och undergång.

Det måste ha funnits ett gemensamt fel hos alla ideologierna, då de ej passade för verkligheten; detta borde varje ärlig sociolog för länge sedan insett. Och felet fanns: de saknade alla anden. De hade till ursprung icke Gud-Skaparen utan Jave-Juda eller Satan. De nyttjades av det världsimperialistiska Judafolket och dess tjänsteandar, lycksökarna och maktsträvarna inom de andra folken, utan allvarlig mening, allenast som lockbeten till vinnande av erforderliga underlag för egoistiska planer. Ideologierna voro ord utan bakgrund, icke avsedda att förverkligas.

Det är detta som folken i dag måste besinna, när de uppleva ideologiernas fiasko. Ett fortsättande å den gamla stråten skulle blott förvärra läget och göra katastrofen oundviklig. Folken måste lära inse tvånget av en brytning med Lögnen, som väl nödtorftigt kan rädda situationen i dag men i morgon desto säkrare stjälper. De måste förstå, att lögn är bedrägeri och att i bedrägeriets miljö ingen äkta gemenskap kan grundas inom eller mellan människor och folk. Nej, den allena vägvisaren är: *Sanningen,* den allena bärande ideologien: *Sanningens ideologi.*

Liksom människan i tillvaron är underordnad Skapelsens lag, vilken kräver tillgodoseende av kroppens såväl som själens livsbehov, så kan hon icke nå sin fullkomning och bestämmelse eller känna harmoni i en aera, där blott ses till det materiella och andligheten försummas. Där själslivet åsidosättes tvinar människan, blir en vrångbild av vad Gud med henne avsett, drives till sinnesförvirring och självförgörelse. Kulmen å denna utveckling bevittna vi i närvarande tid i Ryssland och Spanien, där judendomen åter är i färd med att söka förverkliga sin satanisk-messianska omstörtningslära.

De som kanske utan dålig avsikt ställt sig till förfogande åt judendomen såsom tjänande kolportörer av dess lögnideologier synas på sina håll även i Sverige börja bli betänksamma inför frukterna av sina gärningar. Man har här i dessa dagar fått bevittna, hur framstående representanter för själva den marxistiska socialdemokratien uttalat sina allvarliga farhågor över bristen å idealism inom det egna partiet samt fordrat ett klarläggande av meningen med hela den nuvarande politiska ordningen, besked om *vart* denna i verkligheten syftar.

Människor lika litet som folk och stater kunna undvara Sanningen, den livgivande andens element. Sanningens idealism är den enda verkliga idealismen, den andligt befruktande och konstruktiva idealismen. Där det elementet saknas, dör själen och materien blir allt: människorna och folken gå miste sin gudagivna mission.

Så går vägen ur mörker och hotande död tillbaka till ljuset: brytning med det förflutnas misstag, med Judas lögn och falska ideologier — och anammande av Sanningens livsevangelium. Den gamla vägen, som människorna från begynnelsen känt, ehuru förgätit! Men i nödens stund skola de återfinna den.

Anda i Sanning!

Kulturministerns javeistiska "kulturvård"

Den man, vilken i IX. frimurarprovinsen Sverige i dag handhar vården av svenska folkets andliga väl, verkar säkerligen icke i måfå. Att kulturminister Engberg — vi förmoda själv medlem av någon II. internationalen närstående "arbetarfrimurarloge" i Paris eller Bryssel — skulle begagna tillfället att i sitt tal på Svenska flaggans dag utdöma den i Tyskland återuppväckta läran om ras och blod, var knappast ägnat att överraska. Deklarationen skedde enligt det frimureriska programmet liksom också hans hyllning till "en av mänsklighetens största" — frimurarbrodern Goethe.

I judiska kretsar knytas för ögonblicket förhoppningar till namnet Goethe, vilket tyckes ha fått något symboliskt över sig för alla som eftersträva mänsklighetens räddning ur det "barbari" som nationalsocialistiska läran om ras och blod förmenas utgöra. I "Judisk Tidskrift" berättas sålunda, hur Amerikas judar äntligen trott sig skönja en hoppets ljusglimt i en av tyske rikseкonomiministern Schacht till sina vänner i U. S. A. uttalad försäkran, att "Goethes ande" fortlever kvar i Tyskland. Även om — såsom vi antaga — dr Schachts ord av U. S. A:s judar till innebörden vantolkats, visar dock det passerade tydligt den på judiskt håll rådande uppfattningen om Goethe.

Även vår celebrerade marxistiske kulturminister och hedersdoktor Engberg synes i fråga om "barbariet" i söder ställa förhoppningar å Goethes ande, till vilken han i sitt tal på svenska nationaldagen bekände sig, när han citerade dennes ord: "Att vara fosterländsk, det är att bekämpa fördomar, vidga trångbröstade åsikter, upplysa sitt folks själ, rena dess smak, förädla dess sinnelag och tänkesätt." — Allt beror ju på andan vari fostrandet sker. Vart den Engbergska folkuppfostran syftar, veta vi av rik erfarenhet. Den är omvittnad in i det sista, senast genom införskrivandet och utnämnandet till professor och högskoleundervisare för ungdomen å det specifikt svenska gebitet av den ur Hitlers Tyskland utvandrade juden Katz. Vår marxistiske kyrkoministers "bekämpande av fördomar" synes framför allt ha syftat till svenska folkets andliga såväl som materiella slavunderkastelse under Jave-Juda. Men ordet "marxism" står ej längre högt i kurs bland folket, varför det judaiserande tempelbygget nu hellre klädes i frimureriskt "nationell" ordlåt under bevarande till skenet av fosterländskhet.

General L u d e n d o r f f ägnar i "Am Heiligen Quell Deutscher Kraft", 20.6.37, den åter i rampljuset framförde frimurarbrodern Goethes uppfostringsmetoder en närmare granskning. Generalen fastslår, att dessa uppfostringsmetoder icke åsyftat det tyska folkets fostran i tysk anda utan i javeistiskt judisk — samma anda, vari kulturminister Engberg i dag vill fostra Sveriges folk. Med utförliga citat ur "Goethes sämtliche Werke" (14. band, s. 364) bevisar Ludendorff, att Goethes fostringsmetod i stället för att dana fria tyska människor avsåg att skapa *"tjänande* människor" i frimureriets anda. Hr Engbergs påkomna kärlek till Goethe och dennes lära är alltså även i denna punkt förklarlig. General Ludendorff skriver bl. a.: "Också de begåvade skola (enligt Goethe) hemligt, utan att de veta eller märka det, uppfostras till tjänare åt ett bestämt överskikt genom 'arkitekten', och då de tydligen ej utan vidare vilja låta detta ske, skall det hemlighållas för dem! Att just en 'arkitekt' här spelar en roll, är mycket tvetydigt. Som bekant kallas Jave, 'alla världars byggmästare', i frimureriet även 'arkitekten'."

Det judendomens världsimperialistiska planer tjänande frimureriet är, såsom vi tidigare bevisat, marxistpartiernas moderorganisation. I realiteten äro moder- och dotterorganisationernas ideologier ett och samma, även om de med hänsyn till publik och specialuppgifter något olika utformats. Kulturminister Engbergs egenartade sätt att handskas med vårt svenska folks andliga värden utgör ett nytt levande vittnesbörd om detta alltjämt bestående intima, rent organiska samband mellan judiskt frimureri och judisk marxism.

Man drager stora växlar å svenska folkets godtrogenhet och tolerans. — Men en dag kommer uppvaknandet och befrielsen från främlingsväldet också i Sverige!

Frimuraridé kontra nationalism

Huvudorganet för de polska nationaldemokraterna "Warszawski Dziennik Narodowy" konstaterar, att Frankrike genom det kommunistiska undermineringsarbetet i hög grad försvagats. Den europeiska upplösningen är förutom det maktpolitiska spelet och Kominterns världsrevolutionära försök tillika en systematisk kamp mellan frimureriets och nationalismens ideologier.

"Kampen frigjordes genom frimureriet, vars mål är återställandet av de frimureriska regeringarnas i Europa enighet liksom av den frimureriska ideologiens allsmäktighet", heter det i artikeln, i vilken vidare påvisas, hur frimureriet sammanhänger med den världsomspännande finans-judendomen. För Polen ges blott en väg: befrielse från judarna! "Då vi icke vilja återupprepa vår historias mest tragiska kapitel, äro vi avgjorda anhängare av den europeiska nationalismen".

På grund av

de stora ekonomiska skador, som F r i m u r a r o r d e n genom sin mot Nationen bedrivna laglösa terror åsamkat tidningen, utkommer Nationen tillsvidare i inskränkt, 4-sidigt format.

Kampen om Ryssland

Världsfrimureriets jättekonspiration mot Stalin-regimen misslyckades

Stalins blodiga uppgörelse med marskalk Tuchatschewski och dennes medsammansvurna inom sovjetryska militären blev en politisk sensation av första ordningen. I virrvarret av ofta varandra motsägande och vilseledande skildringar av det passerade erbjuder det visserligen sina svårigheter för den oinvigde att bilda sig en bestämd uppfattning därom, men av vad som framkommit ha likväl sammanhangen i stort kunnat utläsas.

Det har redan länge stått klart, att sovjetsystemets tillskyndare i Ryssland, världsjudendomen, ej var tillfreds med utvecklingen. Enligt ganska samstämmiga uppgifter är Stalin i färd med att avveckla de kommunistiska principerna samt återinföra en nationell ordning i det ryska riket efter att i praktiken ha måst konstatera samma principers outförbarhet, varvid han emellertid allt fortfarande i administrationen i största utsträckning betjänar sig av det judiska folkelementet. Men samtidigt avlägsnar han efterhand systematiskt och om så erfordras med våld judarna från de högsta ställningarna och från själva maktcentrum, d. v. s. innerkretsen i den ledande partiinstansen "politiska byrån", dit f. n. förutom Stalin räknas Molotow, Woroschilow, Kalinin och Kaganowitsch, av vilka endast den sistnämnde är jude och för övrigt sedan ett år tillbaka ställd något åt sidan.

*

Den planerade sovjetryska militärrevoltens kvävande i dess linda och vad därunder uppenbarats har i viktiga delar skingrat mystiken kring de stora demokratiernas i Europa, Frankrike och framför allt Englands i senaste tid bedrivna politik gentemot Ryssland och Tyskland. Man skönjer konturerna av en väldig konspiration från världsjudendomen och dess frimureri för Stalinregimens störtande i samband med ett framprovocerat ryskt-tyskt krig, i vilken aktion England spelat huvudrollen. Sedan alla försök att inifrån på terrorvägen avlägsna regimen visat sig fruktlösa, tillgreps metoden med en internationell frimurerisk konspiration i känd stil. Genom ett provocerat ryskt-tyskt krig skulle Stalins och Hitlers regimer bringas att förgöra varandra under uttömmande av respektive länders folkliga, militära och ekonomiska kraft och därmed även förutsättningar skapas för åstadkommande av nya, frimureriska regimer i Ryssland och Tyskland. För genomförandet av dessa planer erfordrades intima kontakter med den sovjetryska diplomatiens och militärens högsta kretsar, medels vilka konspirationen kunde överföras å verklighetsplanet. Ökade möjligheter härtill vunnos bl. a. genom Sovjet-Rysslands introducering i Nationernas förbund 1934, vilken akt den svenske utrikesministern Sandler som vi veta fick "äran" att i rådspresidents ställning förrätta.

Våren 1935 var tiden inne att inleda iscensättningen av den frimureriska planen. I slutet av mars nämnda år anträdde engelske utrikesministern Anthony Eden resan till Berlin och Moskva. Det i hithörande ting alltid välunderrättade Bonniers Dagens Nyheter sade då rent ut vad Edens besök i Tyskland avsåg i följande ord: "'Jag arbetar med svärdet i ena handen och murslevens i den andra', sade Briand en gång. I dag kommer den engelske utrikesministern till Berlin för att undersöka om man ännu kan uträtta något med murslevens". (Dag. Nyh., 24.3.35.) Att han ej hade framgång i sitt orienteringsförsök hos Hitler och dennes nationalsocialistiska medarbetare, är visst. Men i Moskva blev det en så mycket större succès. Där nåddes det fullaste samförstånd om samarbete för "fascismens" — varmed avsågs såväl den italienska fascismen som den tyska nationalsocialismen — tillintetgörelse. En politik i murslevens och svärdets tecken, riktad mot den antikommunistiska fascismen anammades kantänka med begeistring av herrarna i Kreml. Med säkerhet spelade vid ifrågavarande konferenser mellan brittiska och sovjetryska statsmän i Moskva dåv. stormästaren i sovjetryska frimureriet, juden Karl Radek-Sobelsohn en viktig roll.

Den politiske observatören har ej kunnat undgå att frapperas av den engelska och engelskorienterade utrikespolitikens i Europa inställning de senare åren till det tysk-ryska problemet. Ifrågavarande utrikespolitik har på ett högst märkligt sätt grundats på övertygelsen om ett ödesbestämt kommande krig mellan det nationalsocialistiska Tyskland och det kommunistiska Ryssland. Förklaringen lämnar den just blottade judiskt-frimureriska konspirationen för störtande av Stalins och Hitlers regimer. Ty som Hitlers Tyskland var motbjudande i högsta grad för det jude- och frimurarstyrda England och hotade dess hegemoni i Europa, så innebar Sovjet-Ryssland i sin hittillsvarande kommunistiskt-internationella skepnad såsom ny statsform för judisk imperialism en allvarlig konkurrensfara samt ett hot mot det brittiska imperiets världsmaktsställning.

*

Den av Englands och Frankrikes frimurarstorloger uppgjorda konspirationsplanen gick således närmast ut på Stalinregimens störtande samt framprovocerande av ett ryskt-tyskt krig. Alla krafter, som åstundade en regimförändring i Ryssland, skulle förenas till en samfälld aktion, i vilken ledningen anförtroddes dels konspirationens organisatör Trotskij-Bronstein och dels Röda arméns skickligaste officer marskalk Tuchatschewski, bägge lika stora maktsträvare som fiender till Tyskland. Men då minan skall springa och Tuchatschewski sätta sig i spetsen för den mot Stalin revolterande Röda armén låter denne häkta marskalken jämte medsammansvurna. Härefter sammanträder Sovjetunionens högsta domstol och dömer Tuchatschewski och sju andra generaler, däribland f. d. sovjet-ryske militärattachén i London general Putna, till döden. Samtidigt verkställes en omfattande utrensning av "trotskistiska förrädare" i armén, industrien och förvaltningen i alla delar av riket. I hela denna rensningsaktion uppges marskalk Jegorow, f. d. zarofficer och Stalins intime vän, ha spelat en betydelsefull roll. Endast konspirationens organisatör, Trotskij själv i exilen, tycktes ej kunna fatta misslyckandet. I ett telegram från Mexico till Sovjetunionens centrala exekutivkommitté några dagar efter Stalins likvidering av de "trotskistiska förrädarna" utdömde han dennes "katastrofpolitik" samt rekommenderade införandet av en "sovjetrysk demokrati". — "För detta ändamål erbjuder jag Eder mitt fulla stöd." Så dags!

I den officiella anklagelseakten mot de sammansvurna militärerna hette det bl. a.:

NATIONEN säljes i Stockholm:
Svea Rikes Förlag, Odengatan 42, 1 tr.
Rehns Antikvariat (förut Svea Rikes Bokhandel), Norrlandsgatan 30.
Lundins Bok- och Pappershandel, Tegnérgatan 6.

N A T I O N E N
Redaktör och ansvarig utgivare: ELOF ERIKSSON.
Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
Lösnummerpris: 10 öre.
Annonspris: 30 öre pr mm.
Rabatt vid större annonsering.
Adress: Box 1145, Stockholm 16.
Postgiro: 3643.
Kommissionärer för försäljning antagas.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1937.

att de tillhört "ett trotskistiskt förrädarband", som "bildade en fast sluten organisation med uppgift att sälja militära hemligheter till en utländsk stat och i övrigt göra allt vad i dess makt stod för att påskynda ett utländskt angrepp mot Ryssland". De planerade att sälja Ukraina och stycka det ryska riket, att för brytande av arméns slagkraft sabotera hela det system, som utarbetats för tillförseln av ammunition och livsmedel till krigsskådeplatsen samt slutligen att ekonomiskt försvaga landet för att därigenom minska dess förmåga att försvara sig i händelse av krig. De hade även överenskommit att undanrödja en del av de nu ledande inom Sovjet-Ryssland. För utförandet av sina planer hade de mottagit stora penningesummor från utlandet.

Pressopinionen utanför Sovjet-Ryssland tillbakavisade i allmänhet Moskvas beskyllningar såsom ren dikt, men av allt att döma rymma de en stor kärna av sanning, även om detaljer i framställningen på grund av affärens ömtåliga natur med hänsyn till främmande makter kunnat få direkt vilseledande omklädningar. Vad som här genast faller i ögonen är hela konspirationens art, som fullt går i stil med den kända traditionella frimureriska konspirationen med revolter, krig och förräderi, som vi bevittnat så mången tidigare gång under frimureriets nu mer än 150-åriga regeringstid i Europa. De olika i konspirationen inlockade och engagerade parterna skulle vinnas under förespeglande av stora vinster. Alla som voro missnöjda med Stalinregimen skulle förenas till en enhetlig aktion. Stalin och hans anhängare skulle störtas genom att Ryssland inveckla des i ett krig och i nödfall skulle de främmande vapnen göra slut på regimen. Trotskij skulle i triumf återvända till Sovjetunionen och ta ledningen av Lenins trogna anhängare, vilka hatade Stalin såsom den där "förrått socialismen" och Tuchatschewski skulle äntligen få tillträda sin drömda roll såsom "den röde Napoleon".

*

Redan vid "trotskistprocessen" i början av 1937 blottades den då ännu ej i sin helhet avslöjade konspirationens förbindelser med frimureriets kretsar i London och Paris. Det konstaterades därvid, att den främst anklagade, stormästaren i sovjetryska frimureriet, juden Karl Radek-Sobelsohn, i sin egenskap av mästare av stolen i sovjet-frimurarlogen "Nordens Stjärna" — till vilken hörde ett antal ledande sovjetryska diplomater samt tvenne medlemmar av kommunistiska partiets centralutskott — med hjälp av utlandets frimurarloger upprätthållit ständiga kontakter med Trotskij. Det samtidiga fängslandet av f. d. sovjetryske ambassadören i Paris Rakowskij och f. d. sovjetryske ambassadören i London Søkolnikow jämte sovjetryske militärattachén i London general Putna — vilken sistnämnde dödsdömdes och arkebuserades tillsammans med Tuchatschewski — pekar tydligt hän på den frimureriska konspirationens ursprung: London—Paris.

Försöken att framställa det nationalsocialistiska Tyskland såsom konspirationens egentliga upphov och drivkraft förefalla under dylika förhållanden närmast som ett dåligt skämt. De ha också med kraft tillbakavisats av tyska riksregeringens ansvariga organ. Men det skulle förvisso ha varit fullt överensstämmande med de frimureriska arbetsmetoderna, om de agerande logebröderna i London och Paris samt Moskva (Radek-Sobelsohn) även haft sina agenter på den tyska sidan, vilka där sökt påverka miljön enligt de "högre" planerna. Frimureriet är visserligen förbjudet i Tredje riket, men lär därför icke vara dött. Bröderna . ·. ha alltid visat sig uppfinningsrika, när det gällt att arbeta å förbjuden mark. Under Ferdinand VI i Spanien, då de voro strängt förbjudna, höllo de t. ex. sina logemöten i engelska sändebudets hus i Madrid, såsom den officiella svenska frimurarhandboken "Vägledning för frimurare" (häft. 7—8, sid. 319—320) upplyser: "Dess (frimureriets) medlemmar skulle anses såsom högförrädare och förvisas ur Spanien. Detta oaktat fortfor frimureriet i tysthet, och en loge hölls i engelske gesantens hus i Madrid". — Så kontakter med Tysklands "hemlösa" Bröder . ·. behövde icke nödvändigtvis saknas heller för Broder . ·. Eden.

Att döma av de tyska nationalsocialistiska partiorganens uttalanden är man nu i Berlin tämligen på det klara med konspirationens mot Stalinregimen ursprung. Beträffande den dödsdömde och avrättade marskalken Tuchatschewskis uppgivna "tyskvänlighet" fastslås, att denne särskilt utmärkt sig för sin tyskfientlighet och spelat en förgrundsroll vid avslutandet av de sovjetryska pakterna med Frankrike och Tjeckoslovakiet, vilka voro ett led i strävandena för Tysklands inringning. "Völkischer Beobachter" klandrar i olika artiklar skarpt utrikesminister Edens och den engelska diplomatiens uppträdande i denna sak. Tidningen skriver i sitt nummer för den 11 juni följande:

"För den brittiska diplomatien och en stor del av pressen är detta (förföljandet av Röda arméns hittillsvarande ledare) en oangenäm överraskning, och detta förvisso av följande skäl: När vi tyskar under de senaste åren och månaderna alltjämt åter varnade för bolsjevismens världsfara, klappade man oss i London faderligt på axeln och menade, att vi överhuvud intet förstodo av vad som försiggick i Ryssland; Stalin var dock i färd med att utrota alla internationellt inställda bolsjeviker och förde Ryssland med fullt understöd — många sade t. o. m. under *tryck* — av Röda armén tillbaka på den nationella marken. Fältmarskalken Tuchatschewski tillskrevs vid denna föregivna förvandling en särdeles viktig roll".

I en ledande artikel, rubricerad "Moskva utan mask" skriver V. B. den 14 juni:

"När de blodiga händelserna i Moskva i den engelska pressen i dag omnämnas i ironiserande form, borde man just i *London* icke glömma, att man där för icke så länge sedan fällde det uttrycket: 'Bolsjevismen är en religion'. Ända in i det sista bemödade man sig där rentav att inför världen och i all synnerhet de oläraktiga tyskarna klargöra, att en demokratiseringsprocess utspelade sig i Sovjet-Ryssland och att detta var på väg mot normala förhållanden ... *För övrigt, Mr Eden, har Ni ej lust att åter göra en resa till Moskva? Det synes oss som Ni i så fall måste skynda Eder, därest Ni i fullföljandet av Edra gamla planer ännu vill träffa Edra gamla vänner i Moskva i livet.* ... Måhända finner man i England efter de senaste skotten i Moskva den tyska hållningen mera förståelig och tänker en gång lugnt efter vilken tjänst man gjort den europeiska freden, då man öppnade den europeiska diplomatiens salonger för Moskvas mordbrännare".

Ord som till sin innebörd knappast kunna missförstås!

*

Den stora slutstriden om Ryssland, som av världsjudendomen i Davidstecknet 1918 inleddes, är ännu oavgjord. Väl dominera judarna alltjämt i tal inom den sovjetryska parti- och förvaltningsapparaten, men högsta maktfunktionen ligger i icke-juden georgiern Stalins händer, vilket försvårar, för att icke säga förhindrar, utvecklingens gång enligt Judas plan och önskan. Det var denna olägenhet som genom den misslyckade konspirationen mot Stalin skulle undanrödjas. Utvecklingen i det ryska landet låter sig dock tydligen ej längre bestämma av de judiska världskonspiratörerna utan följer sina regler, och man får hoppas, att dagen för judeväldets i Ryssland krossande och ryska folkets slutliga befrielse från den röda farsoten snart måtte randas.

Tiden borde även vara inne för England jämte efterföljare att inse, att "den hemliga diplomatien" icke längre duger, att mursleven-svärdets roll i politiken är utspelad.

Guldet vacklar

Ett bland de många tecknen å judendomens försvagade maktställning är det ständigt ökade hotet mot dess position inom världens penningväsen. Med guldets hjälp skulle nu också Juda i tidens fullbordan erövra det absoluta världsherraväldet. 1931 iscensattes den stora internationella likvidationskrisen, som till yttersta punkten skärpte depressionen och skulle öppna slussarna för kaos och bolsjevism bland folken.

Men redan samma år kom första svåra bakslaget för guldet, då England m. fl. stater sågo sig nödsakade övergå till pappersmyntfot. Tillsvidare lyckades det dock behålla sin roll såsom internationellt betalningsmedel, främst tack vare att Förenta Staterna och Frankrike upprätthöllo sina valutors anknytning till detsamma. Plötsligt har nu emellertid — skriver professor Bertil Ohlin i danska "Politiken" — situationen totalt förändrats.

Misstron mot guldet har på några månader brett ut sig likt en epidemi över världen. Guldet strömmar i ständigt växande mängder till Förenta Staterna, där guldreserven redan nått den fantastiska siffran 11,500 miljoner dollars. Man gräver ned det i källare i Fort Knox. Samtidigt genomföras med stora besvär och omkostnader för den amerikanska statskassan låneoperationer, varigenom guldströmmen "steriliseras", d. v. s. hindras att påverka bankväsendet i inflationistisk riktning.

Guldets härskarroll synes snart vara utspelad i denna värld. Och Juda skall förbli sittande å sina berg och källare av guld, utan att därmed kunna köpa sig fri sitt hotande öde, straffet för sina årtusendens missgärningar mot folken.

Patriotiskt gyckelspel

"Demokratiens" begående av Gripsholmsjubiléet till åminnelse av den gamla Vasaborgens 400-åriga tillvaro blev en manifestation i den stil man kunnat förvänta. Något som helst andligt sammanhang med vårt historiska förflutna, med det stolta skeendets innebörd hade den ej, den snarare verkade hån mot detta förflutna. Hade Gustav Eriksson Vasa själv kunnat bevittna spektaklet, skulle han säkert sagt vederbörande klara besked.

Vad som bort vara en helgdakt till ära och åminnelse av främst den store svensk, som en gång bröt främlingsoket och återupprättade Sveriges och dess folks frihet samt lade den solida grunden till detta rike — blev närmast ett gyckelspel i känd "demokratisk" stil. En borg av Judas röda fanor hade placerats kring den ärevördiga Vasaborgen — såsom en vältalig erinran om vem som i dag bestämmer i Vasarnas Sverige.

I det tecknet sanktionerade Juda "den svenska folkgemenskapen". Bonnier-regissören Per Lindbergs "Det stora kalaset" var tillrättalagt för dagens svenska gojim, våra Medelsvensöner och -döttrar. I en lämplig miljö, i frossandet å en helstekt oxe, lät man vår store riksbefriare och riksbyggare träda fram och deklarera den stolta grundsats, som vår tids inkräktare jämte fogdar i högtidliga ögonblick gärna falla tillbaka på men som de i sina göranden och låtanden av all makt vanhelga: "Frihet med tukt är vår gemensamma vilja". Dagens "frihet" — det är inkräktarens och hans fogdars frihet att exploatera och judaisera Sveriges land och folk!

En tendens till svenskt uppvaknande har försports och vinden börjat blåsa åt det hållet. Naturligtvis bereder sig inkräktaren Juda också här att taga utvecklingen i sina händer — på sitt säregna sätt. Men en dag är det slut på gyckelspelet!

Nationens frimurarenummer

n:ris 11 och 12 1934 samt n:ris 1—10 1935 kunna erhållas mot insändande av avgiften, 25 öre per ex., antingen å postgiro 3643 eller i frimärken per brev, adr.: *Nationen*, Box 1145. Stockholm 16.

Franska frimureriet rustar

för det stora slutavgörandet

Inför de många stormtecken, som i senare tid uppenbarat sig å Frankrikes horisont, ha landets frimurare ansett nödigt genom särskilda åtgärder ytterligare stärka sin makt i staten. Tidningen "Gringoire", vars ledare är förutv. polisprefekten i Paris *Chiappe*, vilken genom ett perfekt fungerande underrättelseväsen är väl orienterad rörande förehavandena i den franska logevärlden, avslöjar nummer efter nummer de frimureriska konspirationerna. "Gringoire" 23 april skriver sålunda:

"Också logen 'La République' hade näst föregående onsdag kallat frimurarofficerarnas stormtrupp från Paris garnisoner. Över 100 officerare hörsammade appellen. Öppningstalet hölls av den högtlysande Brodern . ·. *Perrin*, president i Reservofficerarnas förbund. Han talade över ämnet "Den republikanska armén" och var omgiven av en stab högre officerare. Först nämnde han *Chiappe*, den forne polisprefekten, en menedig och förrädisk tjänsteman, och kom sedan in på den 8 februari 1934 (dagen för de blodiga oroligheterna i Paris. Red. anm.). 'Då — ropade Perrin — kunde regeringen ej förklara belägringstillstånd, emedan den ej litade på armén och väl visste, att officerare och staber voro fascistiskt anstuckna. Men i dag har tack vare folkfrontsregeringen rensningen begynt ... Jakten på de fascistiska officerarna kan naturligtvis först då få en god framgång, när de hemliga listorna med noggrannhet föras, å vilka de ifrågavarandes politiska uppfattningar upptecknas. Ministern och hans kabinett måste noga veta, om den eller den officeren i händelse av revolution verkligen är pålitlig ... Det har lyckats oss — yttrade talaren vidare — att förskaffa luftförsvarsministern ökat inflytande. En nyligen utfärdad förordning befullmäktigar reservofficerare från alla vapen att övergå till luftvapnet. Luftförsvarsministern *Pierre Cot* har av alla anmälda utvalt 90 procent ur våra kamraters led, alla frimurare. Därför äro vi i händelse av en revolution åtminstone säkra på luftvapnet. Förövrigt arbeta vi med högtryck på krigsministeriet, varifrån rensningen oavlåtet bedrives. Haven förtroende! Om blott regeringen kan hålla sig ännu 6 månader, har Paris i spetsen för sin garnison uteslutande kamrater, sådana som oss, vilka skulle vara beredda att mobilisera sina enheter, om polisen skulle tveka.'

Perrins ord följdes av en storm av hänförelse från de närvarande Bröderna . ·. . I enlighet med Storlogens rit förklarade frimurar-officerarna: 'Arbetarna kungöra, att de äro lugnade och tillfredsställda', samt svuro därpå den sedvanliga eden, att de skulle bevara tystnad rörande allt som blivit sagt och uttalat."

Tystnaden kring vad som yttras i de franska logernas tempelvrår står dock nu ej längre att bevara. "Gringoires" skildring av akten i logen "La République" visar på nytt det "välgörenhetsutövande" frimureriets inblandning i högsta grad i statens politiska angelägenheter. Frankrikes frimurare rusta för den stora röda slutuppgörelsen med det nationella folkuppvaknandet!

Rotariansk aktivitet

International Rotary — vilken frimureriska hjälporganisation åt judeimperialismen i vårt föregående nummer närmare skildrades — utvecklar för dagen den största aktivitet. På förslag av rörelsens europeiska råd, vars ordförande är börsdirektör Kurt Belfrage, har beslutats att hålla en europeisk regionalkonferens i Stockholm i början av september 1938, och förarbetena för denna äro redan i full gång.

Stockholmskongressens 1938 president och ordförande i dess organisationskommitté är europeiska rådets nuvarande president, börschefen Belfrage. I den internationella organisationskommittén sitta för övrigt direktör W. de Cock-Buning, Haag, direktör Wilfrid Andrews, Sittinghourne, England, professor Eenges Lefort, Saint-Briene, Frankrike, samt dr Alvis Çervenska, Pilzen, Tjeckoslovakiet.

Stockholm skall alltså i september 1938 stå i kugghjulets, i *TORAS* — den judiska lagens — tecken, då vår huvudstad får äran att vara värd för c:a 2,000 rotarianer från Europas alla länder. Vid sista kongressen i Nizza gick det, såsom man fått veta, storslaget till. Staden stod helt i kugghjulets tecken. Franska republikens president och utrikesminister hade i egna höga personer rest ned till öppningsceremonien. Champagnefirman Moët & Chandon hade skänkt 2 000 helbuteljer champagne "för att välkomna de 6 000 balgästerna" den stora balett-aftonen, och staden Nizza gav galamiddag för 600 rotarianer. Så nog för man gör vad man kan för att befordra "freden och samförståndet mellan människorna och folken"!

Nu veta vi också på ett ungefär hur det skall bli, när den svenska huvudstaden i september 1938 klädes i ROTARY-TORAS tecken.

*

»Folkfronten» hägrar i U. S. A.

Den amerikanske socialistledaren Thomas förutsäger tillkomsten av en folkfront till valen 1940 i U. S. A. Man planerar bildandet av ett "bonde- och arbetarparti", vilket fackföreningsledaren Lewis — av namn och uppträdande att döma jude — och socialistiska partiet skola vara företrädda. Kommunisterna väntas även komma att inträda i "amerikanska folkfronten".

Meddelandet kommer ej överraskande. Den judisk-finansiella kamarillan bakom president Roosevelt har för länge sedan visat varthän den syftar. Under senaste striden mellan Lewis och autokungen Henry Ford observerades, hur Lewis' agenter stämplade Ford som "fascist" och utritade honom med hakkors; Ford å sin sida fastslog offentligt, att Lewis' aktion skedde på uppdrag av den internationella (= judiska) storfinansen.

Polens städer kräva arierparagraf

Vid polska städernas nyligen hållna ombudsmöte kungjorde ministerpresident *Skladowski*, att Polen nu övergick från försvar till angrepp mot kommunismen. "Vi äro — förklarade han — beredda att på liv och död uppta kampen mot kommunismen". "Denna kamp mot kommunismen är ingen politik, den är kampen om Polens personliga frihet. Vad som hämmar vårt ekonomiska och politiska framåtskridande är den kommunistiske agitatorn. Han söker sina offer bland de arbetslösa samt förgiftar på detta svagaste ställe i våra städer. För att bekämpa kommunismen måste vi intränga överallt där den söker innästla sig".

De församlade delegaterna från 500 polska städer hälsade med lidelsefullt bifall denna ministerpresidentens förklaring liksom hans paroll att förhjälpa det polska folkelementet till seger inom hantverk och stadshandel — en paroll, vars antisemitiska karaktär helt förstods av de närvarande. Slutligen beslöts antaga ett av delegaten Servatko till styrelsen framlagt förslag om antagande av arierparagrafen, i vilket även fordras, att judar icke vidare skola ha rätt deltaga i den polska självförvaltningen.

*

»De oskuldfullas klubbar»

"Courrier de Genève", Genève, offentliggör en lista å de i Belgien arbetande föreningar och klubbar, vilka i verkligheten intet annat äro än hjälporganisationer åt den röda Internationalen. Medlemmarna av dessa klubbar, som av kommunisterna själva betecknas såsom "De oskuldfullas klubbar", tillhöra alla samhällsskikt. Många godtrogna belgare låta dupera sig av deras föregivna strävan att vilja tjäna "mänsklighetens väl" — judens gamla lockbete! — och upptäcka i regel alltför sent att det blott rör sig om kommunistisk propaganda.

Aktuell Litteratur

Jag anklagar! Av Elof Eriksson	Kr. 1:—
Judarna i Sverige	„ 0:50
Zionsprotokollen	„ 1:—
Nya Upptäckter om Zionsprotokollen	„ 0:50
Kristendomen — den urariska religionen	„ 0:50
Kristus var ej jude	„ 0:25
Frimureriets avslöjande. Av General E. Ludendorff. 2 del., vard. à	„ 2:—
Den judiska framgångens gåta. Av Roderich-Stoltheim	„ 1:—
Den statsfientliga judiska läran. Av Th. Fritsch	„ 0:25

Ovanstående böcker erhållas på beställning direkt från tidningen mot insändande av beloppet antingen i brev eller per postgiro 3643 under adress: NATIONEN, Box 1145, Stockholm 16.

Engelska Imperiet...

(Forts. fr. sid. 1.)

ligt "Daily Telegraph" i sitt tal vid öppnandet av rikskonferensen i London härom yttrade:

"I de stora förändringarna från efterkrigstiden har detta centraliserade imperium ombildats till en förening av fria stater, till Commonwealth of Nations. Konungen, som i dag krönts, är ej överhuvudet för ett enhetlig konungarike, utan han är den gemensamma symbolen för en grupp av lika och fria stater, därför har hans konungadöme en betydelse såsom aldrig tillförene, och hans kröning är en enastående händelse i historien".

Denna engelska imperiets omdaning till en "Commonwealth of Nations" är en av de stora politiska händelser, som vi genomleva, utan att dock världen är fullt medveten om dess betydelse. "Commonwealth of Nations" är i likhet med Folkförbundet en förening av "fria stater" för pacifistiska, ekonomiska ändamål. Men den blir precis likadan som Folkförbundet var under erövringen av Abessinien genom Italien. De över jorden kringströdda "fria staternas" av "Commonwealth of Nations" vikt och behov äro alltför olika. Häri ligger den stora svagheten hos den nya engelska statsbildningen. Många engelsmän se även med bekymrad blick mot framtiden. Och de ha all grund härtill. Åren för bildandet av "Commonwealth of Nations" medförde Irlands begynnande utskiljande ur engelska statsförbundet, framför allt uppkomsten av det nya romerska imperiet i motsats till England och fastgörandet av romerskt-fascistiskt inflytande å den spanska halvön, vilket kan hindra engelska flottans tillträde till Medelhavet. Vidare observera vi från denna tid Egyptens skiljande från det forna engelska imperiet, de arabiska staternas självständighetssträvanden, felspekulationen med Palestina såsom judiskt hemland samt Abessiniens erövring genom Italien, som nu även är i stånd att spärra tillträdet för England genom Röda havet till Medelhavet, vilket tillträde är av utslagsgivande betydelse såsom förbindelseväg för Englands världsherravälde. Indien brottas likaså för självständighet. Australien och den där befintliga engelska övärlden känna sig hotade genom Japan. — Detta blott en del. Skola alla stater av "Commonwealth of Nations" — såsom t. ex. Sydafrika — ingripa för att åter säkerställa den engelska ställningen i Medelhavet? Skall Kanada ingripa, om Indien vill lösgöra sig ur det engelska statsförbundet, eller om Japan hotar Australien? Observeras slutligen, hur Rom arbetar i Irland och Kanada samt i själva England, så framstår fullständigt det nutida Englands svaghet. Det är frimurarlogen, som jämte den judiska strävan ännu till det yttre sammanhåller det forna imperiet. Men den som känner logeträtan och dessutom vet hur jesuiten och buddisten trängt in i frimureriet, han vet även, hur osäkert t. o. m. detta förmenta Jave-kitt är. "Commonwealth of Nations" är ett judiskt-frimureriskt missfoster, sedan upprättandet av världsrepubliken för lång tid framåt ej är möjligt. För att icke misstaget skall bli uppenbart måste det nu så mycket mer prunkande förhärligas. Misstaget inses naturligtvis helt och fullt av juden och frimuraren, men imperiets omdaning har nu en gång ägt rum och kan ej göras ogjord. Delstaterna skola ej åter låta sig fast infoga i ett "imperium" i en tid, då talet om kollektiv säkerhet genom Folkförbundet ännu är trumf, eftersom "Commanwealth of Nations" skall bringa sina medlemmar denna säkerhet i högre grad.

Juden började för tidigt med att göra England vanmäktigt! Nu skall England på hans press bliva herre över pacifismen, avblåsa denna samt upprusta, försåvitt ej dess "upprustning" i realiteten endast är en finansoperation. Men upprättandet av Englands värnkraft står emot den mångåriga pacifistiska verksamheten av judarna, frimureriet och engelska högkyrkan, vilkens inflytande trots alla strävanden från folkets sida att frigöra sig från Kristus-läran alltjämt är betydande. Icke heller denna kan i dag genom en frontförändring göra sin myckna forna verksamhet ogjord.

Rikskonferensen i London hade även att besluta rustnings- och försvarsåtgärder för delstaterna i "Commonwealth of Nations". Detta skulle ta sig bra ut på papperet samt lugna många bekymrade engelsmän, men vad som blir därav vid ett krig, till vilket England kan se sig föranlåtet, ligger å ett helt annat område. Nedgången av en världsmakt av engelska imperiets forna betydelse sker ej från i dag till i morgon, ett sammanbrott behöver icke alltid ske så plötsligt och ohyggligt som t. ex. det i Ryssland. Ännu är England en makt. Men omvandlingen av det engelska imperiet till en "Commonwealth of Nations" är ett steg på nedgångens väg, även om den av andra betraktas såsom "tidsenlig". Rom kan glädja sig; om det skall tillgodogöra sig vinning av den engelska nedgången, är en annan fråga. Den skall besvaras av de talrika engelsmän, vilka i likhet med så många tyskar icke mer vilja veta av något av judar, frimurare, prästerskap och Kristus-lära.

Englands begynnande nedgång såsom världsmakt är judens, frimurarens och det engelska prästerskapets verk i förening med det romerska prästerskapets skadliga undermineringsarbete. Vi kunna ej nog skarpt se detta faktum för ögonen. Engelska flottans maktutveckling vid kröningsfestligheterna kan här ej bedraga vår syn. Även tyskarna hade före världskriget en stark här men måste till följd av samma hemliga arbete genomleva sammanbrottet... Ingen stat kan uppnå sin självständighet i samgående med prästerskapet, vilket alltid såsom bärare av en ockult "högsta" makt känner sig staten överlägset och fordrar tjänster av staten, vilka hindra henne att uppfylla sina plikter gentemot folket och den enskilde statsmedborgaren. Inför den slutna omedgörliga makten från det romerska prästerskapet överses ofta med verksamheten av de inbördes tvistande protestantiska prästerskapen, framför allt männen bakom dessa, där juden åter rätt tydligt skönjes. Roms prästerskap underminerar överallt i världen mot alla stater, som ej lyda under den romerska kyrkan...

Icke heller "politiken" vilade vid tiden för kröningshögtidligheterna; den var då med största iver verksam i London och Paris. England försöker återställa sitt inflytande i världen. Vad rikskonferensen medfört, skall kanske icke bli känt utan först blottas i ett krigsfall. Betecknande för den engelska svaghetskänslan är i varje fall dess behov av anslutning till Frankrike. Båda staterna bilda i dag en långt mera sluten entente än före världskriget, i varje fall i alla europeiska frågor och gentemot axeln Rom—Wien—Budapest—Berlin. (Här följer en utförlig översikt av general Ludendorff över det världspolitiska läget)...

Medan Mussolini inför korporationerna skarpt fordrat genomförandet av den ekonomiska "autarkien", vartill staterna med hänsyn till det totala kriget tvingas, fortsätta de "tre demokratierna" och på deras anfordran den belgiske ministerpresidenten van Zeeland och väl även den svenske utrikesministern Sandler sina bemödanden "att uppbygga världshushållet".

*

Rekvirera listor

för insamlande av namnunderskrifter till opinionsrörelsen till stöd för Nationens krav på försäljningsförbudets hävande.

Erhållas på beställning hos tidningen.

Ett italienskt judeproblem?

Den italienska tidskriften "Vita Italiana" återger ett uttalande av Lorenzo Gigli, som betecknar upprättandet av en zionistisk stat i Palestina som tillskapandet av ett italienskt-judiskt problem. Genom detta företag reses Islam mot några europeiska nationer och fara uppstår för jämvikten i Medelhavet, vilken genom spanska borgarkriget redan rubbats.

Om de italienska judarnas zionistiska propaganda vunne anklang hos deras i Italien boende 40,000 rasfränder, komme den — skriver det citerade organet — att hålla jämna steg med de nationers, vilka befordra den zionistiska statsbildningen i Palestina. Detta skulle för Italien betyda uppkomsten av ett nytt Gibraltar eller ett nytt Malta före Dodecanneso.

Den på storpolitikens område synnerligen auktoritative general Ludendorffs karakteristik av läget beträffande England förtjänar att noga beaktas även i vårt land, där man på ledande håll synes föreställa sig att det brittiska imperiet är det solidaste på denna jord. Vår nutida överhet fann det med landets och folkets intressen förenligt att till nära nog ödesgemenskap sammankoppla svensk och nordisk utrikespolitik med engelsk-judisk. Konungariket Sveriges styresmän — judarna och deras frimureriska och marxistiska hantlangare — gingo också in för pacifismen och avveckling av den nationella ordningen samt beredde sig, bl. a. genom det svenska nationalförsvarets nedskrotning, för accepterande av Judas världsrepublikanska ordning i Sovjets gestalt. Men eftersom svårigheter uppstodo för dennas förverkligande och en motreaktion i fascismens och nationalsocialismens namn såg dagen i Central- och Sydeuropa, framtvangs också här en frontförändring. Även vi fingo uppleva en brytning med den nyss så förhärligade pacifismen och en visserligen av Juda noga kontrollerad renässans för viljan till nationellt försvar och liv, d. v. s. så långt denna för dagen befinnes förenlig med det judiska intresset. Sverige skulle kantänka, sedan den hägrande sovjetrepubliken måst ställas på framtiden, åter bringas i nationell försvarsberedskap — till tryggande av Judas maktposition gentemot ett eventuellt svenskt folkuppvaknande samt för deltagande i det "kollektiva" arbetet för störtande av de "barbariska" fascist-staterna, vilka djärvts bryta judeoket och etablera sina stats- och folkliv efter egna behov.

Hos oss liksom i England m. fl. länder råkade Juda emellertid felbedöma situationen och inledde för tidigt avvecklingen av den nationella ordningen till förmån för sin Världsrepublik. Det kan vara på tiden att svenskarna åter taga sitt öde i egna händer — och låta inkräktarna och deras drängar försvinna från arenan; dessa ha blott alltför länge fritt fått husera i den svenska helgedomen.

Jag anklagar!

Föredrag av red. Elof Eriksson (Hållet i Stockholm den 14 april 1937)

Krav på hävande av försäljningsförbudet mot Nationen

I bokform. Illustrerad. Pris 1 krona.

Erhålles mot insändande av beloppet å postgiro 3643 eller i frimärken per brev under adr.: Nationen, Box 1145, Stockholm 16.

Den tyska rasidén...

(Forts. fr. sid. 1.)

grepp. I realiteten äro människor av bestämd art och skilja sig kroppsligen och andligen från varandra, och grunden för denna olikhet är en självklar insikt hos den moderna vetenskapen. Denna olikhet hos människorna beror ej av klimat eller föda, av utveckling av kultur eller yttre omständigheter, utan den *fundamentala grunden för olikheten inom mänskligheten i denna värld ligger i rasgemenskapen, i de ärftliga anlagen.* Om raserna utformat sig under hundratusentals år på grund av successiv utveckling eller klimatiskt inflytande, kunna vi icke säga, och det är av underordnad betydelse för det politiska och historiska skärskådandet; ty politik och historia ha intet att göra med en successiv utveckling, sträckande sig över hundratusentals eller miljoner år utan i bästa fall över 10,000 år, ja, i verkligheten århundraden och årtionden.

I dag iakttaga vi mångsidigheten och mångfalden av människoformerna å denna jord, vilka skilja sig till det yttre i växt och färg, i huvudets och lemmarnas byggnad och till det inre i sina väsentligaste andliga drag; de äro olika på grund av ärftlighet, och *erkännandet av olikheten är ett objektivitetens och saklighetens bud.* Den som bestrider detta, bestrider att världen är som den är och beter sig precis lika enfaldigt som den, vilken säger: jag bestrider att det finnes någon skillnad mellan en kanariefågel och en afrikansk elefant, båda äro djur. — Man skrattar åt den mannen och på samma sätt borde man skratta, där den ärftligt betingade olikheten i de mänskliga rasgrupperna bestrides.

Rasidé och värdeomdöme

Vad menas nu med erkännande av denna olikhet? Menas det att man anser den ena människan värdefullare än den andra? Nej! *Den objektiva naturvetenskapliga betraktelsen avger överhuvud intet värdeomdöme; den endast beskriver, konstaterar, att det här är annorlunda än det där; om det ena är bättre eller mera värt än det andra, är en fråga som alldeles icke hör hit.* Precis så bedömas dessa frågor från den tyska raspolitikens ståndpunkt. Där avges intet värdeomdöme och säges ej heller att den ena rasen är mera värd än den andra eller att en ras intet är värd i jämförelse med en annan utan endast detta: *raserna i denna värld äro olika.* För varje människa eller folkenhet inom den egna livskretsen kommer helt naturligt blott den livsform i fråga som har sitt ursprung i den ras, till vilken den själv hör. För de angelsachsiska folken eller människorna är naturligtvis angelsachsen till yttre gestaltning och inre beskaffenhet det som föresvävar dem såsom norm och ideal; den angelsachsiska människan kan ej tänka annorlunda, eftersom hon själv hör dit. För japanen är naturligtvis den japanska, den mongoliska människan till sin kroppsliga form och sina andliga och själsliga egenskaper idealet och normen; han kan icke tänka sig ett annat ideal. För juden är givetvis det judiska överensstämmande med hans art och därför det enda rätta. För oss är det emellertid främmande. — och därpå stöder sig grundprincipen i all raspolitik: man måste se till att inom sitt eget folk ha någorlunda enhetliga raselement.

(Forts. i nästa n:r.)

»Svensktpatriotiskt» i Paris

Ett vittnesbörd för sig om våra svenska hebréers påkomna svensk-fosterländska sinnelag gavs vid öppnandet av Sveriges paviljong vid Parisutställningen. Juden generalkonsul Josef Sachs uppträdde därvid såsom talesman för våra patriotiska känslor på ett ganska märkligt sätt. I högstämda ordalag erinrade han om "de historiska beröringspunkterna mellan Frankrike och Sverige via Gustav II Adolf och drottning Kristina till Bernadotterna och våra dagar".

Det hade förvisso varit en lycka för Sveriges folk, om det undsluppit den av juden Sachs prisade Bernadottska kontakten mellan Frankrike och Sverige. Den har fört till det judiskt-frimureriska väldets fullkomnande i vårt land. Men man får hoppas, att detta väldes dagar äro räknade.

*

Döpta judar

"Vita Italiana" behandlar problemet om döpta judar under återgivande av omdömen, som fällts av judar och klart ge vid handen, att de döpta judarna hos de andra antagna religionerna städse intaga en annan social ställning. Så förklarar *Arthur D. Lewis*, medlem av Zionistiska Förbundet i London, i sin tidning "The Jews": "Om en jude är döpt eller uppriktigt bekänner sig till kristendomen, skall man ej tro, att han därför upphört att vara jude. Hans blod, hans temperament, hans ande skola alltid förbli oförändrade".

Den nämnda italienska tidskriften citerar vidare ett yttrande av en av de mest kända ledarna av den mäktiga judiskt-frimureriska organisationen B'nai B'rith, vilken säger: "Juden förblir alltid oförändrat jude, t. o. m. när han övergivit sina fäders tro." Och medlemmen av Högsta Domstolen i Förenta Staterna *Brandeis* yttrar: "Vi judar bilda en avskild nationalitet, som varje jude såsom oskiljaktig lem tillhör, fullständigt likgiltigt var han befinner sig och vilken tro han antagit".

I det av framstående representanter för det judiska folket sålunda omvittnade sakförhållandet ha vi att söka en av huvudorsakerna till att judarna under århundradenas lopp så fullständigt kunnat bringa den kristna kyrkan under sitt kommando. Judar läto döpa sig — och ryckte in i de kristna samfunden, som de reformerade efter sitt sinne och förvandlade till kamporgan för sina antikristligt-mammonistiska "messias"-planer.

*

Kampfonden

Under juni inflöto nedanstående bidrag till Nationens kampfond:

Cepete	Kr.	1:50
P—e	„	7:—
Blå flickan	„	3:—
En av de små i landet	„	1:—
A—t	„	25:—
K. G., Karlstad	„	15:—
B. St.	„	1:50
Lärare	„	5:—
H.	„	10:—
	S:ma Kronor	69:—

Vårt tack till samtliga givare!

Bidrag kunna sändas till *Nationens kampfond*, postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

U. S. A:s rabbiner frukta antisemitismen

Enligt New Yorker Staatszeitung förklarade rabbinen Samuel *Wohl* från Cincinati vid en nyligen hållen judisk årskonferens, att judarna i Amerika äro mycket nervösa och ha all grund därtill. Han varnade sina rasfränder för att tro, att Förenta Staterna skulle förbli kallt inför den internationella antijudiska vågen. Man må ej hänge sig åt illusionen om Amerikas oemottaglighet för antisemitismen.

NATIONEN-årgångar

1932—1936 till ett begränsat antal till salu. Pris pr årgång kr. 4:—

Utgöra, inbundna, en värdefull uppslagsbok!

LÖSNUMMERPRIS i Sverige: 30 öre
i Finland: 4 mark
i Danmark o. Norge: 30 öre

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 8 (301) SÖNDAGEN DEN 1 AUGUSTI 1937 ÅRG. 13

”Söndra och härska!”

Frimurar-Demokratiens ”bärande” grundsats

Den av judendomen genom Frimurarorden tillskapade och ledda ”demokratien”, som i verkligheten intet annat är än en i folklig dräkt beslöjad judisk-finansiell diktatur, känner sig hotad i sin tillvaro. Ljus har börjat spridas också kring ”demokratien” och dess väsen — en ljusspridning som den ej förmår uthärda. Ty i mån som sanningen rörande detta ”välfärdssystem” når ut till människorna är dess öde beseglat.

Även i Sverige bevittnas nu skådespelet av de frimureriska partiernas förnekelse av sig själva och de ideologier, varur de hämtat sin näring och vilka fört dem till makten. Våra Kungliga Socialdemokrater i regeringsställning undvika helst att låta kalla sig ”marxister” och vilja ej längre helt vidkännas sin i går så dyrkade klasskampslära. Det har nämligen börjat gå upp för folket, att juden Marx-Mordocais ”frälsnings”-lära när allt kom omkring blott var ett medel i den världsimperialistiska judendomens strävan för de icke-judiska folkens förslavande och utplundring samt nationalsamhällenas omstörtning till favör för det projekterade judiska världssjälvhärskardömet.

De politiskt blinda, som satts att leda vårt folk, synas äntligen börja återfå synen och i viss grad vilja begränsa sin vilda ”reformerings”-lusta efter Marx' och andra judiska ”världsförbättrares” recept. Olyckligtvis ha de redan blott alltför mycket hunnit ”reformera” i sönder — och överantvarda svenska värden i sin främmande herres, maktusurpatorn Judas ägo. Väl bevaras alltjämt skenet av nationell styrelseregim, på det att folket må tro att svenskarna fortfarande, ja såsom aldrig förr äro herrar i eget hus och suveränt bestämma över sitt öde; men detta är en chimär. I realiteten äro de officiella styresmännen under rådande ”demokrati” endast redskap för den i hemlighet styrande judendomen och dess i maktutövningen fungerande internationaler, främst Frimurarorden, finansinternationalen och de marxistiska internationalerna.

Den av judendomen genom frimureriet i ”demokratiens” namn införda klasskamps-ideologien kan icke längre glädja sig åt samma popularitet som förr. En ny eller rättare sagt en återuppstånden gammal ideologi bryter oemotståndligt fram: folkgemenskapens ideologi. Icke ens våra mest intensiva klasskampsheroer från i går kunna undgå att ta intryck därav. Vi få uppleva, hur den ena socialdemokratiska regeringsledamoten efter den andra offentligt gör sig till talesman för ”den nationella gemenskapen” under åberopande av gemensamma historiska, fosterländska och kulturella värden — allt detta som de själva nyss av all makt förnekade och bekämpade; och de nationella svenska symbolerna ges åter utrymme i ”Folkets” hus.

Även om denna förändring i de styrandes åskådning väsentligen blott är att betrakta som ett uttryck för en av utvecklingen motiverad strategisk reträtt från den imperialistiska judendomen, undgår den likväl ej en viss verkan. Våra regeringsmarxisters deklarationer för ”folkgemenskap” och ”nationellt samförstånd” stå i den skarpaste motsats till själva den fundamentala sats som bär upp hela det system de representera, det nuvarande partiväsendet å ”höger” och ”vänster”, vars ”bärande” grundsats är: ”Söndra och härska!” På denna judiska härskarsats är det som Frimurar-Demokratien i vårt land uppbyggts. Dess mening var: medan Sveriges folk under förrädiska och blinda ledare förödde sin kraft i inbördes stridigheter om chimära värden, skulle judarna göra sig till dess herrar och lägga under sig alla dess ägodelar och maktorgan. — Så har ock i största utsträckning skett.

Herr Per Albin Hansson förmenar sig i dag å ”demokratiens” grund kunna skapa en svensk folkgemenskap. Men hur skall ett gemenskapens ”folkhem” kunna resas å en grund, vars ideologiska element är ”Söndra och härska!” och där klasskampens princip är den officiellt godtagna? Sådan grunden är sådan blir ock byggnaden. En folkgemenskap å klasskampsgrund är en utopi.

Frimurar-Demokratiens ”Söndra och härska!” vike för Nationella Folkstatens gemenskap!

U. S. A.-frimureriets aktivitet i Europa

Till ”demokrati”-frontens konsolidering och utbyggande

Amerikanska frimurarbesöket i Stockholm 17—21 november 1936 under deltagande av jämväl representanter för de nordiska grannstaterna var ett led i en av U. S. A:s frimurare bedriven, hela Europa omfattande aktion i syfte att konsolidera ”demokratiernas” av det nationella folkuppvaknandet hotade front samt dennas utbyggande till en antifascistisk kampfront till det judiskt-frimureriska herraväldets tryggande. Man erinre sig, hur ledaren av den till Sverige detacherade amerikanska delegationen, Stormästaren i Nordstaternas frimureri, Mr Melvin M. J o h n s o n, ”Sovereign Grand Commander” i 33:dje gradens Högsta Råd, såsom Sverigeresans syfte främst angav: att till konung Gustav överlämna ett juvelprytt ärestecken, medförande värdigheten av ”Emeritimember of Honour of the Supreme Counsel of Nothern Jurisdiction”.

Det säger sig självt, att det icke behövts fem dagars intensiv samvaro inom och utanför Templet å Blasieholmen mellan U. S. A:s frimurardelegation med ”Sovereign Grand Commander” Johnson i spetsen och Sveriges jämte grannstaters frimureriska spetsar enbart för bevittnande av den rara dygripens samtidigt med hedersledamotskapets i Nordstaternas Supreme Counsel överlämnande åt IX. Frimurarprovinsens Visaste .·. Salomos .·. Vikarie .·. och Styrande Mästare konung Gustav V. Suveräne Storkommendören Johnson ankom till Stockholm från Paris, där han gästat Storlogerna — och han var alltså i tillfälle överbringa direkta hälsningar från Bröderna .·. i Franska Stororienten till Bröderna .·. i Svenska Stora Landslogen; från Stockholm gick färden vidare till Oslo och därifrån till Edinburgh för firande av Skotska Storlogens 200-årsjubileum 28 november—4 december. Glanspunkten i festligheterna i Sveriges huvudstad var konung Gustavs stora middag å Kungliga Slottet, i vilken deltog allt vad vårt land vid tillfället förmådde uppbringa av frimurerisk societet.

Svek amiral Lindman mot slutet?

Angående det reela resultatet av förhandlingarna i Stockholm 17—21 november och Edinburgh 28 november—4 december fick den profana världen naturligtvis intet veta, men helt säkert rörde sig desamma väsentligen om frimureriets i Europa allvarligt hotade läge samt om åtgärder till ”demokratiernas” samfällda skydd och uppträdande i kampen mot ”barbariet”, d. v. s. nationalsocialismen och fascismen. Den efter Edinburgh-kongressen 9 december inträffade flygkatastrofen i Croydon, vilken krävde den svenske Stormästaren amiral Lindmans liv, betraktas av många såsom — ett attentat och förmodas ha haft sammanhang med från dennes sida på sistone sannolikt yppad obenägenhet att vilja lyda Ordens Övre Styresmäns befallningar. Ehuru vi mot bakgrunden av amiral Lindmans föregående verksamhet i frimureriets och judendomens tjänst sakna anledning misstänka denne för bristande lydnad inför Ordens hemliga överhet, är likväl möjligheten av förmodandenas riktighet ej utesluten. Det låter sig ju tänkas, att han till slut gripits av betänksamhet. Och frimureriets rättsskipning följer, enligt vad den historiska forskningen å området visar, sina egna stränga vägar.

*

Den av U. S. A.-frimureriet i samband med firandet av Skotska Storlogens 200-årsjubileum arrangerade rundresan i Europa synes ha omfattat

(Forts. å sid. 4.)

Den tyska rasidén och världen

Av Dr. Walter Gross

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Varför inga blandäktenskap?

Försummar man detta, får man inom sin befolkning mycket heterogena d. v. s. från varandra avvikande raselement, vilket leder till spänningar, som ej äro till gagn för det nationella folkliga livet. Och låter man dessa så olikartade raselement gifta och beblanda sig, uppkommer halvblodet, bastarden, resultatet av korsningen mellan två väsensfrämmande, väsensskilda raser. Denna bastard är — enligt vad erfarenheten och teorin om ärftlighetsprocessen visar — i varje fall ett mellanstadium mellan de båda utgångsparterna, d. v. s. den kan i ett fall äga det goda av den ena parten eller det dåliga av den andra eller omvänt, men i allmänhet blir den icke så fullkomlig och så fulländad som var och en av utgångsparterna, och detta emedan den icke är något harmoniskt, något helt, något stilfullt.

Bastarden — här har man i Tyskland vid genomförandet av judelagstiftningen kunnat samla ett särdeles rikhaltigt material — hör till ingendera av de bägge grupperna; den tysk-judiske bastarden är icke tysk, ty han har en judinna till mor, och är icke jude, eftersom hans far ej var jude utan tysk. Han står mellan folken och *mellan raserna*, är ingenstädes hemma. Det är den oändliga tragedien med en människa, som blivit hemlös, som icke mera vet, *var* han hör hemma, till vilken värld han hör.

I Tyskland har man en bitter erfarenhet av detta bastardöde och har lärt därav, och man vill icke, att i fortsättningen dylika bastarder födas, icke därför att man anser en bestämd ras mindre värd utan därför att man vill, att varje ras skall ha sin egen existens och sina rättigheter på den plats i världen där den hör hemma. Tyskland gör icke anspråk på att få ange tonen för andra folk, men det kan icke heller tåla, att främlingar regera över det. Om tvenne främmande raselement beblanda sig, blir följden, att en hemlös, beklagansvärd individ uppstår, vilken icke tillhör någon av grupperna.

Detta är den ståndpunkt, från vilken man i Tyskland tagit itu med rasproblemen. Det är sant, att man där ej önskar, att en tyska gifter sig med en japan, men detta icke därför att man anser japanen mindre värd utan därför att man vill undvika dylika blandäktenskap, eftersom man anser såväl tyskan som japanen i sig själv för värdefull för att deras egenart i ett blandäktenskap skall få urarta i en vrångbild.

Judefrågan

Samma ställning intages till alla andra rasgrupper. Från utlandet riktas i dag dessa frågor till tyskarna: varför tvekar ni att erkänna den ena eller andra hos eder; eller varför gör ni svårigheter vid giftermål med personer från ett annat land, vilja ni på så sätt nedsätta vårt värde? — Härpå svaras: nej! Vilja kanske andra folk, att deras familjer plötsligt uppblandas med främmande emigranter! Det vilja de icke, det få de icke heller vilja. Varje folk och varje land måste se till, att det håller sin egenart och sin ras sund, och så kunna vi vara de bästa vänner ovan gränserna och kunna bli de bästa grannar och kamrater, om vi blott respektera blodets och ärftlighetens gränser, som naturen själv dragit.

Vad som i Tyskland gjorts för raslagstiftningen bör betraktas från denna synvinkel. Tyskland har icke vänt sig mot något land eller något folk i världen utom mot *judendomen*, som vid sidan av rasproblemet varit ett *inrepolitiskt problem*. Det judiska elementet hade på en del områden i hög grad tagit överhand i Tyskland och om tyskarna värjde sig däremot, var det intet annat än ett folks kamp för sin inrepolitiska frihet: ty ingen nation kan i längden tåla, att männi-

(Forts. å sid. 4.)

Juda och kristendomen

Med tillhjälp av den judaiserade kristendomen underlade sig judendomen de icke-judiska folken. Genom föregivet "gudomliga" javeistiska irrläror, som förledde människorna *att* förneka sig själva, *att* älska sina fiender, *att* icke bekymra sig för morgondagen utan undergivet överlåta sig åt judeguden Jave, vilken allena hade makten över dem och vars befullmäktigade representanter prästerna voro, *att* Kristus genom döden på korset försonat våra synder — genom alla dessa irrläror lyckades Juda förlama dådkraften och bryta motståndet hos folken gentemot dess satanisk-messianska planer på världsherraväldets erövring. Det stora spelets slutskede var nu kommet, då också kristendomen efter fullgjort värv skulle försvinna från arenan och det judiska världssjälvhärskardömet i kommunismens namn etableras.

Så kunde vi i århundradets begynnelse bevittna hur den judedirigerade pressen behandlade kristendomen och kyrkan såsom en relik från ett förgånget, om icke redan avskriven så dock ställd på avskrivning. Det gycklades våldsamt i det svenska kahal-organet Bonniers Dagens Nyheter och andra språkrör för "folkviljan" över "svartrockarna"; och när tilläventyrs någon av dessa i en fråga djärvdes hysa en egen uppfattning, arrangerades gatlopp i spalterna mot den förmätne. Åter och åter erinrades "svartrockarna" om, att deras tid var ute, deras mission avslutad och att deras fortsatta existens uteslutande berodde av det "regerande" Folkets, d. v. s. den judiska härskarmaktens nåd.

Men det råkade haka upp sig för alla tiders revolution, den judisk-kommunistiska röda världsrevolutionen. Den väldiga revolutionsapparaten vägrade att fungera enligt beräkning. Så få vi bevittna, hur Juda åter kallar kristendomen och kyrkan till liv och verksamhet. Samma Bonniers Dagens Nyheter, som i går frossade i gyckel och hets mot "svartrockarna", presenterar sig i dag som deras mest ivriga och trofasta riddare samt vädjar i bevekande ordalag till "de kristna" att besinna sin stora mission i humanismens tjänst och räddande träda in till mänsklighetens och alla höga värdens försvar gentemot det hotande "barbariet". Kristendomen har återfått sitt existensberättigande, ånyo fått en stor uppgift att fylla såsom värnare av "den andliga kulturen", d. v. s. för bevarande av det judiska herraväldet gentemot de vaknande folken. Det "nya barbariet", mot vilket kyrkan och de kristna av Juda nu uppfordras till kamp, är den tyska nationalsocialismen och dess lära om rasen och blodet, vilken träffar den judisk-javeistiska världsmakten å dess mest utsatta punkt.

Inför hotet från den nationalsocialistiska rasläran synas alla inbördes stridigheter på väg att försvinna mellan de rivaliserande Jave-dyrkande internationalerna. Vi ha förut omnämnt det ingångna fredsslutet och samarbetet mellan Judas och Romkyrkans främsta politiska kamporgan, Frimurarorden och Jesuitorden, mot den tyska nationalsocialismen. Nu ingår meddelande, att också den romerska kyrkan och de protestantiska kyrkosamfunden hålla på att enas. "Den stora nöden för alla kristna samfund samman", heter det. "Den allena saliggörande kyrkan" i Rom överger sin hittillsvarande isolering; "Den helige fadern" lät under juli i Tysklands alla katolska kyrkor uppläsa ett budskap, vari manas till enighet mellan katoliker och protestanter. "Alla kristna måste stå eniga och icke splittra sig i kampen mot Antikrist". Och parallellt härmed arbetar den av överrabbinen Marcus Ehrenpreis genom ärkebiskop Söderblom 1925 lancerade "ekumeniska världskyrkorörelsen" för åstadkommande av en kristen enhetsfront till folkens bevarande och fortsatta förslavande under det judiskt-javeistiska oket.

I Nationen den 1 november 1936 påvisades, att denna s. k. "ekumeniska" rörelse i realiteten var en judisk-frimurerisk-kommunistisk aktion, syftande till alla de icke-judiska religionernas sammanslagning i ett enda förbund, "Religionernas Förbund", vilket jämsides med Nationernas Förbund och på grundval av dess program skulle arbeta för förverkligandet av det judiska världssjälvhärskardömet. (Jämför Nya Dagligt Allehanda, 20.8.25. "Överrabbinen Ehrenpreis och Religionernas Förbund. Måste förbereda Nationernas Förbund"!) Vi konstaterade i sammanhanget, att den ekumeniska rörelsen på sistone tagit till sin huvuduppgift att för Judas räkning föra kampen mot den tyska nationalsocialismen, vilken djärvts bryta judeoket i Tyskland. Ett stort slag i denna riktning skulle nu slås å den av ekumenerna 12—26 juli anordnade "världskyrkokonferensen" i Oxford, där olika europeiska och amerikanska kyrkor av evangelisk tro sammanträdde för att taga ställning till problemet "Kyrka, Folk, Stat". Konferensen skulle — enligt vad i förväg förkunnades — formulera kyrkans krav gentemot den totalitära staten under särskilt beaktande av läget i Tyskland.

Völkischer Beobachter behandlade Oxfordkonferensen i en ledande artikel under rubriken "Zur Weltkirchenkonferenz in Oxford", införd i tidningen den 11 juli. I denna påvisas, hur konferensen hade sin udd riktad mot Tyskland samt konstateras, att den ekumeniska rörelsen är en skapelse av liberalismen (= judendomen) och står och faller med denna. Vi citera:

Det liberala tänkandet utgör ej blott grundvalen för stora kyrkogrupper i Europa och Amerika utan också det enande bandet för en kristlig förening mellan de mest skilda kristna bekännelser och kyrkodömen, vilken med stor orätt kallar sig rörelse men som så mycket mera har likhetsmärket med Genèves folkförbund skrivet i ansiktet. Om världskyrko-"rörelsen" redan ser sig nödsakad betrakta tillvaron av icke-liberala världsåskådningar och "totala" stater som styras efter dylika världsåskådningar såsom hot mot kristendomen, *må väl den frågan vara berättigad, om detta världskyrkoförbund endast vill föreställa en inrättning i kyrklig dräkt till försvar för liberalismen.*

Tyskland har all anledning kritiskt bedöma världskyrkokonferensens uttalade *politiska* temaställning; kyrkokonferensen i Stockholm 1925 avböjde dock att behandla Versailles-problemet och krigsskuldfrågan, vilket från tysk sida energiskt fordrades, med den uttryckliga motiveringen, att behandlingen av politiska frågor ej hörde till världskyrkoförbundets uppgiftsområde. Världskyrkorörelsen synes alltså, när det handlar om *Tyskland*, mäta med två sorts mått, dock icke till värnande av äkta kristlighet utan till räddande av folkförbundets ideologi... Icke heller skall det kristna samvetet 1937 kunna förneka, att Tysklands gigantiska kamp mot arbetslösheten, mot hungern och mot fördärvet, för tyska folkets hälsa och välgång samt för freden i världen utgör ett vittnesbörd om praktisk kristendom, sådant världshistorien knappast äger motsvarighet till.

Den ekumeniska sakens tappre riddare i svenska pressen, det ledande judeorganet Bonniers Dagens Nyheter sparade sig ingen möda vid konferensdeltagarnas undervisande om hur de skulle förhålla sig. I en ledande artikel, rubricerad "Ekumenerna i Oxford" och införd i D. N. 10 juli, hette det:

Om det sålunda blåser bistra vindar i ansiktet på dem, som nu skola sammanträda för att bekänna och hävda det kristna broderskapets förpliktelser utöver landsgränserna, rasgränserna och de speciella konfessionsgränserna, så kräver också situationen av dem klara besked om tidsförhållandena och om de makter och väldigheter, som stå de mänskliga försonings- och enhetssträvandena emot. Vad man väntar av årets ekumeniska möte i Oxford är klart besked mot kriget, klart besked mot den rasbiologiska moralen, klart besked mot den egocentriska nationalismen och föraktet för humanistiska och humana värden.

Freden mellan folk och trosriktningar beror på, om de kunna betrakta varandra ur frihetens och broderskapets gemensamma synvinkel. Jämlikheten är den enda döda av franska revolutionens idéer, därför att den översatts till en fråga om likhet... På kyrkligt håll, där man inte längre befinner sig i privilegieskyddat läge, har man börjat inse frihetens värde och omöjligheten av ett ärligt broderskap utan andlig frihet. Man väntar av ekumenerna i Oxford, att de ge uttryck åt denna förändrade syn och att de göra det så, att det hörs och känns av dem, som på det yttersta i dessa tider förgripit sig mot den andliga friheten. Det är inte bara Sovjet, som bör ställas i skott-gluggen, utan också Abessiniens nyaste missionärer och rasbiologerna i Tredje riket, som förpassat kyrkoherde Niemöller och andra trons män i fängelse för deras tros skull.

Klara besked alltså! Att det ledande judiska organet åberopar sig å franska revolutionens idéer, är förklarligt, eftersom den "andliga frihet" som då realiserades och som betydde judarnas "emancipation" och erövring av makten i Europa, på allvar är hotad. För kyrkan och prästerskapet gällde det nu att inför Jave-Juda betyga sin rätt till fortsatt liv genom att rycka upp sig till handling — gå till storms mot nationalsocialismen och dess rasförkunnelse! Inblandningen av Sovjets namn i sammanhanget var blott en gest i syfte att ge aktionen sken av opartiskhet och saklighet.

Att Oxford-mötet lydigt skulle följa Judas givna direktiv, var med kännedom om det inom de representerade kyrkosamfunden rådande judeinflytandet blott vad som kunde väntas. Mötets beslutade solidaritetsförklaring och budskap till "de lidande bröderna" i Tyskland applåderades också intensivt av Dagens Nyheter. Så skall det låta! Under livligaste instämmande refererar det svenska kahalorganet Oxfords protest mot den tyska kyrkopolitiken och citerar ur budskapet bl. a. följande: "Vi inse hela allvaret i den strid, i vilken icke endast er kyrka utan lika mycket den romersk-katolska kyrkan är indragen, en kamp mot förvrängning och undertryckande av det kristna vittnesbördet och för ungdomens fostran i en levande tro på Jesus Kristus såsom Guds Son, konungarnas Konung och alla herrars Herre". "Klämmen" i det hela förmenade D. N. vara, att en särskild delegation personligen skulle resa över till Tyskland för att överlämna budskapet till den tyska kyrkan. — "Kristenheten har talat."

Triumflåten i de judiska organen avspeglar tillfredsställelsen inom mosaiska kretsar över att så helt ha kunnat diktera de kristnas "världskyrkokonferens". Juda har nu alltså på allvar mobiliserat de under dess oinskränkta herravälde lydande kristna kyrkorna till en öppen kulturkamp mot den tyska nationalsocialismen. Dock, det ljusnar över vägen. Sanningen har åter börjat lysa över världen, upplysande människorna och folken. Det klarnar i de dunkla begreppen, och de många hundra- och tusenåriga "heliga" lögnerna och irrlärorna reduceras till sitt värde. När atmosfären äntligen renats från alla de giftiga dunsterna, skall också Kristus framstå i en annan dager än den vår tids skenkristendom, den "kristna" judaismen förlänat honom. Och religionen och kyrkan skola icke längre vara redskap åt på folkens förslavande, utplundring och förstörelse inställda giriga världsliga makter.

I Sanningens acra randas den nya dagen, skall den nya tidens religion gestaltas och det oäkta förhållandet mellan Gud och människor avlösas av en levande och sann Gudstro.

Vart syftar Stalin?

Svensk handräckning åt vacklande Litwinow

Situationen i Sovjet-Ryssland erbjuder för närvarande stor oklarhet och är föremål för en intensiv uppmärksamhet från den övriga världen. Att något nytt där är å bane, står höjt över allt tvivel. Men vad?

Man frågar sig *vem* som i detta nu är den verklige makthavaren i Sovjet-Ryssland. Representerar "den röde självhärskaren" Stalin en personlig mening och vilja eller är han, såsom hittills i allmänhet förmenats, blott en exponent för maktkampen mellan olika rivaliserande riktningar, judiska internationella och ryska nationella? Är han den självhärskare, såsom vilken han i dag presenteras, eller allenast ett redskap för andra makthavare? Hur härmed än må förhålla sig, är det klart, att han vid utövandet av sitt regemente i största utsträckning alltjämt betjänar sig av det judiska folkelementet, precis som statsmännen i Västerlandets "demokratier".

Stalins i vårt förra nummer skildrade uppgörelse med den internationella frimureriska konspirationen mot honom själv och hans regim visade världen, att han fortfarande är i besittning av en hänsynslös handlingskraft. London och Paris måste ha tagit arkebuserandet av sina framskjutna militära m. fl. vänner i Sovjet-Ryssland, högst allvarligt. Det gav en hemsk påminnelse om vänskapsbandens mellan Moskva och Paris-London bräcklighet liksom överhuvud om osäkerheten i den ingångna "antifascistiska" alliansen Sovjet-Ryssland — Västerlandets "demokratier". Den i regel mycket välunderrättade korrespondenten Hubert K n i c k e r b o c k e r konstaterar i en i Nya Dagligt Allehanda 17 juli offentliggjord artikel, att Englands strävan för närvarande går ut på "att skapa utjämning mellan Sovjet och Tyskland"; London önskar, att Tyskland och Ryssland komma överens — "men de få icke bli vänner". Man fasar i London och Paris inför tanken på en tysk-rysk försoning. "En tysk-rysk vänskap är de engelska diplomaternas mardröm."

*

Mot bakgrunden av detta svalnande förhållande mellan å ena sidan England och Frankrike såsom ledare för Västerlandets "demokratier" och å den andra Sovjet-Ryssland under Stalin är svenske utrikesministern Richard Sandlers på sistone ådagalagda intensiva förhandlingsintresse för Moskva främst att se. Sverige har åter en gång fått äran att å Nordens vägnar spela en roll å stora arenan — denna gång som förmedlande befästare av de goda relationerna mellan Sovjet-Ryssland och det frimureriska "demokratiska" Västerlandet samt stödjare av den världsrevolutionäre utrikeskommissarien juden Litwinow-Vallach-Finkelsteins vacklande position i Moskva. I en del svenska tidningar har oro försports över herr Sandlers påkomna utrikespolitiska resa såsom innebärande risker för vårt land, och man har frågat sig: *vem* är hans uppdragsgivare? Uppdragsgivaren är judendomen och dess frimureri, de verkliga styrande i våra dagars Sverige. För dessa överstatliga makter är det ett livsintresse, att Litwinows position liksom "den fruktbärande samverkan" i N. F:s tecken mellan London-Paris och Moskva bevaras.

Herr Sandlers Moskva-mission tycktes emellertid ej ha den effekt vederbörande förväntat. Stalin nonchalerade honom totalt, bevärdigade honom personligen icke en enda minut. Men herrar Sandler och Litwinow konfererade och festade av hjärtans lust. Enligt pressreferaten har det ej på länge festats så grundligt i Moskva som under svenska utrikesministerbesöket; man åt kaviar, drack champagne och dansade nätterna igenom. Såsom äkta marxister anstår! I de växlande skåltalen prisade den världsrevolutionäre Litwinow "det frihetsälskande svenska folket och dess märkliga gamla kultur" — allt detta som han och hans vänner så bemödat sig att kasta över ända, samt hyllade i herr Sandler översättaren av Marx' "Kapital". Den svenske excellensen kvitterade älskvärdheten genom att försäkra, att "mellan Sverige och Sovjetunionen icke föreligger någon tvistefråga som skulle kunna förhindra ett fruktbärande samarbete".

Det faktum, att Sovjet-Ryssland allt fortfarande i Sverige liksom i andra länder underhåller på det nationella samhällets revolutionära omstörtning inriktade politiska partier och andra sammanslutningar innebar enligt utrikesminister Sandler ingen tvistefråga, som alls störde "det fruktbärande samarbetet" mellan de båda länderna! Det socialdemokratiska organet Ny Tid låter oss visserligen veta, att "världsrevolutionen tillsvidare är avskriven", vilket föranleder det ledande svenska judeorganet Bonniers Dagens Nyheter att med extra fetstil understryka, att avskrivningen allenast gäller *tillsvidare*. Bonniers tyckas vara säkra på sin och Judas sak. Den politiska svenska pressen inskränkte sig mest till animerade skildringar av herrar Sandlers och Litwinows festande i Moskva, medan Bonniers Vecko-Journalen fann det opportunt att en smula lyfta på slöjan till vad som utspelats. Under rubriken "Med Litwinow som värd" lästes i nr 29 d. å. av V.-J. bl. a. följande:

I Moskva betraktar man Sverige såsom den ledande staten i Skandinavien i både utrikespolitiskt och kulturellt avseende, och man följer vår utrikespolitik med ett betydande intresse. Diskussionen som förts om ett skandinaviskt försvarsförbund har särskilt tilldragit sig uppmärksamhet i Moskva. Man anser dock, att det kanske skulle vara ett missgrepp med en inledande överläggning på det rent militärtekniska planet. (Alltså, sakta i backarna, Herrar Wenner-Gren och Kleen i Nya Dagligt Allehanda! Red. anm.) En enhetlig och målmedveten skandinavisk utrikespolitik skulle redan den vara av ett stort värde. Man ser i Moskva med stort bekymmer på Danmarks militärt svaga ställning och ogillar "vad kan det nytte?"-politiken. Man pläderar för att Danmark i stället skall stödja sig på Frankrike...

Det land i den skandinaviska gruppen, som man tidigare var mest misstänksam mot, var Finland... Är det månne indiskret att avslöja, att utrikesminister Holstis besök i Moskva var arrangerat genom svensk förmedling?... Så tillvida har enhetlighet i nordisk utrikespolitik manifesterat sig som redan tre av Nordens utrikesministrar gjort visit i Moskva. Man väntar under den närmaste tiden besök även av Tjeckoslovakiets och Turkiets utrikesministrar... På de stora mottagningarna för excellensen Sandler ha de skandinaviska ministrarna närvarit, med undantag för Danmarks, som råkar ha semester...

I Moskva tror man icke på möjligheten att Sverige i ett nytt europeiskt krig skall kunna förbli neutralt... I

NATIONEN säljes i Stockholm:
Svea Rikes Förlag, Odengatan 42, 1 tr.
Rehns Antikvariat (förut Svea Rikes Bokhandel), Norrlandsgatan 30.
Lundins Bok- och Pappershandel, Tegnérgatan 6.

N A T I O N E N
Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.
Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
Lösnummerpris: 30 öre.
Annonspris: 30 öre pr mm.
Rabatt vid större annonsering.
Adress: Box 1145, Stockholm 16.
Postgiro: 3643.
Kommissionärer för försäljning antagas.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1937.

officiella ryska kretsar är tanken den, att har kriget utbrutit på ett ställe i Europa kommer det att rycka med sig samtliga stater. Det är därför *freden* betraktas som odelbar. Neutralitetspolitiken betraktas därför som en chimär, där icke ens den mest förödmjukande undfallenhet kan friköpa ett land. Man anser därför att de stater som vilja freden måste vara beredda att offra något för densamma ... Flyglinjens överflyttande från Berlin till Stockholm är signifikativ för Rysslands strävan mot närmare kontakt med N. F.-staterna, och om man så vill naturligtvis även dess avlägsnande från de utanför N. F. stående staterna, särskilt Tyskland.

— Ja, så ser juden-utrikeskommissarien Litwinow, representanten för den profranska frimurar-"demokratiska" uppfattningen, saken i Moskva! Det är i all huvudsak samma syn som företrädes av det jude- och frimurarstyrda konungariket Sverige. Med icke minst intresse tar man del av Bonnierorganets upplysning, att Sverige arrangerade finske utrikesministern Holstis Moskvaresa för ett år sedan; detta m. m. visar vilken aktiv roll den svenska utrikesledningen spelat i arbetet för Nordens orientering österut. Sovjetryske utrikeskommissarien Litwinow har här uppenbart fungerat som svenske utrikesministern Sandlers läromästare, och att den sistnämnde varit en uppmärksam lärjunge, förstår man. Litwinows uppfattning, att det är otänkbart att Nordens stater i ett europeiskt krig skola kunna förbli neutrala, stämmer med deras syn på saken vilka lancerat och propagerat planen på ett "nordiskt neutralitetsblock". Neutraliteten var, såsom vi tidigare påpekat, aldrig allvarligt menad utan avsåg allenast att tjäna som lockbete vid de nordiska staternas inlockande i den judisk-frimureriska fällan.

En besvikelse för herrar Litwinow och Sandler måste det ha varit, att Stalin personligen icke bevärdigade svenske utrikesministern någon audiens, vilket synes stödja den flerstädes hysta uppfattningen om en rådande djupgående schism inom utrikespolitiken i Sovjet-Ryssland. Det skulle således i Moskva rymmas tvenne olika, varandra motsatta utrikespolitiska ståndpunkter: en *protysk*, representerad av Stalin, och en *profransk*, hittills främst representerad av utrikeskommissarien Litwinow och den för någon månad sedan avrättade marskalken Tuchatschevski. IX. Frimurarprovinsen och N. F.-staten Sverige och dess marxistiske utrikesminister Richard Sandler skulle nu å "Nordiska statsblockets" vägnar till den kraft och verkan det hava kunde spela medlareroll i Moskva till stärkande av de lossnande föreningsbanden mellan Västerlandets "demokratier" och Sovjet-Ryssland samt stödjande av Litwinows vacklande position. — En mission som dock tydligen mindre senterats av Stalin.

Tillvaron av tvenne varandra motsatta utrikespolitiska riktningar i Sovjet-Ryssland, en protysk och en profransk, konstateras i en den 18 juli i Aftonbladet publicerad artikel av Ladislas F a r a g o under rubriken "Stalin vill krig i Östern, eftersträvar Tysklands vänskap". Här några korta utdrag ur densamma:

I diplomatkretsar i Moskva sade man mig — senare fick jag också höra det från Kreml närstående håll — att den ekonomiska fred som Stalin slutit med Tyskland snart kommer att följas även av politisk fred. Stalin är fast besluten att återställa de rysk-tyska förbindelserna till vad de voro före Hitler ... Han är övertygad om, att Rysslands utrikespolitik kommit in i en återvändsgränd. Stalin byggde upp hela sin utrikespolitik på Litwinows framgångar, vilka kulminerade i fransk-ryska pakten och fingo sitt efterspel i Montreuxfördraget ... Men den fransk-ryska pakten har blivit en besvikelse för Stalin; den har icke medfört vad Stalin hoppats på, medan den å andra sidan drivit Tyskland och Polen, till en viss grad även Italien, i Japans armar ...

Stalin anser pakten med Frankrike uteslutande vara till Frankrikes fördel. Han riktar också hela sin uppmärksamhet mot Fjärran Östern och betraktar ett krig där såsom ett mindre ont. Stalin hänger sig icke åt några illusioner utan vet, att de många sammanstötningarna i Fjärran Östern förr eller senare måste sluta med krig och i detta asiatiska krig räknar han icke med något stöd från franska generalstaben ... Han skall vara färdig att offra pakten med Frankrike för en överenskommelse med Tyskland. Han skall också vara beredd till stora offer för vinnande av detta mål ...

Marskalk Tuchatschevski kände till denna vändning i Stalins utrikespolitik. Han var svuren fiende till densamma. Visserligen avslutades fransk-ryska pakten av Litwinow, men i Ryssland vet man att marskalk Tuchatschevski var fördragets verklige fader ... Stalin visste, att vid sidan av hans protyska front (till vilken hörde Woroschilow, Molotow och Kaganowitsch) höll på att bildas en profransk front. Denna bestod av de inom armén ytterst inflytelserika generalerna, vilka kunde ha gjort hela hans plan om intet. När han beslöt sig för att handla, ansåg han det nödvändigt att först röja Tuchatschevski och "hans klick" ur vägen. Han visste, att marskalken aldrig skulle gå med på att offra fransk-ryska pakten för ett krig i Fjärran Östern. Tuchatschevski måste därför försvinna från arenan för att icke omintetgöra Stalins hela projekt. De andra marskalkarna i Sovjetunionen stå på Stalins sida, särskilt marskalk Blücher, högste befälhavaren i Fjärran Östern ...

— Så långt författaren i Aftonbladet, vars framställning av läget beträffande Sovjet-Rysslands utrikespolitik till sina stora grunddrag icke förefaller osannolik! Man avvaktar med intresse utgången av den tvekamp inom utrikesledningen som synes pågå i Moskva. Att Stalin inför ett krig i Fjärran Östern kunde ha intresse av den tysk-japanska överenskommelsens sprängande, är förklarligt. Huruvida hans strävan för samförstånd med Tyskland syftar längre kan för utomstående vara vanskligt att bedöma.

Den som följt Adolf Hitlers hittillsvarande bana kan icke förlika sig med tanken, att han skulle vara redo till en försoning med Ryssland med mindre detta land helt avstår från sin världsrevolutionära verksamhet. En annan stötesten å vägen till tyskt-ryskt samförstånd synes vara det judiska folkelementets förhärskande ställning inom sovjetryska stats- och partiapparaten, vilket innebär ett ständigt osäkerhetsmoment och måste göra värdet av varje avtal mellan Ryssland och Tyskland problematiskt. Man frågar sig om Stalin skall vara redo till "offer" också å dylika punkter? Härpå beror väl i hög grad om ett vänskapligt förhållande skall kunna komma till stånd mellan Hitlers Tyskland och det nuvarande Ryssland.

*

Efter nedskrivandet av ovanstående ingår meddelandet, att rikskansler Hitler i Berchtesgaden mottagit Sovjet-Rysslands nyutnämnde ambassadör i Berlin Konstantin Jureniew, vilken där överlämnade sina kreditivbrev. Vid tillfället förklarade Jureniew, att han ville göra allt vad som stod i hans makt för att åstadkomma och vidmakthålla normala förbindelser mellan de båda länderna, varpå Hitler genmälte, att dessa strävanden skulle få såväl hans som tyska regeringens stöd. — Det vänskapliga förhållandet mellan Tyskland och Ryssland förefaller alltså vara på marsch.

På grund av

de stora ekonomiska skador, som F r i m u r a r o r d e n genom sin mot Nationen bedrivna laglösa terror åsamkat tidningen, utkommer Nationen tillsvidare i inskränkt, 4-sidigt format.

Frimurarrepresentant — judisk ledare

Enligt "Revue Internationale Des Societes Secretes", som åberopar sig å ett meddelande i "Univers Israélite", är juden Max G o t t s c h a l k, representant för Internationella Frimurarförbundet samt medlem av Consistoire Israélite i Bryssel, en av judendomens ledare i Belgien.

Jag anklagar!

förtjänar samma uppmärksamhet som "Kreuger kommer tillbaka"!

skriver det ledande organet för frihetskampen i Finland *Frihet och Rätt* om Redaktör Elof Erikssons utgivna skrift "Jag anklagar! Krav på hävande av försäljningsförbudet mot Nationen."

I *Frihet och Rätts* recension heter det vidare:

"Jag anklagar! är en svidande vidräkning med huset Bonnier, dynastien Wallenberg och Sveriges tredje triumvir överrabbinen Ehrenpreis ... Redaktör Eriksson, tidskriften Nationens orädde utgivare, är överhuvud en av förgrundsfigurerna bland dem, vilka kompromisslöst bekämpa judendomen, frimureriet, bolsjevismen och andra med den liérade kulturförstörande makter. Oerhörda äro de chikaner och de svårigheter, vilka man hopat i denne mans väg ... Men Elof Eriksson har stått som en man i kampen för nordisk frihet och rätt, med blixtrande klinga har han allena avvärjt Sveriges förenade judefalangs anslag ur mörker och bakhåll".

Jag anklagar! Rikt illustr. Pris 1 kr.

Erhålles mot beloppets insändande å postgiro 3643 eller i frimärken per brev adr.: Nationen, Box 1145, Stockholm 16.

Hjälp till att sprida!

Zionistisk världskongress

XX:e zionistiska världskongressen, i samband med vilken ett sammanträde anordnas med Jewish Agency's råd, öppnas den 3 augusti och väntas pågå c:a 2 veckor. Den främsta frågan i förhandlingarna blir Palestinakommissionens betänkande angående lösningen av Palestinaproblemet.

I kongressen deltaga c:a 500 delegater från över 50 europeiska och utomeuropeiska länder jämte ett antal journalister och några tusen gäster. De diplomatiska och konsulära representanterna från en mängd länder skola närvara såsom sina resp. regeringars officiella delegater vid öppningssammanträdet, vid vilket även folkförbundssekretariatet jämte ett stort antal internationella institutioner äro representerade.

XX:e zionistiska världskongressen öppnar med en pomp och ståt som vore den världsparlamentet självt.

*

»Katolisch-Europa»

Den namnkristna kyrkovärldens nyvaknade nit till det hotade Jave-herraväldets skydd tar sig många uttryck I Österrike låter just en grupp politiska katoliker tala om sig, vilken med stor iver propagerar för bildandet av ett block av katolska europeiska stater — "Katolisch-Europa", som i analogi med greve Coudenhove-Kalergis "Paneuropa"-rörelse benämner sig "Kathenropa".

I en utsänd propagandaskrift utvecklas närmare den katolska statsblockplanen. Katolicismen har — heter det — till uppgift att rädda den kristna kulturen. Den är i dag "den enda sunda internationalen", allena i stånd att nyorganisera det "söndertrasade, kaotiska, förvirrade Västerlandet". För att kunna fylla denna sin uppgift måste katolicismen vara en kämpande politisk katolicism. Såsom dess huvudfiender utpekas marxismen och nationalismen.

Judas nya processlag mot »smutsskrivare»

Bonniers D. N. erkänner i en ledande artikel, "Vid tryckfrihetens gräns" (2.7.37), att riksdagens beslutade omläggning av tryckfrihetsprocessen huvudsakligen har till uppgift att bättre kunna komma åt "smuts"- och "skandalskrivare". Med dylika avse ju vederbörande alla som inför offentligheten djärvas beröra judendomens och frimureriets maktställning och verksamhet i det svenska samhället. Här ett utdrag ur den citerade artikeln:

"För övrigt torde man allmänt ha den uppfattningen, att det med den gamla jurysammansättningen visat sig överhövan svårt att få fast även rena skandalskrivare ... Men detta kan blott ske om man ser till att skälmar och skandalskrivare icke bringa tryckfriheten i vanrykte. Den nya tryckfrihetsprocessen fyller helt sin uppgift om den .... skapar bättre möjligheter att utan pjåsk och mannamån klämma efter dem som missbruka det fria ordet till snusk-journalistik och personliga förföljelser."

Kom så och säg, att Juda den dag som är icke bestämmer över lagstiftningen i detta land!

"Israels land"

Återupprättandet av judestaten i suverän gestalt i Palestina, vilket av överrabbin Ehrenpreis betecknats såsom världskrigets egentliga mål och resultat, möter vid förverkligandet svårigheter av till synes olöslig art. Med rundhänta löften om grundande av en självständig arabstat lyckades England under världskriget förmå araberna till revolt mot turkarna, och med icke mindre rundhänta löften till zionisterna om inrättande av ett "nationellt judiskt hem" i Palestina tillförsäkrade de brittiska statsmännen ententemakterna världsjudendomens stöd för krigets förande till ett segerrikt slut. Men så kom dagen, då löftena skulle infrias ...

Om Englands regering trott att Palestina-kommissionens förslag till landets uppdelning i dels en suverän judisk stat, "Israels land", dels ett arabiskt emirat under Transjordanien samt dels ett brittist mandat, omfattande städerna Jerusalem, Nazaret och Betlehem — om man i London verkligen hängivit sig åt förhoppningar att med detta förslag ernå en lösning av problemet, skulle man snart märka sitt misstag. Från judiskt såväl som arabiskt håll, och i all synnerhet från det sistnämnda, mötte ett sådant motstånd, att brittiska regeringen såg sig nödsakad hordlägga frågan i parlamentet i avvaktan å förslagens förestående prövning i folkförbundet. Englands löftespolitik från världskriget har fört imperiet i ett svårt dilemma. Ej blott araberna i Palestina utan också de i Irak, Egypten och annorstädes låta skarpa kampsignaler ljuda. Nationella försvarspartiet i Jerusalem fastslår i en skrivelse till mandat-kommissionen, att "en delning av Palestina är utesluten", och den inflytelserika "Palestina-försvarskommittén" i Kairo förklarar i en resolution, att "Palestinafrågan för närvarande är Islams viktigaste problem, vars försvar är varje muhammedans plikt. Kungliga kommissionens förslag bör avvisas. Grundandet av en judestat betyder en tagg i hjärtat å den grundade arabstaten."

För att kunna framlägga det nu presenterade förslaget till Palestina-frågans ordnande i enlighet med den judiska intresselinjens önskemål hade England för åratal sedan nödgats inrätta sig för en omorientering i Främre Orienten bort från den av det själv väckta panarabiska idén i riktning till vänskap med Turkiet, vars intressen det på olika sätt stött, såsom i fråga om Dardanellerna, Alexandrette-problemet etc. Efter en sålunda varsamt företagen svängning till eliminerande av den frambesvurna "panarabiska faran" vågade sig de brittiska statsmännen nu på det djärva experimentet med Palestinas delning. Om denna delning också ej motsvarade de mest högröstade zionisternas fordringar, innebar den likväl ett påtagligt tillmötesgående av judiska intressesynpunkter på arabisk bekostnad. Ledande zionistblad konstatera även, att mandat-kommissionens förslag varit otänkbart på den tid, då England var panarabiskt och antiturkiskt inställt. Judarna erhålla genom detsamma en fast fot i Palestina, från vilken den nygrundade judiska staten vidare kan utbyggas till önskad omfattning. Om den islamitiska världen skall finna sig häri är en annan fråga, som de brittiska statsmännen möjligen förytligt bedömt.

Ett judiskt Palestina skulle utgöra kronan å det judiska världserövringsverket. Hade allt i övrigt gått efter beräkning, hade saken i dag kanske varit mera enkel, men senaste årtiondenas oväntade händelseutveckling har väsentligt komplicerat läget. Genom att judendomen tilltvingar sig tillträde till Palestina för genomförande av sina världspolitiska önkemål, skapandet av ett suveränt statsområde och ett alljudiskt centrum såsom utfallsort mot Asien, drivas de redan förefintliga allvarliga motsatserna mellan olika rasliga och statliga intressen å denna mötesplats mellan trenne världsdelar till sin spets och åstadkommes en ny härd för oro. Den zionistiska planen att upprätta en judestat var förvisso aldrig avsedd att bli en lösning av judefrågan så tillvida, att Palestina skulle draga till sig världens till över 15 miljoner uppgående judar. Den stora massan av judar skulle fortsätta det lönande galuth-livet hos sina resp. värdfolk.

En suverän judestat i Palestina skulle betyda ett oerhört tillskott i makt för Juda. Den stora massan utanför Palestina levande judars ställning såsom medborgare i Judestaten och allenast förpliktade till denna, ehuru med bevarande av sina statsmedborgarskap och innehavda befattningar hos värdfolken — se där vad som ger det nya "Israels land" dess särskilda utseende! En judisk stat skall föra alla judar, som i dag äro organiserade i otaliga smärre grupper — vilka åter äro spridda över hela världen och representera världsorganisationer — närmare varandra. Den skall i alla länder, som icke förstått att skydda sig genom speciella judelagar, kunna driva propaganda för sig själv och för orientering av värdfolkens inre politik och har i överensstämmelse med sin natur och galuth-judendomens utbredning möjligheter att bli en central för underrättelser med mera för de enskilda staternas och folkens politiska, ekonomiska och övriga verksamhet.

På judiskt håll har man i Judestatens i Palestina återupprättande velat se tusenårsrikets tillkomst. Om detta som nu sker yttrade överrabbin Ehrenpreis i ett anförande inför Judiska Akademiska Klubben i Stockholm (Judisk Tidskrift nr 6, 1929): "Det verkar som ett under! Lyckliga generation som får vara med om denna betydelsefulla händelse ... I vår urgamla historias bok börja vi ett nytt blad." — Framtiden får utvisa i vad mån den judiska generation som får uppleva Palestinafrågans slutliga lösning var att lyckönska.

»Demokratien» — penningdiktatur

"Action Nationale", Genève, publicerar en artikel av François L e C o u l t r e, vilken konstaterar, att kommunismen uppstått ur kapitalismens överdrifter. "Demokratien" ger spekulationen och börshandeln existensmöjligheter och låter sålunda kommunismen uppkomma. Det enda medlet till kommunismens definitiva förintande är nationalismen. Genom denna avlägsnas social orättfärdighet, arbetslöshet och elände, medan "demokratien" i verkligheten endast är en penning-diktatur, grundande sig å vinningens princip.

Eller såsom Nationen redan för länge sedan präglat satsen: den moderna demokratien är den internationella judiska storfinansens beslöjade diktatur.

*

Röda korset i de rödas tjänst

Mot bakgrunden av de beskyllningar, som under italiensk-abessinska kriget från italiensk sida riktades mot Röda korset för att låta sig missbrukas av dem som kämpade för Lejonet av Juda, har det sitt intresse att taga del av nedanstående yttrande av prof. Israel Holmgren i en i Dagens Nyheter under juli införd korrespondens från det röda Spanien:

"Man vill ha Röda korsets märke där nere, men legationsrådet Wisén i Valencia avstyrker. Det måste jag också göra; tyvärr är det så, att Röda korset inte längre är något skydd, utan tvärtom — jag tänker t. ex. på Malaga. Det har nu Röda korset sig självt att skylla för; det har inte med tillräcklig kraft tagit itu med försyndelserna."

NATIONENS frimurarserie

(12 nummer)

erhålles mot insändande av kr. 3: — å postgiro 3643 eller i frimärken per brev under Nationens adress.

Den tyska rasidén...

(Forts. fr. sid. 1.)

skor av främmande ras regera över den. Men detta var fallet i Tyskland. *Dessutom har judendomen varit bärare av bolsjevismen hos oss och förstört allt vad stat, kultur, ekonomi och religion heter i Tyskland, och om man där värjt sig mot denna pest, är det en inrepolitisk sak och icke vad man här och var fruktat ett utbrott av en rasideologi, som kanske i morgon skulle kunna rikta sig mot andra folk eller raser.*

Rastanken — ett fundament för freden

På andra sidan gränsen äro en del av de ovan berörda problemen ej så självklara som i Tyskland. Begreppet ärftlighet är väl ett begrepp, som står fullt klart för alla länders och folks naturvetenskapsmän, men för den icke naturvetenskapligt bildade är det ofta ett osäkert begrepp. På samma sätt förhåller det sig med rasbegreppet, vilket ofta felaktigt bedömes. Tyskarna ha vant sig härvid och storsinnat satt sig över det, och vid en diskussion nyligen med tongivande kretsar i Italien lyckades de undanrödja svåra missförstånd och spänningar, som uppstått å området. Det är troligt att man också på andra håll inom det internationella livet skall komma till insikt om, att den princip vi förfäkta är den enda rätta och ärliga toleransen. Den stödjer sig helt på rasidén. Det finnes ingenstädes en obestridligare och tolerantare princip än denna, att man kräver av sig själv och andra att hålla sin egenart ren samt respekterar denna liksom man respekterar andra rasers egenart. Att tyskarna äro som de äro, beror ej på deras egen bestämmanderätt utan på att de äro födda människor av en bestämd ras och bestämd nationell egenart. Om andra människor i denna värld fötts inom en annan ras, beror detta lika litet på dem själva utan är också för dem en ödesbestämmelse. Varje rasgrupp har någonstans sitt inre berättigande, om den fyller de uppgifter som historia och kultur ställa på dem. Var och en av dessa raser har alltså anspråk på att högaktas och respekteras av envar annan, åtminstone så tillvida att den fullt får utveckla och pröva sina anlag och förutsättningar. Denna ståndpunkt av tolerans, av aktning för andra, som samtidigt rymmer den aktning man fordrar för sig själv av andra, är ytterst den tyska raspolitikens innehåll, den teoretiska motiveringen därför. *Rasståndpunkten är ej någon agressiv ståndpunkt utan den inskränker sig blott till det egna folkets väl, en ståndpunkt som nu och framgent utgör den bästa förutsättningen för ett friktionsfritt internationellt samarbete.*

Raspolitik och rasidé skulle, anser man i det nya Tyskland, kunna bli ett fundament för en framtida världsfredspolitik, enär rasidén i grund och botten ej innebär något annat än stolthet över egenart samt högaktning och värdering av andras egenart. En sådan andlig inställning skulle lättast möjliggöra ett friktionsfritt samarbete samt föra till den fred, som världen söker men har så svårt att finna. I varje fall är man i Tyskland övertygad om att genom sina rasprinciper i någon mån ha bidragit att höja den ömsesidiga aktningen mellan människorna, nationerna och de rasgrupper som bilda dessa. Man vill där inför varandra åter väcka till liv vad som i senaste tid ofta bortglömts, då man börjat alltför mycket värdesätta och uppskatta och t. o. m. kritiklöst efterapa andra folk och deras seder.

U. S. A:s strejkledare — judar

U. S. A:s industriella liv skakas sedan en tid av en våldsam strejkvåg, iscensatt från judiskt håll och åsyftande dels att förgöra den icke judiska företagsamheten samt dels att framskapa den sociala oro och upplösning, i vars tecken det absoluta judeherraväldet skall kunna upprättas i landet. En översikt över de ledande krafterna bakom senaste tidens strejkoroligheter inom amerikanska näringslivet är nog så intressant och upplysande.

Strejken vid Chrysler Motor-Verken leddes av Richard F r a n k e n s t e i n — jude. Strejken vid Douglas Aircraft Fabrik hade A d e l m a n, en jude, till ledare. Ledare av San Franciskos kuststrejk var Harry B r i d g e s — jude från Australien. Taxi-strejken i Chicago leddes av Joseph J a c o b s — jude. Ledare av upproret bland New Yorks skeppsarbetare och sjömän var G l i c k s t e i n — jude. De offentliga understödstagarnas strejk leddes av Aron K a t z — jude. Upproret i Santa Rosa leddes av Sol N i t z b e r g — jude. Den röda propagandan bland lantarbetarna i Californien hade till ledare dels juden Elaine B l a c k och dels juden Lloyd L e h m a n. Stängandet av Ford-Motor-Verken åstadkoms av Richard F r a n k e n s t e i n — jude. Homer M a r t i n och John L e w i s, ledarna av strejkerna vid automobilindustrien i U. S. A., äro såvitt känt är icke judar, men intimt förbundna med ledaren för konfektionsarbetareförbundet, juden Sidney H i l l m a n n samt med David D u b i n s k y — likaså jude.

Den amerikanska strejkrörelsens tendens ligger alltså tämligen klar!

*

Frimurarpolitiken mot Rumäniens officiella!

Avlägsnandet av höggradsfrimuraren Titulescu från utrikesministerposten i Rumänien var — enligt meddelanden från Paris — ett svårt slag för de överstatliga makterna och den frimureriska folkförbundspolitiken. Härmed åstadkoms ett starkt intrång å Sovjet-Rysslands förbundsduglighet i folkförbundskollektivismens tjänst. I första linjen träffades Litwinows, Sovjetunionens och världsjudendomens utrikesministers prestige.

I samband med kröningsfestligheterna i London gjordes flera försök att komplettera den sovjetrysk-franska understödspakten genom ett militärförbund, och ny känning togs med Rumäniens frimureriska politiker. Därpå arrangerades en konferens mellan utrikesminister Litwinow och förutv. rumänske utrikesministern Titulescu i Talloires i Savoyen, i vilken konferens även rumänska sändebudet i Schweiz Antoniade deltog.

Regeringen i Bukarest gav emellertid strax sitt missnöje över Titulescus och hans medbröders i frimureriet egenmäktiga inskridande till känna genom att entlediga Antoniade från sin diplomatiska tjänst. — Vi se här ett nytt praktiskt exempel å den frimureriska och judiska överregeringens bedrivna verksamhet vid sidan av de legala regeringarna.

*

Kommunistpartiet — en förbrytarorganisation

Den i Genève utkommande tidningen "Action Nationale" offentliggör ett upprop av Paul B o n n y, i vilket schweizarna uppfordras att definitivt slå ut det kommunistiska partiet i Schweiz. "Kommunistiska partiet i Schweiz och dess Genève-sektion äro blott förtruppen för en främmande makt, som vill härska genom förbrytelse, terror och slaveri."

U. S. A.-frimureriets...

(Forts. fr. sid. 1.)

samtliga länder i världsdelen, där frimureriet ännu har möjlighet att leva och "arbeta". Den i Paris utkommande tidskriften "Revue Internationale Des Societes Secretes" (nr. 9, 1.5.37) innehåller en artikel av Yves Tamaris om de amerikanska frimurarnas Europa-besök, vilken återger en i *"The New Age"*, det officiösa organet för Översta Rådens av Skotska Riten förening, februari- och marsnumren d. å. offentliggjord reseberättelse. Den ifrågavarande berättelsen är författad av de båda amerikanska delegaterna "Grand Commander" John C o w l e s, representant för Storlogerna av Kentucky och Tenessee (med vilken sistnämnda Svenska Stora Landslogen upprätthåller direkta officiella förbindelser), samt Broder .·. William Moseley B r o w n, innehavare av 32. graden samt medlem av högsta domstolen i U. S. A:s sydstater. Då Bröderna .·. Cowles och Browns berättelse, ehuru den intet förmäler om de egentligen avhandlade ärendena, likväl är av intresse såsom bjudande en inblick i det frimureriska läget i ett antal europeiska länder, vilja vi efter den citerade franska tidningen ur densamma återge nedanstående.

Jubiléet i Edinburgh

De bägge amerikanska delegaterna anträdde sin Europa-resa från Skotland, där de deltogo i firandet av 200-årsdagen av Skotska Storlogens grundande. Storkommendör Cowles inträffade i Edinburgh med en vacker guldplakett och ett prydligt pergament, som hans amerikanska vänner förärade sina skotska Bröder .·.. Festligheterna började enligt sedvänjan med en middag, vid vilken sir L a i n och lady C o l q u h o u n på det mest fulländade manér presiderade. Följande dag läto de skotska Bröderna .·., som i sin Världsalltets Storbyggmästare se en skapande gud, till ära för denna sällsamma gudomlighet anordna en gudstjänst i Saint-Giles katedral.

Den 30 november, St. Andreas dag, öppnade Storlogen sina portar, och den mängd frimurare som kommit från avlägsnaste Orienten bevittnade det storslagna skådespelet av Skotska Storofficerarna, där de till orgelns toner samt iklädda alla sina ordnar, band, stickade förkläden (till tecken på sin andliga omskärelse eller förvandling till "konstgjorda judar") och underbara handskar intågade. De hade hämtat ut sina kostbaraste ordnar ur skåpen, ty de ville mottaga Hans Kunglig Höghet hertigen av York och välja honom till Stormästare för Skotska Logen. Ceremonimästaren jämte höga funktionärer hämtade prinsen vid Templets port, varifrån denne begav sig till frimurarna, medan en säckpipblåsare gick före. Efter att ha svarat på ett kort anförande av sir Jan C o l q u h o u n uppläste prinsen följande budskap från konungen: "Jag uttalar till de skotska frimurarbröderna och de i Edinburgh församlade besökarna mitt uppriktiga tack för deras trogna och broderliga önskningar. Eduard R. I."

Hertigen av York lät härefter personligen föreställa sig för varje deltagare och övertog presidiet vid en festlig bankett i Edinburghs slott, där säckpipvisor omväxlande med de traditionella skåltalen genljödo i de gamla valven. Senare begåvo sig Bröderna .·. till en konsertsal, varest prinsen i all sin glans uppenbarade sig; åter föredrogos visor, växlande med skåltal. Följande dag ägnades åt besök av olika minnesvärda platser och relikbyggnader. Aftonen den 2 december mottogo tvenne loger de utländska Bröderna.·.. Storkommendör Cowles hade tillfredsställelsen att bli vald till aktiv medlem av Canongate Kilwinning Loge, vilken räknat diktaren Robert Burns bland sina medlemmar. Vid tillfället överlämnades åt honom ett förkläde jämte en klenod.

I Polen

Vi skola icke fördjupa oss i de storståtliga ceremonierna och festerna med mottagningar i Skotlands Översta Råd och Kungliga Arkens Kapitel utan följa de ovannämnda amerikanska delegaterna Br. .·. Cowles och Brown å deras fortsatta inspektions- och propagandaresa på det europeiska fastlandet. Den 9 december ankommo de till Warschau, där de vid bangården mottogos av Storkommendören Stanislaw S t e n p o w s k i och Stor-Generalsekreteraren Zbigniew S k o k o w s k y. Samma afton hälsade dem Polens Översta Råd i regeringens skogsförvaltnings lokaler. Allenast detta faktum — framhåller "The New Age" — karaktäriserar de i Polen uppnådda framstegen, ty under tidigare år kunde möten av detta slag endast äga rum i frimurarnas egna lokaler.

Det polska frimureriet saknar legal stadga. För några år sedan umgicks man med planer på byggande av ett tempel, men krisen och antifrimurarnas fientligheter tvungo Bröderna .·. att uppskjuta dessa planers förverkligande. De försäkra, att de nödgas iaktta den yttersta försiktighet och att deras intressen skulle lida av att deras egenskap av frimurare upptäcktes. Översta Rådet i Polen grundades 1922 av Italiens Översta Råd. Det hade en period av intensivare verksamhet, då skriftställaren André Strug stod i spetsen, samt räknar i dag 16 medlemmar. Aftonen den 10 december voro de amerikanska gästerna inviterade till en festlighet i Kopernikus-logen, Polens moderloge. Den 11 december besöktes Krakau och dess Prejudiced Conquered Lodge. En av medlemmarna av denna atelier, Brodern .·. H. G l i v i c, hade enkom ditrest från Paris för att deltaga i mottagningen. Polackerna äro stolta över sin ordens utomordentliga sammansättning. Inom densamma finnes en furste, ett förutvarande sändebud, fem förutvarande ministrar, en förutvarande präst samt industrimän. Brödernas .·. personliga ställning utgör förklaringen till att 400 människor, fördelade å 11 loger, kunna utöva ett sådant inflytande i landet.

(Forts. i nästa n:r.)

Kampfonden

Under juli inflöto nedanstående bidrag till Nationens kampfond:

P—e	Kr. 7: —
Cepete	„ 1: 50
Blue girl	„ 13: —
E. A.	„ 25: —
Ut med frimurarna!	„ 5: —
G. D.	„ 10: —
Tipsvinst	„ 5: —
A. A.	„ 6: —
S:a kronor	72: 50

Vårt tack till samtliga givare!

Bidrag kunna sändas till *Nationens kampfond*, postgiro 3643, box 1145, Stockholm 16.

Israelsmissionen med i opinionskören

Det internationella Israelsmissionsrådet höll under juli en konferens i Wien, vid vilken antisemitismen stod som främsta föredragningsämne. Professor Kohnstamm från Holland underströk i sitt föredrag över detta ämne starkt den kristna toleransens synpunkter.

"Om kyrkan tolererar den antisemitiska propagandan, gräver den sin egen grav — yttrade talaren. — Kyrkan får ej tiga här. Högt och fritt måste kristendomens kärleksbudskap ljuda över nationella lidelser, rashat, giftpropaganda."

Ja, varför skulle ej också Israelsmissionen nu vara med i den universella kören!

Rekvirera listor

för insamlande av namnunderskrifter till opinionsrörelsen till stöd för Nationens krav på försäljningsförbudets hävande.

Erhållas på beställning hos tidningen.

En världsupplysningscentral

Ett betydelsefullt upplysningsarbete i de nationellt folkliga idéernas tjänst utföres i olika länder och världsdelar av det redan 1914 i Hamburg grundade *Deutsche Fichte-Bund*. Förbundets skrifter utkomma på alla huvudspråken och ha till ändamål ej endast att sprida sanningen om Tyskland utan även att befordra de vänskapliga förbindelserna mellan Tyskland och den övriga världen.

Enligt vad vi erfara har Fichte-Bunds verksamhet krönts med en allt större framgång och intresset för dess strävanden är i stadig tillväxt. Förbundet upprätthåller förbindelser ej blott med världens viktigaste handels- och industricentra utan jämväl med mindre kända platser i Afrika, Australien, New Zeeland, Sydamerika etc. Också i Kina, Japan, på smärre öar såsom Samoa, Kuba o. s. v. är det välkänt.

Fichte-Bunds upplysningsskrifter på svenska språket, vilka vi på det varmaste rekommendera alla som intressera sig för att sanningen om det nya Tyskland och dess kamp mot det judiskt-marxistiska undermineringsarbetet når ut till folken, erhållas kostnadsfritt. De som önska dylika må under åberopande av tidningen Nationen tillskriva "Deutsche Fichte-Band", Jungfernstieg 30, Hamburger Hof. Hamburg 36.

*

Frankrikes förjudning

"La Libre Parole", Paris, konstaterar den fortgående starka förjudningen av Frankrike. Judarna intaga en allt starkare ställning inom förvaltningen, rättsväsendet och hären. Det är nödvändigt att äntligen sätta stopp för denna utveckling!

Den citerade tidningen uppställer kravet å bojkott av alla judiska affärer samt påvisar, hur fransmännen genom inköp i judiska affärer lämna judarna vapen i hand mot sig själva. Pengarna, som de ge åt den judiske köpmannen, läkaren eller värdshusvärden, äro oåterkalleligen förlorade.

Kravet å bojkott av judiska affärer har sitt berättigande även i Sverige!

Aktuell Litteratur

Jag anklagar! Av Elof Eriksson	Kr. 1: —
Judarna i Sverige	„ 0: 50
Zionsprotokollen	„ 1: —
Nya Upptäckter om Zionsprotokollen	„ 0: 50
Kristendomen — den urariska religionen	„ 0: 50
Kristus var ej jude	„ 0: 25
Frimureriets avslöjande. Av General E. Ludendorff. 2 del., vard. à	„ 2: —
Den judiska framgångens gåta. Av Roderich-Stoltheim	„ 1: —
Den statsfientliga judiska läran. Av Th. Fritsch	„ 0: 25

Ovanstående böcker erhållas på beställning direkt från tidningen mot insändande av beloppet antingen i brev eller per postgiro 3643 under adress: NATIONEN, Box 1145, Stockholm 16.

Arierparagrafens segertåg i Polen

I föregående nummer av Nationen meddelades, att Polens städer uppställt kravet å arierparagrafens antagande i den polska självförvaltningen. För dagen tillkännages, att polska flygbyggnadsingeniörernas förbund med stor majoritet beslutat, att judar och personer med judisk härstamning icke skola få tilllhöra förbundet.

Enligt föreliggande uppgifter ha hittills sammanlagt 12 stora förbund, sträckande sig över hela Polen, antagit arierparagrafen.

*

Spår av Trotskij i Norge

Italienska informationsbladet C. A. U. R. (6.6.37) meddelar, att en hemlig skrift från Trotskij spritts i Norge, i vilken lämnas anvisning å metoderna till bildande av kommunistiska celler. Sålunda uppmanas ungdomen att vägra deltaga i religiösa och politiska tillställningar, att protestera mot sina lärare, att anordna skolstrejker etc. De unga skola fostras militäriskt för att kunna motarbeta vissa sportorganisationer, som ha borgerlig karaktär.

NATIONEN-årgångar

1932—1936 till ett begränsat antal till salu. Pris pr årgång kr. 4: —

Utgöra, inbundna, en värdefull uppslagsbok!

LÖSNUMMERPRIS i Sverige: 30 öre
i Finland: 4 mark
i Danmark o. Norge: 30 öre

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 9 (302) ONSDAGEN DEN 1 SEPTEMBER 1937 ÅRG. 13

Kampen om Sverige

Det gäller nu vårt vara eller icke vara!

Det står i dag en avgörandets strid mellan tvenne varandra motsatta världssystem. Å ena sidan den Gudsbejakande världsåskådningen och dess konstruktiva system, främst företrätt av arierfolken, å den andra den Gudsförnekande världsåskådningen och dess destruktiva system med Judafolket såsom ledare. Vad vi alltså bevittna är slutakten av den gigantiska beslöjade tvekampen mellan de för världsherraväldet kämpande judarna och de i självbevarelse sig värjande övriga folken, denna ödesdigra tvekamp som i årtusenden med aldrig stillad iver rasat.

Alla folk ha sin givna plats i den stora slutstriden till hävdande av sin rätt till liv och fortbestånd, på den nationella såväl som den universella fronten. Vad som ännu gör läge och utsikter ovissa är just denna kampens mestadels beslöjade natur, som hindrar de enskilda från att klart se verkligheten och fatta skeendets innebörd. Genom sitt införda lögnväsen har Juda lyckats blända folken, som det skulle förgöra, genom att inge dem den falska tron att det judiska systemet skall bjuda dem den högsta lycka och välgång. Så var det möjligt för Juda att i största utsträckning engagera dem det ville förinta för sin egen sak.

Intet är därför i dag viktigare än spridandet av upplysning. Upplysning i Sanningens anda, som klargör för människorna det verkliga läget och avlägsnar fjällen från deras ögon, så att de åter må bli seende och i stånd att handla i sin välfärds intresse. Utan att lögnens pestdimmor, som alltjämt lägra sig över vårt land, skingras, ha svenskarna icke möjlighet att framgångsrikt bestå i den avgörande striden; de förbli all eventuell god vilja till trots oförmögna att hävda sig i försvaret. Ett folk med bindel för ögonen är icke i stånd att avvärja en fiendes anslag mot sitt liv. Detta faktum må i dag besinnas.

Så ljuder ständigt åter kravet på upplysning. *Upplysning, Upplysning, Upplysning!* Må alla och envar veta sin plikt, ej blott i ord utan också i handling! Denna upplysning, som i dag påkallar alla goda svenskars aktiva medverkan, är och förblir huvudvapnet i vår självbevarelses strid. Allt Sveriges folk måste göras delaktigt av upplysningen. När så skett, skall segern vara tryggad, och fienden har för detta lands vidkommande förlorat spelet. Medelst lögnen och guldet beredde han sig tillträde till vår nationella helgedom, och medelst samma vapen har han förstått att här uppbygga och bevara sin hemliga härskarställning. Endast Sanningen kan bryta denna hans härskarställning och frälsa Sveriges folk från undergång i den främmande usurpatorns våld.

Varje svensk måste veta, att det i dag står en avgörande strid om Sverige, han måste helt veta vad denna strid gäller. Den gäller vårt lands vara eller icke vara, vårt folks vara eller icke vara. Den gäller om Sverige i fortsättningen skall förbli ett fritt svenskt land, sådant vi av fädren mottagit det i arv, eller om det under judiskt-frimureriskt överstyre skall förvandlas till en lydprovins av judendomens projekterade världssjälvhärskarrike. Den gäller om svenska folket skall fortbestå såsom en fri och oberoende suverän nation, fullföljande sin gudagivna mission i världen, eller om det skall nedtryckas till ett själlöst, avnationaliserat slavfolk under det antigudliga judiska världs-"herrefolket".

Striden gäller om svensk ande, svensk rätt och svensk tradition skola råda i Sverige eller om judisk ande och judisk omoral skola bestämma. Den gäller om vi alltfort skola tillåta en judisk världsförbrytarliga att genom sina "internationaler" — kahal-, frimurar-, finans- och marxistinternationalerna etc. — samt dessas underlydande politiska partier och andra sammanslutningar till döds topprida oss såsom folk eller om vi äntligen skola befria oss från hydran.

Kampen om Sverige står i sitt avgörande. Alla och envar ha här att taga ställning. I den nationella pånyttfödelsens tecken skall segern vinnas!

U. S. A.-frimureriets aktivitet i Europa

II

I Rumänien

I Bukarest mottogos de amerikanska resenärerna vid bangården av Storkommendören av Översta Rådet Jean P a n g a l samt Broder .˙. René R a y m o n d, den fattige Parisadvokaten som i sin egenskap av Suverän Storkommendör av Frankrike blev en betydande personlighet. Eftermiddagen den 13 december besöktes Storlogen av Rumänien. Denna var fylld av deputerade från St. Johanneslogerna, vilka åtföljdes av Stormästaren Ludovic S e r v a t i u s. Dessa loger voro tidigare underordnade Storlogen av Ungern, men förbundo sig efter övertagandet av Transylvanien med Rumäniens Storloge. Amerikanarna övervoro valen av rumänska Storofficerare. Furst B i b e s c o återvaldes till Stormästare, Erast P e r e t z blev Stor-Sekreterare i Nationella Storlogen och Basil R o a t a Stor-Generalsekreterare i Översta Rådet. Rumänska frimureriet är gammalt, men Nationella Storlogen räknar sin tillkomst först från 1880; den grundades av Storlogen av Portugal.

Rumänien har 3 000 frimurare och 90 loger. Många av dessa Bröder .˙. inneha höga ställningar i regeringen och hären, varför regeringen i sin helhet är gynnsamt inställd gentemot frimureriet. (Som bekant har dock regeringen för någon månad sedan åtminstone formellt förbjudit frimureriet, Bnai Brithorden och Järngardet.)

I Bulgarien

Den 17 december beredde sig det bulgariska frimureriet att mottaga en högviktig delegation, bestående förutom av de båda amerikanska resenärerna och de redan nämnda Bröderna .˙. Raymond och Pangal avBröderna .˙. K i n t e s c u och G r a s s i a n y. Till att möta dem i den lilla staden Russe vid Donau sändes dr S. H i t o v, som ledsagade dem till Plevna, där de mötte dr Stefan S i r o m a h o f f och general M i d i l e f f s, Storlogens Stormästare. På aftonen överlämnade Storkommendören Raymond åt ämbetsinnehavarna i Riddar Kadoschs Råd 31., 32. och 33. graden. Detta riddarråd hade grundats av Frankrikes Översta Råd 1931. Därefter instiftade Raymond ett Översta Råd för Bulgarien, vars Suveräne Storkommendör blev general Midileff och Stor-Generalsekreterare Stoyan K o l e d a r o f f. Den i januari 1917 grundade Storlogen räknar 500 medlemmar. Den har en legal stadga och dess inflytande befinner sig i ständig tillväxt.

I Jugoslavien

Från Sofia begåvo sig Cowles, Raymond och Brown till Belgrad. Å bangården möttes de av Storkommendören löjtnant M i l i t c h e v i t c h och Broder .˙. Stephan M i h a j l o v i c, vilken nyligen befordrats till 33. graden. I tvenne dagar besökte resenärerna staden med omgivningar. Man visade dem barnkrubban, dövstummeanstalten vid kungliga skolan Decanski samt hemmet för de blinda, vilket jugoslaviska frimureriet officiellt underhåller. (Liksom överallt annorstädes utövas denna "välgörenhet" till camouflerande av frimureriets egentliga, politiska och revolutionärt konspirativa verksamhet. Red. anm.) De voro vidare inbjudna till en middag i Bristol för att fira nyvalda medlemmar av Översta Rådet.

I Jugoslavien ha frimurarna ävenledes en legal stadga. Regeringen ser i

(Forts. å sid. 4.)

Den Ende Guden

Känd och dyrkad från historiens begynnelse

(Ur "Den bibliske Moses" av Jens Jürgens.)

(Forts.)

Moses är icke skaparen av de monoteistiska religionernas tro på *"en"* Gud. Moses skaffade sitt folk en fetisch, en avgud, en eldgud för tillbedjan, och denna måste han förvisso beteckna såsom osynlig, på det att hans affärshemlighet skulle kunna bevaras. Tanken på en världsomfattande, osynlig, ende Gud, Allfadern, kärlekens och godhetens fader, barmhärtighetens, det mänskligas och trohetens fader, för vilken kärlek och välgörenhet voro behagligare än offer, tron på en Gud, som lever i anden och i sanningen — denna tanke är icke någon hebreisk tanke och är det hebreiska väsendet främmande och fientlig; den fanns redan långt innan de från Egypten utdrivna drogo till Sinai.

Zoroasters gud betecknas i Zend-Avesta (ca. 5000 f. Kr.) uttryckligen såsom *den ende:* "Prisat vare namnet av Ormuzd, Guden, som alltid var, alltid är och alltid skall vara, den Himmelske bland de himmelska, från vilken herraväldet allena stammar" (56).

Redan årtusenden före Moses talade egyptiska skrifter om en enhetlig gudsprincip, alltid om den "Namnlöse", "Evige" och "Outsäglige". Moses låter sin Jave tala: "Jag är den Jag är" (II. Mos. 3, 14). Men så talade redan åtskilliga årtusenden före honom det egyptiska namnlösa eviga Gudsväsendet. "Nuk pu Nuk" = jag är den jag är.

Den enhetlige och ende Guden enligt papyrus "Prise" är *Osiris*, som i 17. kapitlet säger: "Jag är Den Fördolde, som har gjort himmelen och skapat alla väsen. Jag är Den Store Guden, som uppkom av sig själv. Jag är Lagen och känner morgonen." Detta klingar helt gammaltestamentligt.

Under en gammal bildstod av Isis i Egypten läste man orden: "Jag är vad som här är", och på en pyramid i Sais fann man den urgamla, egendomliga inskriften: "Jag är allt vad som är, vad som var och vad som bliva skall." Till den som skulle upptagas i de egyptiska mysterierna sades om Gud: "Han är En och av sig själv, och denne Ende ha alla ting att tacka för sin tillvaro." Detta är helt och hållet biblisk monoteism, som prästavfällingen Moses för sina ändamål medtagit ur Egypten.

Läran om den Ende, Evige Guden (Allfadern) återfinnes enligt viktiga dokumentariska fastställanden av Frenzolf Schmidt (61) redan årtusenden före Moses hos alla ariska kulturfolk, hos de förkristna tyskarna, i indiernas Rigwedas liksom i andra heliga indiska skrifter, som mestadels äro 25 à 30 000 år gamla, i synnerhet i Bhagavad Gitas underbara sånger, långt renare och upphöjdare än i Gamla testamentet. I en "skapelsehymn" från den atlantiska tiden heter det bl. a.:

"Han andades vindlöst i ursprunglighet
Den Ende, utom vilken ingen fanns,
Den Evige, ur Evigheten födde,
Den Härskande och Herren-Allfadern Gud."

I ayas (ariernas) lag å Atlantis läses följande:

"Jag är Jordens Begynnelse,
Jag är Skapelsen och Livet,
Jag är, liksom Jag var och evigt skall vara,
från Evighet Allhärskaren —
Jag är den Förste och den Siste
och är den Levande. — Jag är Livet".

Varje dag sjöngo de heliga tempeljungfrurna i den atlantiska huvudstaden vid soluppgången:

"O, Helig, Helig, Helig är Du,
Herre och Gud Allfader!
Alla världar äro fulla av Din härlighet!
Dig lovprisa alla tiders skapade varelser,
för Dig sänka sig solen och stjärnorna,
ära vare Dig, Du Herre och Gud, från evighet till evighet!
Helig, Helig, Helig är Du,
Herre och Gud Allfader!"

Enligt dessa urkunder sträcker sig ärandet av den *Ende* Evige Guden genom våra förfäder ända tillbaka till 80 000 år före Kristus (61).

Urgamla fragment av de i några delar för hundra årtusenden sedan uppkomna Sibyllinska Profetiorna uppfordra till ärande av den *Ende* Sanne Guden och att överge det dåraktiga tjänandet av avgudar. Profetissan Sibylla, som kallar sig Noahs brud och Isis syster (V. vers 50 o. f.) och alltså levat före Nord-Atlantis undergång, talar alltid om den helige, Ende, odödlige och evige Guden (25, XI, 1).

I de äldre delarna av Sibyllinska Profetiorna heter det om den *"Ende* Guden":

"En allena härskande Gud är, onämnbar, himmelen beboende,
född av sig själv, osynlig, allena blott skådande allt,
vilken handen icke skapade med mejseln,
vilken icke såsom produkt av mänsklig konst består av elfenben eller guld,
utan har Han själv såsom Evig av sig själv bevisat sin tillvaro,
såsom Den som är och tidigare var och sedan åter är" (25, s. 50).

(Forts. å sid. 4).

En sann religion!

Det allmänna intresset riktas alltmera på det religiösa problemet. Händelserna XX. århundradets första decennier i världskrigets och den hotande -revolutionens tecken blev en förkrossande dom över tidens kristendom, som icke hindrat katastrofutvecklingen. Ja, det står numera klart, att hade det blott berott på kyrkan skulle den totala katastrofen ej undgåtts. Bolsjevismen skulle ha hemfört spelet och Juda nått sitt eftertraktade mål: den universella omstörtningen, ur vilken det judiska världssjälvhärskardömet skulle uppstå.

Om utvecklingen själv alltså dömt den nutida kyrkan såsom icke motsvarande sitt föregivna ändamål som människornas andliga ledare och skapare av fred och lycksalighet på jorden, så tvingar oss i dag det religiösa misslyckandet att gå till grunden med problemet. Full klarhet måste vinnas rörande den kristendoms verkliga väsen och syften, vilken i det närvarande predikas för människorna såsom den enda sanna religionen. Är denna en religion i Sanning, sådan Kristus skall ha påbjudit, inspirerad av Gud Skaparen, eller är den i betydelsefulla delar ett människors påfund, blott tjänande krassa materialistiska syften i stället för det angivna Guds herravälde i världen. Verkligheten omkring oss ger det korrektaste svaret å dessa frågor.

Den "kristendom", som i vår tid predikas, är i realiteten endast en i kristlig dräkt draperad judaism, syftande till den icke-judiska mänsklighetens rövande å dess gudagivna själsliga egendom samt förvandling i strid mot Skapelsen till "själlösa" tillbedjare av den judiska avguden Mammon. Det var därför både följdriktigt och logiskt, att denna namnkristendom ej kom att utgöra något hinder för judendomens satansk-messianska utveckling hän mot folkens förgörelse i kaos, vilken utveckling tvärtom i hög grad måste betraktas såsom ett den "kristna" judaismens verk.

Det är en hädelse mot Gud, vilken ej kunnat undgå bestraffning i den levande verkligheten, att utge Bibeln som sådan såsom Guds ord. Den andlighet, som där möter oss, är i alltför hög grad Judas och saknar innerligt samband med, ja står ofta i strid mot Guds i Skapelsen nedlagda vilja. Dess ursprung och mål äro mindre Den Himmelske Guden och Hans makt och härlighet än det antigudliga Judafolket och dess herravälde i världen. För att lyckas förverkliga sin messianska dröm om jordens besittande funno judarna det nödvändigt att själsligen paralysera människorna och folken, som skulle bringas till underkastelse, genom att döva och döda deras i rasen och blodet nedlagda arvsröst med dess äkta förnimmelse av Gud.

Så blev namnkristendomen judendomens förnämsta vapen i dess kamp för de icke-judiska människornas och folkens betvingande och underkastelse under mammonsoket. Genom javeistiska irrläror, presenterade i Guds och Kristi namn, förleddes icke-judarna att förneka sig själva, att i strid mot det av Skaparen givna rasarvets röst samt mot samvetets och förnuftets bud tillbedja judarnas avgudabeläte Jave-Mammon. Det gällde att tillintetgöra det i icke-judarnas rasarv nedlagda själsliga medvetandet, viljan till självhävdelse och förnimmelsen av det övermateriella — en uppgift som överläts åt namnkristendomen, vilken beredvilligt stämplade rasarvet såsom "arvsynd". I stället för den rasliga arvsmassan sattes den "kristna" arvsmassan, symboliskt meddelad genom dopet. Ett särdeles värdefullt stöd i detta arbete till det naturliga rasarvets förstörelse erhölls i kyrkans hävdande av rasblandningen såsom förenlig med Skapelsens ordning.

Utan detta våldförande i Kristi namn å människornas och folkens själar hade judendomen aldrig kunnat nå sin nuvarande maktställning i världen. Genom javeismens irrläror, som förledde människorna till revolt mot Gud under hädiskt påstående, att Kristus med sin död på korset frälst dem från deras synder, förlamade Juda folkens dådkraft, bröt deras motstånd mot sina världsmessianska erövringsssträvanden. Genom förnekandet av Skapelsens ordning i fråga om rasen och blodet samt dessas betydelse såsom bärare av människornas och folkens själsliga och kroppsliga arv avklipptes deras naturliga kontakt med sitt ursprung samt frammanades ett overkligt och falskt Gudsförhållande. Det heliga arvet, förlänat i rasen och blodet, försänktes i sömn i det undermedvetna — en förvandlingsprocess, varmedels judarna under gångna årtusenden lyckats bringa en mängd stora kulturer och folk på fall. Men där det ännu icke hunnit till total förstörelse, erbjuder alltjämt det slumrande rasarvet i det undermedvetna möjlighet till människornas räddning och folkens återuppståelse till nytt liv.

Den bild, Bibeln ger av Jesus Kristus, kan ej vara äkta och sann; därtill bjuder den alltför stora motsatser. Samma gäller läroförkunnelsen. Är det sant, att Kristus hävdat Sanningen och tillbett Skapelsens Gud, är det uteslutet, att han kunnat inspirera lärosatser, som innebära ett hädande av samme Gud och ett förnekande av Skapelsens ordning. Han som skall ha fört striden på liv och död mot de av honom själv såsom "djävulens barn" och "huggormars avföda" betecknade judarna och deras sataniska läror, kan icke samtidigt ha uppfordrat människorna — "att älska sina fiender", bjuda famnen åt dem som vilja förgöra dem. Här förelåg tydligen ett trängande behov av den påbjudna lärosatsen "tro i enfald", ty inför förnuftets och samvetets bud kunde förkunnelsen icke hålla. Och vart "tron i enfald" lett människorna, se vi i dag på den omgivande världen; icke var det till Gudsriket på jorden, där Sanning och Rättfärdighet föra spiran, utan i stället till dess motsats: Satansriket, där Lögn och Orättfärdighet råda.

Att den av judarna till befordrande av deras världserövringsplaner för icke-judarna tillrättalagda namn- eller skenkristendomen ej skulle bjuda ett verksamt hinder mot tidens antigudliga utveckling i kaos, var således helt i överensstämmelse med dess natur. Steg för steg uppluckrades genom "kristendomen" terrängen bland folken för den judiska makterövringen, som nu i XX. århundradet betraktades såsom lyckligen slutförd. Mohren-kristendomen hade fullgjort sitt värv — och dömdes att avträda från arenan för att lämna plats åt kommunismen, övergångsformen till det judiska världssjälvhärskardömet. Karaktäristiskt nog tego kristenhetens kyrkor i denna situation och företogo intet positivt, som kunde försvåra eller förhindra den judisk-bolsjevikiska omstörtningsprocessen; de accepterade över lag välvilligt den utkolporterade lögnen om sovjetregimen såsom en "arbetarproletariatets diktatur". Att den allmänna katastrofen hittills undgåtts, är främst att räkna dem till förtjänst, som i nödens yttersta stund ännu hade förmågan av reagens i behåll och kunde bringa sitt i slummer i det undermedvetna försänkta rasarv till nytt liv — dessa som nu av en "kyrklig enhetsfront" så skarpt fördömas såsom "gudlösa hedningar" därför att de i rasmedvetande djärvt inskrida till sin självbevarelse.

Medan den judaiserade kristendomen blev ett vapen för judendomen i dess världserövringskamp, blev den för den judebehärskade nationalstaten genom sin förvärvade makt över själarna ett betydelsefullt organ till statsauktoritetens upprätthållande och medborgarnas bevarande i blind underdånighet. I "demokratien" av Judas nåde utgör kyrkan ett oundgängligt fundament, om vilket de formellt styrande partierna i "samhällets" såväl som sin egen makts och härlighets intresse veta att slå vakt. För ej så länge sedan sågo vi visserligen ateisten Artur Engberg ivrigt i färd med att söka avskaffa kyrkan, ehuru utan framgång; hans ateistiska åskådning hindrar honom dock ej i dag att i Kungl. Maj:ts regering utöva funktionen såsom dess högste vårdare. Det har klarnat också för våra ledande marxister rörande namnkristendomens och kyrkans verkliga roll i det "demokratiska" samhället — och de skynda att inrätta sig därefter. De funno, att kyrkan var bra att ha även för "regerande" marxister såsom ett stöd åt regimen, ja, att den t. o. m. med fördel skulle kunna tagas i bruk i det fortsatta arbetet för förverkligande av "socialismens ideal". Naturligtvis var det också med vederbörandes goda minne som den av skandinaverna i ekonomiska sektionen vid Ekumeniska mötet i Oxford denna sommar framlagda resolutionen förordade kyrkans aktiva deltagande i den politiska verksamheten i socialistisk anda.

Mot bakgrunden av dessa fakta inses den svåra ställning de män intaga, vilka i vår tid vigt sina liv åt kyrkan i tron att hon avsåg en sann själavård. Den högsta makthavande judiskt-frimureriska myndigheten i samhället har emellertid förstått att skydda sin kyrkoposition mot farlig opposition från den tjänande herdaskaran, bl. a. genom tillämpandet av rigorösa bestämmelser om lydnad under dogmen, genom en noggrann uppsikt samt genom att förhindra tillträde till högre kyrkliga poster för andra präster än sådana, om vilkas absoluta underdånighet i alla skiften man förvissat sig. De prästerliga själasörjarna förmenas rätten att själva tänka och med sitt samvete kontrollera halten av den förkunnelse de utge såsom "Guds ord"; deras uppgift skall blott vara att återge läran, sådan den en gång fastställts, predika i högsta enfald.

Den av kyrkoöverheten praktiserade diktatoriska strängheten i fråga om dogmernas efterlevnad motiverades förvisso av dogmbyggnadens egen skröpliga natur, vilken aldrig kunde hålla inför det oförvillade samvetets och förnuftets granskning. Läran, varpå den nutida kyrkoverksamheten grundas, vimlar av inre motsägelser, förnuftsvidriga och mot Gud hädiska satser, mot vilka en ärlig och samvetsgrann prästman ej kan undgå att reagera. Stundom tar sig hädandet av Gud och hånet mot Kristus rent groteska former, såsom t. ex. i den populariserade återlösningspsalmen 94, där det heter: "Guds rena Lamm, oskyldig, På korset för oss slaktad, Alltid befunnen tålig, Ehur du var föraktad! Vår synd du haver dragit Och dödens makt nedslagit. Giv oss din frid, o Jesu!" — Det må observeras, att den judiska benämningen "lamm" i detta sammanhang avser "det själlösa djuret" = gojim = icke-juden; det "slaktade" lammet får här alltså sin speciella betydelse.

Trots det stränga renlärighetskravet har icke kunnat undvikas, att prästerlig opposition stundom försports mot de mest anstötliga lärosatserna, och vi bevittna i dag, hur kyrkoöverheten genom biskopar och domkapitel låter utfärda bannbullor mot sådana Ordets förkunnare, vilka ej strikt hålla sig till den officiella textens lydelse. Biskop Rodhes nyligen hållna straffpredikan över kyrkoherde Bruhn i Skepparslöv är ett belysande exempel å den andliga terror som på detta område praktiseras. Kyrkoherde Bruhn, en av de ledande i Sveriges Religiösa Reformförbund, hade i en del punkter djärvts följa sin övertygelse och sitt samvete, varför ett inskridande av högsta kyrkomyndigheten påkallades, honom själv till straff och andra till varning. Han hade bl. a. gjort sig skyldig till försyndelsen att opponera mot försoningsläran såsom "stridande mot sant kristlig anda", hävdande, att den vore "djupt oetisk, då den tar bort vår känsla av personligt ansvar för hurudana vi äro och vad vi göra, då den lär detta, att man kan trygga sig vid, att Jesus har lidit och dött i vårt ställe". Betecknande nog ställde sig genast hela vårt lands stats- såväl som frikyrkliga överhet solidarisk med straffpredikaren.

Det rådande förfallets och ofridens tillstånd i den namnkristna världen blottar den judaistiska kristendomens oduglighet såsom religiöst rättesnöre. Man fasar inför den svindel som här florerat, inför det ohyggliga missbruket i krassa materialistiska intressens tjänst av religionen, inför det sataniska våldförandet i Guds och Kristi namn å människornas och folkens heligaste värden. Vad som nu närmast fordras är: Sanningens fullständiga uppenbarande utan hänsyn. Sanningsljuset måste ges tillfälle att tränga igenom irrlärornas jättelika vildsnår, det måste luftas grundligt i kyrkobyggnadens alla skumma kamrar och vrår. Sedan skall det visa sig vad av den nutida namn- och skenkristendomen som har det inre och positiva värde som berättigar till fortlevnad.

En religiös renässans måste komma, innan ännu större skador tilläventyrs vållas än dem som redan åsamkats genom den falska förkunnelsen, en renässans som väcker de domnade själarna till nytt liv. En kyrkoreformation till grunden erfordras, vilken radikalt röjer upp med det religiösa bedrägeriet samt återger religionen dess rätta karaktär såsom en sann lära och bekännelse till Gud. En sann religion i Gudsbejakande anda måste träda i stället för den rådande falska, skenkristligt judaistiska i Gudsförnekelsens anda. Denna reformation inom religion och kyrka kan endast ske i tecknet av själslivets pånyttfödelse under accepterande av rasens och blodets betydelse i människornas och folkens liv i enlighet med den Gudomliga ordningen.

Ett folkkrav måste resas: kravet på en sann religion!

Hazelii tradition

Ensamt bland alla länder hade Sverige utvalts att under sommaren 1937 utställa sin folkliga kulturs skatter i det nya Trocadéropalatset i Paris. För den ära som sålunda vederfors oss äro vi främst tack skyldiga Skansens och Nordiska Museets geniale skapare, den hängångne dr Artur Hazelius. Genom Hazelii fosterländska stordåd räddades oersättliga svenska värden från förintelse i en tid, då nivelleringen i industrialismens och internationalismens tecken förödande drog fram över vår världsdel.

Stiftelsens nuvarande chef professor Andreas Lindblom erinrade också i ett anförande i samband med den svenska folkkulturexpositionens öppnande om, att Artur Hazelius alltjämt var den stora förebilden. "Utställningen åsyftar — yttrade prof. L. vidare — att ge den internationella publiken en bild av rikedomen i den svenska folkliga konsten, som i motsats till den borgerliga konsten utvecklat sig tämligen oberoende av utländskt inflytande."

Sveriges folk har anledning att känna sig lyckligt över att äga stiftelsen Nordiska Museet och Skansen, där äkta svensk folkkonst och -kultur kunnat bevaras rena och oförfalskade. Den representerar i dag en nationell tillgång av högsta värde. Med tillfredsställelse konstateras ock, att de män, som betrotts med vården av arvet efter Artur Hazelius, med heder fullgöra sitt värv.

Nyckeln till svensk kultur

Vid öppnandet av Sveriges förenade studentkårers tredje seriekurs för utländska studenter i Uppsala den 7 augusti underströk kursledaren Bertil Carlberg i sitt högtidstal, att kursens ändamål var att ge nyckeln till den svenska kulturen, att särskilja det ursvenska från det importerade och att se hur historisk tradition ger karaktär åt dagens företeelser i det svenska samhället. Kursen, som var besökt av representanter från icke mindre än 14 främmande nationer, omfattades med ett livligt intresse.

Den uppgift, för vilken de förenade svenska studentkårerna vid sin tredje seriekurs deklarerade, är i högsta grad aktuell, och man får hoppas att den tages med det allvar och den samvetsgrannhet som erfordras, om något positivt skall framgå därur. Våra studenter ha här ett lysande tillfälle till en pioniär insats vid särskiljandet av det ursvenska från det importerade, vilket sistnämnda i blott alltför stor utsträckning haft antisvensk karaktär och åsyftat den svenska kulturens direkta förstörelse.

*

Tron på Internationalen sviktar

Judarna Bonnier i Dagens Nyheter ha på sistone visat misshumör över att en del ledande svenska socialdemokrater försvagats i tron och ej längre lika lydigt som förr följa Internationalens befallningar, d. v. s. den judiska Världsregeringens "heliga" påbud. Särskilt vänder sig Bonniers förbittring i fråga om betestagarna i den marxistiska fållan mot redaktör Richard Lindström i Ny Tid, vilken deltagit i Socialistiska Arbetarinternationalens nyligen fattade beslut i Paris om energiska åtgärder från alla anslutna landspartier i syfte att få regeringarna att upphäva den spanska noninterventionen. På kongressen i Paris skulle hr Lindström ha röstat *för* en dylik aktivitet, men hemma arbetar han *emot*.

Redaktör Lindström försvarar sig mot Bonniers jämte drabanter i högertidningen Örebro Dagblad, socialdemokratiska ungdomsorganet Frihet m. fl. med att Internationalens uppgift endast är opinionsbildande och att den saknar makt att i praktiken omsätta sina resolutioner. "De ha icke ens — säger han — denna makt över sina egna i politiskt ansvariga ställningar. Det skulle förövrigt vara orimligt, om socialdemokratiska regeringar och regeringsledamöter i olika länder skulle ta order av någon internationell sammanslutning."

Så där fick Bonniers!

NATIONEN säljes i Stockholm:

Svea Rikes Förlag, Odengatan 42. 1 tr.
Rehns Antikvariat (förut Svea Rikes Bokhandel). Norrlandsgatan 30.
Lundins Bok- och Pappershandel, Tegnérgatan 6.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
Lösnummerpris: 30 öre.
Annonspris: 30 öre pr mm.
Rabatt vid större annonsering.

Adress: Box 1145. Stockholm 16.
Postgiro: [illegible]

Kommissionärer för försäljning antagas.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1937.

Englands nyorientering

Frimureriets politiska inflytande på retur?

Alltsedan Hitlers makttillträde har Englands av frimureriet dirigerade utrikespolitik framför allt gått ut på skapandet av en "demokratiernas" antifascistiska enhetsfront till nedslående av de nationellt autoritära regimerna i Europa. Det gällde härvid ej blott hävdandet av Brittiska Imperiets världsmaktsställning utan jämväl och i all synnerhet skyddandet av judendomens genom de nya lärorna hotade världsposition.

Så tillträdde frimureriets specielle förtroendeman Anthony Eden engelska utrikesledningen. En intensiv aktivitet igångsattes inom och jämsides med "fredsinstrumentet" Nationernas Förbund, i vilket kommunismens Ryssland inbjöds att taga säte och stämma. Under Genèves hägn organiserades "demokratiernas" "antifascistiska front" med Moskva-kommunismen i bakgrunden. Först skulle Mussolini tuktas och Italiens aspirationer nedslås; sedan skulle den stora räkningen göras upp med Hitler och antisemitismen för beständigt utplånas ur denna värld. Men beräkningarna slogo, till att börja med vad Mussolini beträffar, grundligt fel.

Efter misslyckandet på den italienska fronten överflyttade Broder .˙. Eden sitt huvudintresse norr och österut. Från London förnams en allt gällare förkunnelse om ett förestående "oundvikligt" tyskt-ryskt krig, i vilket England uppenbarligen hoppades att få uppleva det sällsamma ömsesidiga likviderandet av sovjet- och nazistregimerna — ett perspektiv som den europeiska västjudendomen för tillfället ej tycktes ha något emot. Så följde mr Edens energifyllda arbete för skapande av allsköns "neutrala", "nordiska", "demokratiska" m. fl. statsblock, allt projekterat i det "oundvikliga" tyskt-ryska krigets skugga.

Men i samma ögonblick, som den av Englands och Frankrikes frimurarloger planerade stora konspirationen till Stalins störtande och tyskt-ryska krigets lössläppande skulle sättas i verket, inskred Stalin, kvävande konspirationen i blod. Det blev bestörtning i London och Paris, som sågo själva grunden för sin dittillsvarande med Salomos all vishet konstruerade utrikespolitik undanryckt. En föreställning härom lämnades av de från England ingående pressmeddelandena, bl. a. från den ansedde korrespondenten Knickerbocker, som konstaterade de engelska statsmännens påkomna ängslan för tysk-rysk försoning. "En tysk-rysk vänskap är de engelska diplomaternas mardröm".

Medan ännu världens uppmärksamhet var koncentrerad kring Stalins blodiga nedslående av den internationella frimurarkonspirationen mot honom själv och hans regim, ingingo från London och Paris rapporter om "glädjande" ansatser till försoning mellan Tyskland och England—Frankrike. Det föreföll som om särskilt London-regeringen plötsligt förlorat tron på sin hittillsvarande utrikespolitiska orientering med Sovjet-Ryssland som allierad — och under sin nye chef Neville Chamberlain önskade pröva en ny orienteringslinje. De många misslyckandena under Edens regi tycktes motivera ett dylikt försök. Molnen från Spanien, Medelhavet, Palestina, arabiska världen och Fjärran Östern lägrade sig allt tyngre över Albions horisont, tvingande det till en mera verklighetsbetonad politik.

Vad Chamberlain ytterst avser med sin nyorientering är ännu vanskligt att säga. Hans inledda hjärtliga skriftväxling med Mussolini har flerstädes tolkats såsom en önskan att återställa det före Abessinienfälttåget praktiserade samarbetet London—Paris—Rom, d. v. s. sprängandet av den senare etablerade axeln Berlin—Rom och sättandet av något annat i stället; det samtidigt arrangerade engelska pressfälttåget mot Tyskland tyder på, att man på sina håll i London verkligen skulle hysa förhoppningar i sådan riktning. Om de skola infrias, är mera tvivelaktigt. Såväl Mussolini som Hitler böra vid detta laget tillräckligt känna Englands "traditionella utrikespolitik" för att i första ögonblicket låta blända sig.

Om det också för närvarande icke kan vara tal om någon avkoppling av det för imperiet numera uppenbart ödesdigra frimureriska inflytandet å engelsk utrikespolitik, synes likväl en inskränkning därav vara ifrågasatt. Ha kanske de brittiska statsmännen börjat inse, att Englands "traditionella" utrikespolitik i murslevens och svärdets tecken ej längre har samma bärkraft som förr och att omsorgen om imperiets framtid fordrar klarare syn och inställning? I den riktningen tyda möjligen också de alltmer bestämda uppgifterna om utrikesminister Edens tillbakaträdande och ersättande med lord Halifax, som förmenas "bättre skickad för underhandlingar med Mussolini och Hitler". Man får blott hoppas, att Neville Chamberlains föregivna strävan för samförstånd och fred i Europa må vara allvarligt menad samt leda till den framgång den i så fall förtjänar.

Aktuell Litteratur

Jag anklagar! Av Elof Eriksson	Kr. 1:—
Judarna i Sverige	„ 0:50
Zionsprotokollen	„ 1:—
Nya Upptäckter om Zionsprotokollen	„ 0:50
Kristus var ej jude	„ 0:25
Frimureriets avslöjande. Av General E. Ludendorff. 2 del., vard. à	„ 2:—
Den judiska framgångens gåta. Av Roderich-Stoltheim	„ 1:—
Den statsfientliga judiska läran. Av Th. Fritsch	„ 0:25

Ovanstående böcker erhållas på beställning direkt från tidningen mot insändande av beloppet antingen i brev eller per postgiro 3643 under adress: NATIONEN, Box 1145, Stockholm 16.

Statsministern varnar Bonniers

I ett allmänorienterande politiskt föredrag i Njurunda och Ånge söndagen den 1 augusti vände sig statsminister Per Albin Hansson i skarpa ordalag mot dem inom pressen, som "ger en fullkomligt falsk framställning av tillståndet genom att utmåla den svenska riksdagen såsom arbetande under ett pinande tryck från partiledningar och regering". "När denna framställning ibland kombineras med smäktande kärleksförklaringar till demokratien går — yttrade han — skammen på torra land. Detta bör sägas rent ut, även med risk att de som känna sig träffade komma att högljutt beskärma sig, ty det misstänkliggörande som pågår är demokratin till skada". (Dag. Nyh. 2.8.37.)

Svaret från dem som "kände sig träffade" kom redan dagen efter föredraget i form av en i Dagens Nyheter införd huvudledare under rubriken "Avspänning", vari bl. a. lästes: "Det finnes även på det hållet (bland socialdemokraterna) en spirande oro för maktviljans övergödning, för maktens gradvisa förstummande och fördummande inverkan. Naturligtvis har man inom sådana kretsar noga aktat sig för att höja rösten, därmed riskerande hr Hanssons magistrala varning för 'misstänkliggörande av demokratin till skada'. Men den som är mindre känslig för påvliga bannbullor får väl säga öppet vad han tänker och anser vittnat och sant — och sen stå där med skammen".

Ja, så stor är Bonniers kärlek till sanningen, att de gärna stå där med skammen!

Kampfonden

Under augusti inflöto nedanstående bidrag till Nationens kampfond:

P—e	Kr.	7:—
En av de små i landet ..	„	1:—
Cepete	„	1:50
M. E.	„	10:—
S:ma Kronor		19:50

Vårt tack till samtliga givare!

Bidrag kunna sändas till *Nationens kampfond*, postgiro 3643, box 1145. Stockholm 16.

Under högsta beskydd

Enligt ingångna underrättelser fullföljes med oförminskad intensitet den av Frimurarorden påbjudna laglösa bojkott-terrorn mot Nationen ute i landet. Det är visserligen i och för sig glädjande, att vi med vårt upplysningsarbete i Sanningens tjänst lyckats injaga en sådan skräck hos fienden, som numera ej synes unna sig någon ro i sina strävanden att komma oss till livs. Vi se häri ett bevis för att vårt arbete icke är förgäves.

Svenska folket har i sammanhanget anledning erinra sig, att denna terror mot Nationen i strid mot svensk författning och lag sker under beskydd av "Ordens höge beskyddare DEN IX.FR. M.PR:S V.˙. S.˙. V.˙. (Visaste Salomos Vikarie) och STYRANDE MÄSTARE" konung Gustav V, Sveriges krönta statsöverhuvud och högste ansvarige för svensk författnings och lags efterlevnad. Ett märkligt faktum!

Sakförhållandet har inom såväl som utanför vårt land väckt uppseende och tolkas mångenstädes såsom ett vittnesbörd om riktigheten av vår tidnings hävdade uppfattning, att det av världsjudendomen dirigerade internationella frimureriets lag de facto gäller ovan Sveriges rikes. Denna ordning, som ej finnes accepterad i författningen, tyckes helt godtagen av dagens svenska statsmakt och politiska partier över lag.

Det blir därför beroende av den svenska allmänheten och dess ännu förefintliga eventuella förmåga av reaktion, om Fria Ordets ställning i detta land i enlighet med författningen framgent skall kunna hävdas eller om den utövade laglösa judisk-frimureriska terrorn skall fortbestå.

Bonniers förlita sig på Hanssons

Juda har anmält sitt missnöje med de svenska myndigheternas sätt att efterleva lagen beträffande de nya asylrättsbestämmelserna, som skulle öppna slussarna å vid gavel till Sverige för judiska bolsjeviker. Var så god och följ lagen, annars blir här andra ordningar! Under livliga instämmanden citerar Bonniers Dagens Nyheter en del av juden Stig Bendixon i "Mellanfolkligt Samarbete" framförda klagomål över bristande efterlevnad av den nya lagens bestämmelser.

I paragraf 27 av den nya lagen hade t. ex. inrymts bestämmelsen: "Beslut om utlännings förpassning ur riket skall innehålla de skäl, å vilka beslutet grundas". Men nu visar det sig — enligt vad Bonniers upplysa — att varken länsstyrelser eller Socialstyrelse behaga följa lagens tydligt och klart angivna föreskrifter: de förtiga motiveringen till förpassningen, så att den rättshavande flyktingen förhindras att försvara sig och tidningspressen (= judarna) att offentligt kunna pröva fallen. Vidare försumma myndigheterna sin plikt beträffande lagens paragraf 26, mom. 2, som möjliggör för utlänning (= jude) att genom ingående av äktenskap med svenska bereda sig rätt till bosättning i Sverige.

Det är rörande att bevittna judarna Bendixons och Bonniers vaktslående om "den svenska statsmakten" och krav på konstitutionens noggranna efterlevnad. Denna konstitution, som vederbörande alltid ge en god dag, så snart det rör sig om skyddet av svenska intressen! "Regeringens och riksdagens beslut har utan tvivel tillkommit i rättvisans och humanitetens tecken", dekreterar juden Bendixon, och Bonniers trösta sig och sina rasfränder med att deras förtroende för bröderna Hansson alltjämt är oinskränkt: "Det finns knappast någon anledning tro, att hrr P. A. och Sigfrid Hansson skola få så svårt att samsas som bröder rörande uttolkningen av statsmakternas vilja."

"Statsmakternas vilja" — Judas vilja!

På grund av

de stora ekonomiska skador, som Frimurarorden genom sin mot Nationen bedrivna laglösa terror åsamkat tidningen, utkommer Nationen tillsvidare i inskränkt, 4-sidigt format.

Revolutionär frimurerisk anda

I publikationen "La Franc-Maçonnerie en France", utkommen 1908 utreder Gustave Bord orsaken till den stora franska revolutionen 1789. Det franska samhället var — säger han — allvarligt sjukt mot slutet av 18. århundradet, då revolutionens läror och handlande personer framgingo ur dess djup. Det onda, "som måste smitta hela världen", låg emellertid ej blott i frimureriet utan framför allt i den frimureriska andan, vilken frambragte den revolutionära andan.

"Frimureriet är — förklarar Bord vidare — en religiös sekt, som efter en del trevande försök omkring 1725 organiserades i Europa och som bekände sig till en internationell människovänlig lära, i det att den satte sig över alla andra religioner". Dess deklarerade mål var: "att föra människan till ett tillstånd av fullkomlighet, grundande sig å likhet i varje form; då det förhöll sig likgiltigt gentemot alla andra religioner, måste det oundvikligt leda sina invigda till att icke tro på någon av dem". Deras gud "var allenast kraften, av vilken materien behärskas, Universums lag, som blott genom sina manifestationer blir skönjbar för människans begränsade sinnen". Materien förhärligades, människan förgudades. Förövrigt: "om jakobinerna voro likhetsidéns tillfälliga segrare, så var frimureriet dess förkämpe; det placerade de kämpande emot varandra, sedan det så berett grunden, att det gamla Frankrike måste ligga under". "Under 18. århundradet blev utbredningen av den frimureriska idén ödesdiger för samhället, och denna idé, som till sitt väsen var destruktiv, förde de flesta frimurarna vida längre än de själva förutsett".

Detta frimureriska tänkesätt påverkade lika mycket de frimureriskt influerade profana som de invigda, och de flesta av dem voro fullt omedvetna om den förvandling det medförde i deras intelligens, vilja och samvete. Häri låg frimureriets makt och även dess fara. "Sedan frimureriet under jämlikhetens förevändning införts i Frankrike har det aldrig upphört att leda de upphetsade massorna till angrepp mot varje herravälde under föregivande att detta ej företrädde massorna". Men när revolutionen i den frimureriska lärans namn genomförts, undgingo ej logerna själva den ödesdigra lagen. "Den regering, som det i jämlikhetens namn upprättat, vägrade erkänna dess företrädesrättigheter såsom grundare; revolutionen vände sig emot detsamma ... hur skulle man eljest kunna förklara, att nästan alla frimurare från 1788—1789 antingen landsförvisades ur Frankrike eller vandrade vägen till giljotinen?"

"Frimurarna voro under 18. århundradet predikarna och soldaterna för denna lära om likheten; den obevekliga idén har fört dem ända till avgrundens brant, där det moderna samhället måste ligga under, ty denna lära är enligt sitt väsen förstörande för varje social idé. Deras motståndare, som själva äro genomträngda av denna idé, ha hittills icke vågat angripa dem på denna grund, vilken är den verkliga grunden för kampen. Det måste öppet och klart erkännas, att det i dag endast finnes tvenne fiender, som stå emot varandra: jämlikhets-anarkisterna och de som önska leva i samhället med sina nödvändiga hirarkier. Sett från denna ståndpunkt behärskar även jämlikhetsidén frimureriets historia liksom den behärskar de moderna nationernas historia." Frimureriet är — såsom Gustave Bord säger — ett slaveri, kanske ett omedvetet men därför så mycket fullständigare och farligare sådant. Det gives där ingen kristlig fri vilja; de invigda ha vänt tillbaka till forntidens fatalism.

Han låter oss vidare veta, att frimurarnas direkta intellektuella förelöpare voro alkemisterna och kabbalisterna och att frimurarna under 18. århundradet i likhet med alkemisterna sökte efter de Vises sten — Universalmedlet, Trädet för vetande å gott och ont, vilket skulle avslöja skapelsens hemlighet (livets kabbalistiska träd). Senare förde astrologerna sin vetenskap in i alkemien; man fann, att metallerna stodo under planetariskt inflytande. "Läkarna togo också del däri; de Vises sten förvandlade metallen, ledde historien, botade sjuka, förlängde livet. För att undvika alla felslag, betjänade sig alkemisterna vid sina förehavanden av den vita eller svarta magin." Gustave Bord uttrycker sig sålunda: "Paracelsus" lära var hämtad från Kabbala, den hermetiska filosofien och alkemien. Han sade sig känna och kunna förklara hela system av hemliga krafter, vilka verka i naturen och i människorna. Människan måste förena sig med dessa krafter för att genomföra kroppsliga eller intellektuella fenomen. Universum var Makrokosmos, Människan — Mikrokosmus, och de voro likartade" (liksom ovan så nedan). Vi veta också, att ännu i dag uttryck för alkemistiska och planetariska inflytanden brukas av de kabbalistiska rosenkreutzarna i upplysningens ceremoni och att de Vises sten föreställer det "magnetiska fluidum" — dessa hemliga krafter, som bringa upplysning och åstadkomma under.

Gustave Bord uppräknar alla de kända ledarna för dessa sekter, för kabbalisterna, rosenkreutzarna, teosoferna och astrologerna, vilkas läror alla föra till ett gemensamt mål, samt frågar: "Hur påverkades alla dessa människors hjärna för ett gemensamt mål? I vilken kroppslig organisation hade alla deras invigda införts? Hur leddes de? Genom en människa, en grupp eller en idé?" Själv trodde han, att idén var starkare än människorna och att den för det mesta mot deras vilja eller omedvetet ledde dem till panteismen, som slutade i religiös materialism eller social anarki.

Å andra sidan sades i "Vérité Israélite", 1861: "Frimureriets ande är judendomens ande i dess mest grundläggande övertygelser". Och Robert Samber, Philalèthes j:r, skrev 1822 om den hemlighetsfulla upplysningen och den över de tre dimensionerna härskande hirarkin, vilkas språk är detsamma som rosenkreutzarnas och alkemisternas: "dessa kabalistiska 'Obekanta Övre' för alla dylika grupper"! Var frimureriet redan vid denna tid blott ett instrument i Israels hand, liksom det senare vid Folkförbundets grundande och i judefrimureriet av i dag är? Skrev icke friherre von Stolzinger 1930, att logerna i dag bilda "judendomens andliga stormtrupper"?

I. W.

Fredsängeln med mursleven och svärdet

Kyrkoministern — ateisten — fredsvännen Artur Engberg höll under "fredsveckan" å Skansen ett uppmärksammat föredrag, vari han under hänvisning till "förtrycket" från de autoritära staterna i Europa underströk nödvändigheten av att vi rusta oss. "Ingenting är farligare än att leva på fiktioner — yttrade han. — Sådan världen nu är måste vi ha svärdet i den ena handen och mursleven i den andra".

Kampen med "svärdet och mursleven" är den vedertagna termen för det frimureriska "uppbyggnadsverket", d. v. s. det judiska världsherraväldets förverkligande. Att hr Engberg hör till de trägna tjänarna i Salomo-templet, är vid detta laget klart omvittnat.

NATIONENS frimurarserie

(12 nummer)

erhålles mot insändande av kr. 3:— å postgiro 3643 eller i frimärken per brev under Nationens adress.

Den Ende Guden

(Forts. fr. sid. 1.)

Slutligen kan i den av kyrkan såsom god och nyttig rekommenderade boken av den gudfruktige urariern Henoch (en furste) läsas, att denne i de präktiga breven till sin son blott talar om den "Ende", evige Guden (13, 53 o. f.). Men Henoch, denne fromme man, tillhörde Adams 6. generation, levde alltså enligt den bibliska kronologien redan före Noah och 3000 år innan en Abraham, Moses och ett judefolk överhuvud existerade.

Den marburgske professorn dr H. Wirth har nyligen i sitt verk "Der Aufgang der Menschheit" (72) framlagt bevis för att monoteismens skapare varit germanerna, och det redan årtusenden före den hebreiska tideräkningen. Detsamma bevisade redan före honom I. Lantz von Liebenfels i sin "Ostabücherei" (45) och H. Wieland i "Atlantis, Edda und Bibel" (69).

De germanska tyskarna kände redan långt före Moses monoteismen. Den frisiska Ura-Linda-Krönikan (78), som går tillbaka ända till år 2193 före vår tideräkning, d. v. s. omkring 700 år före Moses, känner blott *en* Gud, världsanden, världsskaparen, kallad "Wralda". Wralda är "allt i allt, överallt närvarande, men ingenstädes synlig, evig och oföränderlig. Från Wralda kommer begynnelsen och slutet, alla ting uppgå i Honom. Wralda är det allena skapande väsendet, och intet är skapat utanför Honom. Han är ensam Väsendet och allt annat är sken. Wralda lägger eviga lagar i det skapade ..."

Vad denna krönika säger om Världsskaparen kan sägas från varje kristlig predikostol och motsvarar även vår moderna vetenskaps ståndpunkt. Den bekänner sig till samma monoteism och samma världsåskådning som våra ariska urfäder redan på tertiärtiden hade. Dessa gåvo den *Ende* Guden följande namn: "Den Ofattbare, Den Osynlige, Den Oigenkänlige, Den Obegriplige, Den Alldeles Fullkomlige, Den Före Allt Existerande, Herren, Själarnas Räddare, Fadern och Konungen, Ljusets Fader, Den Allvise, Den Evige, Den Odödlige Fadern, Alltets Fader och Alltet Själv". — 300 000 år ha redan försjunkit i evigheten sedan våra ariska urfäder ärade den evige Skaparen såsom Alltets Fader. Och så vågar man ännu i dag påstå, att rövarhövdingen Moses och hebréerna äro skaparna av den monoteistiska tanken!

Med Moses såsom skaparen av den monoteistiska tanken ser det alltså lika illa ut. Han har hämtat den från de ariska kulturerna stammande idén om En Gud, emedan han behövde den för sin eld- och krutgud Jave. Denne måste ur affärssynpunkt vara den "Ende" och Moses hans generalbefullmäktigade — Guds ställföreträdare på jorden.

"Till och med namnet Jave, sin Ende Guds, har han lånat ur Egypten". Namnet på den *Ende, Evige, sanne Guden,* vilken endast de egyptiska prästförbundens invigda kände, hette *Jao eller J-haho.* Den hebreiske Javes namn synes blott vara en förändring av detta ord. Moses har på ett sådant sätt vanställt och förvridit den verklige Guden Jao (det germanska överskiktets Ende Gud Ammon Ra) enligt Schiller (60) i överensstämmelse med sitt rövarfolks natur till det avskyvärda, att han framstod begriplig för det "förfallna folket" såsom uttryck för dess eget väsen, såsom önskvärd, emedan han gillade, befallde och beskyddade dess röverier, såsom ett smicker åt dess nationella instinkt, emedan han — deras nationalgud — skildrades såsom den ende sanne och som den mäktige Guden, vilken kallade de andra folkens gudar "avgudar" och påbjöd deras utrotande. "Han anpassar sin Jao till folket, för vilket han vill förkunna honom, han anpassar honom till omständigheterna, under vilka han förkunnar honom, och så uppstår hans Jehova". (60). Den famose religionsstiftaren Mose hela "genialitet" bestod däri, att han i enlighet med sin bastardnatur förändrade de egyptiska prästförbundens hemligheter därhän, att han kunde bruka dem för sina rövarändamål. Detta är skickligheten hos bankrövaren, vilken betjänar sig av den moderna forskningens resultat (syreblåsbälg) för att bereda sig tillträde till skatter, eller våra dagars judendoms fyndighet, vilken använder de upphöjda orden "Frihet, Jämlikhet, Broderskap" för att under folkens bedårande göra revolution och i syfte att utplundra folken sätter sig på de "befriade" tronerna.

När kyrkliga kretsar därför beteckna Moses såsom en "ledargestalt", *"som förvärvat sig odödliga förtjänster om stats- och samhällsväsendets sedligt kulturella förnyelse"*, är detta antingen en jättevillfarelse eller en grov historieförfalskning till judendomens favör. Bibel och historia bevisa motsatsen. När dessa kretsar ännu rent av ställa honom över germanernas alla hjältar, måste vi undanbedja oss ett dylikt förnedrande av våra förfäder.

Det var de historieförfalskande hebréernas största världshistoriska och politiska bedrägeri, att de narrade på de andra folken sin eld-avgud såsom den "Sanne, Evige, Ende Guden" och tvingade dem (i Tyskland åren 750—1150) medels eld och svärd att tro deras historieförfalskningar såsom heligt faktum, ty därmed blev det "förfallna rövarfolket" utrustat med en nimbus, som lät de i enfald troende folken i helig rysning bäva inför detsamma och dess gud, och med en förklädnad, under vilken det, beskyddat genom religionen och kyrkan, ostört kunde bedriva sina röverier och uppnå världsherraväldet.

(Forts.)

»Bröllopet i Candé eller parlamentarismens seger»

Under ovanstående rubrik publicerar Felix C o l m e t-D a a g e en artikel i "Revue Internationale Des Societes Secretes" (15.6.37). Förf. utgår från hertigens av Windsor bröllop och betecknar på grundval av i England inhämtade upplysningar de i franska pressen spridda uppgifterna om engelska folkets förtvivlan över att förlora en så god konung såsom osanna.

Krisen i England visade — framhåller Colmet-Daage — att de parlamentariska inrättningarna i detta land alltjämt fungera väl. Den moderna parlamentarismen ligger för angelsachsarna, medan i andra länder parlamentarism och demokrati allenast bringa skada. Vid utbredandet av dessa inrättningar i världen spelade frimureriet en betydelsefull roll. Frimurardöme och parlamentarism, resp. demokratiska regeringsformer äro s. a. s. identiska. Det är icke möjligt att allvarligt bekämpa frimurardömet, om man ej samtidigt riktar sig mot de av detsamma upprättade politiska systemen.

Det nuvarande Europa företer bilden av å ena sidan länder, som med undertryckandet av regeringsformer, vilka fört dem till avgrundens brant, samtidigt tillintetgjort frimurarlogerna, och å den andra s. k. demokratiska och fria nationer, i vilka härska parlamentarism och demokrati samt dessas följdföreteelser: kapitalism, judendom och frimurardöme. I spetsen för de sistnämnda står England, vars konungar själva äro frimurare. Englands förhärskande ställning i XX. århundradets begynnelse förklaras av de övriga ländernas svårigheter under rådande frimureriska regeringssystem.

Frimurardömet, som annars städse angriper konstitutionen och tronen, vilar alltjämt tryggt i den engelska monarkiens sköte. Det är heller icke förunderligt, att engelska frimurardömet alltigenom likgiltigt betraktade den senaste krisen. För detsamma kunde det vara egalt, vilken medlem av kungliga familjen som besteg tronen — ty de äro alla frimurare

*

Antisemitismen i U. S. S. S. R.

"Fullkomligt obestridligt är — skriver en rapportör från Sovjet-Ryssland till "Blinkfyren", Helsingfors — att antisemitismen gör sig elementärt märkbar inom hela U. S. S. S. R:s väldiga territorium. Den har ätit sig in i befolkningens liv och blod. De mest likgiltiga människor, personer som apatiskt betrakta hela omvärlden, få liv, då det mellan skål och vägg blir tal om judarna.

Säkert är, att bolsjevismens fall i Ryssland, vilken form detta än må få, kommer att åtföljas av en hittills aldrig sedd eller hörd uppgörelse med regeringsjudarna. Detta vänta och önska alla ... Alla ha fått det för sig, att sovjetmakten uteslutande upprätthålles genom judarnas slughet och understöd. Betecknande är, att sovjetregeringen numera totalt förtiger judeförföljelserna i Tyskland, tydligen av fruktan för att antisemitismen i U. S. S. S. R. skall blossa upp — i förtid".

U. S. A.-frimureriets...

(Forts. fr. sid. 1.)

Orden icke ett hemligt utan ett "slutet" sällskap. Dess akter deponeras ordningsmässigt i inrikesministeriet. Såsom mottjänst ha frimurarna förpliktat sig att ej driva politik eller företaga något mot de bestående institutionerna, men medlemmarna äro oförhindrade att ansluta sig till det politiska parti de önska; deras antal uppgår till 1 200. Man finner härav vilken löjlig roll regeringen i Belgrad, som ju efter frimurarmordet å konung Alexander 1934 bort veta bättre, börjat spela.

I Ungern

I Budapest tog Broder .˙. Josef B a l a s a sig an pilgrimerna. Han hade till deras ära låtit anordna en festmåltid för 15 personer, under vilken samtalades om återupprättande av det ungerska frimureriet. Detta räknade 1918 200 loger och 7 000 medlemmar. Dess tempel i Budapest var underbart. Den roll det spelade under Bela Kuhns revolution hade dess fullständiga upplösning till följd. För ett par år sedan fordrade emellertid en parlamentariker logernas förnyade öppnande, churu utan framgång. För att bringa skräcken för bolsjevismen i glömska underhålla frimurarna en flickskola samt ett välgörenhetsföretag. De ådagalägga en hycklad vördnad för lagen, men uppta nya Bröder .˙., vilka de sända till Wien för invigning.

I Österrike

I detta land är läget raka motsatsen till situationen före kriget. Efter revolutionen 1848 var frimureriet förbjudet i Wien och de österrikiska frimurarna sökte sin tillflykt till Ungern. I Budapest låtsar man sig i dag emellertid icke veta om, att årligen c:a 60 ungrare överskrida gränsen för att söka "ljuset" i Wien. Antalet frimurare i regenten Hortys land måste alltså vid detta laget vara ganska högt.

Storlogen i Wien omfattar 21 loger och 1 200 medlemmar. Dess Stormästare är dr Richard S c h l e s s i n g e r och dr Vladimir M i s a r. Skotska Riten infördes i Österrike av Översta Rådet av Frankrike 1927. Storkommendör är dr Karl D o p p l e r och Stor-Generalsekreterare dr Viktor K r a u s s. — Man förvånas över, att den romerskt-katolskt orienterade diktaturen i Österrike tolererar frimurarordens existens.

I Tjeckoslovakiet

Delegationen begav sig därefter till Prag. Tjeckiska frimureriet är organiserat med största omsorg; dess grader utdelas först när kandidaterna presterat alla nödiga bildnings- och tillgivenhetsbevis. Översta Rådet tillkom år 1922 ur trenne av Storlogen av Italien grundade loger. Storkommendant är målaren Alfons M. M u c h a och Stor-Generalsekreterare dr Berthold T h e i n. Tjeckoslovakiets symboliska frimureri är uppdelat i tvenne grupper: Nationella Storlogen och Storlogen "Lessing till de tre Ringarna". Tjeckerna och slovakerna tillhöra den förstnämnda, tyskarna den sistnämnda. De uppgå sammanlagt till c:a 3 000 medlemmar. Myndigheterna iaktta gentemot dem den mest förekommande uppmärksamhet, alldenstund tjeckiska republiken är en frimureriets skapelse. Dess grundare, Mazary och Benes, äro statutenligt upptagna i Orden samt välkända i Stororienten av Frankrike.

*

Dessa utdrag ur Förenade Översta Rådens organ "The New Age" efter "Revue Internationale des Societes Secretes" visa, hur eniga frimurarna i hela världen i realiteten äro trots uppdelning i olika "nationella" och andra system samt trots den rivalitet som varje mänsklig inrättning är utsatt för. Deras starkaste vapen är denna Förening av Skotska Ritens Översta Råd. För alla som något känna frimureriets väsen och arbetsart står det fullt klart, att de lysande amerikanska frimurarrepresentanternas relaterade rundresa i Europa i samband med Skotska Storlogens 200-årsjubileum ej allenast avsett artighetsbetygelser och njutande av festliga brödramåltider. Det har förvisso även rört sig om storpolitik, om en aktivisering av arbetet för hävdande och utbyggande av frimureriets positioner i de olika länderna samt förverkligandet av en de frimurerískt styrda eller influerade staternas, d. v. s. "demokratiernas" enhetsfront gentemot de Ordens fortsatta existens och verksamhet hotande "nationella diktaturerna", främst Tyskland och Italien.

Sedan den dag Adolf Hitler kom till makten i Tyskland 1933 ha judendomen och dess politiska kamporgan frimureriet smitt många planer till Tredje Rikets tillintetgörelse, ehuru utan att tills dato lyckas sätta dem i verket. Deras plan är alltjämt densamma: skapandet av ett "demokratiernas" internationella block under Englands, Frankrikes och Amerikas ledning för det "fascistiska barbariets" utplånande. Man må emellertid hoppas, att denna konspiration skall misslyckas. De Överstatliga Makterna ha haft sin bästa tid.

Salomos IX. Provins ...

"Blinkfyren" i Helsingfors kommenterar utrikesminister Sandlers efter hemkomsten från sommarturen till Moskva uttalade försäkran, att Litwinow-Finkelstein vid sin svarsvisit i Stockholm komme att "finna ytterligare belägg på Sveriges samförståndsvilja". Denna gång var det — framhåller bladet — sannerligen ej några tomma diplomatfraser som ledaren av den svenska folkfronten kom fram med:

"Kamrat Litwinow skall så säkert finna samförståndsvilja och likriktning vart han än vänder sig. Han skall möta stamförvanter och själsfränder vid vart steg han tar i de högre Stockholmssfärerna. Han skall först och främst finna ett prosemitiskt konungahus, lett med Salomos vishet, en marxistisk regering, en folkfrontbesmittad överklass och en bolsjevikiskt bestucken underklass. Den svenska bondeklassen slipper han lyckligtvis komma i kontakt med — i samförståndets intresse. Han skall finna ett finansiellt Sverige, regerat av judedynastien Isaac—Wallenberg. Han skall finna ett journalistiskt och litterärt Sverige, suveränt styrt av judedynastien Gutkind—Bonnier. Han skall finna en "svensk kulturfront", som intet annat är än ett litet avsnitt av den stora internationella lögnfronten kontra det nya Tyskland. Han skall till sin förtjusning finna, att Sverige i stort sett är ett centrum för judisk aktivitet ...

Kort sagt — idel hemlandstoner. Kamrat Litwinow skall säkert känna sig som hemma på sin mammas gata. Och han skall livligt sentera den gamla gluntsången till Sveriges lov, n. b. i dess moderniserade lydelse: "Här är judar gott att vara ..."

Rekvirera listor

för insamlande av namnunderskrifter till opinionsrörelsen till stöd för Nationens krav på försäljningsförbudets hävande.

Erhållas på beställning hos tidningen.

Jag anklagar!

förtjänar samma uppmärksamhet som "Kreuger kommer tillbaka";

skriver det ledande organet för frihetskampen i Finland *Frihet och Rätt* om Redaktör Elof Erikssons utgivna skrift "Jag anklagar! Krav på hävande av försäljningsförbudet mot Nationen."

I *Frihet och Rätts* recension heter det vidare:

"Jag anklagar! är en svidande vidräkning med huset Bonnier, dynastien Wallenberg och Sveriges tredje triumvir överrabbinen Ehrenpreis ... Redaktör Eriksson, tidskriften Nationens orädde utgivare, är överhuvud en av förgrundsfigurerna bland dem, vilka kompromisslöst bekämpa judendomen, frimureriet, bolsjevismen och andra med den lierade kulturförstörande makter. Oerhörda äro de chikaner och de svårigheter, vilka man hopat i denne mans väg ... Men Elof Eriksson har stått som en man i kampen för nordisk frihet och rätt, med blixtrande klinga har han allena avvärjt Sveriges förenade judefalangs anslag ur mörker och bakhåll".

Jag anklagar! Rikt illustr. Pris 1 kr.

Erhålles mot beloppets insändande å postgiro 3643 eller i frimärken per brev adr.: Nationen, Box 1145, Stockholm 16.

Hjälp till att sprida!

Antijudaismen vinner terräng i Frankrike

De röster i Frankrike, som visa på den från judendomen hotande faran, bli allt talrikare. Tidningarna meddela om en växande antisemitisk rörelse. Så t. ex. "Samedi", Paris, som redogör för ett nyligen hållet stort möte med Frankrikes antijudiska kommitté, varvid krav uppställdes å judarnas utvisning ur Frankrike.

"Action Française" publicerar en överblick av journalisten Pellisson över judarnas utbredning i landet. Deras inflytande har i sådan grad vuxit därför att man saknat en organiserad antijudisk rörelse. Det vore nu emellertid trängande nödvändigt att realisera Drumonts paroll "Frankrike åt fransmännen!"

Veckotidskriften "L'Antijuif", Paris, påvisar, hur judarna av all makt söka utvidga striden i Spanien till ett världskrig för tillintetgörande av de länder, som vågat motsätta sig det judiska allhärskarväldet. Frankrikes folk måste här energiskt inskrida!

*

Planer på judisk president i U. S. A.

"La Libre Parole", Paris, offentliggör en artikel av Urbain G o h i e r, enligt vilken Förenta Staterna äro på väg att i likhet med Ryssland, Frankrike och England bliva en dominon av det judiska världsriket. Judarna, som redan ha ett starkt inflytande å U. S. A:s regering önska nu genomdriva en lag mot den antisemitiska propagandan. Om detta lyckas dem, skall redan mycket vara vunnet för den andra planen: väljandet av en jude som president om fyra år.

Roosevelt står helt under judiskt inflytande, och hans maka är särdeles judevänligt inställd. Det ges emellertid judar, som befara motstånd från de ännu ej helt förslavade amerikanska kristna i händelse en judisk president väljes och som därför önska att man först utser en judisk vicepresidnet samt avvaktar verkningarna därav. Man har sedan allltid möjlighet att förkorta den ordinarie presidentens tjänstetid (jämför fallet Doumer!) och låta vicepresidenten automatiskt rycka in.

NATIONEN-årgångar

1932—1936 till ett begränsat antal till salu. Pris pr årgång kr. 4: —

Utgöra, om de inbindas, en värdefull uppslagsbok!

LÖSNUMMERPRIS i Sverige: 30 öre | i Finland: 4 mark | i Danmark o. Norge: 30 öre

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 10 (303) FREDAGEN DEN 1 OKTOBER 1937 ÅRG. 13

Det Stora Avgörandet

Är svenska folkets motståndskraft bruten?

Vi stå mitt uppe i ett världshistoriskt avgörande, som berör alla folk. Judafolkets sedan årtusenden bedrivna sataniska sammansvärjning mot mänskligheten har nått sitt slutskede, där avgörandet skall falla i striden mellan den Gudomliga ordningen, främst företrädd av arierfolken, och den efter världsherravälde strävande judendomens kaos. I Sverige liksom i de flesta andra länder lyder redan folket under Judas beslöjade styre och är berövat möjligheten att se vad som är å bane, låtande sig helt ledas av den främmande usurpatorn och hans tjänsteandar.

Detta beslöjade främlingsvälde utövas i huvudsak genom ett system av judendomen underordnade internationella organisationer med Rothschildska Finansinternationalen, Judiska Kahalen, Frimurarorden och de Marxistiska Internationalerna i spetsen. Det svenska statsöverhuvudet regerar land och folk i sin egenskap av Salomos Vikarie i Världsfrimureriets IX. Provins Sverige. Systemets syfte har varit och är: att överföra all makt och egendom i landet från svenska till judiska händer, att förinta alla nationellt svenska värden och i stället införa judaismen samt att genom falska läror döda svenskarnas själsliga instinkt, förvandla dem till ett Judendomen underdånigt slavfolk.

Trots Regeringsformens klara bestämmelse "Konungen bör rätt och sanning styrka och befordra" har Sveriges folk utlämnats åt den judiska lögnen, i skydd varav den främmande usurpatorns erövringståg ostört kunnat fortgå. Genom den jude- och frimurarbehärskade pressen, litteraturen, radion etc. förgiftas opinionen och vilseföres folket rörande händelserna i tiden. Svart göres till vitt och vitt till svart, och allt befinnes i sin ordning. Statskassan plundras å hundratals miljoner kronor — i den allmänna välfärdens namn. Folkförrädare och -bedragare upphöjas till skyarna såsom nationens hjältar, medan de få som vägra böja sig för Mammon och svika det egna folket förklaras fredlösa och på alla sätt förföljas och terroriseras. Och den av lögnen bländade massan följer kritiklöst sina "ledares" paroller.

Tiden var nu kommen för Juda att fullborda verket — och låta världsrevolutionen rasera vad som ännu återstod av de forna nationalsamhällena, för att sedan å det raserades grund tillsvidare i världsrepublikens gestalt uppbygga sitt universella imperium. Men den judisk-kommunistiska världsrevolutionen hakade redan i början upp sig, och enstaka folk, som lyckats bevara sin livskraft, såsom Italiens och Tysklands, hade modet och kraften att bryta sig loss ur det judiska greppet och etablera sig som fria och oberoende nationer. Judendomens världsposition råkade härigenom i fara, varför alla folk uppbådades till korståg mot avfällingarna, vilka brännmärktes såsom "fascistiska barbarer" och bärare av alla laster.

Så inleddes i Frihetens, Rättens och Humanitetens namn "demokratiernas" — dit också den sovjetryska diktaturen räknades! — stora "antifascistiska" aktion å Spaniens jord, där Judendomens imperialistiska världserövringsstrid nu inträtt i sitt avgörande skede. "Där står", såsom dr Goebbels i sitt anförande vid årets rikspartidag i Nürnberg yttrade, "världsrevolutionens generalprov". Men i Sverige liksom i övriga "demokratier" eller frimurarprovinser, där Juda för spiran, vilseledes folket också rörande dessa händelser. Man intalar svenskarna, att Spaniens "regeringstrogna" röda kämpa för civilisationen och den lagliga ordningen gentemot en samling upproriska generaler och menar, att vi i ord och handling böra ställa oss solidariska med de förra. Men i verkligheten föra de "regeringstrogna" röda under Moskva-Kominterns ledning den judiska världsimperialismens strid mot Spaniens folk, som i nationalisternas gestalt här försvarar den mänskliga kulturen gentemot Österns barbari.

Allvarsläget tvingar till självprövning. Från framskjutna judiska håll har i senare tid segerstolt hävdats, att svenska folkets motståndskraft brutits. Hade de månne skäl för sitt tal? Är svenskens reaktionsförmåga död? Om icke — *varför skönjas så få tecken till förståelse av situationen och dess krav?*

Sammansvärjning mot mänskligheten

Spanienkriget — den judiska världsrevolutionens generalprov

Årets nationalsocialistiska rikspartidag i Nürnberg, *Arbetets partidag*, artade sig utåt i likhet med föregående års till en alarmsignal till alla jordens folk inför den hotande judisk-kommunistiska världsfaran. I ett på oantastligt källmaterial grundat, fullständigt nedgörande anförande belyste riksministern dr Goebbels den kommunistiska internationalens intensiva arbete för den judiska världsrevolutionens genomförande, under särskilt beaktande av dess aktiva insats i Spanien i senaste tid. Vi återge här nedan i väsentliga delar dr G:s anförande:

»Spanien är världen vid skiljevägen»

Så skrev det bolsjevikiska centralorganet "Die Rundschau" i sitt nummer 31 för den 22 juli 1937. Med dessa ord karaktäriserades träffande Spanien-problemets internationella betydelse. Här måste avgörandet falla mellan bolsjevismen, d. v. s. förstörelse och anarki å ena sidan och auktoritet d. v. s. ordning och uppbyggnad å den andra.

Sedan mer än ett år har nu världsoffentligheten hållits i andlös spänning genom Spanien-problemet. Liksom alltid i dylika fall, är det även här lämpligt att vid betraktandet av det aktuella frågekomplexet helt avskilja från varandra de mot varandra stående fronterna, om man vill komma till ett säkert omdöme beträffande de möjliga konsekvenserna och verkningarna av detta problem. Man måste därvid ha modet *att nämna tingen vid deras rätta namn* och ej lämna något i dunkel, som skulle kunna bidraga till uppklarande av hela sakförhållandet. Borgerligt pryderi eller falskt hänsynstagande till sentimentala föreställningar vore här ej på sin plats; ty vad som i dag tilldrager sig i det olyckliga Spanien kan i morgon komma att utspelas i varje annat land, där folket icke äger tillräcklig insikt och verklighetssinne för att fatta den hotande faran och av denna kännedom skapa sig medlen och möjligheterna att verksamt möta densamma. Folk, som sluta ögonen inför den just i senaste tid ohyggligt snabbt växande faran från den internationella bolsjevismen, skola en dag uppleva ett fruktansvärt uppvaknande ur denna andliga narkos.

Spanien är nu den till utbrott komna sjukdomshärden. Här visa sig symptomen på denna smitta tydligast och klarast. Därför måste även en framställning av Spanienproblemet innesluta jämväl avslöjandet av de internationella sammanhangen av den planerade bolsjevikiska världsrevolutionen, varav händelserna i Spanien allenast utgöra ett delstycke. Den kamp general Franco under hopbringande av alla uppbyggande krafter i sitt land för mot det bolsjevikiska hotet mot hans hemland föres samtidigt för hela den civiliserade världen. De offer Spanien härvid måste bringa äro fruktansvärda och stora; men om denna lidandets väg, vilket vi blott kunna hoppas och önska, leder till de nationella krafternas slutliga seger, så hava ej heller dessa offer varit förgäves.

Att genomlysa och klarlägga detta blodiga mellanhavandes bakgrunder och sammanhang är den uppgift, som vi ställt oss. Det har intet att göra med en taktlös och oombedd inblandning i Spaniens inre angelägenheter. Här skall så mycket mera en *varningssignal* riktas mot försöket från en internationell bolsjevikisk världsrevolution, som för ögonblicket gjort Spanien till sitt experimentalfält. Moskva-Komintern tröttnar ej att intala världsoffentligheten, att den nationella rörelsen i Spanien, vilken ingrep i den den 17 juli 1936 redan i jäsning sig befinnande utvecklingen, är ett militäruppror av reaktionära generaler, vilket av spanska folket enhälligt tillbakavisas.

(Forts. å sid. 3.)

Frimureriets roll

under Svensk-Norska Unionen

Med den nordiska Vasaättens störtande genom frimurarsammansvärjningarna mot Gustaf III och Gustaf IV Adolf och den fransk-judiske jakobinen och högradsfrimuraren marskalk Bernadottes upphöjande å tronen öppnades, såsom vi tidigare framhållit, slussarna till Sverige och Norden för den världsimperialistiska judendomen. För Juda gällde det att via det fullkomliga frimureriet bringa Skandinaviens folk under sin tygel och för alltid paralysera den där levande nordiskt-ariska anden, som århundradena igenom vållat de överstatliga makterna judendomen och romersk-katolska kyrkan så månget avbräck och bekymmer. Och den äresjuka dynastiska monarkismen, här företrädd av Bernadotte, ställde sig beredvilligt till förfogande.

Det var alltså naturligt, att den Sveriges folk genom internationella intriger påtvingade nye konungen strax riktade sina blickar jämväl österut — åt Norge. Också Norge skulle såsom en kronjuvel införlivas i kronan! Också det norska folket skulle under frimureriskt inflytande avnationaliseras, förvandlas till ett själlöst lydfolk under Juda! En intressant inblick i den politiska roll "de svenske kongers frimureri" spelade under Svensk-Norska Unionstiden lämnas av norrmannen Hans Frøystad i hans från Bergen 1936 utgivna arbete "Vekk med frimurerlosjene", mot bakgrunden varav man väl förstår den förbittring, varmed Norges fosterlandsvänner med den store författaren Bjørnstjerne Bjørnson i spetsen kring sekelskiftet kämpade för unionens upplösning — en kamp som samtidigt var riktad mot det svenska frimureriet.

Intill tiden för Bernadottes introducering å Nordens arena lydde Norges ännu uppenbart jämförelsevis oskyldiga frimurarloger under prins Karl av Hessen, en nära vän av konung Fredrik VI. Men Karl Johan, som väl visste vad ett välskött frimureri betydde såsom politiskt instrument i händerna på en företagsam regent, lät sig ej nöja med denna ordning. Genom Kielfreden 1814 hade han med garanti från trenne stormakter och en redostående rysk hjälphär å 40 000 man framtvingat Norges avträdande till Sverige. Men de nationellt medvetna norrmännen voro ej trakterade av detta schackerspel med sin suveränitet och riksförsamlingen i Eidsvold vägrade godkänna föreningen med Sverige. Karl Johan ryckte då in i Norge med en svensk här för att framtvinga underkastelse. Till någon öppen strid behövde det dock ej komma, eftersom norske överbefälhavaren, frimuraren-generalen Hauxthausen, en av Karls av Hessen mest betrodda män — uppenbart på order av sina frimureriska överordnade — vägrade att bjuda honom motstånd.

Några år senare, 1818, hänvände sig norska frimurarlogen St. Olaus i Kristiania till Karl Johan — på dennes eget initiativ! — med en anhållan att få ansluta sig till den svenska frimurarprovinsen. Salomos Visaste Vikarie, konung Karl Johan, tillät i sitt "nådiga" svar anslutningen, ehuru förvägrande St. Olaus begärd rätt att fungera såsom "norsk nasjonal moderloge" utan blott såsom provincialloge, samt fordrade, att den i allt skulle underordna sig IX. Provinsens ledning "og umiddelbart henhøre under dennes V. S. V:s befaling". Liksom Sveriges nödgades också Norges folk genom förräderi av sina ansvariga ledare att foga sig under främlingen Bernadottes judisk-frimureriska vilja. På grundval av sina företagna samvetsgranna forskningar fastslår även Frøystad, att de svenska frimurarkungarna under den svensk-norska unionen gjort vad i deras makt stått för att söka tillintetgöra självständighetskänslan och viljan till eget nationellt liv hos Norges folk samt bringa detta under sitt absoluta herravälde, varvid de i synnerhet betjänade sig av frimureriet såsom politiskt instrument. Men de lyckades icke i sin strävan att förkväva den norska nationalandan.

De anspråk, som av frimurarledningen i Stockholm ställdes på de norska frimurarbröderna, gingo så långt, att de framkallade en kraftig opposition jämväl från frimurarnas egna led. Sålunda skrev frimurarbrodern J. Lindboe i sin "Korrespondance med den svenske provincialloge i Kristiania" 1890:

"Det er et bedrøvelig, men overbevisende vidnesbyrd om at systemet ikke er miskjent; det konstaterer til utvilsomhet at systemet vil blind lydighet og opdrar til det; der tilstedes ingen kritikk eller bedømmelse fra brødrenes side om de fra styrelsen i Stockholm komne beslutninger eller avgjørelser er berettiget eller ikke; ti provincialmesteren erklaerer uttrykkeligen den fra Stockholm trufne avgjørelse med hensyn til det angivne edsbrudd ubetinget bindende for ham selv og i like måte for alle de ham underlydende brødre frimurere ... Som forholdene nu

(Forts. å sid. 4.)

Statsministerord

I ett tal till den socialdemokratiska ungdomen i Stockholm under september konstaterade statsminister Hansson, att Sveriges folk tack vare socialdemokratien blivit "herre i eget hus". Eftersom ett svenskt statsministerord ägt hävd som sanningsord, betraktas det säkerligen också i detta fall av folkets flertal såsom motsvarande verkligheten. Att Konungens förste minister skulle tala annat än sanning, finner det uteslutet. Några reflexioner äro emellertid i sammanhanget på sin plats.

I fråga om det som varit behöver intet tvivel råda, då det ligger klart inför våra ögon. Där gäller vad II. arbetarinternationalens svenska sektion och rådande "demokrati" beträffar *icke* satsen "folket herre i eget hus", försåvitt med "folket" avses annat än de i "Folkets hus"-lokaliteterna installerade "proletärerna" av Marx' skola och dessas hemliga ledare, det "utvalda folket" Juda. Vad framtiden bär i sitt sköte, är förborgat för oss, ehuru där väl bjudes tillfälle för dem som ej totalt förhärdats i sinnet till omvändelse och bättring samt reglering av hittills praktiserade villoläror och -principer i förnuftets anda.

Om Sveriges folk i dag i enlighet med statsministerns ord är herre i eget hus — varför tillåter det sådana intrång i sin suveränitet som utövas från världsjudendomen och dess här etablerade internationaler, främst Rothschilds finansinternational, Judiska kahalen, Frimurarorden och Marxismens internationaler? Varför tolereras den av Juda genom huset Bonnier praktiserade terror-diktaturen över det offentliga ordet? Varför sättes Sveriges grundlag ur funktion så snart judendomens och dess internationalers intressen påfordra? Varför tolereras överhuvud ett främlingsvälde i landet? Ett folk, som är herre i eget hus, behövde icke finna sig i slikt!

I mer än ett decennium har tidningen Nationen ägnat tillståndet i det svenska nutidssamhället sin kritiska granskning. Under andragande av en mängd konkreta exempel visade vi, att Sveriges folk i realiteten icke styrdes efter svenska grundsatser mot svenska mål utan efter judiska grundsatser mot judiska mål samt att över den svenska författningen gällde världsjudendomens och dess frimureris. I strid mot Regeringsformen, paragraf 60, instiftades — för att taga ett par exempel — de bägge statsmonopolen Sprit- och Tobaksmonopolen, av vilkas medel enskilda personer tillåtos tillägna sig hundratals miljoner kronor utan att statsmakten kann skäligt återfordra desamma. Och i strid mot samma grundlag, Regeringsformen, paragraf 16, som stadgar att "Konungen bör rätt och sanning styrka och befordra", utlämnades Sveriges folk åt den judiska lögnen.

Vår kritik ignorerades helt av de makthavande, och en tyst överenskommelse gällde inom "Det Fria Ordet" att tiga ihjäl Nationen. Men varför detta, om man haft rent samvete och beskyllningarna varit ogrundade? Varför upptogos icke våra påståenden och våra framställningar till rikets myndigheter till saklig prövning? Jo, man visste, att våra beskyllningar hade fog för sig — och man ville icke utsätta sig för risken att bli avslöjad inför offentligheten. I stället iscensattes i det hemliga en i sitt slag heltvisst enastående förföljelse mot Nationen i syfte att stoppa tidningens utgivning. När ingen av de många hemliga strypningsaktionerna hjälpte, tillgreps slutligen öppen terror: på framställning av den under Konungens beskydd stående Frimurarordens högsta ledning förbjöd Svenska pressens organisation i strid mot Tryckfrihetsförordningen Nationens offentliga saluförande såsom "sårande för allmän anständighet".

Ja, så ställer det sig i dag med svensk folksuveränitet i praktik! Den som vågar säga folket sanningen blir på en vink från en internationell sammanslutning, i vilken statsöverhuvudet självt är högste styresman inom landet, ställd utanför lagen. Herr Per Albin Hansson har nu tillfälle i handling visa, att ett svenskt statsministerord alltjämt äger valör av sanningsord genom att praktiskt förverkliga suveränitetsidén. Vi vilja för dagen fästa hans uppmärksamhet på *fallet tidningen Nationen, där vi till författningens helgd kräva inskridande från de ansvariga i staten till undanröjande av det av oansvariga krafter i strid mot grundlagen etablerade försäljningsförbudet.*

Må statsminister Hanssons ord "folket herre i eget hus" bli en paroll för det nya Sverige!

Bondeparoll mot frimureriet!

Det schweiziska bondeorganet "Innerschweizer Bauernzeitung" vänder sig på det skarpaste mot det internationella frimureriet, uppfordrande Innerschweizer Bauernbund att taga ställning mot detsamma. Tidningen skriver: "Något mer oschweiziskt ges överhuvud ej än frimureriska och judiska hemliga förbund. Därför, Bönder och Arbetare, rusten till storkamp mot frimureriet vid stundande valdag!"

Samma paroll borde naturligtvis gälla för Sveriges bönder. Men här accepterar Bondeförbundet officiellt frimureriet genom att bl. a. tolerera en frimurar-bondeförbundare, herr Janne Nilsson, såsom medlem av regeringen samt en judeättling och frimurare, herr Hjalmar Berlin, såsom innehavare av nyckelställningen inom bondeförbundspressen i egenskap av redaktör för dess ledande tidningsorgan Skånska Dagbladet.

*

Löftet i Talmud

Den antikommunistiska Kvinnoligan av Montréol, Canada, offentliggör i en utgiven publikation sensationella avslöjanden av kända judar från alla länder, därmed bevisande, att den internationella judendomen är orsaken och upphovet till den oro, de revolutioner och det lidande, som i dag hemsöker mänskligheten. Bl. a. läses ett uttalande av juden Baruch Léci, som i ett brev till Karl Marx skriver:

"Israels barn skola utbreda sig över hela världen och överallt, utan att finna motstånd, bliva det ledande elementet, om det lyckas dem att bringa arbetarklassen under sin fasta kontroll. Under täckmanteln 'proletariatets seger' skall världsrepubliken, som omfattar alla nationer, utan ansträngning övergå i judarnas händer. Det privata ägandet skall genom judarnas ledare avskaffas. Så uppfylles löftet i Talmud, att judarna skola besitta alla folks på jorden ägodelar".

Dr Hedin och Tyskland

När den frimureriskt orienterade Svensk-Tyska Föreningen för något år sedan anordnade sin stora förbrödringsfest å Grand Hotell i Stockholm för Der Führers ställföreträdare Rudolf Hess och judeättlingen dr Sven Hedin, förstod man, att det gällde politik i den högre genren. Förre Dalai Lamas i Lhasa personlige vän, förbindelsemannen mellan Öst och Väst, mellan beslöjade världsmakter såsom judendom, frimureri, kommunism och buddistisk lamaism, rör sig endast å den publika skådebanan i viktigare ting.

"Forskandet" i öster hade avslutats genom dr Hedins för kinesiska centralregeringens räkning 1934 utförda uppdrag, vilket — enligt "The Times", London — avsåg "att utforska den kortaste väg, å vilken soldater och ammunition kunde transporteras till provinsen Singkiang". — Ett företag i Moskvas intresse, om vilket dr H. själv skrev, att det, "om det lyckades, skulle få sin givna plats i det innersta Asiens moderna historia" (Svenska Dagbladet. 28.3.34). Nu skulle "forskningen" gälla Västern!

En tid efter förbrödringsfesten i Stockholm ingick meddelande, att dr Hedin skulle föra Europas talan vid Olympiaden i Berlin 1936. Ett antal röda tidningar krävde strax, att doktorn skulle begagna tillfället och låta världen veta sanningen om Hitlerlandets raspolitik — men dr H. är diplomatisk. Han talade så korrekt och vackert från Berlins Olympiastadion som någon i Tredje riket kunnat önska. Och gav sig sedan ut å "forskningsfärd" — för insamlande av material för sin planerade stora Tysklandsbok, varunder tillryggalades icke mindre än 14,000 kilometer i bil, framför allt i Ostpreussen i öster och Rhenprovinsen i väster. En värdefull orientering!

Dr Hedins Tysklandsbok utkommer så på svenska och finner en god press. Men plötsligt hakar det upp sig i Berlin. Nationalsocialistiska censuren stoppar den tyska upplagans tryckning. Doktorn-judeättlingen har ej kunnat underlåta att begagna det givna tillfället och bryta staven över den nationalsocialistiska programståndpunkten i judefrågan. Från tysk sida skall ha begärts, att vissa ställen i boken justerades, men dr H. vägrade att efterkomma denna önskan. Bonniers Dagens Nyheter (22.9.37) skriver härom:

Värst av allt är naturligtvis att Hedin inte kan acceptera den nazistiska rasläran. Han har inte insett att den är kvintessensen i den nazistiska världsåskådningen och att inte nazisterna utan att förneka sig själv kunnat följa hans råd (!) att söka "en mindre radikal lösning av det till synes olösliga problemet". Tyskarna ha gått alldeles för långt. En korsning ger ju inte i regel en sämre avkomma, förklarar Hedin, och vad det judiska blodet beträffar anser han det utomordentligt värdefullt.

Han begagnar tillfället att redovisa det judiska inslaget i sin egen härstamning. Hans morfars farfar var en från Tyskland invandrad jude Brode, som i Sverige antog namnet Berlin och lät döpa sig 1771: "i mitt blod är alltså var sextondel av judisk härkomst. Jag håller på min sextondel och ville inte mista den. Måhända har denna sextondel hjälpt mig över avgrunder och varit mig till gagn i mitt umgänge med Österns folk. Dr Hedin är också "förbryllad" över dr Goebbels konstkritik, och han är verkligt oartig mot propagandaministern då han säger att det tyska folket är "alltför vaket, bildat och intelligent och dess krav på frihet äro alltför stora för att det i längden skulle hålla till godo med en reglementerad press". Hedin ser också fram mot den dag då "den tyska vetenskapen åter, fri som örnen, svävar på utbredda vingar över jorden".

En "lovsång" över Tredje Riket, som t. o. m. Bonniers hänfört kunde applådera! Vi förstå bara ej, hur man i Berlin kunnat vänta sig något annat. De tyska nationalsocialisterna äro dock inga nybörjare i rasfrågan, och beträffande fallet Brode-Berlin-Hedin låg det fullt klarlagt genom denna tidning redan 1934, varför någon tvekan ej behövt råda. Emellertid studsar man inför dr Hedins obesvärade stolthet över sin härstamning från den i slutet av 1700-talet till Sverige invandrade judiske rabbinen Abraham Brode, vilken här lät döpa sig under antagande av sitt förra "fosterlands" rikshuvudstads namn Berlin samt gifte sig med en rik Malmöborgares dotter. Ansedda judiska biografer skildra Abraham Brode-Berlin såsom en ren äventyrare och allt annat än prydnad för rasen: när han förslösat sin hustrus ägodelar, rymde han för alltid från hustru och hem. — Men dr Hedin är stolt över sitt rasarv från honom!

Ja förvisso, det judiska blodet förnekar sig icke, ej heller i sammansättningen en sextondel.

Röde zar Stalin

Världsrevolutionär eller rysk patriot?

Följer egen väg eller verktyg åt Österns lamaism?

Världens politiska uppmärksamhet riktas alltmer å Sovjet-Rysslands okrönte "röde självhärskare", ryska kommunistiska partiets generalsekreterare, georgiern Josef Stalin, och man spörjer sig om den roll han i verkligheten spelar. Är han fullföljaren av Lenins verk, den store världsrevolutionären, som skall förverkliga den judiska drömmen om jordens revolutionära omstörtning och förvandling till ett enda världssjälvhärskardöme under det "utvalda" folkets ledning? Eller fullföljer han kanske ett annat program?

Juden Trotskij-Bronstein i exilen, "världsrevolutionens organisatör", som i Stalin fann sin överman i slughet och hänsynslöshet, hävdar, att han är den store förrädaren, som förrått världsrevolutionens idé, ja hela det marx-leninska programmet. Enligt Trotskij skulle Lenin innerligt ha avskytt och hatat kommunistiska partiets generalsekreterare och ännu i sitt testamente varnat sina vänner för Stalin, uppmanande dem att skilja honom från sin post. Men varken Lenin eller hans eljest ej blyga vänner tyckas ha vågat inskrida. Själv skulle Lenin profetiskt ha yttrat: "Denne kock kommer att tillaga en bitter soppa".

Redan detta Lenins tal — om nu Trotskij rätt återgivit det — visar, att Stalin på något betydelsefullt sätt måste ha skilt sig från den övriga kretsen av Lenins närmaste medarbetare, vilka ju huvudsakligen utgjordes av judar, såsom Trotskij-Bronstein, Sinowjew-Apfelbaum, Radek-Sobelsohn etc.! Så länge den röda kampen allenast gällde nedrivandet av den hatade zaristiska samhällsordningen under en depraverad rysk överklass rådde sannolikt full enighet mellan georgiern och judarna i Lenins omgivning. Men när det skulle skridas till återuppbyggande tyckas uppfattningarna ha gått i sär. I sin fanatiska lusta att omstörta ville juden ej göra halt förrän han lyckats sätta hela världen i brand, medan georgierns sundare instinkt i varje fall bjöd honom att gå i etapper och först återuppbygga det revolutionerade Ryssland, innan kraften för fullt koncentrerades å hela världen.

Enligt den allmänna meningen utövar Stalin i sin egenskap av ryska kommunistiska partiets generalsekreterare i dag absolut härskarmakt i Sovjet-Ryssland. Blodigt har han nedslagit alla de konspirationer, som under årens lopp riktats mot honom från fiender och konkurrenter om makten. Steg för steg, genom förvisningar och arkebuseringar har han plockat undan ur sovjetryska statsledningen praktiskt taget hela det Leninska gardet, mest judar, och placerat in sitt eget folk. Respektlöst har han brutit staven över åtskilliga punkter i det marx-leninska programmet, vilka i praktiken visat sig illusoriska och hindrat "uppbyggnadsarbetet" i Ryssland. Här är det också som oppositionen med Trotskij i spetsen framför allt satt in sina attacker mot Stalinregimen: "förräderi mot världsrevolutionen", "svek mot Lenin", "förräderi mot kommunismens idéer". Men dessa ytterst av judendomen ledda konspirationer synas tillsvidare nedslagna.

Världen har svårt att riktigt förstå vad som är å bane i Sovjet-Ryssland under Stalin. Å ena sidan landsförvisas, deporteras till Sibirien och fångarbetslägren samt skjutas mot Lubiankas vägg Lenins intimaste medarbetare, judenhetens främsta koryféer i Sovjetstaten, å den andra strömma alltjämt nya judar till i den sovjetryska förvaltningsapparaten. Att man i ledande judiska kretsar betraktar läget allvarligt framgår bl. a. därav, att *världsjudendomens ledning* enligt ett på oantastligt källmaterial grundat tillkännagivande i italienska radion *utsänt en anvisning till rasfränderna i Sovjet-Ryssland att lämna landet* (Ludendorffs "Am Heiligen Quell Deutscher Kraft". 20.7.37). Juden, som 1917 helt behärskade Ryssland, anmodas nu lämna landet!

Inför dessa fakta frågar man sig åter: Vart syftar Stalin? Förf. J. Strunk hävdar i en artikel, rubricerad "Vad vill Stalin?" och publicerad i det citerade numret av "Am Heiligen Quell Deutscher Kraft", att bakom Stalin döljer sig Österns buddistiskt-lamaistiska prästkast, som konkurrerar med den rena judendomen och den judiskt-katolska kristendomen om herraväldet i världen. Vi citera:

Man kunde komma till den meningen, att Stalin stode i tjänst hos jesuiterna. Men detta är ett felslut. Tjekans ledare, den beslöjade jesuiten Jagoda, lät han likaså (liksom judarna) fängsla. Jagoda har emellertid avrättats. Den som betraktar händelserna i Ryssland måste fastställa, att Stalin för en blodig kamp mot judar, jesuiter och deras anhöriga. Under dessa förhållanden är den uppfattningen ej överraskande, att Stalin skulle försöka frigöra sig ur den hemliga världsledningens klor samt driva självständig folklig politik. Men också detta är uteslutet, ty den politik, som verkligen främjar folkets behov, ser helt annorlunda ut, särskilt i fråga om de inre förhållandena.

I vems tjänst står nu Stalin? Fältherren Ludendorff har i sin uppsats "Prästerkaster emot varandra" (N:r 19.37) eftertryckligt hänvisat till den österländska prästkastens verksamhet, den buddistiskt-lamaistiska å "världens tak". Det är den, som i dag bestämmer Rysslands öde och som även företager allvarliga försök att rycka till sig herraväldet i andra stater. Den östliga prästkasten, vars verksamhet intill i dag alldeles för litet ja nästan ej alls observerats, reser i likhet med de judiska och kristliga prästkasterna anspråk å världsherravälde. Det var den som till slut störtade zaren, varvid judar, frimurare och jesuiter troget hjälpte till. Stalin är i dag *dess* befullmäktigade. Vid zarrikets störtande var det en viss Badmajeff och kanske även Rasputin.

Brottningen om makten i Ryssland mellan den judiskt-kristliga prästkasten å ena sidan och den österländskt-tibetanska å den andra har nu för fullt blossat upp. Stalin röjer hänsynslöst upp. Kampen mot kristendomen föres med hjälp av den s. k. "levande kyrkan" förstärkt vidare, ty i dess ställe skall efter anvisning av de österländska lamas träda en blandning av allehanda okulta trosriktningar. Judarna erhålla anvisning att fly, från de ledande platserna avlägsnas de, och de som ej underkasta sig de nya herrarna ställas mot väggen. Många genomskåda väl sammanhangen eller ställa sig på grund av personliga intressen till Stalins förfogande. Så kommer det sig, att

NATIONEN säljes i Stockholm:

Svea Rikes Förlag, Odengatan 42, 1 tr.
Rehns Antikvariat (förut Svea Rikes Bokhandel), Norrlandsgatan 30.
Lundins Bok- och Pappershandel, Tegnérgatan 6.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
Lösnummerpris: 30 öre.
Annonspris: 30 öre pr mm.
Rabatt vid större annonsering.

Adress: Box 1145, Stockholm 16.
Postgiro: 3843.

Kommissionärer för försäljning antagas.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1937.

vid nybesättandet av poster ofta åter judar uppdyka. Det är också att bemärka, att Stalin ännu ej fullständigt befästat sina uppdragsgivares herravälde och därför är nödsakad till vissa medgivanden åt konkurrenten. Frågan gäller blott hur länge. Sålunda äro händelserna i Ryssland i närvarande tid ett mönsterexempel å prästkasternas brottning med varandra! Det buddistiskt-lamaistiska kollektivet är icke mindre fruktansvärt än det judisktkristna.

Enligt general Ludendorff skall således den österländska lamaismen under ivrig medverkan av judendomen, frimureriet och jesuitismen ha spelat huvudrollen vid Zar-Rysslands störtande. Genom sina utsända magiker lyckades lamaismen tillskansa sig inflytandet över siste zaren, Alexander II, vilken de "kurerade" med en "hälsodryck", innehållande bl. a. den giftiga bolmörten, vilken dryck "verkade förlamande å hans medvetande och viljecentra" (Furst Jussupoffs "Rasputins Ende", sid. 60). Men som vi veta, blev det juden som vid boljevikrevolutionen ryckte in och tog ledningen och länkade utvecklingen i Ryssland i sina banor. Och nu är hans ställning i landet så osäker, att världsjudendomens ledning ger anvisning om "uttåg"! Huruvida Ludendorffs antagande, att Tibets prästkast är den makt som inspirerar Stalins påkomna aktivitet gentemot judar, frimurare och jesuiter eller om en personlig strävan hos den röde självhärskaren ytterst ligger till grund därför, får framtiden utvisa.

En märklig omkastning har på sistone, efter den senaste stora sammansvärjningens mot Stalin nedslående, kunnat förmärkas å ledande judiska håll med avseende å bedömningen av den "ryske självhärskaren". Stalin, som av ifrågavarande kretsar för ej länge sedan karaktäriserades såsom en blodig bödel som icke kunde få sin sadistiska lusta tillfredsställd, är nu vorden — den store världspolitikern och statsmannen framför alla andra levande, t. o. m. överglänsande både Lenin och Peter den store. Man rullar sig i stoftet. Karaktäristisk är härvid den presentation av honom, som det ledande svenska judeorganet Bonniers Dagens Nyheter genom av en Gustaf Hellström signerad artikel, "Stalin bland de sina", publicerade den 22 september och vari det bl. a. hette:

Det är inte nog med att han är diktator över världens största rike; t. o. m. i Ryssland, som under sin långa historia inte lidit brist på envåldshärskare, intar han en synnerligen bemärkt plats vid sidan om, ja, kanske framför Peter den store ... Det skulle inte förvåna om genomsnittsryssen betraktade honom med ungefär samma ögon som vi betrakta Gustaf Vasa, som befriare och riksbyggmästare. Han har befriat Sovjet från de sista resterna av det föraktade kapitalistiska systemet, och han har börjat uppbyggandet av en nation, där det hittills endast funnits ett konglomerat av folk och raser ...

Stalin är inte bara kommunist; han är också, till skillnad från Lenin, en stor patriot. Han är helt igenom en *rysk* kommunist. Han har inte Tolstojs, Dostojevskijs eller Lenins tro på att ryssen skall rädda världen. Hans tro — och hans livsmål är att ryssen skall rädda R y s s l a n d. I den tron och ur synpunkten av det livsmålet få hans avvikelser från de leninska marxistiska teorierna sin fulla och naturliga förklaring, en avvikelse som man skulle kunna kalla den allmänna åtstramningen, hela denna hårda uppfostran han låter ryssen genomgå i riktning mot effektivitet, ärlighet, moralisk ansvarskänsla, självdisciplin, fysisk renlighet, sedlig renhet och — fosterlandskärlek. Utan detta patos vore han ingenting annat än en tyrann i världsmästarklass. Med detta patos blir han någonting helt annat: en riksbyggmästare av världshistoriska mått, inför vilken t. o. m. en man som Lenin reduceras till en visserligen genial konstruktör av en praktisk revolutionsapparat.

Om alltså bestämda tecken tyda på att judeinflytandet å statsledningen i Sovjet-Ryssland är på retur, är det dock kanske för tidigt att betrakta brottningen mellan Stalin och hans konkurrenter om makten såsom definitivt avgjord. Man spörjer sig nu angående III. internationalen, Komintern och världsrevolutionen. Arbeta de icke fortfarande enligt Marx' och Lenins program? Utgör icke situationen i världen ett vittnesbörd därom? Se Spanien, Indien, Kina!

Otvivelaktigt fortsätta världsrevolutionens internationella exekutivorgan sin verksamhet i alla delar av världen. Den alljudiska myndigheten synes dock ej ha varit helt nöjd därmed, då den strax efter Trotskijs förvisning startade en ny kommunistisk international, den s. k. IV. eller Trotskij-internationalen, vilken enligt samstämmiga uppgifter skall ha spelat en betydelsefull roll vid förberedandet av "folkfronterna" i västra Europa och framprovocerandet av spanska inbördeskriget. Trotskij har otaliga gånger beskyllt Stalin för att sabotera världsrevolutionen genom ett alltför moderat och passivt uppträdande. Varje gång situationen under folkfrontsstyret i Frankrike på grund av kommunisternas aggressivitet artat sig kritisk, har det också hetat, att trotskij-kommunisterna varit i verksamhet. Hur situationen i realiteten tett sig, är vanskligt att avgöra. Allt talar emellertid för, att judarna genom startandet av IV. internationalen önskat förskaffa sig ett världsrevolutionärt exekutivorgan i egen hand såsom ersättare för den av Stalin "förrådda" III. internationalen, vilken därmed även tvangs till ett mera aktivt uppträdande. I samma mån Stalin avlägsnar sig från judendomen, antingen under österländskt inflytande till det buddistiskt-lamaistiska kollektivet eller till äkta rysk nationalism, föreligger möjligheten, att III. internationalen och Komintern, om de ej helt avvecklas, komma att nyttjas i det nya maktintressets tjänst.

Det är fullt förklarligt, att världens uppmärksamhet alltmera riktas å den okrönte röde zaren i Moskvas Kreml, vilken i så hög grad har Rysslands och den judiska världsrevolutionens samt därmed i viss mån även världens öde i sina händer. Man gör väl klokast i att ej förhasta sig i omdömet om honom och hans verk. Framtiden skall ge klarhet. Så mycket är visst: Stalin har visat sig som en oöverträffad spelare, när det gällt att förgöra motståndare och konkurrenter om makten genom att spela ut och slå den ene mot den andre. Är det månne uteslutet, att han i dag spelar ut Österns buddistiska lamaism med dess "levande kyrka" mot judendomen och jesuitismen — för att i morgon med den nationelle ryssen slå ut också lamaismen och etablera fullödig rysk nationalism?

På grund av

de stora ekonomiska skador, som F r i m u r a r o r d e n genom sin mot Nationen bedrivna laglösa terror åsamkat tidningen, utkommer Nationen tillsvidare i inskränkt, 4-sidigt format.

Judas sammansvärjning erkänd av Disraëli

I sin bok "Lord Georg Bentincks liv" yttrar den berömde engelsk-judiske statsmannen Benjamin D i s r a ë l i bl. a. följande:

"När man reser sig mot traditionen, aristokratien, religionen och äganderätten, fordra hemliga sällskap, som bilda provisoriska regeringar i vilkas spets man alltid finner judar, förstörandet av den semitiska principen, av den judiska religionen — det må nu vara dess mosaiska eller kristliga form —, människornas naturliga likställande samt avskaffandet av äganderätten. Den utvalda rasen bjuder handen åt folkets bottensats, åt mänsklighetens avskum, endast för att förgöra den otacksamma kristenheten, som t. o. m. har henne att tacka för sitt namn och vars tyranni hon icke längre vill tåla."

På tal om den berömda februarirevolutionen 1848, som störtade olika länder i kaos, säger Disraëli: "Hade ej judarna varit, skulle denna icke önskade omvälvning av Europa icke ha härjat".

*

Judisk samvetsömhet!

Enligt den judiska veckotidningen "The Sentinel", Chicago, ha de amerikanska rabbinerna hänvänt sig till regeringen för uppnående av befrielse för judarna från militärtjänst, emedan — deras samvete förbjuder kriget.

Svensk ära

Socialdemokratens mot Nationalsocialistiska Arbetarpartiets ledare Sven Olof Lindholm riktade beskyllning för att stå i tysk tjänst för utspionerande av judiska flyktingar från Tyskland har föranlett Lindholm att väcka tryckfrihetsåtal mot tidningens ansvarige utgivare med krav på skadestånd. Hr L. motiverar sin anhängiggjorda talan med att han i egenskap av underofficer i svenska armén känt sin "soldatära" kränkt genom beskyllningen.

Existerar verkligen ännu en svensk soldatära i detta land? Där den stora huvudparten av militärbefälet utgöres av edsvurna bröder i judendomens internationella frimureri! Där det nationella förräderiet utan reservation accepterats av militären! Vi trodde den svenska soldatäran död för länge sedan. Men skulle den åter väckas till liv — kunde den då icke få en ärofullare roll än att tjäna till skydd mot en uppkonstruerad "ärelöshet"?

Det var att göra förräderisystemet och den judiska världsförbrytarliga, som genom sina "international"-agenturer i dag behärskar Sverige en alltför stor ära. Ensamt vågade det tyska folket öppet taga kampen mot denna folken terroriserande judiska världsförbrytarliga — och lyckades även för egen del avskudda oket. Tysklands folk trädde heroiskt i spetsen för de övriga, visande vägen ur slaveriet till nationell återuppståndelse.

Skulle det vara en ärelös handling att känna och handla solidariskt med de heroer som föra an i världskampen mot judisk bolsjevism och satanism? Nej! Det innebure i stället en akt av sann svensk ära.

Judefråga i Kina

Antalet judar i Kina utgör — enligt "Deutsch-Chinesischen Nachrichten", Tientsin — inbegripet de i det numera självständiga Mandschukuo boende 35 à 40 000. Om ock detta tal i jämförelse med hela invånarantalet (444 milj.) förefaller obetydligt, är det dock ett faktum, att bland dessa judar finnas många rika människor, som spela en stor roll inom handel och industri och som förstå att oavlåtligt öka sin förmögenhet. Judarna i Kina bebo för det mesta de större städerna, framför allt hamnstäderna. Såsom storhandlare och företagare inom tunga industrien röra de sig å alla viktiga ekonomiska poster.

Den judiska tidningen "Der Moment" skrev för länge sedan, att judarna i Shanghai gjorde goda affärer. Samma gällde dem i Tientsin, vilka förtjänade stora pengar å handeln med råämnen. Om man nu betänker — skriver det citerade kinesiska organet — att enligt senaste uppgifter Kinas kolreserver beräknas till 350 miljoner ton, att 50 procent av hela utförseln wolframjärn ligger hos Kina, att Kina är ledande inom världsproduktionen för antimon — håller man allt detta för ögonen och besinnar att judarna i ledande ställningar äro delaktiga i denna råvaruhandel, då kan man lätt föreställa sig allt det övriga.

En kraftig antisemitism har särskilt gett sig till känna i den mandschuriska staden Charbin, där judiska församlingen gått tillbaka och judarna efterhand trängts undan från sina höga poster. I Shanghai och Tientsin har man ännu ej riktigt förstått judefaran.

*

Förbud för Internationalen!

I anslutning till en nyligen till de rumänska prefekterna riktad rundskrivelse om förhindrande av ordningsstörande kungörelser har inrikesministeriet i Bukarest — meddelar "Deutsche Tagespost" — utfärdat en förordning, enligt vilken sjungandet av Internationalen är strängeligen förbjudet.

När kommer förbudet för Sveriges vidkommande?

Sammansvärjning ...

(Forts. fr. sid. 1.)

Nödvärn mot Moskva

Sanningen är i stället, att denna rörelse är en akt av folkligt nödvärn mot det för samma tid bestämda men därefter till augusti 1936 framskjutna upproret av Spaniens kommunistiska parti. Detta uppror var sedan åratal planerat i M o s k v a, organiserades och kommenderades av M o s k v a och genomföres i dag praktiskt av M o s k v a.

Redan i *mars 1931* förklarade Manuilsky, Kominterns dåv. generalsekreterare, i sin berättelse över Spanien inför E. K. K. I:s elfte plenum i Moskva: "Redan i dag måste det kommunistiska partiet i Spanien mobilisera arbetarnas och böndernas massor till kamp för arbetare- och bonderegeringen på Sovjets grundval". I en anvisning från Komintern *1932* heter det, att kommunistiska partiet är förpliktat "att kalla till besättande av godsherrarnas, klostrens och statskassans ägodomäner. Det måste uppfordra till organisering av det beväpnade motståndet". Den *1 september 1934*, en månad före oktober-revolutionens utbrott i Spanien, utsänder sedan Komintern förklaringen: "För arbetarklassen och bondeståndet är det en fråga om liv eller död att föregripa fascismen och på allra kortaste tid rycka till sig makten."

På E. K. K. I:s trettonde plenum i Moskva proklamerar den spanske delegaten Dolores den kommande revolutionen med orden: "Partiets huvuduppgift är revolutionens organisering", och på Kominterns sjunde världskongress *1935* förklarar den spanske delegaten Ventura: "Under Lenins och Stalins baner skrida vi med högburet huvud mot segern".

I trohet mot denna i Moskva uppgjorda slaktplan handlas det i Spanien. Redan 1919 biträda de spanska fackföreningarna Komintern. 1923 äger det första beväpnade och blodiga bolsjevikiska upproret rum. 1931 leder den röda agitationen till upprättandet av en frimurerisk republik. 1932 försiggår ungdomsförbundens militarisering genom uppställandet av röda milisen. Åren 1931—1934 äro uppfyllda av *sig evigt åter upprepande beväpnade oroligheter* i Madrid, Sevilla, Malaga och San Sebastian. 1931 uppgår kommunistiska partiets i Spanien väljartal till 280 000, 1933 stiger det till 402 000, och 1936 uppnår den bolsjevikiska folkfronten 4 365 000 röster. Den 5 oktober 1934 utbryter det röda upproret; det kräver 1372 döda och 2921 svårt sårade. Ännu en gång lyckas det att nedslå detsamma. Den bolsjevikiska revolutionens generalprov har misslyckats. Ytterligare en anledning att nu planmässigt på det intensivaste förstärka den röda agitationen.

1935 belöper sig kommunistiska partiets i Spanien *årliga understöd genom Moskva* på åtskilliga miljoner pesetas, varav Komintern öppet lämnat 2 miljoner. Vid Kominterns sjunde världskongress i Moskva 1935 gav D i m i t r o f f anvisning för bildande av en folkfront i Spanien. Under tiden 16 februari—20 april 1936 mördas av de röda horderna 140 människor samt brännas och förstöras 529 byggnader, innan ännu den bolsjevikiska revolutionen öppet utbryter.

Det allmänna upproret utsättes till juni 1936. En i original föreliggande anvisning från Moskva-Komintern uppskjuter det så till augusti 1936. Denna anvisning innehåller bl. a. befallning om generalstrejk samt under n:r 11 *avrättande* av alla, som stå upptagna å den svarta listan. Upprorsplanen för staden Madrid är typisk för den bolsjevikiska taktiken. Den utgår från ett arrangerat angrepp å fackföreningarnas central såsom provokation och därpå följande proklamerande av generalstrejk. Soldaterna anvisas att samtidigt göra myteri i kasernerna, och slag i slag skall så besättandet av huvudpostkontoret, presidentpalatset och krigsministeriet ske.

Den 13 juli 1936 *mördas* den högersinnade deputeraden och nationelle förkämpen Calvo Sotelo genom de marxistiska polisofficerarna Moreno och Garrido *på ett djuriskt sätt.* Tre dagar senare beskäres den nationelle generalen Balmes samma öde. Dagen därpå utlöses såsom en följd av dessa nedriga händelser spontant och nästan lagenligt den nationella folkrörelsen, i vilkens spets general Franco ställer sig. *I augusti 1936 följer befriandet av Syd-Spanien samt återställandet av förbindelsen med den befriade Norden. Den 27 september befrias de dödsföraktande kämparna i Alkazar. Det nya Spanien erhåller därmed den heroiska symbolen av sin kamp mot världsbolsjevismen. Den 19 april 1937 grundar statschefen general Franco ett enhetsparti och gör därmed slut på partikampen i det nationella Spanien.*

En bolsjevikisk exekutivkommitté

Dessa enkla data bevisa, att Komintern planmässigt hade förberett den våldsamma makteröveringen och sovjetiseringen av Spanien, att den stod omedelbart inför förverkligandet av sina planer och endast i sista minuten hindrats därifrån genom en mans handlingskraft. Av detta måste dragas den politiska slutledningen, att det s. k. röda Valencia-utskottet ej utgör någon "regering" utan d e n b o l s j e v i k i s k a o r g a n i s a t i o n e n s e x e k u t i v k o m m i t t é, vilken ännu har en del av Spanien i sin besittning. Röd-Spanien är alltså ingen "stat" i folkrättslig mening utan ett från den spanska folkkroppen med våld lösskilt område, som rättmätigt återerövras av de legala företrädarna för spanska folket.

Det är fåfängt att framställa frågan, huruvida bolsjevismen ändamålsenligare nedslås genom en folkrörelse än genom militär. I Spanien avgjorde det härskande nödtillståndet. Tyskland fullföljer i sin hållning till det spanska problemet inga som helst egoistiska syften. *M e n d e t k a n u n d e r i n g a o m s t ä n d i g h e t e r t o l e r e r a s, a t t d e n k o m m u n i s t i s k a i n t e r n a t i o n a l e n s ä k r a r å t s i g e n n y o p e r a t i o n s b a s i v ä s t r a E u r o p a, från*

(Forts. å sid. 4).

»Bramstorp fick förhinder»

På försommaren tillkännagavs i pressen, att jordbruksminister Bramstorp planerade ett besök i Tyskland under september. Meddelandet, som på något sätt tycktes oroa Höga Vederbörande, föranledde Bonniers husorgan Dagens Nyheter till en rad telefoniska förfrågningar hos statsrådet. Man ansåg det uppenbart tillräckligt med den upplysning rörande "naziland" som serverades hr Bramstorp i Bonnierpressen.

Med äntligen återvunnen sinnesro kunde Bonniers Nyheter så den 11 september under rubriken "Bramstorp fick förhinder" meddela svenska allmänheten, att jordbruksministerns Tysklandsresa "blivit uppskjuten på obestämd tid". Såsom motiv för inhiberandet uppgav statsrådet — "mellankommande göromål".

Vi förstå bara ej oron i det mosaiska lägret. Skulle icke Bramstorp ha gett tillräckliga prov på politisk väluppfostran och opportunism?

Aktuell Litteratur

Jag anklagar! Av Elof Eriksson	Kr.	1:—
Judarna i Sverige	„	0:50
Zionsprotokollen	„	1:—
Nya Upptäckter om Zionsprotokollen	„	0:50
Kristus var ej jude	„	0:25
Frimureriets avslöjande. Av General E. Ludendorff. 2 del., vard. à	„	2:—
Den judiska framgångens gåta. Av Roderich-Stoltheim	„	1:—
Den statsfientliga judiska läran. Av Th. Fritsch	„	0:25

Ovanstående böcker erhållas på beställning direkt från tidningen mot insändande av beloppet ant. i brev (frim.) eller per postgiro 3643 under adress: NATIONEN, Box 1145, Stockholm 16.

Frimureriets roll...

(Forts. fr. sid. 1.)

(1890) er her i landet kan selv den farligste virksomhet organiseres og ukontrollert drives". — "Det blev nemlig vanskelig for norske menn å adlyde enhver av V. S. V:s befalinger. Specielt i 1905", skriver en annan frimurare.

På alla betydande poster, särskilt inom militärväsendet, läto de svenska frimurarkungarna placera höga frimurarbröder, vilka genom den hemska frimurareden bundits i ovillkorlig lydnad under Salomos Vikarie och som i händelse av ett uppstående väpnat mellanhavande mellan Sverige och Norge allenast skulle känna sig förpliktade gentemot sin stormästare enligt den universella frimurarlagen. Frøystad visar, hur t. ex. tiden kring 1884, då förhållandet var särdeles spänt, alla viktiga militärämbeten lågo i frimurarhänder:

"Som man ser var det i hvert eneste departement en eller flere brødre. I armédepartementet var selve chefen i almindelighet en høit lysende broder, således oberstløitnant og høit lysende broder Dahl under den spente situasjon i 1884, da det Selmerske ministerium var satt under riksrett. De fleste av dette ministerium blev jo fradømt sine embeder. Det var bl. a. tilfelle med armédepartementets chef oberstløitnant Munthe. I dette ministerium satt 3 eller 4 murere. I marindepartementet var der, foruten byråchefen, 3 fullmektiger, alle brødre! I kirkedepartementet greide man sig med en fullmektig, men så var jo også chefen, C. Frølich, en høit lysende broder. Samtlige bataljons- og brigadchefer i østenfjelske og bataljonschefen i det trondhjemske, oberstløitnant Radich, var høie frimurere ... Det er således en ugjendrivelig kjennsgjerning att hele vårt militaervesen, tillands og tilvanns, var i hendene på folk som var edelig forpliktet til å verksette, fullbyrde og utføre V. S. V:s befalinger. Hvordan en eventuell vebnet konflikt vilde ha løpt av under slike fohold kan der kun vare en mening om ... Hvordan i himmelens navn kunde vi ha ført en krig med Sverige, hvis omstendighetene havde tvunget oss til det, når alle toppstillinger i haer og flåte og kommandantene på de viktigste festninger — Oscarsborg og Akershus — var vår eventuelle motparts livréklaedde kusker? Kunde dises rødekorsriddere føre an i en krig mot sin egen stormester? Det hele vilde ha blitt en farse, en skinnkrig, et spillfekteri, såfremt da ikke de høist lysende brødre, bataljonschefer og kommandanter, hadde brutt sin ed til sin stormester. Men sin frimurered vilde de ikke ha brutt".

I den intressanta skildringen, som framför allt har sin betydelse såsom belysande för frimureriets politiska arbetsmetod, konstateras vidare, att vården av krigs- och försvarsmedlen det kritiska året 1884 var anförtrodd tvenne höga frimurare, av vilka den ene var ordförande mästaren i norska provinciallogen, N. Storm-Wergeland, generalfälttygmästare, chef för artilleriet, kommendant å Akershus, adjutant hos H. M. konung Oscar I, riddare av Carl XIII:s-orden. Och liknande skulle fallet ha varit under hela unionstiden. "De svenske konge måtte sikkert gå ut fra at Norges forsvarsmidler da befandt sig i de beste hender". De förhållanden, som kommo i dagen, föranledde stortinget att 1883 ställa den av svenske konungen tillsatta regeringen inför riksrätt och riksrättsdomen, som föll i februari 1884, dömde flertalet medlemmar av ministären Selmer förlustiga sina ämbeten. Saken väckte en våldsam spänning mellan de bägge unionsländerna. Såsom tämligen sensationellt observeras, att statsrådet Munthe i januari 1884 — medan ministären stod under riksrättsåtal! — gav order till samtliga bataljonschefer i det østenfjelska militärområdet om att göra gevären i depåerna oanvändbara genom att avlägsna en del av gevärsmekanismen. En del ammunition, som bevarades i en depå i Hovedøya, transporterades till en depå i Akershus och ställdes under N. Storm-Wergelands, ordförande mästarens i norska provinciallogen, direkta uppsikt:

"Her på Akershus hersket forøvrigt noget i retning av krigsberedskap: Skarplatte kanoner var kjørt op og bajonetter slipt. Storm-Wergelands domaene, Akershus, var i alarmtilstand. Hvem skulde kanonene og bajonettene brukes mot? Mot svenskerne? Slett ikke. Hr Storm-Wergeland vilde med sine kanoner og bajonetter beherske hovedstaden, så ikke stormesteren og soldater blev forulempet på någon måte ved sin promenade".

Dessa fakta blevo först kända efter riksrättens domutslag, och en av stortinget igångsatt undersökning gav vid handen, att statsrådet Munthe, som givit ordern om bl. a. avskruvningen av bajonetterna, handlat "på eget initiativ" — en uppgift som Frøystad emellertid tillbakavisar såsom uppenbart falsk. Intet tvivel kan, menar han, råda därom, att statsrådet Munthe handlat i sin egenskap av edsvuren frimurare på befallning av sin styrande mästare i Stockholm V. S. V. Fruktan för ett svenskt infall i Norge och en statskupp var vid denna tid vitt utbredd, och bl. a. spriddes i februari 1884 en av redaktören Jon Hol författad flygskrift, vari det hette: "Soldater, skyttere — alle våbenføre nordmen: giv akt! Riflene i halvspenn! Begåes statskupp, slå krets om stortinget! Og fyr på faedrelandsforraederne !!!"

I början av 1890-talet inträdde ånyo en allvarlig kris i de svensk-norska relationerna. Till oron i Norge bidrog ett utspritt rykte, att dåv. svenske kronprinsen Gustav, Salomos procurator, skulle ha förklarat, att de svenska trupperna vid ett eventuellt infall i Norge icke skulle möta något motstånd utan att det skulle bli "en promenade til Christiania" ("Det norske folks liv og historie", band 1875—1920, sid. 387—388). Mot bakgrunden av de sensationella avslöjandena i samband riksrättsaffären 1883—84 var det ganska förståeligt att ett slikt rykte skulle oroa stämningen bland de patriotiska norrmännen. Orden, som lades i den svenske kronprinsens mun, må ha blivit fällda eller ej, så vet envar i det moderna frimureriets politik insatt, att de i betraktande av läget i Norge icke saknade fog. Ty hade ett krig utbrutit mellan Sverige och Norge, skulle här liksom i så många andra krig under "demokratiens" epok utgången ej bestämts av den nationella viljan och kraften utan av det judiska världsfrimureriets högsta ledning. Frimurarbröderna i ledningen för det norska militärförsvaret skulle enligt sin styrande mästare Salomos Vikaries i Stockholm direktiv ha sträckt vapen inför fiendehären.

Under "storsvenskarnas" och konungens förtvivlade försök att dämma upp för den norska självhävdelsen och längtan till nationell frihet och oberoende framgick den roll det svenska frimureriet spelade allt tydligare. Hösten 1892 ingingo också en del vänstermän till stortinget med förslag om antagande av en lag, som förbjöd frimurarorden i landet i likhet med vad som gällde för jesuit- och munkordnarna. De underströko härvid, att det var olämpligt att högre ämbetsmän tillhörde ett sällskap, vars lagar och statuter voro hemliga och som vid bestämda tillfällen kunde nödga dem att utföra direktiv i strid mot deras ämbetsed. Storm-Wergeland hade väl på grund av avslöjandena i samband med riksrättsaffären avskedats från kommendantskapet å Akershus 1887, men ute på Oscarsborg satt ännu 1892 den högt lysande brodern Frølich som kommendant. Stortinget hade 1890—91 beviljat medel till denna fästning, men det blev ingen restaurering. Några kanoner hade visserligen inkommit från Tyskland, men intet gjordes för att få dem placerade; en av kanonerna hade man låtit fastbinda vid Akersbryggan — ett tilltag som Verdens Gang betecknade såsom arrangerat. Sabotage! "Hele restaurationsarbeidet var en fars. Og hvad kunde man annet vente når både felttøimesteren (Sommerfelt) og kommandanten (Frølich) var i V. S. V:s vold?"

Det från ett antal stortingsmän till stortinget ingivna förslaget om lagförbud för frimureriet gav upphov till en hetsig offentlig diskussion i frågan. Frimureriet mobiliserade sin press inom och utanför Norge till försvar, indignerat tillbakavisande de framkomna beskyllningarna — den gamla vanliga taktiken. Man försäkrade patetiskt, att brödrasällskapet blott var en oskyldig "välgörenhetsinstitution", som uteslutande tjänade "humanitära" syften; och Bjørnstjerne Bjørnson, som trätt i spetsen för den antifrimureriska kampanjen, utmålades av frimurarorganen i Skandinavien såsom "sinnesförvirrad" — liksom 30 år senare general Ludendorff, när denne vågade höja fanan mot det internationella ordenssamfundet. Men Bjørnson i likhet med Ludendorff bestod provet — det lyckades aldrig de "humanitära" trepunktsbröderna att få dem oskadliggjorda såsom "sinnessjuka".

Rekvirera listor

för insamlande av namnunderskrifter till opinionsrörelsen till stöd för Nationens krav på försäljningsförbudets hävande.

Erhållas på beställning hos tidningen.

Juda hotar England!

Ett uttalande vid zionistkongressen i Zürich under augusti av den judiske rabbinen V i s e, amerikansk delegerad, har väckt stark indignation inom nationalistiska kretsar i England. Vises yttrande lydde: "England besitter ett mäktigt världsrike, men det ges krafter i Alltet, vilka överleva riket och dynastien. England må betänka, att det, om det har att göra med en värld som i dag befinner sig i kaos, väl kan lämna den offentliga meningen obeaktad. Men judendomen av 1937 är icke judendomen av 1898. Vi äro ej längre en oenig massa utan förbindelse med varandra".

Olika engelska tidningar, såsom "Blackshirt" och "Action", se i rabbin Vises ord ett hot från världsjudendomen mot England på grund av detta lands vacklande hållning i Palestina-frågan. Det konstateras, att judarna med sitt gulds smutsiga makt våga hota engelska riket med förstörelse. Äntligen har judendomen begått den dårskapen att öppet brösta sig över sin makt gentemot engelska folket och tillstå, att den är beredd att också bruka denna makt, om icke dess oberättigade fordringar uppfyllas.

"Vi ha fått nog av den judiska arrogansen — skriver 'Blackshirt' —. Vi upptaga kampen och vi vilja icke vila förrän vi räddat riket från den judiska faran. Hopen Edra pund och dollar, Ni judar! Mobiliseren Eder front av blodsugare! Ni har utmanat till kamp, och Ni får svar från män, som Ni varken kan bedraga eller köpa". "Det finnes något starkare än guldets makt — försäkrar 'Action' — och det är engelska folkets kraft, när väl bindeln ryckts från dess ögon och det upptäcker i vilken grad dess godtrogenhet och godmodighet missbrukats. Så länge man höll det judiska herraväldet förborgat, kunde man visserligen lätt genom lögner leda folket på en falsk väg".

Av med bindeln över hela linjen!

*

»Zions stjärna»

Zions stjärna betraktas såsom världsjudendomens symbol. Judarna drömma om att upphöja den till världsrepublikens fana, när det en gång lyckats dem att med tillhjälp av kommunismen bemäktiga sig alla länder.

Hjälpare åt judarna i denna strävan saknas tyvärr ej inom de genom guldet och rasförstörelsen degenererade folken.

Jag anklagar!

förtjänar samma uppmärksamhet som "Kreuger kommer tillbaka"!

skriver det ledande organet för frihetskampen i Finland *Frihet och Rätt* om Redaktör Elof Erikssons utgivna skrift "Jag anklagar! Krav på hävande av försäljningsförbudet mot Nationen."

Jag anklagar! Rikt illustr. Pris 1 kr.

Erhålles mot beloppets insändande å postgiro 3643 eller i frimärken per brev adr.: Nationen, Box 1145, Stockholm 16.

Hjälp till att sprida!

Sammansvärjning...

(Forts. fr. sid. 3.)

vilken den bolsjevikiska världsrevolutionens kil så mycket verksammare och mera farobringande kan drivas in i Europa. Vi göra heller ingen hemlighet av att våra varmaste sympatier äro hos general Franco, vilkens heroiska offervilliga och idealistiska kamp hela tyska folket på det djupaste beundrar. Det var därför mer än en diplomatisk akt, att Der Führer och italienske regeringschefen erkände general Franco såsom den enda rättmätiga regeringen i Spanien.

Det är på tiden att närmare klarlägga de *internationella sammanhang,* som dölja sig bakom de spanska händelserna. Det röda upproret i Spanien utgör endast en del av den av Moskva planerade bolsjevikiska världsrevolutionen. Kommunismens internationella front trädde under spansk mask i dagen, och här liksom överallt annorstädes fann den det moraliska, intellektuella och materiella understödet av den vänster-borgerliga *demokratien* i hela världen. Man kan blott förklara denna nästan gåtlikt sig etablerande samhörighet mellan bolsjevismen och västerländskt-liberal intellektualism, om man antager, att det här gäller ett *andligt sjukdomstillstånd.* Det har redan drivit sin smittohärd så långt, att t. o. m. människor, som enligt sin natur, sitt väsen och sin verksamhet, sin samhälliga och nationella ställning avgjort måste tillhöra den andra sidan, inficieras därav.

Härtill kommer, att den internationella judendomen i bolsjevismen förskaffat sig *den mest bekväma förklädnad* för en politisk och moralisk kriminalitet, som väl motsvarar dess inre väsen men som, om den bures naken och blottad för åsyn, måste uppväcka hela mänsklighetens avsky och förfäran. Ty bolsjevismens internationalitet bestämmes ju i huvudsak av judendomen. Juden verkar i realiteten inom bolsjevismen såsom inkarnationen av allt ont. Han bekräftar där Richard Wagners ord, att han är "det mänskliga förfallets plastiske demon".

I överensstämmelse med dessa inre sammanhang te sig nu också de spanska händelserna utåt. "Pravda" skriver i sin ledande artikel den 17 oktober 1936, att motståndet mot Franco och Mola blott utgör "en beståndsdel av den antifascistiska kampen i hela världen". I sitt nummer för den 31 okt. 1936 förklarar tidningen till undvikande av varje tvivel: "Stödjandet av spanjorerna i deras kamp mot de fascistiska våldsverkarna är ögonblickets viktigaste internationella uppgift". Den 4 och 5 december 1936 besluta II. Internationalen och Internationella Fackföreningsförbundet att *understödja de spanska bolsjevikerna.* En konferens av II. Internationalen och Internationella Fackföreningsförbundet beslutar den 11 mars 1937: "Vi ha alltid förbehållslöst och med hänförelse lämnat de spanska kamraterna vårt moraliska stöd. Vi ha i alla möjliga former bjudit dem materiell hjälp. Vi skola bemöda oss att ytterligare stegra denna hjälp." *Stalin själv* förklarar i ett telegram till kommunistiska partiets i Spanien centralkommitté: "De arbetande inom Sovjetunionen uppfylla endast sin plikt i det att de lämna Spaniens revolutionära massor största möjliga understöd".

Detta ligger också helt och hållet i Kominterns syfte och mål. Av samma skäl tillgrep den åren 1918—1921 interventionskrigets medel gentemot Armenien, Estland, Finland, Lettland, Georgien, Mongoliet och Polen liksom den efter 1924 skridit till erövring av stora delar av Kina och 1936 skrider till militärisk intervention i Spanien.

Det är överflödigt att i detalj redogöra för den materiella hjälp Moskva jämte en hel rad s. k. demokratiska stater låtit komma det röda Spanien till del. Den har genom dagspressen så utförligt och med ett så oantastligt material relaterats, att några vidare exempel ej erfordras.

En hel röd armé på väg till Spanien

Under den korta tidsrymden 6 mars —14 maj d. å., alltså efter ikraftträdandet av kontrollplanen, passerade enbart 190 sovjetryska och 88 rödspanska ammunitionsfartyg Dardanellerna med spanska hamnar såsom mål. De levererade till det röda Spanien 162 tanks, 130 kanoner, 86 flygmaskiner, 395 lastautomobiler, 12 flakkanoner, 31 420 ton annan krigsmaterial och ammunition. Under februari och mars lastade 101 sovjetflygplan i Reval för Spanien. Den 1 mars anlände landvägen 50 grova sovjetryska kanoner till Almansa. En enda stor beställning krigsmaterial i Sovjetunionen från sista tiden omfattar 100 stora tanks, 500 medelstora tanks, 2000 lätta tanks, 4000 tunga och 6000 lätta maskingevär samt 300 flygmaskiner jämte tillhörande piloter.

Vidare är att märka allt det krigsmaterial som forslats och alltjämt forslas från Frankrike och över Frankrike till Röd-Spanien samt den ändlösa raden vapen- och ammunitionsleveranser under Tscheckoslovakiets medverkan. Firmor i England, Holland och Schweiz äro delaktiga i detta geschäft. Den internationella judiska vapenhandeln är i vidaste utsträckning engagerad däri. Och allt detta sker under en internationell kontrollplan och i icke-inblandningspolitikens tecken. (Forts. i nästa n:r.)

Kampfonden

Under september inflöto följande bidrag till Nationens kampfond:

P—e	Kr.	7:—
En av de små i landet	„	1:—
Cepete	„	1:50
Blue Girl	„	13:—
Hell Ludendorff!	„	7:50
2-ne f. d. lindholmare	„	10:—
Wilhelm Pettersson, Hindby	„	2:50
C-d-rowsky	„	5:—
Viking	„	2:—
Saks	„	4:—
Kamp mot frimurarna	„	1:—
Bonde	„	8:—
I—a	„	1:—
S—a	„	1:—
Indian	„	2:—
Håbe Lundh	„	1:—
Kajsa Warg	„	1:—
Carolus	„	4:—
Mede	„	4:—
Friexemplar	„	0:30
S:ma	Kr.	76:80

Vårt tack till samtliga givare!

Bidrag kunna sändas till *Nationens kampfond,* postgiro 3643, box 1145, Stockholm 16.

Judas härnadståg

Informationsbladet "Antibolsjevismus", Rom, befattar sig med den fördärvliga roll, som den internationella judendomen spelar, och konstaterar, att den överallt framkallar ofred. Den för över hela världen medels pressen, filmen och radion krig mot de mest skilda länder, såsom Polen, Rumänien, Ungern, Francos Spanien etc. Framför allt har dock Tyskland blivit målpunkten för det judiska hatet.

Detta är — framhåller det citerade bladet — det naturliga resultatet av ett klart utstakat program i överensstämmelse med den internationelle judens grundsatser. Vi hänvisa till de mycket upplysande ställen i "Zions Vises Protokoll", där det heter: "Judarna äro vid varje tid beredda att svara på åtgärder, som i något enskilt land skulle träffas emot dem, genom att bringa landet och dess granne, ja t. o. m. hela världen i krigiska förvecklingar".

NATIONEN-årgångar

1932—1936 till ett begränsat antal till salu. Pris pr årgång kr. 4:—

Utgöra, om de inbindas, en värdefull uppslagsbok!

LÖSNUMMERPRIS | i Sverige: 30 öre | i Finland: 4 mark | i Danmark o. Norge: 30 öre

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 11 (304) MÅNDAGEN DEN 1 NOVEMBER 1937 ÅRG. 13

I Sanningens tecken

skall Lögnens mörkvälde krossas!

Världen har i tvenne årtusenden förblivit sig ganska lik. Människorna befinna sig alltjämt i ivrig kamp för sin frihet men ha ännu ej klargjort för sig frihetens väsen. De ha icke förmått att till andan tillgodogöra sig budskapet "Sanningen skall göra Eder fria" utan fortsätta i blindhet Lögnens mot avgrunden förande väg. I stället för att i liv och gärning hylla Gud samt följa Hans i Skapelsen givna eviga lagar framhärda de i att tillbedja Mammon, åter allt djupare försänkande sig i ofrihet och gudlöshet.

I dag liksom på Kristi tid hotas mänskligheten av undergång i Lögnens mörker, av förstörelse genom judisk-bolsjevikisk satanism. "Templet" i Jerusalem — judarnas världscentralbank — utgjorde då den hemligt styrande världsjudendomens säte. Vad Roms kejsarrike var som Judafolkets skyddsstat i Palestina är England i dag. Ehuru Brittannia vet att det kan bli början till dess slut, vågar det icke annat än lyda Judas befallning att röva Palestina från araberna, som i 1300 år varit landets herrar, för att skänka landet åt judarna, därmed utmanande den islamitiska världen; så vågade en gång Roms ståthållare Pontus Pilatus icke motsätta sig judarna, när de krävde Kristi dömande till döden. Likväl blev det Rom, som genom kejsar Titus år 70 efter Kristus bragte Jerusalem på fall.

När Kristus höjde baneret mot judendomens materialism, påtalande tidens nöd och fordrande andens förnyelse, förstod man Honom lika litet som man i dag förstår Honom. Hans fråga till människorna gäller än i dag: "Vad är det för nytta med att vinna hela världen, om man förlorar sin själ?" Nu liksom då ges det blott en väg ur hotande undergång i judisk satanism: *Sanningen*. Men människorna fortsätta att förfölja och smäda Sanningen, där den vågar göra sig hörd. Kristi reaktion, som för tvenne årtusenden sedan hejdade den gudlösa judendomen, blev dock endast av kort varaktighet; kan. Hans konstruktiva lära för fred och ordning i världen förvanskades alltmer av inträngande judiskt inflytande och omskapades av judiska kyrkofäder, bibelförfattare och -översättare till sin egen motsats, till ett rent kamporgan i den judiska imperialismens tjänst.

I samma Lögnens tecken regerar Juda i dag beslöjat de flesta folk, också det svenska, hos vilket den nordiska anden försänkts i dvala. Sveriges lag existerar blott i den mån den befinnes förenlig med det judiska intresset. Men vårt av Lögnen omtöcknade folk ser intet. Det ser icke, att en främlingsmakt styr och att dennas intressen i allt befordras å svenskarnas bekostnad, att den judisk-sataniska anden råder. Det ser icke, att det stora judeimperialistiska programmet, sådant det i "profetians" form fixerats i Gamla testamentet, redan väsentligen förverkligats i Sverige, där de styrande i enlighet med Skriftens befallning gjorts till Judas "skaffare" samt "folkens ägodelar införas till dig (Juda)" och där det slutligen heter: "Du (Juda) skall förgöra alla folk som din Jave (Satan) skall giva dig."

Men i tidens fullbordan skall *i Sanningens tecken* Lögnens mörkvälde krossas! Världsbefrielsen har redan inletts. Mussolini i Italien och Hitler i Tyskland bjödo judendomens i den kommunistiska världsrevolutionens gestalt riktade stora slutattack mot mänskligheten att stanna, därmed visande alla folk vägen. Det stora befrielseverket befinner sig ännu i begynnelseskedet, som präglas av ett visst tvång. Men efterhand övergår resningen i normaliserat tillstånd, och då den auktoritära regimens välsignelser bli uppenbara, komma folken att acceptera dess idéer till förverkligande av sin frihet och nationella pånyttfödelse. Härvid fordras dock något mera än blott organisatorisk och intellektuell färdighet, nämligen: *Anden*.

I världskampen för krossande av Lögnens mörkvälde skall samt folkens befrielse och återupprättande ur Judas våld har även Sverige sin givna plats. Den ännu i dvala försänkta nordanden skall vakna till nytt liv hos det folk, som varit Frihetens väktare på jorden och som åter förlänas en mission i Ljusets, *Sanningsljusets* tjänst, vilket skall leda till den sanna friheten!

Nordisk frimurarunion

under Engelska Storlogens överhöghet

"Den inskrenkede konge i demokratisk land har ad bakveier gjorts til uinskrenked herre"

I artikeln "Frimureriets roll under Svensk-Norska Unionen", införd i Nationens förra nummer, påvisades efter Hans Frøysteds "Vekk med frimurerlosjene" de av Sveriges Salomos Vikarie-konungar av dynastien Bernadotte bedrivna strävanden att till favör för judekonungen Salomos, d. v. s. den judiska världsimperialismens, planer förkväva självständighetskänslan samt viljan till eget nationellt liv hos Norges folk. Det norska folket var dock ännu för sunt och livsstarkt för att viljelöst böja sig under det judiskt-frimureriska oket.

De som på norsk sida skötte unionsupplösningen och därmed avsågo att öppna vägen för en nationell förnyelse, underläto emellertid att genom lag förbjuda frimureriet. Skilsmässan från Frimurar-Sverige fick också mera karaktären av en formell omgestaltning: i stället för den officiella Svensk-Norska Unionen trädde den hemliga Nordiska Frimurarunionen.

Norges store son, den berömde författaren och fosterlandsvännen Bjørnstjerne Bjørnson, vilken inför offentigheten ledde den stora kampanjen *mot* "de svenske kongers frimureri" *för* unionens upplösning, blev, såsom vi redan tidigare framhållit, av frimurarorganen i Skandinavien betecknad såsom en lögnaktig pratmakare, en politisk uppviglare, ja såsom vansinnig. I Norge hotade man med att draga honom inför domstol för hans "beskyllningar" mot frimureriet — ett hot som man dock aldrig vågade sätta i verket. Det kan i dag ha ett visst intresse att erinra sig vad hr Bjørnson hade att säga om det "oskyldiga" "välgörenhetssällskapet" och dess verksamhet å norsk mark. Vi vilja därför citera följande ur hans uppseendeväckande attack mot frimureriet i "Verdens Gang" den 15 sept. 1892:

Aftenposten har fått sig den opgave tildelt — å verge de svenske kongers frimureri mot å bli undsagt og ved lov bli landsforvist fra Norge. "Frimureriet", forteller bladet, "er den mest harmløse av alle institusjoner." Frimureriet holdes for helt uskyldig "overalt ellers i verden".

Nu er der en umåtelig forskjell på de svenske kongers frimureri "overallt ellers i verden". Men intetsteds holdes det for uskyldig. Man bør minnes den holdning som den katolske kirke har inntatt og ennu bestandig inntar til det franske, italienske og belgiske frimureri; man leser enkelte uttrykk om det i pavelige buller og biskopelige dekreter (nettopp nylig citert i den europeiske presse). Frimureriet kelles heri likefrem "Djaevelens verktøi". Derav vil man skjønne at det ikke "overalt ellers i verden" holdes for helt uskyldig. I Spanien, Russland og Finnland er det forbudt.

De svenske kongers frimureri derimot har enevoldskongedømmet till norm, det er ingenlunde et samfund av "frie menn". Medlemmene er bundne i uverdig underkastelse under en vilje, som ikke er innskrenked ved lov. Jesuiternes samfundsorden er altså deres forbillede. Og derfra stammer det. Tempelherrenes ordensregler med optagelsesprøver og ritual var nemlig blitt jesuitenes eiendom, og Gustav den tredje kjøpte det av jesuitiske prelater i Italien. (För sin obetänksamhet i början visàvis frimureriet fick han senare plikta med livet! Red. anm.) Karl den trettende lot det så oversette og innføre i Sverige, han gav Bernadotterne det i arv som "kronens øverste juvel." I militære, geistlige og verdslige menn, i adel og rikmenn har dynastiet derigjennem vunnet den mest underdanige garde. Siden er systemet gått over til Danmark og Norge.

Om ordenes optagelsesprøver sier den komitee, som det engelske frimureri i sin tid nedsatte for å undersøke det, at prøvenes fysiske del er uverdig vår tidsalder, og deres moralske del absolutt fordømmelig; ti å gjøre sig skyldig i positiv usannhet — komiteens eget uttrykk — for derved å friste den som skal optas til å forgå sig, er uhederlig. Om det svenske systems vesen og tradisjoner har

(Forts. å sid. 3.)

Sammansvärjning mot mänskligheten

(Dr Goebbels tal vid 1937 års riskpartidag)

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Det skall nu i det enskilda klarläggas huru långt den moraliska hjälp sträcker sig, som världsliberalismen låtit komma Spanien till del. Vi betona redan, att äktenskapet mellan bolsjevismen och demokratien uppvisar helt oförståeliga, för att icke säga rent av perversa drag. Demokratien har under loppet av sin historiska verksamhet allt mera framträtt såsom *världskapitalismens politiska skylt*. Bolsjevismen leder den nu till dess sista slut. Den är så att säga terrorns demokrati. Den påskyndar genom sin blodiga och obarmhärtiga praxis en utveckling, som i sig själv redan tidigare tecknats i liberalismen. För att uttrycka det med ett drastiskt exempel: I demokratien överröstas huvudena genom talet, i bolsjevismen slås huvudena av med guillotinens bila! Resultatet är i ena som andra fallet detsamma: *huvudena fattas*, och över en ledarelös vorden massa kan den internationelle juden utan fara upprätta terrorns och guldets diktatur.

Insikten växer i världen

Det är omisskännligt, att motvärnet mot detta plumpa och dristiga försök till en förberedelse av det judiska världsherraväldet bland folken i glädjande grad tilltager. En rad länder ha fullkomligt skakat av sig detta så utomordentligt farliga hot mot sitt nationella bestånd. I varje folk är man mer eller mindre i färd med att under en dess karaktär och väsen motsvarande form *organisera försvaret*. Den internationella judendomen försöker nu avvärja de för upprättandet av dess världsherravälde så ytterst oangenäma utsikterna till en dylik frontbildning därigenom, att den upphöjer sig till beskyddare av den nationella suveräniteten hos sina tidigare värdfolk och söker framställa den naturliga andliga gemenskapen i denna försvarsfront såsom inblandning i de ifrågavarande folkens inre angelägenheter.

Varhelst i Europa handlingskraftiga och modiga män bland de enskilda folken resa sig mot den bolsjevikiska faran hetsa judendomen och dess underlydande press emot dem såsom av nationalsocialismen och fascismen bestuckna och underhållna subjekt, medan nationalsocialismen och fascismen själva misskrediteras såsom Tysklands eller Italiens imperialistiska expansionsförsök. Det må därför här än en gång med största eftertryck fastslås, att vi aldrig haft eller alls kunna ha den avsikten att av nationalsocialismen göra en exportvara. Vi tänka alltför historiskt för att vi skulle tro, att en ur ett folks djupaste väsen framsprungen politisk världsåskådning val- och inskränkningslöst skulle kunna utföras i ett annat land. Nationalsocialismen är icke blott icke en export-, den är i motsats därtill en tysk patentartikel, som uteslutande reserveras för vårt land och som det är vår största strävan att bringa i verksamhet.

Om vi således tala om den internationella faran av bolsjevismen sker det blott för att uppdaga sammanhang, vilka ej blott för oss utan *för alla stater*, framför allt för de demokratiska, i sig innesluta den mest akuta fara. Denna fara är så mycket mer hotfull som en försvarslös intellektualism, vilken i synnerhet i de liberala staterna tyvärr ännu ej avklätts sin bedrägliga och förmätna värdighet, om ej aktivt befordrande så dock åtminstone förhåller sig passiv mot densamma.

Vad skall man säga, när Rabin-dranath Tagore inför de spanska händelserna "appellerar till mänsklighetens samvete", utropande: "hjälp demokratien, hjälp civilisationen och kulturen!" När de mest betydande amerikansk-demokratiska politikerna och kyrkomännen rikta samma appell till världens samvete, när dekanen av Canterbury den 18 april 1937 i ett upprop skriver: "Det är icke sant, att det röda Spanien är religionsfientligt. Tvärtom, jag var förbluffad över den djupt religiösa stämning, som rådde bakom fronten. Det är fullkomligt falskt att säga, att dessa människor äro oreligiösa människor, även om de förneka Gud".

Om det här ej rör sig om en skurkaktig, gemen och nedrig bagatellisering av en hotande fruktansvärd fara, stå vi tvivelsutan inför en instinktlös dumhet, om vilken tyvärr evangeliet säger, att Herren må förlåta dem, ty de veta icke vad de göra. Biskopen av Winchester avger den 29 april i överhuset en förklaring för det röda Spanien. Ärkebiskopen av York inträder den 29 april 1937, enligt "Morning Post", för Röd-Spanien. Appellerna från de liberala intellektuella till mänsklighetens samvete eller till kulturens eller civilisationens, alla sådana värden alltså som i det röda Spanien skakats i sina grundvalar, äro oräkneliga.

(Forts. å sid. 4).

Sveriges nationella restauration

Avstånd från frihetstankens sabotörer!

Den judiska makterövringen i Sverige med undertryckande av svensk frihet och svensk ande har framskapat ett allt starkare behov av en folklig reaktion till frihetens återställande och nationell förnyelse. Yttringarna härav voro hittills i regel mera känslomässiga utan distinkta linjer och mål, enär de huvudsakligen grundade sig på en inre förnimmelse och mindre på sakligt vetande.

I oron kring världskrigets utbrott förnams på skilda håll i vårt land en ökad tendens till reaktion i nationell anda. Utanför de styrandes krets var det då blott ett fåtal, som kände något om det hemliga judestyret, varför spelet tämligen ostört kunde bedrivas. När våren 1914 situationens allvar gått upp för undertecknad, beslöt jag ett inskridande. Men vad var att göra? Svaret blev: *En samling av Sveriges bönder,* vilka tillförene i allvarstider trätt räddande emellan. *De svenska bönderna måste organiseras till försvar för den hotade modernäringen och den nationella tanken!*

Från min dåvarande plattform såsom jordbrukare i Skåne tog jag alltså våren 1914 initiativet till en bonderörelse, vilken först uppbyggdes provinsiellt men redan 1915 å bondetågsorganisationens grund utvidgades till en riksorganisation, Jordbrukarnas Riksförbund. Min plan var: att åstadkomma en hela landet omfattande bondepolitisk sammanslutning, till vilken de vid samma tid framträdande "västgötaförbunden", de varandra på liv och död bekämpande Bondeförbundet och Svenska Bondeförbundet, skulle förmås ansluta sig. Planen genomfördes även i stort. Redan 1915 åvägabragtes en förening av Jordbrukarnas Riksförbund och Svenska Bondeförbundet under J. R:s namnbeteckning, varvid Svenska Bondeförbundets tidning "Jorden och Folket" under namn av "Vårt Land och Folk" antogs såsom den sammanslagna organisationens organ. Först 1921 lyckades det att förverkliga bonderörelsens fullständiga enande genom J. R:s och Bondeförbundets sammanslagning under det sistnämndas namn.

Det slutliga enandet föregicks av svåra inre slitningar. Bonderörelsens fiender, judarna och deras hantlangare frimurarna och marxisterna, hade redan tidigt insänt sina agenter i dess led för att taga hand om ledningen av de under frammarschen från alla håll anstormande lyckojägarna, för att vilseleda och utså schism. Sista försöket att bringa mig till underkastelse gjordes vintern 1920, då jag tjänstgjorde i Stockholm såsom J. R:s organisationschef. Allmänna Valmansförbundets arbetsutskott sände en underhandlare till mig, riksdagsmannen Dan Poppius, som överlämnade följande erbjudande från högerpartiets högsta ledning: man garanterade mig ett mandat och inflytelseställning i första kammaren jämte personliga ekonomiska förmåner och stöd av en stor press, om jag gick med på en förening av J. R. och högerns landsorganisation i en ny sammanslutning — vilket i praktiken skulle betyda J. R:s uppgående i högern. Naturligtvis avböjdes anbudet. I stället fördubblades mina ansträngningar att åstadkomma en sammanslagning av J. R. och Bondeförbundet, för bonderörelsens definitiva enande, med resultat att enigheten redan följande år beseglades.

Den förföljelse, som efter avvisandet av högerns mutförsök från den hemliga politikens krafter iscensattes mot mig personligen, låter sig knappast skildra. Genom Judas inskickade agenter framskapades inom J. R:s ledning en ren panikstämning. Man beskyllde mig för att vilja "förråda" mina kamrater i ledningen, för att för en garanterad position i Bondeförbundet vilja "sälja" J. R. till bondeförbundarna etc. Jag hade fått en första allvarlig känning av jude- och frimurarterrorn! När sammanslagningen förverkligats och jag till den enade bonderörelsen överlåtit J. R:s omkring 800 lokalavdelningar, av vilka flertalet organiserats under min ledning, utträdde jag ur rörelsen — för att ägna mig åt en ny uppgift: *det folkupplysande värvet.*

Efter något års förberedelse för den nya uppgiften startade jag i oktober 1925 från Stockholm tidningen Nationen, vilkens uppgift skulle vara att upplysa vårt folk om verkligheten och dymedels bereda vägen för en sann folkrörelse, en svensk frihetsrörelse i nationellt restaurerande anda. En frihetsrörelse, som avskuddade det främmande judiska oket samt återupprättade svensk frihet och suveränitet! Men det dröjde ej länge förrän hela svärmen av fiendens agenter var över mig, och jag fick snart åter känning av den judisk-frimureriska terrorn. Genom utsända frimurarbröder gjordes anbud och ställdes ultimata. Man lät mig veta, att Nationen skulle beredas framgång och ett stort ekonomiskt stöd, om jag undveke att röra vid frimureriet; i annat fall vore den dömd till undergång. Då inga lämpor hjälpte slog man in på den senare taktiken — och inledde en intensiv bojkott-terror, till en början mer beslöjad men efterhand allt mer öppen. Bojkottorder utsändes från Frimurarordens centralledning i Stockholm, annonserande affärsmän hotades till sin existens, Nationenförsäljare förföljdes på alla sätt.

Då jag i tidningens spalter börjat förorda en antijudisk svensk frihetsrörelse, fann fienden ögonblicket inne för handling. Man skickade på mig en "annonsupptagare", herr Fritiof Bjurkvist, vilken för denna sin uppgift förskaffade sig tillgång å Nationens abonnentförteckning, som han brukade på sitt särskilda sätt: en dag avhåller han mig ovetande i Nationens namn ett hemligt möte, till vilket bl. a. inbjudits ett antal av tidningens abonnenter. Vid mötet bildades preliminärt en "fascistorganisation". Strax därpå anordnar samme Bjurkvist bakom min rygg ännu ett hemligt möte, där han konstituerar "Sveriges fascistiska kamporganisation". Några dagar senare uppenbarar sig dennas "ledare", en för mig okänd person, herr Conrad Hallgren, och erbjuder sina tjänster. Han säger sig med sin och sin organisations hela kraft vilja gå in för Nationens spridning. Ehuru jag ställde mig ogillande och misstänksam gentemot vederbörande, ville jag icke direkt neka dem att arbeta för Nationen — och avvaktade vad som komma skulle.

Det visade sig redan efter några veckor, att "diktator" Hallgren endast var en Judas till "fascist" förklädde agent. Av viss anledning uppsökte jag honom i hans lokal och ställde några frågor. I myndig ton meddelade "diktatorn", att det icke var möjligt att sprida Nationen, enär "fascisterna" ansågo den alltför illa redigerad och ej orkade höra på dess "tjat" om judarna. På grund härav fordrade även herr Hallgren, att jag till honom skulle överlåta tidningens utgivningsbevis och redaktörskap. Efter denna episod avbröt jag naturligtvis all kontakt med "diktatorn" och hans anhang. Jag meddelade hans båda närmaste medarbetare, furiren Sven Olof Lindholm och kaptenen Sven Hedengren, min uppfattning och varnade för herr H., men ingen av dem tog notis om mitt ord.

När den Hallgrenska "fascist"-svindeln — som understöddes av högtstående militärer — äntligen blivit uppenbar, bjöds på nya politiska arrangemang. Veterinär Birger Furugård, som otvivelaktigt i sitt framträdande handlade av egen drift, hade bildat "Svenska Nationalsocialistiska Partiet" med sig själv som ledare. Någon tid därefter bevittnas "fascisterna" Lindholms och Hedengrens överflyttning med sina organisationsrester till Furugårds parti. Men det dröjde ej länge förrän det blev revolt i Furugårdspartiet: herrar Lindholm, Hedengren, Laurell m. fl. bryta sig ut och bilda ett nytt parti, en ännu noggrannare kopiering av den tyska förebilden, "Nationalsocialistiska Arbetarpartiet", varpå en strid på liv och död etableras mellan "furugårdsnazister" och "lindholmsnazister". Slutet blev, att Furugård trädde tillbaka. Jämsides härmed hade från frimurar-"nationella" håll det s. k. "Nationalsocialistiska Blocket" under översten Martin Ekströms formella ledning grundats. Detta parti, som fick en särdeles olycklig start, hålles alltjämt i beredskap för nya framstötar.

Den som uppmärksamt följt det partipolitiska spelet från senare tid måste ge juden Serge Cherchevsky de Chessin, ordförande i Internationella Pressföreningen, rätt, när han i sitt 1935 i Paris utgivna verk "Les clefs de la Suède" (Nycklarna till Sverige) triumferande förkunnar för sina rasfränder runt om i världen, att de (judarna) numera med sina agenter behärska *alla* politiska partier och riktningar i Sverige, jämväl nationalsocialisterna. De stolta koryféerna på arenan, de s. k. "ledarna", äro inga ledare utan personer, som i sina uppfattningar och handlingar mer eller mindre helt låta sig leda av Judas agenter. Närhelst en person uppenbarar sig, vilken på något sätt kan befaras bli farlig för den hemliga styresmakten, "inringas" han genom en skara utskickade, och räcker det ej med den suggestiva påverkan från agenternas krets — i vilken de "arbetande" frimurarbröderna ofta spela en dominerande roll — tillgripas effektivare medel. Och sammalunda: så snart ett tecken till folkligt uppvaknande förspörjes, är man framme med sina agenter och lägger beslag därpå. Det är ett sorgligt faktum, att vårt folk f. n. saknar självständigt tänkande och verkande politiska personligheter — de figurerande koryféerna och "ledarna" äro personer renons på intuition, vilka domineras av personliga ambitioner och därför även äro lätt tillgängliga för intryck från de kretsar, som numera disponera nyckeln till framgång, ära, rikedom och makt.

Genom de i Sverige införda dåliga kopiorna av "fascism" och "nationalsocialism" icke blott parodierades Mussolinis och Hitlers stolta frihets- och förnyelserörelser; man saboterade därmed även den svenska frihetstanken, förvanskade den svenska frihetsrörelsen, sålunda för en tid framåt hindrande en verklig folkrörelse i landet. Sven Olof Lindholms framträdande har präglats av bristande uppfattning om sakens allvarliga innebörd och därför starkt influerats av dagskonjunkturens växlande vindkast samt främmande inflytelser. Först kallade han sin rörelse "fascism", men när den tyska rörelsen mera kom i ropet, blev det "nationalsocialism". Eljest varieras termerna: "Lindholms frihetsrörelse", "För Lindholms Arbetarsverige" etc. Hans rörelse har varit och är något konturlöst, varken det ena eller andra. Han rekryterar med förkärlek sina led från den rödaste kommunistungdomen, vilken har lätt att avancera inom partiet; utan varje tvivel äro dessa "*f. d.* kommunister" ofta alltjämt kommunister, ehuru under "nazistisk" mask. Medlemmarna i NSAP fostras icke i den nordiska svenska frihetens anda utan i det rena åsiktsförtryckets, en kollektivism, som mera påminner om den judiska marxismen. Ve den, som ej är redo att svärja på "ledarens" ord eller blint tro på hans fullkomlighet — han åker ut ur partiet fortare än han hunnit dit! Och en tidning som Nationen, vilken förbehåller sig att få ha ett eget omdöme, bojkottas såsom för medlemmarna farlig lektyr — precis som i frimurarlogen. Detta är "Lindholms *frihetsrörelse*"!

Första gången herr Lindholm gav order om bojkott mot Nationen var 1932. Jag hade råkat alldeles särskilt försynda mig genom att ensam inom svensk press säga sanningen om Ivar Kreuger, nämligen att han störtats, ja mördats i en tvekamp med den internationella judiska storfinansens furstar. Med anledning härav utsände herr Lindholm ett meddelande till de nationalsocialistiska avdelningsledarna i landet, vari dessa förbjödos att befatta sig med Nationen. Såsom betecknande för hans partis hållning till de stora problemen må förövrigt här nämnas ett enda fall: Under en följd av år var NSAP:s kampanj mot "den judiska storfinansen" i huvudsak inriktad mot den döde Ivar Kreuger och hans koncern. Hur angenämt måste det ej ha varit för judefinansens spetsar i vårt land att se "nazisterna" koncentrera sin antisemitiska antikapitalism just på denne av judarna själva till "världens störste svindlare" upphöjde Ivar Kreuger, medan de själva fingo sitta i lä och titta på! Lindholm och hans kämpar ha för övrigt slagits som heroer mot allsköns petitesser och underordnade koryféer, knappast värda att offra skott på, under det de verkliga fienderna, de stora svindlarna och deras nästen, i regel rönt en mycket skonsam behandling.

Då jag i Nationen tagit dessa de verkliga folkfienderna under behandling, har Lindholm och hans folk på olika sätt sökt misstänkliggöra och skada tidningen, vilken betecknats såsom "ovederhäftig", "vulgärantisemitisk", "skjutande över målet i jude- och frimurarfrågorna", redaktören — "överspänd", "inbillningssjuk" och nu senast "senil". Denna taktik är ingen ny, uppfunnen av herrar Lindholm eller Dalberg; jag känner den väl från en 20-årig politisk verksamhet! Gentemot "Den Svenske Nationalsocialistens" 9 oktober d. å. gjorda påstående, att herr Lindholm "vigt sig själv åt kampen *mot* frimureriet" vill jag ha uttalat, att detta påstående ej är med sanningen överensstämmande. Herr Lindholm har *icke* bedrivit någon upplysning på allvar mot frimureriet. Vid ett personligt samtal med mig 1935 förklarade han sig "icke kunna" inlåta sig på en kampanj mot frimureriet: "Se. — så föllo hans ord — på större möten i Stockholm kunna vi alltid ge dem en släng, men ute i landet måste vi vara försiktiga för att ej stöta bort folk. Och i tidningen måste vi också vara försiktiga, ty vad som stått i den kan man ej taga tillbaka". — Så var det med den saken! Man vill ej "stöta bort" de donerande "sympatisörerna" genom att i onödan röra vid det ömtåliga frimurarämnet.

Nationens spridning

Då Nationen på grund av sin självständiga och omutliga hållning utsatts för en hänsynslös förföljelse från folkets fiender, varigenom dess normala spridningsmöjligheter inskränkts, vädja vi härmed till våra vänner att aktivt bistå oss med tidningens spridning 1938. En abonnentlista medföljer för ändamålet till en del av läsekretsen.

Samla abonnenter å Nationen för 1938! Provexemplar för utdelning sändas på begäran. Insänd i god tid före årsskiftet listan jämte prenumerationsbelopp!

Solidaritet i kampen!

Moskva forcerar världsrevolutionen!

Enligt "Völkischer Beobachter" ha de styrande i Moskva beslutat att av all kraft fullfölja världsrevolutionen. Kominterns verkställande utskott har utsänt nya instruktioner för de kommunistiska sektionerna i alla länder för uppnående av en stegrad revolutionär aktivitet och ställer oerhörda penningesummor till deras förfogande, särskilt i Förenta Staterna, Frankrike och England.

I en utsänd rundskrivelse angående firandet av bolsjevikrevolutionens 20-årsjubileum i början av november lämnar Kominterns generalsekreterare Dimitroff utförliga anvisningar för festligheterna. Till deltagande i Moskva-jubileet inbjudas representanter för de ifrågavarande ländernas kommunistpartiers centralutskott, fackföreningar, revolutionära fackföreningar, vänsterliberala intellektuella jämte alla i folkfrontsbildningarna deltagande partier. Även de vänsterliberala minoritetspartierna uppmanas låta representera sig. Sammanträdena uppdelas i tvenne kongresser, bägge under Kominterns ledning, dels en kongress med Kominterns verkställande utskott för de kommunistiska delegaterna under *Stalins* personliga presidium, där Kominterns inre angelägenheter behandlas, dels en kongress för icke-kommunistiska delegater under Dimitroffs presidium för behandling av frågor rörande organiserandet av folkfrontsaktioner.

V. B. anser de ingångna underrättelserna visa, att Stalin numera personligen anslutit sig till Trotskis tes om nödvändigheten av världsrevolutionens påskyndande.

Nationen under 1938

Härmed meddelas, att Nationen under 1938 utkommer en gång i månaden i 4-sidigt (eventuellt 8-sidigt) format. Abonnentpriset förblir kr. 4:— per helår, kr. 2:— per halvår, lösnummerpriset 30 öre.

*

En prenumerantlista

medföljer detta nummer till en del av Nationens läsekrets.

Sveriges nationella restauration, svenska folkets befrielse och förnyelse låta sig ej genomföra efter oskickligt kopierade utländska mönster, vare sig italienska, tyska, spanska eller andra. Den måste växa ur svensk jord, *grunda sig på svensk ande, svensk tradition och svenskt liv.* Den skall vara *en nationell frihets- och förnyelserörelse,* vilken *främst tar sikte på den nordiska andens återupplivande, på personlighetens höjande till självständigt tänkande i stället för kollektivtänkande, på det judiska främlingsväldets brytande samt återupprättande av svensk frihet och suveränitet!*

Elof Eriksson.

NATIONEN säljes i Stockholm:
Svea Rikes Förlag, Odengatan 42, 1 tr.
Rehns Antikvariat (förut Svea Rikes Bokhandel), Norrlandsgatan 30.

N A T I O N E N
Redaktör och ansvarig utgivare: ELOF ERIKSSON.
Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
Lösnummerpris: 30 öre.
Annonspris: 30 öre pr mm. Rabatt vid större annonsering.
Adress: Box 1145, Stockholm 16. Postgiro: 3613.
Kommissionärer för försäljning antagas.
Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1937.

Striden om Palestina

England-Judas kraftmätning med Islam

Genom *Judestatens* återupprättande önskar den zionistiska judenheten förverkliga judarnas dröm om världssjälvhärskarmakt. Från det nya Palestina skall — så hoppas man — Juda i framtiden suveränt styra alla länder och folk. Med löften om erkännande av en självständig arabstat övertalade England under världskriget araberna till revolt mot turkarna och med löften till zionisterna om ett "judiskt nationalhem" i Palestina tillförsäkrade det ententen världsjudendomens stöd för slutsegern. Men det kom en räkenskapens dag ...

Engelska regeringskommissionens förslag till Palestinas delning i trenne delar, en judisk suverän stat, ett arabiskt emirat och ett engelskt mandatärområde, blev i stället för inledningen till en lösning av frågan upptakten till en ytterligare skärpning av motsatserna och en utvidgning av den judisk-arabiska striden till en kraftmätning mellan England-Juda och Islam. Araberna, som bestrida Englands rätt att bortskänka något av deras i 1300 år ägda land, tillbakavisa kategoriskt regeringsförslaget, medan judarna, som visserligen ej fått sina hela önskningar uppfyllda, likväl synas benägna för att vilja godtaga det såsom en tillfällig anordning. Huvudsaken för judarna är: att få sin suveräna Judestat erkänd och upprättad; sedan ges alltid möjligheter — mena de — att utbygga den vidare till önskvärd omfattning.

De närmast berörda parterna, judarna och araberna, mobiliserade strax de sina för den nu på fullaste allvar begynnande tvekampen. Under augusti höll XX. Zionistiska världskongressen sitt möte i Zürich och under september ägde Panarabiska kongressen rum i Bludon. Mandatärmakten utsattes vid Zionistkongressen för oerhört skarpa angrepp av ledande zionister. Rabbin Wise från U. S. A. erinrade England om, att det visserligen finnes "ett mäktigt världsrike, men det ges krafter i Alltet som överleva riket och dynastien", och engelske zionistledaren Weizmann omnämnde i sitt slutanförande "orosmolnen vid horisonten" men sade sig helt "lita på *mandatärmakten*, att den kommer att upprätta fred och lugn i landet". Vid kongressen i Bludon, där alla arabiska länder voro representerade och delningsplanen enhälligt på det skarpaste fördömdes, tillförsäkrades Palestinaaraberna de övriga arabfolkens fulla stöd i sin kamp. Man enades om, att den arabiska världen skall upphöra med alla överenskommelser och allt samarbete med England, om det fasthåller vid delningsplanen. Vidare krävdes: folkförbundsmandatets upphävande, judeinvandringens stoppande, upphävande av alla undantagsförordningar för araberna samt full rörelsefrihet för dem i hela Palestina.

Mandatärmakten begagnade sig av första lägliga tillfälle att efterkomma zionistjudarnas ultimatum. Såsom repressalie för en till arab förklädd armenisk kommunists mord å brittiske distriktskommissarien i Nazareth inskreds i oktober med all kraft för den arabiska frihetsrörelsens nedslående. En mängd arabiska ledare häktades och några av de mest framstående bland dem deporterades till ögruppen Seychellerna i Indiska Oceanen, varjämte arabiska överkommittén med underavdelningar upplöstes såsom olagliga. Presidenten i muhammedanska högsta rådet och arabiska överkommittén, stormuftin av Jerusalem H a d j e l H u s s e i n i, vilken är arabrörelsens ledare och uppgivits vara designerad till kejsare i ett i hemlighet planerat arabiskt kejsardöme, undgick häktning och deportation genom att först instänga sig i Omarmoskéns okränkbara område och sedan under förklädnad fly till Syrien.

I en före flykten utfärdad proklamation manade stormuftin sina rasfränder "att icke förtvivla utan fortsätta kampen för den slutliga befrielsen, som icke skulle utebli, trots Englands militära resurser och det judiska inflytandet". Inskridandet mot de högsta arabiska ledarna utlöste en ny orosvåg över hela Palestina, och det har på allvar börjat röra på sig i hela den arabiska världen. Från sin exil i Syrien är stormuftin — när detta skrives — i full färd med att organisera en panarabisk aktion till det arabiska Palestinas försvar mot England och judarna. Han uppges härvid även ha för avsikt att förutom till konungarna Ghasi av Irak och Ibn Saud av Arabien samt imamen Jahja av Jemen hänvända sig till Kemal Atatürk i Turkiet och Mussolini i Italien. Italiens sympatier för arabernas sak är väl känd; Mussolini lät själv vid sitt besök i Libyen förlidet år kora sig till "Islams beskyddare".

Det stora spelet om Palestina har börjat och man avvaktar med spänt intresse fortsättningen.

Frimureriet förbjudet i Schweiz

Förbundsrådet i Bern har antagit en lag, enligt vilken alla frimurarloger i Schweiz skola upphöra. Samtidigt utfärdades en kungörelse mot kommunismen, som under formen av ett kyrkobrev upplästs i alla schweiziska kyrkor.

Ett nytt sorgens budskap för Brö derna .'. i Blasieholmstemplet! Den högst lysande och uppskattade brandröda "Grosse Loge der Schweiz, Alpina" räknades ju till Svenska Stora Landslogens allra exclusivaste förbindelser.

*

Judefrågan — huvudproblemet

Ledaren av Rumäniens Kristligt Nationella Parti, professorn A. C. C u z a fordrar i ett uttalande i "Curentul", Bukarest, en omedelbar lösning av judefrågan. Icke ett ögonblick är mera att förlora.

I den inre politiken måste man — framhåller prof. C. — gå in för att återerövra de egendomar, som tagits i beslag av judarna, jorden, skogarna och de ekonomiska företagen, de fria yrkena, pressen och kulturen. I den yttre politiken måste konsekvent samarbetas med de stater, som företräda samma krav mot judendomen och som arbeta på att avskilja judendomen ur sin mitt samt överflytta dem till Uganda, Madagaskar eller något annat ställe.

Tålamodets gräns har för Rumäniens vidkommande för länge sedan överskridits. "Vi leva — slutar uppropets författare — i en latent revolution. Frågan är helt enkelt den: skall kampen mot judendomen kunna genomföras å laglig väg eller skall det komma till en revolution mot den utplundrande judenheten? Alla välsinnade rumäner måste medarbeta för lösning av judefrågan, Rumäniens huvudproblem!"

*

Samarbete Komintern—Frimureriet—Kyrkan

Den polske generalen J a n u s c h a i t s behandlar i "Warszawski Dziennik Narodowy" frimureriets nuvarande strävanden i Polen, vilka sägas i detalj följa Kominterns paroller. I enlighet därmed har nyligen under firmabeteckningen "Nationens konsolidering" en förening genomförts av "Kristligt Demokratiska Partiet" och klasskampspartiet "Polska Arbetarpartiet" i ett nytt parti, "Polska Arbetspartiet".

Denna förening skedde — framhåller general J. — i överensstämmelse med samma paroll, som den judiskt orienterade president Roosevelt följde, när han strax efter hetstalet mot de autoritära staterna ostentativt placerade sig vid kardinal Mundeleins sida, liksom när det förjudade Frankrike beredde den påvlige nuntien ett så glödande mottagande. Ett uttryck därför var vidare upplösandet av alla frimurarloger i Polen, tillhörande "Stora Orienten", samt deras ombildning till "Stora Västern", vilken nu förkunnar: "att det framgått av de hemliga förbundens tusenåriga erfarenhet, att man ej kan komma någon vart utan Gud och religion, varför man måste hylla den katolska kyrkan".

Denna nya position från polska frimureriet förklaras av Kominterns utfärdade instruktioner för Polens bolsjevisering. Enligt dessa skola i hela världen försök göras att vinna inflytande i de katolska och kyrkliga organisationerna.

Svensk tankefrihet!

I sitt anförande till Lunds studenter vid årets Tegnérsfest hävdade kronprins Gustav Adolf vältaligt tankefrihetens idé såsom en av de grundläggande förutsättningarna för den andliga odlingen. Han vädjade till den akademiska ungdomen att icke känslomässigt låta sig ryckas med av det myckna "grumliga" och "fördomsfulla", de "halvsanningar" och "hela osanningar" som varje dag i "dessa stormiga tider" bjudas utan alltjämt låta sig ledas av strävan till objektivitet och sanning. Akademiungdomen borde gentemot dylika tendenser såsom "en ljusets riddarvakt" bilda en ogenomtränglig mur, ett värn för den andliga odlingen. (Dag. Nyh. 5.10.37.)

Kronprinsens tal applåderades intensivt av den förenade jude-, frimurare- och marxistpressen såsom ett fördjupat uttryck av "demokratiens" idéuppfattning. Men vad är det för "tankefrihet" man här hyllade? *Sin* och ingen annans! Härom fingo vi en dyrbar påminnelse genom Frimurarordens 1935 utsända olagliga order om försäljningsförbud mot Nationen såsom "sårande för allmän anständighet" till straff för att vi djärvts offentligt säga sanningen rörande en del saker, som ej voro avsedda för den stora allmänheten — en order, som den alltid tjänstvilliga "fria" pressens Fem Stora i huvudstaden (Dagens Nyheter, Svenska Dagbladet, Stockholmstidningen, Nya Dagligt Allehanda, Socialdemokraten) genast lydigt satte i verket. Där hade vi "tankefriheten"! Landets kronprins kan ju icke vara främmande för dessa ting, eftersom han själv är Ordförande Mästare i IX. Provinsen av den internationella Frimurarorden.

F ö r svensk tankefrihet, m o t judisk-frimurerisk åsiktsterror!

Judestaten — i »nationalhemsmystikens» ställe!

Vid den i Zürich under augusti hållna XX. Zionistiska världskongressens avslutningssammanträde höll presidenten M. U s s i s c h k i n ett anförande, varur vi efter "Judisk Tidskrift" (N:r 8. 1937) citera följande märkliga ord:

"Storheten i denna kongress ligger i, att ett erbjudande förelagts oss, som vi längtat efter i två tusen år, erbjudandet att grunda en *judisk stat* i Palestina. Detta har varit generationers dröm ... Vi funno i den kungliga kommissionens yttrande det fulla erkännandet, att Balfourdeklarationen på sin tid var en deklaration till det judiska folket att upprätta en *judisk stat* — det mystiska begreppet nationalhem har försvunnit. Från och med i dag kunna vi högt uttala, att det är det judiska folkets strävan att upprätta en judestat i Palestina".

Mystiken med "nationalhemmet" var blott en judisk fint att lura England och Versailles-traktatens övriga signatärmakter med på — *Judestaten!*

*

Schweiz röjer upp!

Förbud har utfärdats för statsanställda i Schweiz att tillhöra organisationer med samhällsomstörtande verksamhet. Statstjänstemän måste underteckna en förklaring, att de ej längre tillhöra dylika sammanslutningar, därest de tidigare gjort det. I annat fall avskedas de omedelbart och förlora rätten till pension.

Bland sammanslutningar som de statsanställda ej få tillhöra märkas "Sovjetunionens Vänner", "Arbetarnas Internationella Hjälp", "Röda Hjälpen", "De Fritänkande Proletärerna", "Esperantisterna", "Röda Internationella Syndikatets Sektion" samt "Röda Sportsektionen".

Nordisk frimurarunion...

(Forts. fr. sid. 1.)

den edle kronprins Friedrich — senere tysk keiser — uttalt en overmåte streng dom, den gang han nedla sitt embede i den tyske store landslosje, der tilhører Det svenske system.

Imidlertid er det ikke optagelsesprøvene, hvor forkastelige de i sig selv kan være, ennu mindre det øvrige ritual som skiller det svenske frimureri fra alle de andre. Nej, det er edene fra først til sist og de fire høiste grader, som kroner systemet. Disse siste hersker over de underordnade syv graders medlemmer, og alle adlyder de blindt den øverste. Ved denne avgjørende endring og især ved de løfter, som medlemmene av disse høieste grader avlegger — sværere for hver grad — er det svenske frimureri blitt en jesuitisk stat i staten ukontrollert av det almene medvidende, derfor farlig og forkastelig. Ikke alene at det i formen er den sindrigste innøvelse i kongedyrkelse, noget som tidsånden fordømmer; men de løfter, som fratar medlemmene deres selvbestemmelsesrett og befaler dem blindt å lyde en fremmed vilje, er umoralske, og å pålegge mennesker det umoralske som deres høieste, ja eneste lov, får neppe et for strengt navn, når det kalles æreløst.

Allerede av den grunn må den lovgivende makt skride inn imot de svenske kongers frimureri. Ikke alene således som foreslått, at ingen ken bli eller være embedsmann, som er medlem av det; men helt ut således, at de der har satt sin vilje i pant — hos oss till Sveriges konge — og har avlagt eder, de må ikke få utøve sin norske borgerrett. De er i så tilfele borgere av et annet rike. Jag ber redaksjonen om å avtrykke hyldningseden for at man kan opfriske den i sin hukommelse:

"Jeg (N N) lover og sverger i henheld til mine forut inngåtte frimurerforpliktelser, løfter og eder, hvilke jag herved fornyer, at jeg bestandig vil erkjenne som min høieste foresatte, styrer og befalingsman den høist oplyste ridder og kommandør av det røde kors N N, samt også akte nog adlyde ham som denne provins' Viseste Salomo Vikarius, holde hans bud og befalinger i underdanig akt og ære, efterkomme og fullbyrde dem med opriktig nidkjærhet, som givne overensstemmende med ordenens lover til å befordre dens selvstendighet og fremgang. Jeg lover aldri å unddra mig, når jeg kalles, fra å fullbyrde det arbeide, der blir mig betrodd, og jeg fornyer nu de løfter som jeg har gitt ordenen, såvel av mine særlige frimurerplikter som av den mig foreskrevne strenge lydighet mot min ordens foresattes bud og befalinger. Dette lover jeg sannferdig og opriktig og uten forbehold på ære og sanvittighet som fri og antagen murer, ridder, broder, såsant hjelpe mig Gud og hans hellige ord".

Så avskyelig som et sådant løfte under livets fristelser kan ribbe en for hans selvbestemmelse, — de næste løfter er ennu tyngre. For de nedre grader er Sveriges konge "Salomos Viseste Vikarius". For disse graders medlemmer flyter det hele ut i det mystiske fortidige. Men for de øverste grader, hines "komthurer" (kommandanter og kommandører), er han den stormektige, enveldige "hærmester", hvad som fører nokså direkte inn i nutiden, skjønt navnet er lånt fra tempelordenes øverste.

Her viser det sig altså, at ordet "frimurer" såvel som betegnelsen "Salomos Viseste Vikarius" alene er en kåpe for å skjule virkeligheten og føre "den alminderlige verden" og de lavere grader bak lyset. Allerede fra første trin er ordenen organisert militært, således sitter man bevebnet i losjemøtene. *Denne appell til hærens strenge disiplin med en tilsetning av tempelherrenes mystikk har ad bakveier gjort den inskrenkede konge i demokratisk land til uinskrenket herre over landets øverste embedsmenn og største kapitalister;* ti her går veien til makt og glans; her lærer man, at den fulle gjensidighet betaler sig. (Kurs. av Red.)

Vi nordmen har lenge og dypt følt virkningene av et hemmelig, jesuitisk selskap iblandt oss. Det er ikke alene Kristiania, som styres av de svenske kongers frimureri, og det er ikke alene embedsbesettelser, som denne hemmelige regjering, høire enn den synlige, tar sig fadellig av. Uten frimureriet var vår nasjonale kamp ikke blitt så langvarig og hård, og kongetogenes glans ikke nær så stor. Nu er det heldigvis så, at det moderne menneske tross all atavisme ikke alltid bindes av løfter og eder, selv under de aller frykteligste trusler, ikke bindes lenger enn samfundsviljen gir det medhold. Kanskje i øieblikket og ved overlistelse; men neppe i lengden.

Bjørnstjerne Bjørnsons dräpande attack mot frimureriet i "Verdens Gang" väckte en oerhörd uppståndelse i den frimureriska världen, varom våldsamma motattacker i den frimureriskt inriktade skandinaviska pressen vittnade. Man anklagade honom för att "rase mot frimurerne, skjønt han intet kan vite om dette selskap" ("Morgenbladet") samt fordrade, att han skulle gottgöra sin svåra förseelse, hotade med rättsligt förfarande mot den "politiske opvigler", som farit med lögnaktigt sladder och som icke var att betrakta såsom tillräknelig. Men Bjørnson lät ej skrämma sig. I ett svar till "Morgenbladet", infört i "Verdens Gang" den 4 oktober 1892, tillbakavisade han beskyllningarna, bl. a. yttrande:

Jeg behøver vel ikke å gå videre for å godtgøre — ikke dumheten, for det behøves ikke, men — den slette samvittighet, den slette sak, der må nøie sig med så jammerlig forsvar. Istedetfor å nekte en eneste ting av det, jeg har skrevet, vil de nu — ha mig for retten. Ja, kom an! Med felttøimester Kierulf og oberst Dahl som første vidner og så fremdeles nedover skal det bli den morsomste prosess, som Norge ennu har sett.

Betecknande för Bjørnstjerne Bjørnsons uppfattning av situationen under Svensk-Norska Unionen är ett av Frøystad återgivet brev från honom den 29 november 1892 till en vän i Kristiania, vari han skriver: "Men i Kristiania, dette de svenske kongers fideikomiss? Der Wergelands statue ennu står på forskudd. Der de svenske kongers frimurere nylig har lagt sin millionbygning op mot Stortinget på trass: 'Enten min hærmester eller det!', lagt den der på trass mot norsk demokratisk tankemåte."

*

Redan i vår föregående artikel citerades följande uttalande av en norsk frimurare: "Det blev nemlig vanskelig for norske menn å adlyde enhver av V. S. V.:s (Visaste Salomos Vikaries) befalinger. Spesielt i 1905". Såsom ett tecken på i vilken utsträckning de enskilda bröderna tvungos att gå ärenden, som icke tålte dagens ljus, anför Frøystad den omständigheten, att provinciallogen St.

(Forts. å sid. 4.)

Kampfonden

Under oktober inflöto följande bidrag till Nationens kampfond:

Hell Sverige!	Kr.	3:—
P—e	„	7:—
En av de små i landet	„	1:—
Blue girl	„	13:—
Cepete	„	1:50
För judarnas likvidering ..	„	5:—
O. H.	„	2:—
Fram för seger!	„	4:—
Vän	„	3:—
Stegrad kampvilja	„	2:—
Liv	„	4:—
Nejlikan	„	9:—
Oket bort!	„	2:—
Stöd Nationen!	„	5:—
	S:ma Kr.	61:50

Vårt tack till samtliga givare!

Bidrag kunna sändas till *Nationen*, postgiro 3643, box 1145, Stockholm 16.

Storfinansen jagar pressvilt

Storfinansens jaktlust inriktar sig för dagen starkt å pressterrängen, som ju i regel ej blott är ekonomiskt givande utan därtill också ger politisk makt. "Aftonbladet" upplyser, att direktör Axel Wenner-Gren (gift med en fransk judinna) lyckats grunda en presstrust å 7 à 8 tidningar. I denna skulle förutom de redan Wennergrenägda Nya Dagligt Allehanda och Göteborgs Morgonpost ingå följande: Borås Nyheter, Skånska Aftonbladet, Varbergsposten, Bohusposten och Nya Värmlandsposten, varjämte den för något år sedan nedlagda Karlskronatidningen skulle återuppväckas till liv.

En ny storfinansiell presstrust alltså! Konkurrensen om "folkvilja" har tydligen på sistone skärpts, och vi förmoda, att värdena å svenska tidningsaktiebörsen f. n. ligga ganska fasta.

KÖP, LÄS och SPRID tidningen

NATIONEN

Nordisk frimurarunion...

(Forts. fr. sid. 3.)

Olaus tvenne gånger tiden 1818—1880 såg sig föranlåten bränna sina protokoll, på det att de icke skulle falla i orätta händer. I förhoppning att få andas litet friare och komma i ett mindre strängt beroende-förhållande till Svenska Landslogens ledning lyckades de norska frimurarna inom provinciallogen 1891 få upprättad Norska Landslogen, men dennas självständighet blev närmast en fiktion. Ledaren av Norska Landslogen, vilken tiden 1891—1905 bar titeln "Salomos Tempels Stadtholder", var i själva verket i sitt ledarskap subordinerad under Salomos Vikarie i Stockholm, d. v. s. IX. Frimurarprovinsens Styrande Mästare.

Enligt de av Storlogen "Polarstjernen" 1923 utgivna "Blade av Norges frimurerhistorie" skulle en av dessa ståthållare, Gottfred Conradi, ha framkommit med vissa uppseendeväckande avslöjanden om Norska Landslogens antinorska politiska verksamhet. "Blade" skriver härom: "Vi kan bare nevne påstanden om at landslosjen er en nasjonal storlosje ... Det nasjonale må vi efter Br . ˙. Gottfr. Conradis avsløringer nærmest forbigå i taushed, i realiteten var det bedre å kalle sig med det riktige havn — u n i o n e l l".

I september 1905 lämnade konung Oscar II stormästarvärdigheten för Norska Landslogen. I Norge trodde man, att Landslogen därmed skulle erhålla karaktären av en fri och självständig institution. De frimureriska författarna av de nämnda "Blade av Norges frimurerhistoire" konstatera emellertid, att så ingalunda blev fallet. Å sid. 23 läses:

. Gjennem hvervning av menn i administrative stillinger eller ledende, så vel på den økonomiske som intellektuelle område, har systemet (d. e. det svenske frimurersystem) søkt å sikre en posisjon i samfundet som før eller senere kan bli skjebnesvanger. Og faren er så meget større som den øverste ledelse av dette system i vårt land framdeles er avhengig av Sverige og svenske ønsker. Men ikke nok hermed: også Danmark skal ha et ord med i laget.

I konstitusjonell, politisk og statsrettslig henseende er Norge en selvstendig stat, som selv bestemmer over sine retningslinjer og sin framtreden, men i frimurerisk henseende er den største del av vårt lands frimurere den dag i dag knyttet til såvel *Sverige som Danmark gjennem en frimurerunion, som forfatningsmessig* har vært ukjent endog for det store gross av Landslosjens egne brødre.

(Sid 65) Men en organisasjon som må henvende sig til utlandet for å spørre om lov, samt søke bifall i råd og dåd, kan neppe med rette kalles selvstendig. Men så er forholdet, og på dette grunnlag og på sådanne forutsetninger arbeider Den Norske Store Landslosje. *På denne måte blir de menn som går inn i dens losjer ikke frie, men ved sin inntreden bundne i uselvstendighet og gjennem sin frimurered lagt i lenker, hvis hensikt de fleste mangler forutsetninger til å forstå, men hvis innerste vesen bunder i hemmeligholdelse og tvang* ... Og når et så vidt mektig samfund som Den Norske Store Landslosje må gå til Stockholm eller Kjøbenhavn for å be om lov til å konferere med andre om organisasjonsmessige spørsmål, *så røper dette, at den er bundet av hensyn, hvis rekkevidde den nu levende slekt ikke aner og som i tidens løp kan bli en fare for vårt land.*

Detta konstaterande från norskt frimurarhåll, att Norge ännu 1923 och alltfortfarande, eftersom ingen ändring härutinnan veterligen inträtt, är förenat med Sverige och Danmark i en frimurarunion, är i högsta grad märkligt och förtjänar den största uppmärksamhet. Vi föras härigenom ett viktigt stycke vidare i vårt vetande rörande den internationella judiska ordens organisation och verksamhet i detta nu i Norden. Då ett antal frimurarloger i Finland, såsom "Phoenix" i Helsingfors, instiftad 1927, samt "S:t Henrik" i Åbo, instiftad 1928 — enligt Svenska Frimurarkalendern av 1928/29 — stå under Salomos Vikariekonungens av Sverige protektorat, har man anledning förmoda, att den nordiska frimurarunionen berör även Finland.

I denna nordiska frimurarunion hava vi således det organ, varmedels Nordens staters politik i dag framför allt dirigeras. Den norske frimurarbrodern J. L i n d b o e, som väl satt sig in i det frimureriska spelet i Norge, upplyser i sin "Korrespondance med den svenske provincialloge i Kristiania" (1890), att det svenska systemet har till ändamål att ödelägga personligheten och spela en farlig och dominerande roll såsom politiskt instrument samt att dess verksamhet innebär "en forgiftning av samfundet". En uppfattning, som förvisso icke motsäges av verkligheten. Det svenska systemet av frimureriet synes framför allt ha tagit till sin uppgift att paralysera den bland Nordens folk en gång levande nordiskariska ande, som under århundradens lopp vållat de överstatliga världsimperialistiska makterna Judendomen och Romkyrkan så månget allvarligt avbräck och bekymmer.

*

Medan frimureriet i Sverige inrikespolitiskt huvudsakligen inriktat sig på rasens och det svenska nationalmedvetandets förstörande, svenska folkets judaisering och definitiva läggande under det judiska oket, har dess utrikespolitiska aktivitet alltsedan nationalsocialismens makterövring i Tyskland strikt följt Englands linje. Tidigare voro gracerna något så när fördelade mellan Tyskland och England, ity att Svenska Landslogens särskilde sekreterare och offentligt ledande politiker, amiralen Arvid Lindman samtidigt beklädde förtroendeuppdragen såsom Svenska Landslogens representant i "Grosse Landes-Loge der Freimaurer von Deutschland" och i "United Grand Lodge of England" (Se Frimurarkalendern 1928/29, sid. 635 o. 636). Genom Hitlers övertagande av makten förlorade frimureriet sin dittills intagna politiska position i Tyskland, där logerna förbjödos och upplöstes. Den omedelbara följden härav blev Svenska Landslogens, d. v. s. den svenska politikens fullständiga anslutning till Englands Storloge och den av denna ledda engelska världspolitiken. Och amiral Lindman upphöjdes till medlem av Engelska Storlogens Supreme Conseil 33°.

Nordens och "dess ledande stats", Sveriges, utrikespolitiska sammankoppling med det engelsk-judiska imperiet har under de senaste åren på ett otvetydigt sätt gett sig tillkänna i den allmänna politiska utvecklingen, där vårt land vid olika tillfällen, då England föredragit att självt mera hålla sig i skuggan, fått den "äran" att figurera å dess vägnar å arenan. Hur intim denna sammankoppling mellan engelskt och svenskt frimureri, respektive engelsk och svensk utrikespolitik, numera i själva verket är, framgår därav, att Sveriges konung och Styrande Mästare inom IX. Frimurarprovinsen, Salomos Vikarie Gustav V — enligt Englands officiella frimurarkalender "Rules and Regulations for the Govemement of the Degrees ...", utgiven januari 1937 — är upptagen såsom en av de båda hedersledamöterna av Grand Lodges of England Supreme Counseil 33°. Å sid. 30 i nämnda kalender läses under rubriken "Supreme Counseil of the 33rd Degree. Honory Members of Supreme Counseil": "His Majesty King Gustaf V. Grand Master of The National Grand Lodge of Sweden".

Vakna, Nordens folk!

NATIONENS frimurarserie

(12 nummer)

erhålles mot insändande av kr. 3:— å postgiro 3643 eller i frimärken per brev under Nationens adress.

Lindholms »kränkta soldatära»

I vårt föregående nummer omnämndes Nationalsocialistiska Arbetarpartiets ledares, herr Sven Olof Lindholms i tryckfrihetsåtalet mot Socialdemokraten gjorda oration om sin *kränkta soldatära*. Denna motivering av åtalet framstod till den grad absurd, särskilt ur nationalsocialistisk synpunkt, att vi icke kunde förbigå den med tystnad. Ett eventuellt samarbete med Tysklands nationalsocialister i kampen mot de judisk-bolsjevikiska världsförbrytarna, kunde ju icke rimligtvis karaktäriseras såsom ärelöshet.

Vårt omnämnande föranledde en ursinnig flerspaltig hetsartikel i partiorganet Den Svenske Nationalsocialisten under rubriken "Nationen smädar Lindholm", där hela det kända förrådet av "lindholmsnazistiska" argument vräktes över oss. Man fick veta, att Nationen var ett smutsigt "efemärt" och "icke anständigt" "reptilorgan" och att dess redaktör led av "senilitet" och med sitt "ovederhäftiga skjutande över målet" blott skadade den goda saken, d. v. s. lindholmshjältarnas upphöjda kamp för Sveriges frihet. Men svenska folket hade — enligt Lindholms organ — lyckligtvis tröttnat på vår "andefattiga förkunnelse":

Därom bär också tidningens alltmer tynande tillvaro vittne ... Vi ha tidigare hört att Lindholms soldatära var uppkonstruerad, det var från Socialens advokat, kryptobolsjeviken Rudling ... Hur skulle det vara om Nationen lärde sig en smula anständighet (!) och fair play ... Då kanske herr Eriksson kunde göra en mera hedrande sortie ur Sveriges politiska liv, när hans tidning inom kort och till enbar båtnad för den antisemitiska tanken självdör.

Vi förstå ganska väl språket i herr Lindholms tidning men låta icke skrämma oss av några ligistfasoner. Kanske mindre på grund av "andefattig förkunnelse" än en mångårig hänsynslös *terror*-kampanj från judar, frimurare, marxister och "nazister" har visserligen Nationen berövats en del av sin tidigare rayon. Men vi ämna icke tillmötesgå fiendens heta önskan om "självdöd", skola icke vika från vår post.

Herr Lindholms deklaration inför rätten om sin "kränkta soldatära" är och förblir en uppkonstruerad ärelöshet, sett från äkta nationalistisk synpunkt. Hans juridiske rådgivare, kommunisten advokat Björn Dalström, rättsinlagans författare, lade också huvudvikten vid just "soldatäran" såsom det väsentligaste i hela rättsaffären. — Och "ledaren" trodde naturligtvis. Undra sedan på, om herrarna i Socialdemokraten, vilka självfallet genom sitt förbindelsefolk voro väl underrättade om sakens gång, triumferande togo fasta på "nazistledarens" deklaration, vilken ju realiter innebar *ett svenskt avståndstagande från* den tyska, d. v. s. *den ä k t a nationalsocialismen. — Det* var så man ville ha det!

Vi hänvisa i övrigt till vår ledande artikel "Sveriges nationella restauration".

Frankrikes judar

Enligt "Judiska Vetenskapliga Institutets" i Vilna språkrör uppgår de i Frankrike nu levande judarnas antal till 260 à 280 000. I Paris bo 170 à 190 000, av vilka 50 à 60 000 sedan längre tid där haft sin boplats; 90 à 100 000 äro komna från Mellan-, de övriga från Öst-Europa.

I den franska landsorten leva 80 à 90 000 judar. Under de senaste 12 åren ha 35 000 judar låtit naturalisera sig såsom fransmän.

Jag anklagar!

Av **Elof Eriksson**

Pressomdömen:

"En flammende anklageskrift... I koncentrert form er det litt av et mesterverk."

(Hans S. Jacobsen i "Ragnarok". Moss.)

"Förtjänar samma uppmärksamhet som 'Kreuger kommer tillbaka'"

("För Frihet och Rätt". Hälsingfors.)

Rikt illustrerad. Pris 1 kr.

Erhålles mot beloppets insändande postgiro 3643 eller pr brev (frimärken) adr.: Nationen, box 1145, Stockholm 16.

Hjälp till att sprida!

Sammansvärjning...

(Forts. fr. sid. 1.)

Det är som om världen fullkomligt slutit ögonen inför det så öppet liggande försöket från Moskva-Komintern att i Spanien etablera ett experimentalfält för den bolsjevikiska världsrevolutionen. Ty kampen i detta land är intet annat än generalprovet därför. H ä r h å l l e r M o s k v a r e v y m e d s i n a h j ä l p f o l k. Här har det ett bekvämt tillfälle att slutligt pröva förbundskamraterna i all världen samt därefter inrätta sina taktiska och strategiska åtgärder för förberedande av det stora världsupproret. Här föres v ä r l d s r e v o l u t i o n e n vidare enligt system och utprövas samtidigt hur långt Europa hunnit och vad man i dess nuvarande tillstånd kan fordra av det.

Spanien betalar alla offer

Här slutprövas de metoder man gått in för och ytterligare planerar till sitt värde och sin riktighet. Kostnaderna spela för Moskva ingen roll; ty *Spanien betalar alla offer,* det olyckliga landet, å vars blödande rygg detta ohyggliga och fasaväckande experiment utföres.

Här, liksom i Ryssland, *ödeläggcs* näringslivet genom personlighetsvärdets förstörande. Här frånrövas bönderna sina ägodelar och piskas samman i det själlösa kollektivet. Här genomföres i Västeuropa praktiskt vad hittills av den s. k. liberala andligheten, när det försöktes i Ryssland, betraktades såsom typiskt asiatiskt, kanske mindre typiskt bolsjevikiskt. "Prawda" måste själv i sitt nummer för den 10 maj 1937 erkänna: "I provinsen Jaén bestod i början agrarrörelsen av ca. 350 kollektiver. Många av dem förföllo, kvar blevo ca. 260 hushåll, i vilka 38 000 familjer av forna lantarbetare äro förenade". Ett ögonvittne berättar: "I provinserna Cordoba och Jaén hade i januari 1937 oliverna ännu ej skördats å kollektiverna. I Malaga lågo i februari 1937 runt om i hamnen stora mängder av lårar med ruttna apelsiner. I trakten av Teruel funno i mars 1937 de nationella trupperna vid sin frammarsch hela sockerbetsskörden alltjämt obearbetad."

Landets sociala liv försiggick under liknande former. Arbetarvänliga fraser under kampen om makten, socialterror, när man besitter makten. *Arbetarnas och böndernas hunger och lidande* känneteckna också i Spanien det bolsjevikiska ödets väg. På deras elände ha parasiterande lycksökare och skrupulösa judar inrättat det bekvämt för sig.

Sedan man utrotat borgardömet, återstå ännu blott tvenne befolkningsgrupper: de privilegierade och de rättslösa. De förra äro de beväpnade anhängarna av de marxistiska kamporganisationerna, alla de övriga äro *rättslösa.* Sovjetryske korrespondenten Ilja Ehrenburg skriver själv härom i "Iswestija" den 30 juni 1937: "Utom kort från krigsskådeplatsen finnes det ännu brödkort, hungern är en dålig rådgivare och en dålig bundsförvant". Bladet "El Diluvio" den 25 juli 1937 skriver: "I Barcelona och industriorterna leva 65 procent av små trycksaker från posten. Har man lycka, kan man bland dessa 65 procent som leva utan att arbeta finna två eller tre, som bekymrat fråga sig varifrån pengarna komma". Den, som icke understöder de röda horderna, är rättslös. En industriman från Bilbao tvingas av en röd domare att till dennes favör avstå sin förmögenhet å 60 000 pesetas. I motiveringen till domen förklarar samme domare: "Det faktum, att Ni hade en så stor summa på banken gör Edert fall ännu svårare".

(Forts. i nästa nr.)

Hur bli kvitt judarna?

Den rumänska tidningen "Porunca Vremii" uppställer med anledning av den starka judiska expansionen i Rumänien frågan: "Hur skola vi bli kvitt judarna?"

Till belysande av läget återger tidningen en del jämförande tal beträffande kyrkor och synagogor i olika distrikt. I Bessarabien fann man i staden Orheim 17 synagogor och 2 kristna kyrkor, i Tighina 25 synagogor och 7 kyrkor, i Edinet 14 synagogor, 2 judiska skolor samt blott 2 kristna kyrkor, i Hotin 22 synagogor och 4 kristna kyrkor. Särskilt drastiskt ställer sig saken i de bukovinska städerna: i Radauti funnos 16 synagogor och 3 kristna kyrkor o. s. v.

Judeinslaget i de större rumänska städernas befolkning blir allt mera hotande. Huvudstaden Bukarest räknar bland 800 000 invånare över 200 000 judar, varav en stor del senaste åren invandrat från Galizien och Tyskland. I Jasi utgör den judiska delen av befolkningen 57 %. Cernauti hade vid sista räkningen 65 836 kristna invånare emot 57 060 judar. Arad räknar 29 516 judar och 17 616 rumäner.

*

Brasilien förbjuder frimureriet

I Bonniers Dagens Nyheter 25 oktober lästes å mest undanskymda plats nedanstående petitnotis:

"*Frimurarlogerna* och alla andra hemliga sammanslutningar i Brasilien skola upplösas enligt ett dekret som utfärdats i samband med det proklamerade belägringstillståndet. Åtgärden är ett led i strävandena att undertrycka de kommunistiska tendenserna i landet."

Är det icke det vi alltid sagt: frimureri och kommunism höra samman!

*

Sovjets barnfälttåg

Sovjetregeringen är f. n. sysselsatt med att utbilda en armé av 10 000 röda barnagitatorer, vilka skola insättas i världsrevolutionen. Det är barn från Regerings-Spanien, som nu i Ryssland under ledning av de skickligaste instruktörer fostras i den bolsjevikiska läran och sätten att praktiskt omsätta densamma. Efter genomgången utbildning komma de att utsändas som agitatorer ej blott till Spanien utan till alla romanska länder i Europa och Sydamerika.

Den revolutionära utbildningen av de 10 000 spanska barnagitatorerna står enligt "Völkischer Beobachter" under *Stalins* personliga beskydd.

Franco-deklaration

Det nationella Spanien firade den 12 oktober *Rasens fest* under livligt deltagande från befolkningen. Vid huvudfesten, som hölls i Burgos, yttrade general Franco i ett anförande gentemot de utspridda ryktena att Spanien ämnade avstå från delar av sitt territorium bl. a.

"Jag vänder mig nu till de regeringar i världen och till de länder, som icke känna det nationella Spaniens ande, vår frihetsrörelses mening och som tala om avstående av territorier i Spanien. Sådana underrättelser äro falska och ha sitt ursprung hos frimurarna och de hemliga internationella organisationerna. ... Spanien skall självt sörja för att ingen uppdelning eller minskning av dess levnadsområde äger rum".

*

Sydafrika vill ej blöda för England!

Engelska imperiekonferensens beslutade omorganisation av imperiet till en "sammanslutning av fria stater" (Common wealth of Nations) innebar, såsom vi tidigare framhållit, ett steg på vägen mot upplösning. Man kunde ej gärna vänta sig, att de "fria" vordna nationerna skulle visa någon större lust att eventuellt blöda för Britannia.

Enligt "Times" har nu försvarsministern i Sydafrikanska Unionen P i r o w i ett offentligt tal kraftigt tagit avstånd från tanken att i händelse av krig understödja England och dess kolonier. "För det fall — yttrade han — att man kallar Eder till vapen för att gå i krig för England under motivering, att vi fördragsenligt äro bundna, försäkrar jag Eder i egenskap av försvarsminister, att jag icke skall företa något, om Ni vägrar gå ut. Jag skall under alla förhållanden personligen vara den förste att göra motstånd."

Så där tycks ej vara mycket att hämta för England!

NATIONEN-årgångar

1932—1936 till ett begränsat antal till salu. Pris pr årgång kr. 4:—

Utgöra, om de inbindas, en värdefull uppslagsbok!

LÖSNUMMERPRIS { i Sverige: 30 öre
i Finland: 4 mark
i Danmark o. Norge: 30 öre }

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 12 (305) ONSDAGEN DEN 1 DECEMBER 1937 ÅRG. 13

Svensk folkrörelse

för frihet, förnyelse, restauration!

Sanningens ljus har börjat att lysa över Sveriges i Lögnens giftsömn försänkta folk, den svenska folksjälen är i uppvaknande. Det stora frihetsverket har inletts, det skede därav som betecknar upplysningsskedet, då folket genom upplysning beredes för sin blivande frigörelse. Det vill icke längre låta sig leda i blindhet, det fordrar nu att självt i kraft av förvärvad kunskap få bestämma över sitt öde.

I detta historiska handlande är det nödvändigt klargöra för sig läget och dess krav. Intet vore nu farligare än att fortsätta i känslotecknet, i blind tro på ledare och slagord. Härvid är först att konstatera: *att* den svenska friheten förbytts i ofrihet, *att* den svenska folksjälen våldförts, hindrats i sin naturliga utveckling, försänkts i dvala, *att* den svenska utvecklingen avbrutits och ersatts av en för svenskt väsen främmande, fientlig utveckling. Allt under inverkan av den i Frihetens och Folkstyrets missbrukade namn samt i Lögnens tecken hemligt regerande maktusurpatorn Juda!

Detta tillstånd måste hävas! Judeoket skall brytas, friheten och suveräniteten återupprättas i Sverige! Ledstjärnan är *Sanningen*, vilken ensam kan föra till verklig frihet och skapa fred och ett harmoniskt förhållande människorna emellan. Vi måste överge Kaos, den judiska destruktionens system, och i stället anamma Gudsordningen, uppbyggandets system. Vi måste frigöra oss ur den judiska satanismen, åter bliva oss själva — vända tillbaka till vårt ursprung och acceptera Guds i Skapelsen givna eviga lag såsom den allena gällande grundlagen för mänsklig verksamhet.

En nygestaltning skall komma i Sverige! Men den låter sig ej genomföra efter utifrån hämtade mönster utan blott på svenskt vis, såvisst som varje folk har sitt livsöde, sin själ och sina betingelser i tillvaron. Alltefter ras, tradition, kultur och miljö. I den svenska folksjälens djup, i den nordiska svenska kulturens äkta källsprång, i den svenska arvehelgedomen från gångna generationer finna vi impulserna och den helgade kraften till nygestaltning. Vårt folk skall vakna ur Judas giftsömn, vår nordiska rassjäl vakna till nytt liv och nya dåd, återvinna sin dynamiska kraft! Det främmande våldförandet å svensk frihet, svensk ande och svenskt liv skall bringas att upphöra; svensk frihet, svensk ande och svensk ordning skola återupprättas inom samhällsliv, statsstyrelse och -förvaltning, folkrepresentation och kultur!

En *svensk folkrörelse* skall komma för förverkligande härav! En *sann frihetsrörelse*, buren av svenska ideal och präglad av klarhet. Dess mål skall ej vara viss persons eller enskild organisations framgång; det skall vara: idéernas seger, hela landets och folkets väl! Rörelsen må också gestalta sig som en ideel rörelse till idéernas förkunnelse och spridandet av sann kunskap om förhållandena i samhället och tiden; den må tillsvidare avstå från aspirationer på politisk makt till undvikande av eljest oundviklig urartning. Genom en sådan begränsning får den möjlighet att bevara sin ideella karaktär och kan koncentrera sig på det för dagen väsentliga: folkets upplysande om de verkliga förhållandena, vilket är första förutsättningen för frihetsverkets lyckliga genomförande; medan den samtidigt undgår den farliga belastningen av politiska lyckoriddare.

Det gäller att lära av erfarenheten och ej fortsätta de historiska misstagens väg. Det gäller att bygga hållfast från grunden och icke överlåta något åt slumpen. Framför allt må man akta sig för blind tro på ledare; tron skall vara grundad på vetande och inre övertygelse. Rörelsen må ej heller bliva ett medel till personlighetens undertryckande eller uppammandet av en ny tankekollektivism, ett nytt andligt slaveri; den bör i stället syfta till svenskarnas återupprättande såsom fria, självständigt tänkande och handlande nordiska människor. När det förberedande upplysningsvärvet fullgjorts, är tiden inne för frihetsverkets yttre beseglande och den nationella restaurationens genomförande under de former utvecklingen själv anger.

För svensk frihet, förnyelse och restauration!.

Bonnier-jubileum

Sveriges judiske kulturförstörare låter hylla sig av "kulturens spetsar"

Svenska folkets nutida andlige ledare, den på 1830-talet från Köpenhamn invandrade judiske lumphandlaren Loebel-Hirschel-Bonniers avkomling Karl Otto Bonnier jämte söner och förlag har firat sitt hundraårsjubileum under medverkan av landets s. k. "kulturspetsar". Juden, vilken såsom ingen annan i sin gärning skändat svensk ande och varit bolsjevismens inom kultur och politik främste sakförare i Sverige, lät under pompösa former inför offentligheten hylla sig såsom — den svenska kulturens store beskyddare och vän.

Bonniers 100-årsjubileum å svensk mark behandlades också av den judiska och frimureriska pressen såsom ett kulturevenemang av högsta rang. Helt naturligt, eftersom jubileet för Juda betydde en sällsport triumf, segertriumfen över de en gång så obändiga svenskarna i höga Norden, vilka nu i slavisk undergivenhet låta sig spänna för den judiska triumfvagnen, och där skalderna i dag sätta som sin högsta ära att få sjunga de "utvaldas" lov. Karl Otto Bonnier döpte själv jubileumsmåltiden för de i hyllningen deltagande 2,000 "kulturspetsarna" och fogdarna till — "arbetets fest". Men här rörde det sig om en fest i lyx och överflöd, som intet hade med hederligt svenskt arbete att skaffa. Ett litet utdrag ur det voluminösa referatet i det Bonnierska liv- och husorganet Dagens Nyheter må återges:

Albert Bonniers 100-årsjubileum firades med en strålande bankett på Tennisstadion i närvaro av 2,000 gäster ... Under dagens lopp hade förlaget och firmans chefer med anledning av jubileet blivit föremål för en rad uppvaktningar från in- och utland ... Marschaller längs hela Planterhagsvägen visade vägen till Tennisstadion, där de inbjudna samlades före sjuslaget. Tennisstadions hallar voro översållade med mäktiga blomsteruppsatser från när och fjärran, och Radiotjänsts förstärkta orkester konserterade medan gästerna samlades.

De inbjudna placerades vid omkring 100-talet bord och hälsades välkomna av seniorchefen, bokförläggare K. O. Bonnier, vilken framhöll att dagens fest framför allt var en arbetets fest. Medaljerna överlämnades av borgmästare Fant och knötos runt de medaljerades hals av vitklädda unga damer ... Seniorchefen förde fru Anna Branting till bordet, och vid värdinnans, fru Lisen Bonniers, sida såg man hr Sven Hedin. D:r Bonnier var förste talare efter medaljutdelningen ... En annan tradition hos Bonniers är — yttrade han — kärleken till svensk diktning och plikten att hjälpa fram den unga talangen, den nya meningen, den mening som ofta står i strid med "vad som får sägas" ... D:r Anders Österling läste sedan en adress, som var undertecknad av 210 svenska författare och konstnärer. Författaren Bertil Malmberg framförde en versifierad hyllning till seniorchefen, Karl Otto Bonnier, som stod i skottlinjen, "då isarna brusto med klingande dån, då upprorsfanan höjdes av Tjänstekvinnans son" ... Bland de många hyllningar som kommo förlaget till del märktes också ett tusental telegram från både in- och utland.

En större komedi har väl knappast bevittnats i detta land. Här fick man skåda avkomlingen i andra led av gettojuden lumphandlaren Loebel-Hirschel med det annekterade franska namnet Bonnier, den notoriske kulturförstöraren, folkutsugaren och -tyrannen Karl Otto Bonnier till ackompanjemang av beställda hyllningar från fogdeskaran presentera sig för världen såsom den svenska kulturens store fader, gynnare och befordrare, låtande sig hylla från alla håll. Och icke en enda dissonans i hyllningskören hördes, blott appläder och lovord över det utförda "kulturverket". Man rullade sig i stoftet för Javes gunstling, som på ett århundrade lyckats föröka sitt till Sverige medhavda vandrarkapital å några futtiga riksdaler till försiktigt uppskattat 40 miljoner kronor i dag. Den på Nordisk Litteraturs förlag utkomna boken "Moses Smith, Lumphandlaren från gettot som blev Nordens nye guldkonung", av Mar-

(Forts. å sid. 3.)

Trotski-Bronsteins roll

i den judiska världsrevolutionen

Den allmänna uppmärksamheten riktas ständigt åter på "världsrevolutionens organisatör" juden Leo Trotski-Bronstein, ryska folkets blodige bödel och röda arméns förste generalissimus, sedan 1929 levande i "landsflykt" utanför Sovjet-Rysslands gränser. Namnen Trotski, "trotskism" och "trotskist" figurera allt oftare i pressen, rörande vilkas egentliga innebörd dock skilda uppfattningar råda. Den officielle härskarens i Moskva många "rensningar" inom sovjetrysk parti- och statsförvaltning ske mestadels i namn av en uppgörelse med "trotskismen", och ute i världen spörjer man sig om det verkliga förhållandet mellan Stalin eller kanske rättare sagt judarna i hans bakgrund å ena sidan samt Trotski i "exilen" å den andra.

Att personlig motsats- och konkurrentställning rått och råder mellan Stalin och Trotski, torde få anses höjt över allt tvivel; men lika visst är, att judendomen förstått att för sina världsplaner utnyttja motsatsställningen med avseende å sin förste revolutionsstrategs verksamhet i "exilen". När judendomens världsrevolutionäre förtroendeman n:r 1 1929 skickades ur sitt "proletära" fosterland såsom "landsflykting", betroddes han — enligt vad framstående judar yppat — med missionen som "en ny Paulus", vilken gick ut i hednavärlden för att predika "den nya läran", d. v. s. vidare utbreda den judiskt-bolsjevikiska revolutionen, den judisk-messianska världshegemonien. Ett intressant bidrag till bedömande av Trotski och hans verksamhet, ej minst i "exilen", lämnas av diplomingeniören L u d w i g P a u l e r i en artikel, rubricerad "Trotskism" och införd i *Der Weltkampf* (okt. 1937).

För att rätt kunna förstå Trotskis hela verksamhet är det nödvändigt att känna — framhåller ing. P. —, att han står i den intimaste förbindelse med höggradsfrimureriet i alla stater och i hemligt förbund med den judiska högfinansen. I sina "memoarer" berättar Trotski om hur han via judefrimureriet fördes till sin världsrevolutionära mission:

"Ett tättskrivet häfte, omfattande mer än hundra sidor, var nästan uteslutande fyllt av mina anteckningar om frimureriet, dess ursprung och utveckling i de mest olika länder i Europa. Hur sällsamt det än må synas, blev frimureriets historia sista bryggan, som förde mig till marxismen."

Genom frimureriska förbindelser fann Trotski vägen till den judiska sammansvärjningen. Den 28 augusti—1 september 1910 ägde i Odd-Fellow-Ordens palats vid Bredgade i Köpenhamn en kongress rum med den marxistiska *andra* internationalen, i vilken följande personer deltogo: R a m s a y M a c D o n a l d (England), V i b a u l d (Frankrike), V a n d e r v e l d e (= Epstein, Belgien), V l a d i m i r L e n i n-U l j a n o w och L e o T r o t s k i-B r o n s t e i n (Ryssland), H j a l m a r B r a n t i n g (Sverige), S t a u n i n g (Danmark) samt för Tyskland: K a r l L i e b k n e c h t, R o s a L u x e m b u r g, F r i e d r i c h E b e r t och P h i l i p p S c h e i d e m a n n.

Sedan Ryssland erövrats av judendomen, grundades 1919 i Moskva *tredje* internationalen (komintern) med uppgift att i alla stater framdriva världsrevolutionen. Tio år senare lämnade Trotski såsom "landsflyktig" Sovjet-Ryssland för att tillsvidare slå sig ned i Turkiet. Komintern hade vid denna tid utvalt Balkan till sitt angreppsmål, varför Trotski i Turkiet var särdeles gynnsamt posterad. De judiska världsrevolutionärerna låta i regel sitt arbete utgå från en stat, där de förhålla sig neutrala, till grannstaterna, och detta av tvenne skäl: För det första äro de där personligen skyddade gentemot ordningsmakten i den stat de angripa och underminera samt riskera för egen del intet; för det andra ha de i "asylen" sin korrespondans i säkerhet för en nyfiken polis.

När Trotski nödgades lämna Turkiet, sökte han först, ehuru förgäves, inresetillstånd till Tyskland. Han begav sig då till Frankrike, där Stororienten tog honom under sitt beskydd; han ej blott erhöll franskt uppehållstillstånd utan också lagligt pass. Höggradsfrimuraren C a m i l l e C h a u t e m p s, nuv. konseljpresidenten, var inrikesminister och sörjde för att allt var i ordning för honom. Men efterhand som Trotskis från villan i Fontainebleau utanför Paris bedrivna underjordiska hetsarbete blev känt, passade icke längre heller den franska uppehållsorten. De nationella i Frankrike gingo till attack mot regeringen för dess beskyddareroll och själv fruktade han attentat från de i Paris talrikt bosatta vitryssarna. Trotski fann nu klokast att vandra vidare. Kosan ställdes till Norge, vars frimureriskt-marxistiskt inställda regering gärna beredde honom en fristad.

(Forts. å sid. 4.)

Mot seger

Kraftmätningen mellan den imperialistiska judendomen och de i självförsvar sig värjande folken, vilken i XX århundradet kulminerat i kommunismens världsrevolutionära anstormning mot nationalsamhällena, befinner sig i sitt slutskede. I 20 år har den judiska bolsjevismens damoklessvärd hängt över mänskligheten och världen varit ett hemvist för oro. Först året 1937 gav mera bestämda tecken å stridens utgång, som synes arta sig till en katastrof för Juda och en seger för de uppbyggande krafterna inom folken.

Tiden omedelbart efter bolsjevikrevolutionens genombrott i Ryssland hörde till de mest kritiska skedena i striden kring århundradets kommunism. Ej blott folkens breda lager utan till stor del även deras ledande kretsar förstodo föga eller intet av sakens verkliga innebörd; man trodde allmänt de judiska slagorden om kommunismen såsom "proletariatets självstyre" etc. Judendomen och dess många politiska, ekonomiska, religiösa, kulturella och sociala organisationer inom nationerna hade noga förberett den revolutionära omstörtningen, vilken i en hast skulle utplåna nationalstaterna och på deras ruiner via Sovjet upprätta det judiska världshärskardömet. Men ändå klickade det. Giftnarkosen, vari folken insövts, var ej tillräckligt stark; patienten kvicknade till liv innan exekutionen hann utföras.

I Sverige var läget synnerligen kritiskt 1925—28, åren närmast efter nedrustningen. Av fruktan för den svenska krigsmaktens motstånd hade Juda ej vågat iscensätta kommunistrevolutionen, varför det gick i författning om nedskrotning av så stora delar som möjligt av nationalförsvaret vid 1925 års riksdag. Syftet därmed var uteslutande att undanröjda det militäriska hindret för revolutionen, ehuru motiven officiellt gåvos ett annat utseende, såsom "demokratiskt" sinnelag, "sparsamhet med statens medel" etc. Ja, man gick i sin "pacifistiska" strävan att bereda vägen för den röda revolten så långt, att polisen fråntogs sina sablar såsom förment "impopulära" och "utmanande" och i stället utrustades med "leksaksbattonger", ämnade göra den så maktlös som möjligt i de kommande revolutionära gatustriderna. Hade icke fosterländskt sinnade män trätt emellan, organiserande hemliga kårer till samhällets försvar, och hade ej redan vid denna tid en offentlig upplysningsverksamhet i hithörande ting begynt, vet ingen hur det gått.

Överallt i världen pågick en liknande brottning mellan den judiska omstörtningens och den nationella bevarelsens krafter. På några håll utanför Sovjet-Ryssland lyckades också kommunismen temporärt gripa makten, anställande ohyggliga blodbad och förödelser. Den förste som på allvar bjöd världsrevolutionen halt var Benito Mussolini, som 1922 genomförde den nationella revolutionen och etablerade ett fascistiskt Italien. Den andre var Adolf Hitler, som 1933 krossade kommunismen i Tyskland och upprättade den nationalsocialistiska staten. Genom Mussolinis och Hitlers ingripanden slogs den första bräschen i världsjudendomens revolutionära anfallsverk. En fast grund för folkens försvar i kampen mot kommunismen var skapad. Från dessa båda ur Judas grepp befriade stater kunde nu även den sannfärdiga upplysning om kommunismen och medlen till dess bekämpande nå ut, vilken skulle möjliggöra för alla folk att segerrikt genomföra kampen för sin befrielse.

Med Hitlers makttillträde 1933 var slutavgörandets skede i den stora striden inne. Hitler höjde öppet det antijudiska baneret, ropande ut sitt *"Vakna!"* till en ännu i stort sovande värld. Judendomen tvangs nu att insätta alla sina resurser, för att vinna eller förlora. Det gällde för densamma att isolera och utarma samt genom framprovocerade krig och revolutioner omstörta de stater som bjödo motstånd mot dess planer, främst Italien, Tyskland och Japan. Det gällde att i vidaste omfattning utbreda den kommunistiska världsrevolutionen, för ögonblicket särskilt i Europa. Så tillskapades under Nationernas Förbunds hägn den "antifascistiska världsfronten" med England, Frankrike och Sovjet-Ryssland såsom huvudaktionärer samt "folkfronterna" i olika länder, genom vilka alla "fronter" man hoppades under "demokratisk" skylt kunna insmuggla det judiskt-kommunistiska sovjetstyret hos folken.

Men den stolta planen misslyckades. Mussolini trotsade N. F. och dess 52 nationer, fördrev "Lejonet av Juda" från Abessinien och grundade Italiens nya imperium. Hitler på sitt håll hävdade det nya Tysklands position, trotsande alla fientliga försök till isolering och utarmning; Tredje riket har frigjort sig från Versailles och står i dag politiskt, socialt och militäriskt starkare än någonsin. — Och Japan förberedde sig. Den första stora "antifascistiska" attacken led fjasko. Den därefter i "folkfrontens" namn utförda beslöjade kominternframstöten via Spanien mot Europa är på väg att få dela samma öde. Spaniens nationalister med general Franco i spetsen reste motstånd mot det judiskt-kommunistiska anloppet och stå efter ett och ett halvt års heroisk försvarsstrid inför slutsegern i sin frihetskamp.

Världen har fått en ny aspekt. De ansvariga statsmännen synas vilja undvika det "totala kriget", som måste ända med allmän förstörelse. Judendomens maktposition vacklar, liksom Englands, vilka båda makter i nära nog ödesgemenskap förenat sig på det politiska fältet. I stället för de förolyckade "antifascistiska" och "folkfronts"-bildningarna ha tillkommit ett antal mera solida politiska instrument: först tysk-japanska antikommunistiska avtalet, därefter "axeln Berlin—Rom" samt slutligen "triangelfördraget" mot kommunismen, omfattande Tyskland, Italien och Japan samt öppet för ytterligare anslutning. Englands dilemma är påtagligt: det har varit idel misslyckanden under höggradsfrimuraren . . Anthony Edens handhavande av imperiets utrikespolitik; det låter sig i vår dynamiska tid ej längre göra att föra engelsk imperiepolitik "med mursleven i ena handen och svärdet i den andra". Det jäser bland Islams 300 miljoner, vilka genom Englands åtgärande att emot givet löfte till judarna vilja bortskänka delar av det arabiska Palestina nu sammansvetsas till en antibrittisk kampfront, och även annorstädes inom imperiet förnimmas orostecken. Och i Kina är Japan i färd med att stoppa den judiskt-kommunistiska penetrationen i Östasien.

Linjerna klarna, det ljusnar vid horisonten. Morgonrodnaden till den nya dagen skönjes allt tydligare, då det judiska tyranneriet, som i årtusenden toppridit mänskligheten, äntligen skall förvisas från denna jord och möjligheter skapas för en fredlig och harmonisk sammanlevnad människor och folk emellan. Året 1937 skall stå inskrivet i Historiens bok såsom ett mänsklighetens ödesår, då segern tryggades åt uppbyggandets krafter gentemot förstörelsens i världen.

Katolsk aktivitet i Sverige

Inför hotet från den framväxande antisemitismen är det regerande Alljuda i Sverige i färd med att lätta på tvånget för sin gamle ärkekonkurrent Romkyrkan. På den dagen blevo Herodes och Pilatus vänner; och nu har nöden blivit så stor, att "själasörjarna" glömma bort sina inbördes stridigheter. En häpen värld bevittnar just en "religiös" frontbildning, sträckande sig från det katolska Vatikanen och övriga "kristna" kyrkosamfund via den mosaiska judendomen och frimureriet till kommunismen samt riktad *mot* det begynta folkuppvaknandet i världen. Judas allra nyaste front!

Ett tecken å denna inträdda försoning och solidaritet de judiskt orienterade "själasörjare"-sekterna emellan gavs med instiftandet av den nya katolska kyrkan "Jesu Kristi konungakyrka" i Göteborg i november. Efter en "levitmässa" till firande av "Jesu Kristi konungadömes fest" tågade församlingen med sin herde pater Krijn jämte tvenne assisterande präster samt korgossar med brinnande ljus till platsen för den nya kyrkan vid Ullevi, där den högtidliga grundläggningsceremonien ägde rum. I den härvid upplästa akten hette det bl. a.:

"I Herrens år 1937, då Pius XI styrde Guds rike, då hans excellens dr Müller var biskop, då Gustav V som landsfader styrde landet och Per Albin Hansson värdigt stod i spetsen för dess regering, då den och den var kyrkoherde . . ."

"1937, då Pius XI styrde Guds rike" — men huru! "Kristi ståthållare" och "Jesu sällskap" ha icke mycket förändrats sedan den tid vi hugnades med deras regemente i detta land. Judiska kahalens organ Bonniers Dagens Nyheter, som alltid intagit en fientlig inställning till konkurrentens i Rom expansionssträvanden i Sverige, refererar emellertid välvilligt den nämnda akten, understrykande, att en katolsk levitmässa icke förekommit här sedan reformationens tid. Att vederbörande önskade ge uttryck åt sin erkänsla för visad "fördragsamhet", komplimenterande "landsfadern" och Per Albin Hansson för deras "värdiga regering" i året 1937, kan man förstå. Men svenska folket, som grundligt fått pröva såväl den judiskt-mosaiska som den judiskt-jesuitiska "frälsningen", betackar sig för bäggedera!

*

Frimurarhumanism och världsförbättring

Ordföranden i Röda korset, riddaren och kommendören av det likalydande Röda korset och *S. T. S.* (Ställföreträdande Ordförande Mästare) inom IX Frimurarprovinsen prins Carl s:r talade i början av november i Skellefteå kyrka om Röda korsets verksamhet. Ur det uppmärksammade anförandet återgiva vi efter Bonniers Dagens Nyheter följande:

"Röda korset, under vars tecken vi i afton äro församlade, vilar på människokärlekens kristna princip: alla äro vi bröder . . . Röda korset tar i sin utövande gärning varken hänsyn till stånd, ras eller politiska åsikter, ej heller till den grad av förskyllan den människa eller det folk har som behöver dess bistånd . . . Den enda säkra vägen till fred och en lyckligare värld går över en fullkomligare människa, mera kärleksfull, mera osjälvisk samt fullt medveten om sin del av ansvaret för vad som sker i världen. Vi människor ha den värld vi förtjäna."

Deklarationen om Röda korsets politiska neutralitet må här lämnas åt sitt värde; organisationens ideologiska och organisatoriska sammankoppling med Frimurarorden såväl som de färska erfarenheterna från Abessinien och Spanien tala sitt språk. När Ställföreträdande Ordförande Mästaren i IX Frimurarprovinsen hävdar den skenkristna principen "alla äro vi bröder" med underkännande av rasens betydelse för den humanitära utvecklingen, bör det i fullaste samklang med judefrimureriets officiella lära. Den frimureriska brödrasolidariteten inskränker sig i praktiken till den slutna kretsen. Vad är det väl som framskapat de fruktansvärda missförhållandena i tiden om icke just den genom frimurarrevolutionen 1789 under parollen "Frihet Jämlikhet Broderskap" till seger förda falska humanistiska filosofien med dess lögner om "allas likhet", "allas brödraskap" etc.!

Talesättet "vi människor ha den värld vi förtjäna" minskar ej det ansvar för utvecklingen som påvilar folkens ansvariga ledare. Vill man nå målet *en lyckligare värld och en fullkomligare människa*, måste man sluta upp med att i "humanismens" namn göra våld å Guds skapelse människan, acceptera henne med sina ras- och övriga individuella olikheter. Man måste bryta med de falska lärorna, även beträffande Judafolket och dess roll i världen samt upphöra med predikandet av den enfaldiga satsen "alla äro vi bröder"; den rena självbevarelsen tvingar oss att icke betrakta och behandla dem som trakta efter våra ägodelar och liv såsom bröder.

Judiskt nederlag i Bern

Schweiziska överrätten i Bern fällde den 1 november sitt frikännande utslag i världsjudendomens anhängiggjorda mål mot schweizarna Schnell och Fischer för spridande av "Zions Vises Protokoll", vilka innehålla den strategiska planen för judarnas världserövring. Ett antal av judendomens "andliga" ledare, däribland överrabbin Marcus Ehrenpreis i Stockholm, hade med stöd av paragrafen i schweiziska lagen om förbud för spridande av "skandallitteratur" instämt de bägge schweizarna inför rätten i syfte att få de för Juda så farliga protokollen rättsligt utdömda såsom "förfalskning" och "smuts" och därmed även en juridiskt-moralisk grundval för det fortsatta utrotningskriget mot antisemitismen och dess främsta skrift.

I underrätten lyckades Juda till en viss grad vinna gehör för sina önskemål, tack vare att en underdånig marxist fungerade som domare, genom uppbringandet av en enorm apparat av apokryfiska vittnesmål. Men överrätten, till vilken appellerats, har nu med underkännande av underrättens utslag, frikänt Schnell och Fischer. Generalstatsadvokaten tillbakavisade inför överrätten satsen om "skandallitteraturparagrafens" tillämplighet å ifrågavarande fall och konstaterade, att processen i maj 1935 försiggått allt annat än korrekt. Frågan om en skrift, den må vara hetslitteratur eller icke, är "skandallitteratur" har — framhöll han — icke det minsta att göra med om skriften är att anse såsom "äkta" eller icke.

"Genom den friande domen i Bern har slutpunkten satts för en process, som i mer än 4 år upprört sinnena i världen", skriver den ariska partens försvarare vid schweiziska domstolarna, överstelöjtnant Ulrich Fleischhauer i den av honom utgivna "Welt-Dienst" i Erfurt, numret 15 nov.—1 dec. 1937. "Processen slutade med en fullständig seger för rättstanken och ett motsvarande nederlag för Juda. Här fastställdes uttryckligt, att judendomen förlorat i samtliga de större processer, vilka den under senaste åren för propagandaändamål igångsatt . . . Mörkrets kamp mot Ljuset måste till sista slut föra till Ljusets seger, liksom Lögnens kamp mot Sanningen endast kan sluta med Sanningens seger. Det är att hoppas, att judendomen skall draga samma lärdom av denna process".

*

»Demokratier» — frimurarstater!

Den polska tidningen "Warszawski Dziennik Narodowy" vänder sig mot de av judepressen brukade vilseledande beteckningarna å nationellt regerade stater såsom "diktaturer" och "totalitärstater". I stället föreslås, att man kallar dem för vad de äro: *"nationella stater"*, medan "demokratierna" böra benämnas *"stater under frimurarherravälde"*.

Det nutida Sverige, regerat av Salomos Visaste Vikarie Konung Gustav V av Bernadotte, räknas ju till "frimurarstaterna".

*

»Konst mot vapen»

En transaktion av mera sällsamt slag och officiellt lydande namnet "Konst mot vapen" har — berättar "Völkischer Beobachter" — kommit till stånd mellan Valencia och Moskva. Såsom ett led häri sändes i en enda omgång under november 200 målningar i "skänk" åt sovjetregeringen, som låtit placera dem i ett nyupprättat "västeuropeiskt tavelgalleri". Tavlorna, vilka delvis härröra från Madridmuseerna, äro av berömda konstnärer, såsom Goya, Velasquez m. fl.

Abonnentsamling!

Med föregående nummer utsändes till en del av läsekretsen en lista för samlande av abonnenter å Nationen. Denna vår vädjan hade nödvändiggjorts genom den enastående förföljelse som tidningen varit utsatt för från de nutida reela makthavarna i Sverige, judarna och deras tjänande "bröder" i frimureriet, på grund av att vi kompromisslöst vågat upplysa svenska folket om Sanningen.

Fienden trodde sig nu äntligen genom sin bedrivna laglösa terror ha lyckats tvinga livet ur Nationen. Dock förgäves! Nationen känner sig i dag mera än någonsin ha en uppgift att fylla och står fastare besluten samt bättre rustad än under de gångna tretton åren för striden, som skall föras till ett segerrikt slut.

Stöd i arbetet genom att samla abonnenter å den lista, som med novembernumret utsändes! Insänd i god tid före årsskiftet listan jämte prenumerationsbelopp!

Det nya Italien och judefrågan

Den antijudiska rörelsen utbreder s. g. även i Italien, där den främst uppbäres av utgivaren av "La Vita Italiana", Giovanni Preziosi. Jämsides med honom spelar Robert Farinacci, en av de inflytelserikaste fascistiska ledarna, en viktig roll i kampen mot judendomen å italiensk mark. Hans tidning "Il Regime Fascista" är antijudiskt inställd liksom "Il Tevero" och revypublikationen "Quadrivio". Professor Paolo Oranos nyligen utkomna bok "Gli Ebrei in Italia", vilken väckt ett betydande uppseende, har kraftigt bidragit till judefrågans aktualisering i Italien.

Vid den antijudiska världskongressen i Erfurt under september klargjorde baronen J. Evola i ett anförande det nya Italiens ståndpunkt till frågan. Talaren ställde härvid gentemot den destruktiva judiska universalismen Romimperiets uppbyggande tankar. Tyskland och Italien representerade i dag mera än någon annan nation motståndscentrum mot en dekadent civilisation och en folkförstörelse genom artfrämmande, politiska och ekonomiska irrläror. Den skadliga inverkan från judendomen och frimureriet hade framskapat detta kaotiska tillstånd i världen, mot vilket nationalsocialismens och fascismens världsåskådning nu reste sig.

Nationen under 1938

Vi återupprepa härmed vårt meddelande i föregående nummer, att Nationen under 1938 utkommer med minimum ett 4-sidigt nummer i månaden. En utvidgning till alternativt ett 8-sidigt månadsnummer eller två 4-sidiga nummer per månad är väl icke utesluten för året, men då vi f. n. intet bestämt kunna säga, utfästa vi oss blott för ett 4-sidigt nummer månadsvis.

Abonnentpriset förblir kr. 4:— per helår, kr. 2:— per halvår. Lösnummerpriset 30 öre.

*

En prenumerationsblankett

medföljer detta nummer till en del av upplagan och uppmana vi till abonnemang för 1938 genom beloppets insändande i god tid före årsskiftet.

Valenciaregeringens bortschackrande av Spaniens konstskatter till den judiskbolsjevikiska rövarhorden i Moskva är i sin mån ägnat att belysa arten av den spanska "lojalitet" och "patriotism", som vår svenska jude- och frimurarpress vill tillerkänna den s. k. "regeringssidan".

N A T I O N E N

Redaktör och ansvarig utgivare: ELOF ERIKSSON.

Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... " 2:—
Lösnummerpris: 30 öre.
Annonspris: 30 öre pr mm.
Rabatt vid större annonsering.

Adress: Box 1145, Stockholm 16.
Postgiro: 3643.

Kommissionärer för försäljning antagas.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1937.

Judasgestalt i Bondeförbundet

Reaktion mot förräderiet!

Icke heller den svenska bonderörelsen undgick ödet: att råka i förrädares händer, vilka för personlig ära och framgång offrade rörelsen och dess ideal. En förgrundsplats bland dessa "bondeförbundsbönder" intager justitieministern i nuvarande regeringen, professor K. G. Westman, som främst torde ha ansvaret för rörelsens urartning och avledande från dess ursprungliga syftemål såsom en böndernas fosterländska samlingsrörelse i nationellt restaurerande anda till en integrerande del av det härskande judiskt-frimureriska politiska systemet i Sverige.

Vid ett tillfälle omkring 1928 yttrade professor Westman till undertecknad, att han helst arbetade "i bakgrunden". Hans arbete i bakgrunden tog sig emellertid rätt underliga former; i dag arbetar han ju mera öppet och i förgrunden, vilket kommit hans aktivitet att mera observeras i rampljuset. I förstnämnda roll har han bl. a. inom interna kretsar gjort sig känd såsom penningeanskaffare åt Bondeförbundet. Så figurerade han t. ex. som mellanhand för en "okänd givare", vilken kring 1932 levererade "gåvor" till partiets valfonder, kr. 4,000:— per valkrets vid riksdagsmannaval och kr. 1,000:— per valkrets vid landstingsmannaval. En valkretsordförande, som hade anledning misstänka att den generöse givaren var Wallenbergarnas Enskilda Bank, begärde upplysning i saken men förvägrades dylik. Enligt ifrågavarande valkretsordförandes uppfattning skulle Bondeförbundets ovillighet för engagemang i aktionen för upprensning inom Sprit- och Tobaksmonopolen ha härrört just från hänsyn till nämnde "okände givare", som haft intresse av att utredningen ej kom till stånd. Man erinre sig dock, att den på dåv. statsministern Ekmans initiativ igångsatta monopolutredningen gav vid handen, att hundratals, ja enligt beräkning av en talare i riksdagsdebatten 1928 c:a 300 miljoner kronor statsmedel "försvunnit" ur monopolen — vilket belopp riksdagen märkligt nog underlät att fordra återburet till statsverket.

Ju mera tiden framskred desto tydligare skönjdes "bondeprofessorn" K. G. Westmans roll såsom den hemligt styrande judiskt-finansiella kretsens i vårt land specielle förtroendeman i Bondeförbundet. Vi sågo honom t. ex. vid 1937 års riksdag genom en till lag befordrad kunglig proposition bereda ökat utrymme för den judiska immigrationen till Sverige.

I stil härmed har också hans roll tett sig vid behandlingen av Kreugerproblemet. Redan för något år sedan hade professor Vilhelm Lundstedt bevisat, att den av judefinansen med tillhjälp av en arrangerad presspsykos framprovocerade domen över ingenjör Torsten Kreuger i Högbroforsmålet var olaglig och att herr Kreuger oskyldig ådömts årslångt fängelsestraff — en uppfattning som biträtts av allt flera framstående rättslärda inom och utom landet. Men när resningskravet i Högbroforsdomen förevar i riksdagen, tillbakavisade justitieminister Westman detsamma under föregivande, att det här rörde sig om "ett jämförelsevis lindrigt justitiemord". — Också ett försvar av en svensk justitieminister för ett domsutslag!

Ett annat aktuellt exempel, belysande "bondeprofessor" Westmans roll såsom den judiska Rothschild—Wallenbergska internationella storfinansens sakförare, är hans i dagarna offentligt påtalade sätt att i "Odhner—Westmans" 1937 utgivna lärobok i svensk historia för realskolan behandla personen Ivar Kreuger. Han utkolporterar där såsom vetenskaplig sanning den av judepropagandan utbredda, ehuru dock uppenbart falska karaktäristiken av Ivar Kreuger såsom en storsvindlare. Sålunda läses i den nämnda läroboken: "Det visade sig, att han (Ivar Kreuger) var en svindlare, som bedrog folk i Sverige och hela världen på hundratals miljoner kronor ... Olyckligtvis fick en svindlare, Ivar Kreuger, makt över bolaget (telefonbolaget) och plundrade det på dess tillgångar". — Sålunda gör Bondeförbundets intellektuelle ledare historia, de verkliga utplundrarna av Kreugerkoncernen, den judiske maktusurpatorn i Sverige till behag!

För den som varit med som initiativtagare och uppbyggare av den svenska bonderörelsen, som tillärnades en annan uppgift än att tjänstgöra som plattform för politiska lyckoriddare, kännes det visserligen tragiskt att nödgas bevittna det förräderi, som begåtts mot rörelsen och dess idéer av de män som togo hand om ledningen. Men jag hoppas, att medlemmarna ute i landet en dag skola komma till klarhet — och befria rörelsen från de förrädiska ledarna. Den dagen skall bonderörelsen åter vara en faktor av positiv art i Sveriges politiska liv.

Elof Eriksson.

Frimureriet ger upp i Spanien?

Det för judendomens världsimperialistiska mål kämpande frimureriet synes färdigt att ge upp sin stridsposition i Spanien, där det försökt sig på upprättandet av en röd bolsjevikdiktatur. Världsfrimuraralliansen under England-Frankrike-Sovjetrysslands ledning kom till korta gentemot spanska folkets nationalkänsla.

Enligt vad tidningen Il Messagero i Rom upplyser avgav den röd-spanske regeringschefen Negrin vid sitt senaste besök i London inför brittiska frimurarnas stormästare och de inflytelserikaste medlemarna i franska frimurarlogerna en redogörelse för krigsläget i Spanien. Han skall därvid ha förklarat, att den röda sidan ej längre vågade hoppas på en seger och var betänkt på fredsunderhandlingar.

För Frimurarorden, den världsimperialistiska judendomens förnämsta praktiskt-politiska instrument, innebure förlusten av positionen i Spanien början till slutet. Återverkningarna skulle heltvisst ej utebli heller i Sverige, som i närvarande tid inrikes- såväl som utrikespolitiskt diktatoriskt och i strid mot grundlagen styres av den salomoniska judeinternationalen under dynastien Bernadottes överinsikt.

Englands judaisering

Den judiske mångmiljonären lord M e l c h e t t, född Mond, tolkar i en pressintervju Englands förbindelser med judendomen. Uttalandet förtjänar så mycket mer att observeras som Melchett anses umgås med en plan att av den projekterade judestaten i Palestina göra en femte självstyrande dominion — en plan som, om den förverkligades, skulle vara ägnad att i yttersta grad befordra det brittiska imperiets fullständiga judaisering.

"För 20 år sedan, då de allierades hjälpkällor voro fullständigt uttömda, då de som mest trängande behövde deras hjälp, kommo judarna — säger Melchett — för att rädda Storbritannien. Och förvisso skall ej engelska folket lämna den judiska saken i sticket, nu då judarna genomleva sin svåraste stund. Jag tror, att oändligt djupa förbindelser bestå mellan judarna och det brittiska folket, och i det aktiva samarbetet ser jag ett härligt tillfälle uppstå".

Juden fordrar i dag tillbaka sitt pund kött för den hjälp han 1917 lämnade Storbritannien — anmärker härtill "The Truth", Kapstaden —, och medan han gör det jämrar han sig över att hans så omsorgsfullt uppgjorda sataniska planer misslyckas. Och vad är det för ett "härligt tillfälle" han nu tror sig skåda? Jo: ett fullkomligt judaiserat brittiskt rike såsom trappsteget till hela världens totala judaisering, en judisk stat inom brittiska imperiet!

*

Lux-Wenner-Grens vädjan

Direktör Axel Wenner-Gren i Lux har riktat bokmarknaden med en "Vädjan till envar", vilken av Aftonbladet presenteras med följande ord:

"Författarens politiska resonemang avslöjar dels hans tidigare kärlek till Nationella ungdomsförbundet och dels hans starka anglosachsiska påverkan ... Beträffande det nordiska samarbetet sammanfaller 'Vädjan' med de diffusa planerna för den Wenner-Grenska donationen. Tankarna äro precis sådana som man kan vänta sig från en skicklig försäljningschef. Gör marknaden större! Tanken har dessvärre föga resonans hos de fyra folken, allra minst när det blir fråga om den av vapenfabrikanten Wenner-Gren rekommenderade militära samverkan ... *Författaren* Wenner-Gren fördömer i de allra starkaste ord företeelser som *företagaren* Wenner-Gren gillar och praktiserar. Det Wenner-Grenska flygmonopolets verklighet strider mot broschyrens deklarationer om monopolen, och även hr Wenner-Grens övriga verksamhet pekar snarare i riktning *för* än i riktning *mot* monopolen. Det höga idealet är helt enkelt att tjäna pengar, antingen det nu sker genom att göra dammsugare eller kylskåp, handgranater eller kanoner".

Bonnier-jubileum

(Forts. fr. sid. 1.)

tin Brandt, ger en intressant skildring av "kulturhusets" verksamhet på svensk botten. Man läser där å sid. 12:

Under arbetet på att driva upp och modernisera den för ett århundrade sedan ytterst efterblivna bokförlagsrörelsen och bokhandeln här i landet, ha Bonnierna bokstavligen ätit sig in i dessa båda affärsgrenar och deras organisationer till den grad, att "huset" slagit under sig nästan allt vad bokförläggare och bokhandlare heter i Sverige, så att flertalet av både bokförlag och bokhandlare under trycket av mångmiljonfirmans mördande konkurrens samt fullständiga samvets- och hänsynslöshet numera befinner sig i fullständig livegenskap. Men ännu värre är det beskaffat i fråga om tidningspressen. Där är det ej blott ekonomiska utan också moraliska och politiska synpunkter, som måste komma i betraktande. Och författarna ...? Ja, på vad sätt dessa under årens lopp, än med svältkurer och piskrapp, än med sockerbitar och smicker drivits eller lockats in i de Bonnierska fållorna, det är kanske den märkligaste och intressantaste, men också mest tragiska sidan av den Bonnierska verksamheten. Och den svenska "kulturen" sedan! Vilken förvandlats till svenskhebreisk, för att inte säga all-judisk kultur! Det Bonnierska mångmiljonföretagets ekonomiska framgångar ha utan tvivel på ett mycket ödesdigert sätt gått ut över svenska intressen, såväl allmänna, kulturella, moraliska och politiska värden, som också våra bokförläggares, bokhandlares, författares och tidningsmäns ekonomiska ställning ... (sid. 47). De Hirschelska försöken att göra gällande, att Bonniers förlag uppammat och stött den svenska litteraturen äro rena rama lögnen ...

Detta allt visste mycket väl de många "kulturspetsar", som deltogo i galadinérn ute i Tennishallen — "arbetets fest" — till celebrerande av "Nordens nye guldkonung" från Jerusalem. De visste hur det förhöll sig med det Bonnierska intresset för svensk kultur och svenska författare; de visste att förlaget Albert Bonnier på en mångfald olika sätt, bl. a. genom s. k. "förskottspolitik" och "livstidskontrakt" brukat binda våra stora litterära andar och författare på villkor, som ofta nätt och jämt bjödo dem möjlighet till existens; de visste t. ex. att August Strindberg, som förlaget i dag så gärna berömmer sig av att ha tagit under sitt ömma hägn, måste kämpa en förtvivlans kamp mot sin judiska utsugare ("Moses Smith").

Men Bonniers "kulturkamp", som på ett århundrade gjort huset till ägare av ett halvt hundratal miljoner kronor och förlänat det ställningen såsom diktator över svensk press, litteratur och kultur samt givit det en politisk position av första ordningen såsom opinionsbildare för snart sagt alla politiska partier i vårt land — denna "kulturkamp" syftade till något mera än så. Dess yttersta mål var Sveriges totala underkuvande under den judisk-imperialistiska världsmakten, förvandling till en judisk koloni med svenskarna som tjänande slavar i Javes tempelgård. Till det målet syftade först och sist Bonniers med sådan intensitet propagerade upplösande kulturbolsjevism. När denna *kulturbolsjevism* fullgjort sitt förberedelsevärv och upplöst allt som ännu förenade vårt folk med dess nationella förflutna samt ersatt den svenska kulturen med en namnsvensk, heljudisk skenkultur, var det meningen att släppa lös den *politiska bolsjevismen*, den judiska kommunistrevolutionen.

Bonniers omskrutna ömma vård om de författare som företräda "den nya meningen, den mening som ofta står i strid mot 'vad som får sägas'" har uteslutande gällt sådana meningar som stått i samklang med den judiska anden, det judiska erövrings- och förstörelsearbetet i Sverige. Där författarens mening ej passade Juda och dess planer, blev det alltid "ihjältigning", för att icke säga direkt förföljelse och terror, såsom t. ex. i fallet tidningen Nationen. Redan 1926 började Bonniers genom sina agenter i Stockholms Dagliga Tidningars "distributionsnämnd" söka få Nationen förbjuden i tidningsförsäljningen såsom "smutstidning". Gång på gång väcktes där under årens lopp förslag om dylikt förbud, men först när amiral Lindman hösten 1935 såsom representant för det svenska frimureriets högsta ledning framställde krav på tidningens förbjudande i den legitimerade tidningsförsäljningen såsom "sårande för den allmänna anständigheten", lyckades det att få Stockholmspressens godkännande av det mot grundlagen stridande beslutet.

Svenska folkets andliga slaveri under kulturförödaren och tyrannen Bonnier måste brytas!

»Aktiv kristen humanism»

Inom "kristligt"-javeistiska kretsar förspörjes för närvarande en ej mindre iver än i de mosaiskt-javeistiska för maktpositionens hävdande gentemot ett hotande svenskt folkuppvaknande. Senast bevittnades startandet av "Förbundet för kristen humanism", som skall vara "en sammanslutning av svenska män och kvinnor med syfte att arbeta för och stödja en aktiv kristen humanism i enlighet med vissa grundsatser".

Då ärkebiskop Eidem, professor K. B. Westman, rektor Manfred Björkquist med flera spetsar inom "ekumenismen" figurerat såsom initiativtagare till förbundet, förstår man vad det rör sig om. Det gäller att konsolidera den inre namnkristna fronten till försvar mot de i rasen och blodet förankrade krafter inom nationen, som visa tecken till uppvaknande ur den judisk-javeistiska giftsömnen.

Dock, man är för sent ute. Den "kristna humanismen" i Jave-tecknet har haft sin tid. Sanningen är också på det religiösa området på marsch och står ej att hejda.

*

Asiens pånyttfödelse

Fursten Teh, Inre Mongoliet, har i samband med nationalförsamlingens sammanträde i Suiyan inför pressen förklarat, att tiden var kommen för upprättande av ett självständigt Mongoliet. Det rörde sig om Asiens pånyttfödelse. De asiatiska folken hetsas av kommunisterna och undertryckas av västmakterna. Mongolerna måste därför med största energi lämna sin medverkan till uppbyggandet av Storasien under Japans ledning.

Den Bonnierska kulturförstörelsen i Norden

Det judiska Bonnierförlagets kulturförstörande verksamhet är föremål för en ständigt ökad uppmärksamhet hos våra nordiska grannfolk. I en stort lagd artikel, rubricerad "Bernadotte—Wallenberg—Bonnier. Jødeforlaget Bonniers 100-års jubileum", skildrar utgivaren av tidningen *Fronten*, Oslo, redaktör E u g e n N i e l s e n det till Sverige för ett århundrade sedan invandrade judehusets öden och verksamhet i Norden. Efter att ha framhållit att den Bonnierska kulturbolsjevismen, som allvarligt berör samtliga nordiska folk, syftar till den politiska bolsjevismens genomförande, skriver red. N. mot slutet följande:

"Efterat Bonnier i hundre år har hatt fritt spillerum for sin maktutfoldelse, er der i Sverige ikke lenger mange som våger å reise sig til forsvar for den svenske kultur. En av disse frihetskjempere er redaktør *Elof Eriksson* som i sitt blad 'Nationen' siden 1925 har kjempet en ulik kamp for å bevare den svenske folkesjel fra den Bernadotte—Wallenberg—Bonnierske forgiftning. Men umiddelbart efter 'Nationens' fremkomst begynte Bonnier sin aksjon for å få bladet stoppet og forbudt. Han både lokket og truet, men herr Eriksson lot sig hverken narre eller skremme og ennu kommer avisen ut, til tross for de mange vanskeligheter. Efter forgjeves å ha forsøkt alt lykkedes det tilslutt 'kultur'-jøden Karl Otto Bonnier for et par år siden med frimureriets hjelp å få stoppet salget av avisen i kioskene. Det var høigradsfrimureren admiral *Salomon Lindman* som var mester for dette. 'Nationen' hadde nemlig tillatt sig i likhet med hvad 'Fronten' har gjort i flere år, å påvise hvorledes frimureriet er nøie forbundet med jødedommen og ledes av jøder".

Kampfonden

Under oktober inflöto följande bidrag till Nationens kampfond:

En av de små i landet ..	Kr.	1:—
P—e	„	5:—
M—i	„	100:—
Blue girl	„	13:—
Cepete	„	1:50
Bonde	„	8:—
S. A. K. S.	„	2:—
Håbe Lundh	„	1:—
Pewe	„	1:—
Wiking	„	2:—
Indian	„	2:—
Friexemplar	„	0:60
Kaisa Warg	„	1:—
S—a	„	1:—
I—a	„	1:—
Seba	„	10:—
Bort med frimureriet ..	„	10:—
H—t	„	10:—
Vänner i Finland	„	5:—
Summa	Kr.	175:10

Vårt tack till samtliga givare!

Bidrag kunna sändas till *Nationens kampfond*, postgiro 3643, box 1145, Stockholm 16.

Messias av Moskvas nåde

I septembernumret av den judiska tidskriften "Jüdische Revue", Prag, lästes följande yttrande: "Spanien har för sefardijudarna förvandlats till ett slags Messias, och dagen — den kan icke längre vara avlägsen — skall komma, då de utstötta kallas tillbaka. Tills dess vänta sefardi".

Vi finna i detta auktoritativa judiska yttrande ett nytt bevis för det oupplösliga kamratskapet mellan bolsjevismen och judendomen. Liksom Rysslands bolsjeviker ha sin östjudiska ledning, så inrikta sig de rödspanska makthavarna för en återvandring av de en gång ur Spanien fördrivna judarna (sefardi), på det att judendomen må kunna exploatera de av bolsjevismen underkuvade folken.

Enligt den citerade judiska tidskriften skall artikelförfattaren, vars namn är Maximo José Kahn, av spanska regeringen ha erhållit i uppdrag att på ort och ställe studera villkoren för en större del av de sefardiska judarna i trakten av Tessaloniki.

Aktuell Litteratur

Moses Smith. Lumphandlaren från gettot, som blev Nordens nye guldkonung. Av Martin Brandt	4:50
Jag anklagar! Av Elof Eriksson	1:—
Judarna i Sverige	0:50
Sionsprotokollen	1:—
Nya Upptäckter om Sionsprotokollen	0:50
Kristus var ej jude	0:25
Vakna Europa! Av Adolf Hitler	0:75
Möte med Hitler. Av Louis Bertrand	0:50
Frimureriets avslöjande. Av General E. Ludendorff. 2 del., vard. à	2:—
Den judiska framgångens gåta. Av Roderich-Stoltheim	1:—
Den statsfientliga judiska läran. Av Th. Fritsch	0:25

Ovanstående böcker erhållas på beställning direkt från tidningen mot insändande av beloppet ant. i brev (frim.) eller per postgiro 3643 under adress: NATIONEN, Box 1145, Stockholm 16.

[1937 12 01]

Trotski-Bronsteins roll...

(Forts. fr. sid. 1.)

Under vistelsen i Paris grundade Trotski en ny organisation av kommunister, vilken dock ej utvecklar någon direkt partipolitisk verksamhet. Denna *fjärde* eller Trotski-internationalen motsvarar helt den judiska världsregeringens plan. Trotski vill detsamma som (judarna i) tredje internationalen (komintern) men står "officiellt" i opposition till Moskva. Den judiska världsregeringen vill genom denna under sin kontroll stående "opposition" hävda sin absoluta överhöghet över den världsrevolutionära rörelsen och bl. a. utröna vilka krafter inom och utom Sovjet-Ryssland den ej kan lita på och som därför måste oskadliggöras; detta hindrar dock ej, att även andra kunna finnas, som vilja hävda kontrollrätt inom såväl G. P. U. som komintern, även om de skulle komma till korta. Då de ohyggliga förhållandena i Sovjet-Ryssland efterhand bli kända, försvagande tron hos folken på frälsning från Moskva, skall Trotskis renoverade "äkta" international tjäna som *uppsamlingsorganisation* för de missnöjda i utlandet, så att dessa må kunna bevaras och utnyttjas för de judiska målen.

I "Sions Vises Protokoll" har detta schackdrag redan antytts. Vi läsa där i protokoll XII, 12: "I tredje rummet skola de till namnet oppositionella tidningarna vara; minst *en* tidning måste stå i den skarpaste opposition mot oss. Våra motståndare skola betrakta detta *skenbara* motstånd som *äkta* och blotta sina kort för oss". Om också ordalydelsen endast avser pressen, är likväl tankegången densamma, en omskrivning för Trotskis roll såsom världskonspiratör och -spion. Han utger förövrigt ingen egen tidning, enär han mycket lättare kan arbeta i bakgrunden. Då och då skriver han uppsatser för den kommunistiska pressen i de stater, som på grund av sin "demokratiska" läggning tolerera ett kommunistiskt parti.

Nationella män i Norge ställde sommaren 1936 Trotskis verksamhet under observation samt uppdagade genom uppsnappade brev, att han upprätthöll ständig förbindelse med talrika förtroendemän och spioner i olika stater. Från sin villa i Honefoss utvecklade han en feberaktig verksamhet och sysselsatte ej mindre än tre sekreterare. Vid en husundersökning i Trotskis frånvaro i Honefoss-villan hittade man en mängd dokument av så komprometterande art, att norska regeringen såg sig nödgad upphäva uppehållstillståndet. I ett av de funna Trotskibreven hette det bl. a.:

"Den franska revolutionen har redan börjat. Rörelsen är av epidemisk karaktär. Strejk-epidemien sprider sig från fabrik till fabrik. Detta sker i hemligt samförstånd med Blum, Jouhaux och Thoréz. Målet är Frankrikes sovjetisering. Ett uppdagande av dessa sakförhållanden skulle otvivelaktigt medföra diplomatiska förvecklingar mellan vårt land (Sovjet-Ryssland) *och det land, i vilket Ni åtnjuter gästfrihet".*

De vid husundersökningen hos Trotski i Norge funna handlingarna visa ovedersägligt, att Trotski arbetar *i samförstånd med G. P. U. i Moskva.*

Den 1 januari 1937 lämnade Trotski Norge, ställande färden till Mexiko. Hans nya uppgift är: Förenta Staternas revolutionering. Den amerikanske arbetaren avskyr Moskvas terror och skall därför genom Trotskis fjärde international och Lewis fackföreningsorganisation bringas under judiskt regemente. För denna uppgift komma Trotskis gamla förbindelser med den judiska högfinansen i Wallstreet väl till pass. Vi vilja i sammanhanget erinra om det av Frankrikes överkommissarie i Förenta Staterna på grundval av material från amerikanska hemliga polisen författade sensationella dokument, vilket i början av 1919 utsändes till samtliga ententestater med en varning för bolsjevismen. Det hade följande ordalydelse:

7 — 618 — 6 Transmis par l'Etat Major
Rp 912 — S. R. 2 de l'armée
II 2 e Bureau

I. I februari 1916 märkte man för första gången, att en revolution förbereddes i Ryssland. Man utforskade, att följande personer och bankhus deltaga i detta förstörelseverk:

1. Jacob Schiff, jude.
2. Kuhn, Loeb & Co., judiskt bankhus med direktörerna: Jacob Schiff, Felix Warburg, jude; Otto Kahn, jude; Mortimer Schiff, jude; Jérome H. Hanauer, jude.
3. Guggenheim, jude.
4. Max Reiting.

Det råder intet tvivel om, att den ryska revolutionen, som utbröt ett år efter denna information, igångsattes och vidmakthölls genom utpräglade judiska inflytelser. I april 1917 avgav Jacob Schiff faktiskt en offentlig förklaring, vari omnämndes, att den ryska revolutionens framgångsrika förlopp helt och hållet var att hänföra till hans finansiella understöd.

II. Våren 1917 uppfordrade Jacob Schiff juden Trotski att i Ryssland iscensätta den socialistiska revolutionen. Den i New York utkommande tidningen "Forward", ett judiskt-bolsjevikiskt blad, inriktade sina strävanden mot samma mål.

Från Stockholm lämnade likaså juden Max Warburg uppdrag åt Trotski. Dessutom erhöll Trotski ytterligare uppdrag av "Rheinisch-Westfälischer Syndikat", ett judiskt företag, vidare av en annan jude, Olof Aschberg i Nya Banken i Stockholm, samt av juden Jivotovsky, med vilkens dotter Trotski är gift. På detta sätt genomfördes förbindelserna mellan de judiska mångmiljonärerna och de judiska proletärerna.

III. I oktober 1917 genomfördes revolutionen i Ryssland. Några sovjet-organisationer övertogo diktaturen over ryska folket. I dessa sovjets observerade man följande individer: (Här följer förteckningen över de judiska förbrytarna, däribland Trotski).

Vid samma tid blottade sig juden Paul Warburg för sådana intima förbindelser med de bolsjevikiska makthavarna, att han ej återvaldes i Federal-Reserve-Board.

IV. Till Jacob Schiffs intima vänner hör en rabbin Judas Magnes, vilken avslöjades såsom skeppsagent. Rabbinen Judas Magnes är en verksam befordrare av den internationella judendomen. En jude Jacob Milikow förklarade en dag rent av, att Magnes var en profet. I början av året 1917 grundade Judas Magnes här den första verkligt bolsjevikiska föreningen under namnet "Folkets råd". Denna förenings fara blev för sent insedd. Den 24 oktober 1918 förklarade Judas Magnes offentligt, att han var bolsjevik och fullständigt gillade bolsjevismens lära och ideal. Denna förklaring avgav Magnes vid en sammankomst med "Amerikas judiska kommitté" i New York. Jacob Schiff utdömde (för skenets skull. Red. av Nationen) Judas Magnes idéer, som nu, till allmänna opinionens vilseledande, fick lämna "Amerikas judiska kommitté". Emellertid förblevo Schiff och Magnes i egenskap av medlemmar av judiska kahalens verkställande utskott i bästa harmoni med varandra.

V. Den med Jacob Schiffs uppdrag betrodde Judas Magnes står i intimaste förbindelse med sionisternas världsorganisation och blev t. o. m. dess ledare. Dess slutmål är att upprätta de judiska proletärorganisationernas och de judiskt ledda arbetarpartiernas internationella herravälde. Därför utbyggdes förbindelserna mellan de judiska mångmiljonärerna och de judiska proletärerna ytterligare till fullkomning.

VI. Endast för några veckor sedan utbröt likaledes revolutionen i Tyskland. Helt automatiskt övertog härvid judinnan Rosa Luxemberg den politiska ledningen. Men en av de viktigaste befälhavarna för den internationella bolsjevikiska rörelsen är juden Haase. I detta ögonblick är det klart, att revolutionen i Tyskland följer samma judiska ledning som revolutionen i Ryssland.

VII. Om vi hålla det faktum för ögonen, att den judiska firman Kuhn, Loeb & Co. står i kontakt med "Rheinisch-Westfälischer Syndikat", en judisk firma i Tyskland, Bröderna Lazare, ett judiskt bankhus i Paris, ävensom med Günzberg, ett judiskt bankhus i Petersburg, Paris och Tokio, och om vi vidare konstatera, att alla de ovan nämnda bankhusen upprätthålla de intimaste förbindelser med de judiska bankhusen Speyer & Co. i London, New York och Frankfurt a. M. samt med det judiskt-bolsjevikiska bankhuset "Nya Banken" i Stockholm, blir det klart, att den nuvarande bolsjevikiska rörelsen i viss mån är uttrycket för en allvarlig judisk rörelse och att vissa judiska bankhus deltaga i organiserandet av denna rörelse.

Detta dyrbara dokument i franska utrikesministeriets byrå n:r 2 visar, att Trotski i Mexiko kan vara säker om den judiska överhetens i New York obetingade stöd. I alla tal, uppsatser och böcker, som han f. n. låter utgå, framställer han sig såsom "socialdemokrat" och säger sig kämpa mot "diktator" Stalin, men i verkligheten gör han gemensam sak med de bakom Stalin stående Kremljudarna med Kaganowitsch i spetsen — för att genom klasskampshets och uppviglande av de arbetslösa och negrerna i Sydstaterna driva Förenta Staterna i den röda revolutionen, genom vilken judarna hoppas kunna förvandla sin där redan utövade hemliga diktatur till en ö p p e n.

Trotski-Bronstein sitter i Mexiko på språng. Bara ej antikommunismen kommer honom i förväg. Exemplet från Brasilien, där president Vargas genom en lyckad statskupp under november införde autoritär regim, varslar ej enbart gott för "världsrevolutionens organisatör".

»Politiska ledare»

En av Sven Olof Lindholms i NSAP unga "ledare"-adjutanter, herr A. Molund har i "Den Svenske Nationalsocialisten" ägnat Nationen och dess redaktör en längre ledare, vilken föranleder några ord till svar.

Den som uppmärksamt följt utvecklingen har trots allt icke kunnat undgå att observera vissa omständigheter med avseende å NSAP:s i praktiken omvittnade förhållande till den judisk-finansiella maktens *högsta ledning* i Sverige. Denna sistnämnda har i vår tid icke, såsom man i vissa "nazistkretsar" tycktes tro, utgjorts av Ivar Kreuger och judefamiljerna Mannheimer och Philipsson utan av — husen Wallenberg och Bonnier, synnerligast det förstnämnda, vilket spelar rollen av den Rothschildska finansinternationalens härvarande generalagent. Det är ett faktum, att de nämnda storfinanshusen Wallenberg och Bonnier av NSAP i propagandan icke ägnats den uppmärksamhet som en självständig och oberoende nationell svensk rörelse ej skulle kunna undgå att ägna själva toppfigurerna i det kritiserade systemet, medan Ivar Kreuger och vissa andra- och tredje rangens judiska finansmän företrädesvis fått figurera i partiets skottglugg.

Uppbördsman Sjöberg i Stockholm, som i huvudsak skött denna partiets kampanj mot "den judiska storfinansen", berättade vid ett tillfälle för den som skriver dessa rader, att han bekom sitt material för artiklarna från "skickliga finansmän", varvid också namn nämndes. De som furnerade honom med materialet för kampanjen i N. S. A. P. tillhöra utan varje tvivel den Wallenbergska sfären. Syftet var: att avvända den "antisemitiska" rörelsens uppmärksamhet från Wallenbergskretsen på ur vederbörande synpunkt mera passande föremål, framför allt "den ariske storsvindlaren" Ivar Kreuger. Den av samme författare förda kampanjen mot bolsjevikbankir Olof Aschberg torde framför allt vara att se mot bakgrunden av den i senare tid skärpta schismen mellan å ena sidan den under "lagliga" former arbetande Rothschild—Wallenbergska västjudiska storfinansen och å andra sidan den bolsjevikiskt-revolutionärt inställda östjudiska storfinansen, till vilken sistnämnda Aschberg räknas.

Vad man än må säga, så icke har det brustit i självuppskattning eller fördomsfrihet hos Lindholm och hans unga "ledare". Å ena sidan kopierar man den tyska rörelsen med namn och i stora delar även organisation, "SA", ja t. o. m. kampsånger — för att sedan suveränt taga avstånd från dem som fått äran tjäna såsom förebild och utbasunera sig själv såsom den enda "äkta" nationalsocialismen. Herr Molund skrev sålunda i "Nationell Socialism" 1935 följande:

"Sverige är och förblir nationalsocialismens enda rätta fosterland ... Det tyska programmet var ett hastverk, präglat av de på landets utrikespolitiska olyckor förorsakade mindervärdighetskänslorna. Vårt (Lindholm & Molunds) program är frukten av sju års svenska socialistiska erfarenhet ... Det som tyskarna överlämnade åt slumpen, den praktiska utformningen, kunna vi genom ett omsorgsfullt förarbete från början ge slutlig karaktär. Vår socialism blir alltså en ekonomisk realitet ... Medan tyskarna sökte vältra allt ansvar för sina olyckor på judafolkets skuldror och t. o. m. tillgripit ren historieförfalskning för att kunna bevisa judarnas och frimurarnas skuld till all världens ondska, taga vi bestämt avstånd från varje form av vulgärantisemitisk skuggrädsla ... Den svenska judefrågan är knappast en rasfråga. Judefrågans lösning har alltså till stor måtto karaktären av självprövning och har hos oss en positiv uppbyggande halt, som saknades i Tysklands av Ludendorff och 'Der Stürmer' ledda opinion".

Bra rutet lejon!

Det må observeras, att "partiledaren" helt ställde sig bakom denna lika originella som löjliga deklaration. Varifrån författaren den gången furnerades med sin visdom är i varje fall för oss icke någon svårighet att utforska; det var i stort sett samma tongångar beträffande den nya regimen i Tyskland, som vid ifrågavarande tid propagerades från frimurarlogen. Under sådan "ledning" skulle svenska folket ej ha någon som helst garanti för vart det bar hän.

Sanningen om Spanien

Sammansvärjning mot mänskligheten

(Dr Goebbels tal vid 1937 års rikspartidag)

(Forts. från föreg. n:r.)

Fruktansvärd är här, liksom i Sovjet-Ryssland, den förstörelse denna världspest anställer å f a m i l j e n och ä k t e n s k a p e t. Kvinnans nedsättande, hennes socialisering, tortyr av barn, äro de grundsatser man här följer. I motsats därtill spela bolsjevismens kvinnor själva s. a. s. den röda anarkiens petrolöser; deras terror å den nationellt sinnade befolkningen är obeskrivlig. Kvinnans s. k. likaberättigande i Röd-Spanien förde till uppställandet av militäriska kvinnokolonner och skapade den för Spanien nya typen av "gevärskvinnor". "New York Americans" krigskorrespondent Jane Anderson skriver den 13 juni 1937, att hon av en 23-årig medlem av en s. k. midnattskommitté vid sin häktning begärt att bli ställd inför spanska regeringen, varpå den kvinnliga röda kommendanten svarade: "Regering? Denna pistol är regeringen: Vet du då vem jag är? Vet du hur många jag redan har dödat? Jag har dödat 189 människor!"

Den 2 augusti 1937 erbjödo de röda milissoldaterna framför Madrid de nationella trupperna fem kvinnor i utbyte mot en läkare. En Paris-korrespondent berättar härom, att en *naken kvinna* sköts fram över skyttegravarna för att visas *såsom prov.* Den kommunistiska deputeraden Margarita Nelken fordrade i ett tal till röda trupper "massterrorn, enär den erbjöde enda möjligheten att tillintetgöra våra fiender". Enligt Daily Mail den 22 augusti 1936 blevo "28 nunnor från klostret Santa Clara underkastade obeskrivliga marter, våldförda och dödade." En återvändande belgier berättar i "Echo de Paris" 29 mars 1937 från Mahora, att unga kvinnor dödat sig själva för att undslippa våldförande.

Den fria kärlekens apostel

Skilsmässan har införts efter kommunistiskt mönster. I Bilbao talade den ryktbara rödspanska kvinnliga agitatorn La Pasionaria inför regeringsanhängare, förklarande: "Jag ej blott predikar den kommunistiska tesen, jag använder den också i praktiken. Följ mig, gör precis som jag, bliv också *apostlar för den fria kärleken".*

Detta allt överensstämmer ju också fullständigt med bolsjevismens teoretiska grundsatser. Kominterns plenum av den 16 november 1924 beslöt: "Revolutionen är maktlös så länge begreppen familj och familjeförbindelser bestå." Fru Kollontay, det bolsjevikiska sändebudet i Stockholm, förklarar i en broschyr: "Vi göra principiellt *ingen skillnad mellan en prostituerad och en lagligen gift kvinna som låter underhålla sig av sin man".*

Kvinnans socialisering genomför- även praktiskt i Röd-Spanien. Framf- oss ligger i original en f u l l m a k- som har följande ordalydelse: "Ful- makt för tio nätter åt kamraten Ju- Palomeque med en kvinna, vilken ha- behagar. Toledo den 7 augusti 1936" Liknande fullmakter ha i Toledo, Malaga och på Cordoba-fronten hittats i massor.

Fruktansvärda och obeskrivliga äro de lidanden, som o s k y l d i g a b a r n i det bolsjevikiska Spanien utsättas för. I en Prag-tidning berättar en spansk flykting, att milisen inför hans ögon kastade hans sjuåriga barn från fjärde våningen å kaserngården, där det blev liggande dött. En flydd belgisk frivillig skildrar i "Echo de Paris" 23 mars 1937, hur 12- och 13-åriga flickor på det skamlösaste sätt missbrukades av de röda. I Granja de Torrehermosa fann man liken av två flickor. Läkarundersökningen gav vid handen, att den femåriga flickan dödats genom slag mot marken eller mot muren. Den nioåriga flickan hade våldförts. I Malaga släpade de röda den 8 februari 1937 med sig 70 000 flyktingar och täckte därigenom sitt återtåg. Bland dessa flyktingar befunno sig närmare 50 000 barn. En engelsk korrespondent berättar den 16 oktober 1936 i "Daily Mail": "De röda betjäna sig av kvinnor och barn såsom en levande sköld för sin linje framför Oviedo".

(Forts. i nästa n:r.)

Turkiet skyddar sig!

Deputeraden T o p r a k har i turkiska parlamentet framlagt ett lagförslag mot judisk invandring, vilket överlämnats till utrikespolitiska kommissionen. Enligt den föreslagna nya lagen skola utländska judar, som bosätta sig i Turkiet, icke vara berättigade att erhålla hemortsrätt eller medborgarskap. Turkiskt statsmedborgarskap skall endast i särskilda undantagsfall av regeringen kunna beviljas utländska judar.

NATIONENS frimurarserie

(12 nummer)

erhålles mot insändande av kr. 3:— å postgiro 3643 eller i frimärken per brev under Nationens adress.

Prenumerera!

Jag anklagar!

Av **Elof Eriksson**

Pressuttalanden:

"Förtjänar samma uppmärksamhet som 'Kreuger kommer tillbaka'"
("För Frihet och Rätt". Hälsingfors.)

"En flammende anklageskrift... I koncentrert form er det litt av et mesterverk."
(Hans S. Jacobsen i "Ragnarok". Moss.)

F. d. riksdagsman skriver:
"Med största sannolikhet är Eder uppfattning om storfinansens organisation riktig. I varje fall överensstämmer den i stort sett med min".

Sändes mot 1 kr. å postgiro 36 43 eller brev (frim.), adr.: Nationen, box, 1145, Stockholm 16.

Hjälp till att sprida!